Bestselerio *Da Vinčio kodas* autorius

DAN BROWN

ROMANAS

PRARASTAS SIMBOLIS

Kritikų liaupsės

DA VINČIO KODUI

„Didžiuliu greičiu lekiantis trileris, primygtinai skatinantis peržiūrėti du religijos istorijos tūkstantmečius. Sunku atidėti į šalį neperskaičius, neįmanoma pamiršti.“
– **Atlanta Journal-Constitution**

„Lenktynės po įvairius pasaulio miestus... ieškojimas... kodai, o jų viduje — dar kodai. Browno romanas neleidžia skaitytojui atitrūkti... o į „Paskutinę vakarienę“ niekada nebežiūrėsite taip, kaip anksčiau.“
– **Christian Science Monitor**

„Gausybė siužeto posūkių, ir visi labai netikėti, teikiantys malonumą... Tiesiog pasakykime, kad jei skaitant šį romaną jūsų pulsas nepagreitės, verta nueiti pasitikrinti sveikatą... Didžiulė pramoga — nelyginant steroidų pripumpuotas Umberto Eco romanas.“
– **San Francisco Chronicle**

„Nuo tada, kai atsirado Haris Poteris, joks autorius taip atvirai nesidžiaugė galimybe vesti skaitytojus kvapą gniaužiančiais nuotykių keliais ir versti juos įveikti kliūtis.“
– **New York Times**

„Kvapą gniaužianti, kantrybę išbandanti, nepaprasto sumanumo kupina pramoga. Brownas nesulėtina galingo savo pasakojimo variklio apsukų, nors greta pateikia tiek įdomios istorinės medžiagos, kad jos pakaktų kelioms daktaro disertacijoms... Aukščiausios kokybės greitas maistas smegenims.“
– **Chicago Tribune**

DAN BROWN

PRARASTAS SIMBOLIS

Iš anglų kalbos vertė Rasa Drazdauskienė

Jotema

UDK 820(73)-3
Br291

Dan Brown
THE LOST SYMBOL
New York, Doubleday, 2009

Brown, Dan

Br291 Prarastas simbolis: [romanas] / Dan Brown; [iš anglų kalbos vertė Rasa Drazdauskienė]. — Kaunas: Jotema, 2010.— 448 p.

ISBN 978-9955-13-243-1

Harvardo universiteto simbologijos profesorius Robertas Lengdonas netikėtai pakviečiamas skaityti paskaitos JAV Kapitolijuje. Tačiau vos jam atvykus prasideda nesuprantami įvykiai. Sužinojęs, kad pagrobtas mylimas mokytojas, žymus masonas ir filantropas Piteris Solomonas, Lengdonas supranta, kad Piterį jis gali išgelbėti tik įvykdęs pagrobėjo reikalavimus iššifruoti mistinės masonų piramidės paslaptis. Netrukus Lengdonas pasineria į keistą pasaulį, kuriame viskas — masonų paslaptys, nutylėta istorija ir niekada iki tol nematytos vietos — stumte stumia jį pripažinti vienintelę neįsivaizduojamą tiesą.

UDK 820(73)-3

Redaktorius *Jonas Vabuolas*
Viršelio dailininkas *Audrius Arlauskas*
Maketavo *Teresė Vasiliauskienė*

SL 250. 28 sp. l. Užsak. Nr. 107
UAB „Jotema", Algirdo g. 54, 50157 Kaunas
Tel. 337695, el. paštas: info@jotema.lt
http://www.jotema.lt
Spausdino AB „Aušra", Vytauto pr. 23, 44352 Kaunas

Skiriama Blythe

Padėka

Nuoširdžiai dėkoju trims brangiems draugams, su kuriais man teko laimė dirbti: redaktoriui Džeisonui Kaufmanui (Jason Kaufman), agentei Heidei Lange ir konsultantui Maiklui Radeluі (Michael Rudell). Be to, norėčiau išreikšti beribį dėkingumą leidyklai *Doubleday*, mano leidėjams visose pasaulio šalyse ir, be abejo, skaitytojams.

Šis romanas nebūtų parašytas be dosnios daugybės asmenų, pasidalijusių savo žiniomis ir patirtimi, pagalbos. Leiskite jums visiems pareikšti didžiulį dėkingumą.

Gyventi pasaulyje, nesistengiant perprasti jo prasmės, yra tas pat, kaip vaikščioti po didžią bibliotekąą, nepaliečiant jos knygų.

Visų laikų slaptasis mokymas

FAKTAS:

1991 m. CŽV direktoriaus seife buvo užrakintas dokumentas. Šiandien jis ten tebėra. Koduotame jo tekste esama nuorodų į senovinius vartus ir nežinomą požemio vietą. Dar dokumente yra sakinys: „Tai užkasta kažkur ten."

Visos romane minimos organizacijos iš tiesų egzistuoja — ir masonai, ir Nematomoji kolegija, ir Saugumo tarnyba, ir SMS, ir Noetikos mokslų institutas.

Visi romane aprašyti ritualai, mokslo duomenys, meno kūriniai ir paminklai yra tikri.

Prologas

Šventyklos rūmai
20 val. 33 min.

Didžiausia paslaptis — kaip numirti.

Nuo neatmenamų laikų paslaptis išlieka ta pati — kaip numirti.

Trisdešimt ketverių metų įšventinamasis pažvelgė į žmogaus kaukolę, kurią laikė delnuose. Kaukolė buvo tuščiavidurė kaip taurė, pilna raudono it kraujas vyno.

Išgerk, paliepė jis sau. *Nėra ko bijoti.*

Kaip liepia tradicija, kelionę jis pradėjo apsitaisęs apeigoms skirtais į kartuves vedamo viduramžių eretiko drabužiais, pro nesusegtus palaidus marškinius bolavo blyški krūtinė, dešinė kelnių klešnė paraitota iki kelio, dešinė rankovė — iki alkūnės. Kaklą juosė storos virvės kilpa — kaklasaitis, kaip ją vadino broliai. Tačiau šįvakar jis, kaip ir liudijimo broliai, vilkėjo meistro drabužiais.

Ratu jį apsupę broliai dėvėjo iškilmių apdarus — avių odos prijuostes, juostas, baltas pirštines. Ant kaklų kabantys apeigų brangakmeniai blausioje šviesoje žiburiavo tarsi vaiduoklių akys. Dauguma susirinkusiųjų užėmė įtakingus postus, tačiau įšventinamasis žinojo, jog šičia jų statusas pasaulyje nieko nereiškia. Čia visi lygūs, priesaikos broliai, susieti mistiniais ryšiais.

Apžvelgęs baugią susirinkusiųjų minią įšventinamasis pamanė, kad vargu ar kas nors už šių sienų patikėtų, jog visi šie žmonės gali susirinkti drauge... juo labiau čia. Patalpa priminė senovės pasaulio šventovę.

Tačiau tikrovė buvo dar keistesnė.

Aš esu vos už kelių kvartalų nuo Baltųjų rūmų.

Šis didžiulis pastatas, pažymėtas 1733 numeriu Vašingtone, Kolumbijos apygardoje, Šešioliktojoje Šiaurės Vakarų gatvėje, buvo pastatytas pagal ikikrikščioniškos šventyklos — karaliaus Mauzolio šventyklos, iš kurios pavadinimo kilo žodis „mauzoliejus“, — pavyzdį... tai vieta, į kurią žmogus patenka po mirties. Prie pagrindinio įėjimo du septyniolika tonų sveriantys sfinksai sergėjo bronzines duris. Viduje driekėsi puošnių, apeigoms skirtų patalpų, salių, užmūrytų skliautuotų rūsių ir bibliotekų labirintas, net tuščiavidurė siena su išlikusiais dviejų žmonių palaikais. Įšventinamajam buvo pasakyta, kad kiekvienas šio pa-

stato kambarys turi savo paslaptį, tačiau jis neįsivaizdavo didesnės paslapties už tą, kurią saugo erdvi menė: joje jis dabar klūpo, delnuose laikydamas kaukolę.

Šventyklos menė.

Kambarys buvo kvadrato formos. Ir labai aukštas. Lubos, remiamos monolitinių žalio granito kolonų, kilo virš galvų daugiau kaip trisdešimt metrų. Sienas juosė kelių aukštų galerija, apstatyta tamsaus Rusijos riešutmedžio krėslais su rankomis siūtomis kiaulių odos sėdynėmis. Vakarinės sienos fone kilo dešimties metrų aukščio sostas, priešais jį — paslėpti vargonai. Sienos mirgėte mirgėjo senoviniais simboliais ir burtaženkliais — egiptietiškais, hebrajiškais, astronominiais, alcheminiais ir kitais, dar nežinomais.

Šį vakarą Šventyklos menę apšvietė tvarkingai sustatytos žvakės. Jų neryškų švytėjimą papildė tik blyški mėnesiena, besiskverbianti pro brangiai kainavusį lubose įtaisytą švieslangį ir nušviečianti labiausiai stulbinamą menės objektą — neapsakomo dydžio altorių, iškaltą iš vientiso, dailiai nušlifuoto belgiško marmuro luito, stovintį pačiame kvadratinės patalpos centre.

Didžiausia paslaptis — kaip numirti, priminė sau įšventinamasis.

— Metas, — pasigirdo šnibždesys.

Įšventinamasis pakėlė akis, nužvelgdamas priešais stovinčią iškilnią žmogystą baltu apdaru. *Didysis meistras*. Vyriškis, baigiantis šeštąją dešimtį, buvo vienas iš Amerikos simbolių, visų mėgstamas, tvirtas, neapsakomai turtingas. Kadaise tamsūs jo plaukai spindėjo sidabru, o gerai pažįstamame veide buvo matyti ilgametės galios ir skvarbaus proto įspausti pėdsakai.

— Sakyk priesaiką, — tarė Didysis meistras tyliu nelyginant krintančios snaigės balsu. — Užbaik savo kelionę.

Įšventinamojo kelionė, kaip ir visos tokios kelionės, prasidėjo nuo pirmojo lygio. Aną vakarą panašiose į šias apeigose Didysis meistras užrišo jam akis aksomo raiščiu ir prispaudė prie nuogos krūtinės apeigų durklo smaigalį klausdamas:

— Ar tikrai prisieki savo garbe, neveikiamas pelno siekimo ar kitokių nevertų motyvų, laisvai ir savo noru tapti kandidatu pažinti šios brolijos paslaptis ir privilegijas?

— Taip, — pamelavo įšventinamasis.

— Tada tegu tai bus priminimas tavo sąžinei, — įspėjo jį meistras, — ir teištiks tave staigi mirtis, jei kada nors išduosi tau patikėtas paslaptis.

Tada įšventinamasis nejuto baimės. *Jie niekada nesužinos, koks tikslas iš tikrųjų mane čionai atvedė.*

Tačiau šiandien Šventyklos menėje jis pajuto bloga lemiančią rimtį ir mintyse atgijo visi kelionėje girdėti grėsmingi įspėjimai, gąsdinimai baisumais, kurie

ištiks, jei kam nors išduos senovines paslaptis, kurias netrukus sužinos: *perpjauti gerklę nuo ausies iki ausies... su šaknimis išrauti liežuvį... ištraukti ir sudeginti vidurius... išbarstyti į visus keturis vėjus... išplėšti širdį ir atiduoti suėsti laukiniams žvėrims...*

— Broli, — ištarė pilkaakis meistras, uždėjęs kairę ranką ant įšventinamojo peties. — Tark paskutinę priesaiką.

Susikaupęs paskutiniam kelionės žingsniui įšventinamasis sujudėjo visu raumeningu kūnu ir vėl įsižiūrėjo į delnuose laikomą kaukolę. Neryškioje žvakių šviesoje raudonasis vynas atrodė beveik juodas. Menėje stojo mirtina tyla, jis juto, kad susirinkusieji jį stebi laukdami, kol jis ištars paskutinę priesaiką ir įsilies į išrinktųjų gretas.

Šį vakarą, pamanė jis, *tarp šių sienų vyksta tai, ko brolijos istorijoje dar niekada nėra buvę. Nė karto per šimtus metų.*

Jis žinojo, kad įsižiebs kibirkštis... ir kad ji suteiks jam nesuvokiamų galių. Pilnas energijos įkvėpė ir garsiai ištarė žodžius, kuriuos prieš jį kalbėjo nesuskaičiuojama daugybė žmonių visose pasaulio šalyse.

— *Tegu vynas, kurį dabar gersiu, taps man mirtinais nuodais... jei kada nors sąmoningai arba savo valia sulaužysiu priesaiką.*

Jo žodžiai nuaidėjo erdvėje.

Paskui stojo tyla.

Stengdamasis, kad nedrebėtų rankos, įšventinamasis pakėlė prie burnos kaukolę ir lūpomis palietė sausą kaulą. Jis užsimerkė ir užsivertė taurę, išgėrė vyną ilgais, dideliais gurkšniais. Nurijęs paskutinį lašą, nuleido kaukolę.

Akies mirksnį jam pasivaideno, kad suspaudė plaučius ir širdis pradėjo karštligiškai plakti. *Dieve mano, jie žino!* Tačiau šis jausmas praėjo taip pat greitai, kaip buvo užėjęs.

Kūnu nusruveno maloni šiluma. Įšventinamasis iškvėpė šypsodamasis pats sau ir žiūrėdamas į nieko neįtariantį pilkaakį žmogų, per kvailumą priėmusį jį į slapčiausias brolijos gretas.

Netrukus tu neteksi to, ką brangini labiau už viską.

1 skyrius

Bendrovės „Otis“ liftas, slenkantis aukštyn pietiniu Eifelio bokšto šonu, buvo sausakimšas turistų. Pilnutėliame lifte griežtas verslininkas išlygintu kostiumu nužvelgė greta stovintį berniuką.

— Vaike, atrodai išblyškęs. Gal geriau būtum pasilikęs apačioje.

— Nieko tokio, — atsakė vaikas, iš paskutiniųjų stengdamasis suvaldyti nerimą. — Kitam aukšte išlipsiu. — *Man trūksta oro.*

Vyriškis pasilenkė arčiau.

— Maniau, jau būsi spėjęs tai įveikti. — Jis švelniai perbraukė vaiko skruostą.

Berniukui buvo gėda nuvilti tėvą, tačiau jam taip spengė ausyse, kad beveik nieko negirdėjo. *Man trūksta oro. Reikia žūtbūt ištrūkti iš šitos dėžės!*

Liftininkas drąsinamai pasakojo apie šarnyrinius lifto stūmoklius ir pudlinguotos geležies karkasą. Žemai po kojomis į visas puses šakojosi Paryžiaus gatvės.

Jau beveik, mintyse kalbėjo vaikas ištiesęs kaklą ir žiūrėdamas viršun, į išlipimo platformą. *Liko tik truputis.*

Liftas pakrypo, artėdamas prie viršutinės apžvalgos aikštelės, šachta susiaurėjo, masyvūs statramsčiai susiglaudė į ankštą vertikalų tunelį.

— Tėti, man atrodo, aš ne...

Staiga virš jų galvų pasigirdo šaižus trūkstančio lyno pliaukštelėjimas. Lifto kabina trūktelėjo ir pasviro į šoną. Nutrūkę lyno galai daužėsi aplinkui, raitydamiesi kaip gyvatės. Berniukas pasviro prie tėvo.

— Tėti!

Vieną baugų mirksnį jų akys susitiko.

Staiga iš po kojų iškrito kabinos dugnas.

Robertas Lengdonas krūptelėjęs išsitiesė minkštos odos krėsle, pabudęs iš mieguistų svajų. Jis vienas sėdėjo erdviame privataus reaktyvinio lėktuvo „Falcon 2000EX“, skrendančio per sūkurį, salone. Už nugaros tolygiai ūžė du „Pratt & Whitney“ varikliai.

— Pone Lengdonai? — virš galvos pro traškesį pasigirdo garsiakalbio sustiprintas balsas. — Netrukus leisimės.

Lengdonas atsisėdo tiesiai ir įsidėjo paskaitų užrašus atgal į odinį krepšį.

Buvo pradėjęs peržiūrinėti masonų simboliką, bet užsisvajojo. Mintis apie velionį tėvą, spėjo Lengdonas, veikiausiai bus prišaukęs netikėtas senojo mokytojo Piterio Solomono kvietimas.

Dar vienas žmogus, kurio niekaip nenorėčiau nuvilti.

Penkiasdešimt aštuonerių filantropas, istorikas ir mokslininkas priglaudė Lengdoną po savo sparnu kone prieš trisdešimt metų ir beveik įstengė užpildyti tuštumą, atsivėrusią po tėvo mirties. Nors Solomonas priklausė įtakingai dinastijai ir buvo labai turtingas, jo švelniose pilkose akyse Lengdonas įžvelgė nuolankumą ir šilumą.

Už lango saulė jau buvo nusileidusi, bet Lengdonas dar įžiūrėjo liauną aukščiausio pasaulyje obelisko siluetą, kylantį virš horizonto nelyginant didžiulė senovinio saulės laikrodžio rodyklė. Beveik 170 metrų aukščio marmuru puoštas obeliskas ženklino pačią šalies širdį. Tvarkingos, geometriškai organizuotos gatvės ir paminklai nuo obelisko tarsi spinduliai tiesėsi į išorę.

Net iš oro Vašingtonas skleidė kone mistinę galią.

Lengdonas mylėjo šį miestą ir lėktuvui nusileidus pajuto jaudulį, pagalvojęs apie tai, kas netrukus jo laukia. Lėktuvas privažiavo privatų terminalą, glūdintį kažkur didžiulėje Daleso tarptautinio oro uosto erdvėje, ir sustojo.

Lengdonas susirinko daiktus, padėkojo pilotams ir iš prabangaus lėktuvo salono žengė ant sulankstomų laiptų. Šaltas sausio mėnesio oras dvelkė laisve.

Alsuok, Robertai, patarė sau, džiaugdamasis atvira erdve.

Pakilimo taku driekėsi balto rūko marška, ir Lengdonas, leisdamasis ant asfalto, pasijuto tarsi žengtų į pelkę.

— Sveiki! Sveiki! — iš toli prodainiu sušuko balsas britišku akcentu. — Profesoriau Lengdonai?

Lengdonas pakėlė galvą ir pamatė atskubančią vidutinio amžiaus moterį su vardine kortele ir segtuvu, linksmai mojančią jam ranka. Iš po stilingos megztos kepuraitės veržėsi garbanoti šviesūs plaukai.

— Sveiki atvykę į Vašingtoną, pone!

Lengdonas nusišypsojo.

— Ačiū.

— Mano vardas Pamė, dirbu keleivių aptarnavimo skyriuje. — Moteris kalbėjo taip žvaliai, kad darėsi beveik nejauku jos klausytis. — Malonėkite eiti su manimi, pone, jūsų automobilis laukia.

Lengdonas nusekė jai iš paskos skersai pakilimo tako prie privatiems lėktuvams skirto terminalo, apsupto blizgančių privačių lėktuvų eilės. *Turtuolių ir garsenybių taksi stotelė.*

— Nenorėčiau jūsų trikdyti, profesoriau, — truputį drovėdamasi ištarė

moteris, — bet jūs tas pats Robertas Lengdonas, kuris rašo knygas apie simbolius ir religiją, tiesa?

Lengdonas sudvejojo, bet paskui linktelėjo galva.

— Taip ir maniau! — nušvito ji. — Mes knygų klube skaitėme jūsų knygą apie Bažnyčią ir šventąjį moteriškumą! Kokį nuostabų skandalą ji sukėlė! Jūs su tokiu malonumu įleidote šešką į vištidę!

Lengdonas nusišypsojo.

— Iš tiesų nesiekiau sukelti skandalo.

Moteris, regis, pajuto, kad Lengdonas nenusiteikęs kalbėti apie savo darbą.

— Atsiprašau. Jau įsiplepėjau. Žinau, jus turbūt vargina, kad nuolat esate atpažįstamas... bet pats esate dėl to kaltas. — Ji žaismingai mostelėjo, rodydama į jo drabužius. — Uniforma jus išduoda.

Uniforma? Lengdonas nužvelgė savo aprangą. Jis kaip visada buvo apsirengęs tamsiai pilku megztiniu aukšta apykakle, angliško tvido švarku, medvilninėmis kelnėmis, apsiavęs minkštos odos batais, panašiais į mokasinus... visad taip rengdavosi eidamas į universitetą skaityti paskaitų, dalyvaudamas įvairiuose renginiuose ir fotografuodamasis knygų viršeliams.

Moteris nusijuokė.

— Tie jūsų megztiniai aukštu kaklu tokie senamadiški. Su kaklaraiščiu atrodytumėte daug elegantiškiau.

Nė kalbos negali būti, pamanė Lengdonas. *Nertis kilpą ant kaklo?*

Kai Lengdonas mokėsi Filipso Ekseterio akademijoje, šešias dienas per savaitę privalėjo ryšėti kaklaraištį; nors direktorius mėgo romantišką pasakojimą apie kaklaskarės kilmę iš šilkinės *fascalia*, kuria romėnų oratoriai neva šildydavę balso stygas, Lengdonas žinojo, kad etimologiškai kaklaskarės pavadinimas — *cravat* — kilęs iš negailestingos samdomos gaujos kroatų karių, kurie prieš puldami į mūšį apsirišdavo kaklus skepetomis. Dar ir dabar nūdienos įstaigų karžygiai, tikėdamiesi sutrikdyti priešus kasdieniuose valdybos posėdžių mūšiuose, eidami į darbą pasipuošia šiais senovės karių atributais.

— Ačiū už patarimą, — susijuokęs atsakė Lengdonas. — Ateityje pagalvosiu apie kaklaraištį.

Laimei, iš glotnaus „Lincoln“ limuzino, pastatyto netoli terminalo, išlipo tarnautoją primenantis vyras tamsiu kostiumu ir iškėlė pirštą.

— Pone Lengdonai? Aš Čarlzas iš „Beltvėjaus limuzinų“ bendrovės. — Jis atidarė keleivio dureles. — Labas vakaras, pone. Sveiki atvykę į Vašingtoną.

Lengdonas davė Pamei arbatpinigių, dėkodamas už sutikimą, ir įsiropštė į prabangų limuzino saloną. Vairuotojas jam parodė oro temperatūros reguliatorius, vandens butelius ir šiltų keksiukų krepšelį. Vos po kelių sekundžių

Lengdonas jau lėkė keliu, skirtu tik privatiems klientams. *Tai štai kaip gyvena turtuoliai.*

Vindsoko plente padidinęs automobilio greitį vairuotojas pasižiūrėjo į keleivio duomenis ir skubiai paskambino.

— Čia iš „Beltvėjaus limuzinų", — trumpai, kaip tikras profesionalas, prisistatė jis. — Manęs prašė pranešti, kai keleivis nusileis. — Jis patylėjo. — Taip, pone. Jūsų svečias ponas Lengdonas jau atvyko, septintą valandą vakaro aš jį pristatysiu prie Kapitolijaus rūmų. Nėra už ką, pone. — Ir baigė pokalbį.

Lengdonas nenorom nusišypsojo. *Viskuo pasirūpinta.* Piterio Solomono smulkmeniškas atidumas buvo vienas iš didžiausių jo privalumų, leidžiantis iš pažiūros lengvai naudotis turima didele valdžia. *Keletas milijardų dolerių banko sąskaitoje, žinoma, irgi ne pro šalį.*

Lengdonas patogiau įsitaisė minkštoje odinėje sėdynėje ir užsimerkė, oro uosto triukšmas nutolo. Iki JAV Kapitolijaus pusvalandis kelio, šis laikas jam pravers mintims sutelkti. Šiandien viskas įvyko taip greitai, kad Lengdonas tik dabar rimčiau susimąstė apie jo laukiantį neįtikimą vakarą.

Atvykstu gaubiamas paslapties šydo, pamanė Lengdonas, kuriam tokia perspektyva kėlė šypseną.

Už šešiolikos kilometrų nuo Kapitolijaus vieniša žmogysta nekantraudama ruošėsi Roberto Lengdono atvykimui.

2 skyrius

Tas, kuris save vadino Malachu, prispaudė adatos smaigalį sau prie skustos galvos, dūsaudamas iš pasitenkinimo, aštriam įrankiui pervėrus odą. Negalėjo apsieiti be tylaus elektrinio prietaiso zyzimo... ir aštraus skausmo, kurį kėlė į odą sminganti adata, paliekanti dažų pėdsakus.

Aš esu šedevras.

Tatuiruotėmis niekas nesiekia grožio. Jų tikslas — *pakeisti.* Nuo šventųjų nubių žynių du tūkstančiai metų prieš Kristų, nuo tatuiruotų Kibelės garbintojų senovės Romoje iki šiuolaikinių maorių *moko* randų žmonės darėsi tatuiruotes kaip savotišką dalinę savo kūno auką, kentė fizinius puošybos keliamus skausmus ir tapdavo kitokie.

Nepaisant griežto Kunigų knygos (19, 28) draudimo, liepiančio „savo odos

netatuiruoti jokiais ženklais", tatuiruotės milijonams nūdienos žmonių — sveikiems ir doriems paaugliams, nusivalkiojusiems narkomanams, priemiesčiuose gyvenančioms šeimų motinoms — tapo privaloma puošmena.

Savo odos tatuiravimas prilygo galios deklaracijai, pasauliui adresuotam skelbimui: „Aš esu savo kūno šeimininkas." Svaigus, permainų skatinamas valdžios pojūtis privertė milijonus žmonių pamilti kūno koregavimo procedūras — plastinę chirurgiją, įvairius pervėrimus, raumenų formavimą, steroidus... net bulimiją ir lyties keitimą. *Žmogaus dvasia trokšta tapti savo kūniško lukšto valdove.*

Malacho švytuoklinis laikrodis išmušė vieną kartą, ir žmogus pakėlė galvą. Pusė septynių vakaro. Palikęs prietaisus, jis apsiautė nuogą, metro devyniasdešimt dviejų centimetrų ūgio kūną japoniško šilko chalatu ir nužingsniavo į koridorių. Erdvaus rūmo kambariuose tvyrojo aitrus jo odos dažų ir vaško žvakių, kurių liepsnoje jis sterilizuodavo adatas, aromatas. Aukštas jaunuolis ėjo koridoriumi pro neįkainojamus italų senovės dirbinius — Piranezio graviūras, Savonarolos krėslą, sidabrinę Bugarinio aliejaus lempelę.

Eidamas pro aukštą, nuo grindų iki lubų, langą stabtelėjo, gėrėdamasis tolumoje plytinčiu klasikiniu vaizdu. Apšviestas JAV Kapitolijaus kupolas tarsi iškilnus valdžios simbolis švytėjo tamsiame žiemos danguje.

Štai kur tai paslėpta, pamanė jis. *Paslėpta kažkur ten.*

Mažai kas žino apie jo egzistavimą... Dar mažiau išmano jo stulbinamą galią ar suvokia, kaip sumaniai jis paslėptas. Iki šių dienų tai tebėra didžiausia neatskleista šios šalies paslaptis. Saujelė žmonių, kuri žino tiesą, stropiai ją slepia po simbolių, legendų ir palyginimų šydu.

Dabar jie atvėrė duris man, pamanė Malachas.

Prieš tris savaites paslaptingose apeigose, dalyvaujant įtakingiausiems Amerikos žmonėms, Malachas pasiekė trisdešimt trečiąjį, aukščiausią, seniausios išlikusios pasaulio brolijos laipsnį. Nepaisant jo iškilimo, broliai Malachui nieko nepasakė. *Ir nepasakys*, jis tai žinojo. Viskas vyksta ne taip. Kiekviename rate egzistuoja savi ratai, kiekvienoje brolijoje — atskiros brolijos. Net per daugelį metų Malachui gali nepavykti pelnyti visiško jų pasitikėjimo.

Laimei, didžiausiai jų paslapčiai išgauti jam nereikalingas jų pasitikėjimas.

Mano įšventinimas pasiekė tikslą.

Užlietas energijos antplūdžio nuo minčių apie tai, kas laukia ateityje, jis nužingsniavo į vonią. Iš garsiakalbių, įtaisytų visuose namuose, sklido neįprasti garsai — kastrato giedama *Lux Aeterna* iš Verdžio „Rekviem", buvusio gyvenimo priminimas. Malachas paėmė nuotolinio valdymo pultelį ir perjungė griausmingą *Dies Irae*. Tada, lydimas griaudėjančių timpanų ir lygiagrečių kvintų, greitai užlipo marmuro laiptais, aplink raumeningas kojas plaikstantis chalato skvernams.

Bėgant pasigirdo nepatenkintas pilvo gurgimas. Malachas badavo jau dvi dienas, gėrė tik vandenį, pagal senovinius būdus ruošdamas kūną. *Išaušus tavo alkis bus numalšintas*, priminė jis sau. *Kaip ir skausmas*.

Malachas pagarbiai įžengė į savo miegamąjį-šventovę ir užsirakino duris. Priėjęs prie spintos stabtelėjo ir pajuto, kaip jį traukia didžiulis veidrodis auksuotais rėmais. Neįstengdamas atsispirti atsigręžė į savo atspindį. Lėtai, tarsi išvyniodamas neįkainojamą dovaną, Malachas atskleidė chalatą, apnuogindamas kūną. Reginys sukėlė jam pagarbų susižavėjimą.

Aš esu šedevras.

Jo stambus kūnas buvo glotnus ir beplaukis. Pirmiausia jis nuleido akis į pėdas, ištatuiruotas žvynais ir nagais kaip vanago kojos. Raumeningos blauzdos ir šlaunys tatuiruotėmis papuoštos taip, kad priminė raižytas kolonas, šulus — kairės kojos puošyba vijosi spirale, dešinės kilo vertikaliomis juostomis. *Boazas ir Jachinas*. Paslėpsniai ir pilvas priminė išpuoštą arką, galingą krūtinę virš jų puošė dvigalvis feniksas... abiejų profiliais pasuktų galvų regimas akis atstojo Malacho speneliai. Pečius, sprandą, veidą ir plikai skustą galvą dengė įmantrus senovinių simbolių ir magiškų ženklų raštas.

Aš esu meno kūrinys... aš tampu ikona.

Vienas mirtingasis prieš aštuoniolika valandų matė Malachą nuogą. Žmogus sušuko iš baimės.

— Viešpatie, tu tikras demonas!

— Jei tau taip atrodo, — atsakė Malachas, kaip ir senovės žmonės suvokdamas, kad angelai ir demonai yra tapatūs, vienas kitą atstojantys archetipai, to paties dalyko poliai: angelą sargą, kovoje įveikiantį tavo priešus, priešai laikys demonu griovėju.

Malachas palenkė galvą ir iš padilbų apžiūrėjo savo viršugalvį. Pačiame jo centre, apsuptas karūną primenančios aureolės, švietė blyškios, netatuiruotos odos skritulėlis. Ši kruopščiai saugoma švari drobė buvo vienintelis Malachui likęs neišpuoštas odos plotas. Šventoji vieta kantriai laukė... šįvakar ji bus užpildyta. Malachas dar neturėjo to, ko jam reikėjo šedevrui užbaigti, tačiau jis žinojo, kad toji akimirka sparčiai artėja.

Prisipildęs jaudulio nuo savo paties atvaizdo jis juto, kaip auga jėgos. Susisiautė chalatą ir priėjęs prie lango vėl įsižiūrėjo į priešais plytintį mistinį miestą. *Tai paslėpta kažkur ten*.

Susikaupęs artėjančiam darbui, Malachas priėjo prie tualetinio stalelio ir kruopščiai tepė veidą, galvą bei kaklą maskuojamuoju makiažo pagrindu, kol tatuiruočių nebebuvo matyti. Tada apsivilko specialius drabužius ir visa kita, ką buvo iš anksto parengęs šiam vakarui. Baigęs dar kartą pasižiūrėjo į veidrodį. Patenkintas delnu atsargiai persibraukė glotnų pakaušį ir nusišypsojo.

Jis ten, pamanė. *Ir šįvakar vienas žmogus man padės jį surasti.*

Išeidamas iš namų Malachas pasirengė įvykiui, kuris netrukus sukrės JAV Kapitolijaus rūmus. Didžiulėmis pastangomis jis buvo viską parengęs šiam vakarui.

Ir štai galiausiai į žaidimą įsitraukė paskutinis pėstininkas.

3 skyrius

Robertas Lengdonas įsigilinęs vartė savo užrašus, kai „Lincoln" limuzinas sulėtino greitį. Lengdonas pakėlė akis ir nustebęs apsižvalgė.

Jau Atminimo tiltas?

Jis pasidėjo užrašus ir įsižiūrėjo į apačioje plytinčius ramius Potomako vandenis. Jų paviršių gaubė tirštas rūkas. Tiksliai pavadinta Rūkų žemuma jam visad atrodė keista vieta valstybės sostinei įkurti. Galėdami rinktis visą Naująjį pasaulį, tėvai įkūrėjai savo utopinės visuomenės kertinį akmenį nutarė padėti tižiuose paupio pelkynuose.

Lengdonas pažvelgė į kairę, virš Potvynių žiočių, į grakštų apskritą Džefersono memorialo siluetą — daug kas jį vadino Amerikos Panteonu. Tiesiai priešais kilo griežtas, asketiškas Linkolno memorialas, kurio stačiakampis pavidalas priminė senovės Atėnų Partenoną. Tačiau miesto centrinį objektą, tą pačią smailę, kurią buvo matęs iš lėktuvo, Lengdonas įžiūrėjo toliau. Jos architektūrinis provaizdis buvo daug senesnis už romėnų ar graikų kultūras.

Amerikos egiptietiškasis obeliskas.

Tiesiai prieš akis dunksojo Vašingtono paminklo smailės monolitas, šviečiantis danguje tartum didingas laivo stiebas. Žvelgiant iš nepatogios Lengdono perspektyvos, šį vakarą obeliskas atrodė tarsi plauktų ore... linguodamas nykaus dangaus fone nelyginant audringoje jūroje. Lengdonas ir pats beveik nejuto žemės po kojomis. Šis apsilankymas Vašingtone buvo visiškai netikėtas. *Rytą prabudau tikėdamasis sekmadienį ramiai praleisti namie... o štai dabar esu už kelių minučių nuo Kapitolijaus.*

Šį rytą, be penkiolikos penktą, Lengdonas kaip visada panėrė į ramų vandenį, ketindamas dienos pradžiai penkiasdešimt kartų perplaukti tuščią Harvardo baseiną. Fizinis Lengdono pasirengimas nebebuvo toks geras kaip tada, kai mokėsi koledže ir žaidė Amerikos vandensvydžio rinktinėje, tačiau jis sugebėjo išlikti lieknas ir sportiškas: visai neblogai keturiasdešimtmetį peržengusiam vyrui. Vienintelis skirtumas buvo tas, kad dabar palaikyti tokią būklę Lengdonui reikėjo daugiau pastangų.

Apie šeštą grįžęs namo Lengdonas pradėjo rytinį ritualą — rankiniu malūnėliu sumalė Sumatros kavos pupeles, mėgaudamasis virtuvėje pasklidusiu egzotišku aromatu. Tačiau šį rytą pamatė telefono atsakiklyje mirkčiojančią raudoną lemputę ir nustebo. *Kas galėtų skambinti sekmadienį, šeštą valandą ryto?* Jis paspaudė mygtuką ir išklausė pranešimą.

„Labas rytas, profesoriau Lengdonai, labai atsiprašau už tokį ankstyvą skambutį." Balse buvo aiškiai girdėti dvejonė ir neryškus pietinių valstijų gyventojo akcentas. „Aš esu Entonis Dželbartas, Piterio Solomono vykdomasis padėjėjas. Ponas Solomonas man sakė, kad jūs pratęs anksti keltis... šį rytą jis mėgino jus pasiekti, tai labai skubu. Kai gausite šį pranešimą, gal galėtumėte paskambinti tiesiai Piteriui? Tikriausiai turite jo naują privatų numerį, bet jei ne, primenu, kad jis yra 202-329-5746."

Lengdoną staiga apėmė nerimas dėl seno draugo. Piteris Solomonas buvo nepriekaištingų manierų ir mandagus, tikrai ne iš tų, kurie be labai rimtos priežasties skambina sekmadienį dar neišaušus.

Lengdonas paliko neišvirtą kavą ir nuskubėjo į kabinetą skambinti.

Tikiuosi, jam nieko neatsitiko.

Nuo pat pirmo susitikimo Prinstono universitete Piteris Solomonas tapo jo draugu, mokytoju ir, nors buvo tik dvylika metų vyresnis, atstojo tėvą. Mokantis antrame kurse Lengdonui teko išklausyti vakarinę garsaus jauno istoriko ir filantropo paskaitą. Solomonas kalbėjo aistringai ir įdomiai, pateikė stulbinamą semiotikos ir archetipų istorijos viziją, įžiebusią Lengdono širdyje aistrą simboliams, virtusią viso gyvenimo darbu. Tačiau ne Solomono intelektas, o jo švelniose pilkose akyse švytintis nuolankumas suteikė Lengdonui drąsos parašyti jam padėkos laišką. Jaunas antrakursis nė nesvajojo, kad Piteris Solomonas, vienas iš turtingiausių ir mįslingiausių jaunų Amerikos intelektualų, jam atsakys. Bet Solomonas atsakė. Taip prasidėjo abiem svarbi jų draugystė.

Piteris Solomonas, garsus mokslininkas, iš kurio romaus elgesio niekad neatspėtum jo didingos kilmės, buvo kilęs iš neapsakomai turtingos Solomonų giminės: jos pavardę buvo galima pamatyti ant daugybės šalies pastatų ir universitetų. Solomonų pavardė, kaip Europoje — Rotšildų, nuo seno buvo siejama su Amerikos įtakingiausių ir turtingiausių žmonių paslaptimi. Piteris dar jaunystėje, mirus tėvui, tapo paveldėtoju ir dabar, sulaukęs penkiasdešimt aštuonerių, užėmė ne vieną įtakingą postą. Šiuo metu jis vadovavo Smitsono institutui. Lengdonas kartais paerzindavo Piterį, kad jo spindinčioje it grynas sidabras karjeroje yra tik viena rūdžių dėmelė, antrarūšio universiteto diplomas: Solomonas buvo baigęs Jeilį.

Įėjęs į kabinetą Lengdonas nustebo pamatęs, kad Piteris jam atsiuntė ir faksogramą.

Piteris Solomonas
SMITSONO INSTITUTAS
SEKRETORIATAS

Labas rytas, Robertai,
man reikia kuo greičiau su tavimi
pasikalbėti. Būk geras, kai tik galėsi,
šį rytą paskambink man telefonu
202-329-5746.

Piteris

Lengdonas tuojau pat surinko numerį ir atsisėdo už pagaminto pagal užsakymą ąžuolinio stalo laukdamas, kol sujungs.

— Piterio Solomono kabinetas, — atsiliepė pažįstamas padėjėjo balsas. — Kalba Entonis. Kuo galiu jums padėti?

— Sveiki, čia Robertas Lengdonas. Jūs man palikote pranešimą...

— Taip, profesoriau Lengdonai! — Jaunuolio balse buvo girdėti palengvėjimas. — Ačiū, kad taip greit paskambinote. Ponas Solomonas nekantrauja su jumis pasikalbėti. Tuoj pranešiu, kad skambinate. Ar galite palaukti?

— Žinoma.

Laukdamas, kol Solomonas atsilieps, Lengdonas pažvelgė į Piterio pavardę virš Smitsono instituto adreso ir nenoromis šyptelėjo. *Dykaduonių Solomonų giminėje nerasi*. Piterio genealoginiame medyje mirgėte mirgėjo turtingų verslininkų, įtakingų politikų ir daugelio garsių mokslininkų — kai kurie iš jų net buvo Londono karališkosios draugijos nariai — vardai. Vienintelė gyva Solomono šeimos narė, jaunesnė sesuo Ketrina, veikiausiai bus paveldėjusi mokslininkės gabumus, nes šiuo metu buvo viena iš pagrindinių naujos šakos, vadinamosios noetikos, veikėjų.

Aš apie tai nieko neišmanau, pagalvojo Lengdonas, su šypsena prisiminęs, kaip Ketrina pernai per pobūvį brolio namuose nesėkmingai mėgino paaiškinti jam noetikos mokslą. Lengdonas atidžiai klausėsi, o paskui atsakė:

— Man tai veikiau panašu į magiją, o ne į mokslą.

Ketrina žaismingai pamerkė akį.

— Šie du dalykai artimesni, negu tu manai, Robertai.

Telefoną vėl paėmė Solomono padėjėjas.

— Atsiprašau, bet ponas Solomonas dar dalyvauja vaizdo konferencijoje, kurią tuoj baigs. Šį rytą pas mus šioks toks sąmyšis.

— Tai nieko. Man nesunku paskambinti dar kartą.

— Tiesą sakant, jis manęs paprašė papasakoti jums, kodėl jūsų ieškojo — ar neprieštarausite?

— Žinoma, ne.

Padėjėjas giliai įkvėpė.

— Jūs tikriausiai žinote, profesoriau, kad kiekvienais metais čia, Vašingtone, Smitsono instituto valdyba rengia privatų pokylį, kuriame išreiškia padėką dosniausiems rėmėjams. Jame dalyvauja daug šalies kultūros elito atstovų.

Lengdonas žinojo, kad jo paties ne tokia įspūdinga banko sąskaita neleidžia vadintis kultūros elito atstovu, bet nejau Solomonas vis tiek ketina jį pakviesti į pokylį?

— Šiemet, kaip įprasta, — toliau kalbėjo padėjėjas, — prieš vakarienę numatyta kviestinio svečio kalba. Mums pavyko susitarti, kad šiai kalbai gausime Nacionalinę statulų salę.

Geriausia salė visoje Kolumbijos apygardoje, pamanė Lengdonas, prisiminęs politikos paskaitą, kitados išklausytą įspūdingoje pusapvalėje patalpoje. Sunku būtų pamiršti penkis šimtus sulankstomų kėdžių, sustatytų nepriekaištingu pusračiu ir apsuptų trisdešimt aštuonių natūralaus dydžio žmonių skulptūrų erdvėje, kadaise buvusioje pirma šalies Atstovų rūmų sale.

— Problema štai kokia, — kalbėjo jaunuolis. — Mūsų kalbėtoja susirgo ir ką tik pranešė negalėsianti dalyvauti, — jis nesmagiai nutilo. — Tai reiškia, jog turime žūtbūt surasti, kas ją pakeis. Ponas Solomonas tikisi, kad jūs sutiksite ją pavaduoti.

Lengdonas atsipeikėjo.

— Aš? — To jis nesitikėjo. — Neabejoju, kad Piteris ras daug geresnį pakaitalą.

— Ponas Solomonas iškart pasirinko jus, profesoriau, jūs be reikalo kuklinatės. Instituto svečiai labai apsidžiaugs jus išgirdę, o ponas Solomonas mano, kad galėtumėte perskaityti tą pačią paskaitą, kurią skaitėte prieš kelerius metus per televiziją, per skaitymui skirtą programą. Tada jums visai nereikėtų ruoštis. Jis sakė, kad kalbėjote apie mūsų valstybės sostinės architektūros simbolius — šiam renginiui tai puikiausiai tiktų.

Lengdonas tuo abejojo.

— Jei gerai pamenu, ta paskaita veikiau buvo skirta pastato masoniškajai istorijai, o ne...

— Būtent! Jūs juk žinote, kad ponas Solomonas yra masonas, kaip ir daugelis jo kolegų, kurie dalyvaus pokylyje. Neabejoju, kad jiems bus labai įdomu išgirsti jūsų paskaitą šia tema.

Tenka pripažinti, jog bus nesunku. Lengdonas saugojo visų savo kada nors skaitytų paskaitų užrašus.

— Turbūt galėčiau pagalvoti. Kada numatomas renginys?

Padėjėjas atsikrenkštė tarsi staiga sumišęs.

— Na, tiesą sakant, pone, jis šįvakar.

Lengdonas garsiai nusikvatojo.

— Šįvakar?

— Todėl šįryt čia toks sąmyšis. Smitsono institutas atsidūrė labai nesmagioje padėtyje... — padėjėjas prakalbo daug greičiau. — Ponas Solomonas pasirengęs jums į Bostoną atsiųsti privatų lėktuvą. Skrydis trunka tik valandą, namo grįšite dar prieš vidurnaktį. Jums yra tekę būti Bostono Logano oro uosto privačių skrydžių terminale?

— Taip, — nenoriai prisipažino Lengdonas. *Nenuostabu, kad Piteris visada pasiekia, ko nori.*

— Puiku! Ar sutinkate atvykti į lėktuvą, tarkime... penktą valandą?

— Jūs nepaliekate man kito pasirinkimo, tiesa? — šyptelėjo Lengdonas.

— Tik noriu įvykdyti pono Solomono prašymą, pone.

Piteris taip veikia visus žmones. Lengdonas ilgokai pasvarstė, tačiau nesugalvojo, kaip išsisukti.

— Gerai. Pasakykite, kad sutinku.

— Nuostabu! — šūktelėjo padėjėjas, o jo balse buvo girdėti palengvėjimas. Jis padiktavo Lengdonui lėktuvo atpažinimo numerį ir kitą reikalingą informaciją.

Galiausiai baigęs pokalbį Lengdonas paklausė savęs, ar kas nors yra kada nors pasipriešinęs Piteriui Solomonui.

Grįžęs prie kavos, Lengdonas įbėrė į malūnėlį dar šaukštą pupelių. *Šįryt prireiks šiek tiek daugiau kofeino*, pamanė jis. *Diena bus ilga.*

4 skyrius

Jungtinių Valstijų Kapitolijaus pastatas karališkai stūkso rytiniame Tautos alėjos gale ant plokščios pakilumos, kurią miestą projektavęs architektas Pjeras L'Anfanas pavadino „postamentu, laukiančiu paminklo“. Kapitolijaus perimetras yra daugiau negu 230 metrų ilgio ir 110 metrų pločio. Bendras vidaus erdvių plotas daugiau kaip 65 tūkstančiai kvadratinių metrų, jame stulbinamai daug kambarių — net 541. Neoklasicizmo stiliaus projektu tyčia siekiama pakartoti senovės Romos didybę — romėnų idealai įkvėpė Amerikos įkūrėjus, kurie rengė naujosios respublikos įstatymus ir puoselėjo kultūrą.

Naujas turistų, įeinančių į Kapitolijaus pastatą, patikrinimo punktas įrengtas neseniai užbaigto požeminio lankytojų centro gilumoje, po didingu stiklo šviesiangiu, įrėminančiu Kapitolijaus kupolą. Neseniai pradėjęs dirbti apsauginінkas Alfonsas Nunjesas atidžiai apžiūrėjo lankytoją, kuris artėjo prie jo posto. Vyras buvo plikai nusiskutęs galvą, prieš įeidamas į pastatą jis pastoviniavo vestibiulyje, norėdamas baigti kalbėti telefonu. Ant dešinės jo rankos buvo įtvaras, eidamas žmogus šlubčiojo. Jis buvo apsivilkęs nudrengtą karišką paltą; drabužis ir skusta galva paskatino Nunjesą spėti, jog tai kariškis. Buvę JAV ginkluotųjų pajėgų kariai dažnai lankydavosi Vašingtone.

— Labas vakaras, pone, — pasisveikino Nunjesas, laikydamasis saugumo protokolo nurodymų užmegzti žodinį kontaktą su visais lankytojais vyrais, kurie ateina vieni.

— Sveiki, — atsakė lankytojas, apžvelgęs beveik tuščią punktą. — Šįvakar ramu.

— Nacionalinės futbolo lygos atkrintamosios rungtynės, — atsakė Nunjesas. — Šiandien visi žiūri, kaip žaidžia „Redskins“. — Jis ir pats būtų mielai žiūrėjęs, bet dirbo dar tik mėnesį ir šįkart jam nepasisekė. — Sudėkite visus metalinius daiktus į padėklą.

Lankytojas sveikąja ranka ėmė raustis po ilgo palto kišenes, o Nunjesas atidžiai jį stebėjo. Instinktyvi žmogiška užuojauta skatino atsižvelgti į sužeistus ar neįgalius žmones, tačiau Nunjesas buvo išmokytas įveikti instinktus.

Nunjesas palaukė, kol lankytojas iškraustys iš kišenių įprastus daiktus — monetas, raktus, porą mobiliųjų telefonų.

— Išnarinta? — paklausė apžiūrinėdamas sužeistą lankytojo ranką, iš pažiūros aptvarstytą keliais storais „Ace“ tvarsčiais.

Plikagalvis linktelėjo.

— Paslydau ant ledo. Prieš savaitę. Iki šiol velniškai skauda.

— Užjaučiu. Prašom praeiti.

Lankytojas šlubčiodamas perėjo metalo detektorių, kuris protestuojamai suzvimbė.

Lankytojas sumaukė kaktą.

— To ir bijojau. Po tvarsčiais yra žiedas. Pirštas labai sutino, nepavyko numauti, todėl gydytojai uždėjo tvarsčius ant viršaus.

— Nieko tokio, — atsiliepė Nunjesas. — Patikrinsiu rankiniu detektorium.

Nunjesas perbraukė metalo detektoriaus lazdele sutvarstytą lankytojo ranką. Kaip ir tikėjosi, metalo aptiko vienoje vietoje — ant sužeisto bevardžio piršto. Nunjesas neskubėdamas tikrino metalo detektoriumi kiekvieną įtvaro ir žiedo colį. Žinojo, kad viršininkas veikiausiai stebi jį per kamerą pastato saugu-

mo centre — Nunjesas nenorėjo prarasti šio darbo. *Visada geriau apsidrausti*. Jis atsargiai kyštelėjo detektorių po įtvaru.

Lankytojas iš skausmo susiraukė.

— Atsiprašau.

— Nieko, — atsakė vyras. — Šiais laikais atsargumo nebūna per daug.

— Tai jau tikrai.

Nunjesui vyras patiko. Keista, tačiau tai jo darbe buvo labai svarbu. Žmogiškieji instinktai buvo patikimiausia Amerikos gynyba nuo terorizmo. Seniai įrodyta, kad žmogaus intuicija patikimiau už visus pasaulio elektronikos prietaisus įspėja apie pavojų; „baimės dovana" — taip ji pavadinta viename iš saugumo darbo vadovų.

Šį kartą Nunjeso instinktai nepajuto jokios baimės. Stovėdamas taip arti lankytojo pastebėjo tik vieną keistybę — šis tvirtos išvaizdos vyrukas, atrodo, bus išsitepęs veidą kažkokiu savaiminio įdegio kremu ar maskuojamuoju makiažo pagrindu. *Na ir kas? Niekas nenori žiemą atrodyti išblyškęs.*

— Viskas gerai, — pasakė Nunjesas, baigęs tikrinti ir padėdamas lazdelę.

— Ačiū. — Vyras pradėjo rinkti daiktus nuo padėklo.

Kol jis tai darė, Nunjesas pastebėjo, kad abu jo pirštai, kyšantys iš įtvaro, ištatuiruoti: ant smiliaus galiuko nupiešta karūna, ant nykščio — žvaigždė. *Atrodo, šiais laikais visi turi tatuiruočių*, pamanė Nunjesas, nors jam pasirodė, kad tatuiruoti pirštų galiukus turbūt gana skausminga.

— Ar neskaudėjo?

Vyras dirstelėjo į savo pirštų galiukus ir susijuokė.

— Mažiau, negu buvo galima tikėtis.

— Jums gerai, — atsakė Nunjesas. — Man labai skaudėjo. Būdamas naujokų stovykloje, išsipiešiau ant nugaros undinę.

— Undinę? — plikagalvis sukikeno.

— Aha, — droviai patvirtino apsaugininkas. — Kokių tik klaidų jaunystėje nepridarai.

— Tikrai, — atsakė plikagalvis. — Aš irgi jaunystėje padariau didelę klaidą. Dabar ją matau kiekvieną rytą prabudęs.

Abu nusijuokė, ir lankytojas nuėjo.

Vaikų žaidimas, pamanė Malachas eidamas pro Nunjesą ir eskalatoriumi kildamas Kapitolijaus pastato link. Įeiti vidun pasirodė lengviau negu tikėjosi. Susikūprinęs ir prisirišęs butaforinį pilvą, Malachas užmaskavo tikrąjį kūno sudėjimą, o maskuojamasis kremas, kuriuo išsitepė veidą ir rankas, paslėpė visą kūną

dengiančias tatuiruotes. Tačiau genialiausias išradimas buvo įtvaras, pridengęs galingą objektą, kurį Malachui reikėjo įnešti į pastatą.

Dovana vieninteliam žemėje žmogui, kuris man gali padėti gauti tai, ko ieškau.

5 skyrius

Didžiausias ir pažangiausiomis technologijomis aprūpintas pasaulio muziejus sykiu yra ir viena iš geriausiai saugomų pasaulio paslapčių. Jame daugiau eksponatų negu Ermitaže, Vatikano muziejuje ir Niujorko Metropoliteno muziejuje... kartu sudėjus. Ir vis dėlto, nepaisant tokios didingos kolekcijos, paprasti žmonės beveik niekada nepatenka už akylai saugomų jo sienų.

Muziejus, kurio adresas — Silver Hilo plentas, 4210, visai netoli nuo Vašingtono, yra didžiulis zigzago pavidalo pastatas, sudarytas iš penkių tarp savęs sujungtų sekcijų, kurių kiekviena plotu pranoksta futbolo aikštę. Melsvu metalu padailinta išorė leidžia tik spėti, kokios keistybės slypi viduje — penkiasdešimt penkių tūkstančių kvadratinių metrų ploto ateivių pasaulis, kuriame yra ir „mirties zona“, ir „drėgnoji sekcija“, ir beveik dvidešimt kilometrų lentynų eksponatams saugoti.

Šį vakarą mokslininkė Ketrina Solomon, baltu „Volvo“ privažiuodama prie pagrindinių pastato patikrinimo vartų, juto nerimą.

Apsaugininkas nusišypsojo.

— Nežiūrite futbolo, ponia Solomon? — Jis sumažino prieš „Redskins“ atkrintamąsias rungtynes transliuojamo šou garsą.

Ketrina prisivertusi išspaudė šypseną.

— Sekmadienio vakaras.

— Ak taip. Jūsų susitikimas.

— Ar jis jau atvyko? — neramiai paklausė ji.

Apsaugininkas pažvelgė į dokumentus.

— Registracijos knygoje nematau.

— Aš atvykau anksčiau. — Ketrina draugiškai pamojavo ir nuvažiavo vingiuotu keliuku į savo įprastą vietą mažos dviaukštės automobilių stovėjimo aikštelės pirmame aukšte. Pradėjusi rinkti iš mašinos daiktus, skubomis nužvelgė save galinio vaizdo veidrodėlyje — veikiau iš įpročio, negu tuštybės skatinama.

Ketrinai Solomon pasisekė paveldėti atsparią protėvių iš Viduržemio jūros apylinkių veido spalvą, todėl net sulaukus penkiasdešimties jos oda buvo rusva ir glotni. Ji beveik nenaudojo kosmetikos, o vešlius juodus plaukus nešiojo pa-

laidus, nesivargindama įmantriai šukuoti. Kaip ir vyresnis brolis Piteris, turėjo pilkas akis, buvo aristokratiškai liekna ir elegantiška.

Judu galima palaikyti dvyniais, dažnai sakydavo žmonės.

Jų tėvas mirė nuo vėžio, kai Ketrinai buvo tik septyneri, ji jo beveik neprisiminė. Brolis, aštuoneriais metais vyresnis už Ketriną, tėvui mirus buvo tik penkiolikos ir turėjo virsti Solomonų šeimos patriarchu daug anksčiau, negu kas nors būtų galėjęs manyti. Tačiau, kaip ir galėjai tikėtis, Piteris ėmėsi naujo vaidmens oriai ir ištvermingai, pateisindamas šeimos pavardę. Dar ir dabar jis globojo Ketriną, tarsi jiedu tebebūtų vaikai.

Nepaisant reguliarių brolio raginimų ir nejaučiamo gerbėjų stygiaus, Ketrina taip ir neištekėjo. Susiejo gyvenimą su mokslu, darbas jai suteikė daugiau pasitenkinimo ir jaudulio, negu buvo galima tikėtis iš bet kurio vyro. Ketrina nieko nesigailėjo.

Jos pasirinkta mokslo šaka — noetika — buvo beveik niekam nežinoma, kai ji pati pirmąkart apie ją išgirdo, bet pastaraisiais metais šis mokslas atvėrė kelerias naujas duris į žmogaus psichikos galių supratimą.

Tiesiog neįsivaizduojama, kokių nepanaudotų išteklių mes turime.

Parašiusi dvi knygas apie noetiką Ketrina jau iškilo į šios miglotos mokslo šakos viršūnes, tačiau dabar, paskelbus jos naujausius atradimus, noetika gali tapti pagrindine pokalbių tema visame pasaulyje.

Bet šį vakarą mokslas jai mažiausiai rūpėjo. Dieną gavo labai baugių žinių apie brolį. *Niekaip netikiu, kad tai tiesa*. Visą popietę negalėjo galvoti apie nieką kitą.

Į priekinį automobilio stiklą pradėjo barbenti smulkus lietutis, ir Ketrina skubiai susirinko viską, ko reikės viduje. Jau ketino lipti iš automobilio, tik staiga suskambo mobilusis telefonas.

Ji pažiūrėjo, kas skambina, ir giliai įkvėpė.

Tada užkišo už ausies plaukų sruogą ir patogiau atsisėdo, pasirengusi kalbėti.

Už šešių mylių Malachas ėjo Jungtinių Valstijų Kapitolijaus pastato koridoriais, prispaudęs prie ausies telefoną. Kantriai laukė, kol atsilieps.

Galiausiai išgirdo moters balsą.

— Klausau?

— Mums reikia susitikti dar kartą, — pasakė Malachas.

Stojo ilga tyla.

— Ar viskas gerai?

— Turiu naujos informacijos, — atsakė Malachas.

— Pasakykite.

Malachas giliai įkvėpė.

— Tai, kas, pasak jūsų brolio, paslėpta Kolumbijos apygardoje...

— Taip?

— Tai galima surasti.

Ketrina Solomon, atrodo, nustėro.

— Norite pasakyti, jog tai iš tiesų *egzistuoja*?

Malachas pats sau tyliai nusišypsojo.

— Kartais legenda išlieka kelis šimtus metų... ir tai atsitinka ne be pagrindo.

6 skyrius

— Ar negalite privažiuoti arčiau? — Robertą Lengdoną staiga apėmė nerimas pamačius, kad vairuotojas sustojo Pirmojoje gatvėje, už gero puskilometrio nuo Kapitolijaus.

— Deja, ne, — atsakė vairuotojas. — Vidaus saugumo nurodymai. Prie istorinės reikšmės objektų automobilius statyti draudžiama. Atsiprašau, pone.

Lengdonas pažiūrėjo į laikrodį ir apstulbo pamatęs, kad jau be dešimt septynios. Važiuojant juos užlaikė kelio darbai Tautos alėjoje, o paskaita turi prasidėti po dešimties minučių.

— Oras bjūra, — pasakė vairuotojas, iššokęs iš limuzino ir atidarydamas Lengdonui dureles. — Verčiau paskubėkit. — Lengdonas įkišo ranką į kišenę, norėdamas išsitraukti piniginę ir duoti arbatpinigių, bet vairuotojas sumojavo rankomis. — Užsakovas jau pridėjo labai dosnią sumą.

Tipiškas Piterio elgesys, pamanė Lengdonas rinkdamas savo daiktus.

— Gerai, ačiū už kelionę.

Kai Lengdonas pasiekė dailiomis arkomis papuoštą vestibiulį, iš kurio buvo galima nusileisti prie naujo „požeminio" lankytojų įėjimo, jau pradėjo kristi pirmieji lietaus lašai.

Kapitolijaus lankytojų centras buvo brangiai kainavęs ir daug diskusijų sukėlęs projektas. Kalbama, kad šis požeminis miestas, kone prilygstantis Disnėjaus pasauliui, driekiasi didesniame negu keturiasdešimt šešių tūkstančių kvadratinių metrų plote, pilname įvairių eksponatų, restoranų ir renginių salių.

Lengdonas seniai norėjo jį apžiūrėti, nors ir nesitikėjo, kad teks taip toli eiti. Lietus, rodėsi, netrukus prapliups ne juokais, tad jis pasileido bėgti, mokasinų padais slysčiodamas ant šlapio cemento. *Rengiausi ruošdamasis paskaitai, o ne beveik keturių šimtų metrų bėgimui per lietų!*

Apačią pasiekė uždusęs ir suplukęs. Lengdonas pastūmė sukamąsias duris ir minutėlę stabtelėjo vestibiulyje, norėdamas atgauti kvapą ir nusipurtyti lietaus lašus. Tai darydamas pakėlė akis ir apsidairė po neseniai atidarytą erdvę.

Na, gerai, sutinku, iš tiesų įspūdinga.

Kapitolijaus lankytojų centras buvo visai ne toks, kokio jis tikėjosi. Žinodamas, kad jis įrengtas po žeme, Lengdonas įeidamas truputį būgštavo. Vaikystėje po nelaimingo atsitikimo visą naktį pratūnojęs giliame požemio šulinyje, Lengdonas nuo to laiko beveik liguistai bijojo uždarų erdvių. Tačiau ši požemio erdvė kažkodėl atrodė... atvira. *Šviesi. Erdvi.*

Plačios lubos buvo iš stiklo su įtaisytais apšvietimo šaltiniais, kurių blausus švytėjimas paryškino perlamutro spalvų interjerą.

Įprastą dieną Lengdonas čia būtų praleidęs mažiausiai valandą, gėrėdamasis architektūra, bet dabar, likus penkioms minutėms iki paskaitos pradžios, jis nunarino galvą ir pasileido bėgti per pagrindinį vestibiulį prie patikrinimo punkto ir eskalatorių. Atsipalaiduok, paliepė sau. *Piteris žino, kad tu jau čia. Paskaita be tavęs neprasidės.*

Patikrinimo punkte jaunas apsaugininkas ispanas užkalbino Lengdoną, kai šis iškraustė kišenes ir nusisegė retro stiliaus laikrodį.

— Peliukas Mikis? — nusišypsojęs paklausė apsaugininkas.

Lengdonas, pratęs prie tokių pastabų, linktelėjo. Kolekcinis laikrodis su Peliuko Mikio atvaizdu buvo jo tėvų dovana devintojo gimtadienio proga.

— Nešioju jį, kad nepamirščiau, jog nereikia skubėti ir žiūrėti į gyvenimą pernelyg rimtai.

— Nepasakyčiau, kad jums gerai sektųsi, — vėl nusišypsojęs atsakė apsaugininkas. — Atrodo, ne juokais skubate.

Lengdonas atsakė šypsena ir padėjo krepšį peršviesti.

— Kaip patekti į Statulų salę?

Apsaugininkas mostelėjo eskalatorių pusėn.

— Pamatysite užrašus.

— Ačiū. — Lengdonas griebė krepšį nuo konvejerio ir nuskubėjo.

Kildamas eskalatoriumi Lengdonas giliai įkvėpė ir pamėgino surikiuoti mintis. Pro lietaus lašais nusėtą stiklinį stogą žvelgė į viršuje kylantį kalną, primenantį apšviestą Kapitolijaus kupolą. Stulbinamas pastatas. Aukštai ant stogo, iškilusi beveik šimtą metrų virš žemės, į miglotą tamsą nelyginant sergėjanti dvasia žvelgė Laisvės statula. Lengdonas prisiminė ironišką faktą, kad darbininkai, gabalais užkėlę ant postamento šešių metrų aukščio bronzinę skulptūrą, buvo vergai — ši Kapitolijaus paslaptis labai retai minima mokyklų istorijos programose.

Tiesą sakant, visas šis pastatas yra tikras keisčiausių artefaktų lobynas — kaip antai „pražūtingoji vonia“, kaltinama pagreitinusi viceprezidento Henrio Vilsono mirtį nuo plaučių uždegimo, laiptai su neišnykstančia kraujo dėme, ant kurios suklupo nepaaiškinamai daug lankytojų, ir sandariai uždaryta rūsio patalpa, kurioje darbininkai 1930 m. atrado generolui Džonui Aleksandrui Loganui priklausiusio seniai padvėsusio žirgo iškamšą.

Tačiau ilgiausiai ištvėrė legendos apie šiame pastate besivaidenančias trylika skirtingų šmėklų. Dažnai pasakojama apie miesto architekto Pjero L'Anfano dvasią, kurią žmonės matė klaidžiojančią koridoriais, ieškančią, kas po dviejų šimtų metų pagaliau sumokės jo sąskaitas. Statybininko, nukritusio nuo Kapitolijaus kupolo, vaiduoklį matė slankiojantį koridoriais nešiną įrankių dėže. Ir, žinoma, pats garsiausias vaiduoklis, daugelį kartų matytas Kapitolijaus rūsyje — juodos katės šmėkla, peliaujanti baugiuose siauruose požemio koridorėliuose ir sandėliukuose.

Lengdonas nulipo nuo eskalatoriaus ir vėl pažvelgė į laikrodį. *Trys minutės.* Jis nuskubėjo plačiu koridoriumi paskui ženklus, rodančius Statulų salės kryptį, mintyse kartodamasis įžanginius paskaitos sakinius. Lengdonui teko pripažinti, kad Piterio padėjėjas neklydo: ši paskaitos tema puikiausiai tiks renginiui, vykstančiam Vašingtone, Kolumbijos apygardoje, ir vadovaujamam garsaus masono.

Niekam ne paslaptis, kad Kolumbijos apygardos istorija glaudžiai susijusi su masonais. Pavyzdžiui, šio pastato kertinį akmenį padėjo pats Džordžas Vašingtonas pagal visas masonų apeigų taisykles. Miestą sukūrė ir suprojektavo masonų meistrai — Džordžas Vašingtonas, Benas Franklinas ir Pjeras L'Anfanas: skvarbaus proto žmonės, išpuošę naująją sostinę masonų simboliais, masonų architektūra ir meno kūriniais.

Be abejo, žmonės šiuose simboliuose įžvelgia beprotiškiausių idėjų.

Daug sąmokslo teorijos šalininkų tvirtina, kad masonai įkūrėjai visame Vašingtone paliko svarbių paslapčių ir simbolinių pranešimų, paslėptų miesto gatvių planuose. Lengdonas niekad tuo netikėjo. Informacija apie masonus taip dažnai būdavo netiksli, kad net išsilavinusių Harvardo studentų samprata apie broliją atrodė stebėtinai iškreipta.

Pernai į Lengdono auditoriją įbėgo paklaikęs pirmakursis, nešinas dokumentu, išsispausdintu iš interneto. Tai buvo Kolumbijos apygardos gatvių planas su išryškintomis kai kuriomis gatvėmis, kad šios sudarytų įvairius pavidalus: šėtoniškas pentagramas, masonų kompasą ir kampainį, Bafometo galvą, — neva įrodymus, kad masonai, projektavę Vašingtoną, buvo sudarę juodą, mistinį sąmokslą.

— Įdomu, — pripažino Lengdonas, — bet nelabai įtikinama. Nubrėžus

žemėlapyje pakankamai daug susikertančių linijų, jose galima atrasti įvairiausių pavidalų.

— Bet tai negali būti atsitiktinumas! — pareiškė vaikinas.

Lengdonas kantriai parodė studentui, kad lygiai tokius pat pavidalus galima įžvelgti ir Detroito gatvių plane.

Vaikinas atrodė baisiai nusivylęs.

— Nenusimink, — padrąsino Lengdonas. — Vašingtonas iš tiesų turi neįtikimų paslapčių... tik šiame gatvių plane jų nėra.

Jaunuolis pagyvėjo.

— Paslapčių? Kokių?

— Kiekvieną pavasarį aš skaitau kursą apie okultinius simbolius. Daug kalbu apie Vašingtoną. Užsirašykite į šį kursą.

— *Okultinius* simbolius! — pirmakursis vėl susijaudino. — Vadinasi, Kolumbijos apygardoje iš tiesų yra šėtoniškų simbolių!

Lengdonas nusišypsojo.

— Deja, žodis „okultinis", kuris jums kelia tokias asociacijas su šėtono garbinimu, iš tiesų reiškia „slaptas" arba „paslėptas". Religinės priespaudos laikais žinias, prieštaraujančias vyraujančiai doktrinai, teko slėpti, versti „okultinėmis", o Bažnyčia, kuriai tai kėlė pavojų, pasmerkė visas „okultines" žinias — tokia nuostata išliko iki šiol.

— Aa, — vaikinas vėl nuliūdo.

Vis dėlto tą patį pavasarį Lengdonas pastebėjo pirmakursį sėdintį pirmoje eilėje, penkiems šimtams studentų susirinkus senoje Harvardo Sanderso amfiteatrinėje auditorijoje su girgždančiais mediniais suolais.

— Visiems labas rytas! — nuo erdvios platformos sušuko Lengdonas. Jis įjungė projektorių, ir jam už nugaros išryškėjo vaizdas. — Kol susėsite, atsakykite į klausimą — kiek iš jūsų atpažįsta šį pastatą?

— Jungtinių Valstijų Kapitolijus! — vienbalsiai sušuko dešimtys jaunuolių. — Vašingtonas, Kolumbijos apygarda!

— Taip. Šį kupolą laiko daugiau negu keturi tūkstančiai tonų geležies atramų. XIX a. šeštajame dešimtmetyje niekas neprilygo šiam architektūros stebuklui.

— Nerealu! — šūktelėjo kažkas.

Lengdonas pakėlė akis į dangų, svajodamas, kad kas nors pagaliau uždraustų šį žodį.

— Na, gerai, kas iš jūsų esate buvę Vašingtone?

Pakilo keletas rankų.

— Tiek nedaug? — Lengdonas apsimetė nustebęs. — O kas iš jūsų esate buvę Romoje, Paryžiuje, Madride arba Londone?

Beveik visi auditorijoje sėdintys studentai pakėlė rankas.

Kaip visada. Vienas iš būtinų Amerikos koledžo auklėtinių gyvenimo etapų buvo vasara, praleista keliaujant su *Eurorail* bilietu, prieš susikaupiant darbui ir negailestingai gyvenimo tikrovei.

— Atrodo, Europoje jūsų lankėsi daug daugiau negu savo šalies sostinėje. Kaip manote, kodėl?

— Europoje nedraudžia parduoti alkoholio žmonėms, neturintiems dvidešimt vienerių metų! — pasigirdo balsas iš galinio suolo.

Lengdonas nusišypsojo.

— O *čia* šis draudimas jus labai varžo?

Visi nusijuokė.

Buvo pirma paskaitų diena, studentai ilgiau negu įprastai sėdosi į savo vietas, muistėsi, girgždino medinius suolus. Lengdonas mėgo skaityti paskaitas šioje auditorijoje, nes visad galėdavo nustatyti studentų susidomėjimą vien pasiklausęs, ar labai jie muistosi suoluose.

— Jei kalbėsime rimtai, — tarė Lengdonas, — Vašingtone rasime įspūdingiausių pasaulio architektūros, meno ir simbolizmo pavyzdžių. Kam keliauti už vandenyno, dar neaplankius savo sostinės?

— Senovė labiau veža, — kažkas pasakė.

— Kai sakote „senovė“, — patikslino Lengdonas, — tikriausiai turite galvoje pilis, laidojimo rūsius, šventyklas ir panašius dalykus?

Studentai vieningai palinksėjo galvomis.

— Aišku. Na, o jei pasakyčiau jums, kad *visa tai* yra Vašingtone? Pilys, laidojimo rūsiai, piramidės, šventyklos — viskas.

Girgždesys pritilo.

— Bičiuliai, — prakalbo Lengdonas tylesniu balsu ir žengė į platformos priekį, — šioje paskaitoje sužinosite, kad mūsų šalyje knibždėte knibžda paslapčių ir slaptosios istorijos faktų. O patys įdomiausi dalykai, lygiai kaip Europoje, paslėpti visų akivaizdoje.

Medinių suolų girgždėjimo nebebuvo girdėti.

Pakliuvot.

Lengdonas prigesino šviesas ir perjungė kitą vaizdą.

— Kas man pasakys, ką čia daro Džordžas Vašingtonas?

Tai buvo gerai žinoma freska, vaizduojanti Džordžą Vašingtoną, iškilmingais masonų apdarais stovintį priešais keistą įtaisą — didžiulį medinį trikojį su pritaisyta keliamųjų lynų sistema, ant kurios kabo stambus juodas akmuo. Aplink stovi grupė puošniai apsirengusių žmonių.

— Kelia šitą akmenį? — pasiūlė versiją vienas studentas.

Lengdonas nieko neatsakė, laukė, kol studentai patys susipras.

— Tiesą sakant, — įsiterpė kitas studentas, — man atrodo, kad Vašingtonas *deda* akmenį. Jis vilki masono drabužius. Esu matęs paveikslus, vaizduojančius, kaip masonai deda kertinius akmenis. Šioje ceremonijoje visada naudojamas toks trikojis pirmajam akmeniui padėti.

— Puiku, — pagyrė Lengdonas. — Freskoje vaizduojama, kaip mūsų šalies Įkūrėjas, pasinaudodamas trikoju ir skriemuliu, 1793 m. rugsėjo 18 dieną tarp penkiolikos minučių po vienuoliktos ir pusės pirmos deda kertinį Kapitolijaus akmenį. — Lengdonas nutilo ir apžvelgė auditoriją. — Ar kas nors gali man pasakyti, kuo svarbi ši data ir laikas?

Tyla.

— O jei pasakyčiau jums, kad būtent šį laiką pasirinko trys garsiausi masonai — Džordžas Vašingtonas, Bendžaminas Franklinas ir Pjeras L'Anfanas, pagrindinis Vašingtono architektas?

Ir vėl tyla.

— Paprasta: kertinis akmuo padėtas tą dieną ir tuo metu dar ir todėl, kad būtent tada sėkmei palanki Drakono galva buvo Mergelės ženkle.

Studentai keistai susižvalgė.

— Pala, — ištarė vienas. — Bet... juk tai *astrologija?*

— Visiškai teisingai. Tiesa, kitokia, negu ją matome šiandien.

Pakilo viena ranka.

— Tai jūs norite pasakyti, kad Amerikos įkūrėjai tikėjo astrologija?

Lengdonas susijuokė.

— Ir dar kaip. Ką atsakytumėte, jei aš jums praneščiau, kad Vašingtono miesto architektūroje yra daugiau astrologinių ženklų negu bet kuriame kitame pasaulio mieste — Zodiako ratų, žvaigždėlapių, tiksliai astrologiškai nustatytą dieną ir valandą padėtų kertinių akmenų? Daugiau kaip pusė mūsų Konstitucijos kūrėjų buvo masonai, kurie tvirtai tikėjo, kad žvaigždės susijusios su žmonių likimais, ir kurdami naują pasaulį atidžiai stebėjo dangaus kūnų padėtį.

— Bet kam rūpi, kad Kapitolijaus kertinis akmuo padėtas Drakono galvai esant Mergelės ženkle? Ar tai negali būti paprastas sutapimas?

— Įspūdingas sutapimas, turint omeny, kad visų trijų statinių, kurie sudaro Federacinį trikampį — Kapitolijaus, Baltųjų rūmų ir Vašingtono paminklo — pamatai pakloti skirtingu laiku, bet kiekvieną kartą kertinį akmenį rūpestingai taikyta padėti *lygiai tokiomis pačiomis* astrologinėmis sąlygomis.

Studentų auditorija sužiuro į Lengdoną plačiai išplėstomis akimis. Kelios galvos palinko, studentai suskato užsirašinėti.

Gale pakilo ranka.

— Kodėl jie taip darė?

Lengdonas susijuokė.

— Norint atsakyti į šį klausimą, reikia išnagrinėti tiek medžiagos, kad jos pakaks visam semestrui. Jei jums tai įdomu, užsirašykite į mano kursą apie misticizmą. Bet aš, atvirai sakant, nemanau, kad jūs, vaikinai, esate emociškai subrendę išgirsti atsakymą.

— Ką? — sušuko jaunuolis, kėlęs ranką. — O jūs pamėginkit!

Lengdonas apsimetė svarstąs, tačiau netrukus erzindamas papurtė galvą.

— Deja, niekaip negaliu. Tarp jūsų yra pirmakursių. Bijau, kad neišsikraustytumėte iš proto.

— Papasakokit! — sušuko visi drauge.

Lengdonas gūžtelėjo pečiais.

— Gal verčiau įstokite į masonų broliją arba „Rytinės žvaigždės" sąjungą, tada viską sužinosite iš pirmų lūpų.

— Mes negalime įstoti, — užginčijo vaikinas. — Masonai — visiškai slapta draugija!

— Visiškai slapta? Iš tiesų? — Lengdonas prisiminė stambų žiedą su masonų simboliais, kurį jo draugas Piteris Solomonas išdidžiai nešiojo ant dešinės rankos. — Tai kodėl tada masonai nešioja aiškiai atpažįstamus masoniškus žiedus, kaklaraiščių segtukus ar sąsagas? Kodėl masonų pastatai paženklinti visiems matomais ženklais? Kodėl jų susirinkimų vieta ir laikas skelbiami laikraščiuose? — Lengdonas nusišypsojo, pamatęs suglumusius veidus. — Bičiuliai, masonai anaiptol nėra slapta draugija... tai draugija, turinti paslapčių.

— Tai tas pat, — kažkas sumurmėjo.

— Argi? — paklausė Lengdonas. — Ar pasakytumėte, kad bendrovė *Coca Cola* — slapta draugija?

— Žinoma, ne, — atsakė studentas.

— Na, gerai, o kas būtų, jei pasibelstumėte į bendrovės centrinę būstinę ir paprašytumėte klasikinės kokakolos recepto?

— Niekas jo neduotų.

— Žinoma. Jei norite sužinoti labiausiai saugomą *Coca Cola* bendrovės paslaptį, turėsite joje įsidarbinti, dirbti daug metų, įrodyti, kad esate verti pasitikėjimo, galiausiai iškilti, tapti vienu iš bendrovės vadovų, ir tada galbūt paslaptis jums bus patikėta. Tačiau turėsite prisiekti ją saugoti.

— Tai jūs norite pasakyti, kad laisvieji mūrininkai — savotiška bendrovė?

— Tik ta prasme, kad jie laikosi griežtos hierarchijos ir labai saugo paslaptis.

— Mano dėdė masonas, — prabilo mergina. — Ir teta labai dėl to pyksta, nes jis nieko jai apie tai nepasakoja. Ji sako, kad masonystė — tai lyg kokia keista religija.

— Dažnai pasitaikantis nesusipratimas.

— Tai ne religija?

— Pasvarstykime, — pasiūlė Lengdonas. — Kas iš jūsų esate lankę profesoriaus Viterspūno lyginamosios religijotyros kursą?

Pakilo kelios rankos.

— Gerai. Tai pasakykite, kokių trijų prielaidų reikia, kad ideologija galėtų būti laikoma religija?

— UTA, — atsakė viena studentė. — Užtikrinti, Tikėti, Atversti.

— Teisingai, — patvirtino Lengdonas. — Religija *užtikrina* žmonėms išganymą; religijoje *tikima* tiksliai apibrėžta teologija; religija *atverčia* netikinčiuosius. — Jis trumpam nutilo. — Tačiau kalbant apie masonus netinka nė vienas iš trijų požymių. Masonai niekam nežada išganymo, jie neturi konkrečios teologijos ir nesistengia nieko atversti. Tiesą sakant, masonų ložėse išvis draudžiama diskutuoti apie religiją.

— Tai... masonai *priešiški* religijai?

— Anaiptol. Viena iš būtinų sąlygų, norint tapti masonu, yra žmogaus privalomas tikėjimas aukštesne jėga. Masonų dvasingumas nuo institucinės religijos skiriasi tuo, kad masonai nevadina šios aukštesnės jėgos konkrečiu vardu ir nesistengia jos apibrėžti. Užuot kalbėję apie konkrečias teologines būtybes, tokias kaip Dievas, Alachas, Buda ar Jėzus, masonai vartoja bendresnes sąvokas — Aukščiausia Būtybė arba Didysis Visatos Architektas. Todėl skirtingų tikėjimų masonai gali tarpusavyje sutarti.

— Skamba nelabai suprantamai, — ištarė kažkas.

— O gal netikėtai tolerantiškai? — pasiteiravo Lengdonas. — Šiais laikais, kai skirtingų kultūrų atstovai žudo vieni kitus kovodami, kas geriau apibrėžia Dievą, galėtume pasidžiaugti masoniška tolerancijos ir atvirumo tradicija. — Lengdonas ėmė žingsniuoti išilgai pakylos. — Be to, masonu gali tapti bet kurios rasės, odos spalvos ir įsitikinimų žmogus; tai dvasinė brolija, kurioje išvis nėra diskriminacijos.

— Nėra diskriminacijos? — Universiteto Moterų centro narė pakilo iš savo vietos. — Ar daug yra *moterų*, kurioms leista tapti masonėmis, profesoriau Lengdonai?

Lengdonas iškėlė rankas delnais į priekį, rodydamas, jog pasiduoda.

— Teisinga pastaba. Tradiciškai laisvųjų mūrininkų organizacija kilo iš Europos mūrininkų gildijų, todėl tai vyrų organizacija. Prieš kelis šimtus metų, kai kas net sako, kad apie 1703 m., buvo įkurta moterims skirta atšaka, vadinama „Rytine žvaigžde“. Jai priklauso per milijoną narių.

— Nesvarbu, — atkirto mergina. — Masonai — tai galinga organizacija, nepriimanti moterų.

Lengdonas abejojo, ar masonus vis dar galima vadinti *galinga* organizacija,

ir neketino veltis į šią diskusiją: mūsų laikais požiūriai į masonus be galo įvairūs, pradedant niekam nieko blogo nedarančių senių, mėgstančių rengtis iškilmių drabužiais, klubu ir baigiant įsitikinimu, kad tai pogrindinė galingųjų grupė, laikanti rankose pasaulio valdžią. Tiesa, be abejo, yra kažkur per vidurį.

— Profesoriau Lengdonai, — kreipėsi į jį garbanotas jaunuolis iš paskutinės eilės, — bet jei masonai nėra slapta draugija, ne bendrovė ir ne religija, tai kas gi jie tokie?

— Na, jei paklaustumėte masono, jis jums atsakytų taip: masonystė — tai alegorijomis pridengta ir simboliais iliustruota moralės sistema.

— Mano akimis, tai švelniau pasakyti žodžiai „nenormali sekta".

— Sakote, *nenormali*?

— Tai jau tikrai! — Vaikinas atsistojo. — Girdėjau, ką jie išdarinėja tuose savo slaptuose pastatuose! Keisčiausios ceremonijos žvakių šviesoje, karstai, kilpos, vynas, geriamas iš kaukolių. Na, ar tai normalu!

Lengdonas apžvelgė auditoriją.

— Ar kitiems tai irgi atrodo nenormalu?

— Taip! — choru atsakė studentai.

Lengdonas apsimetė giliai atsidusęs.

— Labai gaila. Jei jums tokie dalykai atrodo nenormalūs, tai suprantu, kad į *mano* sektą nieku gyvu nenorėsite įstoti.

Auditorijoje įsiviešpatavo tyla. Studentė iš Moterų centro jausdamasi nepatogiai paklausė:

— O *jūs* priklausote sektai?

Lengdonas linktelėjo galva ir sąmokslininko šnibždesiu atsakė:

— Niekam nepasakokite, bet pagonių saulės dievo Ra dienomis aš klūpau senovinės kankinimų priemonės papėdėje ir valgau apeiginius kūno bei kraujo simbolius.

Studentai atrodė pasibaisėję.

Lengdonas gūžtelėjo pečiais.

— Jei kas nors iš jūsų norėtumėte prie manęs prisidėti, prašom sekmadienį ateiti į Harvardo koplyčią, atsiklaupti priešais Nukryžiuotąjį ir priimti Šventąją Komuniją.

Auditorijoje tebetvyrojo tyla.

Lengdonas mirktelėjo.

— Atverkite širdis, bičiuliai. Mes visi bijome to, ko nesuprantame.

Kapitolijaus koridoriais nuaidėjo laikrodžio dūžiai.

Septynios.

Robertas Lengdonas ne juokais bėgo. *Tai bent įspūdingai išeisiu į sceną.* Bėgdamas jungiamuoju koridoriumi jis pastebėjo Nacionalinės statulų salės duris ir patraukė tiesiai prie jų.

Prisiartinęs prie durų sulėtino žingsnį, apsimetė nerūpestingu ir kelis kartus giliai įkvėpė oro. Susisagstė švarką, kilstelėjo smakrą ir pasuko už kampo kaip tik sulig paskutiniuoju laikrodžio dūžiu.

Spektaklis prasideda.

Įžengęs į Nacionalinę statulų salę, profesorius Lengdonas pakėlė akis ir draugiškai nusišypsojo. Po mirksnio šypsena dingo. Jis sustojo kaip įbestas.

Įvyko baisi klaida.

7 skyrius

Ketrina Solomon po šaltu lietumi nuskubėjo per automobilių stovėjimo aikštelę, gailėdamasi, kad neužsimetė ko nors ant džinsų ir kašmyro megztuko. Artėjant prie pastato pagrindinio įėjimo, milžiniški oro gryninimo aparatai gaudė vis garsiau. Ji jų beveik negirdėjo, nes ausyse tebeskambėjo ką tik baigtas telefono pokalbis.

Tai, kas, pasak jūsų brolio, paslėpta Kolumbijos apygardoje... tai galima surasti.

Ketrinai atrodė, kad tuo patikėti beveik neįmanoma. Jai su skambinusiuoju dar reikia labai daug ką aptarti: susitarė tai padaryti šįvakar, kiek vėliau.

Pasiekusi pagrindines duris ji pajautė tokį patį jaudulį, kokį jausdavo kas kartą įeidama į didžiulį pastatą. *Niekas nežino, kokia čia vieta.*

Užrašas ant durų skelbė:

SMITSONO MUZIEJAUS SAUGYKLOS
(SMS)

Smitsono institutas Tautos alėjoje turėjo daugiau negu tuziną erdvių muziejų, bet jo rinkiniai buvo tokie gausūs, kad eksponuoti buvo galima ne daugiau kaip du procentus eksponatų iškart. Kitus devyniasdešimt aštuonis procentus rinkinių reikėjo kur nors saugoti. „Kur nors“ reiškė čia.

Nenuostabu, kad šiame pastate stulbinamai daug įvairių artefaktų: milžiniškų Budos statulų, ranka rašytų kodeksų, užnuodytų strėlių iš Naujosios Gvinėjos, brangakmeniais inkrustuotų peilių, iš banginio ūsų pintas kajakas. Ne mažiau fantastiški buvo pastate saugomi *gamtos* lobiai — pleziozaurų griaučiai,

neįkainojama meteoritų kolekcija, milžiniškas kalmaras, net dramblių kaukolių rinkinys, kurį iš Afrikos safario parsivežė Tedas Ruzveltas.

Tačiau ne dėl šių eksponatų Smitsono instituto sekretorius Piteris Solomonas prieš trejus metus atsivedė seserį į SMS. Jis norėjo, kad čia ji ne *apžiūrinėtų* mokslo stebuklus, o juos *kurtų*. Būtent tai ir darė Ketrina.

Pačiose pastato gelmėse, tolimiausios atšakos tamsybėse, glaudėsi maža mokslinė laboratorija, panašios į kurią nebuvo visame pasaulyje. Atradimai, kuriuos Ketrina neseniai padarė noetikos moksle, turėjo įtaką visoms sritims — nuo fizikos iki istorijos, nuo filosofijos iki religijos. *Netrukus viskas pasikeis,* pamanė ji.

Ketrinai įėjus į vestibiulį, prie stalo sėdintis apsaugininkas skubiai paslėpė radijo imtuvą ir išsitraukė iš ausų ausines.

— Ponia Solomon! — Jis plačiai nusišypsojo.

— „Redskins"?

Jis kaltai nuraudo.

— Tuoj prasidės žaidimas.

Ji nusišypsojo.

— Aš niekam nesakysiu.

Priėjo prie metalo detektoriaus ir ištuštino kišenes. Nusimaudama nuo riešo ploną auksinį Kartjė laikrodį, pajuto įprastą liūdesio dilgtelėjimą. Laikrodį Ketrinai dovanojo motina aštuonioliktojo gimtadienio proga. Praėjo jau beveik dešimt metų nuo tos dienos, kai motina mirė smurtine mirtimi... užgeso ant Ketrinos rankų.

— Nagi, ponia Solomon? — juokaudamas sušnibždėjo apsaugininkas. — Ar kada nors kam pasakysite, ką jūs ten veikiate?

Ji pakėlė akis.

— Kada nors pasakysiu, Kailai. Ne šiandien.

— Nagi, — neatlyžo jis. — Slapta laboratorija... slaptame muziejuje? Tikriausiai darote kokius nors labai kietus darbelius.

Tu nė neįsivaizduoji, kokius kietus, pamanė Ketrina susirinkdama daiktus. Ir iš tiesų mokslas, kuriuo užsiėmė Ketrina, buvo toks pažangus, kad jau nė nebepanėšėjo į mokslą.

8 skyrius

Robertas Lengdonas sustingo Nacionalinės statulų salės tarpduryje ir apžvelgė prieš akis atsivėrusį stulbinamą reginį. Patalpa atrodė lygiai taip pat, kaip

jis ją prisiminė — taisyklingas pusratis, panašus į graikų amfiteatrą. Grakščias smiltainio ir venecijietiško tinko sienas su arkomis skaldė spalvoto marmuro kolonos Kararos marmuro kapiteliais, tarp kurių stovėjo nacijos statulų kolekcija — trisdešimt aštuonios natūralaus dydžio garsiausių amerikiečių statulos, pusračiu išrikiuotos didžiuliame plote ant juodo ir balto marmuro plytelių grindų.

Lygiai tą patį Lengdonas prisiminė iš anksčiau, kai buvo čia atvykęs klausyti paskaitos.

Išskyrus viena.

Šį vakarą salė buvo tuščia.

Nei kėdžių. Nei klausytojų. Nei Piterio Solomono. Tik saujelė turistų, be tikslo slankiojančių aplink, nė nepastebėjusių didingo Lengdono pasirodymo. *Gal Piteris kalbėjo apie Rotondą?* Jis įsižiūrėjo į pietinio koridoriaus gale esančią Rotondą ir pamatė, kad ten irgi slampinėja turistai.

Laikrodžio dūžių aidas išsisklaidė ore. Dabar Lengdonas jau tikrai pavėlavo.

Jis nuskubėjo atgal į vestibiulį ir susirado gidą.

— Atleiskite, norėjau paklausti apie Smitsono instituto šio vakaro paskaitą. Kur ji vyks?

Gidas sudvejojo.

— Negalėčiau atsakyti, pone. Kada ji turi prasidėti?

— Dabar!

Vyriškis papurtė galvą.

— Negirdėjau apie jokį Smitsono instituto renginį šį vakarą — bent jau čia.

Suglumęs Lengdonas beveik bėgte grįžo į salės vidurį, atidžiai dairydamasis aplink. *Gal Solomonas sumanė taip pajuokauti?* Lengdonas niekaip neįstengė to įsivaizduoti. Jis išsitraukė iš kišenės mobilųjį telefoną, šį rytą gautą faksogramą ir surinko Piterio numerį.

Telefonas milžiniškame pastate ne iš karto susijungė. Galiausiai pasigirdo signalas.

Balsas pažįstamu pietietišku akcentu atsiliepė:

— Piterio Solomono kabinetas, kalba Entonis. Klausau jūsų?

— Entoni! — su palengvėjimu ištarė Lengdonas. — Kaip gerai, kad jūs dar čia. Kalba Robertas Lengdonas. Atrodo, įvyko kažkokia painiava dėl paskaitos. Aš stoviu Statulų salėje, bet čia daugiau nieko nėra. Gal paskaitą perkėlė į kitą patalpą?

— Nieko negirdėjau, pone. Tuoj pažiūrėsiu, — padėjėjas trumpam nutilo. — Ar jūs kalbėjote su pačiu ponu Solomonu?

Lengdonas nieko nebesuprato.

— Ne, aš susitariau su *jumis*, Entoni! Šiandien rytą!

— Taip, aš prisimenu. — Ragelyje stojo tyla. — Pasielgėte nelabai apdairiai, ką, profesoriau?

Lengdonas sukluso ir įsitempė.

— Prašau?

— Na, jūs pats pagalvokite... — kalbėjo žmogus. — Gavote faksogramą, kurioje jūsų prašo paskambinti tam tikru numeriu — jūs paskambinate. Pasikalbate su visiškai nepažįstamu žmogumi, kuris jums prisistato kaip Piterio Solomono padėjėjas. Paskui savo noru sėdate į privatų lėktuvą, skrendate į Vašingtoną, lipate į laukiantį automobilį. Ar ne?

Lengdonas pajuto, kaip kūnu nubėgo šiurpuliai.

— Kas jūs toks, po velnių? Kur Piteris?

— Deja, Piteris Solomonas nė neįtaria, kad jūs šį vakarą esate Vašingtone. — Iš vyriškio balso dingo pietietiškas akcentas, jis virto sodriu, melodingu šnabždesiu. — Jūs, profesoriau Lengdonai, čia atvykote todėl, kad jus išsikviečiau *aš*.

9 skyrius

Statulų salėje Robertas Lengdonas tvirčiau prispaudė prie ausies mobilųjį telefoną ir ėmė nervingai vaikščioti nedideliu ratu.

— Kas, po velnių, jūs toks?

Jam atsakė ramus šilkinis šnabždesys:

— Neišsigąskite, profesoriau Lengdonai. Jus čia pakvietė ne be reikalo.

— Pakvietė? — Lengdonas pasijuto tarsi narve įkalintas gyvūnas. — Verčiau sakykite — pagrobė!

— Kažin, — žmogaus balsas buvo keistai ramus. — Jei būčiau norėjęs jums padaryti ką nors bloga, dabar gulėtumėte negyvas limuzine. — Jis neilgai patylėjo, leisdamas pašnekovui įsigilinti į išgirstus žodžius. — Užtikrinu jus, mano ketinimai kuo doriausi. Norėčiau jus kai kur pakviesti.

Ačiū, ne. Po kelerių praėjusių metų nuotykių Europoje nenoromis išgarsėjęs Lengdonas it magnetas traukė įvairiausius pakvaišėlius, bet šis jau peržengė labai rimtą ribą.

— Klausykite, aš nežinau, kokia čia velniava vyksta, bet dabar baigsiu pokalbį...

— Tai neišmintinga, — atsakė žmogus. — Ir taip turite labai maža šansų, jei norite išgelbėti Piterio Solomono sielą.

Lengdonas staiga giliai įkvėpė.

— Ką jūs pasakėte?

— Neabejoju, kad jūs mane girdėjote.

Pašnekovui ištarus Piterio vardą, Lengdonui sustingo gyslose kraujas.

— Ką jūs žinote apie Piterį?

— Šiuo metu žinau visas, absoliučiai visas jo paslaptis. Ponas Solomonas svečiuojasi pas mane, o aš moku būti labai įsakmus šeimininkas.

To negali būti.

— Piterio pas jus nėra.

— Aš atsiliepiau jo privačiu mobiliuoju telefonu. Tai turėtų priversti jus susimąstyti.

— Aš skambinu policijai.

— To visai nereikia, — atsakė žmogus. — Pareigūnai netrukus prie jūsų prieis.

Ką paisto šitas pamišėlis? Lengdonas prakalbo griežtesniu balsu:

— Jei Piteris pas jus, tuojau pat paduokite jam telefoną.

— Neįmanoma. Ponas Solomonas šiuo metu gana nepatogioje vietoje. — Žmogus patylėjo. — Jis Arafe.

— Kur? — Lengdonas pajuto taip stipriai gniaužiąs telefoną, kad nutirpo pirštai.

— Arafe. Arba Hamistagane. Žodžiu, toje vietoje, kurią Dantė aprašė tuoj po to, kai sukūrė legendinį „Pragarą“.

Žmogaus pateikiamos religinės ir literatūrinės užuominos patvirtino Lengdono spėjimą, kad kalbasi su pamišėliu. *Antroji knyga*. Lengdonas ją puikiai žinojo: nebūtum radęs nė vieno Filipso Ekseterio akademijos absolvento, kuris nebūtų skaitęs Dantės.

— Norite pasakyti, kad Piteris Solomonas yra... *skaistykloje?*

— Jūs, krikščionys, vartojate tokį šiurkštų žodį... tačiau taip, ponas Solomonas iš tiesų yra *tarpe*.

Žmogaus žodžiai sustingo Lengdono ausyse.

— Tai jūs sakote, kad Piteris... *nebegyvas?*

— Ne, ne visai.

— Ne visai?! — suriko Lengdonas, o jo balsas šaižiai nuaidėjo salėje. Į jį atsigręžė turistų šeima. Lengdonas nusisuko ir prakalbo tyliau. — Kai žmogus miršta, dažniausiai būna aišku, ar jis visai miręs, ar ne!

— Jūs mane stebinate, profesoriau. Tikėjausi, kad geriau suprasite gyvenimo ir mirties paslaptis. Pasaulis *tarp* iš tiesų egzistuoja — ir šiame pasaulyje dabar kybo Piteris Solomonas. Jis gali arba sugrįžti į šį pasaulį, arba pereiti į kitą... tai priklauso nuo to, kaip jūs tuojau pat pasielgsite.

Lengdonas pasistengė suprasti, ką išgirdęs.

— Ko jūs iš manęs norite?

— Paprasto dalyko. Jums pavyko priartėti prie kai ko iš gilios senovės. Šį vakarą pasidalysite tuo su manimi.

— Visiškai nenumanau, apie ką jūs kalbate.

— Ne? Apsimetate, kad nesuprantate jums patikėtų senovės paslapčių?

Lengdonas atspėjo, apie ką šis kalba, ir jam staiga pasidarė sunku ant širdies. *Senovės paslaptys*. Jis niekam nė žodžiu neprasitarė apie tai, ką prieš kelerius metus teko patirti Paryžiuje, bet Gralio fanatikai atidžiai sekė žiniasklaidos pranešimus; kai kurie iš jų sujungė atskirus faktus ir buvo įsitikinę, kad Lengdonas turi slaptos informacijos apie Šventąjį Gralį — gal net žino, kur šis yra.

— Klausykite, — tarė Lengdonas, — jei jūs kalbate apie Šventąjį Gralį, tai galiu jus užtikrinti, kad žinau ne daugiau, negu...

— Neniekinkite mano proto, pone Lengdonai, — griežtai nutraukė jį vyriškis. — Man visai nerūpi tokie niekai kaip Šventasis Gralis ar pasigailėtini žmonijos ginčai, kieno istorijos versija teisingesnė. Manęs nedomina besikartojantys ginčai apie tikėjimo semantiką. Į šiuos klausimus atsakyti padės tik mirtis.

Šiurkštūs žodžiai Lengdoną sutrikdė.

— Tai ko, po velnių, jūs norite?

Žmogus kelias sekundes tylėjo.

— Kaip jums veikiausiai žinoma, šiame mieste egzistuoja senovinis įėjimas.

Senovinis įėjimas?

— Ir šįvakar jūs, profesoriau, man atrakinsite jo vartus. Turėtumėte didžiuotis, kad kreipiausi į jus — tokio kvietimo sulaukiama tik kartą gyvenime. Jūs esate vienintelis išrinktasis.

O jūs esate visiškas beprotis.

— Labai gaila, tačiau pasirinkote ne tą žmogų, — atsakė Lengdonas. — Aš nieko nežinau apie jokius senovinius įėjimus.

— Jūs nesupratote, profesoriau. Jus pasirinkau ne aš... jus pasirinko *Piteris Solomonas.*

— Ką? — vos girdimu šnabždesiu atsakė Lengdonas.

— Ponas Solomonas man pasakė, kaip rasti įėjimą, ir prisipažino, kad atrakinti jo vartus gali vienintelis žmogus. Sakė, jog tas žmogus — tai *jūs*.

— Jei Piteris taip pasakė, tai jis klydo... arba melavo.

— Nemanau. Jis prisipažino tai būdamas labai pažeidžiamas, ir aš būčiau linkęs juo tikėti.

Lengdonas pajuto, kaip jį užliejo pyktis.

— Įspėju jus, jei padarėte Piteriui kokią nors...

— *Tokiems dalykams* jau gerokai per vėlu, — linksmu balsu atsakė žmogus. — Iš Piterio Solomono jau gavau tai, ko man reikėjo. Tačiau jo paties labui siūlau, kad ir jūs parūpintumėte man tai, ko noriu iš *jūsų*. Laikas nepaprastai svarbus... jums *abiem*. Siūlyčiau surasti įėjimą ir atrakinti jo vartus. Piteris parodys kelią.

Piteris?

— Jūs lyg sakėte, kad Piteris „skaistykloje"?

— Kaip viršuje, taip ir apačioje, — atsakė žmogus.

Lengdonas pajuto, kaip šiurpuliai pasidarė lediniai. Šis keistas atsakymas buvo senovinis hermetikų posakis, skelbiantis tikėjimą fiziniais ryšiais, siejančiais dangų ir žemę. *Kaip viršuje, taip ir apačioje*. Lengdonas apžvelgė milžinišką salę, stebėdamasis, kaip staiga šįvakar viskas susipainiojo.

— Klausykit, aš tikrai nežinau, kaip rasti senovinį įėjimą. Skambinu policijai.

— Nejau jums tikrai vis dar neaišku, ką? Kodėl pasirinko jus?

— Ne, — atsakė Lengdonas.

— Tuoj paaiškės, — susijuokė balsas. — Labai greit.

Ryšys nutrūko.

Kelias siaubingas akimirkas Lengdonas stovėjo it sustingęs, stengdamasis suvokti, kas ką tik nutiko.

Staiga tolumoje išgirdo netikėtą garsą.

Jis sklido iš Rotondos.

Kažkas garsiai klykė.

10 skyrius

Robertas Lengdonas ne kartą gyvenime buvo įėjęs į Kapitolijaus Rotondą, bet įbėgti jam dar nebuvo tekę. Įlėkdamas pro šiaurinį įėjimą jis pastebėjo turistų grupę, susibūrusią salės viduryje. Klykė mažas berniukas, tėvai mėgino jį nuraminti. Kiti būriavosi aplink, o keli apsaugininkai kaip įmanydami stengėsi palaikyti tvarką.

— Jis ištraukė ją iš įtvaro, — karštligiškai ištarė kažkas, — ir tiesiog *numetė* čia.

Priartėjęs Lengdonas pagaliau pamatė, dėl ko kilo šis sąmyšis. Teisybė, objektas, gulintis ant Kapitolijaus grindų, buvo keistokas, tačiau vargu ar dėl jo vertėjo taip klykti.

Daiktų, panašių į dabar gulintį ant grindų, Lengdonui buvo tekę matyti ne kartą. Harvardo menų fakultete jų buvo per akis — natūros dydžio plastikinių

modelių, kuriais naudodamiesi skulptoriai ir dailininkai mokosi vaizduoti sudėtingiausią žmogaus kūno dalį: daugelio nuostabai, tai buvo ne veidas, bet rankos plaštaka. *Kažkas Rotondoje paliko žmogaus plaštakos modelį?*

Plaštakų modelių pirštai turėjo lanksčius sąnarius, leidžiančius menininkui suteikti rankai kokią nori padėtį — antrakursiai studentai dažniausiai ją statydavo nukreipę aukštyn ištiestą didįjį pirštą. O šis modelis buvo padėtas taip, kad į lubas rodė jo nykštys ir smilius.

Tačiau priėjęs arčiau Lengdonas pastebėjo, kad plaštakos modelis ne toks, kaip kiti. Jo plastikinis paviršius nebuvo lygus ir glotnus. Buvo matyti, kad ranka nusėta dėmėmis, šiek tiek raukšlėta — ji atrodė beveik...

Beveik kaip tikra.

Lengdonas staiga sustojo.

Tik dabar jis pamatė kraują. *Dieve mano!*

Nukirstas riešas, atrodo, buvo pasmeigtas ant įkalto į stovelį medinio strypo, kad geriau stovėtų. Lengdoną užliejo šleikštulio banga. Jis žingtelėjo arčiau, neįstengdamas atgauti kvapo, ir pamatė, kad smiliaus bei nykščio galiukus puošia mažytės tatuiruotės. Tačiau ne jos patraukė Lengdono dėmesį. Jo žvilgsnis iškart nukrypo į pažįstamą auksinį žiedą ant bevardžio piršto.

Negali būti.

Lengdonas atšlijo. Galva ėmė suktis supratus, kad jis žiūri į nukirstą Piterio Solomono rankos plaštaką.

11 skyrius

Kodėl Piteris neatsako? stebėjosi Ketrina Solomon, baigdama skambinti mobiliuoju telefonu. *Kur jis?*

Trejus metus Piteris Solomonas pirmas atvykdavo į jų susitikimus, rengiamus kas savaitę sekmadieniais, septintą valandą vakaro. Tai buvo privatus šeimos ritualas, būdas išlaikyti ryšius prieš prasidedant naujai darbo savaitei, o Piteriui — proga sužinoti naujienas apie Ketrinos darbą laboratorijoje.

Jis niekada nevėluoja, pamanė ji, *ir jis visada atsiliepia telefonu*. Dar blogiau — Ketrina nebuvo apsisprendusi, ką pasakys, kai jis galiausiai atvyks. *Kaip išvis pradėti jį klausinėti apie tai, ką šiandien sužinojau?*

Jos batų padai ritmingai kaukšėjo cementuotu koridoriumi, tarsi stuburas jungiančiu visas SMS. Koridorius, pramintas „gatve“, jungė penkias erdvias muziejaus saugyklas. Dvylikos metrų aukštyje oranžiniai ventiliacijos sistemos

vamzdžiai pulsavo pastato širdies ritmu — jais cirkuliavo šimtai kubinių metrų filtrais išvalyto oro.

Šiaip pastato alsavimo garsai nuramindavo Ketriną, einančią beveik puskilometrį iki savo laboratorijos. Tačiau šį vakarą pulsavimas ją erzino. Tai, ką šiandien sužinojo apie savo brolį, būtų bet kam sukėlę nerimą, o kadangi Piteris buvo vienintelis pasaulyje gyvas likęs Ketrinos šeimos narys, jai buvo ypač nesmagu galvoti, kad jis nuo jos ką nors slepia.

Ligi šiol, kiek jai žinoma, jis yra nuslėpęs nuo jos tik vieną dalyką... nuostabų dalyką, įkurdintą šio koridoriaus gale. Prieš trejus metus brolis vedė Ketriną koridoriumi ir pasakojo jai apie SMS, išdidžiai rodydamas įdomiausius pastate laikomus objektus — Marso meteoritą ALH-84001, vado Sėdinčio Buliaus ranka rašytą piktografinį dienoraštį, rinkinį vašku užlietų indų su pavyzdžiais, priklausiusiais Čarlzui Darvinui.

Jiedviem einant pro sunkias duris su mažyčiu langeliu Ketrina pastebėjo, kas yra už durų, ir aiktelėjo.

— Dievulėliau, *kas gi tai?*

Brolis susijuokė, tačiau nesulėtino žingsnių.

— Trečioji sekcija. Vadiname ją Drėgnąja sekcija. Nelabai įprastas vaizdas, ką?

Sakyčiau, net baugus. Ketrina nuskubėjo jam iš paskos. Šis pastatas atrodė tarsi kita planeta.

— Iš tikrųjų noriu tau parodyti Penktąją sekciją, — kalbėjo brolis, vesdamas ją koridoriumi, kuris, rodėsi, niekada nesibaigs. — Tai naujausias mūsų statinys. Jos paskirtis — saugoti eksponatus, esančius Nacionalinio gamtos istorijos muziejaus pirmame aukšte. Kolekciją numatoma čia perkelti po penkerių metų, o tai reiškia, kad Penktoji sekcija šiuo metu tuščia.

Ketrina apsidairė.

— Tuščia? Tai kodėl mes atėjome jos apžiūrėti?

Pilkose brolio akyse žybtelėjo pažįstamos šelmiškos kibirkštėlės.

— Pamaniau, kad jei niekas šiomis patalpomis nesinaudoja, jos galėtų praversti *tau*.

— Man?

— Žinoma. Pamaniau, kad tau bus ne pro šalį speciali laboratorija — joje galėsi *atlikti* eksperimentus, kurių teoriją šitiek metų tobulini.

Ketrina apstulbusi įsistebeilijo į brolį.

— Bet, Piteri, tie eksperimentai ir *yra* teoriniai! Jų *atlikti* beveik neįmanoma.

— Nėra nieko neįmanomo, Ketrina, o šis pastatas puikiausiai tau tinka. SMS — tai ne šiaip sau lobių sandėlis: čia įrengtos pažangiausios pasaulyje mokslo laboratorijos. Mes nuolatos tiriame eksponatus iš kolekcijų geriausiomis

technologijomis, kokias tik galima įsigyti už pinigus. Čia galėsi naudotis visa įranga, kurios tau prireiks.

— Piteri, bet technologijos, kurių reikia tiems eksperimentams, yra...

— Jau čia. — Jis plačiai nusišypsojo. — Laboratorija įrengta.

Ketrina vos įstengė ištarti žodį.

— Tu... tu įrengei man laboratoriją?

— Toks mano darbas. Smitsono institutas įkurtas skatinti mokslo pažangai. Aš, kaip jo sekretorius, turiu rimtai žvelgti į šį reikalavimą. Manau, tavo pasiūlyti eksperimentai turi galimybių nukelti mokslą į dar neištirtas teritorijas. — Piteris stabtelėjo ir atidžiai pažvelgė jai į akis. — Net jei nebūtum mano sesuo, jausčiau pareigą padėti šiems tyrimams. Tavo idėjos talentingos. Pasaulis nusipelno pamatyti, kur jos nuves.

— Piteri, bet aš juk negaliu...

— Gerai, nusiramink... pinigai mano, o Penktąja sekcija kol kas niekas nesinaudoja. Kai baigsi eksperimentus, galėsi išsikraustyti. Be to, Penktoji sekcija turi keletą ypatumų, dėl kurių labai tiks tavo darbui.

Ketrina nė neįsivaizdavo, kodėl didžiulė tuščia pastato sekcija turėtų tikti jos tyrimams, tačiau suprato, jog netrukus pati viską pamatys. Jie kaip tik priėjo plieno duris, ant kurių ryškiomis raidėmis buvo užrašyta:

5 SEKCIJA

Brolis įkišo kortelę į plyšį, sušvito elektroninė klaviatūra. Jis pakėlė pirštą, ketindamas surinkti įėjimo kodą, bet stabtelėjo ir pakėlė antakius taip pat išdaigiškai kaip vaikystėje.

— Tu tikrai pasirengusi?

Ji linktelėjo. *Mano brolis negali be spektaklio.*

— Pasitrauk. — Piteris paspaudė klavišus.

Plieno durys garsiai sušnypštė ir atsivėrė.

Kitapus slenksčio buvo tik juoda tamsa... žiojinti tuštuma. Iš patalpos gelmių tarsi atsklido dusli aimana. Ketrina pajuto, kaip iš vidaus pūstelėjo šalto oro gūsis. Jausmas toks, tarsi naktį žiūrėtum į Didįjį kanjoną.

— Įsivaizduok tuščią oro linijų angarą, laukiantį, kol į jį pristatys „Airbus" lėktuvų partiją, — pasakė brolis, — ir suprasi, kas čia.

Ketrina pajuto, kaip nenoromis žingtelėjo atgal.

— Sekcija pernelyg didelė, kad ją būtų galima apšildyti, bet tavo laboratorija — apšiltinta patalpa šlakbetonio sienomis, apytikriai kubo pavidalo, įrengta tolimiausiame sekcijos kampe, kad būtų kaip įmanoma labiau nuo visko atskirta.

Ketrina pamėgino ją įsivaizduoti. *Dėžė dėžėje*. Išplėtusi akis stengėsi ką nors įžvelgti tamsoje, tačiau ši buvo visiškai juoda.

— Ar toli nuo įėjimo?

— Tolokai... čia lengvai tilptų futbolo aikštė. Tiesa, turiu tave įspėti, kad eiti iki jos bus gana baugu. Viduje neapsakomai tamsu.

Ketrina atsargiai žvilgtelėjo už kampo.

— Nematau šviesos jungiklio.

— Penktojoje sekcijoje dar neįvedė elektros.

— Bet... kaip tada veiks laboratorija?

Jis pamerkė akį.

— Vandenilio kuras.

Ketrina išsižiojo.

— Tu juokauji, teisybė?

— Gamina tiek švarios energijos, kad jos pakaktų nedidukam miesteliui. Tavo laboratorija radijo dažnių požiūriu visiškai atskirta nuo pastato. Maža to — visos sekcijos iš išorės hermetiškai padengtos šviesai atsparia membrana, saugančia viduje esančius objektus nuo saulės radiacijos. Iš esmės ši sekcija yra hermetiška, energijos požiūriu neutrali patalpa.

Ketrina pradėjo suprasti Penktosios sekcijos privalumus. Didelė dalis jos darbo buvo susijusi su anksčiau nežinomų energijos laukų matavimais, todėl eksperimentus būtinai reikėjo atlikti aplinkoje, izoliuotoje nuo išorės radiacijos ir „baltojo triukšmo". Jam priklausė ir tokie subtilūs trukdžiai kaip netoliese esančių žmonių „smegenų radiacija" ar „minčių spinduliavimas". Dėl šios priežasties netiko nei universiteto miestelis, nei ligoninės laboratorija, užtat apleista SMS sekcija buvo tiesiog tobula.

— Nagi, eime, apžiūrėsime. — Brolis šypsodamasis žengė į tamsią erdvę. — Eik paskui mane.

Ketrina stabtelėjo prie slenksčio. *Daugiau negu šimtą metrų eiti visiškoje tamsoje?* Buvo benorinti pasiūlyti įžiebti žibintuvėlį, tačiau brolis jau dingo tamsybėse.

— Piteri? — pašaukė ji.

— Tikėjimo šuolis, — atsiliepė jis, o balsas jau tolo. — Kelią surasi. Tikėk manim.

Jis juokauja, ar ne? Ketrina smarkiai plakančia širdimi žengė keletą pėdų už slenksčio, stengdamasi tamsoje ką nors įžiūrėti. Nors į akį durk! Staiga plieno durys sušnypštusios užsitrenkė jai už nugaros, panardindamos į visišką tamsą. Niekur nė kibirkštėlės.

— Piteri?!

Tyla.

Kelią surasi. Tikėk manim.

Ji apgraibomis patraukė į priekį. *Tikėjimo šuolis?* Ketrina nematė net rankos, pakeltos prieš veidą. Ji ėjo į priekį, bet po kelių sekundžių visai sutriko. *Kur aš einu?*

Tai buvo prieš trejus metus.

Dabar, priėjusi tas pačias sunkias plieno duris, Ketrina suvokė, kaip viskas pasikeitė nuo ano vakaro. Jos laboratorija, praminta Kubu, tapo jai namais, prieglobsčiu Penktosios sekcijos gilumoje. Kaip buvo sakęs brolis, aną vakarą ir visus vakarus po to ji rado kelią tamsoje, pasinaudojusi sumaniai sukurta paprasta ženklų sistema, kurią brolis jai leido aptikti pačiai.

Dar svarbiau buvo tai, kad išsipildė ir kita brolio pranašystė: Ketrinos eksperimentai davė stulbinamų rezultatų, ypač per pastaruosius šešis mėnesius: tai buvo proveržiai, pakeisiantys ištisas mąstymo paradigmas. Ketrina su broliu sutarė laikyti tyrimų rezultatus visiškoje paslaptyje, kol geriau supras jų reikšmę. Tačiau ji žinojo, kad jau labai greitai galės paskelbti mokslinėje spaudoje vieną iš progresyviausių mokslo atradimų žmonijos istorijoje.

Slapta laboratorija slaptame muziejuje, pamanė ji, kišdama rakto kortelę į Penktosios sekcijos duris. Klaviatūra nušvito, Ketrina surinko savo PIN kodą.

Plieno durys sušnypštė ir atsivėrė.

Pažįstamą duslią aimaną lydėjo tas pats šalto oro gūsis. Ketrina pajuto, kaip jos pulsas ima greitėti.

Keisčiausia kelionė pasaulyje.

Susikaupusi kelionei, Ketrina Solomon žvilgtelėjo į laikrodį ir žengė į tamsą. Tačiau šįvakar ją atsekė nerami mintis. *Kur Piteris?*

12 skyrius

Kapitolijaus policijos viršininkas Trentas Andersonas jau daugiau kaip dešimt metų buvo atsakingas už Jungtinių Valstijų Kapitolijaus komplekso saugumą. Kresnas, plačiapetis vyras tarsi iš akmens išskaptuotu veidu ir rusvais plaukais, kuriuos kirpo ežiuku ir dėl to atrodė dar panašesnis į karišką. Ginklą prie šono jis nešiojo neslėpdamas, tarsi įspėdamas tuos, kuriems pakaks kvailumo abejoti jo įgaliojimais.

Beveik visas Andersono darbo laikas praeidavo Kapitolijaus rūsyje įrengtame, šiuolaikiškomis technologijomis aprūpintame stebėjimo centre, koordinuo-

jant jam pavaldžių policininkų veiksmus. Čia jis prižiūrėjo techninius darbuotojus, stebinčius vaizdo monitorius, kompiuterių duomenis ir telefono dispečerinę, leidžiančią palaikyti ryšius su visais jam pavaldžiais apsaugininkais.

Šįvakar buvo kaip reta ramu, Andersonas atrodė tuo patenkintas. Jis tikėjosi plokščiame savo kabineto televizoriaus ekrane užmesti akį, kaip žaidžia „Redskins". Vos prasidėjus rungtynėms, suzyzė vidaus telefonas.

— Viršininke?

Andersonas suvaitojo ir paspaudė mygtuką, nenuleisdamas akių nuo televizoriaus.

— Aš.

— Rotondoje sąmyšis. Pareigūnai jau atvyksta, bet manau, kad jūs irgi norėsite pažiūrėti.

— Gerai. — Andersonas įėjo į apsaugos sistemos centrą — kompaktišką, itin modernią patalpą, grūste prigrūstą kompiuterių monitorių. — Ką ten turite?

Techninis darbuotojas monitoriuje surado skaitmeninę vaizdo atkarpą.

— Rotonda, rytinio balkono kamera. Prieš dvidešimt sekundžių. — Jis paleido atkarpą.

Andersonas žiūrėjo pro techninio darbuotojo petį.

Šiandien Rotondoje žmonių beveik nebuvo, kur ne kur stypsojo keli turistai. Išmiklintą Andersono akį tuojau pat patraukė vienišas žmogus, kuris ėjo greičiau už kitus. Skustagalvis. Žalias kariškas paltas. Sužeista ranka, įtvaras. Truputį šlubčioja. Eidamas kūprinasi. Kalba mobiliuoju telefonu.

Plikagalvio žingsniai garsiai aidėjo per garso daviklius, kol jis atėjo į patį Rotondos vidurį, staiga sustojo, baigė pokalbį ir pasilenkė, tarsi norėdamas užsirišti bato raištelius. Tačiau užuot tai daręs, kažką ištraukė iš įtvaro ir padėjo ant grindų. Tada atsistojo ir žvaliai nušlubčiojo rytinio išėjimo link.

Andersonas apžvelgė keisto pavidalo objektą, kurį paliko žmogus. *Kas čia dabar?* Kokių aštuonių colių aukščio, stovi vertikaliai. Andersonas pasilenkė arčiau monitoriaus ir prisimerkė. *Negali būti, kad ten iš tiesų tas, kas atrodo!*

Plikagalviui nuskubėjus ir dingus už rytinio įėjimo portiko, buvo girdėti, kaip berniukas netoliese sako: „Mama, tas žmogus kažką pametė." Berniukas patraukė prie objekto, bet staiga sustojo. Ilgokai stovėjo nejudėdamas, paskui ištiesė ranką, rodydamas daiktą pirštu, ir kurtinamai suklykė.

Tą pačią akimirką policijos viršininkas apsisuko ir puolė prie durų, pakeliui šūkčiodamas įsakymus:

— Radijo signalą visiems postams! Rasti vyrą plika galva ir sutvarstyta ranka, sulaikyti! TUOJAU PAT!

Išlėkęs iš saugumo centro, jis užlėkė daugelio pėdų nugludintais laiptais,

šokdamas per tris pakopas. Saugumo medžiaga rodė, kad plikagalvis su įtvaru išskubėjo iš Rotondos pro rytinius vartus. Norėdamas išeiti iš pastato trumpiausiu keliu, jis turės pereiti rytų–vakarų koridoriumi, kuris buvo čia pat.

Aš jį aplenksiu.

Užlėkęs laiptais ir pasukęs už kampo, Andersonas nužvelgė priešais atsivėrusį ramų vestibiulį. Tolimajame jo kampe ėjo pagyvenusi pora, laikydamasi už rankų. Netoliese šviesiaplaukis turistas mėlynu švarku auksinėmis sagomis skaitė vadovą ir apžiūrinėjo lubų mozaiką netoli Rūmų posėdžių kambario.

— Atsiprašau, pone! — šūktelėjo Andersonas, pribėgdamas prie jo. — Gal matėte vyrą plika galva ir sutvarstyta ranka?

Turistas sutrikusia veido išraiška pakėlė akis nuo vadovo.

— Plikagalvį vyrą sutvarstyta ranka! — aiškiau pakartojo Andersonas. — Gal matėte?

Turistas sudvejojo ir neramiai dirstelėjo į tolimiausią vestibiulio kampą rytinėje pusėje.

— Eeee... taip, — atsakė jis. — Man atrodo, jis ką tik prabėgo pro šalį... anų laiptų link. — Jis parodė į vestibiulį.

Andersonas išsitraukė radijo stotelę ir garsiai suriko:

— Visiems postams! Įtariamasis pasuko prie pietrytinio įėjimo. Apsupti! — Paskui įsidėjo stotelę atgal, išsitraukė iš dėklo ginklą ir nubėgo prie išėjimo.

Po trisdešimties sekundžių tvirto sudėjimo šviesiaplaukis mėlynu švarku auksinėmis sagomis žengė į drėgną nakties orą pro ramų išėjimą rytinėje Kapitolijaus pusėje. Jis nusišypsojo, džiaugdamasis vakaro vėsa.

Persimainymas.

Viskas buvo taip lengva.

Vos prieš minutę jis skubiai išslubčiojo iš Rotondos, vilkėdamas karišką paltą. Žengęs į tamsią nišą, paltą nusimetė: po juo vilkėjo mėlyną švarką. Prieš palikdamas paltą, iš kišenės ištraukė šviesių plaukų peruką, kurį užsitempė ant galvos. Tada atsitiesė, išsiėmė iš švarko kišenės ploną Vašingtono vadovą ir ramia elegantiška eisena žengė iš nišos.

Persimainymas. Ką jau moku, tai moku.

Malacho mirtingoms kojoms nešant jį prie laukiančio limuzino, jis ištiesė nugarą, atsitiesė visu metro devyniasdešimt dviejų centimetrų ūgiu ir atmetė pečius. Giliai įkvėpė, leisdamas orui pripildyti plaučius. Juto, kaip plačiai skečiasi ant krūtinės ištatuiruoto fenikso sparnai.

Jeigu tik jie žinotų, kokią aš turiu galią, pamanė jis, žvelgdamas į miestą. *Šį vakarą įvyks galutinis persimainymas.*

Kapitolijuje Malachas sužaidė meniškai, prisilaikydamas visų senovinio etiketo taisyklių. *Senovinis kvietimas įteiktas*. Jei Lengdonas dar nesuprato, koks vaidmuo šiandien čia jo laukia, netrukus turės suprasti.

13 skyrius

Kapitolijaus Rotonda — kaip ir Šv. Petro bazilika — Robertui Lengdonui visad kėlė nuostabą. Protu jis suvokė salę esant tokią didžiulę, kad joje lengvai tilptų Laisvės statula, ir vis tiek kas kartą, kai pamatydavo Rotondą po ilgesnio laiko, ji jam atrodė didesnė ir šlovingesnė, negu buvo tikėjęsis, tarsi ore sklandytų kokios nors dvasios. Tačiau šį vakarą joje buvo tik chaosas.

Kapitolijaus policijos pareigūnai mėgino atkirsti Rotondą ir nuvyti susijaudinusius turistus toliau nuo plaštakos. Berniukas tebeverkė. Švystelėjo ryški blykstė — turistas nufotografavo ranką, keli policininkai tuojau pat jį sulaikė, atėmė fotoaparatą ir išvedė iš patalpos. Sumaištyje Lengdonas pasijuto slenkąs tarsi transo būsenos, neįkyriai brovėsi per minią, stengdamasis priartėti prie rankos.

Nukirsta dešinioji Piterio Solomono rankos plaštaka buvo pastatyta ant riešo, o pastarasis pamautas ant medinio smaigo, įtvirtinto į nedidelį stovelį. Trys pirštai sugniaužti į kumštį, užtat visiškai tiesūs nykštys ir smilius rodė tiesiai į erdvėje dunksantį kupolą.

— Visi pasitraukite į šalį! — šūktelėjo policininkas.

Lengdonas jau buvo taip arti, kad matė uždžiūvusį kraują, kuris, nutekėjęs nuo riešo, sukrešėjo ant medinio stovelio. *Žaizdos, padarytos žmogui mirus, nekraujuoja... tai reiškia, kad Piteris gyvas*. Lengdonas nė pats nesusivokė, ar ši mintis jam kelia palengvėjimą, ar šleikštulį. *Piteriui gyvam nukirto ranką?* Gerklėje pakilo tulžies gumulas. Lengdonas prisiminė, kiek kartų brangus draugas buvo jam ištiesęs štai šią ranką, norėdamas pasisveikinti ar šiltai apkabinti.

Lengdonas pajuto, kaip keletą sekundžių galva ištuštėjo tarsi nesureguliuotas televizorius, rodantis vien sniegą. Pirmieji vaizdiniai, kurie joje atsirado, pasirodė visiškai netikėti.

Karūna... ir žvaigždė.

Lengdonas pritūpė, norėdamas geriau apžiūrėti Piterio nykščio ir smiliaus galiukus. *Tatuiruotės?* Neįtikima — atrodo, pabaisa, kuris taip pasielgė, ištatuiravo ant Piterio pirštų galiukų mažulyčius simbolius.

Ant nykščio — karūną. Ant smiliaus — žvaigždę.

To negali būti. Lengdono protas iškart suvokė abudu simbolius, ir jau be to siaubingas reginys tapo kone šmėkliškas. Šie simboliai istorijoje ne kartą buvo vartojami drauge ir visad būdavo toje pačioje vietoje — ant rankos pirštų galiukų. Vienas iš slapčiausių ir labiausiai geidžiamų senovės pasaulio ženklų.

Slėpinių ranka.

Dabar šį ženklą retai kur pamatysi, bet jis nuo seno simbolizuoja itin įtaigų kvietimą veikti. Lengdonas susikaupė ir pamėgino suvokti, ką reiškia šis prieš jo akis atsidūręs groteskiškas daiktas. *Kažkas pavertė Piterio plaštaką Slėpinių ranka?* Nesuvokiama. Šį simbolį įprasta kalti iš akmens, skaptuoti iš medžio, piešti. Lengdonui dar nė karto nebuvo tekę girdėti, kad Slėpinių ranka būtų buvusi sukurta iš gyvo žmogaus kūno. Tokia mintis kėlė pasišlykštėjimą.

— Pone? — iš už nugaros Lengdoną pašaukė apsaugininkas. — Prašom atsitraukti.

Lengdonas jo beveik neišgirdo. *Tatuiruočių yra ir daugiau.* Nors Lengdonas neįžiūrėjo sugniaužtų į kumštį pirštų galiukų, jis žinojo, kad ir šie bus paženklinti unikaliais ženklais. Tokia tradicija. Iš viso turi būti penki simboliai. Ištisus tūkstantmečius simboliai ant Slėpinių rankos pirštų galiukų nesikeitė... kaip ir simbolinė pačios rankos paskirtis.

Ši ranka — tai ženklas... kvietimas.

Staiga Lengdonas pašiurpo prisiminęs, ką jam sakė žmogus, iškvietęs atvykti čia. *Profesoriau, tokio kvietimo sulaukiama tik kartą gyvenime...* Senovėje Slėpinių ranka iš tiesų prilygo geidžiamiausiam kvietimui pasaulyje. Gauti šį simbolį reiškė būti pakviestam į elitinę pašvęstųjų grupę, kuri, kaip kalbama, saugo slaptą visų amžių išmintį. Kvietimas — tai ne tik didžiulė garbė, bet ir ženklas, kad meistras laiko tave esant vertą sužinoti šią slaptą išmintį. *Meistro ranka, ištiesta pašvęstajam.*

— Pone, — pakartojo apsaugininkas, griežtai palietęs ranka Lengdono petį. — Prašyčiau jus tuojau pat atsitraukti.

— Aš žinau, ką visa tai reiškia, — vargais negalais ištarė Lengdonas. — Galiu jums padėti.

— Tuojau pat!— paliepė apsaugininkas.

— Mano draugą ištiko nelaimė. Reikia...

Lengdonas pajuto, kaip stiprios rankos jį suėmė ir patraukė nuo plaštakos. Jis nesipriešino... jautėsi visiškai sutrikęs. Ką tik jis gavo oficialų kvietimą. Kažkas pakvietė Lengdoną atidaryti mistinius vartus, už kurių slypi senovės išminties ir slaptųjų žinių pasaulis.

Tačiau tai juk gryniausia beprotybė.

Pamišėlio kliedesiai.

14 skyrius

Malacho limuzinas pajudėjo nuo JAV Kapitolijaus ir pasuko Nepriklausomybės prospektu rytų kryptimi. Jauna porelė, einanti šaligatviu, pamėgino žvilgtelėti pro tamsintus galinius langus: tikėjosi pamatyti labai svarbų asmenį.

Bet aš sėdžiu priekyje, pamanė Malachas tyliai šypsodamasis.

Malachas karštai mėgo galios jausmą, kurį patirdavo pats vairuodamas didžiulį automobilį. Nė vienas iš kitų penkių jo automobilių jam negalėjo suteikti to, ko reikėjo šį vakarą — užtikrinti privatumą. Absoliutų. Limuzinai šiame mieste turėjo savotišką neliečiamybę. Ambasados ant ratų. Policininkai, dirbantys Kapitolijaus kalvos apylinkėse, niekad negalėjo numatyti, ką iš šio pasaulio galingųjų aptiktų, netyčia sustabdę kurį nors limuziną, todėl dauguma jų paprasčiausiai nenorėjo rizikuoti.

Perkirtęs Anakostijos upę ir atsidūręs Merilande, Malachas pasijautė artėjantis prie Ketrinos, traukiamas nenumaldomos likimo jėgos. *Šį vakarą esu pakviestas atlikti antrą užduotį... užduotį, kurios neišgalvojau*. Vakar, kai Piteris Solomonas atskleidė paskutines savo paslaptis, Malachas sužinojo apie slaptą laboratoriją, kurioje Ketrina Solomon daro stebuklus — stulbinamus mokslo atradimus: Malachas buvo įsitikinęs, kad jie pakeistų pasaulį, jei tik taptų labiau žinomi.

Jos darbas atskleis tikrąją visa ko prigimtį.

Šimtus metų „šviesiausi pasaulio protai" ignoravo senovės mokslus, niekino juos kaip neišmanėlių prietarus, apsiginklavę pasipūtimu, skepsiu ir kvapą gniaužiančiomis naujausiomis technologijomis — įrankiais, nuvedusiais juos tik dar toliau nuo tiesos. *Kiekvienos kartos atradimus paneigia kitos kartos išrastos technologijos*. Ir taip per amžius. Juo daugiau žmogus sužino, juo daugiau pamato nežinąs.

Ištisus tūkstantmečius žmonija klaidžiojo tamsybėse... bet dabar, kaip išpranašauta, artėja permainos. Ilgus metus aklai brovusis per istoriją, žmonija galiausiai pasiekė kryžkelę. Ši akimirka seniai numatyta, išpranašauta senovės tekstuose, pirmykščiuose kalendoriuose, įrašyta net žvaigždėse. Data konkreti ir visai artima. Prieš pat jai ateinant pažadėtas nepaprastas pažinimo tvykstelėjimas... šviesos pliūpsnis, nušviesiąs tamsybes ir suteiksiąs žmonijai paskutinį šansą pasitraukti nuo bedugnės krašto ir pasukti išminties keliu.

Aš atėjau užstoti šviesą, pamanė Malachas. *Tokia mano paskirtis*.

Lemtis susiejo jį su Piteriu ir Ketrina Solomonais. Atradimai, Ketrinos padaryti SMS, tikriausiai atvers naujo mąstymo vartus, pradės naują Renesansą. Jei Ketrinos darbai iškils į viešumą, jie virs katalizatoriumi, paskatinsiančiu

žmoniją iš naujo atrasti prarastas žinias, suteiksiančiu jai galių, pranokstančių drąsiausias svajones.

Ketrinos lemtis — įžiebti šį deglą.

Manoji — jį užgesinti.

15 skyrius

Visiškoje tamsoje Ketrina Solomon apčiuopomis susirado laboratorijos išorines duris. Atvėrė jas — sunkias, šarvuotas švinu — ir skubomis žengė į mažą prieškambarį. Kelionė per tuštumą truko tik devyniasdešimt sekundžių, tačiau širdis karštligiškai daužėsi. Atrodytų, per trejus metus buvo galima prie to priprasti. Ketrina visad pajusdavo palengvėjimą ištrūkusi iš Penktosios sekcijos tamsybių ir įžengusi į šią švarią, skaisčiai apšviestą erdvę.

Laboratorija — arba Kubas — buvo didžiulė belangė dėžė. Viduje kiekvienas lubų ir sienų paviršiaus centimetras buvo išklotas standžiu titanu dengto švino pluošto tinklu, todėl patalpa panėšėjo į milžinišką, cementu aptaisytą narvą. Blausaus organinio stiklo pertvaromis erdvė buvo suskirstyta į kelis skyrius — laboratoriją, valdymo punktą, įrenginių kambarį, tualetą ir nedidelę mokslinę biblioteką.

Ketrina greitu žingsniu įėjo į pagrindinę laboratoriją. Ant gerai apšviesto sterilaus darbastalio spindėjo naujausia matavimo įranga: pora elektroencefalografų, femtosekundinių impulsų lazeris, magnetooptinė gaudyklė ir atsitiktinių skaičių generatoriai, naudojantys elektroninių elementų triukšmą, dažniau vadinami atsitiktinių įvykių generatoriais — REG.

Noetikos moksle naudojamos pačios pažangiausios technologijos, tačiau jo atradimai kur kas mistiškesni už šaltus sudėtingus įrenginius, kurie juos lemia. Iš visur srūte srūvant naujiems ir stulbinamiems duomenims, daug kas iš to, apie ką pasakoja mitai ir magija, pradėjo virsti tikrove ir leido patvirtinti pamatinę noetikos prielaidą: žmogaus proto erdvės yra beribės ir neištirtos.

Pagrindinis teiginys labai paprastas: *mes dar tik pradedame susivokti, kokios neaprėpiamos yra mūsų proto ir dvasios galimybės.*

Eksperimentai, atlikti tokiose bazėse kaip Noetikos mokslų institutas (IONS) Kalifornijoje arba Prinstono inžinerijos anomalijų tyrimo laboratorija (PEAR), be jokių abejonių įrodė, kad deramai sutelkta žmogaus minties jėga įstengia veikti ir keisti *fizinę masę*. Ir tai ne kokie šarlatanų žaidimėliai, o griežtai kontroliuojami eksperimentai, kurie visi davė tą patį stulbinamą rezultatą:

parodė, jog mūsų mintys, ar mes tai žinome, ar nežinome, iš tiesų sąveikauja su fizine tikrove ir keičia ją įvairiais lygmenimis iki pat atomų dalelių lygmens.

Dvasios pergalė prieš materiją.

2001 metais, tuojau pat po siaubingų rugsėjo vienuoliktosios įvykių, vos per kelias valandas noetikos mokslas padarė kokybinį šuolį į priekį. Keturi mokslininkai nustatė, kad tuomet, kai išsigandusius pasaulio žmones suvienijo bendras tragedijos sukeltas sielvartas, trisdešimt septynių skirtingų atsitiktinių įvykių generatorių, veikiančių visame pasaulyje, rodmenys staiga tapo nebe tokie atsitiktiniai, ir šis skirtumas pasirodė statistiškai reikšmingas. Kažin kokiu būdu bendras išgyvenimas, suliejęs į vieną milijonus žmonių, paveikė atsitiktinumus generuojančią šių įrenginių funkciją, padarė vieningesnius jų visų rezultatus ir iš chaoso sukūrė tvarką.

Atrodo, šis sukrečiantis atradimas pakartojo senovės dvasininkų tikėjimą „kosmine sąmone“ — beribė žmogiškų ketinimų sankaupa iš tiesų pajėgia sąveikauti su fizine medžiaga. Neseniai atlikti masinių meditacijų ir maldų tyrimai parodė, kad jos lygiai taip pat veikia atsitiktinių įvykių generatorius, ir paskatino manyti, kad žmogaus sąmonė, kaip rašė noetikos specialistė Lina Maktagart, yra už kūno ribų esanti substancija... gerai organizuota energija, pajėgianti keisti fizinį pasaulį. Ketriną sužavėjo Maktagart knyga „Ketinimų eksperimentas“ ir internetu atliktas globalus tyrimas — adresu theintentionexperiment.com — kuriuo siekiama nustatyti, kaip žmogaus ketinimai gali veikti tikrovę. Ketrinos susidomėjimą sužadino ir keletas kitų pažangių mokslinių straipsnių.

Šiuo pagrindu paremti Ketrinos Solomon tyrimai žengė dar toliau ir įrodė, kad „sutelkta mintis“ gali paveikti faktiškai bet ką — augalų augimo greitį, kryptį, kuria žuvelės plaukioja akvariume, ląstelių dalijimosi būdą Petri lėkštelėje, atskirų viena nuo kitos automatinių sistemų sinchronizaciją ir paties žmogaus kūno chemines reakcijas. Minties jėga veikė net besiformuojančias kietųjų kristalų struktūras — Ketrina, siųsdama šąlančiam stiklinėje vandeniui meilės kupinas mintis, sukūrė gražiausius simetriškus ledo kristalus. Sunku patikėti, bet teisingas pasirodė ir atvirkščias teiginys: kai ji vandeniui pasiuntė neigiamų, teršiančių minčių, ledas sušalo chaotiškais dužiais kristalais.

Žmogaus mintis iš tiesų gali pakeisti fizinę tikrovę.

Ketrinos eksperimentai darėsi vis drąsesni, o rezultatai — vis labiau stulbinami. Dirbdama šioje laboratorijoje ji be jokių abejonių įrodė, kad tezė „dvasia viršesnė už materiją“ nėra tik paistalas iš Naujojo amžiaus saviugdos knygų. Dvasia ir protas iš tiesų gali pakeisti materijos būseną: dar svarbiau tai, kad dvasia ir protas turi galių paskatinti fizinę tikrovę judėti konkrečia kryptimi.

Mes patys esame savo pasaulio kūrėjai.

Tirdama atomų dalelių lygmenį Ketrina parodė, kad atomų dalelės atsiranda ir išnyksta vien tik dėl jos *ketinimo* jas stebėti. Tam tikra prasme galima pasakyti, kad jai panorus pamatyti dalelę... ši imdavo ir atsirasdavo. Heizenbergas jau prieš kelias dešimtis metų buvo užsiminęs apie šiuos dalykus, o dabar jie tapo pamatiniu noetikos principu. Kaip rašė Lina Maktagart: „Kažkokiu būdu gyva sąmonė ir yra toji įtaka, kuri ko nors atsiradimo galimybę paverčia tikrove. Pats svarbiausias mūsų pasaulio kūrimo elementas — tai jį stebinti sąmonė."

Tačiau labiausiai stulbinamas Ketrinos darbo aspektas buvo jos supratimas, kad proto gebėjimą veikti fizinę tikrovę galima lavinti ir stiprinti. Ketinimų galima išmokti. Įvaldyti visą „minčių" jėgą, kaip ir mokantis meditacijos, pavyksta ne iš karto. Dar svarbiau kitkas — kad yra žmonių, kurie iš prigimties tai moka geriau už kitus. Visais istorijos laikotarpiais būtent tos negausios grupelės nariai ir buvo tikrieji meistrai.

Tai ir yra trūkstama grandis tarp šiuolaikinio mokslo ir senovės misticizmo.

Ketrina tai sužinojo iš savo brolio Piterio, ir dabar, vėl prisiminus jį, užplūdo dar didesnis nerimas. Įėjusi į laboratorijos biblioteką, ji dirstelėjo už lentynų. Nė gyvos dvasios.

Biblioteką sudarė maža skaitykla — du Moriso stiliaus krėslai su ranktūriais, medinis stalas, du toršerai ir palei sienas išrikiuotos juodmedžio lentynos, kuriose tilpo gal kokie penki šimtai knygų. Ketrina ir Piteris sunešė čia savo mėgstamiausius skaitinius, kuriuose rašoma apie viską — nuo elementariųjų dalelių fizikos iki senovės misticizmo. Pamažu čia susikaupė eklektiška senovės ir modernumo, naujausių atradimų ir istorinių tyrimų kolekcija. Ketrinos atneštosios knygos paprastai vadinosi „Kvantinė sąmonė", „Naujoji fizika" arba „Nervų sistemos mokslų principai". Brolis mėgo senesnes, ezoteriškesnes knygas — „Kibalioną", „Zoharą", „Šokančius Vu Li meistrus" arba Britų muziejaus išleistą šumerų molio lentelėse įrašytų tekstų rinkinį.

— Raktas į mūsų mokslo ateitį, — mėgo kartoti jos brolis, — paslėptas praeityje. — Piteris, nuo mažumės mėgęs tyrinėti istoriją, gamtos mokslus ir mistiką, pats pirmasis paskatino Ketriną papildyti universitetinį tiksliųjų mokslų išsilavinimą ankstyvosios hermetinės filosofijos studijomis. Ji buvo tik devyniolikos, kai Piteris įžiebė Ketrinos susidomėjimą šiuolaikinio mokslo ir senovės mistikos ryšiais.

— Nagi, Kete, pasakyk man, — paklausė brolis, kai ji, baigusi antrą Jeilio kursą, parvažiavo namo atostogų, — ką šiais laikais Jeilio studentai skaito teorinės fizikos klausimais?

Ketrina, stovėdama pilnoje knygų šeimos bibliotekoje, iš atminties pakartojo nelengvą privalomų knygų sąrašą.

— Įspūdinga, — atsakė brolis. — Einšteinas, Boras ir Hokingas yra šiuolaikiniai genijai. Bet ar skaitai bent kiek senesnių autorių?

Ketrina pasikrapštė pakaušį.

— Turėjai galvoje, pavyzdžiui... Niutoną?

Jis nusišypsojo.

— Tęsk. — Dvidešimt septynerių Piteris jau buvo pelnęs rimtą vardą akademiniame pasaulyje ir jiedu su Ketrina labai mėgo tokias proto rungtynes.

Senesnių už Niutoną? Ketrinos galvoje plaukiojo probėgomis girdėti vardai — Ptolemėjas, Pitagoras, Hermis Trismegistas. *Niekas tokių dalykų seniai nebeskaito.*

Brolis perbraukė pirštu ilgoje lentynoje sustatytas senas dulkėtas knygas sutrūkinėjusiais odiniais viršeliais.

— Senovės žmonės sukaupė stulbinamai daug mokslinės išminties... šiuolaikinė fizika tik dabar pradeda ją po truputį suprasti.

— Piteri, — atsakė ji, — tu man jau sakei, kad egiptiečiai daug anksčiau už Niutoną išmanė svirčių ir skriemulių sistemas ir kad senovės alchemikai nenusileido šiuolaikiniams chemikams — bet kas iš to? Šiandien fizika tyrinėja sąvokas, kurių senovės žmonės nepajėgė nė įsivaizduoti.

— Pavyzdžiui?

— Na... pavyzdžiui, kad ir *kvantinės sampynos teorija.* — Elementariųjų dalelių tyrimais neseniai pavyko be jokių abejonių įrodyti, kad visa materija yra susijusi, susipynusi į vieningą tinklą, tarsi savotiška pasaulio vienovė. — Gal nori man pasakyti, kad senovėje žmonės susėdę aptarinėjo *kvantinės sampynos* teoriją?

— Be abejo! — atsakė Piteris, atmesdamas nuo akių ilgus tamsius kirpčius. — Sampyna — viena iš svarbiausių senovės tikėjimo sąvokų. Jos pavadinimai seni kaip pati istorija. Dharmakaja, arba dharminis Budos kūnas, tao, brahmanas. Tiesą sakant, seniausias žmogaus dvasios siekis buvo suvokti savo sampyną su pasauliu, pajusti su juo ryšį. Žmogus nuo seno troško „susilieti" su pasauliu, pasiekti išganymo būseną. — Brolis pakėlė antakius. — Ir šiais laikais judėjai bei krikščionys siekia išganymo... nors beveik niekas nebeprisimena, kad juo siekiama būtent susilieti su visuma.

Ketrina atsiduso: ji buvo primiršusi, kaip sunku ginčytis su žmogumi, taip gerai išmanančiu istoriją.

— Na, gerai, bet tu kalbi apie bendrybes. O aš turiu galvoje *konkrečius* fizikos klausimus.

— Tai ir kalbėk konkrečiai. — Jo skvarbiose akyse sužibo iššūkis.

— Gerai, ką pasakysi apie tokį paprastą dalyką kaip *poliariškumas* — teigiamo ir neigiamo pusiausvyra elementariųjų dalelių lygmenyje? Žinoma, senovėje žmonės nesupra...

— Palauk! — Brolis ištraukė iš lentynos didelę dulkėtą knygą ir su trenksmu numetė ją ant bibliotekos stalo. — Šiuolaikinis poliariškumas — ne kas kita kaip „dvilypis pasaulis“, kurį štai čia, „Bhagavadgytoje“, aprašė Krišna daugiau kaip prieš du tūkstančius metų. Čia yra dar geras tuzinas knygų, tarp jų ir „Kibalionas“, kuriose pasakojama apie binarines sistemas ir viena kitai priešingas gamtos jėgas.

Ketrina skeptiškai klausėsi.

— Na, gerai, bet jei pakalbėsime apie šiuolaikinius elementariųjų dalelių fizikos atradimus — pavyzdžiui, Heizenbergo neapibrėžtumo principą...

— Tada teks pasižiūrėti štai čia, — tarė Piteris, žengdamas didelį žingsnį palei lentyną ir ištraukdamas kitą knygą. — Šventasis hinduistų vedų mokymas, vadinamosios Upanišados. — Jis numetė sunkų tomą ant pirmojo. — Heizenbergas ir Šredingeris atidžiai *išstudijavo* šį tekstą ir teigia, kad jis jiems padėjo suformuluoti kai kurias teorijas.

Rungtynės truko dar kelias minutes, dulkėtų knygų krūva ant stalo nenumaldomai augo. Galiausiai Ketrina neištvėrusi iškėlė rankas:

— Gerai, tu įrodei savo tiesą, bet aš noriu studijuoti pačią naujausią teorinę fiziką. Ateities mokslą! Labai abejoju, ar Krišna arba Vjasa turėjo ką pasakyti apie superstygų teoriją ir daugiamačius kosmologinius modelius.

— Visiškai teisingai. Neturėjo. — Brolis nutilo su šypsena lūpose. — Bet jei jau prakalbai apie superstygų teoriją... — Jis vėl priėjo prie lentynos. — Tada tau bus reikalinga štai ši knyga. — Jis sunkiai ištraukė milžinišką oda įrištą veikalą ir su trenksmu metė jį ant stalo. — Trylikto amžiaus vertimas iš originalo, viduramžių aramėjų kalbos.

— Superstygų teorija tryliktame amžiuje? — Ketrina neketino pasiduoti. — Kurgi ne!

Superstygų teorija buvo visiškai naujas kosmologinis modelis. Jis buvo pagrįstas naujausiais mokslo atradimais ir leido spėti, kad daugiamatėje visatoje egzistuoja ne trys, o net dešimt matmenų, ir jie visi tarpusayje sąveikauja kaip vibruojančios stygos — panašios į smuiko.

Ketrina palaukė, kol brolis atvertė knygą, peržvelgė puošnų turinį ir susirado tekstą netoli pradžios.

— Perskaityk, — parodė jai išblukusį puslapį su diagramomis ir aprašymais.

Ketrina klusniai pradėjo skaityti. Vertimas buvo senoviškas, sunkiai suprantamas, tačiau tekste ir piešiniuose, didžiausiai jos nuostabai, buvo aprašyta lygiai tokia pati visata, kokia vaizduojama šiuolaikinėje superstygų teorijoje — dešimties matmenų, rezonuojanti kaip virpančios stygos. Įsigilinusi į tekstą, ji staiga užgniaužė kvapą ir atšoko:

— Dieve mano, čia net parašyta, kad šeši iš dešimties matmenų yra susipynę ir veikia kaip vienas? — Išsigandusi pasitraukė dar per žingsnį. — Kokia čia knyga?

Brolis nusišaipė.

— Tikėjausi, kad kada nors ją perskaitysi. — Ir vėl atvertė titulinį puslapį su puošniu antraštės įrašu, kurį sudarė du žodžiai.

„Visas Zoharas".

Ketrina niekada nebuvo skaičiusi „Zoharo", tačiau žinojo, kad tai pamatinis ankstyvųjų žydų misticizmo tekstas, kadaise laikytas turinčiu tokią galią, kad jį skaityti leisdavo tik labiausiai išsilavinusiems rabinams.

Ketrina nužvelgė knygą.

— Pasak tavęs, ankstyvieji mistikai *žinojo*, kad visatoje egzistuoja dešimt matmenų?

— Taip. — Jis mostelėjo į iliustraciją, vaizduojančią dešimt susipynusių apskritimų, vadinamų Sefirų. — Be abejo, pavadinimai ezoteriški, tačiau fizika labai šiuolaikiška.

Ketrina nesusizgribo, ką atsakyti.

— Bet tada... kodėl žmonės nestudijuoja šitų knygų?

Brolis nusišypsojo.

— Studijuos.

— Nesuprantu.

— Ketrina, mes gimėme nuostabiais laikais. Artinasi permainos. Žmonija stovi ant naujų laikų slenksčio, netrukus ji pradės gręžtis į gamtą, į tai, kas žinoma nuo seno... Grįš prie idėjų, išdėstytų tokiose knygose kaip „Zoharas" ir kiti visame pasaulyje esantys senoviniai tekstai. Galinga tiesa turi savo trauką, anksčiau ar vėliau ji pritraukia visus. Išauš diena, kai šiuolaikinis mokslas pradės rimtai studijuoti senovės išmintį... tą dieną žmonija priartės prie atsakymų į didžiuosius, iki šiol neatsakytus klausimus.

Tą vakarą Ketrina pradėjo godžiai skaityti brolio pasiūlytus senovinius tekstus ir greitai suprato, kad jis sakė tiesą. *Senovės žmonės turėjo sukaupę daug gilios mokslo išminties.* Šių laikų mokslas daro ne tiek „atradimus", kiek iš naujo atranda tai, kas žinota anksčiau. Panašu, kad kitados žmonija suvokė tikrąją pasaulio prigimtį... bet kažkodėl prarado ir pamiršo šias žinias.

Šiuolaikinė fizika gali padėti jas prisiminti! Šis sumanymas virto Ketrinos gyvenimo tikslu — pasinaudojus naujausiais mokslo atradimais iš naujo atrasti prarastą senovės išmintį. Ją skatino toli gražu ne tik mokslininkės įkarštis. Giliai širdyje slypėjo tvirtas įsitikinimas, kad pasauliui šis supratimas labai reikalingas... ir reikalingas ypač dabar.

Laboratorijos gale Ketrina pamatė ant gembės kabantį baltą brolio chalatą, greta jo — savąjį. Susimąsčiusi išsitraukė telefoną ir patikrino gautas žinutes. Nieko. Atmintyje vėl nuaidėjo balsas. *Tai, kas, pasak jūsų brolio, paslėpta Kolumbijos apygardoje...*

Tai galima surasti. Kartais legenda išlieka kelis šimtus metų... ir tai atsitinka ne be pagrindo.

— Ne, — garsiai ištarė Ketrina. — Niekaip nepatikėsiu, kad tai tiesa.

Kartais legenda ir tėra tiktai legenda.

16 skyrius

Saugumo tarnybos viršininkas Trentas Andersonas skubiai parlėkė atgal į Kapitolijaus Rotondą, niršdamas dėl savo komandos nesėkmės. Vienas iš apsaugininkų nišoje prie rytinių vartų ką tik rado rankos įtvarą ir karišką paltą.

Tas prakeiktas tipas ramiausiai iš čia išėjo!

Andersonas jau paliepė darbuotojams peržiūrėti lauko vaizdo kamerų nufilmuotą medžiagą, bet kol jie ką nors aptiks, žmogaus seniai nebebus.

Grįžęs į Rotondą apžvelgti įvykio vietos, Andersonas pamatė, kad padėtis valdoma ne blogiau, negu tikėjosi. Visi keturi įėjimai į Rotondą buvo atitverti, panaudojus mažiausiai į akis krintantį minios valdymo būdą — užkabintos storos aksomo virvės, pastatytas apsaugininkas atsiprašoma veido išraiška ir ženklas su užrašu: „Įėjimo nėra, patalpa valoma." Kokie dešimt įvykio liudytojų susibūrė prie rytinės salės sienos, apsaugininkai rinko jų mobiliuosius telefonus ir fotoaparatus: Andersonas anaiptol netroško, kad kuris nors iš jų nusiųstų nuotraukėlę CNN žinioms.

Vienas iš sulaikytųjų liudytojų, aukštas tamsiaplaukis vyriškis tvido švarku, veržėsi atitrūkti nuo grupelės ir pasikalbėti su viršininku. Jis karštai ginčijosi su apsaugininkais.

— Aš tuoj su juo pakalbėsiu! — šūktelėjo apsaugininkams Andersonas. — O kol kas pasirūpinkite, kad iš pagrindinio vestibiulio niekas neišeitų, kol neišsiaiškinsime.

Andersonas nukreipė žvilgsnį į plaštaką, stirksančią salės viduryje. *Dėl Dievo meilės.* Penkiolika metų dirbdamas Kapitolijaus apsaugos tarnyboje jis prisižiūrėjo keistų dalykų. Bet nieko panašaus į šitą nebuvo matęs.

Kad tik greičiau atvyktų teismo medicinos ekspertai ir išsivežtų tą daiktą iš mano teritorijos.

Andersonas priėjo arčiau ir pamatė, kad kruvinas riešas pamautas ant strypo, pritvirtinto prie medinio stovo: dėl to plaštaka stovi stačia. *Medis ir mėsa*, pamanė jis. *Metalo detektoriai jų neaptiks*. Buvo tik vienas metalinis daiktas — stambus aukso žiedas, kurį, kaip spėjo Andersonas, įtariamasis įnešė arba ant paliktosios plaštakos, arba ramiausiai užsimovęs sau ant piršto.

Andersonas pritūpė ir ėmė apžiūrinėti ranką. Ji atrodė kokių šešiasdešimties metų vyro. Žiedas buvo su kažkokiu puošniu antspaudu, kuriame pavaizduotas dvigalvis paukštis ir skaičius... Andersonui antspaudas buvo nematytas. Užtat jo akį patraukė mažulytės tatuiruotės ant smiliaus ir nykščio galiukų.

Išgamų paradas, po šimts velnių.

— Viršininke? — prie jo pribėgo apsaugininkas, tiesdamas telefoną. — Skambina asmeniškai jums. Saugumo posto dispečerinė ką tik perjungė.

Andersonas pažvelgė į jį kaip į pamišėlį.

— Aš dabar šiek tiek užsiėmęs, — suurzgė jis.

Apsaugininkas atrodė išblyškęs. Jis pridengė telefoną delnu ir sušnibždėjo:

— Skambina CŽV.

Andersonas ne iš karto susivokė. *CŽV jau sužinojo?*

— Jų Saugumo tarnyba.

Andersonas sustingo. *Čia tai velnias*. Suglumęs dirstelėjo į apsaugininko rankoje sugniaužtą telefoną.

Beribiame Vašingtono žvalgybos tarnybų vandenyne CŽV Saugumo tarnyba buvo prilyginama Bermudų trikampiui — paslaptingai ir pavojingai vietai, kurios visi, ką nors apie ją žinantys, stengėsi iš tolo vengti. CŽV, priėmusi kone savižudišką sprendimą sukurti ST, siekė vieno keisto tikslo — šnipinėti pačią CŽV. ST, nelyginant galingas kadrų skyrius, stebėjo visus CŽV darbuotojus, ieškodama neleistino elgesio ženklų: pavyzdžiui, lėšų grobstymo, prekybos paslaptimis, slaptų technologijų vagysčių ar nelegalių kankinimų taikymo.

Ji šnipinėja Amerikos šnipus.

ST buvo suteikta laisvė spręsti visus nacionalinio saugumo klausimus, tad jos rankos buvo ir ilgos, ir tvirtos. Andersonas niekaip nesusivokė, kodėl ST domisi įvykiu Kapitolijuje ir kaip ji taip greit apie jį sužinojo. Nors, be abejo, sklido kalbos, kad ST visur turi priėjimą. Ką gali žinoti, gal jos darbuotojai tiesiogiai stebi JAV Kapitolijaus saugumo kamerų medžiagą. Šis įvykis niekaip neatitiko ST tiesioginių tikslų, nors paskambinta tokiu metu, kad Andersonas netikėjo, jog ją domina kas kitas, o ne nukirstoji ranka.

— Viršininke? — Apsaugininkas tiesė telefoną nelyginant karštą bulvę. — Jums reikia tuojau pat atsiliepti. Tai... — jis nutilo, o paskui be garso ištarė du skiemenis: — Sa-to.

Andersonas įsmeigė į jį griežtą žvilgsnį. *Turbūt jis juokauja?* Pajuto, kaip suprakaitavo delnai. *Sato asmeniškai tuo užsiima?*

Apie Saugumo tarnybos galvą — direktorę Inouję Sato — žvalgybos bendruomenėje sklido legendos. Sato gimė uždaroje japonų karo belaisvių stovykloje Manzanare, Kalifornijos valstijoje, po Perl Harboro: nuo mažens užgrūdinta žiauraus gyvenimo, ji taip ir nepamiršo nei karo baisumų, nei pavojų, kuriuos sukelia nepakankami karo žvalgybos įgaliojimai. Pasiekusi vieną iš pačių įtakingiausių ir slapčiausių postų JAV žvalgybos sistemoje, ji seniai įrodė esanti nenumaldoma patriotė ir grėsminga priešininkė visų, stojusių jai skersai kelio. ST direktorę retai kas nors matydavo, tačiau visi jos bijojo; giliuose CŽV vandenyse ji nardė kaip mitinė pabaisa Leviatanas, iškildama į paviršių tik suryti aukų.

Andersonas tik vieną kartą buvo susidūręs su Sato ir vien prisiminęs jos šaltas juodas akis pasidžiaugė šį kartą išsisuksiąs pokalbiu telefonu.

Andersonas paėmė telefoną ir pridėjo prie ausies.

— Direktore Sato, — ištarė kaip įmanydamas draugiškiau. — Kalba viršininkas Andersonas. Kuo galiu jums...

— Jūsų pastate yra žmogus, su kuriuo man reikia tuojau pat pasikalbėti. — ST direktorės balso nebūtum supainiojęs su jokiu kitu — jis priminė grafito lentą rėžiančio stiklo džeržgimą. Patirtos gerklės vėžio operacijos palikimas buvo baugus ir nepamirštamas balsas bei nemažiau pasibjaurėtinas randas ant kaklo. — Privalote tuoj pat jį surasti.

Ir viskas? Aš jums reikalingas tik kaip pasiuntinukas? Staiga Andersonui įsižiebė viltis, kad šis skambutis — grynas atsitiktinumas.

— Ko ieškote?

— Jo vardas Robertas Lengdonas. Kiek žinau, dabar jis yra pastato viduje.

Lengdonas? Pavardė Andersonui pasirodė lyg ir girdėta, tačiau niekaip negalėjo prisiminti kur. Svarstė, ar Sato jau žino apie ranką.

— Aš dabar Rotondoje, — atsakė Andersonas, — bet čia yra keli turistai... prašau palaukti. — Jis nuleido telefoną ir šūktelėjo besibūriuojantiesiems: — Ei, ar tarp jūsų yra žmogus, pavarde Lengdonas?

Po neilgos tylos iš turistų grupės atsklido žemas balsas:

— Taip. Aš esu Robertas Lengdonas.

Sato viską žino. Andersonas ištiesė kaklą, stengdamasis įžiūrėti, kas jam atsiliepė.

Vyras, kuris jau anksčiau mėgino prie jo prieiti, žengė žingsnį į šalį. Jis atrodė sutrikęs... bet ir kažkodėl pažįstamas.

Andersonas vėl pakėlė telefoną.

— Taip, ponas Lengdonas čia.

— Perduokite jam telefoną, — užkimusiu balsu paliepė Sato.

Andersonas lengviau atsikvėpė. *Geriau jis, negu aš.*

— Tuojau. — Jis pamojo Lengdonui, rodydamas, kad prieitų arčiau.

Šiam artėjant, Andersonas staiga suprato, kodėl pavardė jam pasirodė girdėta. *Ką tik skaičiau straipsnį apie šitą tipą. Kokį velnią jis čia veikia?*

Lengdonas buvo metro aštuoniasdešimties centimetrų ūgio ir sportiško sudėjimo, tačiau Andersonas jame neišvydo šalto atsainumo, kurį tikėjosi pamatyti žmoguje, patyrusiame sprogimą Vatikane ir pabėgusiame nuo persekiotojų Paryžiuje. *Šitam... tipui su mokasinais pavyko pasprukti nuo prancūzų policijos?* Jis veikiau priminė vieną iš tų intelektualų, kuriuos Andersonas buvo pratęs įsivaizduoti sėdinčius prie židinio kurio nors Gebenės lygos universiteto bibliotekoje ir skaitančius Dostojevskį.

— Ponas Lengdonas? — pasiteiravo Andersonas, eidamas jo pasitikti. — Aš saugumo tarnybos viršininkas Andersonas. Jums skambina.

— Man? — mėlynose Lengdono akyse buvo matyti nerimas ir netikrumas.

Andersonas ištiesė telefoną.

— CŽV Saugumo tarnyba.

— Nieko apie ją nežinau.

Andersonas grėsmingai nusišypsojo.

— Užtat jie, pone, *žino* apie jus.

Lengdonas pakėlė telefoną prie ausies.

— Klausau?

— Robertas Lengdonas? — Šiurkštus direktorės Sato balsas suskambo mažame garsiakalbyje taip garsiai, kad jį išgirdo ir Andersonas.

— Klausau? — pakartojo Lengdonas.

Andersonas žengtelėjo arčiau norėdamas išgirsti, ką sakys Sato.

— Pone Lengdonai, čia Inoujė Sato, Saugumo tarnyba. Mus ištiko krizė, o jūs, kiek žinau, galite man suteikti reikalingos informacijos.

Lengdono veide nušvito viltis.

— Ar jūs kalbate apie Piterį Solomoną? Gal žinote, kur jis?

Piterį Solomoną? Andersonas ničnieko nebesuprato.

— Profesoriau, — atsakė Sato. — Dabar klausinėju aš.

— Piteris Solomonas pakliuvo į didžiulę bėdą! — sušuko Lengdonas. — Kažkoks beprotis ką tik...

— Atsiprašau, — pertraukė jį Sato.

Andersonas susigūžė. *Netikęs ėjimas.* Sutrukdyti aukščiausios CŽV valdžios atliekamą apklausą buvo baisi klaida, kurią gali padaryti tik civilis. *Maniau, tas Lengdonas laikomas protingu.*

— Atidžiai klausykite, — tarė Sato. — Kol mes kalbamės, šaliai gresia krizė.

Man pranešė, kad jūs turite informacijos, galinčios padėti ją pašalinti. Paklausiu jūsų dar kartą. Kokios turite informacijos?

Lengdonas atrodė visai sutrikęs.

— Visiškai nesuprantu, apie ką jūs kalbate. Man rūpi vienintelis dalykas — surasti Piterį ir...

— Visiškai nesuprantate? — paklausė Sato.

Andersonas pastebėjo, kad Lengdonas pasišiaušė. Profesoriaus tonas pasikeitė, pasidarė agresyvesnis.

— Ne, pone. Visiškai.

Andersonas prisimerkė tarsi iš skausmo. *Blogai. Blogai. Blogai.* Robertas Lengdonas, kalbėdamas su direktore Sato, ką tik padarė klaidą, už kurią jam teks labai brangiai sumokėti.

Andersonas suvokęs apstulbo, kad jau per vėlu. Didžiausiai jo nuostabai, direktorė Sato ką tik pasirodė tolimajame Rotondos gale ir greitu žingsniu artėjo prie Lengdono, stovinčio į ją nugara. *Sato yra šiame pastate!* Andersonas sulaikė kvapą ir susitelkė laukdamas, kas bus. *Lengdonas nė neįsivaizduoja...*

Tamsi direktorės figūra artėjo: telefonas prispaustas prie ausies, juodos akys tarsi lazerio spinduliai įsmeigtos Lengdonui į nugarą.

Lengdonas spaudė rankoje policijos viršininko telefoną ir jautė, kaip nuo atkaklaus ST tarnybos pareigūno klausinėjimo kyla pyktis.

— Atsiprašau, pone, — įsitempęs atsakė Lengdonas, — bet aš nemoku skaityti jūsų minčių. Ko jūs iš manęs norite?

— Ko aš iš jūsų noriu? — kimus ST direktorės balsas gergždė telefono garsiakalbyje, kibus ir negilus tarsi mirštančio žmogaus supūliavusia gerkle.

Sulig tais žodžiais Lengdonas pajuto, kaip kažkas palietė jo petį. Atsisuko, ir jo žvilgsnis atsirėmė tiesiai į smulkutės japonės veidą. Jos išraiška buvo tūžminga, veidas išmuštas dėmėmis, plaukai reti, dantys pageltę nuo rūkymo, o kaklą horizontaliai kirto baisus baltas randas. Kreivais pirštais moteris spaudė prie ausies mobilųjį telefoną, o sujudėjus jos lūpoms Lengdonas ragelyje išgirdo jau pažįstamą gergždžiantį balsą.

— Ko aš iš jūsų noriu, profesoriau? — Ji ramiai uždarė telefoną ir įsmeigė akis į Lengdoną. — Pradžiai gal liaukitės mane vadinti „ponu“.

Lengdonas, baisiai sutrikęs, neįstengė nuleisti nuo jos akių.

— Ponia, aš... atsiprašau. Ryšys buvo prastas ir aš...

— Ryšys buvo kuo puikiausias, profesoriau, — nukirto ji. — Tik aš liguistai nepakenčiu, kai man skiedžia niekus.

17 skyrius

Direktorė Inoujė Sato buvo grėsminga būtybė — dygliuota, arši, vos pusantro metro ūgio moteriškė. Neapsakomai liesa, tikras kaulų maišelis, aštrių veido bruožų, oda pažeista dermatologinės ligos, vadinamosios baltmės, ir dėl to panaši į šiurkštų, vietomis kerpėmis apaugusį granitą. Mėlynas susiglamžęs švarkas ir kelnės kabojo ant jos lieso kūno tarsi maišas, o palaidinė atsegta apykakle neslėpė kaklą bjaurojančio rando. Bendradarbiai seniai pastebėjo, kad vienintelė Sato duoklė fizinei tuštybei buvo, regis, gana vešliai želiančių ūsų depiliavimas.

Daugiau kaip dešimt metų Inoujė Sato vadovavo CŽV Saugumo tarnybai. Jos intelekto koeficientas netilpo į jokias įprastas matavimo lenteles, instinktai veikė šaltai ir tiksliai, ir šis derinys teikė tiek pasitikėjimo savimi, kad žmonės, nepasirengę neįmanomiems dalykams, bijojo jos kaip ugnies. Iš pusiausvyros jos neišmušė net mirtina itin agresyvaus gerklės vėžio diagnozė. Kova su liga jai kainavo mėnesį ligoninėje, pusę balso stygų ir trečdalį kūno svorio, bet netrukus ji grįžo į darbą it niekur nieko. Atrodė, jog Inoujės Sato sunaikinti neįmanoma.

Robertas Lengdonas spėjo, kad jis ne pirmas per pokalbį telefonu palaikė Sato vyriškiu, bet direktorė niekaip nenuleido nuo jo įnirtingų juodų akių.

— Dar kartą atsiprašau, ponia, — tarė Lengdonas. — Nespėjau susiorientuoti, kas čia vyksta — žmogus, apsimetęs Piteriu Solomonu, šį vakarą mane apgaule atviliojo į Vašingtoną. — Jis išsitraukė iš švarko kišenės faksogramą. — Štai ką aš gavau šį rytą. Užsirašiau lėktuvo, kurį jis man atsiuntė, numerį, tad jei paskambinsite į Oro uosto registracijos skyrių ir nustatysite...

Smulkutė Sato ranka mikliai sučiupo popierių. Nė neišlanksčiusi įsikišo jį į kišenę.

— Profesoriau, šį tyrimą atlieku aš, ir kol jūs nepradėsite man pasakoti, ko prašomas, siūlyčiau tik atsakinėti į klausimus.

Sato pasisuko į policijos viršininką.

— Viršininke Andersonai, — ištarė ji priėjusi per arti ir spoksodama iš apačios į viršų mažomis juodomis akutėmis, — gal malonėsite man paaiškinti, kokia velniava čia vyksta? Rytinių vartų apsaugininkas man sakė, kad ant grindų radote žmogaus ranką. Tai tiesa?

Andersonas žengtelėjo į šoną, atidengdamas salės viduryje stovintį daiktą.

— Taip, ponia, vos prieš kelias minutes.

Ji abejingai dirstelėjo į plaštaką tarsi į ne vietoje numestą drabužį.

— Bet kai aš paskambinau, jūs man apie tai nepranešėte?

— Aš... aš pamaniau, kad jūs žinote.

— *Nemėginkite* man meluoti.

Andersonas nuo jos žvilgsnio nustėro, tačiau balse tebebuvo girdėti pasitikėjimas.

— Ponia, padėtis valdoma.

— Tuo aš labai abejoju, — lygiai taip pat ramiai atsakė Sato.

— Teismo medicinos ekspertų komanda jau važiuoja. Žmogus, kuris tai padarė, galėjo palikti pirštų atspaudus.

Sato veide atsispindėjo nepasitikėjimas.

— Man atrodo, kad žmogus, kuriam užteko proto įeiti pro jūsų apsaugos punktą nešinam žmogaus ranka, susipras nepalikti pirštų atspaudų.

— Gal ir taip, bet mano pareiga viską ištirti.

— Tiesą sakant, nuo šios akimirkos aš jus atleidžiu nuo šios pareigos. Atsakomybę perimu aš.

Andersonas sustingo.

— Bet juk tai ne ST sritis?

— Priešingai. Tai nacionalinio saugumo klausimas.

Piterio plaštaka? Lengdonas nusistebėjo, tarsi per sapną klausydamas jų pokalbio. *Nacionalinio saugumo klausimas?* Lengdonas juto, kad Sato nedomina karštligiškas jo troškimas surasti Piterį. ST direktorei, atrodo, rūpi visai kas kita.

Andersonas irgi atrodė sutrikęs.

— Nacionalinio saugumo? Ponia, norėčiau jums pagarbiai pranešti, kad...

— Kiek pamenu, — nutraukė ji, — mano laipsnis aukštesnis už jūsų. Siūlyčiau vykdyti mano įsakymus ir nieko neklausinėti.

Andersonas linktelėjo galva ir sunkiai nurijo seilę.

— Bet ar nereikėtų bent jau paimti pirštų atspaudų ir nustatyti, ar ranka tikrai Piterio Solomono?

— Aš galiu tai patvirtinti, — įsiterpė Lengdonas, kuris, įveikęs kylantį šleikštulį, tuo visai neabejojo. — Atpažįstu jo žiedą... ir jo ranką. — Jis nutilo. — Tačiau tatuiruotės visai naujos. Kažkas jas padarė visai neseniai.

— Atsiprašau? — Pirmą kartą nuo savo pasirodymo Sato atrodė išmušta iš vėžių. — Ranka tatuiruota?

Lengdonas linktelėjo.

— Ant nykščio ištatuiruota karūna. O ant smiliaus — žvaigždė.

Sato išsitraukė iš kišenės akinius, priėjo prie plaštakos ir tarsi ryklys ėmė sukti aplink ją ratus.

— Taip pat, — toliau kalbėjo Lengdonas, — nors trijų pirštų nematyti, galėčiau lažintis, kad jų galiukai irgi ištatuiruoti.

Jo pastaba, atrodo, sudomino Sato, ir ši mostelėjo Andersonui.

— Viršininke, gal galite apžiūrėti kitus pirštus?

Andersonas atsitūpė prie rankos, stengdamasis jos nepaliesti. Priglaudęs prie grindų skruostą, jis pažvelgė į sugniaužtų pirštų galiukus.

— Jis teisus, ponia. Visų pirštų galiukai tatuiruoti, nors niekaip neįžiūriu, kas ant kitų...

— Saulė, žibintas ir raktas, — abejingai ištarė Lengdonas.

Sato atsisuko tiesiai į jį ir nužvelgė mažomis akutėmis.

— Ir iš kurgi jūs tai žinote?

Lengdonas nenuleido akių.

— Žmogaus plaštakos su tokiomis tatuiruotėmis ant pirštų galiukų vaizdinys yra labai sena piktograma. Ji vadinama Slėpinių ranka.

Andersonas staiga atsitiesė.

— Šis daiktas turi *pavadinimą*?

Lengdonas linktelėjo.

— Tai vienas slapčiausių senovės pasaulio simbolių.

Sato pakreipė galvą į šoną.

— Tai gal galiu paklausti, kokį velnią jis veikia čia, vidury Kapitolijaus?

Lengdonas pagalvojo, kaip gera būtų pabusti iš šio košmaro.

— Tradicinė jo paskirtis, ponia, yra kvietimas.

— Koks... kvietimas? — neatlyžo ji.

Lengdonas įsižiūrėjo į simbolius ant nukirstos draugo rankos.

— Ištisus šimtmečius Slėpinių ranka buvo laikoma mistiniu kvietimu. Iš esmės tai kvietimas perimti slaptas žinias — stropiai saugomą išmintį, žinomą tik mažai elito grupelei.

Sato sukryžiavo ant krūtinės liesas rankas ir įsmeigė į jį juodas kaip anglys akis.

— Ką gi, profesoriau, sakote, kad nesuprantate, kodėl čia esate... o man atrodo, jūs visai nemažai žinote.

18 skyrius

Ketrina Solomon apsivilko baltą laboratorinį chalatą ir pradėjo įprastus darbus, kurių visada imdavosi vos atvykusi į „apeigas“, kaip sakydavo jos brolis.

Tarsi nerimastinga mama, prižiūrinti miegantį kūdikį, Ketrina kyštelėjo galvą į įrenginių kambarį. Vandenilinio kuro įranga veikė sklandžiai, atsarginiai balionai saugūs kėpsojo dėkluose.

Ketrina nuėjo koridoriumi į duomenų saugojimo patalpą. Du papildomi holografiniai duomenų saugojimo įtaisai kaip visada ramiai gaudė nišoje, kurioje buvo palaikoma speciali temperatūra. *Visi mano tyrimai,* pamanė ji, žvelgdama pro trijų colių storumo nedūžtamą stiklą. Holografiniai duomenų saugojimo prietaisai nė iš tolo nepriminė savo protėvių, dydžiu prilygusių šaldytuvams: jie veikiau buvo panašūs į glotnias stereosistemas, stovinčias ant atskirų kolonos pavidalo stovų.

Abi jos laboratorijos holografinės tvarkyklės buvo sinchronizuotos ir identiškos — šiose papildomose sistemose buvo saugomos darbo rezultatų kopijos. Daugumoje duomenų saugojimo taisyklių buvo rekomenduojama antrą kopijų saugojimo sistemą įrengti už laboratorijos ribų — tam atvejui, jei kartais ištiktų žemės drebėjimas, gaisras ar vagystė, — tačiau Ketrina su broliu sutarė, jog šiuo atveju svarbiausia yra slaptumas: jei duomenys iškeliautų iš šio pastato į serverį, esantį kur nors kitur, niekas nebegalėtų būti tikras, jog jie išliks slapti.

Įsitikinusi, kad viskas klostosi sklandžiai, ji vėl išėjo į koridorių. Tačiau sukdama už kampo laboratorijoje pastebėjo neįprastą dalyką. *Kas gi čia dabar?* Visi įrenginiai atspindėjo prislopintą šviesą. Ketrina nuskubėjo pažiūrėti ir nustebo pamačiusi, kad šviesa sklinda iš valdymo pulto, atitverto organinio stiklo siena.

Jis čia. Ketrina perbėgo laboratoriją, puolė prie patalpos, kurioje įtaisytas kontrolės pultas, ir plačiai atvėrė duris.

— Piteri! — sušuko įpuldama vidun.

Apkūni moteriškė, sėdinti prie kontrolės pulto terminalo, pašoko iš vietos.

— Viešpatie, Ketrina! Tu mane išgąsdinai!

Triša Dan — vienintelis žmogus, išskyrus juodu, turintis leidimą čia įeiti, — buvo Ketrinos metasistemų analitikė ir savaitgaliais retai ateidavo į darbą. Dvidešimt šešerių rudaplaukė turėjo talentą modeliuoti duomenis ir buvo pasirašiusi neskleisti informacijos — sutartį, kurios nebūtų pasigėdijęs nė pats KGB. Atrodo, šįvakar ji analizavo duomenis, sėdėdama prie patalpoje įrengtos plazminės sienos — didžiulio plokščio ekrano, tarsi perkelto į laboratoriją iš NASA skrydžių valdymo centro.

— Atsiprašau, — tarė Triša. — Nežinojau, kad tu jau čia. Norėjau baigti prieš atvykstant tau ir tavo broliui.

— Ar kalbėjai su juo? Jis vėluoja ir neatsako į skambučius.

Triša papurtė galvą.

— Galiu lažintis, kad dar nesugebėjo išsiaiškinti, kaip naudotis naujuoju *iPhone*, kurį jam dovanojai.

Ketrina vertino linksmą Trišos būdą, o kai pamatė ją laboratorijoje, į galvą šovė mintis.

— Tiesą sakant, džiaugiuosi, kad šiandien čia esi. Ar neprieštarautum, jei paprašyčiau man padėti?

— Prašyk, ko nori, tikrai nebus blogiau už futbolą.

Ketrina giliai įkvėpė, stengdamasi nusiraminti.

— Nežinau, kaip geriau paaiškinti, bet šiandien aš išgirdau labai keistą istoriją...

Triša Dan nežinojo, kokią istoriją išgirdo Ketrina Solomon, tačiau aiškiai matė, kad ji labai įsitempusi. Visada ramios pilkos jos viršininkės akys buvo kupinos nerimo, įėjusi į laboratoriją ji jau tris kartus užsikišo už ausų plaukus — nerimo ženklas, kaip sakė Triša. *Talentinga mokslininkė. Niekam tikusi pokerio žaidėja.*

— Man, — kalbėjo Ketrina, — ši istorija atrodo išgalvota... primena seną legendą. Tačiau... — ji nutilo ir vėl užsikišo už ausies plaukų sruogą.

— Tačiau?

Ketrina atsiduso.

— Tačiau šiandien patikimas šaltinis man pranešė, kad ši legenda tikra.

— Aišku... — *Kur ji suka?*

— Ketinu apie ją pakalbėti su broliu, bet pamaniau, kad prieš tai gal tu padėsi man ką nors daugiau išsiaiškinti. Norėčiau sužinoti, ar ši legenda kada nors istorijoje buvo kaip nors patvirtinta.

— Turi galvoje visą istoriją?

Ketrina linktelėjo galva.

— Visame pasaulyje, visomis kalbomis, bet kuriuo istorijos laikotarpiu.

Keistas prašymas, pamanė Triša, *tačiau visai suprantamas*. Prieš dešimt metų tokia užduotis būtų buvusi neįveikiama. Tačiau dabar — atsiradus internetui, pasauliniam tinklui, pradėjus pervedinėti į skaitmeninį formatą didžiąsias pasaulio bibliotekas ir muziejų rinkinius — Ketrinos tikslą galima pasiekti pasinaudojus palyginti paprasta ieškykle, pasitelkus daugelį vertimo modulių ir tinkamai parinkus reikšminius žodžius.

— Jokių problemų, — atsakė Triša.

Daugelyje laboratorijoje laikomų mokslinių knygų buvo tekstų senovinėmis kalbomis, todėl Trišos dažnai prašydavo sukurti specialius optinio ženklų atpažinimo vertimo modulius, leidžiančius išversti mažai žinomomis kalbomis parašytus žodžius į anglų kalbą. Turbūt ji buvo vienintelė pasaulyje metasistemų specialistė, sukūrusi OŽP vertimo modulius senovės fryzų, mekų ir akadų kalboms.

Moduliai, žinoma, gelbsti, bet svarbiausias dalykas, norint sukurti veiksmingą ieškos mechanizmą — tinkamai parinkti reikšminius žodžius. *Jie turi būti nepakartojami, tačiau negali per daug riboti paieškos.*

Ketrina, atrodo, buvo keliais žingsniais aplenkusi Trišą ir jau rašė ant popierėlio galimus reikšminius paieškos žodžius. Užrašiusi keletą, ji stabtelėjo, pamąstė ir užrašė dar kelis.

— Gerai, — pagaliau ištarė ir padavė popierėlį Trišai.

Triša peržiūrėjo paieškos eilučių sąrašą, ir jos akys išsiplėtė. *Kokią beprotišką legendą sumanė ištirti Ketrina?*

— Nori, kad surasčiau visus šiuos junginius? — Vienas žodis Trišai buvo net nematytas. *Ar jis išvis angliškas?* — Tikrai manai, kad pavyks juos visus rasti vienoje vietoje? Taip, kaip užrašei?

— Pamėgink.

Triša jau norėjo atsakyti, kad tai neįmanoma, bet prisiminė, jog šis žodis čia uždraustas. Ketrina manė, jog tokia nuostata pavojinga dirbant srityje, kurioje ne kartą yra tekę visiems žinomus niekus paversti patvirtintomis tiesomis. Triša Dan labai abejojo, ar ši jos paieška irgi priklausys tai kategorijai.

— Kiek reikės laukti rezultatų? — paklausė Ketrina.

— Kelias minutes, kol sukursiu paieškos serverį ir jį paleisiu. O paskui gal dar penkiolika, kol serveris patikrins visas galimybes.

— Taip greit? — Ketrina, atrodo, kiek aprimo.

Triša linktelėjo. Įprastos ieškyklės dažnai užtrukdavo visą dieną, kol peržiūrėdavo interneto erdvę, surasdavo naujus dokumentus, patikrindavo jų turinį ir prijungdavo jį prie paieškos duomenų bazės. Tačiau Triša ketino sukurti kitokį paieškos serverį.

— Sukursiu vadinamąją „delegavimo" programą, — paaiškino Triša. — Ne pats sąžiningiausias dalykas, užtat greitas. Iš esmės ši programa mums reikalingą užduotį liepia atlikti kitiems priklausantiems paieškos mechanizmams. Daugelyje duomenų bazių — bibliotekų, muziejų, universitetų, vyriausybių — yra savos ieškyklės. Tad aš sukursiu paieškos serverį, kuris suras šias ieškykles, perduos joms mūsų reikšminius žodžius ir lieps atlikti paiešką. Taip mes vienu metu įdarbinsime tūkstančius ieškyklių.

Ketrinai, regis, tai padarė įspūdį.

— Paralelinis duomenų perdirbimas.

Savotiška metasistema.

— Pranešiu tau, jei ką nors surasiu.

— Ačiū tau, Triša. — Ketrina paplekšnojo jai per nugarą ir pasuko prie durų. — Būsiu bibliotekoje.

Triša sėdo rašyti programos. Sukurti paieškos serverį buvo paprastas darbas, kuriam anaiptol nereikėjo tokių įgūdžių kaip jos, bet ji nesipriešino. Ketrinai Solomon ji padarytų viską. Kartais Trišai pačiai būdavo sunku patikėti sėkme, atvedusia ją čia.

Tu daug pasiekei, vaikeli.

Truputį daugiau negu prieš metus Triša metė metasistemų analitikės darbą vienoje iš daugelio aukštųjų technologijų laboratorijų. Laisvalaikiu ji kurdavo programas ir pradėjo rašyti specialybės tinklaraštį „Kompiuterinės metasistemų analizės pritaikymo ateityje galimybės“, nors abejojo, ar kas nors jį skaito. Vieną vakarą suskambo jos telefonas.

— Triša Dan? — mandagiai paklausė moters balsas.

— Taip, klausau, kas kalba?

— Mano vardas Ketrina Solomon.

Triša vos neapalpo. *Ketrina Solomon?*

— Aš ką tik perskaičiau jūsų knygą „Noetikos mokslas — šiuolaikinis kelias į senovės išmintį“ ir parašiau apie ją savo tinklaraštyje!

— Taip, aš žinau, — maloniai atsakė moteris. — Todėl ir skambinu.

Na, žinoma, susivokė Triša, supratusi, kad pasakė kvailystę. *Net talentingi mokslininkai kartais surenka* Google *savo pavardes.*

— Jūsų tinklaraštis mane sudomino, — kalbėjo Ketrina. — Nė nežinojau, kad metasistemų modeliavimas pažengė taip toli.

— Taip, ponia, — netekusi žado iš pagarbos vos išspaudė Triša. — Duomenų modeliavimas — labai sparčiai besivystanti technologija, kurią galima pritaikyti daugelyje sričių.

Kelias minutes moterys šnekučiavosi apie Trišos darbą su metasistemomis, aptarė jos patirtį gausių duomenų analizės, modeliavimo ir prognozės srityje.

— Žinoma, jūsų knygoje aš ne viską supratau, — tarė Triša, — bet vis dėlto pakankamai, kad įžvelgčiau sankirtą su metasistemų modeliavimu.

— Tinklaraštyje jūs tvirtinate, kad metasistemų modeliavimas gali iš esmės pakeisti noetikos tyrimus?

— Be jokios abejonės. Esu tikra, kad metasistemos gali paversti noetiką tikru mokslu.

— *Tikru* mokslu? — Ketrinos balsas pasidarė atšiauresnis. — O dabar ji yra kas?

O, velnias, kaip negerai nuskambėjo...

— Eee, norėjau pasakyti, kad noetikoje daugoka... ezoterikos.

Ketrina nusijuokė.

— Nusiraminkite, aš tik pajuokavau. Panašius dalykus girdžiu kiekvieną dieną.

Nesistebiu, pamanė Triša. Net Noetikos mokslų institutas Kalifornijoje aprašė šią sritį painiai ir miglotai, apibrėždamas ją kaip žmonijos „tiesiogiai pasiekiamų žinių, kurių negalima gauti nei įprastomis juslėmis, nei proto galiomis“, tyrimus.

Triša sužinojo, kad žodis „noetika“ kilęs iš senovės graikų žodžio *nous*, apytikriai reiškiančio „vidinis žinojimas“ arba „intuityvus suvokimas“.

— Mane domina jūsų darbas su metasistemomis, — pasakė Ketrina, — ir jo galimas ryšys su projektu, kuriuo kaip tik užsiimu. Gal galėtume susitikti? Labai norėčiau jūsų daug ko paklausti.

Ketrina Solomon nori manęs daug ko paklausti? Tarsi būtų paskambinusi Marija Šarapova ir paprašiusi patarti, kaip geriau žaisti tenisą.

Rytojaus dieną prie Trišos namų privažiavo baltas „Volvo“, iš kurio išlipo daili liekna moteris, mūvinti džinsais. Triša iškart nusiminė. *Nuostabu*, tyliai suurzgė ji. *Protinga, turtinga, liekna — ir aš po to turiu tikėti, kad Dievas teisingas?* Tačiau Ketrina elgėsi taip natūraliai, kad Triša iškart nurimo.

Jos susėdo erdvioje Trišos namo terasoje su vaizdu į įspūdingo dydžio žemės sklypą.

— Jūsų namas nuostabus, — tarė Ketrina.

— Ačiū. Koledže man pasisekė, pardaviau keletą programų, kurias parašiau.

— Iš metasistemų srities?

— Metasistemų pirmtakės. Po rugsėjo vienuoliktosios vyriausybė perėmė ir iššifravo neapsakomai daug duomenų — piliečių elektroninių laiškų, mobiliųjų telefonų skambučių ir pranešimų, faksogramų, žinučių, interneto svetainių, — kuriuose ieškojo žodžių, susijusių su teroristų perduodama informacija. Aš sukūriau programą, leidusią kitaip apdoroti šiuos duomenis... išgauti iš jų daugiau žvalgybai reikalingos medžiagos. — Ji nusišypsojo. — Iš esmės šia programa jiems pavyko išmatuoti Amerikos temperatūrą.

— Prašau?

Triša nusijuokė.

— Na taip, žinau, skamba kaip beprotybė. Norėjau pasakyti, kad programa kiekybiniu pavidalu išreiškė šalies gyventojų *emocinę* būseną. Tai buvo, jei taip galima pasakyti, savotiškas kosminės sąmonės barometras. — Triša paaiškino, kaip pasinaudojus gyventojų komunikacijos priemonių turiniu galima įvertinti šalies „nuotaiką“ — pagal tai, kaip dažnai šiame duomenų lauke vartojami kai kurie pagrindiniai žodžiai ir emocijų indikatoriai. Laimingais laikais žmonės vartoja daugiau su laime susijusių žodžių, o streso laikais — priešingai. Įvykus, pavyzdžiui, teroristų išpuoliui, vyriausybė, pasinaudojusi duomenų laukais, gali išmatuoti amerikiečių psichikoje įvykusius pokyčius ir pateikti prezidentui patikimesnę informaciją apie emocinį įvykio poveikį.

— Kaip įdomu, — tarė Ketrina, pirštais persibraukdama smakrą. — Tai jūs iš esmės tyrinėjate individų populiaciją, tarsi tai būtų *vientisas* organizmas.

— Visiškai teisingai. *Metasistema*. Vieninga visuma, kurią apibrėžia jos

dalių suma. Pavyzdžiui, žmogaus kūną sudaro milijonai atskirų ląstelių, pasižyminčių skirtingomis ypatybėmis ir turinčių skirtingą paskirtį, tačiau tas kūnas funkcionuoja kaip vieninga visuma.

Ketrina entuziastingai linktelėjo galva.

— Arba kaip būrys paukščių, kaip tuntas žuvų, kuris juda it vienas organizmas. Mes tai vadiname konvergencija, arba sampyna.

Triša suprato, kad jos garsioji viešnia įžvelgė metasistemų programavimo naudą savo mokslo sričiai noetikai.

— Mano programos, — paaiškino Triša, — turėjo padėti vyriausybės institucijoms tinkamiau įvertinti didelio masto krizes — ligų pandemijas, nacionalines tragedijas, terorizmą ir panašiai — ir geriau į jas reaguoti. — Ji patylėjo. — Žinoma, visada yra galimybė jas panaudoti kitaip... pavyzdžiui, įvertinus gyventojų nuotaikas, numatyti visuotinių rinkimų rezultatus arba akcijų biržos judėjimą.

— Atrodo, tai galingas įrankis.

Triša mostu parodė savo didelį namą.

— *Vyriausybė* tikrai taip galvoja.

Ketrina įsmeigė į ją savo pilkas akis.

— Triša, ar galiu paklausti apie etikos problemas, kylančias jūsų darbe?

— Ką turite galvoje?

— Tai, kad sukūrėte programas, kurias lengva panaudoti ne pagal paskirtį. Tie, kurie jas turi, gauna labai svarbios, ne kiekvienam pasiekiamos informacijos. Ar jums nekilo abejonių pradėjus jas kurti?

Triša nė nemirktelėjo.

— Nė vienos. Mano sukurtos programos niekuo nesiskiria nuo... sakysim, nuo skrydžių valdymo mokomųjų programų. Vieni žmonės jomis pasinaudos, kad išmoktų skraidyti, ir gabens humanitarinę pagalbą į menkiau išsivysčiusias šalis. Kiti — kad atsitrenktų lėktuvu į dangoraižį. Žinios yra tik įrankis, ir jų, kaip visų įrankių, veikimas priklauso nuo to, kieno rankose atsiduria.

Ketrina atsilošė: jai tai padarė įspūdį.

— Tada leiskite jums užduoti hipotetinį klausimą.

Triša staiga pajuto, kad jų pašnekesys virto pokalbiu dėl darbo.

Ketrina nuleido ranką, pakėlė nuo terasos grindų smėlio smiltelę ir parodė ją Trišai.

— Man atrodo, — prakalbo ji, — kad darbas su metasistemomis iš esmės leidžia jums apskaičiuoti, kiek svertų visas smėlėtas paplūdimys... sveriant jį po vieną smiltelę.

— Taip, iš esmės teisingai.

— Kaip žinote, ši smiltelė turi masę. Labai mažą, tačiau vis dėlto masę.

Triša linktelėjo.

— O kadangi ji turi masę, tai ją veikia ir gravitacija. Irgi labai silpna, tačiau ji yra.

— Teisingai.

— Gerai, — kalbėjo Ketrina, — o jei paimsime trilijonus šitokių smiltelių, kurios, traukiamos viena prie kitos, galiausiai sudaro... sakysime, Mėnulį: tada bendra jų gravitacija bus tokia stipri, kad galės judinti vandenynus ir lemti mūsų planetoje vykstančius potvynius ir atoslūgius.

Triša neįsivaizdavo, kur lenkia Ketrina, tačiau klausytis buvo įdomu.

— Dabar suformuluokime hipotezę, — pasiūlė Ketrina, paleisdama iš rankos smiltelę. — Kas būtų, jei aš jums pasakyčiau, jog *mintys*... bet kuri, net menkiausia, idėja, atsirandanti smegenyse... iš tiesų turi *masę*? Jei pasakyčiau, kad mintys yra objektai, išmatuojami vienetai, ir jų masė taip pat išmatuojama? Žinoma, ji neapsakomai maža, tačiau vis dėlto tai masė. Kokias padarytumėte išvadas?

— Hipotetiškai? Na, akivaizdi išvada būtų tokia... jei mintys turi masę, tai jas veikia gravitacija ir jos gali traukti prie savęs objektus.

Ketrina nusišypsojo.

— Šaunu. Dabar ženkime dar vieną žingsnį. Kas nutiks, jei labai daug žmonių susikaups tai pačiai minčiai? Visi tos minties pasikartojimai susilies į visumą, jos bendroji masė ims didėti. Taigi augs ir gravitacija.

— Aišku.

— Tai reiškia... kad jei pakankamai daug žmonių pradės mąstyti apie tą patį, tada šios minties gravitacijos jėga taps juntama... ir virs realia jėga. — Ketrina mirktelėjo. — Kurios poveikį bus galima išmatuoti mūsų fizinėje tikrovėje.

19 skyrius

Direktorė Inoujė Sato stovėjo sukryžiavusi ant krūtinės rankas, įsmeigusi į Lengdoną skeptišką žvilgsnį ir mąstė apie tai, ką iš jo išgirdo.

— Jis sakė, kad nori atverti senovinius vartus? Kaip manote, ką man daryti su tokia *informacija*, profesoriau?

Lengdonas vos vos gūžtelėjo pečiais. Jis vėl pajuto blogumą ir stengėsi nebežiūrėti į nukirstą draugo ranką.

— Jis man būtent taip pasakė. Senovinius vartus... paslėptus čia, šiame pastate. Aš jam atsakiau, kad nieko nežinau apie jokius vartus.

— Tai kodėl tada jis mano, kad *jūs* galite juos surasti?

— Akivaizdu, jog tai beprotis. — *Jis pasakė, kad kelią parodys Piteris.* Lengdonas pažvelgė į styrančią viršun Piterio ranką ir vėl pasibjaurėjo jo pagrobėjo sadistiškais žodžių žaidimais. *Kelią parodys Piteris.* Lengdonas jau nusekė akimis kryptį, kurią rodė pirštas — virš galvų stūksantis kupolas. *Vartai? Viršuje? Beprotybė.*

— Man skambinęs žmogus, — pasakė Lengdonas Sato, — *vienintelis* žinojo, kad aš šįvakar atvykstu į Kapitolijų, todėl tas, kuris *jums* pranešė, jog šiandien esu čia, ir yra jis. Siūlyčiau...

— Ne jūsų reikalas, iš kur aš gaunu informaciją, — griežtesniu balsu nutraukė jį Sato. — Šiuo metu man svarbiausia bendradarbiauti su šiuo žmogumi, o aš turiu informacijos, leidžiančios spręsti, kad būtent *jūs* galite jam duoti tai, ko jis nori.

— O *man* šiuo metu svarbiausia — surasti draugą, — supykęs atkirto Lengdonas.

Sato giliai įkvėpė: buvo aiškiai matyti, kad jos kantrybė baigiasi.

— Profesoriau, jei mes norime surasti poną Solomoną, turime tik vieną kelią — pradėti bendradarbiauti su vieninteliu žmogumi, regis, žinančiu, kur jis yra. — Sato pažvelgė į laikrodį. — Laiko turime nedaug. Galiu jus užtikrinti, kad gyvybiškai svarbu kuo greičiau patenkinti šio žmogaus reikalavimus.

— Kaip? — netikėdamas savo ausimis paklausė Lengdonas. — Surasti ir atverti senovinius vartus? Jokių vartų nėra, direktore Sato. Tas tipas pamišėlis.

Sato priėjo arčiau, visai arti Lengdono.

— Jei neprieštarausite, aš jums priminsiu... kad tas *pamišėlis* šį rytą sumaniai apgavo du visai nekvailus asmenis. — Ji įsmeigė akis į Lengdoną, paskui dirstelėjo į Andersoną. — Dirbdamas mano darbą žmogus greit sužinai, kad pamišimą nuo genialumo skiria labai plona riba. Pasielgtume išmintingai, rodydami šiam žmogui šiek tiek pagarbos.

— Jis nukirto žmogui ranką!

— Tą ir norėjau pasakyti. Vargu ar taip pasielgtų žmogus, kuris nesiekia tikslo ar kuriam nerūpi rezultatas. Tačiau svarbiausia, profesoriau, yra tai, kad tas tipas įsitikinęs, jog jūs galite jam padėti. Jis atsigabeno jus iki pat Vašingtono — o tai reiškia, kad turėjo tam priežasčių.

— Pasak jo, jis tik todėl mano, kad aš galiu atverti tuos vartus, nes jam taip pasakė *Piteris*, — paprieštaravo Lengdonas.

— O dėl ko Piteris Solomonas būtų jam tai sakęs, jei tai būtų netiesa?

— Neabejoju, kad Piteris nieko panašaus nesakė. O jei ir sakė, tai ne savo valia. Jis tikriausiai buvo apsvaigintas... arba išgąsdintas.

— Taip. Tai vadinama tardymo kankinimais, ir jie gana veiksmingi. Tik dar viena priežastis, kodėl ponas Solomonas būtų sakęs tiesą. — Sato kalbėjo kaip žmogus, asmeniškai susidūręs su tokiais tardymo metodais. — Ar jis jums paaiškino, *kodėl* Piteris mano, kad tik jūs vienas galite atverti vartus?

Lengdonas papurtė galvą.

— Profesoriau, jei jūsų reputacija pelnyta, tai judu su Piteriu Solomonu domitės tuo pačiu — paslaptimis, istorine ezoterika, misticizmu ir panašiais dalykais. Nejau Piteris nė viename pokalbyje jums nėra užsiminęs apie Vašingtone egzistuojančius slaptus vartus?

Lengdonas vos galėjo patikėti savo ausimis, kad aukšta CŽV pareigūnė klausia tokio dalyko.

— Esu tuo visiškai tikras. Mudu su Piteriu ne kartą esame kalbėję apie labai įmantrius ir slaptus dalykus, bet galite patikėti, jei jis man būtų pradėjęs pasakoti apie kur nors paslėptus senovinius vartus, būčiau tuojau pat pasiūlęs nueiti pas gydytoją. Ypač jei pasakytų, jog tie vartai veda į Senovės Slėpinius.

Sato pakėlė galvą.

— Atsiprašau? Tas žmogus jums tiksliai pasakė, *kur* veda tie vartai?

— Taip, bet man to nė nereikėjo. — Lengdonas mostelėjo į plaštaką. — Slėpinių ranka — oficialus kvietimas įeiti pro mistinius vartus ir įgyti slaptas senovės žinias, galingą išmintį, vadinamą Senovės Slėpiniais... kitaip tariant, prarastą amžių išmintį.

— Tai jūs jau anksčiau *esate girdėjęs* apie paslaptį, kurią jis mano esant čia paslėptą?

— Daugybė istorikų yra apie ją girdėję.

— Tai kaip tada galite sakyti, kad vartai neegzistuoja?

— Nepalaikykite tai nepagarba, ponia: mes visi esame girdėję apie Amžinos jaunystės šaltinį ir Šangrila šalį, tačiau tai dar nereiškia, kad šie dalykai egzistuoja.

Jų pokalbį nutraukė garsiai sucypusi Andersono radijo stotelė.

— Viršininke? — pasigirdo balsas iš garsiakalbio.

Andersonas nusegė imtuvą nuo diržo.

— Andersonas klauso.

— Pone, mes baigėme apieškoti teritoriją. Neradome nė vieno žmogaus, atitinkančio apibūdinimą. Kokie bus tolesni nurodymai?

Andersonas skubiai žvilgtelėjo į Sato, tikėdamasis išgirsti priekaištą, tačiau direktorei Sato, atrodo, tai nerūpėjo. Andersonas pasitraukė toliau nuo jos ir Lengdono, kažką negarsiai kalbėdamas į radijo stotelę.

Sato nenuleido akių nuo Lengdono.

— Tai jūs sakote, kad ta paslaptis, anot jo, paslėpta Vašingtone... yra *išgalvota*?

Lengdonas linktelėjo galva.

— Tai labai senas mitas. Senovės Slėpiniai yra ikikrikščioniškos kilmės. Jiems keli tūkstančiai metų.

— Tačiau mitas tebegyvuoja?

— Kaip ir daugybė kitų, ne mažiau absurdiškų įsitikinimų. — Lengdonas dažnai primindavo savo studentams, kad daugelyje religijų esama istorijų, kurias mokslui būtų sunku patvirtinti: pradedant pasakojimu apie tai, kaip Mozė perskyrė Raudonąją jūrą, ir baigiant Džozefo Smito stebuklingais akiniais, su kuriais jis perrašė Mormonų knygą iš aukso lentelių, rastų užkastų Niujorko valstijoje. *Tai, kad idėja labai paplitusi, dar neįrodo, kad ji teisinga.*

— Aišku. Tai kas gi pagaliau *yra* tie... Senovės Slėpiniai?

Lengdonas garsiai iškvėpė. *Ar turite keletą savaičių laiko?*

— Trumpai tariant, Senovės Slėpiniais įprasta vadinti labai seniai sukauptų slaptų žinių visumą. Vienas iš labiausiai intriguojančių šių žinių aspektų yra tas, kad jos neva pažadina jas įgijusiojo ypatingas galias, snaudžiančias žmogaus psichikoje. Pašvęstieji adeptai, saugoję šias žinias, prisiekė slėpti jas nuo masių, nes laikė jas pernelyg galingomis ir pavojingomis neišmanėliams.

— Kodėl pavojingomis?

— Informaciją slėpė dėl tų pačių priežasčių, dėl kurių mes vaikams neduodame degtukų. Gerose rankose ugnis teikia šviesą... bet pakliuvusi į blogas gali tapti griaunama jėga.

Sato nusiėmė akinius ir nužvelgė Lengdoną.

— Sakykite, profesoriau, o jūs pats tikite, kad gali egzistuoti tokia sprogstama informacija?

Lengdonas nesumetė, ką atsakyti. Senovės Slėpinius jis nuo seno laikė didžiausiu savo akademinės karjeros paradoksu. Beveik visos pasaulio mistinės tradicijos buvo pagrįstos idėja, kad egzistuoja sudėtingos žinios, galinčios suteikti žmogui mistinių, kone dieviškų galių: taro kortos ir I Čingas leido įžvelgti ateitį, alchemija ir jos garsusis filosofinis akmuo žadėjo nemirtingumą, Vikka išmokydavo toliausiai pažengusius mokinius naudotis stipriausiais burtais. Ir tokių dalykų begalė.

Būdamas mokslininkas, Lengdonas negalėjo paneigti istorinių žinių apie šias tradicijas — kaugių dokumentų, artefaktų ir meno kūrinių, kuriuose iš tiesų labai aiškiai rodoma, kad senovės žmonės turėjo slaptą išmintį ir ja dalijosi tik alegorijų, mitų ir simbolių pavidalu, perduodami galias tik pašvęstiesiems. Tačiau pats būdamas realistas ir skeptikas Lengdonas tuo netikėjo.

— Sakykime, aš į tai žiūriu skeptiškai, — atsakė jis Sato. — Niekada nesu tikrovėje matęs nieko tokio, kas leistų patikėti, kad Senovės Slėpiniai nėra tiktai legenda — pasikartojantis mitologinis archetipas. Man atrodo, kad jei žmonės *galėtų* įgyti stebuklingų galių, tam būtų įrodymų. O kol kas istorijoje nerasime minint žmonių, turinčių antžmogiškų galių.

Sato pakėlė antakius.

— Tai ne visai tiesa.

Lengdonas dvejojo: jis suprato, kad daugelis tikinčiųjų iš tiesų mano egzistavus žmones dievus, ir visų pirmiausia, žinoma, Jėzų.

— Reikia pripažinti, — tarė jis, — yra daug išsilavinusių žmonių, tikinčių, jog galių teikianti išmintis tikrai egzistuoja, tačiau aš nesu tuo įsitikinęs.

— Ar Piteris Solomonas — vienas iš tų žmonių? — paklausė Sato, dirstelėjusi į stovinčią ant grindų plaštaką.

Lengdonas negalėjo prisiversti į ją pažvelgti.

— Piteris kilęs iš šeimos, kurios nariai nuo seno aistringai domėjosi senove ir mistika.

— Ar tai reiškia „taip"? — paklausė Sato.

— Galiu jus užtikrinti, kad net jei Piteris iš tiesų tiki Senovės Slėpiniais, jis *nieku gyvu* netikės, kad juos galima pasiekti per kažkokius Vašingtone paslėptus vartus. Jis supranta simbolių metaforiką, o jo pagrobėjas, atrodo, ne.

Sato linktelėjo.

— Tai jūs sakote, kad šie vartai yra *metafora*.

— Na, žinoma, — atsakė Lengdonas. — Bent jau teoriškai. Tai labai dažnai sutinkama metafora — mistiniai vartai, pro kuriuos įėjus įgyjama išmintis. Vartai ir durys — įprasti simboliai, reiškiantys persimainymo apeigas. Ieškoti *tikrų* vartų būtų tas pat, kaip stengtis surasti realius Dangaus vartus.

Sato, atrodo, apie tai susimąstė.

— Bet man panašu, kad pono Solomono grobėjas įsitikinęs, jog jūs galite atrakinti *realius* vartus.

Lengdonas vėl garsiai iškvėpė.

— Jis daro bendrą daugelio perdėtai uolių tikinčiųjų klaidą — painioja metaforas su tikrove.

Panašiai kitados elgėsi alchemikai, bergždžiai triūsę stengdamiesi paversti šviną auksu, nesuprasdami, kad švino virtimas auksu — tai tik metafora, išreiškianti žmogaus galimybių realizavimą: kai tamsus, apsiblausęs protas darbu paverčiamas švytinčiu ir skvarbiu.

Sato mostu parodė plaštaką.

— Jei tas žmogus nori, kad jūs jam atrakintumėte kažkokius vartus, kodėl

paprasčiausiai *nepasakė*, kur juos rasti? Kam tas dramatizmas? Kodėl jis jums atsiuntė tatuiruotą ranką?

Lengdonas klausė savęs to paties, ir atsakymas į šį klausimą jam kėlė nerimą.

— Na, atrodo, mes susidūrėme su ne tik nestabilios psichikos, bet ir labai išsilavinusiu žmogumi. Ši ranka įrodo, kad jis puikiai išmano ir paslaptis, ir jų slaptumo kodus. O ką jau kalbėti apie šios salės istoriją.

— Nesupratau.

— Viskas, ką jis šiandien padarė, tobulai atitinka senovės protokolo reikalavimus. Tradiciškai Slėpinių ranka yra šventas kvietimas, todėl jis turi būti pateiktas šventoje vietoje.

Sato prisimerkė.

— Profesoriau, čia JAV Kapitolijaus Rotonda, o ne kokia nors senovės mistikos paslapčių šventykla.

— Tiesą sakant, ponia, — atkirto Lengdonas, — daugybė istorikų su jumis nesutiktų.

Tuo metu kitoje miesto pusėje Triša Dan sėdėjo Kube, nutvieksta švytinčio plazminio ekrano. Ji baigė kurti paieškos serverį ir įvedė penkis žodžių junginius, kuriuos jai buvo užrašiusi Ketrina.

Pamatysim, kaip nieko iš to neišeis.

Nejausdama optimizmo ji paleido paieškos serverį, savotiškai pradėdama pasaulinio masto medžioklę. Žodžių junginiai neįsivaizduojamu greičiu buvo lyginami su viso pasaulio tekstais... ieškant visiškos atitikties.

Triša nesusivaldė nepasvarsčiusi, ką tai galėtų reikšti, tačiau jau buvo spėjusi priprasti, kad dirbant su Solomonais dažnai nepavykdavo sužinoti visko iki galo.

20 skyrius

Robertas Lengdonas vogčiomis neramiai dirstelėjo į laikrodį, kuris rodė 19.58. Besišypsantis Peliuko Mikio veidas jo nepralinksmino. *Reikia surasti Piterį. Mes tuščiai gaištame laiką.*

Sato neilgam atsitraukė, kažkam paskambino, bet netrukus grįžo prie Lengdono.

— Profesoriau, ar aš jus gaišinu?

— Ne, ponia, — atsakė Lengdonas užtraukdamas rankovę ant laikrodžio. — Tiesiog aš labai nerimauju dėl Piterio.

— Suprantu, tačiau užtikrinu, kad Piteriui būtų naudingiausia, jei jūs man padėtumėte suprasti, kaip mąsto jo pagrobėjas.

Lengdonas tuo abejojo, bet suprato nieko nepešiąs, kol ST direktorė neišgaus visos jai reikalingos informacijos.

— Ką tik, — kalbėjo Sato, — jūs užsiminėte, kad Rotonda šiems Senovės Slėpiniams yra kažkodėl šventa?

— Taip, ponia.

— Paaiškinkit.

Lengdonas suvokė, kad kalbėti reikia trumpai. Kursą apie Vašingtono mistinius simbolius jis dėstė visą semestrą: vien šiame pastate mistinių užuominų tiek, kad jų sąrašas atrodytų kone begalinis.

Amerika turi slaptą praeitį.

Kaskart, kai Lengdonas pradėdavo dėstyti Amerikos simbologiją, jo studentai apstulbdavo sužinoję, kad *tikrieji* šios šalies tėvų įkūrėjų ketinimai buvo visiškai kitokie, negu dabar tvirtina daugelis politikų.

Lemtis, kuri buvo numatyta Amerikai, nuskendo istorijoje.

Protėviai, įkūrę šią sostinę, iš pradžių ją pavadino Roma. Upei davė Tibro vardą, pristatė klasikinių panteonų ir šventyklų, išpuoštų didžiųjų dievų ir deivių atvaizdais — Apolono, Minervos, Veneros, Saulės, Vulkano, Jupiterio. Sostinės centre, kaip daugelyje didžiųjų klasikinių miestų, įkūrėjai pastatė nenykstamą paminklą senovei — egiptietišką obeliską. Šis obeliskas, aukštesnis net už Kairo ar Aleksandrijos, siekia beveik 170 metrų, aukštesnis už trisdešimties aukštų namą ir skelbia padėką bei šlovę pusdieviui įkūrėjui, kurio vardu vėliau pavadinta sostinė.

Tai buvo Vašingtonas.

Ir dabar, praėjus šimtmečiams, nors Amerikoje Bažnyčia atskirta nuo valstybės, valstybiniame pastate Rotondoje mirgėte mirga senovės religinių simbolių. Rotondoje iš viso daugiau kaip tuzinas skirtingų dievų — daugiau negu tikrajame Panteone Romoje. Žinoma, Romos Panteonas 609 m. paverstas krikščionišku... tačiau *šiam* panteonui nieko panašaus neatsitiko: jo tikrosios istorinės detalės iki šiol kriste krito į akis.

— Kaip jūs veikiausiai žinote, — prakalbo Lengdonas, — Rotonda buvo suprojektuota vienos iš labiausiai gerbiamų Romos mistinių šventyklų pavyzdžiu. Tai Vestos šventykla.

— Ar ta, kurioje buvo vestalės? — Atrodo, Sato buvo sunku patikėti, kad Romoje šventąją ugnį sergėjusios mergelės galėtų turėti ką nors bendra su Kapitolijumi.

— Vestos šventykla Romoje, — kalbėjo Lengdonas, — buvo apskrita, su

specialia skyle grindyse, pro kurią šventąją išminties ugnį galėjo kurstyti ypatingai seserijai priklausančios mergelės: jos privalėjo prižiūrėti, kad ugnis niekada neužgestų.

Sato gūžtelėjo pečiais.

— Rotonda apskrita, bet grindyse nematau jokios skylės.

— Ne, dabar jos nebėra, bet daugelį metų šios salės centre, būtent toje vietoje, kur dabar stovi Piterio ranka, buvo didelė anga. — Lengdonas mostu parodė į grindis. — Tiesą sakant, grindyse iki šiol matyti žymės aptvaro, saugojusio žmones, kad į ją neįkristų.

— Ką? — paklausė Sato, atidžiai apžiūrinėdama grindis. — Aš nieko panašaus nesu girdėjusi.

— Atrodo, jis teisus. — Andersonas parodė į ratu išdėstytas žymes ten, kur anksčiau būta aptvaro stulpelių. — Esu jas ir anksčiau pastebėjęs, bet nesuvokiau, kam jos reikalingos.

Ir ne tu vienas, pamanė Lengdonas, įsivaizduodamas, kaip kasdieną tūkstančiai žmonių, tarp jų garsūs įstatymų leidėjai, žingsniuoja per patį Rotondos centrą nė neįsivaizduodami, kad kadaise būtų įkritę tiesiai į Kapitolijaus rūsį po Rotondos grindimis.

— Galiausiai, — toliau pasakojo Lengdonas, — skylę grindyse uždengė, bet Rotondos lankytojai dar ilgai galėjo pažvelgti žemyn, į apačioje degančią ugnį.

Sato atsigręžė.

— Ugnį? JAV Kapitolijuje?

— Tiksliau, didžiulį deglą — amžinąją ugnį, degusią rūsyje, tiesiai po mūsų kojomis. Ji buvo matoma pro grindų skylę, taigi ši salė buvo šiuolaikiška Vestos šventykla. Pastatas net turėjo savą vestalę — valstybės tarnautoją, vadinamą Rūsio sergėtoju, kuriam pavyko išsaugoti ugnį penkiasdešimt metų, kol galiausiai ją užgesino politinės bei religinės rietenos ir gaisro pavojus.

Ir Andersonas, ir Sato atrodė nustebę.

Apie tai, kad kitados čia degė ugnis, dabar priminė tik keturšakė kompaso žvaigždė, įmūryta rūsio grindyse aukštu žemiau ir simbolizuojanti Amerikos amžinąją ugnį, kadaise skleidusią šviesos spindulius į visas keturias Naujojo pasaulio šalis.

— Taigi, profesoriau, — tarė Sato, — jūs tvirtinate, kad žmogus, kuris čia paliko Piterio ranką, *žinojo* visa tai?

— Be abejo. Ir dar kur kas daugiau. Ši salė pilnutėlė simbolių, išreiškiančių tikėjimą Senovės Slėpiniais.

— Slapta išmintis, — ištarė Sato, neslėpdama sarkazmo. — Žinios, kurios suteikia žmonėms dieviškų galių?

— Taip, ponia.

— Tai sunkiai suderinama su krikščioniškomis šios šalies tradicijomis.

— Atrodytų, kad taip, bet tai tiesa. Toks žmogaus virtimas dievu vadinamas *apoteoze*. Nenumanau, ar jūs tai žinote, ar ne, bet šis motyvas — žmogaus virtimas dievu — yra viso Rotondos simbolizmo pamatas.

— Apoteozė? — Andersonas staiga atsisuko, tarsi kažką prisiminęs.

— Taip. — *Andersonas čia dirba. Jis turi žinoti.* — Tiksliai išverstas žodis „apoteozė" reiškia „dievišką atsimainymą", tai yra žmogaus virtimą dievu. Tai senovės graikų kalbos žodžiai: *apo* — „tapti", *theos* — „dievas".

Andersonas atrodė apstulbęs.

— „Apoteozė" reiškia „tapimą dievu"? Nežinojau.

— Aš kažko nežinau? — griežtai paklausė Sato.

— Ponia, — atsakė Lengdonas, — didžiausias paveikslas šiame pastate vadinasi „Vašingtono apoteozė". Jame kuo aiškiausiai vaizduojamas Džordžo Vašingtono *tapimas* dievu.

Sato veide buvo matyti abejonė.

— Nieko panašaus gyvenime nesu mačiusi.

— Tiesą sakant, esu tikras, kad matėte. — Lengdonas smiliumi parodė tiesiai į viršų. — Jis tiesiai jums virš galvos.

21 skyrius

„Vašingtono apoteozę" — 433 kvadratinių metrų ploto freską, kuria išpuoštas Kapitolijaus Rotondos skliautas — 1865 m. baigė tapyti Konstantinas Brumidis.

Brumidis, dar vadinamas Kapitolijaus Mikelandželu, Kapitolijaus Rotondą pavertė sava lygiai taip pat, kaip Mikelandželas — Siksto koplyčią: nutapęs freską ant didžiausio paviršiaus, salės lubų. Brumidis, kaip ir Mikelandželas, geriausius darbus sukūrė Vatikane. Tačiau 1852 m. Brumidis emigravo į Ameriką, iškeitęs didžiausią Dievo bažnyčią į naują šventovę, JAV Kapitolijų, kuriame suspindo jo meistriškumo pavyzdžiai — pradedant *trompe l'oeil* puoštais Brumidžio koridoriais ir baigiant viceprezidento kabineto lubų frizu. Tačiau dauguma istorikų Brumidžio šedevru laiko milžinišką paveikslą, puošiantį Kapitolijaus Rotondos lubas.

Robertas Lengdonas užvertęs galvą žiūrėjo į didžiulę, visas lubas dengiančią freską. Šiaip jis mėgdavo gėrėtis studentų, susidūrusių su keista freskos vaiz-

dinija, sutrikimu, bet dabar tiesiog jautėsi pakliuvęs į košmarą, kurio niekaip nesisekė perprasti.

Direktorė Sato stovėjo greta, įrėmusi rankas į klubus, ir susiraukusi žiūrinėjo aukštas lubas. Lengdonas pajuto, kad ją užvaldė tas pats jausmas, kaip daugelį žmonių, pirmą kartą stabtelėjusių atidžiai apžiūrėti svarbiausią valstybės paveikslą.

Visiškas sutrikimas.

Ne tu viena, pamanė Lengdonas. Daugelis žmonių pripažino, kad kuo ilgiau jie žiūri į „Vašingtono apoteozę", tuo keistesnė ji atrodo.

— Štai čia, centre, Džordžas Vašingtonas, — pasakė Lengdonas, pirštu rodydamas į 55 metrų aukščio kupolą. — Kaip matote, jis apsirengęs baltais drabužiais, lydimas trylikos mergelių, lipa ant debesies, iškilusio viršum mirtingųjų. Tai ir yra jo apoteozės akimirka... jo tapimas dievu.

Sato ir Andersonas nieko neatsakė.

— Netoliese, — toliau kalbėjo Lengdonas, — matote keistą anachronistišką figūrų rinkinį: tai senovės dievai apdovanoja mūsų protėvius ypatinga išmintimi. Štai Minerva, įkvepianti techninio sumanumo didiesiems mūsų išradėjams — Benui Franklinui, Robertui Fultonui, Semiueliui Morzei. — Lengdonas parodė juos visus paeiliui. — Ana ten Vulkanas padeda pagaminti garo variklį. Greta jo Neptūnas rodo, kaip tiesti transatlantinį kabelį. Toliau Cerera, grūdų ir šaknų deivė, iš kurios vardo kilęs amerikietiškų javainių pavadinimas — *cereal*; ji sėdi ant Makormiko pjaunamosios, žemės ūkio išradimo, dėl kurio ši šalis tapo maisto gamybos lydere. Paveiksle visiškai atvirai vaizduojama, kaip mūsų protėviai gauna iš dievų didžią išmintį. — Jis nuleido galvą ir vėl pažvelgė į Sato. — Žinios yra jėga, o tinkamos žinios leidžia žmogui atlikti stebuklingus, kone dieviškus darbus.

Sato irgi nuleido akis į Lengdoną ir pasitrynė sprandą.

— Nutiesti telefono kabelį dar anaiptol nereiškia, kad tapai dievu.

— Gal *šiuolaikiniam žmogui* ir nereiškia, — atsakė Lengdonas. — Bet jei Džordžas Vašingtonas būtų žinojęs, kad mes įgysime galių kalbėtis vieni su kitais per vandenyną, skraidyti garso greičiu ir nusileisime Mėnulyje, jis tikrai būtų pamanęs, kad tapome dievais ir pajėgiame daryti stebuklus. — Jis patylėjo. — Kaip sakė futuristas Arturas Klarkas: „Visos pakankamai pažangios technologijos neatskiriamos nuo magijos."

Sato, rimtai susimąsčiusi, papūtė lūpas. Ji dirstelėjo į plaštaką, paskui žvilgsniu nusekė kryptimi, kuria rodė ištiestas smilius — tiesiai į kupolą.

— Profesoriau, jums pasakė: „Piteris parodys kelią." Teisingai?

— Taip, ponia, bet...

— Viršininke, — kreipėsi Sato, nusisukdama nuo Lengdono, — ar galėtume iš arčiau apžiūrėti paveikslą?

Andersonas linktelėjo.

— Kupolo vidinėje pusėje yra apžvalgos takelis.

Lengdonas pažvelgė į labai labai aukštai, tiesiai po paveikslu matomus siaurus turėklus, ir pajuto, kaip visas jo kūnas pastiro.

— Ten nėra ko eiti.

Jis jau kartą ėjo tuo retai lankomu apžvalgos takeliu, pakviestas JAV senatoriaus ir jo žmonos, ir tada vos neprarado sąmonės nuo aukščio ir siauro pavojingo takelio.

— Nėra ko? — valdingai paklausė Sato. — Profesoriau, mes susidūrėme su žmogumi, tikinčiu, jog šioje patalpoje yra senoviniai vartai, galintys jį paversti dievu; lubose matome freską, simboliškai vaizduojančią žmogaus tapimą dievu, o ant grindų randame ranką, rodančią tiesiai į paveikslą. Man atrodo, viskas mus ragina žvelgti *aukštyn*.

— Tiesą sakant, — įsiterpė Andersonas, metęs žvilgsnį viršun, — nedaug kas tą žino, bet kupole yra vienas aštuonkampis fragmentas, kuris iš tiesų atsidaro panašiai kaip vartai, pro jį galima pažiūrėti ir...

— Luktelėkite, — paprašė Lengdonas, — jūs išklydote iš kelio. Vartai, kurių ieško šis žmogus, yra *menami* — tai įėjimas, kuris tikrovėje neegzistuoja. Sakydamas „Piteris parodys kelią", jis kalba metaforomis. Šis gestas, kurį rodo ranka — į viršų iškeltas ir nykštys, ir smilius — yra gerai žinomas Senovės Slėpinių simbolis, jį galima rasti viso pasaulio senojo meno kūriniuose. Tą patį gestą matome trijuose garsiausiuose užkoduotuose Leonardo da Vinčio paveiksluose — „Paskutinė vakarienė", „Išminčių pagarbinimas" ir „Šv. Jonas Krikštytojas". Tai žmogaus mistinio ryšio su Dievu simbolis. — *Kaip viršuje, taip ir apačioje.* Keisti pamišėlio pasakyti žodžiai dabar pradėjo rodytis prasmingesni.

— Aš jo niekad nesu mačiusi, — pareiškė Sato.

Tai pažiūrėk sporto laidas, pamanė Lengdonas, kuris labai mėgo stebėti, kaip profesionalūs sportininkai, pelnę taškų arba įmušę įvartį, iškelia rankas į viršų dėkodami Dievui. Kažin, kiek iš jų suvokė, jog tęsia ikikrikščionišką mistinę tradiciją ir atiduoda pagarbą aukštesnei jėgai, trumpam pavertusiai juos dievais, gebančiais daryti stebuklus.

— Jei jums tai padės, — pasakė Lengdonas, — pridursiu, kad Piterio plaštaka yra ne pirma tokio gesto išraiška šioje Rotondoje.

Sato nužvelgė jį tarsi beprotį.

— Prašau? — paklausė ji.

Lengdonas mostu parodė į jos delninuką.

— Įveskite į „Google“ paiešką žodžius „Džordžas Vašingtonas Dzeusas“.

Sato, atrodo, suabejojo, tačiau paklausė. Andersonas prislinko prie jos ir atidžiai įsižiūrėjo per petį.

Lengdonas pasakė:

— Kadaise šios Rotondos centre stovėjo didžiulė pusnuogio Džordžo Vašingtono skulptūra... kurioje jis buvo pavaizduotas kaip dievas. Sėdėjo lygiai tokia pat poza, kaip Dzeusas Panteone, apnuoginta krūtine, kairėje rankoje laikė kalaviją, dešinė ranka pakelta, nykštys ir smilius nukreipti į viršų.

Sato tikriausiai rado internete skulptūros nuotrauką, nes Andersonas sukrėstas neatitraukė akių nuo jos delninuko.

— Klausykite, *tai tikrai* Džordžas Vašingtonas?

— Taip, — atsakė Lengdonas. — Pavaizduotas kaip Dzeusas.

— Pažvelkite į jo ranką, — tarė Andersonas, tebežiūrėdamas Sato per petį. — Jo dešinė ranka lygiai tokia pat, kaip pono Solomono.

Aš juk sakiau, pamanė Lengdonas, *kad Piterio plaštaka yra ne pirma tokio gesto išraiška šioje salėje*. Kai Rotondoje buvo atidengta Horeišijo Grinou sukurta nuogo Džordžo Vašingtono skulptūra, daug kas juokavo, kad Vašingtonas tikriausiai tiesia ranką į viršų, iš paskutiniųjų stengdamasis susirasti kokius nors drabužius. Tačiau pasikeitus Amerikos religiniams idealams pašaipi kritika virto ginčais, ir galiausiai skulptūra buvo perkelta iš salės į rytų pusės sodo pašiūrę. Dabar ji saugoma Smitsono nacionaliniame Amerikos istorijos muziejuje, ir ją ten matantieji nė neįtaria, kad tai vienas iš paskutinių saitų su laikais, kai šalies tėvas ir įkūrėjas tarsi dievas viešpatavo JAV Kapitolijuje... nelyginant Dzeusas Panteone.

Sato ėmė rinkti telefono numerį savo delninuke, turbūt nusprendusi, jog atėjo tinkamas laikas patikrinti darbuotojus.

— Ką radote? — Ji kantriai išklausė. — Aišku... — Dirstelėjo tiesiai į Lengdoną, paskui į Piterio ranką. — Neabejojate? — dar paklausė. — Gerai, ačiū. — Baigusi pokalbį vėl atsisuko į Lengdoną. — Mano darbuotojai atliko tyrimus ir patvirtino viską, ką jūs sakėte apie vadinamąją Slėpinių ranką, bei kitą informaciją: penkis ženklus ant pirštų galiukų — žvaigždę, saulę, raktą, karūną ir žibintą, taip pat ir tai, kad ši ranka senovėje buvo laikoma kvietimu įgyti slaptą išmintį.

— Džiaugiuosi, — atsakė Lengdonas.

— Nėra kuo, — trumpai atrėžė ji. — Dabar mes, atrodo, atsidūrėme aklagatvyje ir jame būsime, kol nepapasakosite to, ką vis dar slepiate.

— Ponia?

Sato žengė prie jo.

— Ratas užsidarė, profesoriau. Jūs man nepasakėte nieko, ko nebūčiau sužinojusi iš savo darbuotojų. Todėl klausiu jūsų dar kartą. Kodėl jus šį vakarą čia pakvietė? Kuo jūs toks ypatingas? Ką žinote *tik jūs* vienas?

— Apie tai mes jau kalbėjome, — atrėžė Lengdonas. — Neįsivaizduoju, kodėl šitas tipas mano, kad aš išvis ką nors žinau!

Lengdonui buvo bekylanti pagunda paklausti, iš kur, po velnių, Sato sužinojo, kad jis šį vakarą yra Kapitolijuje, tačiau apie tai jie jau irgi buvo kalbėję. Sato nepasakys.

— Jei žinočiau, koks yra kitas žingsnis, — tarė jis, — aš jums pasakyčiau. Bet aš nežinau. Tradiciškai Slėpinių ranką mokytojas ištiesia mokiniui. Paskui, neilgai trukus, jam duodami nurodymai... kaip patekti į šventyklą, kuo vardu būsimas mokytojas — žodžiu, *kas nors!* Bet šitas tipas mums paliko tik penkias tatuiruotes! Vargu ar tai... — staiga Lengdonas nutilo.

Sato įsmeigė į jį akis.

— Kas atsitiko?

Lengdono žvilgsnis nuslydo į ranką. *Penkios tatuiruotės*. Staiga jis suvokė, kad galbūt pasakė ne visą tiesą.

— Profesoriau? — neatlyžo Sato.

Lengdonas lėtai priėjo prie pasibjaurėtino daikto. *Piteris parodys kelią.*

— Anksčiau man buvo atėjusi mintis, kad galbūt tas žmogus paliko Piterio delne sugniaužtą kokį nors objektą — žemėlapį, laišką, nurodymus.

— Nepaliko, — atsakė Andersonas. — Pats matote, šie trys pirštai nelabai kietai sugniaužti.

— Jūs teisus, — sutiko Lengdonas. — Bet man atrodo... — Jis pritūpė, stengdamasis įžiūrėti pirštų pridengtą Piterio delną. — Gal jis rašė ne ant popieriaus.

— Tatuiruotė? — paklausė Andersonas.

Lengdonas linktelėjo.

— Ar matote ką nors ant delno? — paklausė Sato.

Lengdonas dar žemiau pritūpė, stengdamasis atidžiai apžiūrėti nelabai smarkiai sugniaužtus pirštus.

— Tokiu kampu nieko nematyti. Aš negaliu...

— Ak, dėl Dievo meilės, — ištarė Sato prieidama arčiau. — Atgniaužkite tą prakeiktą ranką!

Andersonas žengė priešais ją.

— Ponia! Negalima jos liesti, kol neatvyko teismo medicinos...

— Man reikia informacijos, — atsakė Sato prasibraudama pro jį. Ji atsitūpė, nustumdama Lengdoną nuo rankos.

Lengdonas atsitiesė ir žiūrėjo netikėdamas savo akimis, kaip Sato išsitraukė iš kišenės rašiklį ir atsargiai pakišo jį po trimis sugniaužtais pirštais. Tada vieną po kito juos ištiesė, kol ranka atsigniaužė ir pasimatė delnas.

Ji pakėlė akis į Lengdoną, veide nušvito šypsenėlė.

— Ir vėl atspėjote, profesoriau.

22 skyrius

Neramiai žingsniuodama po biblioteką, Ketrina Solomon atitraukė chalato rankovę ir pažvelgė į laikrodį. Ji buvo ne iš tų moterų, kurios pratusios laukti, bet šiuo metu jautėsi taip, tarsi visas pasaulis būtų sustojęs. Reikėjo laukti Trišos paieškos serverio rezultatų, laukti žinios iš brolio, be to, ji dar laukė visą šią neramią situaciją sukėlusio žmogaus skambučio.

Jau geriau jis nebūtų man pasakęs, pamanė ji. Šiaip Ketrina vengdavo naujų pažinčių, tačiau šis žmogus, kurį ji pirmąkart pamatė šiandien popiet, vos per kelias minutes pelnė jos pasitikėjimą. *Visišką.*

Jis paskambino po pietų, kai Ketrina buvo namuose ir, kaip visada sekmadienių popietėmis, su malonumu skaitė per savaitę susikaupusius mokslinius žurnalus.

— Ponia Solomon? — tarė neįprastai bekūnis balsas. — Aš esu daktaras Kristoferis Abadonas. Ar galėčiau su jumis pasikalbėti apie jūsų brolį?

— Atsiprašau, kas jūs toks? — paklausė ji. *Ir kaip gavote mano privataus mobiliojo telefono numerį?*

— Daktaras Kristoferis Abadonas.

Ketrinai šis vardas nebuvo pažįstamas.

Vyriškis atsikrenkštė, tarsi pokalbis ką tik būtų pasidaręs nesmagus.

— Atsiprašau, ponia Solomon. Maniau, brolis jums bus apie mane papasakojęs. Aš jo gydytojas. Jūsų mobiliojo telefono numeris įrašytas ligos istorijoje kaip žmogaus, kuriam reikėtų skambinti esant skubiam reikalui.

Ketrinos širdis sustojo. *Skubiam reikalui?*

— Kas nors atsitiko?

— Ne... manau, kad ne, — atsakė vyriškis. — Jūsų brolis šį rytą neatvyko į sutartą susitikimą, ir aš negaliu jam prisiskambinti nė vienu iš turimų numerių. Jis visada įspėja, jei negali atvykti, todėl aš šiek tiek nerimauju. Nelabai norėjau jums skambinti, bet...

— Ne, ne, viskas gerai, suprantu jūsų nerimą. — Ketrina tebesistengė prisiminti gydytojo vardą. — Paskutinį kartą kalbėjau su broliu vakar rytą, bet jis

tikriausiai tiesiog pamiršo įjungti telefoną. — Neseniai Ketrina jam buvo dovanojusi naują *iPhone*, ir jis dar nebuvo spėjęs gerai išmokti juo naudotis.

— Sakote, esate jo *gydytojas*? — paklausė ji. *Nejau Piteris kuo nors serga ir slepia tai nuo manęs?*

Stojo nejauki pauzė.

— Labai atsiprašau, aš ką tik supratau, kad paskambinęs jums padariau didžiulę profesinę klaidą. Jūsų brolis man sakė, kad jūs žinote apie jo apsilankymus pas mane, bet dabar matau, jog tai netiesa.

Mano brolis pamelavo šitam gydytojui? Ketrinos nerimas sparčiai augo.

— Ar jis serga?

— Atsiprašau, ponia Solomon, gydytojo ir paciento santykių konfidencialumas neleidžia man su jumis kalbėti apie jūsų brolio būklę, aš jau ir taip per daug pasakiau pripažinęs, kad jis mano pacientas. Dabar baigsiu pokalbį, bet jei šiandien jis jums paskambins, malonėkite perduoti, kad paskambintų ir man — tada žinočiau, kad jam nieko neatsitiko.

— Palaukite! — šūktelėjo Ketrina. — Labai prašau pasakyti, kas yra mano broliui.

Daktaras Abadonas garsiai iškvėpė, aiškiai apgailėdamas padarytą klaidą.

— Ponia Solomon, aš girdžiu, kad jūs sunerimote, ir jūsų nekaltinu. Esu tikras, jūsų broliui viskas gerai. Tik vakar jis pas mane buvo.

— Vakar? O šiandien turėjo vėl ateiti? Man atrodo, tai kažkas skubaus.

Vyriškis atsiduso.

— Gal vis dėlto dar truputį palaukime, o tada galėsime...

— Aš tuojau pat atvažiuoju į jūsų kabinetą, — tarė Ketrina eidama prie durų. — Koks jūsų adresas?

Tyla.

— Daktare Kristoferi Abadonai? — pašaukė Ketrina. — Aš lengvai susirasčiau jūsų adresą, bet jūs man jį galite pasakyti pats. Kad ir kaip ten būtų, aš atvažiuoju.

Daktaras patylėjo.

— Jei aš su jumis susitiksiu, ponia Solomon, ar galiu prašyti nieko apie tai nesakyti broliui, kol negausiu progos jam paaiškinti savo poelgį?

— Gerai.

— Ačiū. Mano kabinetas yra Kaloramos aukštumose. — Jis pasakė adresą.

Po dvidešimties minučių Ketrina jau važiavo iškilniomis Kaloramos aukštumų gatvėmis. Ji paskambino visais brolio telefonų numeriais, nė vienas neatsakė. Nejuto ypatingo susirūpinimo, kur dingo brolis, tačiau žinia, jog jis slapta lankosi pas gydytoją... kėlė nerimą.

Galiausiai radusi reikiamą adresą, Ketrina sutrikusi įsistebeilijo į pastatą. *Čia gydytojo kabinetas?*

Prašmatnus priešais stovintis dvaras buvo apjuostas kaltinės geležies apsaugine tvora su įrengtomis elektroninėmis stebėjimo kameromis, aplink žaliavo vešlios pievelės. Jai sulėtinus automobilį, kad pasitikrintų adresą, viena iš kamerų lėtai pasisuko į jos pusę, o vartai pamažu atsivėrė. Ketrina atsargiai pasuko įvažiavimo taku ir pastatė automobilį greta šešiems automobiliams skirto garažo ir limuzino.

Kokios srities šitas gydytojas?

Jai išlipus iš automobilio, atsivėrė paradinės namo durys ir ant laiptelių pasirodė elegantiškas siluetas. Vyriškis buvo išvaizdus, labai aukštas ir jaunesnis, negu ji tikėjosi. Tačiau jis atrodė subtilus ir puikiai išauklėtas kaip gerokai vyresnis žmogus. Apsirengęs nepriekaištingai — tamsiu kostiumu, su kaklaraiščiu, vešlūs šviesūs plaukai tvarkingai sušukuoti.

— Ponia Solomon, aš daktaras Kristoferis Abadonas, — tarė jis balsu, primenančiu šnibždesį. Padavė jai ranką — ji buvo glotni, rūpestingai prižiūrėta.

— Ketrina Solomon, — pasisakė ji, stengdamasi nespoksoti į jo odą, kuri irgi atrodė neįprastai glotni bei įdegusi. *Ar tai maskuojamasis kremas?*

Įžengusi į puikiai apstatytą namo vestibiulį, Ketrina pajuto augantį nerimą. Fone negarsiai grojo klasikinė muzika, ore tvyrojo tarsi kažkieno deginamų smilkalų aromatas.

— Kaip gražu, — ištarė ji, — nors aš tikėjausi, kad bus panašiau... į darbo vietą.

— Man pasisekė — galiu dirbti namie. — Vyras įvedė ją į svetainę, kur židinyje spragsėjo ugnis. — Įsitaisykite patogiai. Ką tik užplikiau arbatos. Einu, atnešiu, tada pakalbėsime. — Jis nužingsniavo virtuvės pusėn ir dingo.

Ketrina Solomon nesisėdo. Moteriška nuojauta buvo galingas instinktas, kuriuo ji išmoko pasikliauti, o šiuose namuose jai kūnu bėgiojo šiurpuliukai. Nė vienas daiktas čia nepriminė jokio kada nors matyto gydytojo kabineto. Senoviniais baldais apstatyto kambario sienos buvo nukabinėtos klasikiniais meno kūriniais, daugiausia paveikslais keistomis mitologinėmis temomis. Ji stabtelėjo prie didelio paveikslo, vaizduojančio tris gracijas, kurių nuogi kūnai buvo nutapyti įspūdingomis ryškiomis spalvomis.

— Tai Maiklo Parkso paveikslo originalas. — Daktaras Abadonas be įspėjimo pasirodė greta, nešinas padėklu su garuojančia arbata. — Pamaniau, kad galėtume atsisėsti prie ugnies? — Jis nuvedė ją į svetainę ir pasiūlė atsisėsti. — Nėra reikalo jaudintis.

— Aš nesijaudinu, — gerokai per greitai atsakė Ketrina.

Jis drąsinamai nusišypsojo.

— Tiesą sakant, mano toks darbas — suprasti, kada žmonės jaudinasi.

— Atsiprašau?

— Aš psichiatras, ponia Solomon. Tokia mano profesija. Jau beveik metus jūsų brolis lankosi pas mane. Aš jo psichoterapeutas.

Ketrina tik žiūrėjo į jį išplėtusi akis. *Mano brolis lankosi pas psichoterapeutą?*

— Pacientai dažnai niekam nesako apie terapiją, — tarė vyras. — Aš padariau klaidą jums paskambinęs, nors turiu pasiteisinimą — atrodo, jūsų brolis mane suklaidino.

— Aš... aš nė neįsivaizdavau.

— Atsiprašau, jei priverčiau jus jaudintis, — regimai sutrikęs tarė jis. — Kai susitikome, pastebėjau, kad jūs apžiūrinėjate mano veidą — taip, aš naudoju maskuojamąjį kremą. — Jis tarsi gėdydamasis palietė savo skruostą. — Turiu odos ligą, kurią esu linkęs slėpti. Šiaip mano makiažu pasirūpina žmona, bet šiandien jos nėra, teko pasikliauti savo negrabiomis rankomis.

Ketrina linktelėjo galva, iš sutrikimo nežinodama, ką sakyti.

— O šie puikūs plaukai... — jis palietė vešlius šviesius karčius. — Perukas. Odos liga pažeidė ir plaukų šakneles, tad su plaukais teko atsisveikinti. — Jis gūžtelėjo pečiais. — Deja, turiu vieną ydą — tuštybę.

— O aš, atrodo, kitą — esu nemandagi, — atsakė Ketrina.

— Nieko panašaus. — Daktaro Abadono šypsena buvo nuginkluojanti. — Gal pradėkime? Pirmiausia įpilsiu arbatos?

Juodu susėdo prie ugnies, ir Abadonas įpylė arbatos.

— Jūsų brolis mane įpratino per mūsų susitikimus gerti arbatą. Jis sakė, kad visi Solomonai mėgsta arbatą.

— Šeimos tradicija, — atsakė Ketrina. — Ne, ačiū, be pieno.

Kelias minutes juodu gurkšnojo arbatą ir šnekučiavosi visokius niekus, bet Ketrina nekantravo sužinoti apie savo brolį.

— Kodėl mano brolis lankėsi pas jus? — paklausė ji. *Ir kodėl jis nieko nesakė man?* Tiesa, Piterio gyvenime tragedijų buvo daugiau negu daugelio kitų žmonių — būdamas visai jaunas, jis neteko tėvo, paskui per penkerius metus palaidojo vienintelį savo sūnų ir motiną. Ir vis tiek Piteris sugebėdavo atsilaikyti.

Daktaras Abadonas nugėrė arbatos.

— Jūsų brolis atėjo pas mane todėl, kad manimi jis pasitiki. Mus sieja stipresnis ryšys, negu įprasti gydytojo ir paciento santykiai. — Jis mostelėjo į netoli židinio kabantį įrémintą dokumentą. Iš tolo atrodė, kad tai diplomas, bet netrukus Ketrina pastebėjo dvigalvį feniksą.

— Jūs masonas? — *Ir dar aukščiausio laipsnio.*

— Mudu su Piteriu, jei taip galima pasakyti, esame broliai.

— Tikriausiai padarėte ką nors labai svarbaus, jei buvote pakeltas iki trisdešimt trečio laipsnio.

— Tiesą sakant, ne, — atsakė jis. — Paveldėjau nemažai pinigų ir dosniai aukoju masonų labdarai.

Dabar Ketrina suprato, kodėl jos brolis pasitiki šiuo jaunu gydytoju. *Masonas, paveldėjęs daug pinigų, besidomintis filantropija ir senovės mitologija?* Daktaras Abadonas daug panašesnis į jos brolį, negu ji buvo maniusi.

— Kai paklausiau, kodėl mano brolis atėjo pas jus, — patikslino ji, — iš tiesų neklausiau, kodėl jis pasirinko *jus*. Klausimas buvo toks: kodėl jam prireikė psichiatro pagalbos?

Daktaras Abadonas nusišypsojo.

— Taip, žinau. Mėginau mandagiai išvengti šio klausimo. Iš tiesų neturėčiau apie tai kalbėti. — Jis patylėjo. — Nors, turiu pasakyti, niekaip nesuprantu, kodėl jūsų brolis slepia nuo jūsų mudviejų diskusijas — juk jos tiesiogiai susijusios su jūsų moksliniais tyrimais.

— Mano moksliniais tyrimais? — pakartojo Ketrina, išmušta iš vėžių. *Mano brolis pasakoja apie mano mokslinius tyrimus?*

— Neseniai jūsų brolis atėjo pas mane pasiklausti specialisto nuomonės apie atradimų, su kuriais jūs dirbate laboratorijoje, psichologinį poveikį.

Ketrina vos nepaspringo arbata.

— Tikrai? Tai mane... stebina, — vargais negalais pralemeno ji. *Ką Piteris sau galvoja? Jis papasakojo savo psichoterapeutui apie mano darbą?!* Jų saugumo protokole buvo numatyta niekam nepasakoti apie tai, ką dirba Ketrina. Negana to, konfidencialumas buvo jos brolio idėja.

— Jūs, be abejo, žinote, ponia Solomon, kad jūsų broliui labai rūpi, kas nutiks, kai jūsų moksliniai tyrimai bus paskelbti viešai. Jis įžvelgia didelio pasaulinės filosofijos poslinkio galimybę... ir atėjo pas mane aptarti būsimų padarinių... iš psichologinės perspektyvos.

— Aišku, — atsakė Ketrina; jos rankoje virpėjo puodelis.

— Mes kalbėjomės apie labai nepaprastus dalykus. Kaip pasikeis žmogaus būklė, jei galiausiai bus atskleistos didžiosios gyvenimo paslaptys? Kas įvyks, kai tie įsitikinimai, kuriuos mums užtikrino *tikėjimas*... staiga bus visiškai įrodyti ir virs *faktais*? Arba — demaskuoti ir virs *mitais*? Juk galima sakyti, kad esama klausimų, kuriuos geriausia palikti neatsakytus?

Ketrina vos galėjo patikėti tuo, ką girdi, tačiau susitvardė.

— Tikiuosi, neprieštarausite, daktare Abadonai, bet aš nenorėčiau aptarinėti savo darbo smulkmenų. Kol kas neketinu nieko viešai skelbti. Kurį laiką mano atradimai pabus saugiai užrakinti laboratorijoje.

— Įdomu. — Abadonas atsilošė krėsle ir susimąstė. — Kad ir kaip ten būtų, aš paprašiau jūsų brolio užeiti ir šiandien, nes vakar jis išgyveno savotišką *lūžį*. Tokiais atvejais jaučiausi saugiau, kai klientas...

— Lūžį? — Ketrinos širdis ėmė smarkiai plakti. — Turite galvoje krizę? — Ji negalėjo įsivaizduoti savo brolio palūžusio.

Abadonas geraširdiškai ištiesė ranką.

— Būkite gera, aš matau, kad jus nuliūdinau. Atsiprašau. Tokiomis nevykusiomis aplinkybėmis, man atrodo, turite teisę reikalauti atsakymų į klausimus.

— Turiu ar neturiu, — atsakė Ketrina, — bet brolis vienintelis man liko iš visos šeimos. Niekas geriau už mane jo nepažįsta, todėl jei pasakysite man, kokia velniava jį ištiko, gal aš galėsiu kuo nors padėti. Mudu abu norime to paties — kad Piteriui būtų geriau.

Daktaras Abadonas ilgokai tylėjo, o paskui pradėjo lėtai linkčioti galva, tarsi pripažindamas Ketrinos argumentus. Galiausiai jis prakalbo:

— Nepamirškite, ponia Solomon, aš nutariau suteikti jums šią informaciją tik todėl, kad tikiuosi, jog jūsų įžvalgos man padės suteikti pagalbą jūsų broliui.

— Be abejo.

Abadonas palinko į priekį ir alkūnėmis atsirėmė į kelius.

— Ponia Solomon, pradėjęs bendrauti su jūsų broliu aš nuo pat pradžių įžvelgiu jame didžiulę kovą su kaltės jausmais. Niekada neverčiau jo apie tai kalbėti, nes jis ne to pas mane atėjo. Tačiau vakar dėl įvairių priežasčių aš galiausiai jo apie tai paklausiau. — Abadonas įsmeigė žvilgsnį į Ketrinos akis. — Jūsų brolis gana netikėtai ir labai dramatiškai atsivėrė. Jis man papasakojo tokių dalykų, kokių nesitikėjau išgirsti... be kita ko, ir tai, kas nutiko tą naktį, kai mirė jūsų motina.

Kūčių vakarą, beveik prieš dešimt metų. Ji mirė ant mano rankų.

— Jis man papasakojo, kad jūsų motina buvo nužudyta mėginant apiplėšti jūsų namus. Į vidų įsibrovė žmogus, ieškodamas to, ką, jo manymu, slėpė jūsų brolis.

— Teisingai.

Abadono žvilgsnis atrodė vertinantis.

— Jūsų brolis sakė, kad jis nušovė tą žmogų?

— Taip.

Abadonas pasiglostė smakrą.

— Ar atsimenate, ko įsibrovėlis ieškojo jūsų namuose?

Ketrina dešimt metų bergždžiai stengėsi tai pamiršti.

— Taip, jam reikėjo labai konkretaus daikto. Deja, niekas iš mūsų nesupratome, apie ką jis kalba. Jo žodžiai mums taip ir liko mįslė.

— Na, jūsų brolis juos suprato.

— Ką? — Ketrina staiga atsitiesė.

— Jei tikėsime tuo, ką Piteris man papasakojo vakar, jis puikiausiai žinojo, ko ieško įsibrovėlis. Tačiau jūsų brolis nenorėjo atiduoti to daikto, todėl apsimetė nesupratęs.

— Absurdas. Piteris jokiu būdu negalėjo žinoti, ko nori tas žmogus. Jo reikalavimas buvo beprasmis!

— Įdomu. — Daktaras Abadonas patylėjo ir kai ką pasižymėjo bloknote. — Tačiau, kaip aš jums minėjau, Piteris man sakė tai žinojęs. Jūsų brolis mano, kad jei jis būtų paklusęs įsibrovėlio reikalavimams, gal jūsų motina dar dabar tebebūtų gyva. Šis sprendimas yra jo kaltės jausmo šaltinis.

Ketrina papurtė galvą.

— Tai beprotybė.

Abadonas susmuko krėsle ir, atrodo, sunerimo.

— Ponia Solomon, šis pokalbis buvo labai naudingas. Aš to ir bijojau — atrodo, jūsų brolis truputį atitrūko nuo tikrovės. Turiu prisipažinti, jog senokai dėl to būgštavau. Todėl ir paprašiau jo šiandien ateiti. Tokie kliedesiai neretai pasitaiko, ypač esant trauminiams atsiminimams.

Ketrina vėl papurtė galvą.

— Piteris tikrai nekliedi, daktare Abadonai.

— Mielai su jumis sutikčiau, bet...

— Bet kas?

— Bet pasakojimas apie aną užpuolimą buvo tik pradžia... pradžia ilgos ir labai neįtikimos istorijos, kurią jis man papasakojo.

Ketrina palinko į priekį.

— Ką Piteris jums papasakojo?

Abadonas liūdnai nusišypsojo.

— Ponia Solomon, leiskite jūsų kai ko paklausti. Ar jūsų brolis kada nors yra su jumis kalbėjęs apie tai, kas, jo manymu, paslėpta čia, Vašingtone... arba apie savo menamą vaidmenį saugant didžiulį lobį — prarastą senovės išmintį?

Ketrina išsižiojo.

— Viešpatie, apie ką jūs kalbate?

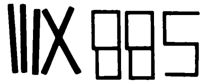
Daktaras Abadonas giliai atsiduso.

— Tai, ką dabar papasakosiu, Ketrina, gali jus sukrėsti. — Jis patylėjo ir įsmeigė žvilgsnį į jos akis. — Tačiau bus neapsakomai naudinga, jei pasakysite man viską, ką apie tai žinote... bet ką. — Jis ištiesė ranką prie puodelio. — Dar arbatos?

23 skyrius

Dar viena tatuiruotė.

Lengdonas sunerimęs atsitūpė prie atgniaužto Piterio delno ir apžiūrėjo septynis mažyčius simbolius, kurie buvo paslėpti po sugniaužtais negyvais pirštais.

— Panašu į skaičius, — nustebęs tarė Lengdonas. — Nors aš jų neatpažįstu.

— Pirmas skaičius romėniškas, — tarė Andersonas.

— Tiesą sakant, nemanau, — pataisė jį Lengdonas. — Nėra tokio romėniško skaičiaus kaip IIIX. Jis būtų rašomas kitaip — VII.

— O kiti? — paklausė Sato.

— Nesu tikras. Atrodo tarsi aštuoni aštuoni penki arabiškais skaitmenimis.

— Arabiškais? — paklausė Andersonas. — O atrodo kaip *paprasti* skaičiai.

— Mūsų paprasti skaičiai *ir yra* arabiški. — Lengdonas buvo taip pripratęs aiškinti tai savo studentams, kad tyčia parengė paskaitą apie ankstyvųjų Artimųjų Rytų kultūrų mokslinius laimėjimus: vienas iš jų buvo mūsų vartojama numeracijos sistema, kurios privalumai, palyginti su romėniškąja, buvo skaitmenų vietos vertės įrašas ir skaičius „nulis“. Be abejo, paskaitą Lengdonas visad baigdavo priminimu, kad arabų kultūra davė žmonijai ir žodį *al-kuhl*, mėgstamiausią Harvardo pirmakursių gėrimą, dar vadinamą *alkoholiu*.

Lengdonas sutrikęs tyrinėjo tatuiruotę.

— Aš net abejoju dėl to aštuoni aštuoni penki. Toks rašymas statmenais brūkšneliais labai neįprastas. Gal čia visai ne skaičiai.

— Tai kas tada? — paklausė Sato.

— Negaliu pasakyti. Šita tatuiruotė labiausiai primena... runas.

— Ką tai reiškia? — paklausė Sato.

— Runų abėcėlės raides sudaro tik tiesios linijos. Raidės, vadinamos runomis, dažnai būdavo iškalamos akmenyje, nes kreives iškalti daug sunkiau.

— Jei čia runos, — paklausė Sato, — tai ką jos reiškia?

Lengdonas papurtė galvą. Jis šiek tiek išmanė tik pagrindinę runų abėcėlę — Futarką, trečio šimtmečio teutonų rašmenų sistemą, bet čia buvo ne Futarkas.

— Atvirai pasakius, aš net nesu tikras, ar čia iš tiesų runos. Reikia paklausti specialisto. Runų abėcėlių yra dešimtys — Halsingės, Mankso, Štungnaro su diakritiniais ženklais...

— Piteris Solomonas yra masonas, ar ne?

Lengdonas ne iš karto suprato klausimą.

— Taip, bet ką tai turi bendra?

Jis pakilo ir atsistojo greta smulkutės moters.

— Tai jūs man pasakykite. Ką tik pareiškėte, kad runų abėcėlės naudotos kalti akmenyje, o aš esu girdėjusi, kad pirmi masonai — laisvieji mūrininkai — buvo ir akmentašiai. Užsiminiau apie tai tik dėl to, kad kai liepiau savo bendradarbiams paieškoti galimų ryšių tarp Slėpinių rankos ir Piterio Solomono, jie atrado vieną konkretų ryšį. — Sato patylėjo, tarsi norėdama pabrėžti atradimo svarbą. — Masonus.

Lengdonas iškvėpė orą, valdydamasis, kad nepasakytų Sato to paties, ką nuolat kartodavo savo studentams: *„Google" paieška — tai dar ne mokslinis tyrimas."* Šiais nuolatinių, visą pasaulį apimančių paieškos sistemų veiklos laikais galėjai pagalvoti, kad absoliučiai viskas tarpusavyje susiję. Pasaulis virto vieningu painiu informacijos voratinkliu, kuris kas dieną darėsi vis tankesnis.

Lengdonas įstengė neprarasti kantrybės.

— Nė kiek nesistebiu, kad jūsų kolegų paieškoje atsirado masonai. Tai labai aiškus ryšys tarp Piterio Solomono ir kone bet kurios ezoterinės temos.

— Taip, — sutiko Sato, — ir tai antra priežastis, dėl kurios aš stebiuosi, kad šį vakarą jūs nepaminėjote masonų. Juk kalbate apie slaptąją išmintį, kurią saugo keletas apšviestųjų. Labai panašu į masonus, ar ne?

— Panašu... ir į Rožės kryžininkus, kabalistus, alumbradus bei kitas ezoterines grupes.

— Bet Piteris Solomonas yra masonas, be to, labai įtakingas masonas. Man atrodytų, jei jau pradėjome kalbėti apie paslaptis, pirmiausia į galvą ateitų masonai. Dievaži, masonai mėgsta paslaptis.

Lengdonas išgirdo jos balse nepasitikėjimo gaidą ir nenorėjo su tuo turėti nieko bendra.

— Jei norite ką nors sužinoti apie masonus, daug geriau būtų pasiklausti masono.

— Tiesą sakant, — atkirto Sato, — norėčiau pasiklausti žmogaus, kuriuo galiu pasitikėti.

Lengdonui ši pastaba pasirodė ir neišmani, ir įžeidi.

— Leiskite jums priminti, ponia, kad masonų filosofija grindžiama sąžiningumo ir doros vertybėmis. Masonai — vieni iš patikimiausių žmonių, kokius jums išvis pavyks sutikti.

— Man yra tekę matyti labai įtikinamų įrodymų, verčiančių daryti priešingą išvadą.

Sulig kiekviena akimirka direktorė Sato Lengdonui kėlė vis mažesnę simpatiją. Jis daugelį metų rašė apie turtingą masonišką metaforiškos ikonografijos bei simbolių tradiciją, todėl žinojo, kad masonai nuo seno yra viena iš labiausiai nesuprastų ir nepelnytai juodinamų pasaulio organizacijų. Masonai, nuolat kaltinami visomis baisybėmis — nuo šėtono garbinimo iki sąmokslo įvesti visame pasaulyje savo valdžią, — laikėsi politikos niekada neatsakyti į kritikų išpuolius ir dėl to tapo atpirkimo ožiais.

— Nepaisant to, — dar griežtesniu balsu tarė Sato, — mes ir vėl atsidūrėme aklagatvyje, pone Lengdonai. Man atrodo, arba jūs kažko nesuprantate... arba man nesakote. Žmogus, su kuriuo mes bendraujame, pasakė, kad Piteris Solomonas pasirinko konkrečiai jus. — Ji įsmeigė šaltą žvilgsnį į Lengdoną. — Manau, laikas pratęsti šį pokalbį CŽV būstinėje. Gal ten mums geriau seksis.

Lengdonas beveik neišgirdo Sato grasinimo. Ką tik ištarti jos žodžiai užkliudė tai, kas glūdėjo jo atmintyje. *Piteris Solomonas pasirinko jus.* Ši pastaba, ištarta tuoj po pokalbio apie masonus, sukėlė Lengdonui keistą jausmą. Jis pažvelgė į masonų žiedą ant Piterio piršto. Žiedas buvo vienas iš labiausiai branginamų Piterio daiktų — Solomonų šeimos relikvija, papuošta dvigalvio fenikso įspaudu, aukščiausiu mistiniu masonų išminties simboliu. Auksas suspindo šviesoje ir netikėtai pažadino prisiminimą.

Lengdonas staiga giliai įkvėpė, prisiminęs keistą Piterio pagrobėjo šnabždesį: *Tai jūs tikrai iki šiol nesupratote, ar ne? Kodėl pasirinko jus?*

Tik dabar, vieną baugią sekundę, Lengdono mintys susirikiavo ir pasidarė aiškios.

Ir iškart paaiškėjo, kokiam tikslui Lengdonas buvo atgabentas čia.

Už dešimties mylių, važiuodamas pietų pusėn Sjutlendo alėja, Malachas ant gretimos sėdynės išgirdo dūzgimą. Tai buvo Piterio Solomono *iPhone*, kuris šiandien jau ne kartą labai pravertė. Ekrane pasirodė patrauklios vidutinio amžiaus moters ilgais juodais plaukais atvaizdas.

SKAMBINA KETRINA SOLOMON

Malachas nusišypsojo ir neatsakė į skambutį. *Likimas traukia mane vis arčiau.*

Šią popietę jis atsiviliojo Ketriną Solomon į savo namus turėdamas vienintelį tikslą — nuspręsti, ar ji turi informacijos, kuri galėtų jam padėti... pavyzdžiui, šeimos paslaptį, kuri leistų Malachui atrasti tai, ko ieško. Tačiau buvo aišku, kad brolis Ketrinai nepasakė apie tai, ką saugo jau daugelį metų.

Vis dėlto Malachas iš Ketrinos kai ką sužinojo. *Kai ką, dėl ko ji šiandien pelnė kelias papildomas gyvenimo valandas.* Ketrina patvirtino, kad visų jos mokslinių tyrimų duomenys yra vienoje vietoje — saugiai užrakinti laboratorijoje.

Privalau juos sunaikinti.

Ketrinos moksliniai tyrimai netrukus atvers naujo supratimo duris, o kai tik jos bus atvertos, net per mažiausią plyšelį ims brautis ir kiti. Neilgai trukus viskas pasikeis. *Negaliu to leisti. Pasaulis turi likti toks, koks yra dabar... plūduriuojantis neišmanymo tamsybėse.*

iPhone pyptelėjo — Ketrina paliko balso pašto pranešimą. Malachas nutarė jį išklausyti.

„Piteri, čia vėl aš, — Ketrinos balse buvo girdėti rūpestis. — Kur tu? Negaliu pamiršti savo pokalbio su daktaru Abadonu... ir man labai neramu. Ar viskas gerai? Prašau, paskambink. Aš laboratorijoje."

Pranešimas baigėsi.

Malachas nusišypsojo. Geriau tegu Ketrina nerimauja ne dėl brolio, o dėl savęs. Iš Sjutlendo alėjos jis įsuko į Silver Hilo plentą. Mažiau kaip už mylios dešinėje plento pusėje tamsoje pastebėjo neryškias, medžių apsuptas SMS apybrėžas. Pastatų kompleksą juosė aukšta spygliuotų vielų tvora.

Saugomas pastatas? Malachas tyliai susijuokė. *Žinau, kas man atidarys jo duris.*

24 skyrius

Staiga supratimas užliejo Lengdoną tarsi banga.

Žinau, kodėl čia esu.

Stovėdamas pačiame Rotondos centre, Lengdonas pajuto stiprų troškimą apsisukti ir leistis bėgti... tolyn nuo Piterio rankos, nuo spindinčio aukso žiedo, nuo įtarių Sato ir Andersono akių. Tačiau stovėjo kaip įbestas, tvirtai spausdamas ant peties kabančio odinio kelionės krepšio rankeną. *Privalau iš čia ištrūkti.*

Jis sukando dantis, atmintyje atgijo anas šaltas rytas — prieš daugelį metų, Kembridže. Buvo šešios valandos, Lengdonas įėjo į auditoriją, kaip visada rytą paplaukiojęs Harvardo baseine. Peržengus slenkstį, jį pasveikino pažįstamas kreidos dulkių kvapas ir drėgnas karštis. Žengęs du žingsnius savo stalo pusėn, staiga sustojo.

Jo laukė žmogus — elegantiškas, aristokratiškų bruožų ponas karališkomis pilkomis akimis.

— Piteri? — Lengdonas apstulbęs įsistebeilijo į svečią.

Piterio Solomono šypsena nušvietė blausią patalpą.

— Labas rytas, Robertai. Nustebinau tave?

Jis kalbėjo negarsiai, tačiau balse buvo girdėti valdingos gaidelės.

Lengdonas skubiai priėjo ir paspaudė draugui ranką.

— Ir ką gi grynakraujis Jeilio aristokratas veikia priešiškoje stovykloje dar saulei nepatekėjus?

— Slapta misija į priešo užnugarį, — juokdamasis atsakė Solomonas. Jis mostu parodė į liekną Lengdono figūrą. — Plaukimas duoda vaisių. Tu geros formos.

— Tik stengiuosi, kad tu pasijaustum kuo senesnis, — juokais atsiliepė Lengdonas. — Džiaugiuosi, kad atvykai, Piteri. Kas atsitiko?

— Trumpam užsukau verslo reikalais, — atsakė šis, apsidairydamas tuščioje auditorijoje. — Atsiprašau, Robertai, kad užklupau tave taip netikėtai, bet turiu vos kelias minutes. Noriu tavęs kai ko paprašyti... asmeniškai. Paslaugos.

Čia tai naujiena. Lengdonas niekaip nesumetė, kokią paslaugą paprastas koledžo profesorius gali padaryti žmogui, kuris turi viską.

— Prašyk, ko tik nori, — atsakė patenkintas pasitaikiusia proga kuo nors atsidėkoti žmogui, kuris jam padarė tiek daug; juo labiau kad Piterio gyvenime didžiulius turtus ir sėkmę lydėjo nė kiek ne mažesnės tragedijos.

Solomonas prašneko dar tyliau.

— Pamaniau, gal tu galėtum paimti kai ką pasaugoti.

Lengdonas pakėlė į dangų akis.

— Tikiuosi, ne Heraklį. — Kartą, Solomonui išvykus į kelionę, Lengdonas buvo sutikęs pagloboti jo septyniasdešimt kilogramų sveriantį mastifą Heraklį. Viešėdamas pas Lengdoną, šuo veikiausiai pasiilgo savo mėgstamo odinio kramtomo žaislo ir šeimininko kabinete atrado tinkamą pakaitalą — oda įrištą, ant veleninio popieriaus ranka perrašytą XVII a. Bibliją su iliuminacijomis. Tai buvo vienas iš tų atvejų, kai žodžių „blogas šuo!“ lyg ir nepakako.

— Žinok, aš vis dar ieškau tau kito egzemplioriaus, — atsiprašomai šypsodamasis atsakė Solomonas.

— Nebesijaudink. Džiaugiuosi, kad Heraklis pajuto religijos skonį.

Solomonas susijuokė, tačiau vis dar atrodė išsiblaškęs.

— Robertai, aš atėjau pas tave, nes noriu palikti tau pasaugoti vieną labai vertingą daiktą. Paveldėjau jį jau senokai, bet dabar pasidarė nesaugu jį palikti nei namie, nei darbe.

Lengdonas pasijautė nesmagiai. Jei jau pats Piteris Solomonas sako, kad daiktas „labai vertingas“, tai jis tikriausiai vertas milijonų.

— O ką manai apie banko seifą? — *Juk tavo šeima turi pusės Amerikos bankų akcijų?*

— Prasidės popierizmas, reikės pasikliauti banko darbuotojais — man labiau patiktų patikimas draugas. Be to, žinau, kad tu moki saugoti paslaptis. — Solomonas įkišo ranką į kišenę, ištraukė mažą ryšulėlį ir padavė jį Lengdonui.

Po tokios dramatiškos įžangos Lengdonas tikėjosi ko nors įspūdingesnio. Ryšulėlis buvo mažas, kokių aštuonių centimetrų kraštinės kubelis, suvyniotas į išblukusį rudą vyniojamąjį popierių ir surištas virvele. Sprendžiant iš ryšulėlio svorio ir dydžio, viduje turbūt akmuo arba metalo luitelis. *Ir viskas?* Lengdonas pavartė ryšulėlį rankose ir tik dabar pastebėjo, kad vienoje pusėje virvelė nelyginant senovinis įstatymo raštas prispausta senoviniu vaško antspaudu. Antspaude buvo pavaizduotas dvigalvis feniksas su krūtinėje įrėžtu skaičiumi 33 — tradicinis aukščiausio laisvųjų masonų laipsnio simbolis.

— Na žinai, Piteri, — ištarė Lengdonas, slėpdamas kreivą šypsenėlę. — Tu juk masonų ložės Didysis meistras, o ne popiežius. Antspauduoti ryšulėlius savo žiedu?

Solomonas dirstelėjo į savo auksinį žiedą ir susijuokė.

— Ne aš antspaudavau šitą ryšulėlį, Robertai. Tai padarė mano prosenelis. Beveik prieš šimtą metų.

Lengdonas staiga kilstelėjo galvą.

— Ką?

Solomonas pakėlė žiedu papuoštą pirštą.

— Jam priklausė šis masonų žiedas. Paskui jį paveldėjo senelis, po jo — tėvas... ir galiausiai aš.

Lengdonas iškėlė ryšulėlį.

— Tavo prosenelis suvyniojo šį ryšulėlį *prieš šimtą metų* ir iki šiol niekas nebuvo jo išvyniojęs?

— Teisingai.

— Bet.. kodėl?

Solomonas nusišypsojo.

— Todėl, kad dar ne laikas.

Lengdonas įsmeigė į jį akis.

— *Kam* ne laikas?

— Robertai, aš žinau, kad tau tai pasirodys keista, bet kuo mažiau žinosi, tuo bus geriau. Tiesiog padėk šitą ryšulėlį į saugią vietą ir būk geras, niekam nesakyk, kad aš jį tau daviau.

Lengdonas atidžiai pažvelgė į savo mokytojo akis, ieškodamas juoko kibirkštėlių. Solomonas buvo linkęs į dramatiškus gestus, tad Lengdonas pamanė, kad gal ir šį kartą jis truputį persistengia.

— Piteri, ar tai tikrai nėra gudrybė — priversti mane įsivaizduoti, kad man

patikėta senovinė masonų paslaptis, taip sužadinti mano smalsumą ir paskatinti prisidėti prie jūsų?

— Masonai nesistengia pritraukti naujų narių, tu juk ir pats tai žinai. Be to, jau man sakei, kad nenori prie mūsų prisidėti.

Tai buvo tiesa. Lengdonas labai gerbė masonų filosofiją bei simbolius, tačiau apsisprendė netapti pašvęstuoju: ordinui duoti slaptumo įžadai neleistų jam laisvai kalbėti apie masonus su studentais. Dėl tos pačios priežasties Sokratas kitados atsisakė oficialiai dalyvauti Eleuzijų misterijose.

Apžiūrinėdamas paslaptingąjį ryšulėlį ir masonų antspaudą, Lengdonas negalėjo susilaikyti neuždavęs klausimo, kuris prašyte prašėsi ištariamas.

— Kodėl negali jo patikėti saugoti kuriam nors iš savo brolių masonų?

— Sakykime, instinktyviai jaučiau, jog jis bus saugesnis, jei nepriklausys brolijai. Ir būk geras, tegu tavęs neapgaus šio ryšulėlio dydis. Jei mano tėvas kalbėjo tiesą, jame yra tai, kas gali suteikti didelę galią. — Jis patylėjo. — Savotiškas talismanas.

Ar jis tikrai pasakė „talismanas"? Talismanas pagal apibrėžimą yra objektas, turintis magiškų galių. Tradiciškai talismanai atneša sėkmę, saugo nuo piktųjų dvasių arba padeda atlikti senovines apeigas.

— Piteri, bet tu juk žinai, kad talismanai išėjo iš mados dar viduramžiais, tiesa?

Piteris pakančiai uždėjo ranką Lengdonui ant peties.

— Robertai, aš pats suprantu, kaip tau viskas atrodo. Seniai tave pažįstu ir žinau, kad skepticizmas — vienas didžiausių tavo, kaip mokslininko, privalumų. Bet ir didžiausia silpnybė. Per gerai tave pažįstu, kad reikalaučiau manimi *patikėti*... prašau tik *pasitikėti*. Todėl dabar ir prašau — pasitikėk mano žodžiais: tai galingas talismanas. Man sakė, kad jis gali apdovanoti savo šeimininką gebėjimu sukurti tvarką iš chaoso.

Lengdonui liko tik stovėti išsproginus akis. „Tvarkos iš chaoso" sukūrimo idėja buvo viena iš didžiųjų masonų aksiomų. *Ordo ab chao*. Ir vis tiek tvirtinimas, esą talismanas išvis gali suteikti kokių nors galių — ką jau kalbėti apie tvarkos sukūrimą iš chaoso — buvo gryniausias absurdas.

— Šis talismanas, — toliau kalbėjo Solomonas, — pakliuvęs į netinkamas rankas, būtų labai pavojingas, o aš, deja, turiu pagrindą manyti, jog galingi žmonės kėsinsis jį iš manęs pavogti. — Jo akys buvo labai rimtos, Lengdonas nė nebeprisiminė, kada tokias matė paskutinį kartą. — Prašau tavęs jį truputį pasaugoti. Ar galėsi?

Tą vakarą Lengdonas vienas sėdėjo virtuvėje, pasidėjęs ant stalo ryšulėlį, ir mėgino įsivaizduoti, kas galėtų būti jo viduje. Galiausiai nutarė paaiškinti visą

nutikimą Piterio ekscentriškumu, užrakino ryšulėlį seife, įtaisytame bibliotekos sienoje, ir visai jį pamiršo.

Tai yra pamiršo... iki šios dienos ryto.

Telefono skambutis ir žmogus, kalbėjęs pietinių valstijų akcentu.

— O, profesoriau, vos nepamiršau, — susigriebė padėjėjas, išdėstęs Lengdonui visas jo kelionės į Vašingtoną smulkmenas. — Ponas Solomonas prašė dar kai ko.

— Taip? — atsiliepė Lengdonas, jau galvodamas apie paskaitą, kurią šįvakar reikės skaityti.

— Ponas Solomonas paliko jums raštelį. — Vyriškis pradėjo skaityti — lėtai, tarsi stengdamasis iššifruoti Piterio rašyseną. — „Prašau paprašyti Roberto... kad atvežtų... antspauduotą ryšulėlį, kurį aš jam daviau prieš daug metų." — Vyriškis stabtelėjo. — Ar jūs suprantate, apie ką čia kalbama?

Lengdonas nustebo prisiminęs ryšulėlį, seniausiai gulintį sieniniame seife.

— Tiesą sakant, taip. Žinau, ko Piteris nori.

— Ir galite atvežti?

— Žinoma. Perduokite Piteriui, kad būtinai atvešiu.

— Nuostabu. — Padėjėjo balse buvo girdėti palengvėjimas. — Linkiu šįvakar geros paskaitos. Laimingai atskriskite.

Prieš išeidamas iš namų, Lengdonas ištraukė iš seifo gilumos ryšulėlį ir įsidėjo į kelionės krepšį.

Dabar jis stovi JAV Kapitolijuje ir tikrai žino viena: Piteris Solomonas pasibaisėtų sužinojęs, kad Robertas Lengdonas jį įtraukė į tokią bėdą.

25 skyrius

Dieve mano, *Ketrina buvo teisi. Kaip visada.*

Triša Dan nustėrusi žiūrėjo į paieškos serverio darbo rezultatus, kurie skleidėsi priešais švytinčioje plazminėje sienoje. Ji manė, kad paieška apskritai neduos rezultatų, bet pasirodė, kad jų jau daugiau negu dešimt. Ir dar daugėja.

Ypač daug žadantis atrodė vienas variantas.

Triša pasisuko bibliotekos pusėn ir šūktelėjo:

— Ketrina? Manau, tau bus įdomu tai pamatyti.

Tokio paieškos serverio Triša nebuvo naudojusi jau gal porą metų, ir gauti rezultatai ją apstulbino. *Prieš kelerius metus ničnieko nebūčiau radusi.* Užtat dabar, atrodo, skaitmeninės medžiagos, kurią galima patikrinti, pasaulyje tiek padau-

gėjo, kad atrasti galima absoliučiai bet ką. Sunku patikėti — vieno iš reikšminių žodžių Triša niekada nebuvo girdėjusi... tačiau ieškyklės atrado ir jį.

Ketrina skubomis įlėkė pro valdymo punkto duris.

— Ką radai?

— Nemažą *grupelę* kandidatų, — Triša mostu parodė į plazminę sieną. — Kiekviename iš šių dokumentų yra visi tavo užrašyti žodžių junginiai.

Ketrina užsikišo už ausų plaukus ir peržiūrėjo sąrašą.

— Kad per daug nesidžiaugtum, — pridūrė Triša, — įspėju: dauguma šių dokumentų ne tie, kurių ieškojai. Tai vadinamosios juodosios skylės. Pažiūrėk, kokio dydžio bylos. Milžiniškos. Tai kompaktiškai suspausti milijonų elektroninių laiškų archyvai, didžiuliai enciklopedijų rinkiniai, metų metus veikiančios pranešimų plokštės ir taip toliau. Jos tokios didelės ir tokios įvairios, kad jose yra visi įmanomi reikšminiai žodžiai — todėl šios skylės įtraukia visas ieškykles, kurios pasirodo netoliese.

Ketrina parodė vieną poziciją sąrašo viršuje.

— O kaip *ši*?

Triša nusišypsojo. Ketrina ir vėl ją aplenkė — atrado vienintelę sąraše nedidelę bylą.

— Gerai pastebėta. Taip, tai kol kas vienintelė galima kandidatė. Tiesą sakant, ši byla visai maža — ne daugiau kaip puslapio dydžio.

— Atidaryk, — Ketrinos balse suskambo įtampa.

Triša negalėjo įsivaizduoti vieno puslapio ilgio dokumento, kuriame tilptų visos keistos Ketrinos užrašytos paieškos eilutės. Tačiau kai ji spustelėjusi atidarė dokumentą, pamatė visus reikšminių žodžių junginius... aiškius kaip dieną, puikiausiai matomus tekste.

Ketrina, neatitraukdama akių nuo plazminės sienos, priėjo artyn.

— Šis dokumentas... *redaguotas*?

Triša linktelėjo.

— Sveika atvykusi į skaitmeninių tekstų pasaulį.

Įkeliant dokumentus į internetą skaitmeniniu formatu, tapo visai įprasta pirmiausia juos „redaguoti“. „Redagavimas“ — tai procesas, kai serveris leidžia vartotojui apieškoti visą tekstą, bet parodo tik labai mažą jo dalį, savotiškai erzindamas: perskaityti galima tik tuos gabaliukus, kurie yra abiejose pusėse arčiausiai reikšminių žodžių. Nerodant viso teksto, nereikia paisyti autorių teisės įstatymų, o vartotojas gauna intriguojančią žinią: *serveris turi informaciją, kurios ieškote, bet jei norite ją gauti, teks nusipirkti.*

— Kaip matai, — ištarė Triša, peržiūrinėdama tekstą su daugeliu užjuodintų vietų, — šiame dokumente yra visi tavo surašyti reikšminių žodžių junginiai.

Ketrina tylėdama spoksojo į pilną juodulių tekstą.

Triša truputį palaukė ir vėl grįžo į puslapio viršų. Kiekvieną Ketrinos užrašytą paieškos žodžių junginį — pabrauktą ir užrašytą didžiosiomis raidėmis — gaubė po du žodžius, esančius abipus ieškomojo.

> slaptą vietą PO ŽEME, kur
>
> ...
>
> kažkur VAŠINGTONE, KOLUMBIJOS APYGARDOJE, koordinatės
>
> ...
>
> atrasti SENOVINIAI VARTAI, vedantys
>
> ...
>
> įspėjimas, PIRAMIDĖ turi pavojingų
>
> ...
>
> iššifruoti IŠGRAVIRUOTĄ SIMBOLONĄ, kad atskleistų

Trišos galva nenešė, apie ką rašoma dokumente. *Ir kas, po šimts, yra tas „simbolonas"?*

Ketrina nekantriai prisiartino prie ekrano.

— Iš kur atsirado šitas dokumentas? Kas jį parašė?

Triša jau pati buvo pradėjusi paiešką.

— Duok man sekundę laiko. Stengiuosi nustatyti šaltinį.

— Man reikia sužinoti, kas tai parašė, — įtampos kupinu balsu pakartojo Ketrina. — Ir būtinai privalau pamatyti *visa kita*.

— Stengiuosi, — atsiliepė Triša, nustebinta nekantrumo, nuskambėjusio Ketrinos balse.

Keista: pasirodė, kad byla yra ne internete, kaip įprasta, o turi skaičiais išreikštą interneto protokolo numerį.

— Negaliu išsiaiškinti šito siuntėjo IP, — tarė Triša. — Nerodo srities. Palauk. — Ji uždarė terminalo langą. — Pamėginsiu atsekti pagal pėdsakus.

Triša vieną po kitos surinko komandas, kuriomis siekė atsekti visus „šuolius", jungiančius kompiuterį, stovintį valdymo punkte, su kompiuteriu, kuriame saugomas šis dokumentas.

— Seka pėdsakais, — tarė ji, nurodžiusi vykdyti komandas.

Sekimas vyksta nepaprastai greitai — beveik iš karto plazminėje sienoje pasirodė ilgas interneto įtaisų sąrašas. Triša nuleido sąrašą žemiau... dar žemiau... per eilę maršruto parinktuvų ir jungčių, kuriomis jos kompiuteris prijungtas prie...

Kas čia per velnias? Jos pėdsekys sustojo nepasiekęs dokumento serverio. Skimbtelėjęs atsitrenkė į tinklo įtaisą, kuris, užuot leidęs atšokti, jį ryte prarijo.

— Atrodo, mano pėdsekys blokuojamas, — tarė Triša. *Ar tai išvis įmanoma?*

— Pamėgink dar kartą.

Triša antrą kartą paleido pėdsekį ir gavo tą patį rezultatą.

— Ne-a. Aklagatvis. Tarsi dokumentas būtų serveryje, kurio neįmanoma susekti. — Ji pažvelgė į kelis prieš pabaigą esančius „šuolius". — Tačiau galiu pasakyti štai ką — jis yra kažkur Kolumbijos apygardoje.

— Juokauji.

— Nieko nuostabaus, — atsakė Triša. — Šitos paieškos serverio programos suka geografine spirale, o tai reiškia, kad pirmiausia gaunami vietiniai rezultatai. Be to, viena iš tavo paieškos eilučių buvo „Vašingtonas".

— O gal atlikti „kas?" paiešką? — patarė Ketrina. — Gal taip sužinotume, kam priklauso ši sritis?

Nelabai profesionalus požiūris, bet mintis neprasta. Triša perėjo į „kas?" duomenų bazę ir pradėjo ieškoti IP, tikėdamasi surasti srities pavadinimą, atitinkantį paslaptinguosius skaičius. Apmaudą ėmė stelbti didėjantis smalsumas. *Kam priklauso šis dokumentas?* „Kas?" rezultatas netruko pasirodyti — dokumento savininko nerasta; Triša, pripažindama pralaimėjimą, iškėlė rankas aukštyn.

— Galima pamanyti, kad šitas IP adresas apskritai neegzistuoja. Negaliu gauti apie jį jokios informacijos!

— Negali būti, kad IP neegzistuotų! Mes juk ką tik apžiūrėjome jame saugomą dokumentą!

Teisybė. Tačiau tas, kam dokumentas priklauso, atrodo, nenori atskleisti savo tapatybės.

— Net nežinau, ką tau atsakyti. Sistemų pėdsakai, tiesą sakant, nėra mano specializacija, ir jei nesikreipsime pagalbos į kokį nors programišių, aš daugiau nieko nesugalvosiu.

— Gal tu ką nors pažįsti?

Triša atsigręžė ir įsmeigė į viršininkę akis.

— Ketrina, aš pajuokavau. Tai ne toks jau geras sumanymas.

— Bet žmonės taip *daro?*

— Eeee, na, taip... visi daro. Techniniu požiūriu tai visai lengva.

— Pažįsti ką nors?

— Iš programišių? — Triša droviai nusijuokė. — Mažiausiai pusę savo buvusių bendradarbių.

— O tokį, kuriuo galima pasitikėti?

Nejaugi ji nejuokauja? Tačiau Triša matė, kad Ketrina kalba visiškai rimtai.

— Na, taip, — skubiai atsakė ji. — Galim paskambinti tokiam mano pažįstamam. Jis buvo mūsų sistemų saugumo specialistas — tikras atsidavęs *kompiuterastas*. Norėjo mane kabinti, ir tai man nelabai patiko, bet vyrukas geras, aš juo pasitikiu. Be to, laisvai samdomas.

— Ar jis ne plepys?

— Jis programišius. Aišku, kad neplepa, ko nereikia. Juk jo toks darbas. Bet aš užtikrinu, kad užsiprašys mažiausiai tūkstančio žalių vien už tai, kad pažiūrė...

— Skambink. Jei rezultatas bus greitas, gaus dvigubai.

Triša nė pati nesusivokė, ką daryti jai nesmagiau — padėti Ketrinai Solomon pasisamdyti programišių... ar pasiryžti paskambinti vyrukui, niekaip neįstengiančiam patikėti, kad apkūni rudaplaukė metasistemų analitikė atstumia jo romantiškus pasiūlymus.

— Tu tikrai nejuokauji?

— Skambink iš bibliotekos, — atsiliepė Ketrina. — Ten telefono numeris blokuotas. Ir, žinoma, neminėk mano vardo.

— Aišku. — Triša pasuko durų link, bet stabtelėjo išgirdusi, kaip sucypė Ketrinos *iPhone*. Gal tai atėjo žinutė su informacija, kurią gavusi Ketrina atleis Trišą nuo šios nemalonios užduoties? Ji palaukė, kol Ketrina susirado chalato kišenėje *iPhone* ir pažvelgė į ekraną.

Pamačiusi vardą, nušvitusį *iPhone* ekrane, Ketrina Solomon pajuto palengvėjimą.

Pagaliau.

— Brolis atsiuntė žinutę, — tarė ji, dirstelėjusi į Trišą.

Trišos veide suspindo viltis.

— Tai gal galime pirmiausia paklausti jo... ir tik tada skambinti programišiui?

Ketrina nužvelgė redaguotą dokumentą plazminėje sienoje ir vėl išgirdo daktaro Abadono balsą. *Tai, kas, jūsų brolio manymu, paslėpta Kolumbijos apygardoje... tai galima surasti.* Ketrina nebesusivokė, kuo tikėti, o šiame dokumente buvo informacijos apie neįtikimas idėjas, kurios, regis, pastaruoju metu tapo Piteriui nepaprastai svarbios.

Ketrina papurtė galvą.

— Man reikia sužinoti, kas tai parašė ir kur tas žmogus yra. Skambink.

Triša suraukė kaktą ir pasuko durų link.

Paaiškins ar ne šis dokumentas paslaptingus dalykus, kuriuos brolis pasakojo daktarui Abadonui, *bent vieną* paslaptį šiandien pavyko išaiškinti. Galiausiai jos brolis išmoko naudotis trumpųjų žinučių siuntimo funkcija *iPhone*, kurį jam dovanojo Ketrina.

— Ir pranešk žiniasklaidai, — pavymui Trišai sušuko Ketrina. — Didysis Piteris Solomonas ką tik pirmą kartą gyvenime pasiuntė trumpąją žinutę.

Ilgoje automobilių stovėjimo aikštelėje, kurią nuo Smitsono muziejaus saugyklų skyrė gatvė, Malachas stovėjo šalia savo limuzino mankštindamas kojas ir laukdamas telefono skambučio, kurį neabejojo išgirsiąs. Lietus liovėsi, pro debesis išniro žiemiškas mėnulis. Tas pats mėnulis, kuris prieš tris mėnesius, per įšventinimą, apšvietė Malachą pro Šventyklos menės švieslangį.

Šįvakar pasaulis atrodo kitoks.

Laukiant vėl suurzgė pilvas. Dviejų dienų badavimas buvo nepatogi, tačiau būtina pasirengimų dalis. Taip buvo įprasta elgtis senovėje. Netrukus visi kūno vargai taps nebesvarbūs.

Stovėdamas šaltoje naktyje Malachas tyliai prunkštelėjo pamatęs, kad likimas gana ironiškai atvedė jį prie pat bažnytėlės. Mažytė šventovė stovėjo įsispraudusi tarp Sterlingo odontologijos kabineto ir krautuvės.

VIEŠPATIES ŠLOVĖS BUVEINĖ.

Malachas įsižiūrėjo į langą, kuriame buvo iškabinta bažnyčios skleidžiamos doktrinos ištrauka: MES TIKIME, KAD JĖZUS KRISTUS BUVO PRADĖTAS ŠVENTOSIOS DVASIOS, GIMĖ IŠ MERGELĖS MARIJOS, YRA KARTU IR ŽMOGUS, IR DIEVAS.

Malachas nusišypsojo. *Taip, Jėzus iš tiesų yra ir žmogus, ir Dievas, tačiau tam, kad taptum Dievu, nebūtinas nekaltas prasidėjimas. Viskas vyksta toli gražu ne taip.*

Nakties tylą sutrikdė mobiliojo telefono skambutis, nuo kurio jam pagreitėjo pulsas. Šį kartą skambėjo telefonas, priklausantis *pačiam* Malachui — pigus, vienkartinis, vakar nusipirktas aparatas. Ekrane nušvitęs skambinančiojo vardas reiškė, kad tai tas skambutis, kurio jis laukė.

Vietinis pokalbis, pamanė Malachas, žvelgdamas pro Silver Hilo plentą į mėnesienos neryškiai apšviestus, virš medžių zigzagu kylančius pastatų stogus. Malachas atvertė telefoną.

— Klausau, daktaras Abadonas, — tyčia žemesniu balsu atsiliepė jis.

— Čia Ketrina, — atsakė jam moters balsas. — Pagaliau gavau žinią nuo brolio.

— O, man palengvėjo. Kaip jis?

— Dabar jis važiuoja į mano laboratoriją, — atsakė Ketrina. — Tiesą sakant, pasiūlė, kad ir jūs čia atvyktumėte.

— Prašau? — Malachas apsimetė, kad dvejoja. — Į jūsų... laboratoriją?

— Atrodo, jis jumis visiškai pasitiki. *Niekada* dar nėra nieko čia pakvietęs.

— Turbūt mano, kad šis apsilankymas bus naudingas mūsų diskusijoms, bet aš jaučiuosi kaip įsibrovėlis.

— Jei mano *brolis* jus kviečia atvykti, tikrai taip nesijauskite. Be to, jis minėjo turįs mums abiem daug papasakoti, o aš labai norėčiau suprasti, kas gi vyksta.

— Na, ką gi, gerai. *Kur* ta jūsų laboratorija?

— Smitsono muziejaus saugyklose. Ar žinote, kur jos?

— Ne, — atsakė Malachas, iš kitos stovėjimo aikštelės pusės žiūrėdamas tiesiai į saugyklų pastatus. — Tačiau esu automobilyje ir turiu navigacijos sistemą. Koks adresas?

— Silver Hilo plentas, keturi du dešimt.

— Gerai, luktelėkite. Tuoj įvesiu adresą. — Malachas luktelėjo dešimt sekundžių ir tarė: — A, gerai, atrodo, aš esu arčiau jūsų, negu maniau. Navigacijos sistema sako, kad atvažiuosiu per dešimt minučių.

— Puiku. Paskambinsiu apsaugininkui ir pranešiu, kad jus įleistų.

— Ačiū.

— Iki greito.

Malachas įsidėjo į kišenę vienkartinį telefoną ir pažvelgė į SMS. *Gal buvo nemandagu pačiam įsiprašyti į svečius?* Šypsodamasis išsitraukė Piterio Solomono *iPhone* ir pasigėrėjo tekstu, kurį vos prieš kelias minutes nusiuntė Ketrinai.

Gavau tavo žinutes. Viskas gerai. Daug darbo. Pamiršau, kad susitariau su daktaru Abadonu. Atsiprašau, kad nieko tau apie jį nesakiau. Ilga pasaka. Dabar važiuoju į lab. Jei pavyks, pakviesk ir Abadoną. Visiškai juo pasitikiu, turiu daug jums abiem papasakoti. Piteris

Nenuostabu, kad *iPhone* tuojau pat skimbtelėjo, atėjus Ketrinos pasiųstai žinutei.

piteri, sveikinu, pagaliau išmokai siųsti žinutes! džiaugiuosi, kad tau nieko neatsitiko. kalbėjau su dr. A., jis atvažiuoja į lab. iki greito! — k

Laikydamas rankoje Solomono *iPhone*, Malachas pritūpė greta savo limuzino ir padėjo aparatą ant šaligatvio po priekinio rato padanga. Telefonas Malachui gerai pasitarnavo... bet dabar metas padaryti, kad niekas negalėtų jo atsekti. Malachas sėdo prie vairo, įjungė variklį ir lėtai pavažiavo priekin, kol išgirdo šaižų lūžtančio aparato trakštelėjimą.

Malachas pastatė automobilį atgal į aikštelę ir vėl įsižiūrėjo į tolimą SMS siluetą. *Dešimt minučių.* Plačiai dryksančiuose Piterio Solomono sandėliuose saugoma apie trisdešimt milijonų vertybių, bet Malachas šįvakar čia atvyko siekdamas sunaikinti tik dvi, pačias brangiausias.

Visus Ketrinos Solomon tyrimų rezultatus.

Ir pačią Ketriną Solomon.

26 skyrius

— Profesoriau Lengdonai? — pašaukė jį Sato. — Atrodote tarsi išvydęs vaiduoklį. Jūs gerai jaučiatės?

Lengdonas kilstelėjo aukščiau ant peties kelionkrepšio rankeną ir pridengė ją ranka, tarsi stengdamasis geriau paslėpti krepšyje esantį kubelio pavidalo daiktą. Juto, kad veidas išblyško kaip pelenai.

— Man tik... neramu dėl Piterio.

Sato palenkė galvą ir pašnairavo į jį.

Lengdoną staiga persmelkė įtarimas, kad Sato dalyvavimas šio vakaro įvykiuose gali būti susijęs su Solomono jam patikėtu saugoti ryšulėliu. Piteris

juk buvo įspėjęs Lengdoną: *Galingi žmonės kėsinsis jį iš manęs pavogti. Pakliuvęs į netinkamas rankas, jis būtų labai pavojingas.* Lengdonas niekaip nesuprato, kam CŽV galėtų prireikti dėžutės su talismanu... jis net neįsivaizdavo, koks galėtų būti tas talismanas. *Ordo ab chao?*

Sato žengė arčiau, jos juodos akys vėrė Lengdoną kiaurai.

— Jaučiu, kad jus aplankė nušvitimas?

Lengdonas pajuto, kaip jį išpylė prakaitas.

— Ne, nepasakyčiau.

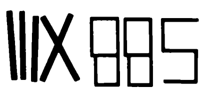
— Apie ką galvojate?

— Aš tik... — Lengdonas nutilo nesumanydamas, ką pasakyti. Neketino prisipažinti krepšyje turįs ryšulėlį, bet jei Sato lieps jį nuvesti į CŽV būstinę, įeinant krepšį tikrai apieškos. — Tiesą sakant, — pamelavo jis, — man atėjo dar viena mintis apie tuos skaičius ant Piterio rankos.

Sato išraiška nepasikeitė.

— Ir ką? — Ji dirstelėjo į Andersoną, kuris kaip tik priėjo pakalbėjęs su pagaliau atvykusiais teismo medicinos ekspertais.

Lengdonas sunkiai nurijo seilę ir atsitūpė prie rankos, svarstydamas, ką galėtų apie ją pasakyti. *Tu juk dėstytojas, Robertai — improvizuok!* Jis dar kartą apžvelgė septynis mažulyčius simbolius, tikėdamasis sulaukti kokio nors įkvėpimo.

Ničnieko. Galvoje visiškai tuščia.

Lengdono eidetinė atmintis įnirtingai naršė galvoje sukauptą simbolių enciklopediją, o kol kas į galvą atėjo tik vienas dalykas. Ši mintis šovė iš pat pradžių, bet tada atrodė nelabai verta dėmesio. Tačiau dabar reikia išsiderėti laiko, kad galėtų viską apmąstyti.

— Suprantate, — prakalbo jis, — pirmas ženklas, kuris simbolių specialistui parodo, kad einama klaidingu keliu, yra mėginimas interpretuoti simbolius pasinaudojus keliomis simbolinėmis kalbomis. Pavyzdžiui, aš jums pasakiau, kad šiame įraše vartojami romėniški ir arabiški skaitmenys, tačiau tai niekam tikusi analizė, nes aš pasitelkiau dvi simbolių sistemas. Tas pat galioja kalbant apie romėniškus skaitmenis ir runas.

Sato sukryžiavo ant krūtinės rankas ir pakėlė antakius, tarsi ragindama kalbėti toliau.

— Dažniausiai pranešimai rašomi kuria nors *viena* kalba, ne keliomis, todėl

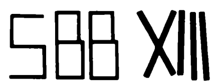
norėdamas perskaityti bet kurį tekstą simbolių specialistas pirmiausia turi atrasti vieningą ir *vieną* visam tekstui tinkamą simbolių sistemą.

— Dabar jūs jau matote tokią sistemą?

— Na, taip... ir ne. — Analizuodamas rotacinės simetrijos ambigramas Lengdonas sužinojo, kad esama simbolių, kurie įgyja skirtingą prasmę, skaitant juos iš įvairių pusių. Šiuo atveju, suvokė jis, iš tiesų įmanoma perskaityti visus septynis simbolius viena kalba. — Jei truputį pasuktume ranką, atrastume vieną kalbą.

Kad ir kaip atrodytų keista, manipuliaciją, kurią ketino atlikti Lengdonas, jau anksčiau pasiūlė Piterio pagrobėjas, ištaręs senovinį hermetikų priesaką. *Kaip viršuje, taip ir apačioje.*

Lengdonas pašiurpęs ištiesė ranką ir palietė medinį stovą, ant kurio buvo prismeigta Piterio plaštaka. Atsargiai pasuko jį, kad ištiesti Piterio pirštai rodytų tiesiai žemyn. Simboliai, įrašyti delne, iškart pasikeitė.

— Skaitydami iš šitos pusės, — tarė Lengdonas, — gauname tikrą romėnišką skaičių XIII — trylika. Be to, kitus simbolius galima perskaityti kaip romėnų abėcėlės raides SBB. — Lengdonas laukė, kad išgirdę jo analizę klausytojai tik gūžtels pečiais, bet Andersono veido išraiška staiga pasikeitė.

— SBB? — paklausė viršininkas.

Sato atsisuko į Andersoną.

— Jei neklystu, tai primena Kapitolijaus pastatų ženklinimo sistemą?

Andersonas regimai išblyško.

— Taip ir yra.

Sato niūriai nusišiepė ir linktelėjo Andersonui.

— Viršininke, prašom eiti su manimi. Norėčiau persimesti keliais žodžiais be liudininkų.

Direktorė Sato nusivedė policijos viršininką atokiau, o apstulbęs Lengdonas liko stovėti vietoje. *Kokia čia velniava? Ir kas tas SBB XIII?*

Viršininkas Andersonas klausė savęs, kokių dar keistybių žada šis vakaras. *Ant rankos parašyta SBB13?* Jis negalėjo patikėti, kad pašalinis žmogus išvis būtų girdėjęs apie SBB... o ką jau kalbėti apie SBB13. Panašu, kad Piterio Solomono smilius juos kviečia ne eiti aukštyn, kaip atrodė anksčiau... o rodo visiškai priešingą kryptį.

Direktorė Sato nusivedė Andersoną į tykią vietelę prie bronzinės Tomo Džefersono statulos.

— Viršininke, — tarė ji, — tikiuosi, jūs žinote, kur yra SBB Trylika?

— Žinoma.

— Ar žinote, kas ten yra?

— Ne, nepatikrinęs nežinau. Man atrodo, jau kelis dešimtmečius ten niekas nesilankė.

— Na, dabar teks įsibrauti.

Andersonui nelabai patiko klausytis nurodymų apie tai, ką daryti jo saugomame pastate.

— Ponia, gali kilti problemų. Pirmiausia turiu patikrinti įgaliojimų sąrašą. Jūs žinote, kad žemesniuose aukštuose daugiausia įsikūrusios įstaigos ir sandėliai, o privačios informacijos saugumo protokolas...

— Jūs man atidarysite SBB Trylika, — pertraukė jį Sato, — arba aš paskambinsiu Saugumo tarnybai ir iškviesiu sienos griovėjų komandą.

Andersonas ilgai žiūrėjo į ją, paskui išsitraukė radijo stotelę ir pakėlė ją prie lūpų.

— Kalba Andersonas. Man reikia atrakinti SBB. Prašom ten atvykti po penkių minučių.

Balse, kuris jam atsakė, buvo aiškiai girdėti sutrikimas.

— Viršininke, patvirtinkite, jūs tikrai pasakėte SBB?

— Teisingai. SBB. Tuoj pat siųskite ten žmogų. Dar man reikės žibinto. — Jis įsidėjo radiją atgal. Andersono širdis pasiutusiai plakė, o Sato priėjo dar arčiau ir prakalbo tylesniu balsu.

— Viršininke, turim labai mažai laiko, — sušnibždėjo ji, — reikia kuo greičiau patekti į SBB Trylika.

— Taip, ponia.

— Man iš jūsų reikia dar kai ko.

Nusikalstamo įsilaužimo nepakaks? Andersonas suprato negalįs priešintis, tačiau neįstengė nepastebėti, kad Sato pasirodė Rotondoje vos kelios minutės po to, kai ten buvo padėta Piterio ranka, ir kad dabar ji naudojasi susiklosčiusia padėtimi, reikalaudama būti įleista į privačias JAV Kapitolijaus patalpas. Atrodo, ji stebėtinai gerai suvokia šio vakaro įvykius: galima net sakyti, kad juos valdo.

Sato mostelėjo į kitą salės galą, kur stovėjo profesorius.

— Krepšys, kuris kabo Lengdonui ant peties.

Andersonas pažiūrėjo.

— Kas dėl jo?

— Tikiuosi, kad Lengdonui įeinant į pastatą jūsų darbuotojai patikrino kelionkrepšį?

— Be abejo. Rentgenu peršviečiami ir fotografuojami visi lankytojų krepšiai.

— Man reikia nuotraukos. Noriu žinoti, kas tame krepšyje.

Andersonas vėl pažvelgė į kelionkrepšį, kurį visą vakarą nešiojosi Lengdonas.

— Bet... gal būtų paprasčiau tiesiog paklausti jo paties?

— Ar mano nurodymas jums neaiškus?

Andersonas vėl išsitraukė radijo stotelę ir pakartojo nurodymą. Sato davė Andersonui savo *BlackBerry* delninuko adresą ir liepė tuojau pat atsiųsti skaitmeninę nuotraukos kopiją. Andersonas nenoromis sutiko.

Teismo medicinos ekspertai ketino paimti plaštaką ir ištirti ją Kapitolijaus policijoje, bet Sato jiems paliepė gabenti ją tiesiai jos vadovaujamam centrui Lenglyje. Andersonas pavargo priešintis. Jį ką tik pervažiavo galingas mažiukas japoniškas garinis volas.

— Ir duokite man žiedą! — šūktelėjo Sato ekspertams.

Komandos vadovas iš pradžių lyg ir norėjo ginčytis, tačiau greit persigalvojo. Nutraukė aukso žiedą nuo Piterio piršto, įdėjo jį į perregimą, įkalčiams skirtą maišelį ir padavė Sato. Ši įsimetė maišelį į švarko kišenę ir atsigręžė į Lengdoną.

— Einame iš čia, profesoriau. Pasiimkite daiktus.

— Kur einame? — paklausė Lengdonas.

— Sekite paskui poną Andersoną.

Taip, pamanė sau Andersonas, *ir nieku gyvu neatsilik*. Nedaug kam pavykdavo patekti į Kapitolijaus teritoriją, paženklintą raidėmis SBB. Norint ten atsidurti, reikėjo pereiti didžiulį mažučių kambarėlių ir siaurų koridoriukų labirintą, paslėptą po rūsiu. Kartą ten pasiklydo Abraomo Linkolno jauniausias sūnus Tedas ir vos nepražuvo. Andersonas spėjo, kad jei būtų Sato valia, panašus likimas grėstų ir Robertui Lengdonui.

27 skyrius

Sistemų saugumo specialistas Markas Zubianis labai didžiavosi gebėjimu vienu metu dirbti kelis darbus. Štai ir dabar jis sėdi ant futono, šalia pasidėjęs televizoriaus nuotolinio valdymo pultelį, belaidį telefoną, nešiojamąjį kompiuterį, delninuką ir didelį traškučių dubenį. Viena akimi televizoriaus ekrane stebėdamas be garso rodomas „Redskins“ rungtynes, kita — kompiuterio ekraną, Zubianis per *Bluetooth* ausines kalbėjo su moterimi, nematyta jau beveik metus.

Kas kitas, jei ne Triša Dan, paskambins vos prasidėjus atkrintamosioms rungtynėms?

Buvusi bendradarbė, tarsi dar kartą patvirtindama visišką gyvenimo neišmanymą, nusprendė, kad „Redskins“ rungtynės — tinkamiausias metas paskambinti ir paprašyti paslaugos. Trumpai šnektelėjusi apie gerus senus laikus ir paaimanavusi, kad pasigenda jo sąmojų, Triša perėjo prie esmės: jai reikia išaiškinti paslėptą IP adresą, veikiausiai susietą su slaptu serveriu, esančiu Kolumbijos apygardos teritorijoje. Serveryje esąs nedidelės apimties tekstinis dokumentas, kuris jai labai reikalingas... blogiausiu atveju reikalinga informacija apie tai, kieno šis dokumentas.

Gerai, kad man paskambinai, tik laikas netinkamas, atsakė jis jai. Tada Triša apipylė jį įmantriomis kompiuterinėmis liaupsėmis, kurios iš esmės buvo gryna tiesa, ir Zubianis nė pats nepajuto, kaip surinko savo nešiojamajame kompiuteryje neįprastą IP adresą.

Atidžiau pažvelgęs į skaičių, Zubianis sunerimo.

— Triša, šitas IP keisto formato. Toks protokolas dar net nėra paviešintas. Jis veikiausiai priklauso vyriausybės žvalgybos tarnyboms ar kariniams tikslams.

— Kariniams? — Triša nusijuokė. — Patikėk manim, aš ką tik ištraukiau iš šio serverio redaguotą dokumentą: jis tikrai ne karinis.

Zubianis atsidarė terminalo langą ir pamėgino įjungti pėdsekį.

— Sakai, tavo pėdsekys išsijungė?

— Taip. Dukart. Ties tuo pačiu šuoliu.

— Mano irgi. — Jis paleido diagnostinį modelį. — O kuo tas IP toks ypatingas?

— Paleidau paieškos serverį, kuris susijungė su šito IP paieškos įtaisu ir ištraukė redaguotą dokumentą. Man reikia viso dokumento. Mielai už jį sumokėsiu, bet negaliu nustatyti nei kam priklauso IP, nei kaip prie jo prieiti.

Zubianis suraukęs kaktą žvelgė į savo kompiuterio monitorių.

— Ar tau tikrai reikia? Paleidau diagnostiką, ir, žinai, jo užkardos kodavimas atrodo... visai nejuokingas.

— Už tai tau ir siūlo didelius pinigus.

Zubianis mąstė. Krūva pinigų už tokį lengvą darbelį.

— Vienas klausimas, Triša. Kam tu taip stengiesi?

Triša patylėjo.

— Darau paslaugą.

— Tikriausiai ne bet kam.

— Taip, labai gerai draugei.

Zubianis sukikeno ir kyštelėjo liežuvį. *Aš taip ir maniau.*

— Klausyk, — jau nekantriai paklausė Triša. — Tai tu sugebėsi išaiškinti šitą IP? Taip ar ne?

— Taip, sugebėsiu. Ir, aišku, puikiai jaučiu, kad tu iš manęs virvutes veji.

— Kiek užtruksi?

— Neilgai, — atsakė jis, o pirštai lakstė klavišais. — Per kokias dešimt minučių turėčiau prasiskverbti į jų tinklo įtaisą. Kai ten pateksiu ir žinosiu, ko ieškoti, aš tau paskambinsiu.

— Ačiū. Na, o šiaip kaip gyveni?

Dabar laikas to klausti?

— Triša, dėl Dievo meilės, tu man paskambini prasidėjus atkrintamosioms rungtynėms ir nori paplepėti apie gyvenimą? Tai tau reikia, kad atrasčiau tą IP ar ne?

— Ačiū, Markai. Tikrai ačiū. Lauksiu skambučio.

— Penkiolika minučių. — Zubianis baigė pokalbį, pasiėmė dubenį su traškučiais ir įjungė televizoriaus garsą.

Moterys.

28 skyrius

Kur jie mane veda?

Beveik bėgte leisdamasis į Kapitolijaus gilumas drauge su Andersonu ir Sato, Lengdonas juto, kaip su kiekvienu žingsniu greičiau ima plakti širdis. Kelionę jie pradėjo nuo vakarinio Rotondos portiko, nusileido marmuro laiptais, o paskui, įėję pro plačias duris, pasuko atgal ir įžengė į garsią patalpą, esančią tiesiai po Rotonda.

Kapitolijaus kripta.

Oras čia atrodė kiek sudusęs, ir Lengdoną pradėjo kamuoti klaustrofobija. Žemos kriptos lubos ir blausus apšvietimas paryškino keturiasdešimt storų dorėninių kolonų, remiančių viršuje esančios neaprėpiamos salės akmenines grindis. *Ramiai, Robertai.*

— Prašom čia, — pakvietė Andersonas, erdvioje apskritoje patalpoje greitai pasukdamas į kairę.

Laimė, šioje kriptoje nebuvo lavonų. Užtat čia stovėjo kelios statulos, Kapitolijaus modelis, o žemesnėje vietoje buvo saugomas medinis katafalkas, ant kurio per iškilmingas prezidento laidotuves užkeliamas karstas. Visi skubiai perbėgo patalpą, nė nedirstelėję į keturšakį kompasą, inkrustuotą marmuro grindyse toje vietoje, kur kitados degė amžinoji ugnis.

Andersonas, atrodo, labai skubėjo, o Sato ėjo įsmeigusi akis į savo delni-

nuko monitorių. Lengdonas buvo girdėjęs, kad mobiliojo interneto ryšys gerai veikia visuose Kapitolijaus pastato kampeliuose: jo reikėjo vyriausybės nariams, kasdien šimtus kartų kalbantiems telefonais.

Įstrižai perėję kriptą, jie žengė į neryškiai apšviestą vestibiulį ir ėmė vinguriuoti įmantriais koridoriais, vengdami aklagatvių. Koridoriukuose buvo gausybė numeriais ženklintų durų. Lengdonas prabėgdamas žvalgėsi į juos.

S154... S153... S152...

Jis nė neįsivaizdavo, kas yra už tų durų, tačiau vienas dalykas dabar atrodė aiškus — ką reiškia tatuiruotė ant Piterio Solomono delno. Tikriausiai SBB13 — numeris ant kurio nors kambario, esančio JAV Kapitolijaus pastato gelmėse, durų.

— Kas už šių durų? — paklausė Lengdonas, tvirtai spausdamas prie šono kelionkrepšį ir stengdamasis suprasti, ką bendra gali turėti mažytis Solomono paliktas ryšulėlis su durimis, paženklintomis SBB13.

— Įstaigų kabinetai ir sandėliai, — atsakė Andersonas. — *Privačių* įstaigų kabinetai ir sandėliai, — pridūrė jis, žvilgtelėjęs į Sato.

Sato nepakėlė akių nuo delninuko.

— Jie atrodo visai mažyčiai, — tarė Lengdonas.

— Nieką didesni už drabužių spintas, tačiau laikomi vertingiausiu nekilnojamuoju turtu visoje Kolumbijos apygardoje. Tai senojo Kapitolijaus centras, dviem aukštais aukščiau yra senieji Senato rūmai.

— O SBB Trylika? — paklausė Lengdonas. — Kieno tas kabinetas?

— Niekieno. SBB zonoje yra privatūs sandėliai, ir man, turiu pasakyti, sunku suvokti, kaip...

— Viršininke Andersonai, — nutraukė jį Sato, vis dar nepakeldama nuo delninuko akių. — Būkite malonus, tiesiog veskite mus ten.

Andersonas sukando dantis ir tylėdamas nuvedė juos toliau per pasakišką sandėlių ir užkaborių labirintą. Beveik ant kiekvienos sienos buvo kryptį rodantys ženklai, kuriais mėginta nustatyti konkrečių įstaigų vietą šioje koridorių raizgalynėje.

S142 — S152...

ST1 — ST70...

R1— R166 & RT1 — RT67...

Lengdonas abejojo, ar vienas gebėtų surasti kelią atgal. *Čia tikras labirintas.* Jis suprato tik tiek, kad įstaigų numeriai prasideda S arba R raidėmis — pagal tai, ar jie yra Senato, ar Rūmų pusėje. Patalpos, paženklintos raidėmis ST ir RT, atitinkamai buvo aukšte, kurį Andersonas pavadino Terasos lygmeniu.

Tačiau SBB dar nė ženklo.

Galiausiai jie priėjo sunkias plienines šarvuotas duris, prie kurių buvo pritvirtintas mechanizmas, reikalaujantis elektroninės įėjimo kortelės.

Lygmuo SB

Lengdonas pajuto, kad tikslas arti.

Andersonas išsitraukė elektroninę kortelę, tačiau dar dvejojo, tarsi vengdamas vykdyti Sato nurodymus.

— Viršininke, — priminė jam Sato. — Neketiname čia stovėti visą naktį.

Andersonas nenoriai įkišo kortelę. Šarvuotos durys prasivėrė. Jis jas stumtelėjo, ir visi įžengė į vestibiulį. Už nugarų spragtelėjusios užsidarė sunkios durys.

Lengdonas nebūtų galėjęs pasakyti, ką tikėjosi pamatyti šiame vestibiulyje, tačiau tikrai ne tą vaizdą, kuris atsivėrė jam prieš akis. Tai buvo žemyn besileidžiantys laiptai.

— Vėl žemyn? — paklausė jis ir sustojo. — Tai po kripta yra *dar vienas lygmuo?*

— Taip, — atsakė Andersonas. — SB, arba *Senato bazės,* lygmuo.

Lengdonas suvaitojo. *Tiesiog puiku.*

29 skyrius

Automobilio šviesos, medžiais apsodintu keliu artėjančios prie Smitsono muziejaus saugyklų pastatų, buvo pirmosios, kurias tą valandą pamatė apsaugininkas. Jis tuojau pat išjungė nešiojamojo televizoriaus garsą ir pakišo užkandžius po stalu. *Kaip nelaiku.* „Redskins" buvo bebaigią puolimą, kurio jis labai nenorėjo pražiopsoti.

Automobilis privažiavo arčiau, apsaugininkas patikrino pavardę, užrašytą priešais gulinčiame bloknote.

Daktaras Kristoferis Abadonas.

Ką tik skambino Ketrina Solomon ir pranešė apsaugai apie netrukus atvyksiantį svečią. Apsaugininkas nė trupučio nenutuokė, kas per vienas šitas daktaras, bet jis veikiausiai gerai išmano savo darbą, jei važinėja didžiuliu juodu limuzinu. Ilgas glotnus automobilis sustojo prie apsaugininko būdelės, tyliai nusileido tamsintas vairuotojo langas.

— Labas vakaras, — pasisveikino vairuotojas nusiimdamas kepurę. Tvirto sudėjimo vyrukas skusta galva. Važiuodamas klausėsi per radiją futbolo. — Atvežiau daktarą Kristoferį Abadoną pas ponią Ketriną Solomon.

Apsaugininkas linktelėjo.

— Prašyčiau dokumentą.

Vairuotojas regimai nustebo.

— Atsiprašau, bet ar ponia Solomon jums nepaskambino?

Apsaugininkas vėl linktelėjo ir vogčiomis dirstelėjo į televizorių.

— Taip, bet man vis tiek reikia lankytojo dokumento — turiu jį nuskenuoti ir įrašyti duomenis. Atsiprašau, tačiau tokios taisyklės. Turiu patikrinti daktaro tapatybės pažymėjimą.

— Jokių problemų. — Vairuotojas pasisuko atgal ir tyliai kažką pasakė per pertvarą, skiriančią jį nuo keleivio. Tuo metu apsaugininkas dar kartą dirstelėjo į rungtynes. „Redskins" puolėjai buvo bebaigią ištrūkti iš varžovų apsupties, ir jis norėjo kuo greičiau praleisti šitą limuziną, kol neprasidėjo įdomybės.

Vairuotojas vėl atsisuko ir ištiesė dokumentą, kurį tikriausiai ką tik paėmė iš už pertvaros.

Apsaugininkas paėmė jį ir greitai nuskenavo. Tai buvo Kolumbijos apygardoje išduotas vairuotojo pažymėjimas, priklausantis Kristoferiui Abadonui, gyvenančiam Kaloramos aukštumose. Nuotraukoje — išvaizdus šviesiaplaukis ponas su mėlynu švarku auksinėmis sagomis, kaklaraiščiu ir iš kišenėlės kyšančia nosinaite. *Kas taip rengiasi, eidamas fotografuotis vairuotojo pažymėjimui?*

Iš televizoriaus pasigirdo prislopintas minios džiūgavimas, ir apsaugininkas, vos spėjęs atsisukti, pamatė „Redskins" žaidėją, šokčiojantį aikštėje, pirštu rodantį į dangų.

— Pražiopsojau, — suniurnėjo apsaugininkas ir grįžo prie langelio.

— Ačiū, — tarė jis, grąžindamas pažymėjimą vairuotojui. — Viskas gerai.

Limuzinas pajudėjo, o apsaugininkas vėl nusisuko į televizorių, tikėdamasis epizodo pakartojimo.

Vairuodamas limuziną vingiuotu privažiavimo keliu, Malachas neįstengė nuslėpti šypsenos. Pasirodė, kad patekti į Piterio Solomono slaptą muziejų visiškai lengva. Dar maloniau buvo suvokti, kad Malachas štai jau antrą kartą per dvidešimt keturias valandas įsibrauna į privačią Solomono erdvę. Vakar vakare jis apsilankė jo namuose.

Nors Piteris Solomonas turėjo prašmatnų užmiesčio dvarą Potomake, daugiausia laiko jis praleisdavo mieste, savo bute viršutiniame elitinių „Dorčesterio herbo" apartamentų aukšte. Apartamentai, kaip dauguma itin turtingų žmonių gyvenamųjų vietų, priminė tvirtovę. Aukšta tvora. Apsaugininko būdelė prie vartų. Svečiai įleidžiami tik pagal sąrašą. Saugoma požeminė automobilių stovėjimo aikštelė.

Malachas privažiavo šituo pačiu limuzinu prie apsaugininko būdelės, nuo skustos galvos nusitraukė vairuotojo uniforminę kepurę ir pareiškė:

— Atvežiau daktarą Kristoferį Abadoną. Jį kvietė ponas Piteris Solomonas. — Malachas ištarė šiuos žodžius taip, tarsi pristatytų Jorko hercogą.

Apsaugininkas peržvelgė sąrašą, paskui patikrino Abadono dokumentą.

— Taip, matau, kad ponas Solomonas laukia daktaro Abadono. — Jis paspaudė mygtuką, ir vartai atsivėrė. — Ponas Solomonas gyvena viršutiniame aukšte. Pasakykite svečiui, kad kiltų *paskutiniu* liftu dešinėje pusėje. Jis kelia tiesiai į viršų.

— Ačiū. — Malachas vėl užsidėjo kepurę ir nuvažiavo.

Statydamas automobilį garažo gilumoje patikrino, ar nematyti stebėjimo kamerų. Ne. Panašu, jog čia gyvena žmonės, kurie ne tik nevagia iš automobilių, bet ir nemėgsta būti stebimi.

Malachas pastatė limuziną tamsiame kampe prie liftų, nuleido pertvarą, skiriančią vairuotojo vietą nuo keleivių salono, ir pro atsiradusią angą persliuogė į limuzino galą. Ten nusimetė vairuotojo kepurę ir užsidėjo šviesių plaukų peruką. Pasitaisė švarką ir kaklaraištį, pažvelgė į veidrodį tikrindamas, ar neišterliojo maskuojamojo kremo. Malachas neketino rizikuoti nė menkiausia smulkmena. Tik ne šį vakarą.

Aš pernelyg ilgai šito laukiau.

Po kelių sekundžių Malachas įėjo į privatų liftą. Į viršų pakilo tyliai ir sklandžiai. Durys atsidarė tiesiai į elegantišką privataus buto vestibiulį. Šeimininkas jo jau laukė.

— Sveiki atvykę, daktare Abadonai.

Malachas pažvelgė į garsiąsias pilkas akis ir pajuto, kaip smarkiau ėmė plakti širdis.

— Pone Solomonai, dėkoju, kad sutikote mane priimti.

— Prašau vadinti mane Piteriu.

Vyrai ištiesė vienas kitam rankas. Spausdamas šeimininko ranką, Malachas pamatė ant jos auksinį masonų žiedą... ant tos pačios rankos, kuri kitados laikė pistoletą, nukreiptą į Malachą. Iš tolimos Malacho praeities atsklido balsas. *Jei paspausi gaiduką, aš tave persekiosiu amžinai.*

— Prašau užeiti, — pakvietė Solomonas, vesdamas Malachą į elegantišką svetainę, pro kurios plačius langus buvo matyti kvapą gniaužianti Vašingtono panorama.

— Užuodžiu arbatą? — įeidamas paklausė Malachas.

Solomonui tai padarė įspūdį.

— Mano tėvai visada pasiūlydavo svečiams arbatos. Aš tęsiu šią tradici-

ją. — Jis nusivedė Malachą į svetainę, kur prie židinio laukė paruoštas arbatos servizas. — Grietinėlės, cukraus?

— Ačiū, gersiu juodą.

Solomonui ir tai padarė įspūdį.

— Mėgstate tai, kas gryna. — Jis įpylė du puodelius juodosios arbatos. — Sakėte, kad norite su manimi aptarti labai subtilų reikalą, apie kurį galima kalbėti tik akis į akį.

— Dėkoju, kad nepagailėjote laiko.

— Dabar mes esame broliai masonai. Mus sieja ryšys. Sakykite, kuo galiu jums padėti.

— Pirmiausia norėčiau padėkoti už garbę, kurią suteikėte, kai prieš kelis mėnesius pripažinote man trisdešimt trečią laipsnį. Tai man be galo svarbu.

— Džiaugiuosi, bet prašau nepamiršti, kad tai buvo ne vien mano sprendimas. Tokius dalykus balsavimu sprendžia Aukščiausioji taryba.

— Be abejo.

Malachas spėjo, kad Piteris Solomonas veikiausiai balsavo prieš jį, tačiau masonų organizacijoje, kaip ir visur kitur, pinigai reiškė galią. Savo ložėje gavęs trisdešimt antrą laipsnį, Malachas mėnesį luktelėjo ir pervedė kelis milijonus dolerių, skirtų labdarai, į masonų Didžiosios ložės sąskaitą. Kaip ir tikėjosi, šio nesavanaudiško ir netikėto veiksmo pakako, kad netrukus sulauktų kvietimo į elitinį trisdešimt trečią laipsnį. *Ir vis tiek jokių paslapčių nesužinojau.*

Nepaisant nuo amžių sklindančių kalbų — „Viskas bus atskleista pasiekus trisdešimt trečią laipsnį“ — Malachas neišgirdo nieko naujo, nieko, kas galėtų jam padėti ieškoti toliau. Tačiau jis nė nesitikėjo ko nors išgirsti. Glaudžiausią vidinį laisvųjų mūrininkų ratelį sudarė dar mažesni rateliai... ir jų nariu Malachas netaps dar ilgai, o gal ir išvis niekada. Jam tai nerūpėjo. Įšventinimas atliko savo vaidmenį. Toje Šventyklos menėje įvyko nepaprastas dalykas, suteikęs Malachui valdžią visiems joje buvusiesiems. *Daugiau neketinu žaisti pagal jūsų taisykles.*

— Turbūt pamenate, — ištarė Malachas gurkšnodamas arbatą, — kad prieš daugelį metų mes jau buvome susitikę?

Solomonas regimai nustebo.

— Tikrai? Ne, nepamenu.

— Tai buvo labai seniai. — *O mano tikras vardas nėra Kristoferis Abadonas.*

— Atsiprašau. Tikriausiai senatvė paveikė atmintį. Priminkite, kur buvome susitikę?

Malachas paskutinį kartą nusišypsojo žmogui, kurio nekentė labiausiai pasaulyje.

— Gaila, kad nepamenate.

Vienu sklandžiu judesiu Malachas išsitraukė iš kišenės nedidelį įtaisą ir iš-

tiesęs ranką įrėmė jį Solomonui į krūtinę. Blykstelėjo melsva šviesa, sušnypštė elektrošoko iškrova, Piteris Solomonas aiktelėjo iš skausmo, milijono voltų elektros krūviui persmelkus kūną. Jo akys išsiplėtė, kūnas susmuko krėsle. Malachas atsistojo, priėjo prie gulinčiojo, laižydamasis tarsi liūtas, ketinantis suėsti sužeistą auką.

Solomonas sunkiai gaudė orą.

Malachas pamatė aukos akyse baimę ir pamanė: kažin ar daug žmonių yra matę didįjį Piterį Solomoną pabūgusį? Malachas ilgokai pasimėgavo reginiu. Nugėrė gurkšnį arbatos, laukdamas, kol žmogus atgaus kvapą.

Solomonas krūpčiojo mėgindamas prabilti.

— Ko-kodėl? — galiausiai išstenėjo jis.

— O kaip tu manai? — paklausė Malachas.

Solomonas atrodė visiškai sutrikęs.

— Tau reikia... pinigų?

Pinigų? Malachas nusikvatojo ir nugėrė dar arbatos.

— Aš daviau masonams kelis milijonus, turtų man nereikia. — *Ateinu ieškoti išminties, o jis man siūlo turtus.*

— Tai ko... tu nori?

— Tu saugai paslaptį. Šį vakarą man ją atskleisi.

Solomonas iš paskutiniųjų stengėsi pakelti smakrą, norėdamas pažvelgti Malachui į akis.

— Aš ne...nesuprantu.

— Užteks meluoti! — riktelėjo Malachas, prieidamas prie paralyžiuotojo ir sustodamas visai arti jo. — Aš žinau, kas paslėpta čia, Vašingtone.

Pilkose Solomono akyse švietė iššūkis.

— Visai nenumanau, apie ką tu kalbi!

Malachas dar nugėrė arbatos ir pastatė puodelį ant padėkliuko.

— Tuos pačius žodžius tu man ištarei prieš dešimt metų, tą naktį, kai mirė tavo motina.

Solomono akys plačiai išsiplėtė.

— Tu?..

— Ji galėjo ir nemirti. Jei būtum man atidavęs tai, ko prašiau...

Vyresniojo žmogaus veidą iškreipė pasibaisėjimas, atpažinimas... ir netikėjimas.

— Įspėjau tave, — toliau kalbėjo Malachas. — Jei paspausi gaiduką, persekiosiu tave amžinai.

— Bet tu juk...

Malachas šoktelėjo ir dar kartą tvirtai įbedė elektrošoko prietaisą Solomonui į krūtinę. Vėl blykstelėjo melsva šviesa, ir Solomono kūnas visiškai suglebo.

Malachas įsidėjo prietaisą atgal į kišenę ir ramiai baigė gerti arbatą. Išgėręs nusišluostė lūpas linine servetėle su išsiuvinėta monograma ir pažvelgė žemyn, į auką.

— Eisim?

Solomono kūnas nesujudėjo, bet akys buvo plačiai atmerktos ir atidžios.

Malachas pasilenkė ir sušnibždėjo jam į ausį:

— Nuvesiu tave ten, kur išlieka tik tiesa.

Daugiau netaręs nė žodžio Malachas suglamžė servetėlę ir užkimšo ja Solomonui burną. Paskui užsimetė suglebusį kūną ant tvirtų pečių ir patraukė į privatų liftą. Išeidamas dar pasiėmė nuo staliuko prie durų Solomono *iPhone* ir raktus.

Šiąnakt tu man atskleisi visas savo paslaptis, pamanė Malachas. Be kita ko, ir tą — kodėl tada palikai mane mirti.

30 skyrius

Senato bazės lygmuo.

Senato rūsys.

Sulig kiekvienu žingsniu žemyn Robertą Lengdoną vis labiau kamavo klaustrofobija. Leidžiantis į pastato gelmes oras darėsi vis troškesnis, tarsi čia nebūtų ventiliacijos. Sienos buvo nelygios, sumūrytos iš akmens luitų ir geltonų plytų.

Direktorė Sato eidama kažką rašė delninuke. Lengdonas jautė, kad jos uždarumas slepia įtarimus, tačiau šis jausmas ėmė darytis abipusis. Sato vis dar nepasakė Lengdonui, kaip ji sužinojo, kad jis šįvakar yra čia. *Nacionalinio saugumo klausimas?* Jam buvo labai sunku įžvelgti ryšį tarp senovės misticizmo ir nacionalinio saugumo. Nors, tiesą sakant, sunku suprasti visą šią situaciją.

Piteris Solomonas patikėjo man saugoti talismaną... kliedintis pamišėlis apgaule atviliojo mane į Kapitolijų ir nori, kad pasinaudojęs talismanu atrakinčiau mistinius vartus... galbūt esančius patalpoje, paženklintoje SBB13.

Nelabai aiškus vaizdas.

Žingsniuodamas toliau Lengdonas pamėgino ištrinti iš atminties šiurpų vaizdą — ištatuiruotą Piterio plaštaką, paverstą Slėpinių ranka. Bjaurius vaizdus lydėjo Piterio balsas: *Senovės Slėpiniai, Robertai, tapo daugelio mitų šaltiniu... bet tai nereiškia, kad jie patys yra išgalvoti.*

Lengdono, profesionaliai tyrinėjančio mistinius simbolius ir jų istoriją, intelektas nuo seno priešinosi Senovės Slėpinių idėjai ir jų žadamoms apoteozės galioms.

Teisybė, istorijoje užfiksuota neginčijamų duomenų apie slaptą išmintį,

perduodamą šimtmečių šimtmečius nuo seniausių laikų ir veikiausiai kildinamą iš senovės Egipto mistikų mokyklų. Šios žinios vėliau pasitraukė į pogrindį, paskui vėl iškilo aikštėn Renesanso laikų Europoje ir ten, kaip liudija daugelis pasakojimų, buvo patikėtos išrinktųjų mokslininkų grupelei, susibūrusiai pirmajame Europos intelektualų centre — Londono karališkojoje draugijoje, gavusioje mįslingą Nematomosios kolegijos pravardę.

Neilgai trukus slaptajai „kolegijai" jau priklausė šviesiausi pasaulio protai — Izaokas Niutonas, Fransis Beikonas, Robertas Boilis ir net Bendžaminas Franklinas. Šiais laikais jai priklausančių mūsų „amžininkų" sąrašas ne mažiau įspūdingas — tai Einšteinas, Hokingas, Boras ir Celsijus. Visi šie talentingi mokslininkai padėjo žmogiškajam pažinimui žengti kokybinį šuolį, ir kai kas jų pasiekimus aiškino galimybėmis naudotis senovės išmintimi, slaptai saugoma Nematomojoje kolegijoje. Lengdonas tuo abejojo, nors sutiko, kad kolegijoje iš tiesų buvo nemaža „mistinės veiklos".

1936 m. atradus slaptus Izaoko Niutono užrašus, visas pasaulis apstulbo, kai juose atsiskleidė begalinis aistringas Niutono dėmesys senovės alchemijai ir mistikai. Tarp privačių Niutono dokumentų rastas jo laiškas Robertui Boiliui, kuriame Boilis raginamas laikytis „visiškos tylos" ir ničnieko neatskleisti apie jiems abiem prieinamas mistines žinias. „Jų negalima atskleisti, — rašė Niutonas, — nepadarius pasauliui didžiulės žalos."

Dėl šio keisto įspėjimo prasmės mokslininkai tebesiginčija iki šiol.

— Profesoriau, — staiga prakalbo Sato, pakėlusi akis nuo delninuko, — nors jūs atkakliai tvirtinate neturįs supratimo, kodėl šiandien čia atsidūrėte, gal vis dėlto galėtumėte paaiškinti, kokią prasmę turi Piterio Solomono žiedas?

— Galiu pamėginti, — sutiko Lengdonas, pradėdamas mąstyti apie kitką.

Ji išsitraukė iš kišenės maišelį su žiedu ir padavė jį Lengdonui.

— Papasakokite apie simbolius, kuriais papuoštas žiedas.

Toliau eidamas tuščiu koridoriumi, Lengdonas apžiūrėjo gerai pažįstamą žiedą. Jo akyje buvo išraižytas dvigalvis feniksas, laikantis šūkį ORDO AB CHAO, o ant paukščio krūtinės — skaičius 33.

— Dvigalvis feniksas ir skaičius trisdešimt trys yra aukščiausio masonų laipsnio emblema. — Formaliai šis prestižinis laipsnis egzistavo tik Škotijos ložės apeigose. Tačiau masonų apeigos, įšventinimo lygiai ir laipsniai buvo susipynę į tokią sudėtingą hierarchiją, kad Lengdonas šiandien nenorėjo nė pradėti jos aiškinti Sato. — Iš esmės trisdešimt trečias laipsnis yra ypatinga garbė, skirta išrinktiesiems — mažai aukščiausią padėtį pasiekusių masonų grupelei. Visus kitus laipsnius galima įgyti, sėkmingai įvykdžius ankstesnių laipsnių reikalavimus, bet perėjimas į trisdešimt trečią laipsnį yra kontroliuojamas. Jį galima įgyti tik gavus kvietimą.

— Tai jūs žinojote, kad Piteris Solomonas yra šios išrinktųjų grupelės narys?

— Be abejo. Narystė nėra slapta.

— Ir jis dabar yra aukščiausias jų pareigūnas?

— Šiuo metu — taip. Piteris vadovauja Aukščiausiosios tarybos trisdešimt trečiam laipsniui, kuris yra Amerikos škotų apeigų valdomasis organas.

Lengdonas mėgo lankytis jų būstinėje — Šventyklos rūmuose: tikras klasicizmo šedevras, simboline puošyba nenusileidžiantis Roslino koplyčiai Škotijoje.

— Profesoriau, ar pastebėjote, kas išgraviruota ant paties žiedo? Žodžiai: „Viskas bus atskleista pasiekus trisdešimt trečią laipsnį."

Lengdonas linktelėjo.

— Tai įprasta tema žinios, kurią masonai perduoda iš kartos į kartą.

— Ir, man atrodo, reiškia štai ką: jei masonas įšventinamas į trisdešimt trečią laipsnį, jam *atskleidžiama* ypatinga išmintis?

— Taip, apie tai pasakojama, tačiau iš tikrųjų veikiausiai yra kitaip. Sąmokslo teorijos šalininkai seniai kalba, kad nedidelei aukščiausio laipsnio masonų grupelei yra atskleidžiama kažkokia didinga mistinė paslaptis. Spėju, kad iš tiesų viskas toli gražu ne taip dramatiška.

Piteris Solomonas juokais ne kartą buvo Lengdonui užsiminęs apie neįkainojamą masonišką paslaptį, bet šis visad manė, kad tai tik šelmiški mėginimai įtikinti jį tapti brolijos nariu. Deja, šio vakaro įvykiai anaiptol neatrodė juokingi, ir rimtas Piterio prašymas gerai saugoti Lengdono krepšyje esantį ryšulėlį nė iš tolo nedvelkė šelmiškumu.

Lengdonas liūdnai dirstelėjo į plastiko maišelį, kuriame buvo auksinis Piterio žiedas.

— Direktore, — paprašė jis, — ar neprieštarausite, jei aš jį pasiimsiu?

Ji atsisuko.

— Kam?

— Piteriui šis žiedas labai brangus, norėčiau šįvakar jį jam grąžinti.

Sato skeptiškai pažvelgė į jį.

— Tikėkimės, jums tai pavyks.

— Ačiū, — padėkojo Lengdonas ir įsidėjo žiedą į kišenę.

— Dar vienas klausimas, — tarė Sato jiems toliau skubant labirintu. — Mano darbuotojai praneša, kad derinant tokius žodžius kaip „trisdešimt trečias laipsnis" ir „vartai" su žodžiu „masonai" atrasta šimtai nuorodų į žodį „piramidė".

— Tai irgi nekeista, — atsakė Lengdonas. — Šiuolaikinių masonų pirmtakai yra Egipto piramidžių statytojai, o pati piramidė, kaip ir kiti egiptietiški motyvai, labai dažnai pasitaiko masonų simbolikoje.

— Ką ji simbolizuoja?

— Iš esmės piramidė reiškia apšvietą, nušvitimą. Tai architektūrinis simbolis, išreiškiantis senovės žmogaus gebėjimą išsivaduoti iš žemiškumo ir pakilti į dangų, į auksinę saulę, o galiausiai — pasiekti aukščiausią nušvitimo šaltinį.

Ji luktelėjo, o paskui paklausė:

— Ir daugiau nieko?

Ir daugiau nieko?! Lengdonas ką tik jai apsakė vieną elegantiškiausių istorijoje žinomų simbolių. *Struktūra, kuria žmogus iškyla į dievų sferą.*

— Jei tikėsime mano darbuotojais, — tarė ji, — tai šį vakarą rastume ir kitą, gerokai svarbesnį, ryšį. Jie man praneša, kad egzistuoja populiari legenda apie *konkrečią*, Vašingtone esančią, piramidę — piramidę, siejamą ir su masonais, ir su Senovės Slėpiniais.

Lengdonas pagaliau suprato, apie ką ji kalba, ir nutarė išsklaidyti nesusipratimą, kad nereikėtų jam tuščiai gaišti laiko.

— Šią legendą esu girdėjęs ir aš, direktore, tačiau tai gryniausia fantazija. Masonų piramidė — vienas iš patvariausių Kolumbijos apygardos mitų, veikiausiai kilęs iš sąsajos su piramide, esančia ant Jungtinių Valstijų didžiojo antspaudo.

— Kodėl jūs anksčiau apie ją neužsiminėte?

Lengdonas gūžtelėjo pečiais.

— Todėl, kad ji neturi jokio faktinio pagrindo. Juk sakiau, tai mitas. Vienas iš daugelio mitų, siejamų su masonais.

— Tačiau *šis* konkretus mitas tiesiogiai siejamas ir su Senovės Slėpiniais?

— Žinoma, kaip ir daugybė kitų. Senovės Slėpiniai tapo daugelio nuo senų laikų išlikusių legendų šaltiniu — tai pasakojimai apie ypatingų galių turinčią išmintį, kurią saugo slaptieji sargai, tokie kaip tamplieriai, Rožės kryžininkai, iliuminatai, alumbradai... sąrašą galima tęsti be galo. Visi šie pasakojimai paremti Senovės Slėpiniais... masonų piramidė — tik vienas toks pavyzdys.

— Aišku, — atsakė Sato. — Apie ką būtent pasakojama šioje legendoje?

Lengdonas svarstydamas paėjo kelis žingsnius, po to atsakė:

— Na, aš nesu sąmokslo teorijų specialistas, bet mitologiją studijavau, tad pasakysiu, kad beveik visos legendos panašios: Senovės Slėpiniai — prarastoji amžių išmintis — visada buvo laikomi švenčiausiu žmonijos lobiu, kuris, kaip visi didžiuliai lobiai, nuo seno stropiai saugomas. Apsišvietę išminčiai, suprantantys tikrąją šios išminties galią, išmoko bijotis jos stulbinamų galimybių. Jie žinojo, kad šiai išminčiai patekus į nepašvęstųjų rankas galima tikėtis katastrofiškų rezultatų; kaip jau esu sakęs anksčiau, galingais įrankiais galima naudotis ir geriems, ir blogiems tikslams. Todėl pirmieji šios išminties sergėtojai, siekdami apsaugoti Senovės Slėpinius, o podraug ir visą žmoniją, sukūrė slaptas brolijas.

Išmintis būdavo atskleidžiama tik visus įšventinimus praėjusiems brolijų nariams: taip ją perduodavo vienas išminčius kitam. Daug kas tiki, kad istorijoje galime aptikti pėdsakus tų, kuriems buvo žinoma ši išmintis... tai pasakojimai apie burtininkus, magus ir žiniuonius gydytojus.

— O masonų piramidė? — paklausė Sato. — Koks jos vaidmuo?

— Na, — atsakė Lengdonas, pagreitinęs žingsnį, kad neatsiliktų, — čia istorija pradeda susilieti su mitais. Jei tikėsime tam tikrais pasakojimais, XVI amžiuje Europoje išnyko beveik visos slaptosios brolijos, daugumą jų sunaikino stiprėjantis religinis persekiojimas. Sakoma, kad masonai — tai paskutiniai išlikę Senovės Slėpinių sergėtojai. Suprantama, jie baiminosi, kad jei jų brolija kada nors išnyks, kaip išnyko jos pirmtakės, Senovės Slėpiniai bus prarasti visam laikui.

— O *piramidė*? — neatlyžo Sato.

Lengdonas kaip tik ruošėsi prabilti apie ją.

— Masonų piramidės legenda visai paprasta. Ji pasakoja, kad masonai, siekdami atlikti pareigą ir išsaugoti didžiąją išmintį ateities kartoms, nutarė ją paslėpti didžioje tvirtovėje. — Lengdonas pasistengė prisiminti viską, ką buvo apie tai girdėjęs. — Dar kartą primenu, jog tai mitas, tačiau kalbama, kad masonai pernešė slaptąją išmintį iš Senojo pasaulio į Naująjį — tai yra į Ameriką, į šalį, kuri, kaip jie tikėjosi, nepasiduos religijos tironijai. Čia jie pastatė neįveikiamą tvirtovę — slaptą *piramidę*, kurioje Senovės Slėpiniai turėjo būti saugomi tol, kol *visa* žmonija bus pasirengusi įvaldyti stulbinamą, šios išminties teikiamą galią. Mitas pasakoja, kad masonai apvainikavo piramidę spindinčia gryno aukso viršūne, simbolizuojančia viduje slypinčius lobius — senovės išmintį, galinčią suteikti žmonijai visas jai pavaldžias galias. Apoteozė.

— Tai bent istorija, — ištarė Sato.

— Taip. Apie masonus nuolat pasakojama keisčiausių legendų.

— Jūs, be abejo, netikite, kad ši piramidė egzistuoja.

— Tikrai ne, — atsakė Lengdonas. — Nėra jokių duomenų, leidžiančių manyti, kad mūsų protėviai masonai Amerikoje, o juo labiau Kolumbijos apygardoje, pastatė kokią nors piramidę. Piramidę paslėpti gana sunku, ypač jei ji tokio dydžio, kad talpina visą prarastą amžių išmintį.

Lengdonas prisiminė, kad legendoje nė žodžiu neužsimenama, kas *konkrečiai* yra toje masonų piramidėje — ar tai senovės tekstai, ar okultiniai raštai, ar mokslo atradimai, ar kas nors dar paslaptingesnio, — tačiau teigiama, kad brangioji informacija sumaniai užšifruota... ir suprantama tik labiausiai nušvitusioms sieloms.

— Be to, — toliau kalbėjo Lengdonas, — ši istorija priklauso tai kategorijai,

kurią mes, simbologai, vadiname „archetipų hibridais": tai kelių klasikinių legendų samplaika, ir joje tiek daug elementų, pasiskolintų iš populiariosios mitologijos, kad yra pagrindas ją laikyti išgalvotu *konstruktu*... o ne istoriniu faktu.

Pasakodamas studentams apie archetipų hibridus, Lengdonas savo paskaitas iliustruodavo pavyzdžiais iš pasakų, perduodamų iš kartos į kartą, tampančių vis labiau neįtikimomis ir perimančių tiek daug elementų viena iš kitos, kad galiausiai jos visos virto vieningomis moralės istorijomis su tais pačiais simboliniais elementais — mergelėmis, gražuoliais princais, neįveikiamomis tvirtovėmis ir galingais burtininkais. Per pasakas mums dar vaikystėje įdiegiamas supratimas apie pamatinę gėrio ir blogio kovą: Merlinas stoja prieš Fėją Morganą, šventasis Jurgis prieš drakoną, Dovydas prieš Galijotą, Snieguolė prieš pamotę raganą ir net Lukas Skaivolkeris — prieš Dartą Veiderį.

Pasukusi už kampo ir paskui Andersoną leisdamasi trumpais laipteliais, Sato pasikrapštė pakaušį.

— Štai ką man pasakykit. Jei neklystu, piramides kitados laikė mistiniais *vartais*, pro kuriuos išėję velionys faraonai pakildavo pas dievus — ar ne taip?

— Taip.

Sato staiga sustojo, sugriebė Lengdoną už rankos ir įsmeigė į jį nuostabos ir netikėjimo kupiną žvilgsnį.

— Tai jūs man sakote, kad Piterio Solomono pagrobėjas liepė jums surasti slaptus *vartus*, o jums nė į galvą neatėjo, kad jis kalba apie šioje legendoje minimą masonų piramidę?

— Vadinkite masonų piramidę kaip norite, ji yra tik pasaka. Gryniausia fantazija.

Sato priėjo arčiau, Lengdonas užuodė jai iš burnos sklindantį surūkytų cigarečių kvapą.

— Suprantu jūsų pažiūras, profesoriau, bet man atliekant šį tyrimą sunku nepaisyti tokio sutapimo. Vartai, vedantys į slaptą išmintį? Man tai labai primena, ką tik jūs vienas, pasak Solomono pagrobėjo, įstengiate išaiškinti.

— Na, aš juk negaliu patikėti...

— Niekam neįdomu, kuo *jūs* galite patikėti. Kad ir kuo tikėtumėte, privalote pripažinti, kad šis žmogus *pats* gali tikėti masonų piramidės egzistavimu.

— Tas žmogus pamišėlis! Gal jis dar tiki, kad SBB Trylika — tai įėjimas į milžinišką požemio piramidę, kurioje sukrauta visa prarasta senovės išmintis!

Sato stovėjo nejudėdama, iš pykčio degančiomis akimis.

— Krizė, užklupusi mane šį vakarą, anaiptol *nėra* pasaka, profesoriau. Patikėkite, ji visiškai reali.

Stojo priešiška tyla.

— Ponia? — galiausiai ją nutraukė Andersonas, rodydamas už kokių trijų metrų dar vienas šarvuotas duris. — Mes jau beveik vietoje, tad jei norite eiti toliau...

Sato galiausiai nukreipė žvilgsnį nuo Lengdono ir mostu parodė Andersonui eiti pirmam.

Paskui saugos tarnybos viršininką jie įžengė pro rakinamas duris ir atsidūrė siaurame praėjime. Lengdonas žvilgtelėjo į kairę, paskui į dešinę. *Turbūt čia koks pokštas.*

Jis stovėjo ilgiausiame koridoriuje, kokį tik kada nors buvo matęs.

31 skyrius

Triša Dan, išėjusi iš ryškiai apšviesto Kubo į pirmykštę tuštumos tamsą, pajuto pažįstamą adrenalino antplūdį. Ką tik paskambino iš SMS apsaugos posto pranešti, kad atvyko Ketrinos svečias daktaras Abadonas, kurį reikia palydėti į Penktąją sekciją. Triša pasisiūlė jį atvesti daugiausia iš smalsumo. Ketrina beveik nieko nepasakojo apie žmogų, kuris netrukus apsilankys, ir Triša susidomėjo. Atrodo, Piteris Solomonas šiuo žmogumi absoliučiai pasitiki — Solomonai iki šiol nieko nebuvo pasikvietę į Kubą. Šis svečias bus pirmas.

Tikiuosi, jis normaliai pereis per tuštumą, pamanė Triša žingsniuodama šaltoje tamsoje. Ji nenorėjo, kad ypatingasis Ketrinos svečias pultų į paniką pamatęs, kokiu būdu teks pasiekti laboratoriją. *Pirmą kartą visada būna baisiausia.*

Trišai pirmas kartas buvo beveik prieš metus. Ji priėmė Ketrinos pateiktą darbo pasiūlymą, pasirašė informacijos neskleidimo sutartį ir drauge su Ketrina atėjo į SMS apžiūrėti laboratorijos. Moterys perėjo vadinamąja „gatve“ iki metalinių durų su užrašu „Penktoji sekcija“. Ketrina mėgino paruošti būsimą bendradarbę — ji sakė, kad laboratorija labai nuošali, tačiau Triša vis tiek nebuvo pasirengusi vaizdui, kuris atsivėrė jai prieš akis, kai šnypšdamos atsidarė durys.

Tuštuma.

Ketrina peržengė slenkstį, paėjo keletą žingsnių į visišką tamsą ir pamojo Trišai, ragindama sekti iš paskos.

— Tikėk manim. Nepasiklysi.

Triša įsivaizdavo, kaip visiškoje tamsoje klaidžioja po futbolo aikštės dydžio patalpą, ir vien nuo tokios minties apsipylė šaltu prakaitu.

— Čia įrengta sistema, padedanti neišklysti iš kelio, — Ketrina parodė į grindis. — Labai paprasta, nesusijusi su technologijomis.

Triša tamsoje pamėgino įsižiūrėti į šiurkščias cementines grindis. Ne iš karto pavyko pamatyti siaurą kiliminį takelį, paklotą tiesia linija. Kilimas buvo panašus į tamsoje išnykstantį taką.

— Stenkis žiūrėti kojomis, — tarė Ketrina, pasisuko ir nuėjo. — Tiesiog eik paskui mane ir neatsilik.

Ketrina išnyko tamsoje, o Triša nurijo baimės kamuolį ir žengė paskui ją. *Tai beprotybė!* Jai žengus kiliminiu taku vos kelis žingsnius, Penktosios sekcijos durys užsidarė: išnyko paskutiniai šviesos spinduliai. Klausydamasi pagreitėjusio savo pulso, Triša sutelkė visą dėmesį į kilimą po kojomis. Truputį paėjusi minkštu paviršiumi staiga pajuto, kaip dešinės kojos pėda palietė šiurkštų cementą. Krūptelėjusi tuojau pat pasuko kairiau, ir abi pėdos vėl lietė kilimą.

Tamsoje priekyje pasigirdo Ketrinos balsas, nors žodžius slopino negyva šios bedugnės akustika.

— Žmogaus kūnas — tikras stebuklas, — ištarė ji. — Jei jis netenka informacijos, kurią teikė viena juslė, beveik iš karto suaktyvėja visos kitos. Šią akimirką tavo pėdų nervai tiesiogine prasme stengiasi prisitaikyti ir tapti jautresni.

Labai teisingai daro, pamanė Triša, vėl grįždama atgal ant kilimo.

Jos tylėdamos ėjo, ir Trišai atrodė, kad keliauja gerokai per ilgai.

— Ar dar toli? — galiausiai paklausė ji.

— Esame beveik pusiaukelėje, — Ketrinos balsas ataidėjo iš toliau.

Triša pagreitino žingsnius, stengdamasi neprarasti budrumo, tačiau jos neapleido baimė, kad tamsa ją praris. *Nieko nematau, net jei tai būtų per milimetrą man nuo veido.*

— Ketrina? O kaip sužinosiu, kada metas sustoti?

— Netrukus pamatysi, — atsakė ji.

Tai buvo prieš metus, o dabar Triša vėl žingsniavo tuštuma, tik priešinga kryptimi — į vestibiulį, atvesti viršininkės svečio. Po kojomis staiga pasikeitusi kilimo faktūra ją įspėjo, kad iki išėjimo liko trys metrai. *Įspėjamasis takelis,* kaip sakė Piteris Solomonas, aistringas beisbolo mėgėjas. Triša staiga sustojo, išsitraukė elektroninę kortelę ir tamsoje apčiuopė sieną, ieškodama plyšio, į kurį įkišo kortelę.

Durys sušnypštė ir atsidarė.

Triša primerkusi akis apžvelgė jaukiai apšviestą SMS koridorių.

Dar kartą... įveikiau.

Eidama tuščiais koridoriais Triša vėl prisiminė keistą redaguotą dokumentą, kurį rado įslaptintame tinkle. *Senoviniai vartai? Slapta vieta po žeme?* Ji pamanė: kažin ar Markui Zubianiui pavyks išsiaiškinti, kur yra paslaptingasis dokumentas.

*

Ketrina stovėjo valdymo punkte, apšviesta neryškaus plazminės sienos švytėjimo, ir žiūrėjo į mįslingą jų atrastą dokumentą. Jau buvo išskyrusi reikšmines frazes ir beveik visai įsitikinusi, kad šiame dokumente minima ta pati neįtikima legenda, kurią jos brolis, atrodo, bus papasakojęs daktarui Abadonui.

... slaptą vietą PO ŽEME, kur ...
... kažkur VAŠINGTONE, KOLUMBIJOS APYGARDOJE, koordinatės ...
... atrasti SENOVINIAI VARTAI, vedantys ...
... įspėjimas, PIRAMIDĖ turi pavojingų ...
... iššifruoti IŠGRAVIRUOTĄ SIMBOLONĄ, kad atskleistų ...

Būtinai reikia pamatyti visą dokumentą, pamanė Ketrina.

Ji dar pastovėjo, žiūrinėdama dokumentą, ir išjungė ekranus. Ketrina visad išjungdavo šį daug energijos eikvojantį įtaisą, kad be reikalo nešvaistytų skysto vandenilio, kuriuo buvo varomas generatorius, išteklių.

Žiūrėjo, kaip reikšminiai žodžiai palengva blanksta, susitraukia ligi mažyčio balto taškelio, o šis, kurį laiką pamirksėjęs sienos viduryje, galiausiai irgi užgęsta.

Ji nusisuko nuo sienos ir grįžo į savo kabinetą. Tuoj pasirodys daktaras Abadonas, reikia pasiruošti jį sutikti.

32 skyrius

— Jau tuoj, — tarė viršininkas Andersonas, vesdamas Lengdoną ir Sato nesibaigiančiais koridoriais, nusidriekusiais per visą Kapitolijaus rytinės pamatų pusės ilgį. — Linkolno laikais čia buvo plūktinės grindys ir visur šmirinėjo žiurkės.

Lengdonas pasidžiaugė, kad grindis išklojo plytelėmis: jis nelabai mėgo žiurkių. Grupė atkakliai ėjo toliau, keistas nevienodų jų žingsnių aidas dunksėjo ilgame koridoriuje. Iš abiejų pusių buvo daugybė durų, vienos uždarytos, kitos praviros. Daug durų šiame lygmenyje atrodė nenaudojamos. Lengdonas pastebėjo, kad patalpų numeriai pradėjo mažėti ir neilgai trukus priartėjo prie pabaigos:

SB4... SB3... SB2... SB1...

Jie praėjo duris, ant kurių nebuvo jokio ženklo, bet kai numeriai vėl pradėjo didėti, Andersonas sustojo.

RB1... RB2...

— Atsiprašau, — ištarė Andersonas. — Pražiopsojau. Taip giliai aš retai nusileidžiu.

Jie grįžo keletą metrų atgal prie senų metalinių durų, kurios, kaip dabar pamatė Lengdonas, buvo pačiame koridoriaus viduryje — ant meridiano, skiriančio Senato bazės (SB) ir Rūmų bazės (RB) lygmenis. Pasirodė, kad durys vis dėlto paženklintos, tačiau lentelė tokia išblukusi, kad ją sunku pastebėti.

SBB

— Štai čia, — tarė Andersonas. — Tuoj atneš raktus.

Sato susiraukė ir pažvelgė į laikrodį.

Lengdonas apžiūrėjo lentelę su raidėmis SBB ir paklausė Andersono:

— Kodėl ši patalpa priskiriama *Senato* pusei, juk ji yra per vidurį?

Andersonas atrodė sutrikęs.

— Ką jūs norėjote pasakyti?

— Čia parašyta „SBB“ — pirmoji raidė „S“, ne „R“.

Andersonas papurtė galvą.

— Raidė „S“ santrumpoje „SBB“ reiškia ne „Senatą“. Ji...

— Viršininke? — iš toli pašaukė apsaugininkas. Jis bėgte artėjo koridoriumi, ištiestoje rankoje laikydamas raktą. — Atsiprašau, pone, truputį užtrukome. Niekaip nepavyko rasti pagrindinio SBB rakto. Čia atsarginis, iš atsargų dėžės.

— Pagrindinis dingo? — nustebęs paklausė Andersonas.

— Gal kas pametė, — atsakė apsaugininkas, kuris uždusęs prisiartino prie jų. — Neatsimenu, kada kas nors būtų prašęs įleisti į šias patalpas.

Andersonas paėmė raktą.

— O nuo SBB Trylika atsarginio rakto nėra?

— Atsiprašau, kol kas neradome nė vienos SBB patalpos raktų. Makdonaldas dabar tuo užsiima. — Apsaugininkas išsitraukė radijo stotelę ir pakėlė prie burnos. — Bobai? Aš pas viršininką. Turi daugiau informacijos apie raktą nuo SBB Trylika?

Radijas sutraškėjo ir pasigirdo atsakymas:

— Tiesą sakant, turiu. Keistas dalykas. Nematau jokių įrašų nuo tada, kai įvedėme kompiuterius, bet knygose nurodyta, kad visi sandėliai, esantys SBB, buvo išvalyti ir apleisti daugiau negu prieš dvidešimt metų. Dabar jie priskirti nenaudojamoms patalpoms. — Jis patylėjo. — Išskyrus SBB Trylika.

Andersonas sugriebė radijo stotelę.

— Kalba viršininkas. Ką tai reiškia — visi, *išskyrus* SBB Trylika?

— Suprantate, pone, — atsakė balsas, — yra ranka padarytas įrašas, kad SBB Trylika patalpa paskirta „privačiam naudojimui“. Rašyta seniai, bet įrašą padarė ir pasirašė pats architektas.

Lengdonas žinojo, kad architektas — tai ne Kapitolijaus projekto autorius, bet žmogus, atsakingas už pastato priežiūrą. Paskirtasis Kapitolijaus architektas, panašiai kaip pastato prižiūrėtojas, atsako už viską — remontą, priežiūrą, apsaugą, personalą ir patalpų paskirstymą.

— Keisčiausia, — kalbėjo balsas per radiją, — kad architekto pastaboje nurodyta, jog ši patalpa skirta privačiai naudotis Piteriui Solomonui.

Lengdonas, Sato ir Andersonas apstulbę susižvalgė.

— Spėju, pone, — toliau kalbėjo balsas, — kad ponas Solomonas ir turi pagrindinį raktą nuo SBB, taip pat visus raktus nuo SBB Trylika.

Lengdonas negalėjo patikėti savo ausimis. *Piteris turi privatų kambarį Kapitolijaus rūsyje?* Jis visad žinojo, kad Solomonas turi paslapčių, bet ši nustebino net Lengdoną.

— Ką gi, — atsakė Andersonas be jokio džiaugsmo. — Mums reikia patekti būtent į SBB Trylika, tad ieškokite atsarginio rakto.

— Klausau, pone. Dar mes ieškome skaitmeninio dokumento, kurį liepėte atsiųsti...

— Ačiū, — nutraukė jį Andersonas, paspaudė mikrofono mygtuką ir išjungė garsą. — Tai viskas. Kai turėsite dokumentą, pasiųskite direktorei Sato.

— Supratau, pone. — Radijas nutilo.

Andersonas atidavė radijo stotelę apsaugininkui, tebestovinčiam priešais.

Apsaugininkas išsitraukė pastato plano kopiją ir padavė viršininkui.

— Pone, SBB pažymėtas pilka spalva, ženklas X rodo, kur yra SBB Trylika, tad rasti turėtų būti nesunku. Teritorija nedidelė.

Andersonas padėkojo apsaugininkui ir jam nuėjus įsigilino į planą. Lengdonas pažvelgė jam per petį ir apstulbo pamatęs daugybę kamarėlių, iš kurių buvo sudarytas keistas labirintas po Kapitolijumi.

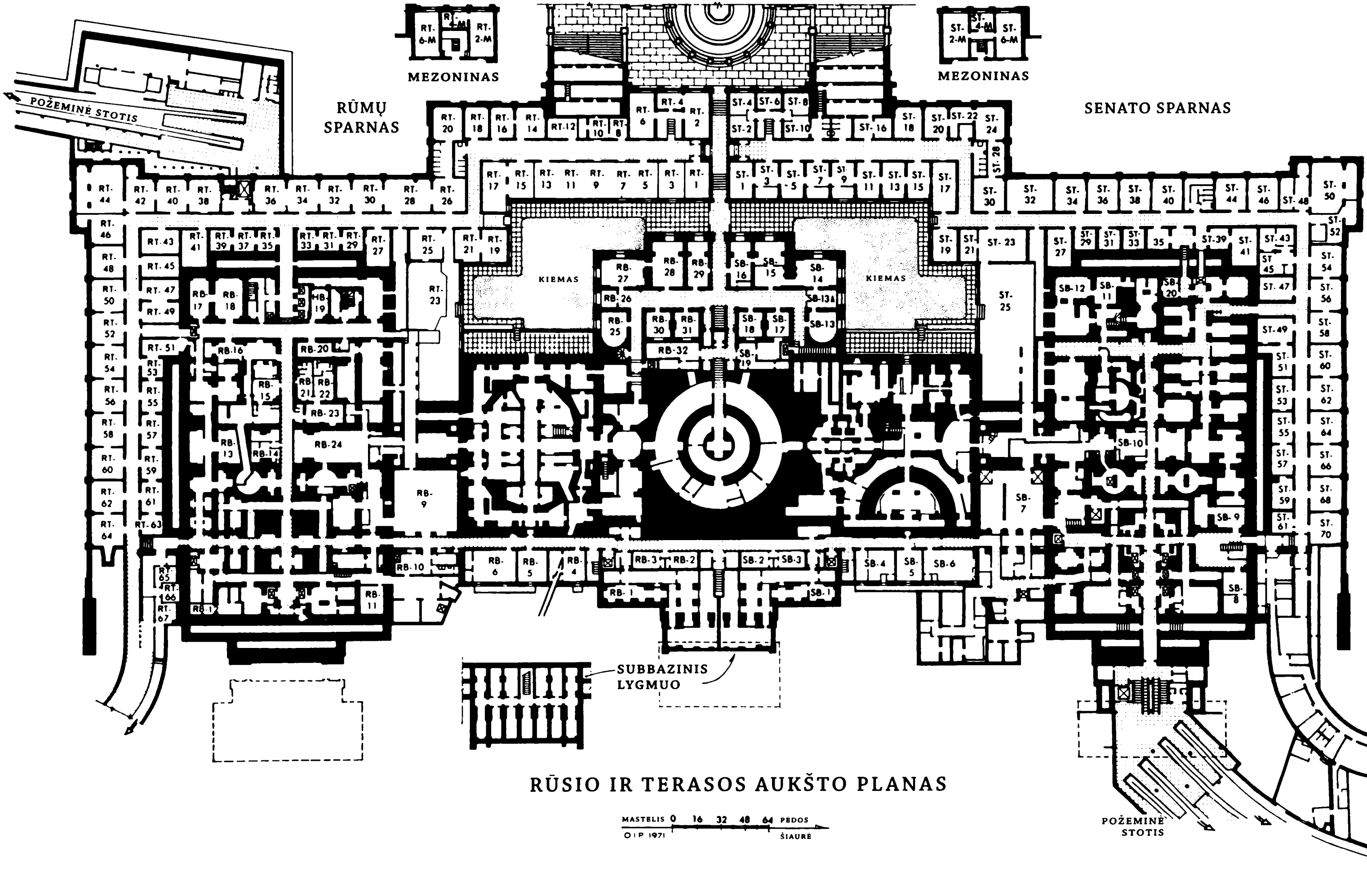
Andersonas ištyrė planą, linktelėjo galva ir įsikišo jį į kišenę. Pasukęs prie durų su ženklu SBB jis pakėlė raktą, bet sustojo, tarsi nenorėdamas jų atrakinti. Lengdonas jautėsi panašiai: net neįsivaizdavo, kas galėtų būti už šių durų, tačiau buvo tvirtai įsitikinęs, kad jei Solomonas ten ką nors paslėpė, tai tik dėl to, kad norėjo išsaugoti privatumą. *Visišką privatumą.*

Sato atsikrenkštė, ir Andersonas suprato jos užuominą. Viršininkas giliai įkvėpė, įkišo raktą į spyną ir pamėgino pasukti. Raktas nepajudėjo. Lengdonui akimirką gimė viltis, kad tai ne tas raktas. Tačiau pamėginus antrą kartą raktas pasisuko ir Andersonas atidarė duris.

Sunkios durys sugirgždėjo ir atsivėrė, į koridorių plūstelėjo drėgno oro gūsis.

Lengdonas pažvelgė į tamsą, tačiau ničnieko nebuvo matyti.

— Profesoriau, — tarė Andersonas, žvilgtelėjęs į Lengdoną, kuris apčiuo-

RŪSIO IR TERASOS AUKŠTO PLANAS

pomis ieškojo šviesos jungiklio, — noriu atsakyti į jūsų klausimą. „S“ raidė junginyje „SBB“ reiškia ne „Senatą“. Tai priešdėlio „sub“ pradžia.

— „Sub“? — nesuprasdamas paklausė Lengdonas.

Andersonas linktelėjo ir paspaudė jungiklį, esantį prie pat durų. Užsidegė vienintelė lemputė, apšviečianti baugiai stačius laiptus, besileidžiančius į nepermatomą tamsą.

— Raidėmis „SBB“ ženklinamas vadinamasis Kapitolijaus *subbazinis* lygmuo, esantis po *baze*.

33 skyrius

Sistemų saugumo specialistas Markas Zubianis patogiau įsitaisė ant savo futono ir suraukęs kaktą įsistebeilijo į informaciją nešiojamojo kompiuterio monitoriuje.

Po velnių, koks čia dabar adresas?

Geriausi jo, programišiaus, įrankiai pasirodė niekam tikę — nepavyko nei persisiųsti dokumento, nei iššifruoti paslaptingojo Trišai reikalingo IP adreso. Praėjo jau dešimt minučių, o Zubianio paleista programa vis dar tuščiai plakėsi į tinklo užkardas. Beveik nebuvo vilties, kad pavyks jas įveikti. *Nenuostabu, kad už tai tiek daug moka.* Jis jau susiruošė atsitraukti ir pamėginti kitą būdą, tik staiga suskambo telefonas.

Triša, dėl Dievo meilės, aš juk sakiau, kad pats paskambinsiu. Jis išjungė futbolo rungtynių garsą ir atsiliepė:

— Taip?

— Ar čia Markas Zubianis? — paklausė vyriškas balsas. — Gyvenate Vašingtone, Kingstono plente, 357?

Fone Zubianis išgirdo kažką negarsiai šnekučiuojant. *Reklaminis skambutis per atkrintamąsias rungtynes? Ar jie proto neteko?*

— Tuoj atspėsiu — tikriausiai aš laimėjau savaitę atostogų Angiloje?

— Ne, — atsakė balsas, kuriame nebuvo girdėti nė šešėlio humoro. — Jums skambina iš Centrinės žvalgybos valdybos sistemų saugumo skyriaus. Norėtume išgirsti atsakymą, kodėl jūs mėginate patekti į vieną iš mūsų įslaptintų duomenų bazių?

Trimis aukštais aukščiau Kapitolijaus *subbazinio* lygmens, erdviame lankytojų centro vestibiulyje, apsaugininkas Nunjesas kaip kiekvieną vakarą užrakino

centrines įėjimo duris. Eidamas marmuru išklotomis grindimis jis mąstė apie tatuiruotąjį vyriškį karišku paltu.

Aš jį įleidau. Nunjesas svarstė, ar rytoj jo neišmes iš darbo.

Eidamas prie eskalatoriaus staiga išgirdo beldimą į lauko duris ir atsigręžė. Prisimerkęs įsižiūrėjo ir už durų pamatė pagyvenusį afroamerikietį, kuris delnu beldė į stiklą, ženklais liepdamas įleisti vidun.

Nunjesas papurtė galvą ir parodė į laikrodį.

Vyriškis vėl pabeldė ir žingtelėjo arčiau šviesos. Jis buvo apsirengęs nepriekaištingu mėlynu kostiumu, žili plaukai trumpai nukirpti. Nunjeso pulsas pagreitėjo. *To dar betrūko*. Net iš tolo jis atpažino, kas šis žmogus. Nunjesas nuskubėjo prie įėjimo ir atrakino duris.

— Atsiprašau, pone. Prašom, įeikite, įeikite.

Vorenas Belamis — Kapitolijaus architektas — peržengė slenkstį ir mandagiai linktelėjo galva, dėkodamas Nunjesui. Belamis buvo lankstus ir lieknas, tiesios laikysenos ir veriančio žvilgsnio, nuo jo sklido pasitikėjimas žmogaus, kuris visiškai valdo savo aplinką. Jau dvidešimt penkerius metus Belamis prižiūrėjo JAV Kapitolijų.

— Ar galiu jums kuo nors padėti, pone? — paklausė Nunjesas.

— Taip, ačiū, — Belamis labai aiškiai ir tiksliai tarė žodžius. Buvo baigęs Gebenės lygos universitetą šalies Šiaurės Vakaruose, todėl jo tartis priminė britišką. — Ką tik sužinojau, kad šį vakarą čia nutiko nemalonus dalykas. — Jis atrodė labai susirūpinęs.

— Taip, pone. Tai...

— Kur viršininkas Andersonas?

— Apačioje, su juo direktorė Sato iš CŽV Saugumo tarnybos.

Belamio akys neramiai išsiplėtė.

— CŽV irgi čia?

— Taip, pone. Direktorė Sato atvyko beveik iškart po įvykio.

— Kodėl? — griežtai paklausė Belamis.

Nunjesas gūžtelėjo pečiais. *Gal manote, kad aš turėjau jos paklausti?*

Belamis nužingsniavo tiesiai prie eskalatorių.

— Kur jie?

— Nuėjo žemyn.

Nunjesas nuskubėjo iš paskos. Belamis susirūpinęs atsigręžė.

— Žemyn? Kodėl?

— Tiesą sakant, nežinau — išgirdau per radiją.

Belamis pagreitino žingsnį.

— Tuojau pat nuveskite mane pas juos.

— Taip, pone.

Kol abu vyrai skubėjo erdviu vestibiuliu, Nunjesas pastebėjo ant Belamio piršto stambų aukso žiedą.

Nunjesas išsitraukė radijo stotelę.

— Įspėsiu viršininką, kad jūs ateinate.

— Ne. — Belamio akys grėsmingai žybtelėjo. — Norėčiau pasirodyti netikėtai.

Nunjesas žinojo šiandien jau padaręs keletą didžiulių klaidų, bet jei nepraneš viršininkui Andersonui, kad į pastatą įėjo architektas, jam tikrai bus galas.

— Pone? — nedrąsiai pratarė jis. — Manau, viršininkui Andersonui būtų geriau...

— Jūs juk žinote, kad aš esu pono Andersono *darbdavys*? — paklausė Belamis.

Nunjesas linktelėjo.

— Tada, manau, jis norėtų, kad jūs vykdytumėte mano nurodymus.

34 skyrius

Triša Dan įžengė į Smitsono muziejaus saugyklų vestibiulį ir nustebusi pažvelgė į lankytoją. Jis visiškai nebuvo panašus į akiniuotus antropologijos, okeanografijos, geologijos ir kitų mokslų daktarus tvido švarkais, dažniausiai pasirodančius šiame pastate. Daktaras Abadonas vilkėjo nepriekaištingai pasiūtą kostiumą ir atrodė tikras aristokratas. Jis buvo aukštas, plačiapetis, įdegusio veido, dailiai sušukuotais šviesiais plaukais: Trišai pasirodė, kad jis labiau pratęs lankytis prašmatniose salėse, o ne mokslo laboratorijose.

— Jūs būsite daktaras Abadonas? — paklausė Triša tiesdama ranką.

Vyriškis, atrodo, dvejojo, tačiau paspaudė plačiu delnu putnią Trišos ranką.

— Atsiprašau. O jūs?

— Triša Dan, — atsakė ji. — Ketrinos asistentė. Ji manęs paprašė atvesti jus į laboratoriją.

— A, supratau. — Vyriškis pagaliau nusišypsojo. — Labai malonu jus matyti, Triša. Atsiprašau, jei atrodau sutrikęs. Man pasirodė, kad Ketrina šį vakarą čia ketino būti viena. — Jis mostelėjo koridoriaus link. — Bet aš jūsų paslaugoms. Rodykite kelią.

Nors vyriškis atsipeikėjo labai greitai, Triša jo akyse spėjo pastebėti nepasitenkinimo šešėlį. Jai kilo įtarimas, kodėl Ketrina taip slėpė susitikimą su

daktaru Abadonu. *Gal tai romano pradžia?* Ketrina niekada nekalbėdavo apie savo privatų gyvenimą, bet šis svečias išvaizdus, patrauklus ir, nors jaunesnis už Ketriną, aiškiai kilęs iš tos pačios privilegijuotų turtuolių aplinkos kaip ji. Buvo aišku viena: kad ir kaip šio vakaro apsilankymą įsivaizdavo daktaras Abadonas, Trišos dalyvavimo jis tikrai nenumatė.

Vestibiulio kontrolės punkte sėdintis vienintelis apsaugininkas skubiai nusitraukė nuo galvos ausines, ir Triša išgirdo futbolo rungtynių garsus. Apsaugininkas patikrino daktarą Abadoną įprastais būdais — praleido pro metalo detektorių ir išdavė laikinąją lankytojo kortelę.

— Kas laimi? — maloniai paklausė daktaras Abadonas, traukdamas iš kišenių mobilųjį telefoną, kelis raktus ir žiebtuvėlį.

— „Redskins", trimis taškais, — atsakė apsaugininkas, ir iš jo atsakymo buvo aišku, kad nekantrauja toliau klausytis transliacijos. — Velniškai puikus žaidimas.

— Netrukus atvyks ponas Solomonas, — pasakė jam Triša. — Kai jis pasirodys, paprašykite, kad ateitų į laboratoriją.

— Gerai. — Apsaugininkas draugiškai mirktelėjo juos praleisdamas. — Ačiū už įspėjimą. Pasistengsiu atrodyti užsiėmęs.

Trišos pastaba buvo skirta ne tik apsaugininkui: ji norėjo priminti daktarui Abadonui, kad ne ji viena šį vakarą sutrukdys jo susitikimą su Ketrina.

— Iš kur jūs pažįstate Ketriną? — paklausė Triša, žvilgtelėjusi į paslaptingąjį svečią.

Daktaras Abadonas susijuokė.

— O, tai ilga istorija. Mudu dirbome kartu.

Supratau, pamanė Triša. *Ne mano reikalas.*

— Tiesiog stulbinamas pastatas, — jiems einant plačiu koridoriumi, dairydamasis ištarė Abadonas. — Niekada nesu čia buvęs.

Jo lengvabūdiškas tonas sulig kiekvienu žingsniu darėsi vis draugiškesnis; Triša pastebėjo, kad jis atidžiai stebi ir fiksuoja aplinką. Ryškiai apšviestame vestibiulyje ji dar pastebėjo, kad jo veidas atrodė tarsi išteptas dirbtinio įdegio kremu. *Keista.* Tačiau eidama tuščiais koridoriais Triša papasakojo jam apie SMS paskirtį bei funkcijas, apsakė įvairias sekcijas ir tai, kas jose saugoma.

Atrodo, svečiui tai padarė įspūdį.

— Panašu, kad tai tikras neįkainojamų vertybių lobynas. Maniau, kad ant kiekvieno kampo stovės sargybiniai.

— Nėra reikalo, — atsakė Triša, rodydama eiles išgaubtų lęšių, išrikiuotų aukštose lubose. — Saugumo sistema automatinė. Kiekvienas šio koridoriaus kampelis kiaurą parą filmuojamas, o pats koridorius — pastatų komplekso

stuburas. Iš jo nepateksi į jokią patalpą be elektroninės kortelės ir atpažinimo kodo.

— Efektyviai naudojamos kameros.

— Pabelskite į medį, čia dar nė karto nebuvo vagysčių. Kita vertus, tai ne toks muziejus, kurį vertėtų apvogti — juodojoje rinkoje nedaug norinčiųjų įsigyti išnykusių rūšių gėlių, inuitų kajakų ar gigantiškųjų kalmarų skeletų.

Daktaras Abadonas susijuokė.

— Turbūt jūs teisi.

— Didžiausią pavojų saugumui kelia graužikai ir vabzdžiai. — Triša paaiškino, kad nuo vabzdžių plitimo saugomasi užšaldant visas SMS atliekas, taip pat naudojant architektūrinį elementą, vadinamą „mirties zona" — nepalankų gyvybei tarpą tarp dviejų sienų, kuris tarsi apvalkalas gaubia visą pastatą.

— Neįtikima, — atsiliepė Abadonas. — Na, o kur Ketrinos ir Piterio laboratorija?

— Penktojoje sekcijoje, — atsakė Triša. — Tai pačiame šio koridoriaus gale.

Staiga Abadonas sustojo ir pasukęs į dešinę pažvelgė pro mažą langelį.

— Viešpatie! Jūs tik pažiūrėkit, *kas čia!*

Triša nusijuokė.

— Na taip, čia Trečioji sekcija. Ją dar vadina Drėgnąja sekcija.

— Drėgnąja? — paklausė Abadonas, priglaudęs veidą prie stiklo.

— Joje yra daugiau kaip vienuolika tūkstančių litrų skysto etanolio. Atsimenat, sakiau jums apie gigantiškojo kalmaro skeletą?

— Tai čia tas kalmaras? — Daktaras Abadonas trumpam atsisuko nuo lango ir pažvelgė plačiai išplėstomis akimis. — Jis neapsakomo dydžio!

— Architeučio patelė, — atsakė Triša. — Ji daugiau kaip dvylikos metrų ilgio.

Atrodė, kad daktaras Abadonas, pakerėtas kalmaro, neįstengia atitraukti akių nuo stiklo. Tuo metu suaugęs vyras Trišai priminė mažą berniuką, stovintį prie gyvūnų parduotuvės vitrinos ir svajojantį patekti vidun pažaisti su šunyčiu. Praėjo penkios sekundės, o jis ilgesingai tebespoksojo pro langą.

— Na, gerai, gerai, — galiausiai ištarė Triša, juokdamasi įkišo į plyšį savo kortelę ir surinko atpažinimo kodą. — Eime. Aš jums parodysiu kalmarą.

Įžengęs į blausiai apšviestą Trečiąją sekciją, Malachas atidžiai nužvelgė sienas, ieškodamas saugumo kamerų. Storulė Ketrinos asistentė pradėjo paistyti apie čia saugomus eksponatus. Malachas jos negirdėjo. Jo visiškai nedomino gigantiškieji kalmarai. Jam rūpėjo viena — pasinaudojus šia tamsia, nuošalia erdve išspręsti netikėtai kilusią problemą.

35 skyrius

Mediniai laiptai, besileidžiantys į Kapitolijaus *subbazinį* lygmenį, buvo bene stačiausi ir siauriausi iš visų, kokiais Lengdonui yra tekę lipti. Jo alsavimas paspartėjo, plaučiams trūko oro. Čia, apačioje, buvo šalta ir drėgna; Lengdonas nenoromis prisiminė kitus laiptus, kuriais teko lipti prieš kelerius metus — laiptus, vedančius į Vatikano Nekropolį. *Mirusiųjų miestą.*

Prieš jį lipo Andersonas, apšviesdamas kelią žibintu. Tiesiai už Lengdono ėjo Sato, kartais mažyčiu kumštuku stumtelėdama jo nugarą. *Skubu kiek galiu.* Lengdonas giliai įkvėpė, stengdamasis nežiūrėti į sienas, spauste spaudžiančias iš abiejų pusių. Tarp jų vos tilpo jo pečiai, o kelionkrepšis, kabantis ant peties, drėskė sieną.

— Gal krepšį reikėjo palikti viršuje, — iš už nugaros patarė Sato.

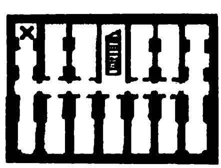
— Viskas gerai, — atsiliepė Lengdonas, neketinęs jo paleisti iš akių. Jis įsivaizdavo krepšyje gulintį Piterio ryšulėlį, tačiau niekaip negalėjo suvokti, ką bendra jis galėtų turėti su JAV Kapitolijaus rūsio gelmėmis.

— Liko tik keletas pakopų, — padrąsino Andersonas. — Jau netoli.

Grupė paniro į tamsą, seniai išėjusi už vienintelės laiptų lemputės apšviestos zonos. Nulipęs nuo paskutinės medinės pakopos Lengdonas pajuto po kojomis plūktines grindis. *Kelionė į Žemės centrą.* Jam už nugaros Sato irgi nulipo nuo laiptų.

Andersonas pakėlė žibintą, norėdamas apžiūrėti, kur jie atsidūrė. Patalpa ne tiek priminė rūsį, kiek labai siaurą koridoriuką, statmeną laiptams. Andersonas pašvietė iš pradžių į kairę, paskui į dešinę, ir Lengdonas pamatė, kad koridoriukas yra gal tik kokių penkiolikos metrų ilgio, o iš abiejų jo pusių matyti medinių durelių eilės. Durys buvo įstatytos taip arti vienos kitų, kad patalpos už jų niekaip negalėjo būti platesnės kaip kokių trijų metrų.

Nuomojamos sandėliavimo erdvės ir Domicilės katakombų mišinys, pamanė Lengdonas, kol Andersonas žiūrėjo į planą. Mažyčiame plotelyje, skirtame pažymėti SBB teritoriją, buvo nupieštas X ženklas, rodantis, kur yra SBB13. Lengdonas negalėjo nepastebėti, kad šio sektoriaus planas toks pat, kaip keturiolikos antkapių mauzoliejaus — po septynis kapų rūsius, išdėstytus vieni prieš kitus, — tik vietoje vieno iš jų įrengti laiptai, kuriais jie ką tik nulipo. *Iš viso trylika.*

Jis pamanė, kad skaičių *trylika* mėgstantys Amerikos sąmokslo teorijos šalininkai be galo apsidžiaugtų sužinoję, kad giliai po JAV Kapitolijumi įrengta būtent *trylika* sandėlių. Jiems atrodė įtartina, kad Didžiajame Jungtinių Valstijų antspaude yra trylika žvaigždžių, trylika strėlių, trylika piramidės laiptų pakopų, trylika juostų skyde, trylika alyvmedžio lapų, trylika alyvų, po trylika raidžių frazėse *annuit coeptis** ir *e pluribus unum*** ir taip toliau.

— Iš tiesų panašu, kad žmonių čia seniai būta, — tarė Andersonas, nukreipdamas žibinto šviesos spindulį į tiesiai priešais esančią patalpą.

Sunkios medinės jos durys buvo plačiai atvertos. Spindulys apšvietė siaurą kambarėlį akmens sienomis — apytikriai trijų metrų pločio ir dešimties metrų ilgio, primenantį tamsoje skendintį aklagatvį. Kambarėlyje buvo tik pora senų sukiužusių medinių dėžių ir keli suglamžyto vyniojamojo popieriaus gniužulai.

Andersonas pašvietė į vario lentelę, pritaisytą prie durų. Lentelė buvo pažaliavusi nuo senumo, tačiau įskaityti, kas joje parašyta, pasirodė nesunku.

SBB IV

— SBB Keturi, — pasakė Andersonas.

— Kuris iš jų yra SBB Trylika? — paklausė Sato, o iš jos burnos šaltame požemio ore kilo neryškios garų srovelės.

Andersonas nukreipė žibinto šviesą į pietinį koridoriaus galą.

— Ana ten.

Lengdonas pamėgino įžiūrėti, kas yra siauro koridoriaus gale, ir pasipurtė jusdamas, kad net tokiame šaltyje jį išpylė prakaitas.

Einant koridoriumi visi kambariai atrodė vienodi — atlapotomis durimis, veikiausiai seniai apleisti. Priėjus koridoriaus pabaigą, Andersonas pasuko į dešinę ir pakėlė žibintą, norėdamas nukreipti šviesos spindulį tiesiai į SBB13. Tačiau šviesa atsimušė į sunkias medines duris.

Kambario SBB13, kitaip negu visų kitų kambarių, durys buvo tvirtai uždarytos.

Šios paskutinės jų ieškomos durys iš pažiūros buvo lygiai tokios pat, kaip visos kitos — sunkūs vyriai, geležinė rankena ir varinė, žalėsiais išmarginta lentelė su kambario numeriu. Joje buvo įrėžti tie patys septyni ženklai, kuriuos jie matė viršuje ištatuiruotus Piterio delne.

* *Annuit coeptis* — pusė frazės, įrašytos JAV vieno dolerio vertės banknote; ji reiškia „Jis [Dievas] pritaria“ (mūsų sumanymams) — *lot*. (*Čia ir toliau — pastabos vertėjos.*)

** *E pluribus unum* — įrašas JAV vieno dolerio banknote, reiškiantis „Iš daugybės vienas“ (*lot*.).

Kaip būtų gerai, jei durys pasirodytų užrakintos, pamanė Lengdonas.

Sato nedvejodama paliepė:

— Pamėginkite atidaryti duris.

Policijos viršininkas, atrodo, pasijuto nesmagiai, tačiau ištiesė ranką, suėmė sunkią geležinę rankeną ir paspaudė žemyn. Rankena nepajudėjo. Andersonas pašvietė į ją ir pamatė duryse įtaisytą tvirtą senovišką spyną su rakto skyle.

— Pamėginkite pagrindinių durų raktu, — liepė Sato.

Andersonas išsitraukė pirmo aukšto pagrindinių įėjimo durų raktą, tačiau jis nė iš tolo netiko.

— Aš tikriausiai klystu, — sarkastišku tonu pareiškė Sato, — bet maniau, kad apsaugos sistemos darbuotojai turi turėti galimybę nenumatytais atvejais patekti į bet kurią pastato patalpą?

Andersonas garsiai iškvėpė ir pažvelgė į Sato.

— Ponia, mano darbuotojai ieško atsarginio rakto, tačiau...

— Šaukite į spyną, — pratarė ji, galvos mostu rodydama į po rankena esančią spynos plokštę.

Lengdono pulsas suspurdėjo.

Andersonas nesmagiai atsikrenkštė.

— Ponia, aš laukiu žinių apie atsarginį raktą. Nemanau, kad geriausia išeitis — sušaudyti spyną...

— O gal jums atrodys geresnė išeitis pasėdėti kalėjime už trukdymą CŽV atlikti tyrimą?

Atrodo, Andersonas netikėjo savo ausimis. Ilgokai luktelėjęs jis nenoriai perdavė Sato žibintą ir atsegė pistoleto dėklą.

— *Palaukite!* — sušuko Lengdonas nebeįstengdamas tylėti. — Gerai pagalvokite, ką darote. Piteris paaukojo savo dešinę ranką, kad tik neatskleistų, kas yra už šių durų. Ar jūs tikrai norite jas atidaryti? Juk taip pasielgę iš esmės patenkinsite teroristo reikalavimus.

— Ar jūs norite, kad Piteris Solomonas būtų išgelbėtas? — paklausė Sato.

— Žinoma, bet...

— Tada siūlau daryti tai, ko reikalauja jo pagrobėjas.

— Atrakinti senovinius vartus? Jūs manote, kad tie vartai — čia?

Sato nukreipė šviesos spindulį tiesiai Lengdonui į veidą.

— Profesoriau, aš nieko nenutuokiu, kokia čia užvirė velniava. Kad ir kas tai būtų — sandėlis ar slaptas įėjimas į senovės piramidę, aš jį atidarysiu. Ar aiškiai pasakiau?

Lengdonas nuo ryškios šviesos prisimerkė ir galiausiai linktelėjo.

Sato nuleido žibintą ir vėl nutaikė šviesą į senovinę durų spyną.

— Viršininke? Pirmyn.

Andersonas vis dar nenoromis, nepaprastai lėtai išsitraukė pistoletą ir abejodamas pažvelgė į jį.

— Ak, dėl Dievo meilės! — Sato staiga ištiesė smulkutę ranką ir pačiupo pistoletą. Į tuščią Andersono delną įbruko žibintą. — Pašvieskit, po šimts velnių.

Ji paėmė pistoletą kaip žmogus, mokantis elgtis su šaunamaisiais ginklais, negaišdama laiko nuleido saugiklį ir nusitaikė tiesiai į spyną.

— *Palaukit!* — suriko Lengdonas, tačiau buvo jau per vėlu.

Pistoletas tris kartus iššovė.

Lengdonui pasirodė, kad sprogo jo ausų būgneliai. *Ar ji pamišo?* Šūvio garsas tokioje ankštoje erdvėje nuskambėjo kurtinamai.

Andersonas irgi atrodė sukrėstas, o jo ranka, laikanti žibintą nukreiptą į kulkų suvarpytas duris, virptelėjo.

Spyna buvo suskaldyta, mediena aplink ją sukapota į šipuliukus. Spyna atsipalaidavo, ir durys prasivėrė.

Sato ištiesė pistoletą ir stumtelėjo duris vamzdžio galu. Durys atsilapojo, atskleisdamos už jų tvyrančią tamsą.

Lengdonas susikaupęs žvelgė į ją, tačiau nieko neįžiūrėjo. *Bet koks čia kvapas?* Iš tamsos atsklido neįprastas dvokas.

Andersonas priėjo prie durų ir apšvietė plūktines grindis, atidžiai apžiūrinėdamas visus kambario kampus. Šis kambarys buvo toks pat kaip kiti — ilgas ir siauras. Šiurkščiai tašytų akmenų sienos darė jį panašų į senovės kalėjimo kamerą. *Bet tas kvapas...*

— Čia nieko nėra, — tarė Andersonas, apšviesdamas grindis. Galiausiai šviesos spindulys pasiekė kambario galą, ir Andersonas pakėlė žibintą, apšviesdamas tolimiausią sieną.

— Dieve mano! — šūktelėjo Andersonas.

Visi pamatė tą patį ir atšoko.

Lengdonas, netikėdamas savo akimis, spoksojo į kambario gilumą.

Didžiausiam jo siaubui, kažkas iš ten į jį žiūrėjo.

36 skyrius

— Dėl Dievo meilės, kas ten... — Andersonas, stovėdamas ant SBB13 slenksčio, nuleido žibintą ir norėjo trauktis atgal.

Lengdonas taip pat atšoko, atšlijo ir Sato, kuri pirmą kartą šį vakarą atrodė apstulbusi.

Sato nutaikė į galinę sieną pistoletą ir mostelėjo Andersonui, liepdama vėl ją apšviesti. Andersonas pakėlė žibintą. Šviesos spindulys tolimą atstumą apšvietė neryškiai, bet jo pakako, kad atėjusieji išvystų blyškų vaiduoklišką veidą, spoksantį į juos negyvomis akiduobėmis.

Žmogaus kaukolė.

Kaukolė buvo padėta ant palaikio medinio stalo, pristumto prie tolimosios kambario sienos. Greta kaukolės gulėjo du žmogaus blauzdikauliai ir dar keletas objektų, tvarkingai sustatytų tarsi šventovėje — senovinis smėlio laikrodis, krištolo grafinas, žvakė, dvi lėkštelės su kažkokiais balkšvais milteliais ir popieriaus lapas. Greta stalo atremtas į sieną stovėjo baugus ilgakotis dalgis, kurio lenkti ašmenys priminė gerai žinomus paveikslus, vaizduojančius giltinę.

Sato įžengė į kambarį.

— Na, ką gi... atrodo, Piteris Solomonas turėjo daugiau paslapčių, negu aš maniau.

Andersonas linktelėjo, slinkdamas jai iš paskos.

— Štai kas vadinama mirtinomis paslaptimis. — Jis pakėlė žibintą ir apžvelgė visą kambarį. — O tas *kvapas*? — pridūrė jis suraukęs nosį. — Kas čia?

— Siera, — ramiai atsakė Lengdonas, stovėdamas jiems už nugarų. — Ant stalo turėtų būti dvi lėkštelės. Dešinėje pusėje — lėkštelė su druska. O kairėje — su siera.

Sato nustebusi atsisuko.

— Iš kur, po velnių, jūs *tai žinote?*

— Matote, ponia, kambarių, panašių į šitą, galima rasti visame pasaulyje.

Vienu aukštu aukščiau Kapitolijaus apsaugininkas Nunjesas drauge su Kapitolijaus architektu Belamiu ėjo ilgu koridoriumi, kertančiu visą rytinę rūsio dalį. Nunjesas galėjo prisiekti ką tik girdėjęs apačioje tris duslius šūvius. *Negali būti.*

— Durys į *subbazinį* lygmenį atviros, — ištarė Belamis, iš toli prisimerkęs žiūrėdamas į praviras paliktas duris.

Iš tiesų keistas vakaras, pamanė Nunjesas. *Ten niekada niekas neina.*

— Mielai sužinosiu, kas čia vyksta, — pasisiūlė jis, tiesdamas ranką prie radijo stotelės.

— Grįžkite į savo postą, — paliepė Belamis. — Dabar susidorosiu pats.

Nunjesas nejaukiai pasimuistė.

— Tikrai?

Vorenas Belamis stabtelėjo ir tvirtai uždėjo Nunjesui ant peties ranką.

— Sūnau, aš čia dirbu dvidešimt penkerius metus. Manau, sugebėsiu nepasiklysti.

37 skyrius

Gyvenime Malachui teko matyti nemažai keistų vietų, tačiau nedaug buvo tokių, kurios galėtų prilygti nežemiškam Trečiosios sekcijos pasauliui. *Drėgnoji sekcija*. Didžiulė patalpa atrodė tarsi neaprėpiamas prekybos centras, kurį užgrobė išprotėjęs mokslininkas ir visas lentynas apstatė įvairiausių dydžių bei formų stikliniais indais su eksponatais. Ji buvo apšviesta kaip fotografo tamsusis kambarys — blausiai švytėjo rausva „tausojanti šviesa", sklindanti iš po lentynų, kylanti viršun ir išryškinanti stiklainius su etanoliu. Nuo ligoninę primenančio cheminių konservavimo medžiagų kvapo darėsi šleikštu.

— Šioje sekcijoje saugoma daugiau negu dvidešimt tūkstančių eksponatų, — kalbėjo storulė. — Žuvys, graužikai, žinduoliai, ropliai.

— Tikiuosi, jie visi *negyvi*? — paklausė Malachas, stengdamasis pabrėžti išgąstį.

Mergina nusijuokė.

— Taip, žinoma. Visi seniausiai negyvi. Prisipažinsiu, aš pati, pradėjusi čia dirbti, į šią sekciją drįsau įeiti tik po šešių mėnesių.

Malachas puikiausiai suprato kodėl. Visur, kur akys užmato, buvo grūste prigrūsta stiklinių indų su negyvais gyvūnais — salamandromis, medūzomis, žiurkėmis, vabalais, paukščiais ir kitokiais padarais, kurių jis nė pavadinimų nežinojo. Be to, tarsi vien šios kolekcijos nepakaktų lankytojui sutrikdyti, blausus raudonas apšvietimas, saugantis šviesai jautrius eksponatus nuo ilgalaikės žalos, kėlė įspūdį, tarsi stovėtum didžiuliame akvariume, kurio nebegyvi padarai stebėtų tave, susibūrę šešėliuose.

— Štai čia priešistorinė žuvis, vadinama *coelacanth*, — tarė mergina, rodydama didelį organinio stiklo indą su bjauriausia žuvimi, kokią Malachui teko gyvenime matyti. — Anksčiau manyta, kad šios žuvys išnyko kartu su dinozaurais, bet šitą egzempliorių prieš kelerius metus pagavo Afrikoje ir dovanojo Smitsono muziejui.

Tai bent pasisekė, pamanė Malachas, beveik nesiklausydamas merginos. Jis atidžiai apžiūrinėjo sienas, ieškodamas apsaugos kamerų. Pamatė tik vieną, nukreiptą į įėjimo duris: nenuostabu, turint galvoje, kad tai veikiausiai vienintelis kelias čia patekti.

— O štai čia tai, ką norėjote pamatyti... — kalbėjo ji, vesdama svečią prie milžiniško akvariumo, kurį jis pastebėjo pro langą. — Ilgiausias mūsų eksponatas. — Ji plačiai mostelėjo ranka, pristatydama akvariume tūnančią bjaurybę, tarsi televizijos šou vedėjas, rodydamas naują automobilį. — Architeutis.

Kalmaro akvariumas priminė eilę stiklinių telefono būdelių, suguldytų viena greta kitos ant šono ir sujungtų tarpusavyje. Ilgame perregimame organinio stiklo karste plūduriavo šlykšti, blyški ir beformė masė. Malachas įsižiūrėjo į gumbuotą, maišą primenančią galvą ir krepšinio kamuolio dydžio akis.

— Palyginus su juo, net ta jūsų priešistorinė *coelacanth* — tikra gražuolė, — pasakė jis.

— Palaukit, dar nematėte, kaip jis atrodo šviesoje.

Triša atstūmė ilgą akvariumo dangtį. Pasklido etanolio garai, ji įkišo ranką į akvariumą ir pasuko jungiklį, įtaisytą tiesiai virš skysčio lygio linijos. Užsidegė eilė dienos šviesos lempelių, supančių akvariumo pagrindą. Architeutis sušvytėjo visu šlovingu grožiu — neapsakomo dydžio galva, gliti pūvančių čiuptuvų ir aštrių nelyginant skustuvo ašmenys čiulptuvėlių masė.

Triša pradėjo pasakoti, kad architeučiai grumtynėse gali įveikti net kašalotus.

Malachas girdėjo tik beprasmius garsus.

Laikas.

Triša Dan Trečiojoje sekcijoje visada jausdavosi nejaukiai, bet šį kartą šiurpuliai, ką tik perbėgę jai per nugarą, atrodė kiek kitokie.

Primityvi, gyvuliška baimė.

Ji pamėgino nekreipti į ją dėmesio, bet baimė sparčiai stiprėjo, įnirtingai ją glemždamasi. Triša nesusivokė, kas jai kelia tokį nerimą, bet instinktyviai jautė, kad reikia kuo greičiau iš čia dingti.

— Na, gerai, štai koks tas kalmaras, — pabaigė ji, vėl įkišdama ranką į akvariumą ir išjungdama apšvietimą. — Turbūt jau reikėtų eiti pas Ketriną...

Platus delnas tvirtai užspaudė jai burną ir privertė atmesti galvą. Tą pačią akimirką galinga ranka apglėbė krūtinę ir prispaudė prie kietų kaip uola raumenų. Nuo sukrėtimo Triša akimirką neteko žado.

O paskui ją apėmė siaubas.

Vyriškis, tebelaikydamas ją suėmęs, sugrabaliojo ant krūtinės kabančią elektroninę įėjimo kortelę ir stipriai trūktelėjo. Juostelė nutrūko, skausmu nudeginusi sprandą. Kortelė nukrito ant grindų jiems prie kojų. Triša grūmėsi, stengdamasi ištrūkti, tačiau kovoje su tokio dydžio ir jėgos vyru ji neturėjo jokių šansų. Tada mėgino rėkti, bet jo ranka kietai tebespaudė burną. Jis pasilenkė jai prie pat ausies ir sušnibždėjo:

— Kai nuimsiu ranką tau nuo burnos, nerėksi — ar aišku?

Ji energingai sulinksėjo galva, jusdama, kaip dega plaučiai, kuriems trūksta oro. *Neturiu kuo kvėpuoti!*

Vyras patraukė delną Trišai nuo burnos, ir ji giliai, krūpčiodama įkvėpė oro.

— Paleisk mane! — pareikalavo dusdama. — Ką čia, po velnių, darai?

— Pasakyk man savo atpažinimo kodą, — pareikalavo vyras.

Triša visiškai sutriko. *Ketrina! Gelbėk! Kas šitas žmogus?!*

— Tave mato apsaugininkas! — pasakė ji, puikiai žinodama, kad kameros jų nemato. *Be to, vis tiek niekas jų nestebi.*

— Atpažinimo kodą, — pakartojo vyras. — Tą, kuris tinka tavo elektroninei kortelei.

Kažkur giliai širdyje sujudėjo ledinis išgąstis, Triša staiga pasisuko, stengdamasi išlaisvinti ranką, susilenkė ir siekė nagais vyro akių. Pirštais brūkštelėjo jo veidą, įdrėskė skruostą. Toje vietoje, kur ji drėskė, pasimatė keturios tamsios brūžės. Staiga ji pamatė, kad tamsūs rėžiai odoje — tai ne kraujas. Vyriškis buvo išsitepęs veidą maskuojamuoju kremu, kurį ji nugremžė ir atskleidė anksčiau jo slėptas tamsias tatuiruotes.

Kas šitas pabaisa?!

Beveik nežmogiška jėga vyras apsuko Trišą, pakėlė ją ir užstūmė ant atviro akvariumo su kalmaru; jos veidas pakibo virš etanolio. Dvokiantys garai degino šnerves.

— Koks tavo atpažinimo kodas? — pakartojo jis.

Garai graužė akis, apačioje buvo matyti blyškus kalmaro kūnas.

— Greičiau sakyk, — paliepė jis, pristumdamas jos veidą arčiau skysčio. — Koks?

Dabar pradėjo graužti ir gerklę.

— Nulis aštuoni nulis keturi, — riktelėjo ji, vos įstengdama alsuoti. — Paleisk mane! Nulis aštuoni nulis keturi!

— Jei pamelavai... — pratarė jis, pristumdamas ją dar žemiau, taip, kad plaukai lietė etanolį.

— Nemeluoju! — atsakė ji ir užsikosėjo. — Rugpjūčio ketvirta! Mano gimtadienis!

— Ačiū, Triša.

Galingos jo rankos dar stipriau suspaudė galvą, neatremiama jėga stumtelėjo ją žemyn, ir veidas paniro į akvariumą. Akis nutvilkė veriantis skausmas. Vyras paspaudė dar žemiau, įkišo visą jos galvą į etanolį. Triša pajuto, kaip veidu prisilietė prie mėsingos kalmaro galvos.

Sukaupusi visas jėgas, ji įnirtingai pasipriešino, išsirietė, stengdamasi ištraukti galvą iš akvariumo. Tačiau stiprios rankos nė nepajudėjo.

Man reikia įkvėpti oro!

Ji tebebuvo panirusi skystyje, tik stengėsi neprasižioti ir neatsimerkti. Plaučiai degte degė, tačiau ji iš paskutiniųjų stengėsi įveikti nenumaldomą norą įkvėpti. *Ne! Negalima!* Tačiau galiausiai suveikė refleksas.

Trišos burna prasivėrė, plaučiai išsiplėtė, stengdamiesi įsiurbti kuo daugiau deguonies, kurio taip troško kūnas. Etanolis almančia srove įsiliejo jai į burną. Chemikalai gerkle nutekėjo į plaučius, ir Triša pajuto tokį skausmą, kokio nė neįsivaizdavo egzistuojant. Laimei, jis truko tik kelias sekundes; po to viskas užtemo.

Malachas stovėjo prie akvariumo stengdamasis atgauti kvapą ir apžiūrinėjo patirtus nuostolius.

Nebegyvas moters kūnas tysojo užmestas ant akvariumo krašto, veidas tebebuvo paniręs į etanolį. Žiūrėdamas į ją Malachas prisiminė kitą, vienintelę savo nužudytą moterį.

Izabelę Solomon.

Labai seniai. Kitame gyvenime.

Malachas vėl nužvelgė glebų moters lavoną. Suėmė jį už plačių klubų, kilstelėjo ir ėmė stumti, kol lavonas palindo po kalmaro akvariumo dangčiu. Triša Dan žemyn galva paniro į etanolį. Galiausiai akvariume, taškydamas purslus, atsidūrė visas kūnas. Paskui raibuliai nurimo, o moters lavonas liko ramiai plūduriuoti greta milžiniško galvakojo. Prisigėrę skysčio drabužiai apsunko, ir ji ėmė grimzti gilyn, nykdama tamsoje. Neilgai trukus Trišos Dan kūnas jau gulėjo ant pabaisos.

Malachas nusišluostė rankas ir pristūmė organinio stiklo dangtį, uždarydamas akvariumą.

Drėgnojoje sekcijoje atsirado dar vienas eksponatas.

Jis pakėlė nuo grindų Trišos elektroninę kortelę ir įsidėjo ją į kišenę. *0804.*

Jau pamatęs Trišą Dan vestibiulyje Malachas suprato, kad ji trukdys. Tačiau netrukus sumetė, kad jos elektroninė kortelė ir atpažinimo kodas gali užtikrinti jo saugumą. Jei Ketrinos duomenų saugojimo patalpa saugoma taip atidžiai, kaip pasakojo Piteris, Malachui gali būti nelengva įtikinti Ketriną ją atrakinti. *O dabar aš turiu savo raktus.* Buvo malonu galvoti, kad nebereikės gaišti laiko stengiantis palenkti Ketriną savo valiai.

Atsitiesęs Malachas pamatė lange savo atspindį ir pastebėjo, kad makiažas gerokai apgadintas. Bet tai nebesvarbu. Kai Ketrina viską supras, bus jau per vėlu.

38 skyrius

— Tai masonų kambarys? — griežtai paklausė Sato, nusigręždama nuo kaukolės ir tamsoje stengdamasi įžiūrėti Lengdoną.

Lengdonas ramiai linktelėjo.

— Jis vadinamas Apmąstymų kambariu. Dažniausiai tai būna vėsios, asketiškai įrengtos patalpos, kuriose masonai gali pamąstyti apie savo mirtingumą. Medituodamas mirties neišvengiamybę masonas įgyja vertingų įžvalgų apie netvarią gyvenimo prigimtį.

Sato, aiškiai neįtikinta, apsižvalgė po keistą patalpą.

— Tai čia savotiškas *meditacijų* kambarys?

— Iš esmės taip. Visuose tokiuose kambariuose turi būti tie patys simboliai — kaukolė ir sukryžiuoti kaulai, dalgis, smėlio laikrodis, siera, druska, tuščias popieriaus lapas, žvakė ir taip toliau. Mirties simboliai įkvepia masonus apmąstymams, kaip geriau nugyventi žemėje jiems skirtą gyvenimą.

— Jis primena mirties šventovę, — tarė Andersonas.

Galima sakyti, kad to ir siekta.

— Taip pat iš pradžių reaguoja ir dauguma mano studentų, tyrinėjančių simbolius.

Lengdonas dažnai jiems liepdavo perskaityti Beresniako knygą „Laisvųjų mūrininkų simboliai" su labai gražiomis Apmąstymų kambarių nuotraukomis.

— Ir jūsų studentų, — kvotė Sato, — netrikdo, kad masonai medituoja apsistatę kaukolėmis ir dalgiais?

— Nė kiek ne labiau negu faktas, kad krikščionys meldžiasi žmogui, prikaltam prie kryžiaus, o hinduistai kartoja mantras dievui keturiomis rankomis ir dramblio galva, kuris vardu Ganeša. Nesusipratimai, sukeliami svetimos kultūros simbolių, dažnai sukuria neteisingas nuostatas.

Sato nusigręžė, tikriausiai nenusiteikusi klausytis paskaitos. Ji pasuko prie stalo, ant kurio buvo sudėti objektai. Andersonas mėgino jai pašviesti, bet žibinto šviesa ėmė silpti. Jis pastukseno žibinto rankeną, ir šviesos spindulys šiek tiek paryškėjo.

Visai trijulei suėjus giliau į siaurą kambarį, Lengdono šnervės prisipildė aitraus sieros kvapo. Rūsio gilumoje buvo drėgna, oro drėgmė veikė lėkštelėje pabertą sierą. Sato priėjo prie stalo ir suskato apžiūrinėti kaukolę bei kitus daiktus. Andersonas prisiartino prie jos, iš paskutiniųjų stengdamasis apšviesti stalą silpstančia žibinto šviesa.

Sato apžiūrėjo stalą, įsirėmė rankomis į šonus ir atsidususi paklausė:

— Kokios čia šiukšlės?

Lengdonas puikiai žinojo, kad visi šiame kambaryje esantys objektai buvo atidžiai parinkti ir rūpestingai išdėstyti.

— Persimainymo simboliai, — atsakė jis, jausdamasis įkalintas ankštoje erdvėje, tačiau pamažėliais artėdamas prie bendrakeleivių, stovinčių greta stalo. — Kaukolė, arba *caput mortuum*, simbolizuoja galutinį žmogaus persimainymą — irimą; ji primena, kad kada nors visi nusimesime mirtingus kūnus. Siera ir druska — alchemijoje pripažinti katalizatoriai, skatinantys permainas. Smėlio laikrodis simbolizuoja kintančio laiko galią. — Jis mostelėjo į neuždegtą žvakę. — Ši žvakė simbolizuoja kuriančią pirmykštę ugnį bei žmogaus prabudimą iš neišmanymo miego — persimainymą, kuriamą apšvietos.

— O... *štai šitas?* — paklausė Sato, rodydama į kambario kertę.

Andersonas švystelėjo blėstančiu žibinto spinduliu į didžiulį dalgį, atremtą į galinę sieną.

— Tai anaiptol ne giltinės simbolis, kaip dažniausiai manoma, — atsakė Lengdonas. — Iš tiesų dalgis simbolizuoja persimainančios gamtos galią — juo pjaunamos gamtos bei prigimties dovanos.

Sato ir Andersonas pritilo, veikiausiai mėgindami susivokti keistoje aplinkoje.

Labiau už viską Lengdonas norėjo ištrūkti iš šio kambario.

— Aš suprantu, kad jums ši patalpa atrodo neįprasta, — tarė jis, — bet joje nėra ko apžiūrinėti: iš tiesų tai paprasčiausias tokio pobūdžio kambarys. Panašių į jį rasite daugelyje masonų ložių.

— Bet čia juk ne masonų ložė! — pareiškė Andersonas. — Čia JAV Kapitolijus, ir aš norėčiau žinoti, kokiam tikslui, po velnių, šitas kambarys buvo įrengtas mano prižiūrimame pastate.

— Kartais masonai įsirengia panašius kambarius — meditacijų erdves — savo įstaigose arba namuose. Tai nėra visai negirdėtas dalykas.

Lengdonas pažinojo Bostone gyvenantį kardiochirurgą, kuris vienoje savo kabineto drabužinėje įsirengė masonišką Apmąstymų kambarį, kad prieš eidamas operuoti galėtų pamąstyti apie mirtingumą.

Sato atrodė sunerimusi.

— Tai jūs sakote, kad Piteris Solomonas ateina čia pamąstyti apie mirtį?

— Garbės žodis, aš nežinau, — nuoširdžiai atsakė Lengdonas. — Gal jis čia įkūrė šventą prieglobstį broliams masonams, dirbantiems šiame pastate, dovanojo jiems dvasios šventovę, kurioje jie galėtų pasislėpti nuo medžiaginio pasaulio chaoso... kurioje įtakingas įstatymų leidėjas galėtų apmąstyti sprendimus, darysiančius įtaką daugeliui žmonių.

— Gražus motyvas, — sarkastiškai ištarė Sato, — bet man kažkodėl at-

rodo, kad amerikiečių nelabai sužavės žinia, kad jų valstybės vadovai meldžiasi sandėliukuose, apsistatę dalgiais ir kaukolėmis.

Ir labai gaila, pamanė Lengdonas, įsivaizduodamas, kaip galėtų pasikeisti pasaulis, jei jo vadovai, prieš įsiveldami į kokį nors karą, dažniau gautų progą apmąstyti gyvenimo baigtinumą.

Sato papūtė lūpas ir atidžiai apžvelgė visus keturis silpnai apšviesto kambario kampus.

— Čia turi būti *dar kas nors*, ne tik kaulai ir lėkštelės su chemikalais, profesoriau. Jus iškvietė iš Kembridžo, iš jūsų namų, ir atgabeno čia tam, kad atsidurtumėte būtent šiame kambaryje.

Lengdonas tvirčiau suspaudė kelionkrepšį, vis dar neįstengdamas susivokti, ką bendra su šiuo kambariu turi krepšyje gulintis ryšulėlis.

— Ponia, man labai gaila, bet aš čia nematau nieko nepaprasto.

Lengdonas tikėjosi, kad dabar pagaliau bus galima imtis tikrai svarbaus reikalo — ieškoti Piterio.

Andersono žibintas vėl sumirksėjo, ir Sato staiga atsisuko į jį, regimai pradėjusi pykti.

— Dėl Dievo meilės, ar aš iš jūsų noriu ko nors nepaprasto?

Ji įsikišo ranką į kišenę ir išsitraukė žiebtuvėlį. Įžiebė jį, ištiesė ranką ir uždegė ant stalo stovinčią vienišą žvakę. Dagtis sušnypštė ir įsiliepsnojo, ankštą patalpą užliejo vaiduokliškas švytėjimas. Akmens sienomis nutįso ilgi šešėliai. Žvakei įsidegus, jiems prieš akis iškilo netikėtas reginys.

— Žiūrėkit, — parodė Andersonas.

Žvakės šviesoje buvo matyti išblukęs įrašas galinėje sienoje — septynios didžiosios raidės, sudarančios žodį.

VITRIOL

— Vitriolis? Keistas žodis tokioje vietoje, — atsiliepė Sato, žiūrėdama į baugų kaukolės metamą šešėlį sienoje, atsiradusį žvakės šviesoje.

— Iš tiesų tai akronimas, — tarė Lengdonas. — Jis dažnai užrašomas ant tokių kambarių kaip šis galinės sienos ir sutrumpintai išreiškia masonų meditacinę mantrą: *Visita interiora terrae, rectificando invenies occultum lapidem.*

Sato beveik pagarbiai pažvelgė į jį.

— O tai reiškia?..

— Aplankyk žemės gelmes ir grynindamas atrasi paslėptą akmenį.

Sato žvilgsnis sugriežtėjo.

— Ar šis paslėptas akmuo turi ryšį su paslėpta piramide?

Lengdonas gūžtelėjo pečiais, nenorėdamas jos skatinti leistis į palyginimus.

— Be abejo, tie, kurie mėgsta pasakas apie Vašingtone paslėptas piramides, jums pasakys, kad *occultum lapidem* ir yra akmens piramidė. Kitų manymu, čia minimas Filosofinis akmuo — medžiaga, kurią alchemikai tikėjo turint galių suteikti amžinąjį gyvenimą arba paversti šviną auksu. Treti sako, jog tai užuomina į Švenčiausią šventovę, slaptą akmenyje iškirstą Didžiosios šventyklos kambarį. Ketvirti mano, kad tai krikščionių užuomina į slaptąjį šv. Petro, kurio vardas reiškia „uola“, taigi akmuo, mokymą. Kiekviena ezoterinė tradicija savaip aiškina „akmenį“, bet visose *occultum lapidem* yra neabejotinas galios ir apšvietos šaltinis.

Andersonas atsikrenkštė.

— Ar gali būti, kad Solomonas tam tipui pamelavo? Gal ėmė ir pasakė, kad čia gelmėse kažkas yra... o iš tikrųjų — nėra.

Lengdonas galvojo panašiai.

Staiga žvakės liepsna supleveno, tarsi pagauta skersvėjo. Neilgam ji priblėso, bet netrukus vėl įsiliepsnojo ir toliau ramiai degė.

— Keista, — pasakė Andersonas. — Tikiuosi, niekas neuždarė durų viršuje. — Iš kambario jis išėjo į tamsų koridorių. — Ei?

Lengdonas beveik nepastebėjo, kaip jis išėjo. Staiga jo žvilgsnis prilipo prie galinės sienos. *Kas čia buvo?*

— Ar matėt? — paklausė Sato, kuri irgi sunerimusi žiūrėjo į sieną.

Lengdonas linktelėjo pajutęs, kaip paspartėjo pulsas. *Ką aš ką tik mačiau?*

Prieš akimirką galinė siena keistai suvirpėjo, tarsi ja būtų perbėgusi energijos vilnis.

Andersonas grįžo į kambarį.

— Ten nieko nėra.

Jam įėjus, siena vėl suvilnijo.

— Kas per velnias! — atšokdamas šūktelėjo jis.

Visi trys ilgai stovėjo be žado, sužiurę į galinę sieną. Lengdonas, suvokęs, ką jie mato, pajuto nugara nubėgant šiurpulius. Jis atsargiai ištiesė ranką ir pirštų galiukais palietė galinės kambario sienos paviršių.

— Tai ne siena, — ištarė jis.

Andersonas ir Sato, priėję arčiau, atidžiai įsižiūrėjo.

— Tai drobė, — tarė Lengdonas.

— Bet ji buvo išsipūtusi, — greitai atsakė Sato.

Taip, ir labai keistai. Lengdonas atidžiau apžiūrėjo sienos paviršių. Drobės blizgesys labai keistai atspindėjo žvakės šviesą, nes visai neseniai buvo matyti, kaip ji įsitraukė sienos vidun... o paskui vėl grįžo atgal, į įprastą sienos plotmę.

Lengdonas labai atsargiai spustelėjo drobę ištiestais pirštais. Apstulbęs tuoj pat atitraukė ranką. *Ten anga!*

— Patraukite drobę, — paliepė Sato.

Lengdono širdis ėmė smarkiai plakti. Jis ištiesė ranką, suėmė drobės kraštą ir lėtai atitraukė ją šalin. Netikėdamas savo akimis, įsistebeilijo į tai, kas atsivėrė priešais. *Dieve mano.*

Sato ir Andersonas stovėjo tylėdami, apstulbę ir žiūrėjo pro angą, atsivėrusią galinėje sienoje.

Galiausiai Sato prabilo:

— Atrodo, mes pagaliau radome tą jūsų piramidę.

39 skyrius

Robertas Lengdonas spoksojo į angą galinėje kambario sienoje. Joje buvo iškirsta taisyklingo kvadrato pavidalo skylė, vėliau pridengta drobės gabalu. Apytikriai metro pločio angai iškirsti iš sienos buvo paprasčiausiai išimtos kelios plytos. Tamsoje Lengdonas iš pradžių pamanė, kad ši anga — tai langas į tolimesnį kambarį.

Tačiau dabar jis aiškiai matė, kad ne.

Anga buvo vos nepilno metro gylio. Ji Lengdonui priminė grubiai pagamintą lentynėlę ar veikiau nišą — į tokias muziejuose statomos skulptūros. Joje, kaip ir dera, stovėjo nedidelis objektas.

Tai buvo kokių dvidešimties centimetrų aukščio vientisas šlifuoto granito luitas. Elegantiškas, glotnus keturių sienų paviršius švytėjo žvakės šviesoje.

Lengdonas niekaip nesusivokė, kodėl ji čia yra. *Akmeninė piramidė?*

— Iš jūsų nuostabos, — patenkintu balsu ištarė Sato, — spėju, kad tokie objektai būna *ne visuose* Apmąstymų kambariuose?

Lengdonas papurtė galvą.

— Tai gal norėtumėte atšaukti savo žodžius apie legendą, kad Vašingtone yra paslėpta masonų piramidė? — Jos tone buvo girdėti laimėtojos pasipūtimas.

— Direktore, — tuojau pat atsakė Lengdonas, — tai anaiptol nėra masonų piramidė.

— Vadinasi, mes visai atsitiktinai radome piramidę, paslėptą pačioje JAV Kapitolijaus širdyje, slaptame kambaryje, priklausančiame masonų vadovui?

Lengdonas pasitrynė akis, stengdamasis mąstyti aiškiau.

— Ponia, ši piramidė visiškai neprimena mito. Masonų piramidė turi būti milžiniška, o jos viršūnė nulieta iš gryno aukso.

Be to, Lengdonas puikiai žinojo, kad ši piramidė iš tiesų net negali būti vadinama *tikra* piramide, nes ji neturi viršūnės. O piramidė be viršūnės — tai visiškai kitas simbolis. Ji vadinama nukirsta piramide ir simboliškai primena, jog žmogus niekada negali tvirtinti įgyvendinęs visas savo galimybes. Mažai kas žino, kad šis simbolis — vienas iš populiariausių pasaulyje. *Jo išspausdinta daugiau kaip dvidešimt milijardų egzempliorių*. Nukirsta piramidė puošia kiekvieną apyvartoje esantį vieno dolerio vertės banknotą, kantriai laukdama spindulingos viršūnės, kuri kybo virš jos, tarsi primindama dar neįvykdytą Amerikos lemtingą užduotį ir darbus, būtinus atlikti šaliai bei jos gyventojams.

— Nukelkite ją, — paliepė Sato Andersonui, rodydama į piramidę. — Noriu apžiūrėti atidžiau.

Ji pradėjo ruošti vietą ant stalo, be jokios pagarbos nubraukdama į šalį kaukolę bei kaulus.

Lengdonui pradėjo rodytis, kad jie elgiasi kaip kokie kapų plėšikai, išniekinantys asmeninę šventovę.

Andersonas praėjo pro Lengdoną, prisiartino prie nišos ir stambiais delnais suėmė piramidės šonus. Sunkiai įstengdamas ją pakelti iš tokios nepatogios vietos, jis prisitraukė piramidę arčiau ir dunkstelėjęs pastatė ant medinio stalo. Pasitraukė praleisdamas Sato.

Direktorė pastatė žvakę arčiau piramidės ir apžiūrėjo jos šlifuotą paviršių. Lėtai perbraukė jį mažyčiais pirštukais, apčiupinėjo plokščią viršūnę, briaunas, šonus. Apglėbė piramidę rankomis, apčiuopė jos tolimesnę pusę ir nusivylusi suraukė kaktą.

— Profesoriau, jūs anksčiau sakėte, kad masonų piramidė buvo pagaminta norint išsaugoti slaptą informaciją.

— Taip, tai sako legenda.

— Taigi galima daryti prielaidą, kad jei Piterio pagrobėjas manė, jog ši piramidė yra masonų, tai jis tikėjo joje esant slaptą ir galingą informaciją.

Lengdonas, netekęs kantrybės, linktelėjo.

— Taip, tačiau net jei jis atrastų šią piramidę, tikriausiai nesugebėtų šios informacijos *perskaityti*. Legenda teigia, kad piramidės turinys yra užšifruotas ir dėl to nesuprantamas niekam... išskyrus tuos, kurie to verti.

— Nesupratau?

Nekreipdamas dėmesio į didėjantį nekantrumą, Lengdonas atsakė ramiai:

— Mitologijoje lobius visada saugo išbandymai, skirti nustatyti ieškotojo vertę. Tikriausiai atsimenate, kaip legendoje apie akmenyje įstrigusį kalaviją akmuo atsisako duoti kalaviją visiems, išskyrus Artūrą, kuris dvasia pasirengęs valdyti didžiulę kalavijo galią. Masonų piramidė veikia tuo pačiu principu. Šiuo

atveju lobis yra informacija, ir ji, kaip pasakojama, užrašyta šifruota kalba — mistine prarastų žodžių kalba, kurią perskaityti įstengia tik esantys verti šio lobio.

Sato lūpose pasirodė šypsenėlė.

— Tikriausiai tuo galima paaiškinti, kodėl jus čia šįvakar iškvietė.

— Prašau?

Sato ramiai apsuko piramidę 180 laipsnių kampu, nepakeldama jos pagrindo nuo stalo. Žvakės šviesa dabar apšvietė ketvirtąjį piramidės šoną.

Robertas Lengdonas apstulbęs žiūrėjo į jį.

— Atrodo, — tarė Sato, — kai kas jus laiko vertu lobio.

40 skyrius

Kur Triša taip ilgai užgaišo?

Ketrina Solomon dar kartą žvilgtelėjo į laikrodį. Ji buvo pamiršusi įspėti daktarą Abadoną apie keistą kelionę į laboratoriją, bet nemanė, kad tamsa galėtų juos taip ilgai užlaikyti. *Jie jau turėtų būti čia.*

Ketrina priėjo prie išėjimo ir pastūmusi švinu kaustytas duris įsižiūrėjo į tuštumą. Pasiklausė, tačiau nieko neišgirdo.

— Triša? — pašaukė, bet jos balsą prarijo tamsa.

Tyla.

Ji suglumusi uždarė duris, išsiėmė mobilųjį telefoną ir paskambino į vestibiulį.

— Čia Ketrina. Ar Triša pas jus?

— Ne, ponia, — atsakė vestibiulio apsaugininkas. — Ji ir jūsų svečias nuėjo pas jus gal prieš dešimt minučių.

— Tikrai? Man atrodo, jie dar net neįžengė į Penktąją sekciją.

— Luktelėkite. Tuoj patikrinsiu. — Ketrina girdėjo, kaip po apsaugininko pirštais klaksi kompiuterio klavišai. — Jūs teisi. Kaip rodo ponios Dan elektroninės kortelės duomenys, ji dar neatidarė Penktosios sekcijos durų. Paskutinis jos įėjimas užfiksuotas prieš aštuonias minutes... įėjo į Trečiąją sekciją. Tikriausiai nutarė jūsų svečiui surengti nedidelę ekskursiją.

Ketrina suraukė kaktą. *Turbūt.* Ši žinia jai pasirodė keistoka, tačiau ji bent jau žinojo, kad Trečiojoje sekcijoje Triša ilgai neužtruks. *Ten baisiai dvokia.*

— Ačiū. O mano brolis jau atvyko?

— Ne, ponia, dar ne.

— Ačiū.

Baigusi pokalbį Ketrina pajuto netikėtą baimės antplūdį. Nemalonus jaus-

mas privertė stabtelėti, bet neilgai. Lygiai tokį pat būgštavimą ji jautė įėjusi į daktaro Abadono namus. Kaip nemalonu, kad tą kartą moteriška nuojauta ją apgavo. Ir dar kaip.

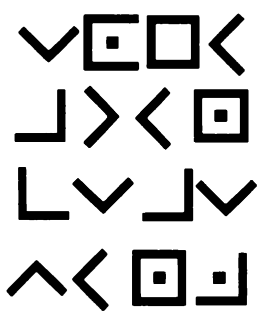
Nieko baisaus, tarė sau Ketrina.

41 skyrius

Robertas Lengdonas atidžiai apžiūrėjo akmeninę piramidę. *To negali būti.*

— Senovinė šifruota kalba, — nepakeldama akių tarė Sato. — Sakykite, šita tiks?

Į šviesą atsuktame piramidės šone buvo matyti šešiolika simbolių, aiškiai įrėžtų glotniame akmenyje.

Greta Lengdono stovintis Andersonas irgi prasižiojo, tarsi mėgdžiodamas Lengdoną ištikusią nuostabą. Atrodė, saugos tarnybos viršininkas ką tik pamatė klaviatūrą su kokiu nors nematytu šriftu.

— Profesoriau? — kreipėsi į Lengdoną Sato. — Manau, jūs galėsite tai perskaityti?

Lengdonas atsisuko į ją.

— O kodėl jūs taip manote?

— Todėl, kad jus čia *atgabeno*, profesoriau. Jus pasirinko. Šis įrašas, atrodo, yra savotiškas kodas, o turint galvoje jūsų reputaciją atrodo visiškai aišku, kad jus iškvietė jį iššifruoti.

Lengdonui teko pripažinti, kad po to, ką jam teko patirti Romoje ir Paryžiuje, jo adresu ėmė nuolat plaukti prašymai padėti įminti didžiąsias istorijos mįsles — išaiškinti Festos disko prasmes, įveikti Dorabelos šifrą, perskaityti paslaptingąjį Voiničiaus rankraštį.

Sato pirštu perbraukė įrašą.

— Ar galite pasakyti, ką reiškia šie ženklai?

Čia ne ženklai, pamanė Lengdonas. *Čia simboliai.* Kalbą, kuria jie buvo parašyti, jis atpažino iš karto — tai buvo XVII a. koduota skaičių kalba. Lengdonas puikiausiai žinojo, kaip ją iššifruoti.

— Ponia, — dvejodamas priminė jis, — ši piramidė yra *privati* Piterio nuosavybė.

— Privati ar ne, nesvarbu: jei jus iš tiesų iškvietė į Vašingtoną dėl šio kodo, pasirinkimo neturėsite. Man reikia žinoti, kas čia parašyta.

Sato delninukas garsiai skimbtelėjo, ji išsitraukė jį iš kišenės ir kelias sekundes žiūrėjo į atsiųstą pranešimą. Lengdonas apstulbo pamatęs, kad Kapitolijaus vidinė interneto ryšio sistema veikia net taip giliai po žeme.

Sato krenkštelėjo ir pakėlė antakius, paskui keistai pažvelgė į Lengdoną.

— Viršininke Andersonai? — pakvietė ji atsigręždama į jį. — Gal galima su jumis pakalbėti be liudininkų?

Direktorė pamojo Andersonui paėjėti toliau, ir jie abu dingo tamsiame koridoriuje, palikę Lengdoną Piterio Apmąstymų kambaryje, apšviestame blykčiojančios žvakės šviesos.

Viršininkas Andersonas pasvarstė, ko dar galima tikėtis šį vakarą. *Mano prižiūrimoje Rotondoje palikta nukirsta žmogaus plaštaka? Mano prižiūrimo pastato rūsyje įrengta mirties šventykla? Keistas įrašas, išgraviruotas akmeninėje piramidėje?* Po viso šito „Redskins“ žaidimas nebeatrodė toks svarbus.

Eidamas paskui Sato į koridoriaus tamsą Andersonas įjungė žibintą. Šviesa buvo silpna, tačiau vis tiek geriau negu nieko. Sato pasivedėjo jį kelis metrus, stengdamasi nutolti nuo Lengdono.

— Pažvelkite, — sušnibždėjo ji, duodama Andersonui savo delninuką.

Andersonas jį paėmė ir prisimerkęs įsižiūrėjo į apšviestą ekraną. Jame buvo sustingęs nespalvotas vaizdas — rentgeno spinduliais peršviesto Lengdono kelionkrepšio nuotrauka, kurią Andersonas buvo liepęs atsiųsti Sato. Kaip visose rentgeno nuotraukose, didžiausio tankio objektai švietė ryškiausia balta spalva. Lengdono krepšyje vienas objektas baltumu pranoko visus kitus. Jis buvo itin didelio tankio, todėl švytėjo blausioje kitų daiktų raizgalynėje nelyginant ryškus brangakmenis. Jo forma buvo aiškiai matyti.

Jis visą vakarą nešiojasi šitą daiktą? Andersonas nustebęs pažvelgė į Sato.

— Kodėl Lengdonas nieko apie jį neužsiminė?

— Velniškai geras klausimas, — sušnibždėjo Sato.

— Ta forma... tai negali būti atsitiktinumas.

— Ne, — pritarė jam Sato, kurios balsas dabar nuskambėjo piktai. — Sakyčiau, tikrai ne.

Andersono dėmesį patraukė koridoriuje pasigirdęs tylus šlamesys. Nustebęs jis nukreipė į tą koridoriaus pusę žibinto šviesos spindulį. Blėstančioje šviesoje išniro tik tuščias koridorius ir atviros durys abiejose jo pusėse.

— Ei? — pašaukė Andersonas. — Ar čia yra kas nors?

Tyla.

Sato, nieko neišgirdusi, keistai pažvelgė į jį.

Andersonas dar kelias akimirkas pasiklausė ir nutarė nusiraminti. *Man reikia kuo greičiau iš čia dingti.*

Lengdonas, likęs vienas kambaryje prie žvakės šviesos, pirštu perbraukė per aštrius piramidėje įrėžtų simbolių kraštus. Jam buvo smalsu, kas čia parašyta, tačiau neketino pažeisti Piterio Solomono privatumo daugiau, negu jis pažeistas dabar. *Be to, kam šitam pamišėliui būtų prireikę šios mažos piramidės?*

— Turime problemą, profesoriau, — pasigirdo garsus Sato balsas jam už nugaros. — Ką tik gavau naujos informacijos ir man jau darosi bloga nuo jūsų melavimo.

Lengdonas atsisukęs pamatė ST direktorę, artėjančią prie jo su delninuku rankoje, pykčiu degančiomis akimis. Apstulbęs jis atsisuko į Andersoną, tikėdamasis pagalbos, bet saugos tarnybos viršininkas stovėjo prie durų tarsi jas užstodamas, o jo veido išraiška nežadėjo nieko gero. Sato priėjo prie Lengdono ir pakišo jam po nosim delninuką.

Lengdonas nieko nesuprasdamas pažvelgė į ekraną, kuriame buvo sustingusi nespalvota fotografija, primenanti negatyvą. Joje buvo daug įvarių objektų, bet vienas, labai ryškus, išsiskyrė iš visų. Jis buvo pasuktas šonu ir ne visai tiesus, tačiau niekas nebūtų suabejojęs, kad tai mažytė smailiaviršūnė piramidė.

Mažytė piramidė? Lengdonas pažvelgė į Sato.

— Kas čia?

Atrodo, jo klausimas dar labiau įsiutino Sato.

— Apsimetate, kad nežinote?

Lengdonas nebeišlaikė.

— Aš niekuo *neapsimetu!* Niekada gyvenime nesu šito daikto matęs!

— Paistalai! — riktelėjo Sato, ir jos balsas garsiai nuaidėjo troškiame ore. — Jūs jį visą vakarą nešiojotės savo krepšyje!

— Aš...

Staiga Lengdonas nutilo nebaigęs sakinio. Jo žvilgsnis lėtai nuslinko prie kabančio ant peties kelionkrepšio. Paskui vėl pakilo prie delninuko. *Dieve mano... ryšulėlis.* Jis atidžiau pažvelgė į nuotrauką. Dabar pagaliau pamatė. Neryškus vaiduokliškas kubas, o jame — piramidė. Lengdonas apstulbęs susivokė žiūrįs į savo krepšio rentgeno nuotrauką... kurioje matyti paslaptingasis kubelio pavidalo Piterio paliktasis ryšulėlis. Pasirodė, kad kubas — tai dėžutė... o joje yra maža piramidė.

Lengdonas žiojosi kalbėti, tačiau nerado žodžių. Staiga jį ištiko nauja įžvalga, ir plaučiuose, atrodo, visai nebeliko oro.

Paprasta. Gryna. Mirtina.

Dieve mano. Jis vėl pažvelgė į stovinčią ant stalo akmeninę piramidę nukirsta viršūne. Jos viršus buvo plokščias mažas kvadratėlis, tuščia erdvė, simboliškai laukianti paskutinės detalės... detalės, kuri nukirstą piramidę pavers tikrąja piramide.

Tik dabar Lengdonas suvokė, kad mažutė piramidė, kurią jis atsivežė, iš tiesų visai ne piramidė. *Tai piramidės viršūnė.* Tą pačią akimirką jam paaiškėjo, kodėl tik jis vienas gali atskleisti šios piramidės paslaptis.

Aš turiu paskutinę detalę.

Ir ji iš tiesų yra... talismanas.

Kai Piteris pasakė, kad ryšulėlyje yra talismanas, Lengdonas tik nusijuokė. Dabar jis suprato, kad draugas sakė tiesą. Mažoji viršūnėlė iš tiesų *yra* talismanas, bet ne magijos požiūriu... daug senesne šio žodžio prasme. Žodis „talismanas", dar prieš įgydamas magišką reikšmę buvo vartojamas kita prasme — kaip „užbaigimas". Jis kilęs iš graikiško žodžio *telesma*, reiškiančio „užbaigti": talismanas — tai detalė ar mintis, užbaigianti kokį nors objektą arba idėją, paverčianti ją visuma. *Paskutinė detalė.* Kalbant simboliškai, viršūnė — tai aukščiausias talismanas, paverčiantis nukirstą piramidę visiško tobulumo simboliu.

Lengdonas pajuto, kad keistai susiklostę įvykiai verčia jį pripažinti labai keistą tiesą: Piterio Apmąstymų kambaryje stovinti akmens piramidė, jei nekreipsime dėmesio į jos dydį, pradeda iš tiesų virsti objektu, labai primenančiu legendose minimą masonų piramidę.

Iš to, kaip ryškiai viršūnėlė švytėjo rentgeno nuotraukoje, Lengdonas spėjo, kad ji pagaminta iš metalo... iš metalo, turinčio *didelį tankį*. Neįmanoma nustatyti, ar ji tikrai nulieta iš gryno aukso, be to, dabar ne laikas paleisti vaizduotės vadžias. *Ši piramidė per maža. Joje įrėžtą kodą pernelyg lengva perskaityti. O be to... Dieve mano, juk tai mitas!*

Sato jį stebėjo.

— Jūs toks protingas žmogus, profesoriau, tačiau šį vakarą elgėtės kaip

reta neprotingai. Meluoti žvalgybos tarnybos direktorei? Sąmoningai trukdyti CŽV tyrimui?

— Galiu viską paaiškinti, jei leisite.

— Paaiškinsite CŽV būstinėje. Nuo šios akimirkos esate sulaikytas.

Lengdono kūnas pastiro.

— Negali būti, jūs tikriausiai juokaujate.

— Nė truputėlio. Aš jums labai aiškiai pasakiau, kad tai, kas vyksta šį vakarą, yra itin svarbu, bet jūs nusprendėte su manimi nebendradarbiauti. Primygtinai jums siūlau kuo greičiau pradėti mąstyti apie tai, kaip paaiškinti įrašą piramidėje, nes kol atvyksime į CŽV... — ji pakėlė delninuką ir iš labai arti nufotografavo įrašą akmeninėje piramidėje, — mano analitikai jau bus gerokai padirbėję.

Lengdonas žiojosi protestuoti, tačiau Sato pasisuko į stovintį prie durų Andersoną.

— Viršininke, — paliepė ji, — įdėkite akmeninę piramidę į Lengdono krepšį ir neškite jį. Aš pasirūpinsiu Lengdono sulaikymu. Ar galiu paimti jūsų ginklą?

Andersonas akmeniniu veidu įėjo į kambarį, pakeliui atsegdamas ant peties nešiojamą ginklo dėklą. Jis padavė ginklą Sato, o ši tuojau pat atsuko vamzdį į Lengdoną.

Lengdonas stebėjo įvykius tarsi sapne. *To negali būti.*

Andersonas priėjo prie Lengdono, nutraukė jam nuo peties kelionkrepšį, nusinešė jį prie stalo ir padėjo ant kėdės. Atsegė užtrauktuką, atidarė krepšį ir įdėjo į jį nuo stalo nuimtą akmeninę piramidę — ten pat, kur gulėjo Lengdono paskaitos užrašai ir ryšulėlis.

Staiga koridoriuje kažkas sušlamėjo ir sujudo. Duryse išdygo tamsus žmogaus siluetas, jis įėjo į kambarį ir sparčiai artėjo prie Andersono pastarajam iš už nugaros. Viršininkas jo nepastebėjo. Nepraėjus nė akimirkai, nepažįstamasis nuleido petį ir trenkė juo Andersonui į nugarą. Saugos tarnybos viršininkas griuvo į priekį, galva atsitrenkdamas į akmeninės nišos kraštą. Jis sunkiai susmuko ant stalo, nuo kurio į visas puses pabiro kaulai bei kitokie daiktai. Smėlio laikrodis sudužo, nukritęs ant grindų. Žvakė irgi nukrito, tačiau neužgeso.

Kilusioje sumaištyje Sato atsisuko į nepažįstamąjį ir nusitaikė į jį, bet įsibrovėlis sugriebė blauzdikaulį ir smarkiai trenkė jai per petį. Sato suriko iš skausmo ir parpuolė, paleisdama iš rankų ginklą. Atėjūnas paspyrė jį tolyn ir atsisuko į Lengdoną. Jis buvo aukštas ir lieknas, elegantiškas afroamerikietis, kurio Lengdonas prieš tai gyvenime nebuvo matęs.

— Čiupkite piramidę! — paliepė žmogus. — Paskui mane!

42 skyrius

Nekilo nė mažiausios abejonės, kad afroamerikietis, vedantis Lengdoną požeminių Kapitolijaus koridorių labirintu, yra įtakingas ir galingas žmogus. Elegantiškas nepažįstamasis ne tik puikiai orientavosi visuose šoniniuose koridoriuose ir nenaudojamuose kambariuose, bet ir turėjo raktą, kuriuo atrakindavo visas kelią pastojusias duris.

Lengdonas sekė jam iš paskos, mikliai bėgdamas nepažįstamais, į viršų vedančiais laiptais. Lipdamas juto, kaip petį spaudžia odinė kelionkrepšio rankena. Akmeninė piramidė buvo tokia sunki, kad Lengdonas būgštavo, jog rankena gali neišlaikyti ir nutrūkti.

Kelių pastarųjų minučių logiškai įvertinti nebūtų įmanoma, tad dabar Lengdonas nutarė veikti kliaudamasis tik instinktu. Nuojauta jam kuždėjo, kad nepažįstamuoju galima pasitikėti. Jis ne tik išgelbėjo Lengdoną nuo Sato grasinamo suėmimo, bet ir nepabūgo pavojaus, siekdamas išgelbėti paslaptingąją Piterio piramidę. *Kad ir kas ta piramidė būtų iš tiesų.* Nepažįstamojo motyvų Lengdonas nesuprato, bet spėjo pastebėti ant jo piršto spindintį auksą — masonų žiedą su dvigalviu feniksu ir skaičiumi 33. Šis žmogus ir Piteris Solomonas — daugiau negu seni draugai. Jie abu masonai, pasiekę brolijoje aukščiausią laipsnį.

Lengdonas nusekė jį laiptais, paskui kitu koridoriumi, po to pro duris be jokių atpažinimo ženklų jie įėjo į paprastą koridorių. Bėgo juo palei sukrautas atsargų dėžes ir šiukšlių maišus, kol staiga pasuko, žengė pro tarnybinį įėjimą — ir pateko į visiškai netikėtą aplinką, primenančią prabangų kino teatrą. Nepažįstamasis pirmas nuėjo šoniniu takeliu ir pro pagrindines duris išėjo į šviesų, erdvų atriumą. Tik dabar Lengdonas susivokė, kad jie grįžo į lankytojų centrą, pro kurį jis pats šįvakar pateko į pastatą.

Deja, čia buvo ir apsaugininkas.

Jie priėjo prie apsauginінko ir visi trys sustojo, žiūrėdami vienas į kitą. Lengdonas atpažino jauną lotynų amerikietį, kuris šį vakarą tikrino jo krepšį.

— Pareigūne Nunjesai, — tarė afroamerikietis, — niekam nė žodžio. Eikite paskui mane.

Apsaugininkui, atrodo, buvo nesmagu, bet jis neklausinėdamas pakluso.

Kas šis žmogus?

Trijulė nuskubėjo į pietrytinį lankytojų centro kampą, kur buvo nedidelis vestibiulis ir sunkios durys, užstatytos dviem oranžiniais stulpiukais. Be to, durys buvo užklijuotos lipnia juosta, veikiausiai stengiantis, kad kitapus vykstančių statybos darbų dulkės neprasiskverbtų į lankytojų centrą. Vyriškis ištiesė ranką ir nuplėšė lipnią juostą. Tada, žiūrinėdamas savo raktų rinkinį, kreipėsi į apsaugininką.

— Mūsų bičiulis viršininkas Andersonas yra *subbaziniame* lygmenyje. Gali būti, kad sužeistas. Jums reikėtų patikrinti.

— Taip, pone. — Nunjesas atrodė ir sutrikęs, ir išsigandęs.

— Svarbiausia — jūs mūsų nematėte. — Vyras galiausiai atrado reikalingą raktą, nusegė jį nuo ryšulio ir atrakino skląstį, laikiusį sunkiąsias šarvuotas duris. Atidarė jas ir sviedė raktą apsaugininkui. — Mums išėjus, užrakinkite duris. Kaip įmanydamas geriau užklijuokite juostą. Įsidėkite raktą į kišenę ir niekam nieko nesakykite. *Ničniekam*. Net saugos tarnybos viršininkui. Ar aišku, pareigūne Nunjesai?

Apsaugininkas žvelgė į raktą taip, tarsi jam būtų patikėtas saugoti vertingiausias brangakmenis.

— Aišku, pone.

Vyras skubiai žengė pro duris, Lengdonas nusekė jam iš paskos. Apsaugininkas jiems iš paskos užstūmė didžiulį skląstį, netrukus Lengdonas išgirdo, kaip jis klijuoja atgal nuplėštą juostą.

— Profesoriau Lengdonai, — tarė vyriškis, jiems abiem greitai einant šiuolaikišku koridoriumi, kuriame aiškiai buvo vykdomi statybos ar remonto darbai. — Mano vardas Vorenas Belamis. Piteris Solomonas — brangus mano draugas.

Lengdonas nustebęs vogčiomis žvilgtelėjo į iškilnų poną. *Jūs Vorenas Belamis?* Lengdonas niekada nebuvo matęs Kapitolijaus architekto, bet jo vardą tikrai buvo girdėjęs.

— Piteris apie jus labai geros nuomonės, — tarė Belamis, — ir man labai gaila, kad teko susipažinti tokiomis baisiomis aplinkybėmis.

— Piteris pateko į didžiulę bėdą. Jo ranka...

— Aš žinau. — Belamio balsas nuskambėjo niūriai. — Deja, spėju, kad tai toli gražu ne viskas.

Jie priėjo apšviestos dalies pabaigą, po kurios koridorius darė staigų posūkį į kairę. Likusioje jo dalyje buvo tamsu, nors į akį durk.

— Luktelkite, — ištarė Belamis ir dingo gretimoje skydinėje, iš kurios raizgėsi daugybė storų oranžinių kabelių, toliau dingstančių tamsiame koridoriuje. Lengdonas palaukė, kol Belamis rausėsi viduje. Veikiausiai architektas rado jungiklį, reguliuojantį energijos tiekimą laidais, nes staiga tolesnė maršruto dalis nušvito.

Lengdonui beliko tik spoksoti netariant nė žodžio.

Vašingtonas Kolumbijos apygardoje — lygiai kaip Roma — yra miestas, stovintis virš begalės susiraizgiusių slaptų koridorių ir tunelių tinklo. Koridorius, atsivėręs Lengdonui prieš akis, priminė jam *passetto* tunelį, jungiantį Vatikaną su Šv. Angelo pilimi. *Ilgas. Tamsus. Siauras.* Tačiau šis koridorius, kitaip

negu senovinis *passetto*, buvo šiuolaikiškas ir dar nebaigtas statyti. Siaura statybų erdvė buvo tokia ilga, kad atrodė, jog tolimajame gale ji visiškai susiauręja. Ją apšvietė tik kur ne kur kabančios statybininkų lempos, kurios iš esmės tik pabrėžė neapsakomą tunelio ilgį.

Belamis jau ėjo tuneliu.

— Sekite paskui mane. Atsargiai, žiūrėkite po kojomis.

Lengdonas žengė paskui Belamį svarstydamas, kur galėtų vesti šis tunelis.

Tą pačią akimirką Malachas išėjo iš Trečiosios sekcijos ir sparčiai nužingsniavo tuščiu pagrindiniu SMS koridoriumi Penktosios sekcijos kryptimi. Rankoje jis laikė Trišos elektroninę kortelę ir tyliai pats sau kartojo: „Nulis aštuoni nulis keturi."

Tačiau jo galvoje sukosi dar viena mintis. Malachas ką tik gavo skubią žinią iš Kapitolijaus. *Mano ryšininką ištiko netikėti sunkumai.* Vis tiek padėtis atrodė gera: Robertas Lengdonas dabar turi ir piramidę, ir viršūnę. Viskas įvyko labai netikėtai, tačiau svarbiausia, kad gyvybiškai svarbūs elementai pagaliau atsidūrė vienoje vietoje. Galima pamanyti, kad šio vakaro įvykiams vadovauja lemtis, pasirengusi užtikrinti Malacho pergalę.

43 skyrius

Lengdonas skubėjo ilgu koridoriumi stengdamasis neatsilikti nuo greitos Voreno Belamio eisenos; nė vienas iš vyrų netarė nė žodžio. Kol kas atrodė, kad Kapitolijaus architektui labiau rūpi nugabenti akmeninę piramidę kuo toliau nuo Sato, negu paaiškinti Lengdonui, kas čia vyksta. Lengdonas jautė augantį įtarimą, kad viskas yra kur kas sudėtingiau, negu jis gali įsivaizduoti.

CŽV? Kapitolijaus architektas? Du trisdešimt trečio laipsnio masonai?

Tylą perskrodė šaižus Lengdono mobiliojo telefono skambutis. Lengdonas išsitraukė telefoną iš kišenės. Netvirtu balsu atsiliepė:

— Klausau?

Jam į ausį prakalbo keistas pažįstamas šnabždesys.

— Profesoriau, girdėjau, kad jūs netikėtai įgijote bendrakeleivį.

Lengdoną sukaustė ledinis šaltis.

— Kur, po velnių, yra Piteris? — griežtai paklausė jis, o jo balso aidas atsimušė į ankšto tunelio sienas. Einantis priekyje Vorenas Belamis atsisuko susirūpinusiu veidu ir mostu paragino Lengdoną neatsilikti.

— Nesijaudinkite, — atsakė balsas. — Kaip sakiau, Piteris yra saugioje vietoje.

— Dėl Dievo meilės, jūs nukirtote jam ranką! Jam reikia gydytojo!

— Jam reikia kunigo, — atsakė pašnekovas. — Bet jūs galite jį išgelbėti. Jei elgsitės taip, kaip liepsiu, Piteris liks gyvas. Duodu žodį.

— Pamišėlio žodis man nieko nereiškia.

— Pamišėlio? Profesoriau, kas jau kas, o jūs turėtumėte įvertinti, kaip pagarbiai šį vakarą laikiausi senovės protokolo reikalavimų. Slėpinių ranka atvedė jus prie vartų — durų, už kurių paslėpta piramidė, žadanti atskleisti senovės išmintį. Žinau, kad dabar jūs ją turite.

— Jūs manote, kad *tai ir yra* masonų piramidė? — paklausė Lengdonas. — Tai tik akmens gabalas.

Kitame linijos gale stojo tyla.

— Pone Lengdonai, jūs pernelyg protingas, kad apsimetinėtumėte neišmanėliu. Puikiausiai suvokiate, ką šiandien atradote. Akmeninę piramidę... kurią įtakingas masonas... paslėpė pačioje Vašingtono širdyje?

— Jūs vaikotės *mitą!* Kad ir ką Piteris jums pasakė, jis tai padarė iš baimės. Masonų piramidės legenda yra *išgalvota*. Masonai niekada nėra pastatę jokios piramidės slaptajai išminčiai saugoti. O jei ir būtų pastatę, tai *šita* piramidė per maža, kad būtų ta, kurios jūs ieškote.

Vyriškis susijuokė.

— Matau, kad Piteris jums beveik nieko nepasakė. Ir vis dėlto, pone Lengdonai, net jei nenorite pripažinti svarbos to, ką šiuo metu turite, siūlyčiau vis dėlto *daryti* tai, ką aš jums liepsiu. Aš gerai žinau, kad piramidėje, kurią jūs nešatės, yra išgraviruotas įrašas. Jūs man jį *iššifruosite*. Tik po to aš jums grąžinsiu Piterį Solomoną, ne anksčiau.

— Kad ir ko jūs tikitės iš šio įrašo, — atsakė Lengdonas, — jis tikrai negali būti Senovės Slėpiniai.

— Žinoma, ne, — atsakė balsas. — Senovės Slėpiniai tokie neaprėpiami, kad jų neįmanoma įrašyti viename akmeninės piramidės šone.

Išgirdęs šį atsakymą, Lengdonas sutriko.

— Bet jei šis įrašas *nėra* Senovės Slėpiniai, tai ir piramidė *nėra* masonų piramidė. Legendoje aiškiai sakoma, kad masonų piramidė buvo pastatyta būtent Senovės Slėpiniams išsaugoti.

Pašnekovo tonas tapo globėjiškas.

— Pone Lengdonai, masonų piramidė iš tiesų buvo pastatyta Senovės Slėpiniams išsaugoti, tačiau yra vienas triukas, kurio jūs, regis, nesupratote. Ir Piteris jums nepasakė? Masonų piramidės galia *ne ta*, kad ji atskleidžia pačias paslaptis... ne, ji leidžia surasti slaptą *vietą*, kurioje saugomos tos paslaptys.

Lengdonas papurtė galvą stengdamasis susivokti.

— Iššifruokite įrašą, — toliau kalbėjo balsas, — ir jis nurodys vietą, kurioje paslėptas didžiausias žmonijos lobis. — Jis nusijuokė. — Paties *lobio* Piteris jums nepatikėjo, profesoriau.

Lengdonas staiga sustojo vidury tunelio.

— Palaukite. Tai jūs sakote, kad piramidė yra tarsi... *žemėlapis?*

Belamis irgi sustojo, jo veide buvo matyti nerimas ir išgąstis. Buvo aišku, kad pašnekovas pataikė į jautrią vietą. *Piramidė — tai žemėlapis.*

— Šis žemėlapis, — šnibždėjo balsas, — arba piramidė, arba vartai — vadinkite kaip norite — buvo sukurtas labai seniai, siekiant užtikrinti, kad Senovės Slėpinių saugojimo vieta nebūtų pamiršta... kad ji niekada nepasimestų istorijos rūkuose.

— Kvadratu išdėstyti šešiolika simbolių nė iš tolo neprimena žemėlapio.

— Išvaizda kartais būna apgaulinga, profesoriau. Tačiau tai nesvarbu — vis tiek tik jūs vienas turite galią perskaityti šį įrašą.

— Jūs klystate, — atšovė Lengdonas, prisiminęs paprastą šifrą. — Įrašą gali perskaityti *bet kas*. Jis nelabai sudėtingas.

— Spėju, kad ši piramidė sudėtingesnė, negu atrodo iš pirmo žvilgsnio. Be to, viršūnę turite tik jūs.

Lengdonas prisiminė kelionkrepšyje gulinčią mažąją piramidę. *Tvarka iš chaoso?* Jis pats nebesusivokė, kuo tikėti ir kuo ne, tačiau krepšyje gulinti akmeninė piramidė sulig kiekvienu žingsniu darėsi vis sunkesnė.

Malachas prispaudė telefoną prie ausies, su malonumu klausydamasis, kaip kitame gale sunkiai alsuoja Lengdonas.

— Dabar aš turiu skubių reikalų, profesoriau, o jūs irgi. Paskambinkite man iškart, kai iššifruosite žemėlapį. Tada mudu abu nueisime į slėptuvę ir atliksime mainus. Piterio gyvybė... bus išmainyta į per amžius kauptą išmintį.

— Aš *nieko* nedarysiu, — pareiškė Lengdonas. — Juo labiau neturėdamas įrodymų, kad Piteris gyvas.

— Patarčiau man netrukdyti. Jūs esate tik labai mažytis milžiniško mechanizmo sraigtelis. Jei jūs man nepaklusite arba pamėginsite manęs ieškoti, Piteris mirs. Tai aš jums prisiekiu.

— Bet kaip man žinoti, gal Piteris jau *dabar* negyvas.

— Jis gyvų gyviausias, profesoriau, tačiau jam nepaprastai reikia jūsų pagalbos.

— Ko jūs iš tikrųjų ieškote? — suriko Lengdonas į telefoną.

Malachas atsakė ne iš karto.

— Daugelis ieškojo Senovės Slėpinių ir abejojo jų galia. Šį vakarą aš įrodysiu, kad Slėpiniai iš tiesų egzistuoja.

Lengdonas tylėjo.

— Patarčiau jums tuojau pat imtis žemėlapio, — tarė Malachas. — Informacija man reikalinga *šiandien*.

— Šiandien?! Bet juk jau po devintos!

— Būtent. *Tempus fugit*.*

44 skyrius

Niujorke dirbantis redaktorius Džonas Fokmanas atsistojo išjungti šviesų savo kabinete Manhatane. Atsiliepti žmogui, skambinančiam tokiu metu, jis nė neketino — tiesa, tik kol nepamatė skambinančiojo numerio. *Turėtų būti geros naujienos*, pamanė jis siekdamas ragelio.

— Ar mes dar esame tavo leidėjai? — pusiau juokais paklausė Fokmanas.

— Džonai! — Roberto Lengdono balsas buvo neramus. — Ačiū Dievui, radau tave. Man reikia tavo pagalbos.

Fokmano nuotaika pasitaisė.

— Turi man teksto redaguoti, Robertai? — *Pagaliau*.

— Ne, man reikia informacijos. Pameni, pernai supažindinau tave su mokslininke Ketrina Solomon, Piterio Solomono seserimi?

Fokmanas suraukė kaktą. *Teksto nėra*.

— Ji ieškojo leidėjo knygai apie noetiką. Atsimeni?

Fokmanas pakėlė į dangų akis.

— Žinoma. Aišku, atsimenu. Net nežinau, kaip tau dėkoti už tą pažintį. Ji ne tik atsisakė man duoti paskaityti savo tyrimų rezultatų aprašymą, bet ir nenori nieko spausdinti iki kažkokios stebuklingos dienos, kuri dar ateis.

— Džonai, paklausyk manęs, aš neturiu laiko. Man reikia Ketrinos telefono numerio. Tuojau pat. Ar tu jį turi?

— Norėčiau tave įspėti... elgiesi kiek karštligiškai. Ji, žinoma, puikiai atrodo, bet tikrai nepadarysi jai įspūdžio tokiais...

— Čia ne juokai, Džonai, man skubiai reikia jos telefono numerio.

— Gerai... palauk.

* Laikas bėga (*lot.*).

Lengdonas su Fokmanu buvo seni draugai, ir Fokmanas nesunkiai suprato, kad bičiulis kalba rimtai. Džonas surinko Ketrinos Solomon pavardę paieškos laukelyje ir pradėjo tikrinti įstaigos elektroninio pašto serverį.

— Ieškau, — tarė Fokmanas. — Ir kai skambinsi jai, patarčiau tai daryti ne iš Harvardo baseino. Garsas toks, tarsi tu būtum beprotnamyje.

— Aš ne baseine. Aš tunelyje po JAV Kapitolijumi.

Iš Lengdono balso Fokmanas suprato, kad šis nejuokauja. *Kas jam nutiko?*

— Robertai, kodėl tu negali šiek tiek pasėdėti namuose ir ką nors *parašyti?* — Kompiuteris skimbtelėjo. — Gerai, luktelk... radau. — Jis pele paženklino seną elektroninių laiškų seką. — Atrodo, turiu tik jos mobilųjį.

— Bus gerai.

Fokmanas pasakė jam numerį.

— Ačiū, Džonai, — dėkingu balsu ištarė Lengdonas. — Lieku tau skolingas.

— Tu man *ir taip* skolingas rankraštį, Robertai. Ar bent suvoki, kiek laiko...

Pokalbis nutrūko.

Fokmanas pažiūrėjo į ragelį ir papurtė galvą. Jei ne rašytojai, knygas leisti būtų kur kas lengviau.

45 skyrius

Ketrina Solomon ne iš karto patikėjo savo akimis, pamačiusi telefono ekrane, kas jai skambina. Manė, kad skambina Triša, nutarusi paaiškinti, kur jie su Kristoferiu Abadonu taip ilgai užgaišo. Tačiau skambino ne Triša.

Toli gražu.

Ketrina pajuto, kaip lūpose nušvito drovi šypsenėlė. *Ar šis vakaras galėtų būti dar keistesnis?* Ji atvertė telefoną.

— Leisk, atspėsiu, — žaismingai atsiliepė ji. — Inteligentiškas, mėgstantis skaityti viengungis ieško netekėjusios mokslininkės, dirbančios noetikos srityje?

— Ketrina! — pasigirdo sodrus Roberto Lengdono balsas. — Ačiū Dievui, tau nieko neatsitiko.

— Aišku, nieko, — nustebusi atsakė ji. — Jei pamiršime, kad tu man taip ir nepaskambinai po vakarėlio pas Piterį praėjusią vasarą.

— Šį vakarą kai kas atsitiko. Būk gera, paklausyk. — Šiaip ramus jo balsas trūkinėjo. — Man labai nemalonu tau tai pranešti... bet Piteris pakliuvo į didelę bėdą.

Ketrinos šypsena dingo.

— Apie ką tu kalbi?

— Piteris... — Lengdonas nutilo tarsi ieškodamas žodžių. — Net nežinau, kaip tau pasakyti, bet jis... jį *pagrobė*. Tiksliai nežinau, nei kas, nei kodėl, bet...

— Pagrobė? — pakartojo Ketrina. — Robertai, tu mane gąsdini. Pagrobė... ir kur jis dabar?

— Nelaisvėje. — Lengdono balsas nutrūko, tarsi jam būtų išsekusios jėgos. — Tai atsitiko šiandien, galbūt vakar vakare.

— Tai nejuokinga, — piktai atrėžė ji. — Mano broliui viskas *gerai*. Prieš penkiolika minučių aš su juo kalbėjau!

— Tu su juo kalbėjai?! — Lengdoną, atrodo, tai pribloškė.

— Taip! Jis man telefonu parašė žinutę, kad tuoj atvažiuos į laboratoriją.

— Jis tau *parašė žinutę*... — Lengdonas mąstė balsu. — Bet jo *balso* tu negirdėjai?

— Ne, bet...

— Paklausyk. Žinutę, kurią gavai, parašė ne tavo brolis. Kitas žmogus turi Piterio telefoną. Jis pavojingas. Nežinau, kas jis toks, bet mane jis apgaule šį vakarą atviliojo į Vašingtoną.

— Apgaule atviliojo? Tu kalbi nesąmones!

— Žinau, atsiprašau. — Lengdonas atrodė sutrikęs, o jam tai nebūdinga. — Ketrina, aš spėju, kad tau irgi gresia pavojus.

Ketrina Solomon neabejojo, kad Lengdonas niekada nejuokautų tokiais dalykais, tačiau jai vis tiek jis atrodė netekęs proto.

— Man viskas gerai, — atsakė ji. — Aš užrakinta stropiai saugomame pastate!

— Perskaityk man žinutę, kurią gavai iš Piterio telefono. *Labai prašau.*

Nieko nebesusigaudydama Ketrina ištraukė žinutę ir perskaitė ją Lengdonui, pajutusi šiurpulius, kai pasiekė paskutinę dalį — apie daktaro Abadono apsilankymą. „Jei pavyks, pakviesk ir Abadoną. Visiškai juo pasitikiu, turiu daug jums abiem..."

— O Dieve... — Lengdono balse nuskambėjo baimė. — Ar tu pakvietei tą žmogų vidun?

— Taip! Mano asistentė neseniai nuėjo į vestibiulį jo pasitikti. Turėtų bet kurią akimirką pareiti...

— Ketrina, greičiau bėk iš ten! — suriko Lengdonas. — Nedelsk!

Kitame Smitsono muziejaus saugyklų gale, kontrolės punkte, suskambo telefonas, užgoždamas „Redskins" žaidimo garsus. Apsaugininkas antrą kartą nenoriai išsitraukė iš ausų ausines.

— Vestibiulis, — atsiliepė jis. — Kalba Kailas.

— Kailai, čia Ketrina Solomon! — jos balsas buvo neramus ir uždusęs.

— Ponia, jūsų brolis dar ne...

— Kur Triša?! — nutraukė jį Ketrina. — Ar matote ją monitoriuose?

Apsaugininkas apsisuko su kėde ir pažvelgė į ekranus.

— Ji dar negrįžo į Kubą?

— Ne!— išgąstingai suriko Ketrina.

Apsaugininkas tik dabar suvokė, kad Ketrina uždususi, tarsi ilgai bėgusi. *Kas ten darosi?*

Apsaugininkas ėmė sparčiai spusčioti pelę, greitai peržiūrinėdamas skaitmeninius vaizdo įrašus.

— Gerai, palaukite, tuoj atsuksiu atgal... Matau, kaip Triša su jūsų svečiu išeina iš vestibiulio... eina pagrindine „gatve“... pasuksiu į priekį... va, jie eina į Drėgnąją sekciją... Triša atrakina duris savo kortele... abu įeina į Drėgnąją sekciją... dar pasuksiu... na, štai, prieš minutę jie išėjo iš Drėgnosios sekcijos... eina tolyn... — Jis pasuko galvą ir sulėtino įrašą. — Pala, pala. Keistas dalykas.

— Koks?

— Iš Drėgnosios sekcijos išėjo tik ponas.

— Triša liko viduje?

— Taip atrodo. Dabar stebiu jūsų svečią... jis vienas eina koridoriumi.

— Bet kur Triša? — dar labiau susijaudinusi paklausė Ketrina.

— Vaizdo įrašuose aš jos nematau, — atsakė apsaugininkas ir jo balse pasigirdo nerimas. Jis vėl pažvelgė į ekraną ir pastebėjo, kad vyriškio švarko rankovės atrodo šlapios... iki pat alkūnių. *Ką jis veikė toje Drėgnojoje sekcijoje?* Apsaugininkas stebėjo, kaip vyras pradėjo ryžtingai žingsniuoti pagrindiniu koridoriumi Penktosios sekcijos link, rankoje laikydamas daiktą, panašų į... elektroninę kortelę.

Apsaugininkas pajuto, kaip jam ant sprando pasišiaušė plaukai.

— Ponia Solomon, turime didelę bėdą.

Šį vakarą Ketrina daug ką patyrė pirmą kartą.

Per dvejus metus ji nė karto tuštumoje nesinaudojo mobiliuoju telefonu. Ir nė karto nėra paknopstomis bėgusi keliu, vedančiu per tuštumą. Tačiau dabar Ketrina, prispaudusi prie ausies telefoną, aklai lėkė begalinio ilgio kilimu. Kas kartą, kojai nuslydus nuo kilimo, ji vėl grįždavo atgal ir toliau skriejo per nepermatomą tamsą.

— Kur jis dabar? — uždususi Ketrina paklausė apsaugininko.

— Tikrinu, — atsiliepė šis. — Pasuku į priekį... štai, jis eina koridoriumi... artėja prie Penktosios sekcijos.

Ketrina pradėjo bėgti dar greičiau, tikėdamasi suspėti pribėgti įėjimą, kad neliktų įkalinta tuštumoje.

— Kada jis prieis prie įėjimo?

Apsaugininkas patylėjo.

— Ponia, jūs nesupratote. Aš vis dar persukinėju vaizdą. Tai įrašas. Visa tai jau įvyko. — Jis stabtelėjo. — Palaukite, tuoj patikrinsiu įėjimų registraciją. — Neilgai trukus jis tarė: — Ponia, pagal ponios Dan kortelės rodmenis į Penktąją sekciją buvo įeita apytikriai prieš minutę.

Ketrina staiga sustojo viduryje tamsios bedugnės.

— Jis jau atrakino Penktąją sekciją? — pašnibždomis paklausė ji telefonu.

Apsaugininkas įnirtingai kažką klaksėjo klavišais.

— Taip, atrodo, jog įėjo... prieš devyniasdešimt sekundžių.

Ketrinos kūnas sustingo. Ji liovėsi alsuoti. Staiga jai pasirodė, kad ją supanti tamsa gyva.

Jis čia, su manimi.

Tą pačią akimirką Ketrina suprato, kad vienintelis šviesos šaltinis visoje šioje erdvėje — tai jos mobiliojo telefono ekranas, apšviečiantis veidą.

— Atsiųskite pagalbą, — tyliai paliepė ji apsaugininkui. — Ir eikite į Drėgnąją sekciją gelbėti Trišos.

Tada tyliai uždarė telefoną, užgesindama paskutinę šviesą.

Ją apgaubė absoliuti tamsa.

Ketrina stovėjo nė nekrustelėdama ir stengėsi alsuoti kuo tyliau. Po kelių sekundžių ją pasiekė atsklindantis iš tamsos aitrus etanolio kvapas. Kvapas stiprėjo. Ji juto, kad vos už keleto žingsnių nuo jos ant kilimo kažkas stovi. Tyloje Ketrinos širdis plakė taip garsiai, kad ji bijojo išsiduoti. Tylutėliai nusiavė batus ir pasislinko truputį į kairę, nulipo nuo kilimo. Kojomis pajuto šaltą cementą. Žengė dar vieną žingsnį, toldama nuo kilimo.

Staiga trekštelėjo jos kojos piršto sąnarys.

Tyloje garsas nuskambėjo kaip šūvis.

Vos už keleto metrų sušiureno drabužiai, ir staiga iš tamsos kažkas ją puolė. Ketrina atšoko sekundę per vėlai, galinga ranka ją sučiupo ir apglėbė tamsoje, įnirtingai stengdamasi geriau suimti. Ketrina apsisuko, bet mirtini gniaužtai sučiupo jos chalatą ir trūktelėjo atgal drauge su ja.

Ketrina atmetė rankas, išsinėrė iš chalato ir išslydo. Staiga Ketrina Solomon, nebesusivokdama, kur ji yra ir kur bėga, aklai pasileido lėkti per begalinę juodą bedugnę.

46 skyrius

Nors Kongreso bibliotekoje yra, daugelio manymu, „pati gražiausia pasaulio salė“, pati biblioteka veikiau garsi ne salės grožiu, bet milžiniškais knygų fondais. Turėdama daugiau negu aštuonis šimtus kilometrų lentynų — kurios ištiesus nusidriektų nuo Vašingtono iki Bostono — ji neabejotinai pretenduoja į didžiausios pasaulio bibliotekos vardą. Ir vis tiek auga toliau, kas dieną įgydama per dešimt tūkstančių naujų leidinių.

Iš pradžių biblioteka, sumanyta kaip vieta saugoti Tomo Džefersono surinktai gamtos mokslų ir filosofijos knygų kolekcijai, simbolizavo Amerikos pažadą ir įsipareigojimą skleisti žinias. Tai buvo vienas iš pirmųjų Vašingtono pastatų, apšviestų elektra, tad jis tiesiogine prasme švytėjo nelyginant švyturys Naujojo pasaulio tamsybėse.

Kaip galima spėti iš pavadinimo, Kongreso biblioteka buvo skirta naudotis Kongresui, kurio garbingi nariai dirbo čia pat, kitapus gatvės esančiame Kapitolijuje. Šimtametis bibliotekos ir Kapitolijaus ryšys neseniai dar sustiprintas fizinėmis priemonėmis — po Nepriklausomybės prospektu iškasus abu pastatus jungiantį ilgą tunelį.

Šį vakarą blausiai apšviestu, dar nebaigtu įrengti tuneliu paskui Voreną Belamį bėgo Robertas Lengdonas, stengdamasis numalšinti stiprėjantį nerimą dėl Ketrinos. *Tas pamišėlis jos laboratorijoje?!* Lengdonas nenorėjo nė pagalvoti, ko jam ten gali reikėti. Paskambinęs įspėti Ketriną, Lengdonas prieš baigdamas pokalbį tiksliai pasakė, kur susitikti. *Kada pagaliau baigsis tas prakeiktas tunelis?!* Nuo begalinių, viena kitą keičiančių ir tarpusavyje susijusių minčių jam įskaudo galva — Ketrina, Piteris, masonai, Belamis, piramidės, senovės pranašystės... ir žemėlapis.

Lengdonas papurtė galvą ir skubėjo toliau. *Belamis žadėjo atsakyti į mano klausimus.*

Kai vyrai galiausiai pasiekė tunelio galą, Belamis pravedė Lengdoną pro kelerias dar nebaigtas statyti dvivėres duris. Neturėdamas galimybių užrakinti jų paskui save, Belamis griebėsi improvizacijos — čiupo iš statybininkų reikmenų krūvos aliumininės kopėčias ir netvirtai atrėmė jas į duris, o ant viršaus pastatė metalinį kibirą. Jei kas nors mėgintų atidaryti duris, kibiras garsiai terkštelėtų ant žemės.

Čia mūsų aliarmo sistema?! Lengdonas nužvelgė šonu stovintį kibirą tikėdamasis, kad Belamis šįvakar turi ir patikimesnį apsaugos planą. Viskas įvyko taip greitai, kad Lengdonas tik dabar pradėjo suvokti, ką jam žada pabėgimas su Belamiu. *Aš slapstausi nuo CŽV.*

Belamis pasuko už kampo, ir abu vyrai ėmė lipti aukštyn plačiais laiptais, kurie buvo atitverti oranžiniais stulpiukais. Lipant Lengdono kelionmaišio rankena nepakenčiamai svėrė petį.

— Akmeninė piramidė, — ištarė jis. — Aš vis tiek nesuprantu...

— Ne čia, — nutraukė jį Belamis. — Apžiūrėsime ją šviesoje. Aš žinau saugią vietą.

Lengdonas nebuvo tikras, ar žmogui, ką tik fiziškai užpuolusiam CŽV Saugumo tarnybos direktorę, išvis egzistuoja tokia vieta.

Užlipę laiptais vyrai įžengė į erdvų vestibiulį, puoštą itališku marmuru, stiuko lipdiniais ir auksavimu. Salėje stovėjo aštuonios statulų poros — visos vaizdavo deivę Minervą. Belamis, nelėtindamas žingsnių, vedė Lengdoną rytų pusėn, kur pro skliautuotą koridorių jie pateko į kur kas didingesnę patalpą.

Net prie blausaus naktinio apšvietimo bibliotekos didžioji salė spindėjo klasikine didybe, nelyginant turtingi Europos rūmai. Dvidešimt trijų metrų aukštyje įrengti vitražiniai šviestangiai mirguliavo tarp sijų, puoštų „aliuminio lakštu" — tuo metu aliuminis buvo laikomas retu metalu, brangesniu už auksą. Žemiau išdidžios kolonų poros rėmė antro aukšto balkoną, į kurį vedė dveji prašmatnūs suktiniai laiptai, ant kurių kolonų stovėjo milžiniškos moterų figūros, iškėlusios aukštyn apšvietos deglus.

Pastangos pratęsti šiuolaikinės apšvietos temą nenutolstant nuo Renesanso architektūros puošybos taisyklių, atrodė keistokai — laiptų turėklus puošė kupidonus primenantys *putti*, vaizduojantys šiuolaikinius mokslininkus. *Angeliukas elektrikas su telefonu rankoje? Cherubinas entomologas, nešinas vabzdžiams laikyti skirta dėžele?* Lengdonas pasvarstė, ką apie tai būtų pasakęs Berninis.

— Galime kalbėtis čia, — pasakė Belamis, vesdamas Lengdoną pro neperšaunamo stiklo vitrinas, kuriose buvo eksponuojamos dvi vertingiausios bibliotekos knygos — milžiniška rankraštinė Mainco Biblija, perrašyta 1450 metais, ir Amerikoje esantis Gutenbergo Biblijos egzempliorius — vienas iš trijų visame pasaulyje, spausdintų ant veleninio popieriaus. Čia labai pritiko skliautuotas lubas puošianti Džono Vaito Aleksanderio šešių dalių freska „Knygos evoliucija".

Belamis žengė tiesiai prie elegantiškų dvivėrių durų tolimojoje rytinės koridoriaus pusės sienoje. Lengdonas žinojo, kas yra už šių durų, tačiau jam buvo keista, kad pokalbiui pasirinkta ši vieta. Net nepaisant ironijos, kylančios susirengus kalbėtis patalpoje, sėte nusėtoje užrašais „Prašome laikytis tylos", šią patalpą vargiai galėtum pavadinti „saugia vieta". Ji yra pačiame kryžmės pavidalo bibliotekos centre, todėl neretai vadinama pastato širdimi. Slėptis joje — tas pat, kas įsibrauti į katedrą ir mėginti pasislėpti ant altoriaus.

Tačiau Belamis atrakino duris, žengė į už jų tvyrančią tamsą ir ėmė grabinėti sieną ieškodamas jungiklio. Kai jį apčiuopė ir paspaudė, prieš akis tarsi iš nieko išniro vienas iš didžiausių Amerikos architektūros šedevrų.

Garsioji Kongreso bibliotekos skaitykla buvo tikra šventė visoms juslėms. Erdvus aštuonkampis centrinėje dalyje siekė beveik penkiasdešimt metrų, visos aštuonios jo sienos puoštos šokolado rudumo Tenesio marmuru, gelsvu it grietinėlė Sienos marmuru ir prinokusio obuolio raudonio marmuru, atgabentu iš Alžyro. Patalpa buvo apšviesta iš visų aštuonių kampų, todėl niekur nesimatė jokių šešėlių — atrodė, tarsi skaitykla švytėtų iš vidaus.

— Yra manančiųjų, kad tai įspūdingiausia salė visame Vašingtone, — tarė Belamis, įleisdamas Lengdoną vidun.

Gal net visame pasaulyje, pamanė Lengdonas, peržengdamas slenkstį. Kaip visada jo žvilgsnis pirmiausia pakilo tiesiai prie puošnaus žiedo lubų centre, nuo kurio raityti kesonai kupolu leidosi iki viršutinio balkono. Ratu išsirikiavusios žemyn nuo baliustrados žvelgė šešiolika bronzinių „portretinių“ skulptūrų. Žemiau stulbinama skliautų arkada formavo apatinį balkoną. Dar žemiau, grindų lygyje, didžiulį aštuonkampį leidinių išdavimo punktą trimis koncentriškais apskritimais supo poliruoto medžio stalai.

Lengdonas vėl pažvelgė į Belamį, kuris atidarė plačias dviveres kambario duris ir parėmė jas, kad neužsidarytų.

— Maniau, mes turim slėptis, — nieko nesuprasdamas tarė Lengdonas.

— Jei kas nors įeis į pastatą, — atsakė Belamis, — noriu iškart tai išgirsti.

— Bet juk čia jie mus tuojau pat suras?

— Kad ir kur sumanytume slėptis, mus vis tiek suras. Tačiau jei būsime užklupti šitame pastate, dar labai pasidžiaugsite, kad pasirinkau šią patalpą.

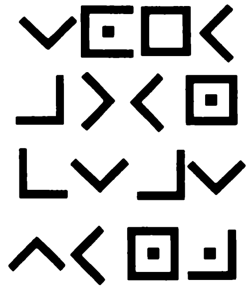
Lengdonas nesuprato, kodėl taip galėtų būti, bet buvo matyti, kad Belamis nenusiteikęs diskusijoms. Jis nuėjo į skaityklos vidurį, išsirinko vieną iš stalų, pritraukė prie jo dvi kėdes ir uždegė stalinę lempą. Tada mostu parodė Lengdono kelionkrepšį.

— Gerai, profesoriau, pasižiūrėkime atidžiau.

Nenorėdamas subraižyti poliruoto stalo paviršiaus aštriomis granito briaunomis, Lengdonas užkėlė ant stalo krepšį, atsegė užtrauktuką ir atlankstė visas puses, atskleisdamas viduje esančią piramidę. Vorenas Belamis pataisė stalinę lempą ir atidžiai apžiūrėjo piramidę. Pirštais perbraukė neįprastą įrašą.

— Manau, jūs atpažįstate šią kalbą? — paklausė Belamis.

— Žinoma, — atsakė Lengdonas apžiūrinėdamas šešiolika simbolių.

Šią šifruotą kalbą, dar vadinamą Laisvųjų mūrininkų šifru, kitados privačiai bendrauti vartojo masonų brolijos nariai. Šifro atsisakyta jau gana seniai dėl labai paprastos priežasties — jį pernelyg lengva iššifruoti. Dauguma vyresniųjų kursų studentų, lankančių Lengdono simbologijos seminarą, iššifruodavo jį per penkias minutes. Lengdonui, jei po ranka turėdavo pieštuką ir popieriaus, pakakdavo šešiasdešimties sekundžių.

Faktas, kad kelių šimtmečių senumo šifrą taip lengva perskaityti, dabar skatino apmąstyti porą paradoksų. Pirmas — absurdiškas pasirodė tvirtinimas, kad Lengdonas yra vienintelis žmogus, įstengiantis jį suprasti. Antras — Sato užuomina, kad šis masonų šifras yra kaip nors susijęs su nacionaliniu saugumu, prilygo tvirtinimui, kad Amerikos branduolinių raketų paleidimo kodai užšifruoti pasinaudojus iškodavimo žiedu, pardavinėjimu vaikiškų javainių pakeliuose. Lengdonui buvo sunku tuo patikėti. *Ši piramidė — tai žemėlapis? Rodantis, kur paslėpta prarastoji amžių išmintis?*

— Robertai, — labai rimtu balsu kreipėsi Belamis, — ar direktorė Sato jums sakė, kodėl ji taip domisi šiuo reikalu?

Lengdonas papurtė galvą.

— Nieko konkretaus. Tik kartojo, kad tai susiję su nacionaliniu saugumu. Manau, meluoja.

— Gali būti, — atsakė Belamis trindamasis sprandą. Atrodė, kad jis niekaip negali kažko nuspręsti. — Tačiau yra ir kita, grėsmingesnė, galimybė. — Jis atsisuko ir pažvelgė Lengdonui tiesiai į akis. — Gali būti, kad direktorė Sato sužinojo apie tikrąsias piramidės galias.

47 skyrius

Tamsa, kuri apgaubė Ketriną Solomon, atrodė visiškai neįžvelgiama.

Pabėgusi nuo pažįstamo ir saugaus kiliminio tako, ji aklai grabaliodama

slinko pirmyn per nykią tuštumą, ištiesta ranka čiuopdama orą. Kojomis, apautomis tik kojinėmis, juntama begalinė šalto cemento erdvė priminė užšalusį ežerą... priešišką aplinką, iš kurios būtinai reikia ištrūkti.

Nebeužuosdama etanolio kvapo, ji sustojo tamsoje ir ėmė laukti. Nejudėdama įsiklausė, valios pastangomis versdama širdį taip garsiai neplakti. Atrodo, kad sunkūs žingsniai, sekę jai iš paskos, liovėsi. *Ar aš nuo jo pabėgau?* Ketrina užsimerkė ir pamėgino įsivaizduoti, kur esanti. *Į kurią pusę aš bėgau? Kur durys?* Beviltiška. Ji tiek kartų spėjo apsisukti, kad išėjimas gali būti bet kurioje pusėje.

Ketrina buvo girdėjusi, kad baimė veikia kaip stimuliatorius, mobilizuoja proto galias. Tačiau šią akimirką baimė pavertė jos protą kunkuliuojančiu panikos ir sumaišties verpetu. *Net jei surasiu įėjimą, negalėsiu išeiti.* Elektroninė kortelė liko kišenėje chalato, kurį teko nusimesti. Vienintelę viltį teikė suvokimas, kad dabar ji yra kaip adata šieno kupetoje — mažas taškelis dviejų tūkstančių septynių šimtų kvadratinių metrų ploto lauke. Ketrinos analitinis protas, nepaisydamas neapsakomai stipraus troškimo bėgti kuo toliau, liepė jai elgtis vieninteliu įmanomu logišku būdu — visiškai nejudėti. *Stovėk. Stenkis neišleisti nė garso.* Apsaugininkas netrukus pasirodys, o nuo užpuoliko nežinia kodėl sklinda stiprus etanolio kvapas. *Jei jis prisiartins, aš pajusiu.*

Ketrina stovėjo tylėdama, o mintyse sukosi Lengdono žodžiai. *Tavo brolį... pagrobė.* Ji pajuto, kaip ant rankos susikaupė šalto prakaito lašas ir nuslinko žemyn, artėdamas prie mobiliojo telefono, sugniaužto dešiniame delne. Šį pavojų ji buvo pamiršusi. Jei telefonas suskambės, paaiškės, kur ji yra, o išjungti jo neįmanoma neatidarius ir neapšvietus ekrano.

Padėk telefoną ant grindų... ir pasistenk nuslinkti nuo jo kuo toliau.

Tačiau buvo jau per vėlu. Iš dešinės artėjo etanolio kvapas. Jis vis stiprėjo. Ketrina stengėsi išlikti rami, prisiversdama įveikti instinktą tuojau pat bėgti. Lėtai, atsargiai ji žengė žingsnį į kairę. Tačiau, atrodo, užpuolikui pakako tylaus jos drabužių šiugždesio. Ketrina pajuto, kaip jis liuoktelėjo, stiprus etanolio kvapas užliejo šnerves, o galinga ranka sugriebė už peties. Ji išsisuko, apimta gyvuliško siaubo. Matematiniai skaičiavimai buvo pamiršti: Ketrina leidosi bėgti nežiūrėdama kur. Ji smarkiai pasuko į kairę, keisdama kryptį ir puldama į pačią tuštumos šerdį.

Staiga visiškai iš niekur atsirado siena.

Ketrina taip smarkiai į ją atsitrenkė, kad net užgniaužė kvapą. Petį ir ranką pervėrė skausmas, tačiau pavyko išsilaikyti neparkritus. Kadangi į sieną trenkėsi šonu, smūgis nebuvo toks stiprus, koks galėjo būti, bet tai teikė menką paguodą. Smūgio garsas pasklido erdvėje. *Dabar jis žino, kur aš.* Susirietusi iš skausmo ji pasuko galvą, įsižiūrėjo į sekcijos tamsą ir pajuto, kad jis žiūri į ją.

Tuojau pat pereik į kitą vietą. Skubiai!

Dar neatgaudama kvapo ji pradėjo slinkti palei sieną, kaire ranka tyliai po vieną liesdama iškilias plienines kniedes. *Nenutolk nuo sienos. Praslink pro jį, kol nespėjo tavęs įstumti į kampą.* Dešinėje rankoje Ketrina tebelaikė mobilųjį telefoną, pasirengusi prireikus sviesti jį nelyginant ginklą.

Ketrina visiškai nebuvo pasirengusi išgirsti to, ką netrukus išgirdo — tiesiai priešais ją sušnarėjo drabužiai... visai netoli sienos. Ji sustingo, sustojo vietoje ir sulaikė kvėpavimą. *Kaip jis suspėjo prieiti sieną?* Ji pajuto silpnutį oro dvelktelėjimą, pasklido etanolio dvokas. *Jis artėja prie manęs palei sieną!*

Ketrina žengė kelis žingsnius atgal. Paskui, tyliai apsisukusi 180 laipsnių kampu, pradėjo greitai eiti palei sieną į kitą pusę. Paėjus gal pusantro metro, nutiko neįmanomas dalykas. Priešais save pasienyje ji vėl išgirdo drabužių šnarėjimą. Paskui vėl dvelktelėjo etanolio kvapas. Ketrina Solomon sustingo vietoje.

Dieve mano, jis yra visur!

Pusnuogis Malachas žvelgė į tamsą.

Etanoliu atsiduodančios jo švarko rankovės tapo trukdžiu, kurį jis pavertė privalumu nusimetęs švarką bei marškinius ir pasinaudojęs jais grobiui užspeisti. Mesdamas švarką į dešinę pusę, sienos link, jis išgirdo, kaip Ketrina sustojo ir pasuko į kitą pusę. Malachas metė marškinius į kairę ir išgirdo, kaip ji vėl sustojo. Galima sakyti, kad jis užtvėrė Ketriną prie sienos, sukaldamas keliaženklius, kurių ji nedrįso apeiti.

Dabar jis stovėjo tamsoje ir laukė įtempęs ausis. *Ji gali judėti tik viena kryptimi — tiesiai į mane.* Ir vis tiek Malachas nieko negirdėjo. Arba Ketriną paralyžiavo iš baimės, arba ji nusprendė stovėti ir ramiai laukti, kol į Penktąją sekciją ateis pagalba. Abiem atvejais ji pralaimės. Niekas greitai nesugebės įeiti į Penktąją sekciją: Malachas sugadino prie durų įtaisytą užraktą labai paprastu, tačiau itin veiksmingu būdu. Pasinaudojęs Trišos elektronine kortele, jis įgrūdo giliai į plyšį dešimties centų monetą, ir dabar spyną atrakinti bus galima tik išmontavus visą mechanizmą.

Mudu čia vieni, Ketrina... ir būsime tiek, kiek reikės.

Malachas tyliai pasislinko priekin, klausydamasis, ar neišgirs judesio garsų. Šią naktį Ketrina Solomon mirs savo brolio valdomo muziejaus tamsoje. Poetiška mirtis. Malachas nekantravo greičiau pranešti Ketrinos broliui apie jos mirtį. Senio sielvartas taps ilgai lauktu kerštu.

Staiga Malachas labai nustebo tamsoje pamatęs tolimą silpną švytėjimą ir suprato, kad Ketrina ką tik padarė mirtiną klaidą. *Ji kviečia pagalbą telefonu?*

Elektroninis ekranas, ką tik švystelėjęs tamsoje, buvo apytikriai ties juosmeniu, už kokių dvidešimties metrų, tarsi švyturys beribiame tamsos vandenyne. Malachas buvo pasirengęs laukti, kol Ketrina neteks kantrybės, bet dabar laukti nebereikės.

Malachas bėgte pasileido prie neryškios švieselės žinodamas, kad turi ją pasiekti, kol Ketrina nesikreipė pagalbos. Per kelias sekundes atsidūrė greta, išskėtė rankas, tarsi apglėbdamas švytintį telefoną, ir liuoktelėjo, pasirengęs sučiupti Ketriną.

Jo pirštai atsimušė į tvirtą sieną, sulinko ir vos nelūžo. Tuojau pat į plieninę siją atsitrenkė ir galva. Suklikęs iš skausmo, jis susmuko prie sienos. Keikdamasis pakilo, įsitvėręs juosmens aukštyje horizontaliai įtaisyto paramsčio, ant kurio Ketrina sumaniai buvo padėjusi atidarytą mobilųjį telefoną.

Ketrina vėl leidosi bėgti nebepaisydama, kad jos ranka garsiai ir ritmingai plekši į kniedes, tolygiai sukaltas Penktosios sekcijos sienoje. *Bėk!* Ji žinojo, kad jei visą laiką laikysis sienos, anksčiau ar vėliau užčiuops išėjimo duris.

Kur, po šimts, dingo tas apsaugininkas?

Tolygiai sukaltos kniedės rikiavosi eile, palei kurią Ketrina bėgo, kaire ranka čiuopdama sieną, o dešinę dėl saugumo ištiesusi į priekį. *Kada pagaliau pasieksiu kampą?* Atrodė, kad šoninė siena niekada nesibaigs, tik staiga kniedžių eilė nutrūko. Kairė ranka ilgokai tavaravo tuštumoje, o paskui kniedės vėl atsirado. Ketrina sulėtino tempą ir grįžo atgal, čiuopdama glotnią metalo plokštumą. *Kodėl čia nėra kniedžių?*

Ji jau girdėjo, kaip iš paskos, ramstydamasis sienos, garsiai liumpsi užpuolikas. Tačiau dar labiau Ketriną išgąsdino kitas garsas — tolimas pasikartojančių smūgių garsas: apsaugininkas žibintu daužė Penktosios sekcijos duris.

Apsaugininkas negali įeiti į vidų?

Mintis Ketriną išgąsdino, tačiau smūgių vieta — dešinėje pusėje, įstrižai nuo jos — leido iškart susiorientuoti. Dabar ji jau įsivaizdavo, kurioje Penktosios sekcijos vietoje atsidūrė. Įsivaizdavusi suprato ir dar kai ką. Jai staiga paaiškėjo, kas yra toji glotni plokštuma ant sienos.

Visose sekcijose buvo įtaisytos specialios eksponatų durys — didžiulės slankiosios sienų plokštės, kurias galima atitraukti, prireikus į sekciją atgabenti arba iš jos išgabenti itin didelius eksponatus. Šios durys buvo neaprėpiamos kaip lėktuvų angaruose, ir Ketrina nė drąsiausiame sapne nesapnavo, kad gali prireikti jas kada nors atidaryti. Tačiau šią akimirką, atrodo, jai liko tik ši viltis.

Ar jas išvis įmanoma atidaryti?

Ketrina aklai krapštėsi tamsoje, ieškodama eksponatų durų, kol apčiuopė didžiulę metalinę rankeną. Suėmusi užgulė visu svoriu, stengdamasi pastumti duris į šoną. Nieko neįvyko. Ji pabandė dar kartą. Durys nė nepajudėjo.

Ketrina girdėjo, kaip užpuolikas artėja, nusitaikęs į jos pastangų garsus. Eksponatų durys užrakintos! Paklaikusi iš panikos ji ėmė rankomis grabalioti duris, ieškodama jų paviršiuje kokios nors svirties ar užrakto. Staiga apčiuopė statmenai stovintį strypą. Delnais nusliuogė juo iki grindų, atsitūpė ir atrado, kad jis įkištas į cemente esančią skylę. *Saugos strypas!* Ketrina atsistojo, sučiupo strypą ir tvirtai įsispyrusi pamėgino iškelti jį iš skylės.

Jis jau visai čia pat!

Ketrina vėl apčiuopomis susirado rankeną ir iš visų jėgų ją paspaudė. Atrodo, didžiulė plokštė beveik nepajudėjo, tačiau į Penktąją sekciją prasiskverbė siaurutėlis mėnesienos pluoštelis. Ketrina paspaudė dar kartą. Šviesos pluoštelis, atsklindantis iš lauko, praplatėjo. *Dar truputį!* Ji paspaudė paskutinį kartą, jausdama, kad užpuolikas jau beveik už metro.

Šuoliu prisiartinusi prie šviesos, Ketrina lieknu kūnu prasiskverbė pro atsivėrusią spragą. Iš tamsos išlindo ranka, sučiupo ją ir pamėgino įtraukti atgal. Ketrina brovėsi pro plyšį persekiojama didžiulės nuogos rankos, ištatuiruotos žvynais. Baugioji ranka raitėsi it įpykusi gyvatė, besitaikanti įgelti.

Ketrina apsisuko ir ėmė bėgti palei ilgą blyškią Penktosios sekcijos lauko sieną. Smulkūs akmenukai, kuriais buvo nubarstyta visa SMS teritorija, per kojines žeidė kojas, bet ji nieko nepaisydama lėkė pagrindinio įėjimo link. Naktis buvo tamsi, tačiau Ketrina, vyzdžiams išsiplėtus aklinoje Penktosios sekcijos tamsoje, viską matė aiškiai kaip dieną. Jai už nugaros sudundėjo sunkios durys, ji išgirdo greitėjančius sunkius žingsnius, aidinčius palei pastato sieną. Žingsniai artėjo neįtikimai greitai.

Aš niekaip nenubėgsiu iki pagrindinio įėjimo greičiau už jį. Ketrina žinojo, kad jos „Volvo“ stovi arčiau, bet ir jis buvo per toli. *Nieko neišeis.*

Staiga Ketrina suvokė turinti dar vieną kozirį.

Pribėgusi Penktosios sekcijos kampą ji išgirdo tamsoje greitai artėjančius jo žingsnius. Dabar arba niekada. Užuot pasukusi už kampo, Ketrina staiga šovė tiesiai į kairę, tolyn nuo pastato, į veją. Bėgdama kietai užsimerkusi, delnais uždengė veidą ir visiškai aklai pasileido per žolę.

Judesiais valdomos saugos šviesos, įsižiebusios aplink Penktąją sekciją, akimirksniu naktį pavertė diena. Ketrina už nugaros išgirdo skausmo klyksmą, galingiems žibintams smogus į nepaprastai išsiplėtusius užpuoliko vyzdžius dvidešimt penkių milijonų žvakės liepsnų ryškumo šviesa. Ji girdėjo, kaip jis klupinėja ant skaldos.

Ketrina neatmerkdama akių toliau bėgo atvira veja. Pajutusi, kad pakankamai nutolo nuo pastato ir šviesų, ji atsimerkė, pakoregavo kursą ir it paklaikusi nulėkė per tamsą.

„Volvo“ rakteliai buvo ten, kur ji visada juos palikdavo — dėtuvėje. Uždususi Ketrina drebančiomis rankomis griebė raktelius ir įjungė variklį. Variklis atgijęs suurzgė, užsižiebė šviesos, atskleisdamos baugų reginį.

Jos link bėgo šiurpi figūra.

Ketrina akimirką sustingo.

Automobilio šviesose išniro plikagalvis, iki pusės nuogas žvėris, tatuiruotais žvynais, simboliais ir tekstais išmarginta oda. Artėdamas prieš šviesos jis riaumojo, iškeltomis rankomis dengdamasis akis, tarsi urvinis gyvūnas, pirmą kartą išlindęs į dienos šviesą. Ketrina norėjo perjungti pavarą, bet staiga jis atsidūrė šalia ir alkūne išmušė šoninį stiklą, kurio šukės pabiro jai ant kelių.

Pro langą įlindo didžiulė žvynuota ranka ir beveik aklai grabaliodama siekė jos kaklo. Ketrina įjungė atbulinę pavarą, bet užpuolikas spėjo sugriebti ją už gerklės ir ėmė neapsakomai stipriai spausti. Ketrina, norėdama išsisukti, kryptelėjo galvą ir staiga pamatė, kad žiūri jam tiesiai į veidą. Trys tamsūs rėžiai, nelyginant nagų paliktos drūžės, vagojo maskuojamąjį kremą ir atskleidė anksčiau slėptas tatuiruotes. Jo akyse švietė smurtinga tūžmastis.

— Reikėjo tave nužudyti prieš dešimt metų, — suurzgė jis. — Tada, kai nužudžiau tavo motiną.

Suvokusi, ką reiškia šie žodžiai, Ketrina staiga sustingo nuo klaikaus prisiminimo: ji jau yra mačiusi šį žvėries žvilgsnį. *Tai jis*. Būtų pradėjusi klykti, jei jis nebūtų tarsi replėmis laikęs jai už gerklės.

Ketrina koja stipriai paspaudė greičio pedalą, ir automobilis šoktelėjo atgal, vilkdamas užpuoliką — jai vos nelūžo kaklas. „Volvo“ ėmus kilti į kalvelę Ketrinai pasirodė, kad kaklas neatlaikys užpuoliko svorio. Staiga į automobilio šonus ėmė brūžuoti medžio šakos, brautis vidun pro šoninį langą, ir svoris dingo.

Automobilis pro visžalių medžių gyvatvorę prasibrovė į aukštutinę stovėjimo aikštelę, kurioje Ketrina galiausiai paspaudė stabdžius. Apačioje pusnuogis vyras pakilo ant kojų, stebeilydamasis į jos automobilio šviesas. Siaubingai ramiai jis pakėlė grėsmingą, žvynais išmargintą ranką ir parodė tiesiai į ją.

Ketrina, kurios kraujas virė nuo gyvuliškos baimės ir neapykantos, pasuko vairą ir smarkiai paspaudė greičio pedalą. Po kelių sekundžių ji įsuko į Silver Hilo plentą.

48 skyrius

Kapitolijaus saugos policijos pareigūnas Nunjesas, patekęs į keblią situaciją, nematė kitos išeities, kaip tik padėti pabėgti Kapitolijaus architektui ir Robertui Lengdonui. Tačiau dabar, grįžęs į policijos būstinę, Nunjesas suprato, kad kaupiasi audra.

Saugos tarnybos viršininkas Trentas Andersonas sėdėjo prisiglaudęs prie kaktos ledo kompresą, o kitas pareigūnas valė Sato sužeidimus. Greta stovėjo vaizdo įrašų specialistai, kurie peržiūrinėjo skaitmeninius įrašus ir stengėsi nustatyti, kur dingo Lengdonas ir Belamis.

— Peržiūrėkite visų koridoriuose ir prie išėjimo įtaisytų kamerų įrašus, — pareikalavo Sato. — Man reikia sužinoti, kur jie išėjo!

Žiūrint į visa tai, Nunjesui darėsi silpna. Jis žinojo, kad nepraėjus nė kelioms minutėms bus surastas atitinkamas vaizdo įrašas ir visi sužinos tiesą. *Aš jiems padėjau pabėgti.* Padėtį dar pablogino atvykusi keturių CŽV operatyvininkų komanda, kuriai buvo įsakyta būti netoliese ir ruoštis Belamio bei Lengdono paieškoms. Šitie vyrukai nė iš tolo nepriminė Kapitolijaus policijos pareigūnų. Tai buvo tikri, rimti kariai... juodos kamufliažinės uniformos, naktinio regėjimo prietaisai, mokslinės fantastikos filmą primenantys ginklai.

Nunjesui rodėsi, kad jis tuoj subloguos. Galiausiai apsisprendęs jis nežymiai mostelėjo viršininkui Andersonui.

— Viršininke, galima žodelį?

— Kas yra? — Andersonas nusekė paskui Nunjesą į koridorių.

— Viršininke, aš padariau didžiulę klaidą, — suprakaitavęs prisipažino Nunjesas. — Labai gailiuosi ir atsistatydinu. — *Po penkių minučių tu mane vis tiek atleisi.*

— Prašau?

Nunjesas nurijo įstrigusį gerklėje gumulą.

— Aš mačiau, kaip Lengdonas ir Belamis pro lankytojų centrą išėjo iš pastato.

— Ką?! — suriaumojo Andersonas. — Tai kodėl nepranešei?!

— Architektas man liepė niekam nieko nesakyti.

— Tu dirbi man, po šimts velnių! — Andersono balsas nuaidėjo koridoriumi. — Dėl Dievo meilės, Belamis trenkė mane galva į sieną!

Nunjesas padavė Andersonui raktą, kurį jam buvo palikęs architektas.

— Kas čia? — paklausė Andersonas.

— Raktas nuo naujo tunelio, tiesiamo po Nepriklausomybės prospektu. Jį turėjo architektas Belamis. Per jį jie ir pabėgo.

Andersonas žiūrėjo į raktą neįstengdamas pratarti nė žodžio.

Sato iškišo galvą į koridorių ir pervėrė juos akimis.

— Kas čia vyksta?

Nunjesas pajuto, kaip blykšta. Andersonas tebelaikė raktą rankoje, buvo aišku, kad Sato jį pastebėjo. Klaikiajai moteriškei artėjant, Nunjesas ėmė iš paskutiniųjų kurti, stengdamasis apsaugoti viršininką.

— Šitą raktą aš radau ant grindų viename *subbazinio* lygmens kambaryje. Kaip tik klausiau viršininko Andersono, ar jis nežino, nuo ko jis yra.

Sato priėjo ir nužvelgė raktą.

— Ir ką, jis žino?

Nunjesas pažvelgė į Andersoną, kuris prieš prasižiodamas aiškiai norėjo gerai apsvarstyti galimus variantus. Galiausiai viršininkas papurtė galvą.

— Ne, iš karto nepasakysiu. Turiu patikrinti...

— Nesivarginkite, — patarė Sato. — Šiuo raktu atrakinamos durys į tunelį iš lankytojų centro.

— Tikrai? — paklausė Andersonas. — Iš kur jūs žinote?

— Ką tik radome kameros įrašą. Pareigūnas Nunjesas padėjo pabėgti Lengdonui ir Belamiui, o paskui užrakino duris. Tą raktą Nunjesui davė Belamis.

Andersonas įsiutęs atsigręžė į Nunjesą:

— Tai tiesa?

Nunjesas perdėtai sulinkčiojo, irgi stengdamasis kuo geriau suvaidinti.

— Labai atsiprašau, pone. Architektas man liepė niekam nieko nesakyti!

— Man nusispjauti, ką tau liepė architektas! — rėkė Andersonas. — Prašyčiau...

— Trentai, užsičiaupk, — nebeišlaikė Sato. — Jūs abu niekam tikę melagiai. Pasitaupykite jėgas CŽV apklausai. — Ji ištraukė Andersonui iš rankų tunelio raktą. — Čia viskas baigta.

49 skyrius

Robertas Lengdonas atitraukė nuo ausies mobilųjį telefoną, jausdamas augantį nerimą. *Ketrina neatsiliepia mobiliuoju?* Ji jam pažadėjo paskambinti, kai tik saugiai ištrūks iš laboratorijos ir važiuos čia susitikti su juo, tačiau taip ir nepaskambino.

Belamis sėdėjo greta Lengdono skaitykloje prie stalo. Jis irgi ką tik paskambino asmeniui, kuris, kaip tvirtino Belamis, gali suteikti jiems prieglobstį — lai-

kinai paslėpti. Deja, šis asmuo irgi neatsiliepė, todėl Belamis paliko jam žinutę, prašydamas kuo greičiau paskambinti į Lengdono mobilųjį.

— Mėginsiu dar kartą, — tarė jis Lengdonui, — bet kol kas turime manytis patys. Reikia aptarti planus, ką daryti su piramide.

Piramide. Lengdonas pajuto, tarsi įspūdinga skaityklos aplinka būtų išnykusi, jo pasaulis susitelkė tik į tai, ką matė prieš akis — akmeninę piramidę, užantspauduotą ryšulėlį su jos viršūne ir elegantišką afroamerikietį, kuris išniro iš tamsos ir išgelbėjo jį nuo nenumaldomos CŽV kvotos.

Lengdonas tikėjosi, kad Kapitolijaus architektas turės bent kiek sveiko proto, bet pasirodė, kad Vorenas Belamis kalba nė kiek ne racionaliau už tą pamišėlį, skelbiantį, jog Piteris yra skaistykloje. Belamis atkakliai teigė, kad ši akmeninė piramidė iš tiesų yra legendinė masonų piramidė. *Senovės žemėlapis? Kuris gali nuvesti prie galią teikiančios išminties?*

— Pone Belami, — mandagiai tarė Lengdonas, — ta jūsų idėja apie kažkokias senovės žinias, kurios gali suteikti žmonėms didžių galių... aš tiesiog negaliu rimtai ja patikėti.

Belamio žvilgsnyje buvo matyti įkarštis ir nusivylimas, dėl kurių Lengdonui buvo dar nesmagiau rodyti savo skepticizmą.

— Taip, profesoriau, aš spėjau, kad jūs taip manysite, bet tikriausiai nereikėtų tuo stebėtis. Jūs prašalietis ir žvelgiate į tai iš šono. Egzistuoja tam tikri masonų tikrovės aspektai, kuriuos jūs palaikysite mitu, nes nesate įšvęstas ir pasirengęs juos suprasti.

Lengdonas pajuto, kad į jį žvelgiama iš aukšto. *Aš nebuvau Odisėjo laivo įgulos narys, bet tikrai žinau, kad ciklopas — tai mitas.*

— Pone Belami, net jei legenda nemeluoja... šita piramidė vis tiek negali būti masonų piramidė.

— Ne? — Belamis pirštu perbraukė akmenyje įrėžtą masonų šifrą. — Mano manymu, ji puikiausiai atitinka apibūdinimą. Akmeninė piramidė su spindinčia metalo viršūne: jei tikėsime Sato padaryta rentgeno nuotrauka, būtent ją jums ir patikėjo Piteris. — Belamis paėmė nuo stalo mažą kubo pavidalo ryšulėlį ir pakilnojo, tarsi tikrindamas jo svorį.

— Ši akmeninė piramidė nesiekia nė trisdešimties centimetrų, — paprieštaravo Lengdonas. — Visose mano girdėtose pasakojimo versijose masonų piramidė vadinama milžiniška.

Buvo aišku, kad Belamis tikėjosi išgirsti šį argumentą.

— Kaip jūs žinote, legendoje minima piramidė tokia aukšta, kad pats Dievas gali ištiesti ranką ir ją pasiekti.

— Visiškai teisingai.

— Suprantu jūsų dilemą, profesoriau. Tačiau ir Senovės Slėpiniuose, ir masonų filosofijoje minimas potencialus Dievas, gyvenantis kiekviename iš mūsų. Simboliškai kalbant, galima sakyti, kad tai, ką gali pasiekti apsišvietęs žmogus... gali pasiekti Dievas.

Lengdono šis žaidimas žodžiais neįtikino.

— Net Biblija tam pritaria, — kalbėjo Belamis. — Jei sutiksime su tuo, kad Dievas, kaip rašoma Pradžios knygoje, „sukūrė žmogų pagal savo paveikslą“, tada turime sutikti *ir su tuo*, kas iš to išeina — kad žmogus nebuvo sukurtas *menkesnis* už Dievą. Evangelijoje pagal Luką (17,21) aiškiai sakoma: „Juk Dievo karalystė jau yra tarp jūsų.“

— Atsiprašau, bet aš tikrai nepažįstu krikščionių, kurie laikytų save lygiais Dievui.

— Žinoma, — griežtesniu balsu ištarė Belamis. — Nes dauguma krikščionių nori visko iškart. Jie nori išdidžiai skelbti, kad tiki Biblija, bet ignoruoti tas jos dalis, kurios jiems atrodo pernelyg sudėtingos arba kuriomis tikėti nepatogu.

Lengdonas nieko neatsakė.

— Na, žodžiu, — toliau kalbėjo Belamis, — senasis masonų piramidės apibūdinimas, kuriame ji vadinama tokia aukšta, kad ją gali paliesti Dievas... jau ne kartą sukėlė nesusipratimų, aiškinantis jos dydį. Tai labai patogu — mokslininkai, tokie kaip jūs, tvirtina, jog piramidė yra tik legenda, ir niekas jos neieško.

Lengdonas pažvelgė į akmeninę piramidę.

— Atsiprašau, kad sukeliu jums sunkumų, — tarė jis. — Tiesiog aš visad maniau, kad masonų piramidė — tai mitas.

— Ar jums neatrodo labai reikšmingas faktas, kad žemėlapis, kurį sukūrė akmentašiai, yra iškaltas akmenyje? Per visą istoriją mūsų svarbiausi kelіaženkliai buvo iškalti akmenyje — pradedant lentelėmis, Dievo įteiktomis Mozei, Dešimčia įsakymų, kuriais turi vadovautis žmonės.

— Suprantu, tačiau visi kalba apie „masonų piramidės legendą“. Žodis „legenda“ leidžia suprasti, kad tai mitas.

— Taip, legenda, — Belamis nusijuokė. — Deja, jūs, atrodo, nukentėjote nuo to paties, nuo ko ir Mozė.

— Prašau?

Belamis beveik juokdamasis pasisuko kėdėje ir pažvelgė į antro aukšto balkoną, iš kurio į juos žvelgė šešiolika bronzinių skulptūrų.

— Ar matote Mozę?

Lengdonas nužvelgė garsią bibliotekoje stovinčią Mozės skulptūrą.

— Taip.

— Jis su ragais.

— Aš žinau.

— Bet ar žinote, *kodėl* jis su ragais?

Lengdonas, kaip daugelis dėstytojų, nelabai mėgo klausytis svetimų paskaitų. Mozės skulptūra, stovinti jiems virš galvų, buvo raguota dėl tos pačios priežasties, dėl kurios ragus įgijo tūkstančiai krikščionių sukurtų Mozės atvaizdų — dėl klaidos, įsivėlusios verčiant Išėjimo knygą. Hebrajiškame originale Mozė aprašytas žodžiais *karan 'ohr panav* — tai yra „jo veido oda spindėjo šviesos spinduliais"; bet Romos katalikų bažnyčios paskelbtame oficialiame lotyniškame Biblijos vertime vertėjas susipainiojo ir parašė, jog Mozės *cornuta esset facies sua* — tai yra „jo veidas buvo raguotas". Nuo to laiko dailininkai ir skulptoriai, bijodami nukentėti, jei skrupulingai nesilaikys Bažnyčios mokymo, pradėjo vaizduoti Mozę su ragais.

— Tai buvo paprasčiausia klaida, — atsakė Lengdonas. — Šventasis Jeronimas apytikriai keturišimtaisiais metais suklydo versdamas.

Belamiui, atrodo, atsakymas padarė įspūdį.

— Būtent. Vertimo klaida. O rezultatas — vargšas Mozė visam laikui liko subjaurotas.

„Subjaurotas" — dar per švelnus žodis. Lengdonas vaikystėje baisiai persigando pamatęs Mikelandželo sukurtą šėtonišką „raguotą Mozę" — centrinę skulptūrą Romos Grandinėmis Sukaustytojo šv. Petro bazilikoje.

— Paminėjau raguotąjį Mozę, — toliau kalbėjo Belamis, — nes norėjau pailiustruoti, kaip vienintelis klaidingai suprastas žodis gali pakeisti istoriją.

Man galite to nė neaiškinti, pamanė Lengdonas, prieš kelerius metus savo kailiu tą patį patyręs Paryžiuje. *SanGreal* — Šventasis Gralis. *SangReal* — Karališkasis kraujas.

— Kalbant apie masonų piramidę, — pasakojo Belamis, — dažniausiai buvo girdimi šnabždesiai apie „legendą". Taip ir liko. „Masonų piramidės legenda" primena mitą. Bet žodis „legenda" čia turi visai kitą reikšmę. Ji buvo klaidingai suprasta. Labai panašiai kaip žodis „talismanas". — Jis nusišypsojo. — Kalba yra labai tinkamas įrankis tiesai paslėpti.

— Teisybė, bet aš nelabai suprantu, apie ką kalbate.

— Robertai, masonų piramidė yra *žemėlapis*. Ir jame, kaip kiekviename žemėlapyje, yra *legenda* — raktas, nusakantis, kaip jį skaityti. — Belamis paėmė nuo stalo kubo pavidalo ryšulėlį ir pakėlė jį aukštyn. — Nejau nesuprantate? Viršūnė *ir yra* piramidės legenda. Tai raktas, nurodantis, kaip perskaityti galingiausią žemėje artefaktą... žemėlapį, kuriuo vadovaujantis galima atrasti paslėptą didžiausią žmonijos lobį — prarastąją amžių išmintį.

Lengdonas nuščiuvo.

— Nuolankiai primenu, — tarė Belamis, — kad jūsų minima milžiniška masonų piramidė yra viso labo tokia — kuklus akmens luitas, kurio auksinė viršūnė kyla taip aukštai, kad gali būti paliesta Dievo. Taip aukštai, kad apšviestas žmogus gali pasilenkti ir ją paliesti.

Keletą sekundžių abu vyrai tylėjo.

Lengdonas pajuto netikėtą jaudulį žvelgdamas į piramidę ir matydamas ją naujoje šviesoje. Jo akis vėl patraukė masonų šifras.

— Bet šis kodas... jis atrodo toks...

— Paprastas?

Lengdonas linktelėjo.

— Faktiškai *bet kas* galėtų jį iššifruoti.

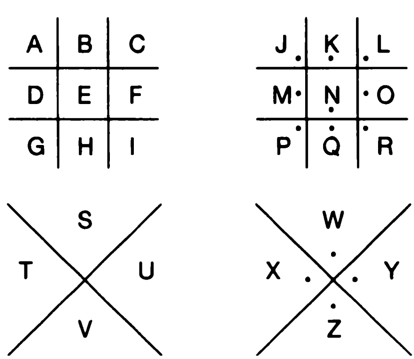
Belamis nusišypsojo ir padavė Lengdonui pieštuką bei popieriaus.

— Tai gal galėtumėte mums padėti?

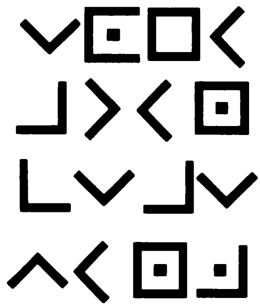
Lengdonui buvo nesmagu šifruoti šį kodą, tačiau tokiomis aplinkybėmis tai neatrodė didelė išdavystė Piterio atžvilgiu. Be to, kad ir kas būtų įrašyta akmenyje, sunku įsivaizduoti įrašą praverčiant ką nors atrasti... o ką jau kalbėti apie vieną didžiausių istorijos lobių.

Lengdonas paėmė Belamio siūlomą pieštuką ir pastukseno juo sau į smakrą, atidžiai tyrinėdamas įrašą. Šifras atrodė toks paprastas, kad nei popieriaus, nei pieštuko beveik neprireikė. Tačiau jis norėjo būti tikras, kad nepadarė klaidos, todėl klusniai paėmė į rankas pieštuką ir užsirašė populiariausio masonų šifro raktą. Raktą sudarė ketverios grotelės — dvejos paprastos, dvejos su taškais, ir jose paeiliui surašytos abėcėlės raidės. Kiekviena abėcėlės raidė atsidūrė konkrečioje vietoje, arba „aptvare“. Šio „aptvaro“ figūra ir buvo tos raidės simbolis.

Sumanymas buvo neapsakomai paprastas, beveik vaikiškas.

Lengdonas dar kartą patikrino savo darbo rezultatą. Neabejodamas, kad šifro raktas teisingas, jis grįžo prie šifruoto įrašo piramidėje. Norint jį iššifruoti, tereikėjo atrasti kiekvieną figūrą atitinkančias raides ir įrašyti jas vietoj simbolių.

Pirmas piramidės įrašo simbolis buvo panašus į žemyn nukreiptą strėlę arba taurę. Lengdonas greitai rado taurės pavidalo figūrą šifro rakte. Ji buvo kairėje apačioje ir atitiko raidę *S*.

Lengdonas užrašė: *S*.

Kitas piramidės įrašo simbolis buvo kvadratas be dešinės kraštinės, bet su tašku viduryje. Tokia figūra atitiko raidę *O*.

Jis užrašė: *O*.

Trečia figūra buvo paprastas kvadratas, atitinkantis raidę *E*.

Lengdonas užrašė: *E*.

S O E ...

Jis ėmė rašyti vis greičiau, kol iššifravo visą įrašą. Baigęs ir pažvelgęs į gautą tekstą, Lengdonas sutrikęs atsiduso. *Kažkodėl visai nesinori sušukti „eureka"*.

Belamio veide pasirodė šypsenėlė.

— Kaip žinote, profesoriau, Senovės Slėpiniai yra saugomi tiems, kuriuos galima pavadinti tikrais apšviestaisiais.

— Aišku, — suraukęs kaktą atsakė Lengdonas. *Atrodo, aš jiems nepriklausau.*

50 skyrius

Tas pats šešiolikos simbolių masonų šifras ryškiai švietė jautriame didelio kompiuterio monitoriuje, kabinete, esančiame giliai po žeme CŽV būstinėje Lenglyje, Virdžinijos valstijoje. ST vyresnioji analitikė Nola Kei viena sėdėjo kabinete ir žiūrėjo į vaizdą, kurį jai prieš dešimt minučių elektroniniu paštu atsiuntė viršininkė, ST direktorė Inoujė Sato.

Gal čia koks nors pokštas? Nola, žinoma, suprato, kad nieko panašaus nėra: direktorė Sato visiškai neturėjo humoro jausmo, o šio vakaro įvykiai nė iš tolo nekėlė juoko. Nolos pareigos viską matančioje CŽV Saugumo tarnyboje leido jai susipažinti su slapta informacija ir atvėrė akis į šešėlinius galios pasaulius. Tačiau tai, ką Nola pamatė per pastarąsias dvidešimt keturias valandas, visam laikui pakeitė jos požiūrį į galingiausių žmonių saugomas paslaptis.

— Taip, direktore, — atsakė Nola direktorei Sato, petimi spausdama telefoną prie ausies. — Įrašas iš tiesų yra masonų šifras. Tačiau iššifruotas jis tampa visiškai beprasmis. Stulpeliais ir eilutėmis surašytos atsitiktinės raidės. — Ji pažvelgė į šifrogramą.

S	O	E	U
A	T	U	N
C	S	A	S
V	U	N	J

— Bet ji privalo ką nors reikšti, — neatlyžo Sato.

— Tikrai ne, nebent egzistuotų antras šifravimo lygis, apie kurį aš nieko nežinau.

— O spėti galite? — paklausė Sato.

— Matrica lentelės pavidalo, taigi galėčiau pamėginti įprastus metodus — Viženerio šifrą, trafaretą, groteles ir panašius dalykus, bet pažadėti nieko negaliu, ypač jei šifras vienkartinis.

— Darykite ką galite. Ir kuo greičiau. Kokie rentgeno tyrimų rezultatai?

Nola pasisuko su kėde į antrą kompiuterio ekraną, kuriame buvo matyti paprasta kažkokio krepšio turinio rentgeno nuotrauka. Sato buvo reikalinga informacija apie mažą piramidę, paslėptą kubo pavidalo dėžutėje. Paprastai penkių centimetrų aukščio objektai nebūna susiję su nacionalinio saugumo pavojais, išskyrus tuos atvejus, kai jie pagaminti iš prisotinto plutonio. Tik ne šis. Jis buvo pagamintas iš nė kiek ne mažiau stulbinamos medžiagos.

— Vaizdo tankumo analizės rezultatai pakankami, — atsakė Nola. — Devyniolika ir trys dešimtosios gramo viename kubiniame centimetre. Grynas auksas. Labai, labai brangus.

— Kas nors dar?

— Tiesą sakant, taip. Atliekant tankumo skenavimą, aukso piramidės paviršiuje pavyko įžiūrėti smulkius pažeidimus. Pasirodo, aukse išgraviruotas tekstas.

— Tikrai? — Sato balse suskambo viltis. — Kas ten parašyta?

— Kol kas negaliu pasakyti. Įrašas visiškai neryškus. Stengiuosi jį paryškinti, naudoju filtrus, bet rentgeno nuotraukos ryškumas ne kažin koks.

— Gerai, dar mėginkit. Paskambinkite, kai ką nors išsiaiškinsite.

— Taip, ponia.

— Ir dar štai kas, Nola. — Sato balsas tapo grėsmingas. — Akmeninė piramidė ir auksinė jos viršūnė, kaip ir visa kita, ką jūs sužinojote per pastarąsias dvidešimt keturias valandas, priskiriami ypatingo slaptumo kategorijai. Jums draudžiama su kuo nors konsultuotis. Atsiskaitysite asmeniškai man. Noriu išgirsti, ar jūs viską supratote?

— Žinoma, ponia.

— Gerai. Lauksiu informacijos. — Sato baigė pokalbį.

Nola pasitrynė mieguistas akis ir vėl įsistebeilijo į kompiuterio ekraną. Ji buvo nemiegojusi jau trisdešimt šešias valandas ir puikiai žinojo negausianti užmigti, kol nepasibaigs ši krizė.

Vienokiu ar kitokiu būdu.

Kapitolijaus lankytojų centre prie įėjimo į tunelį stovėjo keturi juodai apsirengę CŽV operatyvininkai ir tarsi nenustygstantys medžiokliniai skalikai alkanomis akimis gręžte gręžė blausiai apšviestą koridorių.

Prie jų priėjo Sato, ką tik baigusi pokalbį.

— Ponai, — tarė ji, vis dar laikydama rankoje architekto raktą, — ar jums aiškiai išdėstyti misijos parametrai?

— Patvirtinu, — atsakė vyriausiasis agentas. — Turime du taikinius. Pirmas — akmeninė piramidė su išgraviruotu įrašu, apytikriai trisdešimties centimetrų aukščio. Antras — mažesnis, apytikriai penkių centimetrų aukščio kubo pavidalo ryšulėlis. Abu objektai paskutinį kartą matyti Roberto Lengdono kelionkrepšyje, kurį jis nešėsi ant peties.

— Teisingai, — patvirtino Sato. — Abu objektus reikia gauti kuo greičiau, jų nepažeidžiant. Ar turite klausimų?

— Kokie bus nurodymai dėl jėgos naudojimo?

Sato tebemaudė petį toje vietoje, kur Belamis jai buvo smogęs kaulu.

— Aš jau sakiau: ypač svarbu atgauti objektus.

— Supratau.

Keturi vyrai apsisuko ir patraukė į tunelio tamsą.

Sato, užsidegdama cigaretę, žiūrėjo, kaip jie dingsta tamsoje.

51 skyrius

Ketrina Solomon šiaip buvo atsargi vairuotoja, bet dabar, aklai lėkdama savo „Volvo" Sjutlendo alėja, ji spaudė per šimtą keturiasdešimt. Daugiau kaip pusantro kilometro tvirtai mygo greičio pedalą drebančia koja, kol panika pamažu pradėjo rimti. Ketrina suvokė, kad dreba nebe vien iš baimės.

Baigiu sušalti į ragą.

Pro išmuštą langą plūste plūdo šaltas nakties oras, apsiausdamas ją visą kaip arkties vėjas. Kojos, apautos tik kojinėmis, visai sustiro, ir ji pasilenkė išsitraukti atsarginių batelių, kuriuos vežiojosi po keleivio sėdyne. Pasilenkus suskaudo kraujosruvą ant kaklo, toje vietoje, kurioje ją mėgino smaugti galinga ranka.

Vyras, išmušęs jos langą, nė iš tolo nebuvo panašus į šviesiaplaukį inteligentišką poną, Ketrinos pažįstamą daktaro Kristoferio Abadono vardu. Dingo vešlūs plaukai ir lygus veido įdegis. Pasimatė skusta galva, nuoga krūtinė ir makiažo pagrindu ištepliotas veidas, tirštai išmargintas tatuiruočių ornamentais.

Ji vėl išgirdo ausyse jo balsą, šnibždantį pro išmuštą langą švilpaujančio vėjo gūsiuose. *Ketrina, reikėjo tave nužudyti prieš dešimt metų... tada, kai nužudžiau tavo motiną.*

Ketrina sudrebėjo nė kiek neabejodama. *Tai jis.* Ji neįstengė pamiršti tūžmingo smurto, spindėjusio jo akyse. Nepamiršo ir vienintelio brolio paleisto šūvio garso — šūvio, nukovusio šį žmogų, sviedusio jį nuo aukšto skardžio į apačioje vingiuojančią užšalusią upę, kur jis smigte įsmigo į ledą ir daugiau nebeiškilo. Tyrėjai ieškojo kūno kelias savaites, nesurado ir galiausiai nusprendė, kad srovė jį bus nunešusi į Česapiko įlanką.

Jie klydo, dabar suprato ji. *Jis tebėra gyvas.*

Ir jis grįžo.

Ketriną užplūdo atsiminimai ir ėmė purtyti baimė. Viskas įvyko beveik lygiai prieš dešimt metų. Per Kalėdas. Ketrina, Piteris ir jų motina — visa šeima — susirinko erdviame mūriniame dvare Potomake, įsikūrusiame aštuoniasdešimties hektarų ploto miškingame sklype, per kurį tekėjo sava upė.

Kaip liepia tradicija, motina visą dieną triūsė virtuvėje, džiaugdamasi švenčių suteikta proga pagaminti valgį dviem savo vaikams. Net sulaukusi septyniasdešimt penkerių Izabelė Solomon buvo entuziastinga virėja: tą vakarą namuose sklido žvėrienos kepsnio, ropių padažo ir česnaku gardintos bulvių košės kvapai, nuo kurių varvėte varvėjo seilės. Kol motina ruošė vaišes, Ketrina su broliu ilsėjosi oranžerijoje, kalbėdamiesi apie naujausią Ketrinos susižavėjimą — neseniai atsiradusią mokslo šaką, vadinamą noetika. Noetika, neįtikimas šiuolaikinės dalelių fizikos ir senovės misticizmo derinys, visiškai užvaldė Ketrinos vaizduotę.

Tai ir fizika, ir filosofija.

Ketrina papasakojo Piteriui apie kai kuriuos savo sumanytus eksperimentus ir iš jo akių aiškiai matė, kad jį tai sudomino. Ji ypač džiaugėsi galėdama per šias Kalėdas suteikti broliui bent kiek teigiamų emocijų, nes šventė jam skausmingai primindavo baisią tragediją.

Piterio sūnų, Zakarį.

Dvidešimt pirmasis Ketrinos sūnėno gimtadienis jam buvo ir paskutinis. Šeima išgyveno baisų košmarą: atrodė, kad brolis tik visai neseniai vėl prisiminė, ką reiškia juoktis.

Zakaris vėlai subrendo, buvo gležnas ir nerangus vaikas, vėliau — maištingas, piktas paauglys. Nors berniukas augo labai jį mylinčioje ir turtingoje šeimoje, jis atrodė tvirtai pasiryžęs atsiriboti nuo visos Solomonų „giminės". Jis buvo išmestas iš parengiamosios mokyklos, vėliau leidosi siautėti ir linksmintis su įvairiomis garsenybėmis, atmesdamas visas tėvų pastangas tvirtai, tačiau su meile jį globoti.

Jis sudaužė Piteriui širdį.

Prieš pat Zakario aštuonioliktąjį gimtadienį Ketrina susėdo su motina ir broliu aptarti, ar galima Zakariui perduoti jo paveldėjimą — o gal palaukti, kol vaikinas truputį subręs. Solomonų giminėje šimtus metų puoselėjama paveldėjimo tradicija reikalavo kiekvienam Solomonų šeimoje gimusiam vaikui, sulaukusiam aštuoniolikos, skirti stulbinamai didelę jam priklausančio turto dalį. Solomonai buvo įsitikinę, kad paveldėjimas žmogui naudingesnis gyvenimo pradžioje, o ne pabaigoje. Negana to — paprotys perduoti dideles Solomonų turto dalis jauniems, nekantriems įpėdiniams labai padėjo didinti šeimos lobius.

Tačiau šį kartą Ketrinos motina tvirtino, kad nerimstančiam Piterio sūnui pavojinga duoti šitiek daug pinigų. Piteris nesutiko.

— Solomonų paveldas, — sakė brolis, — yra šeimos tradicija, jos nevalia laužyti. Gal šie pinigai paskatins Zakarį elgtis atsakingiau.

Deja, netrukus paaiškėjo, kad brolis klydo.

Vos gavęs pinigus Zakaris nutraukė ryšius su šeima ir dingo iš namų, nepasiėmęs nė vieno daikto. Po kelių mėnesių žinios apie jį pasirodė bulvarinėje spaudoje: MILIJONIERIUS PAVELDĖTOJAS ŠVAISTO PINIGUS EUROPOJE.

Bulvariniai laikraščiai su džiaugsmu ėmėsi pasakoti apie lepūno Zakario šėliones. Solomonams buvo sunku žiūrėti į nuotraukas iš padūkusių vakarėlių jachtose bei girtuokliavimų disko klubuose, bet netrukus žinios apie sūnų palaidūną iš tragiškų virto gąsdinančiomis: laikraščiai ėmė rašyti apie tai, kad Zakaris buvo suimtas Rytų Europoje, gabenantis per sieną kokainą. SOLOMONŲ GIMINĖS MILIJONIERIUS TURKIJOS KALĖJIME.

Jie sužinojo, kad kalėjimas vadinasi Soganlikas — nuožmi griežto režimo įkalinimo įstaiga Kartalio rajone netoli Stambulo. Piteris Solomonas, baimindamasis dėl sūnaus saugumo, nuskrido į Turkiją jo išlaisvinti. Tačiau sukrėstas Ketrinos brolis grįžo tuščiomis rankomis: jam buvo uždrausta net pasimatyti su Zakariu. Vienintelę viltį teikė pažadas, kad įtakingi Solomono pažįstami JAV Valstybės departamente pasistengs užtikrinti kuo greitesnę jo ekstradiciją.

Tačiau po dviejų dienų Piteris sulaukė baugaus tarptautinio skambučio. Kitą rytą laikraščiai pratrūko antraštėmis: SOLOMONŲ PAVELDĖTOJAS NUŽUDYTAS KALĖJIME.

Nuotraukos iš kalėjimo buvo siaubingos, negailestinga žiniasklaida jas spausdino dar ilgai po tylių, privačiai surengtų laidotuvių. Piterio žmona taip ir neatleido vyrui už tai, kad šis nesugebėjo išlaisvinti Zakario, ir po šešių mėnesių jų santuoka nutrūko. Nuo to laiko Piteris gyveno vienas.

Po kelerių metų Ketrina, Piteris ir jų motina Izabelė susirinko drauge, norėdami ramiai atšvęsti Kalėdas. Šeimą ištikęs skausmas nebuvo pamirštas, tačiau, laimei, sulig kiekvienais metais jis po truputį slopo. Iš virtuvės, kur motina ruošė šventinę vakarienę, sklido malonus puodų ir keptuvių tarškėjimas. Susėdę oranžerijoje Piteris su Ketrina valgė keptą bri sūrį ir neskubiai, kaip dera šventėms, šnekučiavosi.

Staiga pasigirdo netikėtas garsas.

— Sveiki, Solomonai, — jiems už nugaros ištarė atsainus balsas.

Apstulbusi Ketrina ir jos brolis atsisukę pamatė į oranžeriją įeinantį milžinišką raumeningą vyrą. Jis buvo užsimaukšlinęs juodą slidininko kaukę, dengiančią visą jo veidą, ir tik pro plyšius matomos akys degė tūžmingu smurtu.

Piteris akimoju pašoko.

— Kas tu toks?! Kaip čia patekai?!

— Kalėjime pažinojau tavo berniuką, Zakarį. Jis man pasakė, kur slepiate raktą. — Nepažįstamasis iškėlė rankoje seną raktą ir žvėriškai išsišiepė. — Prieš man jį negyvai uždaužant.

Piteris nejučia prasižiojo.

Staiga pasirodė pistoletas, nukreiptas tiesiai Piteriui į krūtinę.

— Sėsk.

Piteris susmuko krėsle.

Vyras įėjo į vidų, o Ketrina sėdėjo neįstengdama pajudėti. Pro kaukės plyšius matomos vyro akys degė tarsi pasiutusio žvėries.

— Ei! — garsiai sušuko Piteris, tarsi norėdamas įspėti virtuvėje triūsiančią motiną. — Kad ir kas tu būtum, pasiimk, ko nori, ir dink iš čia!

Vyriškis dar stipriau prispaudė pistoletą Piteriui prie krūtinės.

— O ko aš noriu, kaip tu manai?

— Tiesiog pasakyk, kiek tau reikia, — tarė Solomonas. — Namuose mes pinigų nelaikome, bet aš galiu...

Pabaisa nusikvatojo.

— Neįžeidinėk manęs. Atėjau ne pinigų. Šį vakarą apsilankiau norėdamas pareikalauti kitos Zakario paveldėjimo dalies. — Jis nusišiepė. — Zakaris man papasakojo apie piramidę.

Piramidę? — sutrikusi ir išsigandusi pamanė Ketrina. *Kokią piramidę?*

Brolis neketino pasiduoti.

— Nesuprantu, apie ką kalbi.

— Neapsimetinėk kvailiu! Zakaris man papasakojo, ką laikai seife savo darbo kabinete. Man jos reikia. Tuojau pat.

— Kad ir ką Zakaris tau būtų kalbėjęs, jis pats nesuprato, ką šneka, — atsakė Piteris. — Aš ir pats nežinau, ką čia kalbi!

— Ne? — Įsibrovėlis pasisuko ir nutaikė pistoletą Ketrinai į veidą. — O dabar?

Piterio akys prisipildė baimės.

— Privalai manimi tikėti! Aš nesuprantu, ko tu nori!

— Dar bent kartą pameluok man, — atsakė šis, tebetaikydamas į Ketriną, — ir aš prisiekiu, kad tu jos neteksi. — Jis nusišypsojo. — O Zakaris man pasakojo, kad jaunesnioji sesė tau brangesnė už visus...

— Kas čia darosi?! — sušuko Ketrinos motina, žengdama į kambarį su Piterio *Browning Citori* medžiokliniu šautuvu, kurį nutaikė tiesiai atėjūnui į krūtinę. Šis pasisuko jos pusėn, tačiau narsioji septyniasdešimt penkerių moteris negaišo laiko veltui. Ji kurtinamai iššovė šratų užtaisą. Įsibrovėlis susvyravęs atsitraukė atgal, į visas puses karštligiškai šaudydamas iš savo pistoleto, paskui šoko prie stiklinių durų, kūnu jas išmušė ir griuvo lauk, išmesdamas pistoletą.

Piteris tuojau pat pašoko iš vietos ir puolė prie tebegulinčio ant grindų pistoleto. Ketrina parkrito, ir ponia Solomon, pribėgusi prie jos, priklaupė ant grindų:

— Dieve mano, ar tu sužeista?

Ketrina papurtė galvą, iš sukrėtimo neįstengdama pratarti nė žodžio. Kaukėtasis užpuolikas, išnėręs pro išdaužtas duris, sunkiai pakilo ant kojų ir pasileido bėgti į mišką, ranka laikydamasis už šono. Piteris Solomonas metė žvilgsnį atgal, patikrino, ar motinai ir seseriai nieko blogo neatsitiko, ir laikydamas rankoje pistoletą išlėkė pro duris paskui įsibrovėlį.

Ketrinos motina drebėdama laikė dukters ranką.

— Dėkui Dievui, tu nesužeista. — Staiga motina atsitraukė. — Ketrina? Tau bėga kraujas! Aš matau kraują! Tu sužeista!

Ketrina ir pati pamatė kraują. Daugybę kraujo. Ji visa buvo išsiterliojusi kraujais. Tačiau skausmo nejuto.

Motina karštligiškai apžiūrinėjo Ketriną ieškodama žaizdos.

— Kur tau skauda?

— Mama, nežinau, aš nieko nejaučiu!

Staiga Ketrina pamatė, iš kur bėga kraujas, ir ją perliejo šaltis.

— Mama, tai ne aš... — Ji parodė į motinos šoną, kur ant baltos šilko palaidinės srūte sruvo kraujas ir tamsavo maža skylutė apspurusiais kraštais. Motina pažvelgė į žaizdą, jos veide buvo matyti sutrikimas. Staiga ji prisimerkė ir atsilošė, tarsi pajutusi skausmą.

— Ketrina? — Jos balsas buvo ramus, tačiau jame girdėjosi septyniasdešimt penkerių metų žmogaus patirtis. — Tuojau pat iškviesk greitąją pagalbą.

Ketrina nubėgo į koridorių prie telefono ir iškvietė pagalbą. Grįžusi į oranžeriją rado motiną nebejudančią, gulinčią kraujo klane. Ketrina pribėgo prie jos ir apglėbusi pakėlė nuo grindų.

Ketrina nesusivokė, kiek praėjo laiko, kai ji išgirdo miške tolimo šūvio garsą. Galiausiai oranžerijos durys atsidarė ir vidun įlėkė jos brolis Piteris pastėrusiomis akimis, rankoje tebelaikydamas pistoletą. Kai pamatė kūkčiojančią Ketriną, apglėbusią nebegyvą motiną, jo veidą iškreipė sielvartas. Riksmo, nuaidėjusio oranžerijoje, Ketrina Solomon nepamirš niekada gyvenime.

52 skyrius

Malachas, bėgdamas aplink pastatą atgal prie atvirų Penktosios sekcijos durų eksponatams gabenti, juto, kaip susitraukia ir vėl išsitiesia nugaros raumenys.

Būtinai privalau patekti į jos laboratoriją.

Ketrinos pabėgimas buvo netikėtas... ir pridarė problemų. Ji ne tik žinojo Malacho gyvenamąją vietą, bet ir jo tapatybę... taip pat faktą, kad tai jis prieš dešimt metų įsibrovė į jų namus.

Malachas irgi nepamiršo ano vakaro. Piramidė jau buvo visai čia pat, tačiau lemtis pakišo koją. *Tada dar buvau nepasirengęs.* Užtat dabar pasirengimas baigtas. Jis daug galingesnis. Daug įtakingesnis. Rengdamasis sugrįžimui Malachas ištvėrė neapsakomus vargus, bet šį vakarą jis pagaliau įstengs pasiekti tai, ką numatė lemtis. Nė kiek neabejojo, kad dar rytui neišaušus jis būtinai pažvelgs mirštančiai Ketrinai Solomon į akis.

Pasiekęs eksponatams skirtas duris, Malachas padrąsino save primindamas, kad Ketrina iš tiesų niekur nepabėgo, tik neilgam nukėlė tai, kas neišvengiama. Jis pralindo pro įėjimo plyšį ir drąsiai žingsniavo tamsoje, kol po kojomis pajuto kilimą. Tada pasuko į dešinę ir patraukė į Kubą. Beldimas į Penktosios sekcijos duris buvo liovęsis; Malachas spėjo, kad apsaugininkas dabar stengiasi išimti monetą, Malacho įkištą į elektroninės spynos plyšį, kad ši nustotų veikusi.

Pasiekęs duris, vedančias į Kubą, Malachas apčiuopė prie jų pritaisytą klaviatūrą ir įkišo į ją Trišos elektroninę kortelę. Klaviatūra nušvito. Jis surinko Trišos atpažinimo kodą ir įėjo vidun. Ryškiai degė visos šviesos, ir jis, įėjęs į sterilią erdvę, prisimerkė iš nuostabos, regėdamas kvapą gniaužiančią įrangos įvairovę. Malachas gerai išmanė technologijų galias; savo namų rūsyje jis irgi atliko savo sumanytus mokslinius eksperimentus, ir vakar vakare keletas iš jų davė vaisių.

Tiesą.

Įkalintas unikaliomis sąlygomis — visiškai vienas, tarpinėje būsenoje — Piteris Solomonas atskleidė visas savo paslaptis. *Aš mačiau jo sielą.* Malachas sužinojo keletą paslapčių, kurias buvo nuspėjęs, ir keletą — kurių nė neįtarė, tarp jų buvo žinia apie Ketrinos laboratoriją ir jos sukrečiamus atradimus. *Mokslas prisislinko jau visai arti,* suprato Malachas. *Ir aš neleisiu, kad jis nušviestų kelią tiems, kurie to neverti.*

Čia dirbdama Ketrina pradėjo naudotis šiuolaikinio mokslo laimėjimais, ieškodama atsakymų į senovės filosofų klausimus. *Ar mūsų maldas kas nors girdi? Ar egzistuoja gyvenimas po mirties? Ar žmonės turi sielą?* Neįtikima, tačiau Ketrina atsakė į visus šiuos klausimus ir dar daugiau. Moksliškai. Iš esmės. Metodams, kuriais ji naudojosi, nieko negalėjai prikišti. Jos eksperimentų rezultatai įtikintų net didžiausius skeptikus. Jei ši informacija būtų paskelbta viešai, žmonių sąmonėje įvyktų esminis lūžis. *Žmonės surastų kelio pradžią.* Šį vakarą, prieš įvykstant persimainymui, paskutinis Malacho darbas — užtikrinti, kad tai neįvyktų.

Vaikščiodamas po laboratoriją Malachas rado duomenų saugojimo patalpą, apie kurią jam sakė Piteris. Pro storo stiklo sienas pažvelgė į dvi holografines duomenų tvarkykles. *Jie atrodo būtent taip, kaip jis pasakojo.* Malachui buvo sunku suvokti, kad medžiaga, saugoma tose mažose dėžutėse, gali pakeisti visą žmonijos raidą, tačiau juk Tiesa visad buvo pats stipriausias katalizatorius.

Apžiūrinėdamas holografinius saugojimo įtaisus Malachas išsitraukė Trišos elektroninę kortelę ir įkišo ją į durų saugos plokštelę. Nustebo pamatęs, kad plokštelė nenušvito. Veikiausiai Triša Dan nebuvo pelniusi pasitikėjimo viena įeiti į šią patalpą. Tada jis išsitraukė iš kišenės kortelę, kurią rado Ketrinos laboratorijos chalato kišenėje. Įkišus šią, įėjimo plokštelė nušvito.

Malachui iškilo problema. *Taip ir nesužinojau Ketrinos atpažinimo kodo.* Pamė-

gino surinkti Trišos kodą, bet šis netiko. Glostydamasis smakrą jis atsitraukė atgal ir apžiūrėjo beveik aštuonių centimetrų storio organinio stiklo duris. Suprato, kad net kirviu neįstengs jų sudaužyti ir pasiimti diskų, kuriuos nori sunaikinti.

Tačiau Malachas buvo numatęs ir tokią galimybę.

Katilinės sandėliuke, kaip buvo sakęs Piteris, Malachas pamatė kelis lentynoje gulinčius metalinius konteinerius, panašius į deguonies balionus, naudojamus nardant. Ant cilindro pavidalo konteinerių buvo užrašyta *SV*, skaičius 2 ir nupieštas visuotinai suprantamas degiųjų medžiagų simbolis. Vienas konteineris buvo prijungtas prie laboratorijos vandeniliniu kuru varomo generatoriaus.

Malachas paliko prijungtąjį konteinerį, o kitą, gulėjusį lentynoje, atsargiai užkėlė ant palikto prie jos vežimėlio. Išvežė konteinerį iš sandėliuko ir per visą laboratoriją nugabeno jį prie duomenų saugojimo patalpos organinio stiklo sienos. Buvo visiškai aišku, kad konteineris jau pakankamai arti, bet jis pastebėjo dar vieną silpną vietą — po sunkiomis organinio stiklo durimis, tarp slenksčio ir apačios, žiojėjo mažytis plyšelis.

Malachas atsargiai paguldė konteinerį ant grindų prie slenksčio ir pakišo lanksčią guminę žarnelę po durimis. Šiek tiek sugaišo, kol nuėmė konteinerio apsaugas, bet neilgai trukus jau galėjo jį atkimšti. Pro perregimas duris matė, kaip iš žarnelės ant grindų burbuliuodamas pradeda bėgti skaidrus skystis. Malachas stebėjo, kaip balutė didėja, plinta grindimis, garuoja ir burbuliuoja. Vandenilis išlieka skystas tik tol, kol šalta; šildamas jis užverda ir pradeda garuoti. Laimei, garuojant susidariusios dujos dar degesnės už patį skystį.

Prisimink Hindenburgą.

Malachas nuskubėjo į laboratoriją ir skaidriame inde atsinešė iš ten Bunzeno lempelės kuro — klampaus, labai degaus, tačiau nesprogstamo. Indą nusinešė prie organinio stiklo durų, su malonumu pažiūrėjo, kaip iš konteinerio toliau teka vandenilis, o verdančio skysčio bala jau apsėmė visas duomenų saugojimo patalpos grindis, priartėjusi prie pastovų, ant kurių sustatytos holografinės duomenų tvarkyklės. Nuo kunkuliuojančios balos pradėjo kilti balkšva migla — skystas vandenilis ėmė virsti dujomis... pripildančiomis nedidelę erdvę.

Malachas pakėlė indą su Bunzeno lempelės kuru ir gausiai jo šliūkštelėjo ant vandenilio konteinerio, žarnelės, taip pat į plyšelį po durimis. Tada labai atsargiai atbulas ėmė eiti iš laboratorijos, palikdamas paskui save nenutrūkstamą kuro pėdsaką.

Dispečerė, atsakinėjanti į skambučius numeriu 911 Vašingtono apylinkėse, šį vakarą turėjo kaip reta daug darbo. *Futbolas, alus ir pilnatis,* pamanė ji, pamačiu-

si ekrane pasirodant dar vieną iškvietimą — iš Anakostijoje, Sjutlando alėjoje, esančios degalinės taksofono. *Turbūt eismo įvykis.*

— Devyni vienas vienas, — atsiliepė ji. — Klausome, kas atsitiko?

— Mane ką tik užpuolė Smitsono muziejaus saugyklose, — atsakė išgąsčio kupinas moters balsas. — Labai prašau, pasiųskite ten policiją! Adresas: Silver Hilo plentas, keturiasdešimt du dešimt!

— Gerai, neskubėkite, — paprašė dispečerė. — Jums reikėtų...

— Ir dar būtinai pasiųskite policiją į namus Kaloramos aukštumose, turiu žinių, kad ten kalinamas mano pagrobtas brolis!

Dispečerė atsiduso. *Pilnatis.*

53 skyrius

— Štai aš ir mėginau jums sakyti, — tarė Belamis Lengdonui, — kad ši piramidė ne tokia paprasta, kaip atrodo iš pirmo žvilgsnio.

Ko gero, taip ir yra. Lengdonui teko pripažinti, kad akmeninė piramidė, styranti atsegtame kelionkrepšyje, dabar jam atrodė daug paslaptingesnė. Iššifravęs masonų kodą, jis gavo iš pažiūros beprasmį raidžių rinkinį.

Chaosą.

S	O	E	U
A	T	U	N
C	S	A	S
V	U	N	J

Lengdonas ilgai tyrinėjo lentelę ieškodamas bent mažiausios prasmės užuominos — paslėptų žodžių, anagramų, bet ko, už ko būtų galima užsikabinti, tačiau nieko nerado.

— Sakoma, — paaiškino Belamis, — kad masonų piramidės paslaptis dengia daugybė uždangų. Atitraukęs vieną, kas kartą pamatai kitą. Jūs iššifravote raides, tačiau jos nieko jums nepasakys, kol neprasiskverbsite į kitą lygmenį. Be abejo, kaip tai padaryti, žino tik žmogus, turintis piramidės viršūnę. Spėju, kad viršūnėje irgi yra įrašas, kuris gali padėti iššifruoti tai, kas įrašyta piramidėje.

Lengdonas dirstelėjo į kampuotą ryšulėlį, gulintį ant stalo. Iš Belamio žodžių

jis suprato, kad piramidė ir jos viršūnė sudaro vadinamąjį „segmentinį šifrą“ — kodą, suskirstytą dalimis. Šiuolaikiniai šifruotojai dažnai naudoja segmentinius šifrus, nors pati schema sumanyta dar senovės Graikijoje. Norėdami išsaugoti slaptą informaciją, graikai užrašydavo ją molio lentelėje, paskui šią sudaužydavo ir šukes paslėpdavo keliose skirtingose vietose. Slaptą tekstą būdavo galima perskaityti tik surinkus į vietą visus gabalus. Iš tokios molinės lentelės su slaptu įrašu pavadinimo — *symbolon* — iš tikrųjų ir kilo dabar vartojamas žodis „simbolis“.

— Robertai, — kalbėjo Belamis, — ši piramidė ir jos viršūnė kelis šimtmečius buvo saugomos atskirai, siekiant išlaikyti paslaptį. — Jo balse pasigirdo apgailestavimas. — Tačiau šį vakarą abu objektai atsidūrė pavojingai arti vienas kito. Neabejoju, kad neturėčiau jums to sakyti... bet mūsų pareiga užtikrinti, kad piramidė nebūtų sudėta į daiktą.

Lengdonui Belamio dramatizmas atrodė šiek tiek perdėtas. *Jis čia kalba apie piramidę ir jos viršūnę... ar apie branduolinę bombą ir jos sprogdiklį?* Lengdonui vis dar buvo sunkoka sutikti su tuo, ką sako Belamis, tačiau jis buvo pasirengęs to nepaisyti.

— Net jei tai tikrai masonų piramidė, net jei šis įrašas iš tiesų kokiu nors būdu atskleidžia, kur saugoma senovės išmintis, kaip toji išmintis gali suteikti tokią galią, apie kurią visi kalba?

— Piteris man ne kartą sakė, kad jus labai sunku kuo nors įtikinti — jūs mokslo žmogus ir įrodymus vertinate labiau už samprotavimus.

— O jūs norite pasakyti, kad pats tuo tikite? — galiausiai netekęs kantrybės neišlaikė Lengdonas. — Nenoriu jūsų įžeisti... jūs šiuolaikiškas, išsilavinęs žmogus. Kaip galite tikėti tokiais dalykais?

Belamis kantriai nusišypsojo.

— Laisvųjų mūrininkų brolija išmokė mane nuoširdžios pagarbos viskam, kas nesuvokiama žmogaus protui. Išmokau niekada neatsiriboti nuo jokių idėjų vien dėl to, kad jos veikiau primena stebuklus.

54 skyrius

Sargas, prižiūrintis Smitsono muziejaus saugyklas iš lauko, it paklaikęs nulėkė skalda nubarstytu taku, vedančiu aplink pastatą. Jam ką tik paskambino viduje dirbantis apsaugininkas ir pranešė, kad Penktosios sekcijos užraktas suniokotas ir dega saugumo šviesa, rodanti, kad atidarytos eksponatams gabenti skirtos durys.

Kokia čia velniava?!

Atbėgęs prie eksponatams skirtų durų jis iš tiesų pamatė, kad jos kokį pusmetrį pravertos. *Keista*, pamanė jis. *Juk jas galima atidaryti tik iš vidaus*. Jis nusisegė nuo diržo žibintą ir pašvietė sekcijos vidun, į tirštą tamsą. Nieko nematyti. Nenorėdamas žengti į neaiškią aplinką, jis priėjo prie slenksčio, įkišo pro durų angą žibintą, pasuko jį kairėn, paskui...

Galingos rankos sugriebė jo riešą ir trūktelėjo į tamsą. Sargas pajuto, kaip jį apsuka neregima jėga. Užuodė etanolio kvapą. Žibintas išlėkė jam iš rankos, ir dar nespėjus susivokti, kas vyksta, į krūtinkaulį smogė kietas kaip akmuo kumštis. Sargas, vaitodamas iš skausmo, susmuko ant cementinių grindų... o nuo jo tolyn žengė stambi juoda figūra.

Sargas tysojo ant šono, sunkiai gaudydamas orą. Žibintas gulėjo netoliese, jo šviesos spindulys sklido grindimis ir apšvietė kažkokį metalinį kanistrą. Ant kanistro buvo užrašas, jog tai kuras Bunzeno degikliams.

Švystelėjo oranžinė žiebtuvėlio liepsna, apšvietusi padarą, kuris net nebuvo panašus į žmogų. *Jėzau Kristau!* Sargas net neturėjo laiko suvokti, ką matąs, kai pusnuogis padaras priklaupė ir pridėjo prie grindų liepsną.

Tuojau pat nušvito ugnies juosta ir nubėgo tolyn nuo jų į tuštumą. Sargas apstulbęs pažvelgė į tą pusę, bet padaras jau išslydo pro praviras duris ir dingo naktyje.

Sargas vargais negalais atsisėdo ir iš skausmo prisimerkė, akimis sekdamas ploną liepsnos juostelę. *Koks čia velnias?!* Liepsna buvo tokia silpna, kad neatrodė labai pavojinga, tačiau staiga jis išvydo tikrą siaubą. Liepsnos juostelė apšvietė ne tik tuštumą. Ji artėjo prie galinės sienos, kur išryškėjo statinys iš masyvių šlakbetonio luitų. Sargui nebuvo leidžiama įeiti į Penktąją sekciją, bet jis puikiausiai žinojo, koks tai statinys.

Kubas.

Ketrinos Solomon laboratorija.

Liepsna tiesia linija artėjo prie laboratorijos durų. Sargas pakilo ant kojų puikiai suvokdamas, kad liepsnos linija veikiausiai tęsiasi po laboratorijos durimis... greitai viduje kils gaisras. Tačiau apsisukęs bėgti pagalbos staiga pajuto, kaip pro šalį pralėkė stiprus oro gūsis.

Akimirką šviesa užliejo visą Penktąją sekciją.

Sargas taip ir nepamatė, kaip į dangų šovė ugninis vandenilio dujų kamuolys, nuplėšė Penktosios sekcijos stogą ir iškilo keliasdešimt metrų į orą. Nebepamatė nė iš dangaus it lietus krintančių titano tinklo liekanų, elektroninės įrangos detalių ir išsilydžiusio silicio lašų iš laboratorijos holografinio duomenų saugojimo įtaisų.

*

Ketrina Solomon važiavo į šiaurę, kai staiga galinio vaizdo veidrodėlyje pamatė ryškų šviesos blyksnį. Nakties ore sugrumėjo kažkas panašaus į griaustinį, ir ji krūptelėjo.

Nejau fejerverkai? — pamanė ji. *Bet ar „Redskins“ rengia šou tarp kėlinių?*

Ji vėl sutelkė dėmesį į kelią, tebegalvodama apie pokalbį su 911 tarnybos dispečere, kuriai ką tik skambino iš apleistos degalinės taksofono.

Ketrinai pavyko įtikinti dispečerę pasiųsti policiją į Smitsono muziejaus saugyklas ieškoti tatuiruoto įsibrovėlio; Ketrina meldėsi, kad pavyktų rasti ir jos asistentę Trišą. Be to, ji dar prašė patikrinti, kas vyksta daktaro Abadono namuose Kaloramos aukštumose, kuriuose, jai atrodė, kalinamas pagrobtas Piteris.

Deja, Ketrinai nepavyko gauti įslaptinto Roberto Lengdono mobiliojo telefono numerio. Todėl dabar, nematydama kitos išeities, ji lėkė į Kongreso biblioteką, kur žadėjo būti ir Lengdonas.

Klaikus atradimas — atskleista tikroji daktaro Abadono tapatybė — viską pakeitė. Ketrina nebežinojo, kuo tikėti. Ji žinojo vieną tikrą dalyką — tas pats žmogus, kuris prieš daugelį metų nužudė jos sūnėną ir motiną, dabar pagrobė jos brolį ir atėjo nužudyti jos pačios. *Kas šis beprotis? Ko jis nori?* Vienintelis atsakymas, kurį ji įstengė sugalvoti, atrodė beprasmis. *Piramidės?* Ne mažiau keblu buvo suvokti, ko šįvakar jis atėjo į jos laboratoriją. Jei norėjo ją nužudyti, kodėl to nepadarė šiandien, jos pačios namuose? Kam tas vargas — siųsti žinutes telefonu, rizikuoti įsilaužti į jos laboratoriją?

Netikėtai fejerverkų šviesa galinio vaizdo veidrodėlyje sušvito ryškiau, po to danguje pasirodė netikėtas reginys — liepsnojantis ugnies kamuolys, kurį Ketrina pamatė iškylant virš medžių viršūnių. *Viešpatie, kas gi čia dabar?!* Liepsnos kamuolį lydėjo tiršti juodi dūmai... iškilę visai kitoje vietoje negu „Redskins“ stadionas. Apstulbusi Ketrina pamėgino nuspėti, kas yra už tų medžių... tiesiai į pietryčius nuo kelio.

Suvokimas ją užklupo staiga, tarsi artėjantis sunkvežimis.

55 skyrius

Vorenas Belamis pradėjo įnirtingai spaudyti savo mobiliojo telefono mygtukus, vėl stengdamasis prisiskambinti paslaptingam žmogui, galinčiam jiems padėti.

Lengdonas stebėjo Belamį, tačiau įstengė galvoti tik apie Piterį: svarstė, kaip geriausia jį surasti. *Iššifruok įrašą*, paliepė jam Piterio pagrobėjas, *ir jis pasakys tau, kur paslėptas didžiausias žmonijos lobis... Mudu abu ten nueisime... ir atliksime mainus.*

Belamis nuleido telefoną ir suraukė kaktą. Vis dar neatsako.

— Aš nesuprantu vieno, — tarė Lengdonas. — Net jei įstengčiau patikėti, kad toji paslėpta išmintis egzistuoja... ir kad piramidė kaip nors gali parodyti, kokiame požemyje ji paslėpta... ko turėčiau ieškoti? Seifo? Bunkerio?

Belamis ilgai tylėjo. Paskui nenoromis atsiduso ir atsargiai prakalbo.

— Robertai, iš to, ką esu girdėjęs per daug metų, spėju, kad piramidė rodo kelią link suktinių laiptų.

— *Laiptų?*

— Teisingai. Laiptų, kurie leidžiasi į žemės gelmes... giliai, kone šimtus metrų.

Lengdonas nepatikėjo savo ausimis. Jis pasilenkė arčiau.

— Esu girdėjęs kalbant, kad senovės išmintis paslėpta gelmėse.

Robertas Lengdonas atsistojo ir ėmė neramiai žingsniuoti aplink stalą. *Suktiniai laiptai, kurie šimtus metrų leidžiasi į žemės gelmes... Vašingtone, Kolumbijos apygardoje.*

— Bet niekas tų laiptų niekada nėra *matęs*?

— Kalbama, kad įėjimą į juos užstoja didžiulis akmuo.

Lengdonas atsiduso. Kapo rūsio, užristo dideliu akmeniu, įvaizdis bus atkeliavęs tiesiai iš Biblijos pasakojimų apie Jėzaus laidojimą. Šis archetipinis hibridas seniausias iš visų.

— Vorenai, *o jūs* ar tikite, kad šie slapti mistiniai laiptai į žemės gelmes iš tiesų egzistuoja?

— Pats niekada nesu jų matęs, bet vyresni masonai prisiekia, kad tai tiesa. Ką tik mėginau vienam iš jų prisiskambinti.

Lengdonas vėl žingsniavo nesugalvodamas, ką toliau sakyti.

— Robertai, dėl šios piramidės jūs statote mane į keblią padėtį, — Voreno Belamio žvilgsnis švelnioje stalinės lempos šviesoje sugriežtėjo. — Negaliu įsivaizduoti, kaip reikėtų *priversti* žmogų patikėti tuo, kuo jis nenori tikėti. Vis dėlto man atrodo, kad jūs jaučiate pareigą Piteriui Solomonui.

Taip, mano pareiga yra jam padėti, pamanė Lengdonas.

— Visai nebūtina, kad tikėtumėte jėgomis, kurias gali atskleisti ši piramidė. Ir man tikrai nereikia įtikinėti jūsų, kad egzistuoja laiptai, kuriuos ji neva gali nurodyti. Tačiau būtinai privalote patikėti turįs moralinę pareigą saugoti šią paslaptį... kad ir kokia ji būtų. — Belamis mostelėjo į mažą kubo pavidalo ryšu-

lėlį. — Piteris jums patikėjo saugoti piramidės viršūnę, nes buvo įsitikinęs, kad jūs įvykdysite jo prašymą ir niekam jos nerodysite. Būtent taip ir privalote elgtis, net jei dėl to turėtumėte paaukoti Piterio gyvybę.

Lengdonas staiga sustojo ir žaibiškai atsisuko.

— Ką?!

Belamis tebesėdėjo skausminga, tačiau kupina ryžto veido išraiška.

— Tokia būtų jo valia. Privalote pamiršti Piterį. Jo nebėra. Piteris atliko savo užduotį, iš paskutiniųjų stengdamasis apsaugoti piramidę. Dabar atėjo *mūsų* eilė užtikrinti, kad jo pastangos nenueitų veltui.

— Negaliu patikėti, kad jūs tai sakote! — netekęs kantrybės sušuko Lengdonas. — Net jei ši piramidė iš tiesų tokia, kaip jūs sakote, Piteris juk yra jūsų brolis masonas. Jūs prisiekėte saugoti jį labiau už viską, net už savo šalį!

— Ne, Robertai. Masonai privalo saugoti vienas kitą labiau už viską... išskyrus viena — didžią paslaptį, kurią mūsų brolija puoselėja visos žmonijos labui. Nesvarbu, ar aš tikiu, kad prarastoji išmintis tikrai turi tokių galių, apie kurias seniai pasakojama: esu prisiekęs ją saugoti, kad nepakliūtų į nevertųjų rankas. Ir negaliu niekam jos atskleisti... net jei tokiu būdu išgelbėčiau Piterio Solomono gyvybę.

— Aš pažįstu daug masonų, — piktai atrėžė Lengdonas, — kai kurie iš jų labai aukšto laipsnio, tačiau esu velniškai tikras, kad nė vienas iš jų nėra prisiekęs paaukoti gyvybės dėl kažkokios akmens piramidės. Ir dar esu velniškai tikras, kad nė vienas iš jų netiki egzistuojant slaptus laiptus, kurie leidžiasi į žemės gelmes ir veda prie ten paslėpto lobio.

— Masonų organizacijoje yra daug *atskirų* grupelių, Robertai. Ne visiems *viskas* yra žinoma.

Lengdonas iškvėpė stengdamasis suvaldyti užplūdusias emocijas. Jis, kaip ir daugelis kitų, buvo girdėjęs apie masonų organizacijoje veikiančias elito grupeles. Tačiau šioje situacijoje tai neatrodė svarbu.

— Vorenai, jei ši piramidė ir jos viršūnė iš tiesų atskleidžia aukščiausią masonų paslaptį, tai kodėl Piteris į visa tai įtraukė *mane*? Aš juk net ne masonas... o ką jau kalbėti apie tai, kad nepriklausau jokiai vidinei grupelei.

— Žinau ir spėju, kad būtent *dėl to* Piteris jums patikėjo ją saugoti. Piramidei jau anksčiau yra kilę pavojų, buvo net žmonių, kurie prasiskverbė į mūsų organizaciją siekdami neprideramų tikslų. Piteris gudriai pasielgė, palikęs ją saugoti žmogui, kuris *nepriklauso* brolijai.

— Ar jūs žinojote, kad viršūnė pas mane? — paklausė Lengdonas.

— Ne. Bet Piteris apie tai būtų prasitaręs tik vienam žmogui. — Belamis vėl išsitraukė mobilųjį telefoną ir paspaudė mygtuką, dar kartą rinkdamas jau

išmégintą numerį. — O jo man niekaip nepavyksta pasiekti. — Belamis išgirdo įrašą apie balso pašto pranešimą ir atšaukė skambutį. — Ką gi, Robertai, atrodo, kad kol kas likome vienudu. Privalome apsispręsti.

Lengdonas pažvelgė į savo laikrodį su Peliuku Mikiu. Jis rodė 21.42.

— Jūs juk žinote — Piterio pagrobėjas laukia, kad aš šiandien pat iššifruočiau piramidės įrašą ir praneščiau jam, kas ten parašyta.

Belamis suraukė kaktą.

— Visais laikais didūs žmonės aukodavosi, kad apsaugotų Senovės Slėpinius. Mudu privalome elgtis taip pat. — Jis atsistojo. — Reikia trauktis iš čia. Anksčiau ar vėliau Sato susivoks, kur mes esame.

— O kaip Ketrina? — paklausė Lengdonas, nenorėdamas niekur eiti. — Aš negaliu jai prisiskambinti, o ji pati man nepaskambino.

— Aišku, jai kažkas atsitiko.

— Bet juk mes negalime jos palikti nelaimėje!

— Pamirškite Ketriną! — įsakmiu balsu paliepė Belamis. — Pamirškite Piterį! Pamirškite visus! Ar nesuprantate, Robertai, kad jums patikėta pareiga svarbesnė už mus visus — už jus, Piterį, Ketriną, mane? — Jis įsmeigė akis į Lengdoną. — Reikia surasti saugią vietą, reikia paslėpti šią piramidę ir jos viršūnę toliau nuo...

Iš tos pusės, kur buvo didžioji salė, pasigirdo garsus metalo dunkstelėjimas.

Belamis greitai apsisuko ir pažvelgė baimės kupinomis akimis.

— Kaip greitai.

Lengdonas irgi atsisuko į duris. Veikiausiai bus nukritęs metalinis kibiras, kurį Belamis užkėlė ant kopėčių, užstojančių tunelio duris. *Mus surado.*

Staiga, visai netikėtai, dunkstelėjimas pasigirdo dar kartą.

Paskui dar kartą.

Ir dar.

Benamis, įsitaisęs ant suolelio priešais Kongreso biblioteką, pasitrynė akis ir įsižiūrėjo į keistą reginį, vykstantį priešais.

Ką tik ant šaligatvio užšoko baltas „Volvo“, perlėkė tuščią pėsčiųjų taką ir cypdamas stabdžiais sustojo mažiau kaip už pusmetrio nuo centrinių bibliotekos durų. Iš jo iššoko patraukli tamsiaplaukė moteris, neramiai apsižvalgė ir, pamačiusi benamį, šūktelėjo:

— Gal turite mobilųjį telefoną?

Poniute, aš neturiu net kairio bato.

Turbūt ir pati tą supratusi, moteris užlėkė laiptais, vedančiais prie pagrin-

dinių bibliotekos durų. Atsiradusi viršuje griebė rankeną ir beviltiškai pamėgino paeiliui atidaryti visas trejas milžiniškas duris.

Poniute, biblioteka seniai uždaryta.

Tačiau moteriai, atrodo, tai nerūpėjo. Ji suėmė didžiulę, sunkią žiedo pavidalo rankeną, atitraukė ją ir atsivėdėjusi paleido garsiai atsitrenkti į duris. Paskui pakartojo tai dar kartą. Ir dar.

Oho, pamanė benamis, *štai kaip žmogui reikia knygos.*

56 skyrius

Kai Ketrina Solomon pagaliau pamatė prieš save atsiveriant sunkias bronzines bibliotekos duris, ją užplūdo emocijų banga. Laisvėn ištrūko baimė ir sutrikimas, kuriuos ji visą vakarą stengėsi suvaldyti.

Bibliotekos tarpduryje stovėjo Vorenas Belamis, jos brolio draugas ir patikėtinis. Tačiau labiausiai Ketrina apsidžiaugė pamačiusi žmogų, stovintį atokiau, Belamio šešėlyje. Atrodo, jis irgi jautė tą patį. Roberto Lengdono akyse sušvito palengvėjimas, kai Ketrina įlėkė pro duris vidun... ir puolė jam tiesiai į glėbį.

Ketrinai džiaugiantis seno draugo paguoda, Belamis uždarė pagrindines duris. Ji išgirdo, kaip klaktelėjo sunkus skląstis, ir galiausiai pasijuto saugi. Netikėtai iš akių ištryško ašaros, bet ji pasistengė susitvardyti.

Lengdonas laikė ją apkabinęs.

— Viskas gerai, — šnibždėjo jis. — Tau jau viskas gerai.

Nes tu mane išgelbėjai, norėjo jam pasakyti Ketrina. *Jis sunaikino mano laboratoriją... visą mano darbą. Metų metus trukusių tyrimų rezultatai...* tiesiog išlėkė į orą. Jai knietėjo jam viską papasakoti, tačiau buvo sunku net kvėpuoti.

— Mes surasim Piterį. — Sodrus Lengdono balsas aidu atsiliepė jos krūtinėje ir kažkodėl guodė. — Duodu žodį.

Aš žinau, kas tai padarė, norėjo surikti Ketrina. *Tas pats žmogus, kuris nužudė mano motiną ir sūnėną!* Tačiau jai dar nespėjus nieko paaiškinti bibliotekos tylą nutraukė netikėtas garsas.

Iš vestibiulio laiptų pusės apačioje pasigirdo garsus terkštelėjimas — atrodė, kad ant grindų nukrito didelis metalinis daiktas. Ketrina pajuto, kaip Lengdono raumenys tuojau pat įsitempė.

Belamis žengė į priekį, jo veidas buvo niūrus.

— Einam iš čia. Tuojau pat.

Sutrikusi Ketrina nusekė įkandin architekto ir Lengdono, kurie nuskubėjo

per didžiąją salę link garsiosios bibliotekos skaityklos, kurioje pliekste plieskė šviesos. Įėjus Belamis mikliai užrakino dvejas duris — iš pradžių išorines, paskui vidines.

Ketrina, nelabai gaudydamasi, kas vyksta, Belamio raginama skubėjo į skaityklos centrą. Trijulė stabtelėjo prie vieno stalo, ant kurio, apšviestas stalinės lempos, stovėjo odinis krepšys. Šalia jo gulėjo mažas kubo pavidalo ryšulėlis, kurį Belamis paėmė ir įmetė į krepšį šalia...

Ketrina sustojo kaip įbesta. *Šalia piramidės?*

Ji niekada nebuvo mačiusi šios akmeninės piramidės, tačiau dabar pasijuto taip, tarsi būtų atpažinusi ją visu kūnu. Kūnas kažkaip įžvelgė tiesą. Ketrina Solomon ką tik pamatė daiktą, kuris padarė jos gyvenimui tiek daug žalos. *Piramidę.*

Belamis užsegė kelionkrepšį ir padavė jį Lengdonui.

— Nieku gyvu neišleiskite jo iš akių.

Staiga išorines skaityklos duris sudrebino sprogimas. Paskui pasigirdo dūžtančio stiklo šukių dzingsėjimas.

— Ten! — Belamis, jau ne juokais išsigandęs, apsisuko ir pirmas nubėgo prie leidinių išdavimo centro, kurį sudarė aštuoni stalai, sustatyti aplinkui masyvią aštuonkampę spintą. Jis pravedė juos už stalų ir parodė į angą spintoje. — Lįskite ten!

— *Ten?* — perklausė Lengdonas. — Ten jie tikrai mus suras!

— Tikėkit manim, — atsakė Belamis. — Viskas ne taip, kaip jums atrodo.

57 skyrius

Malachas lėkė savo limuzinu šiaurės pusėn, į Kaloramos aukštumas. Sprogimas Ketrinos laboratorijoje pasirodė galingesnis, negu jis tikėjosi, gerai, kad pavyko išsisukti nesužeistam. Po sprogimo kilusi suirutė tapo jam patogia priedanga pasprukti, greitai pralėkti limuzinu pro sutrikusį vartų apsaugininką, kažką garsiai rėkiantį telefonu.

Reikia kuo greičiau išsukti iš kelio, pamanė jis. Net jei Ketrina dar nepaskambino policijai, sprogimas tikrai neliks nepastebėtas. *O pusnuogis vyras, vairuojantis limuziną, iškart patrauks visų dėmesį.*

Malachui buvo sunku patikėti, kad po tiek metų trukusio pasirengimo šis vakaras pagaliau atėjo. Kelionė, atvedusi iki jo, buvo ilga ir sunki. *Tai, kas prieš daug metų prasidėjo kančiose... šįvakar vainikuosis šlove.*

Tą naktį, kai viskas prasidėjo, jo vardas buvo ne Malachas. Tiesą sakant,

tą naktį, kai viskas prasidėjo, jis išvis neturėjo vardo. *Kalinys numeris 37*. Kaip beveik visus itin griežto režimo Soganliko kalėjimo netoli Stambulo kalinius, 37 numerį čia atvedė narkotikai.

Jis tysojo ant gultų cementinėje tamsioje kameroje, alkanas ir sušalęs, spėliodamas, kiek laiko teks kalėti. Kameros kaimynas, kurį jis pirmą kartą pamatė vos prieš dvidešimt keturias valandas, miegojo ant viršutinio gulto. Kalėjimo administratorius, nutukęs alkoholikas, kuris neapkentė savo darbo ir šią neapykantą išgieždavo ant kalinių, ką tik buvo išjungęs nakčiai šviesas.

Buvo jau beveik dešimta, kai 37 numeris išgirdo pokalbį, atsklindantį pro ventiliacijos šachtą. Pirmo balso nebuvo įmanoma su niekuo supainioti — šaižus, įžūlus priklausė kalėjimo administratoriui, anaiptol neapsidžiaugusiam, kad jį pažadino vėlyvas lankytojas.

— Taip, taip, jūs atvykote iš toli, — kalbėjo jis, — bet pirmą mėnesį lankymai draudžiami. Vyriausybės įstatymas. Jokių išimčių.

Jam atsakė tylus išsilavinusio žmogaus balsas, kupinas skausmo:

— Ar mano sūnui niekas negresia?

— Jis narkomanas.

— Ar su juo gerai elgiamasi?

— Pakankamai, — atsakė administratorius. — Čia ne viešbutis.

Stojo skausminga pauzė.

— Jūs tikriausiai suprantate, kad JAV Valstybės departamentas pareikalaus ekstradicijos.

— Taip, taip, jie visada taip daro. Gausite sutikimą, nors dokumentų tvarkymas gali užtrukti kokią porą savaičių... gal net mėnesį, žiūrint kaip...

— Žiūrint kaip kas?

— Na, — atsakė administratorius, — mums trūksta darbuotojų. — Jis patylėjo. — Žinoma, kartais suinteresuoti asmenys, kaip štai jūs, skiria finansinę paramą kalėjimo darbuotojams, kad šie galėtų paskubinti reikalus.

Lankytojas nieko neatsakė.

— Pone Solomonai, — tylesniu balsu prakalbo administratorius, — tokiam žmogui kaip jūs, kuriam pinigai ne problema, visada atsiranda būdų. Aš pažįstu keletą žmonių vyriausybėje. Bendromis jėgomis mes galėtume ištraukti jūsų sūnų iš čia... *rytoj pat*, ir jam net nebus pateikti kaltinimai. Gali būti, kad ir gimtojoje šalyje jam nebus keliama byla.

Atsakymas nuskambėjo tuojau pat.

— Apie teisines jūsų pasiūlymo pasekmes net nekalbėsiu ir aš atsisakau savo sūnų pamokyti, kad pinigai išsprendžia visas problemas arba kad gyvenime už nieką nereikia mokėti, ypač esant tokiai rimtai situacijai.

— Tai jūs norite jį čia *palikti*?

— Noriu su juo pasikalbėti. Tuojau pat.

— Juk sakiau, čia galioja mūsų taisyklės. Sūnaus matyti negalėsite... jei nenorite pradėti derybų dėl to, kad jis būtų tuojau pat paleistas.

Kelias akimirkas tvyrojo šalčiu dvelkianti tyla.

— Valstybės departamentas netrukus į jus kreipsis. Užtikrinkite Zakario saugumą. Tikiuosi, kad po savaitės jis parskris namo. Labos nakties.

Durys užsitrenkė.

37 numeris negalėjo patikėti savo ausimis. *Koks tėvas drįsta palikti savo sūnų šioje pragariškoje vietoje vien norėdamas jį pamokyti?* Piteris Solomonas net atmetė pasiūlymą nepateikti Zakariui kaltinimų.

Tą pačią naktį, vartydamasis ant gulto atmerktomis akimis, 37 numeris suprato, kaip galima išeiti į laisvę. Jei kaliniui, norinčiam išeiti į laisvę, reikia tik pinigų, tai galima sakyti, kad 37 numeris jau laisvas. Gerai, Piteris Solomonas nenori skirtis su savo pinigais, bet kiekvienam geltonąją spaudą skaitančiam žmogui puikiausiai žinoma, kad ir jo sūnus Zakaris pertekęs turtų. Rytojaus dieną 37 numeris privačiai pasikalbėjo su administratoriumi ir pasiūlė planą — drąsų sumanymą, galintį kiekvienam iš jų parūpinti tai, ko jis nori.

— Kad planas suveiktų, Zakariui Solomonui teks mirti, — paaiškino 37 numeris. — Užtat mes abu galėsime tą pačią akimirką dingti. Jūs galėsite apsigyventi Graikijos salose. Nebereikės daugiau matyti šių vietų.

Neilgai pasiginčiję, vyrai paspaudė vienas kitam ranką.

Netrukus Zakaris Solomonas bus nebegyvas, mąstė 37 numeris ir šypsodamasis galvojo, kaip lengvai viskas klostosi.

Po dviejų dienų Valstybės departamentas pranešė Solomonų šeimai šiurpią žinią. Kalėjime darytose nuotraukose buvo matyti žvėriškai sumušto jų sūnaus kūnas, be gyvybės ženklų susirietęs ant kalėjimo kameros grindų. Jo galva buvo sutraiškyta plieno strypu, rankos ir kojos taip išsukiotos ir sulaužytos, kad nebebuvo panašios į žmogaus. Buvo matyti, kad jį iš pradžių kankino, o paskui žiauriai nužudė. Pagrindinis įtariamasis buvo pats kalėjimo administratorius, kuris dingo, veikiausiai pasiglemžęs visus nužudytojo vaikino pinigus. Zakaris pasirašė nurodymą pervesti visus didžiulius jo turtus į privačią sąskaitą, kuri buvo ištuštinta iškart po jo mirties. Niekas nebūtų galėjęs pasakyti, kur tie pinigai yra dabar.

Piteris Solomonas privačiu lėktuvu nuskrido į Turkiją ir parsivežė sūnaus karstą, kurį palaidojo Solomonų šeimos kape. Kalėjimo administratoriaus taip ir nepavyko rasti. *Ir nepavyks* — 37 numeris tai puikiai žinojo. Storulio turko lavonas ilsisi Marmuro jūros dugne, virtęs mėlynųjų krabų, migruojančių per Bosforo sąsiaurį, maistu.Visi didžiuliai turtai, priklausę Zakariui Solomonui,

perkelti į privačią sąskaitą. 37 numeris vėl laisvas žmogus — ne tik laisvas, bet ir labai turtingas.

Graikijos salos buvo tikras rojus. Kokia šviesa. Koks vanduo. Kokios moterys.

Už pinigus buvo galima nusipirkti viską — naują tapatybę, naują pasą, naujas viltis. Jis pasirinko graikišką vardą ir pasivadino Androsu Darejosu — *andros* reiškė „karį", *dareios* — „turtuolį". Kalėjime praleista tamsi naktis Androsą išgąsdino, jis prisiekė niekada ten nebegrįžti. Nusiskuto nutriušusius plaukus ir visiškai išsivadavo nuo narkotikų. Pradėjo gyvenimą iš naujo, mėgaudamasis iki tol nepatirtais jusliniais malonumais. Ramybė, apimanti vienam jachta plaukiant per mėlyną kaip rašalas Egėjo jūrą, atstojo heroino keliamą transą, malonumas tiesiai nuo iešmo kąsti sultingą *arni souvlakia* prilygo ekstazio poveikiui, o jaudulio, patiriamo šokinėjant nuo uolų į putojančius užutėkius aplink Mikono salą, nebūtų atstojęs nė kokainas.

Aš atgimiau iš naujo.

Androsas nusipirko erdvią vilą Syro saloje ir įsikūrė prašmatniame Posidonijos mieste tarp *bella gente*. Naujojo pasaulio bendruomenei rūpėjo ne tik turtai, bet ir kultūra, ir fizinis tobulumas. Jo kaimynai labai didžiavosi savo kūnais bei protais, ir tai pasirodė užkrečiama. Netikėtai naujokas pastebėjo įpratęs bėgioti paplūdimiu, deginti saulėje blyškų kūną ir skaityti knygas. Androsas perskaitė Homero „Odisėją", pakerėtas pasakojimų apie tvirtus bronzos spalvos vyrus, kariavusius šiose salose. Nuo rytojaus jis pradėjo kilnoti svarmenis ir nustebo pastebėjęs, kaip greitai ėmė tvirtėti rankos ir krūtinės ląsta. Pamažu jis pradėjo justi į jį nukreiptus moterų žvilgsnius, ir jų gėrėjimasis veikė it svaigalai. Jis troško tapti dar stipresnis. Ir tapo. Pasitelkęs agresyviai veikiančius steroidus, prie jų pridėjęs juodojoje rinkoje įsigytų augimo skatinamųjų hormonų, valandų valandas kilnodamas svarmenis, Androsas pamažu perkeitė save — virto tuo, kuo niekada neįsivaizdavo galįs tapti: tobulu vyriškumo įsikūnijimu. Jis išaugo, raumenys sustiprėjo, susiformavo nepriekaištingi pečiai ir stambios kojos ryškiomis sausgyslėmis, visad tobulai įdegusios.

Dabar jį pastebėdavo *visi*.

Kaip Androsą įspėjo, be saiko vartojami steroidai ir hormonai ne tik pakeitė jo kūną, bet ir paveikė balso stygas; jis ėmė kalbėti keistu dusliu šnabždesiu ir dėl to pasidarė tik dar paslaptingesnis. Tylus, mįslingas balsas, naujai sukurtas kūnas, turtai ir griežtas atsisakymas kalbėti apie slaptą praeitį it medus traukė sutiktas moteris. Jos mielai dovanodavo save, ir jis visoms suteikdavo pasitenkinimą — manekenėms, apsilankiusioms saloje per fotosesijas, jaunoms amerikietėms studentėms, atvykusioms atostogų, vienišoms kaimynų žmonoms, o kartais ir kokiam pasitaikiusiam jaunuoliui. Visi jo trokšte troško.

Aš esu šedevras.

Tačiau metai ėjo, ir seksualiniai nuotykiai liovėsi jaudinę Androsą. Kaip ir visa kita. Gardūs salos valgiai neteko skonio, knygos pasidarė nebeįdomios, net kvapą gniaužiantys saulėlydžiai, matomi iš vilos, pradėjo kelti nuobodulį. *Kaip tai galėjo atsitikti?* Jis vos įpusėjo trečiąją dešimtį, o jau jaučiasi senas. *Ką dar gali pasiūlyti gyvenimas?* Iš savo kūno jis išskaptavo tikrą šedevrą, išlavino protą, maitino sielą kultūra, apsigyveno rojuje ir visad pelnydavo meilę tų, kurių užsigeisdavo.

Ir vis dėlto — neįtikima, tačiau jis jautė tą pačią tuštumą, kaip tada, būdamas Turkijos kalėjime.

Ko man trūksta?

Atsakymas atėjo po keleto mėnesių. Androsas vidurnaktį vienas sėdėjo savo viloje ir nuobodžiaudamas junginėjo televizorių, tik staiga aptiko laidą apie laisvųjų mūrininkų paslaptis. Laida buvo niekam tikusi, joje nuskambėjo daugiau klausimų negu atsakymų, tačiau Androsą suintrigavo gausybė su brolija siejamų sąmokslo teorijų. Teksto skaitytojas minėjo vieną legendą po kitos.

Laisvieji mūrininkai ir Naujoji pasaulio tvarka...

Jungtinių Amerikos Valstijų Didysis masonų antspaudas...

Masonų ložė P2...

Prarastos laisvųjų mūrininkų paslaptys...

Masonų piramidė...

Androsas staiga atsitiesė. *Piramidė.* Laidos autoriai pradėjo pasakoti apie paslaptingą akmens piramidę su išgraviruotu įrašu, žadančiu parodyti kelią į prarastą išmintį ir neįsivaizduojamą galią. Istorija atrodė neįtikima, tačiau ji pažadino seną prisiminimą... silpną atminties blykstelėjimą iš daug sunkesnių laikų. Androsas prisiminė, ką Zakaris Solomonas buvo iš tėvo girdėjęs apie paslaptingąją piramidę.

Ar taip gali būti? Androsas įtempė atmintį, stengdamasis prisiminti smulkmenas.

Laidai pasibaigus jis išėjo į balkoną atsigaivinti vėsiame nakties ore. Dabar jis prisiminė kur kas daugiau, o prisiminęs ėmė manyti, kad šioje legendoje gali būti dalis tiesos. O jei taip, tai Zakaris Solomonas — nesvarbu, kad jis seniai mirė — dar gali būti naudingas.

Ką aš prarasiu?

Po trijų savaičių, rūpestingai nutaikęs laiką, Androsas jau stovėjo spengiančiame šaltyje prie Solomonų dvaro Potomake oranžerijos sienos. Pro stiklą jis matė, kaip Piteris Solomonas šnekučiuojasi ir juokauja su seserimi Ketrina. *Atrodo, jiems buvo visai nesunku pamiršti Zakarį, pamanė jis.*

Prieš užsimaukšlindamas slidininko kaukę, Androsas pirmą kartą po labai ilgo laiko šniaukštelėjo kokaino. Pajuto, kaip užplūsta pažįstamas jausmas — niekas pasaulyje jam nebaisu. Išsitraukė pistoletą, atsirakino duris senu raktu ir žengė vidun. „Sveiki, Solomonai."

Deja, tą vakarą įvykiai susiklostė ne taip, kaip planavo Androsas. Užuot gavęs piramidę, kurios čia atvyko, jis buvo sužeistas paukščiams skirtais šratais ir turėjo sprukti per apsnigtą veją į tankų mišką. Didžiausiai jo nuostabai, iš paskos bėgo Piteris Solomonas, kurio rankoje blizgėjo pistoletas. Androsas įlėkė į mišką ir pasileido gilios daubos pakraščiu. Vaiskiame žiemos ore buvo girdėti, kaip toli apačioje šniokščia krioklys. Androsas aplenkė ąžuolų guotelį ir pasuko į kairę. Po kelių sekundžių teko sustoti ant apledėjusio takelio, per plauką nenugarmėjus į pražūtį.

Dieve mano!

Už nepilno pusmetrio priekyje takas staiga baigėsi, apačioje tekėjo ledų sukaustyta upė. Dideliame akmenyje prie takelio neįgudusia vaiko ranka buvo iškalti žodžiai:

Zako tiltas

Kitoje daubos pusėje takelis vingiavo toliau. *Bet kurgi tiltas?!* Kokainas baigė veikti. *Aš pakliuvau į spąstus!* Apimtas panikos Androsas apsisuko ir norėjo skuosti taku atgal, bet tiesiai priešais jį išdygo Piteris Solomonas, uždusęs, su pistoletu rankoje.

Androsas pažvelgė į pistoletą ir žengė žingsnį atgal. Jam už nugaros kilo mažiausiai penkiolikos metrų aukščio šlaitas, apačioje — ledinė upė. Aplink plaikstėsi netolimo krioklio skleidžiama vandens migla, kurios šaltis smelkėsi iki kaulų smegenų.

— Zako tiltas seniausiai supuvo, — sunkiai atgaudamas kvapą tarė Solomonas. — Jis vienintelis ateidavo taip toli. — Jo ranka stebėtinai tvirtai laikė pistoletą. — Kodėl tu nužudei mano sūnų?

— Jis buvo tuščia vieta, — atsakė Androsas. — Narkomanas. Padariau jam paslaugą.

Solomonas prisiartino, laikydamas pistoletą nutaikytą tiesiai Androsui į krūtinę.

— Gal norėtum, kad ir aš tau padaryčiau tokią pat paslaugą? — Jo balse nuskambėjo keistas įtūžis. — Tu mirtinai *uždaužei* mano sūnų. Koks turi būti žmogus, kad galėtų taip pasielgti?

— Kai žmogus užspeičiamas į kampą, jis gali padaryti tai, ką sunku įsivaizduoti.

— Tu *nužudei* mano sūnų!

— Ne, — įsikarščiavęs atrėmė Androsas. — Tai tu nužudei savo sūnų. Koks turi būti žmogus, kad paliktų savo sūnų kalėjime, turėdamas galimybių jį iš ten išlaisvinti! Tu pats nužudei savo sūnų! Ne aš.

— Tu nieko nežinai! — skausmo kupinu balsu suriko Solomonas.

Klysti, pamanė Androsas. *Aš viską žinau.*

Piteris Solomonas, nenuleisdamas pistoleto, priėjo dar arčiau; dabar juos skyrė mažiau negu penki metrai. Androso krūtinė degte degė, jis juto, kad smarkiai kraujuoja. Šiltas skystis varvėjo per pilvą. Per petį jis pažvelgė į šlaitą. Neįmanoma. Atsisuko atgal į Solomoną.

— Žinau apie tave daugiau, negu tu manai, — sušnibždėjo jis. — Žinau, kad tu ne iš tų žmonių, kurie žudo šaltakraujiškai.

Solomonas priėjo dar arčiau ir nusitaikė.

— Įspėju tave, — tarė Androsas, — kad jei paspausi gaiduką, aš persekiosiu tave amžinai.

— Vis tiek persekiosi. — Tai pasakęs, Solomonas iššovė.

Juoduoju limuzinu lėkdamas į Kaloramos aukštumas, žmogus, dabar vadinantis save Malachu, mąstė apie stebuklingus įvykius, anoje ledinėje dauboje išgelbėjusius jį nuo neišvengiamos mirties. Tada jis buvo permainytas visam laikui. Šūvio garsas truko vos sekundę, tačiau jo aidas atsklido per kelis dešimtmečius. Jo kūnas, toks įdegęs ir tobulas, tą vakarą buvo subjaurotas randų... randų, kuriuos jis paslėpė tatuiruotais naujos tapatybės simboliais.

Aš esu Malachas.

Toks iš pat pradžių buvo mano likimas.

Jis perėjo ugnį, virto pelenais, tačiau pakilo iš jų... dar kartą persimainęs. Šį vakarą jis žengs paskutinį ilgos ir didingos kelionės žingsnį.

58 skyrius

Sprogmenis, šelmiškai pavadintus „visrakčiu“, specialiųjų tarnybų mokslininkai sukūrė tiems atvejams, kai reikia atidaryti užrakintas duris, stengiantis jas kuo mažiau sugadinti. Į sprogmenų sudėtį įeina ciklotrimetileno trinitrami-

nas, tamprumo suteikiantis dietilheksilas, o pats „visraktis“ — tai popieriaus plonumo lakštas, tinkamas įkišti už durų staktos. Kongreso bibliotekos skaitykloje sprogmenys labai pravertė.

Operacijai vadovaujantis agentas Terneris Simkinsas peržengė suskeldėjusias duris ir atidžiu žvilgsniu apmetė patalpą ieškodamas judesio pėdsakų. Nerado.

— Gesinkite šviesas, — paliepė Simkinsas.

Antrasis agentas surado sienoje jungiklius, spragtelėjo jais, ir skaitykla paskendo tamsoje. Visi keturi vyrai sinchoniškais judesiais nuleido ant veidų naktinio regėjimo įrangą ir pasitaisė akinius. Pastovėjo nejudėdami, dairydamiesi po skaityklą, kurią pro savo akinių stiklus matė kaip švytruojančių žalių dėmių sankaupą.

Vaizdas nepasikeitė.

Niekas nemėgino sprukti prisidengęs tamsa.

Bėgliai veikiausiai nebuvo ginkluoti, tačiau operatyvininkai įžengė į patalpą atstatę ginklus. Tamsoje nuo jų pistoletų sklido keturi grėsmingi lazerio šviesos spinduliai. Vyrai peršukavo spinduliais patalpą iš visų pusių, apžvelgė tolimesnes sienas, balkonus, perskrodė tamsą. Ne kartą yra buvę, kad persekiojamasis, tamsoje pamatęs ginklą su lazeriniu taikikliu, iškart pasiduodavo.

Tačiau, atrodo, ne šiandien.

Judesių vis dar nematyti.

Agentas Simkinsas pakėlė ranką ir mostu parodė kitiems išsiskirstyti. Vyrai tylėdami pasklido po skaityklą. Simkinsas, atsargiai žengdamas centriniu takeliu tarp stalų, kilstelėjo ranką prie veido ir įjungė naujausią įtaisą, neseniai papildžiusį CŽV priemonių arsenalą. Šiluminis vaizdo atkūrimas žinomas jau seniai, tačiau naujausi atrasti miniatiūriniai prietaisai, jautrumo skirtingiems stimulams didinimas ir dviejų šaltinių integracijos tobulinimas — tai sritys, kurios padėjo sukurti naujos kartos papildomo regėjimo įrangą, suteikusią operatyvininkams antžmogiškai aštrią regą.

Mes galime matyti tamsoje. Matome kiaurai sienas. O dabar... galime matyti ir tai, kas buvo praeityje.

Šiluminio vaizdo atkūrimo įrangos jautrumą šilumos pokyčiams pavyko taip ištobulinti, kad pasidarė įmanoma nustatyti ne tik konkrečią asmens buvimo vietą... bet ir vietas, kuriose asmuo buvo *anksčiau*. Dažniausiai būtent šis gebėjimas pamatyti, kur asmens būta anksčiau, praversdavo labiausiai. Šį vakarą tokios įrangos vertė patvirtinta dar kartą. Agentas Simkinsas pastebėjo prie vieno iš skaitykloje stovinčių stalų paliktą šiluminį pėdsaką. Žvelgiant pro jo akinius, dvi medinės kėdės švytėjo rausvo purpuro spalva, reiškiančia, kad jos

šiltesnės už kitas patalpoje stovinčias kėdes. Stalinio šviestuvo lemputė skleidė oranžinę šviesą. Aišku, kad abu vyrai sėdėjo prie šio stalo, bet dabar reikia nustatyti, į kurią pusę jie pabėgo.

Atsakymą jis rado ant leidinių išdavimo centrą — kambario vidury stovinčią medinę spintą — supančio stalo paviršiaus. Ant jo ryškiai raudonai švytėjo vaiduokliškas delno atspaudas.

Iškėlęs ginklą Simkinsas nuslinko prie aštuonkampės spintos ir nukreipė į jos paviršių lazerio spindulį. Pasukiojo, kol pamatė spintos šone žiojinčią angą. *Nejau jie tikrai užsidarė spintoje?* Agentas apžiūrėjo angos pakraščius ir pamatė dar vieną švytintį delno atspaudą. Aišku — kažkas, lįsdamas į spintą, pasilaikė už durelių krašto.

Metas nutraukti tylą.

— Šiluminis pėdsakas! — sušuko Simkinsas, rodydamas į angą. — Apsupti!

Išsklidę agentai prisiartino iš skirtingų pusių ir kaipmat apsupo aštuonkampį.

Simkinsas artėjo prie angos. Atsidūręs už jos per trejetą metrų, pamatė viduje šviesos šaltinį.

— Šviesa spintos viduje! — sušuko jis, tikėdamasis, kad išgirdę jo balsą ponai Belamis ir Lengdonas iškeltomis rankomis išlįs iš spintos.

Nieko neįvyko.

Na, ką gi, elgsimės kitaip.

Artėdamas prie angos, Simkinsas netikėtai išgirdo iš jos vidaus sklindantį keistą ūžimą. Atrodė, kad veikia kažkoks mechanizmas. Agentas stabtelėjo, mėgindamas įsivaizduoti, kas galėtų kelti tokį triukšmą šioje ankštoje erdvėje. Palengvėle prislinko dar arčiau ir dabar pro mechanizmo ūžimą išgirdo balsus. Tačiau vos jam spėjus prisiartinti prie angos šviesa viduje užgeso.

Ačiū, mintyse padėkojo jis, pasitaisydamas naktinio regėjimo įrangą. *Pranašumas mūsų.*

Stovėdamas ant slenksčio, jis įsižiūrėjo į angą. Tai, ką pamatė, pasirodė netikėta. Leidinių išdavimo centro vidus priminė ne tiek spintą, kiek iškiliomis lubomis pridengtus stačius laiptus, kurie leidosi į žemiau esančią patalpą. Agentas nukreipė ginklą laiptais žemyn ir pats ėmė jais leistis. Sulig kiekvienu žingsniu mechanizmo ūžimas darėsi vis stipresnis.

Kas čia per vieta, po velnių?

Patalpa po skaitykla buvo maža, be jokių puošmenų. Ūžimą, kurį išgirdo agentas, iš tiesų kėlė mechanizmas, nors nebuvo galima pasakyti, ar jį įjungė Belamis su Lengdonu, ar tiesiog šis mechanizmas niekada nebūdavo sustabdomas. Tiesa, skirtumas mažas. Bėgliai paliko ryškius pėdsakus ant vienintelio išėjimo

iš patalpos — sunkių plieninių durų, kurių elektroninės spynos klaviatūroje aiškiai švytėjo keturi pirštų atspaudai. Iš visų pusių pro duris veržėsi oranžinės šviesos pluošteliai, rodantys, kad kitapus dega šviesa.

— Sprogdiname duris, — paliepė Simkinsas. — Jie pabėgo pro čia.

Įkišti „visrakčio" lapą ir jį susprogdinti užtruko aštuonias sekundes. Dūmams nusėdus, operatyvininkai sustoję sužiuro į keistą požemio pasaulį, kurį bibliotekininkai vadina fondais.

Kongreso bibliotekoje yra keli šimtai kilometrų lentynų, dauguma jų po žeme. Begalinės lentynų eilės priminė kokią nors „begalybės" sąvoką iliustruojančią optinę iliuziją, sukurtą pasitelkus veidrodžius.

Užrašas skelbė:

PATALPOJE PALAIKOMA SPECIALI TEMPERATŪRA
PRAŠOME DURIS VISADA LAIKYTI UŽDARYTAS

Simkinsas prasibrovė pro suniokotas duris ir pajuto, kaip į veidą dvelktelėjo vėsa. Neišlaikęs jis nusišypsojo. *Kas gali būti lengviau?* Šiluminiai pėdsakai specialios temperatūros patalpose švyti nelyginant saulės zuikučiai; pro savo akinius jis jau dabar matė ryškią raudoną dėmę ant tolėliau esančio turėklo, kurio veikiausiai buvo nusitvėręs Belamis arba Lengdonas, kai bėgo pro šalį.

— Bėkite kiek norite, — sušnibždėjo agentas pats sau, — vis tiek niekur nepasislėpsite.

Simkinsas, su bendražygiais įžengęs į lentynų labirintą, pamatė, kad visi koziriai jų rankose: bėgliams surasti neprireiks nė naktinio regėjimo įrangos. Įprastomis sąlygomis lentynų labirintą būtų galima laikyti visai nebloga slėptuve, bet Kongreso bibliotekoje, taupant energiją, buvo naudojamos į judesius reaguojančios šviesos, tad kelias, kuriuo spruko bėgliai, dabar švietė nelyginant oro uosto pakilimo takas. Siauras apšviestas ruoželis, kai kur pasukdamas, tįso į tolumą.

Vyrai nusitraukė akinius. Greitai bėgdami treniruoti operatyvininkai nusekė šviesų pėdsakais, šen bei ten vinguriuodami po begalinį knygų labirintą. Netrukus Simkinsas pamatė, kaip toli priekyje ima užsideginėti šviesos. *Mes juos prisivejame*. Jis pasistengė bėgti dar greičiau, kol pagaliau priešakyje išgirdo žingsnius ir sunkų alsavimą. Paskui pamatė objektą.

— Objektas regos lauke! — suriko jis.

Tikriausiai aukštaūgis Belamis bėgo paskutinis. Tvarkingai apsirengęs afroamerikietis klupinėdamas skubėjo palei lentynas; buvo matyti, kad jam trūksta kvapo. *Nieko nebus, seneli.*

— Tučtuojau sustokite, pone Belami! — suriko Simkinsas.

Belamis nesiliovė bėgęs, greitai sukdamas už kampų, vinguriuodamas palei knygų eiles. Sulig kiekvienu posūkiu jam virš galvos įsižiebdavo šviesos.

Operatyvininkai, prisiartinę per kokius dvidešimt metrų, dar kartą liepė Belamiui sustoti, bet šis atkakliai bėgo toliau.

— Sustabdykite jį! — įsakė Simkinsas.

Agentas, kurio rankose buvo nepavojingas šautuvas, nusitaikė ir iššovė. Šaudmuo, išlėkęs iš vamzdžio ir apsivyniojęs Belamiui aplink kelius, buvo pramintas „juokų virvele“, bet jis anaiptol neatrodė juokingas. Gyvybei nepavojinga sulaikymo priemonė buvo karinių technologijų išradimas, sukurtas Sandijos nacionalinėje laboratorijoje — porėto poliuretano gijos, prisilietusios prie objekto, akimirksniu sukietėja ir sukausto bėgliui kelius tvirtu plastiko tinklu. Bėgantį žmogų ji veikia beveik taip pat, kaip lazda, įkišta važiuojančiam dviračiui tarp rato stipinų. Vyriškio kojas iškart sukaustė pančiai, jis palinko į priekį ir visu ūgiu parpuolė ant grindų. Prieš sustodamas Belamis dar kokius tris metrus paslinko tamsiu praėjimu, o jam virš galvos ir toliau užsideginėjo šviesos.

— Belamį palikite man! — suriko Simkinsas. — Bėkite toliau, ieškokite Lengdono! Jis tikriausiai priekyje, už kokių... — staiga komandos vadas nutilo pamatęs, kad bibliotekos fondai, nusidriekę priešais Belamį, skęsta visiškoje tamsoje. Aišku, kad prieš Belamį niekas nebėgo. *Tai jis vienas?*

Belamis tebegulėjo kniūbsčias, prigludęs prie grindų, sunkiai alsuodamas, o jo kelius ir blauzdas tvirtai laikė kietas plastiko tinklas. Agentas priėjo artyn ir koja apvertė senį aukštielninką.

— Kur jis?! — įsakmiai paklausė agentas.

Belamis krisdamas buvo prasikirtęs lūpą, ji kraujavo.

— Kas tas *jis*?

Agentas Simkinsas pakėlė koją ir uždėjo batą tiesiai ant nepriekaištingo šilkinio Belamio kaklaraiščio. Paskui palinko į priekį ir paspaudė batą.

— Patikėkite manimi, pone Belami, jums pačiam bus geriau, jei su manim tokių žaidimų nežaisite.

59 skyrius

Robertas Lengdonas jautėsi it lavonas.

Jis gulėjo visiškoje tamsoje aukštielninkas, susidėjęs ant krūtinės rankas, uždarytas ankščiausioje erdvėje, kokią tik galima įsivaizduoti. Nors netoli jo galvos lygiai tokia pat poza gulėjo Ketrina, Lengdonas jos nematė. Buvo užsimerkęs, stengėsi nė akies krašteliu nežvilgtelėti į baugią padėtį, kurioje atsidūrė.

Erdvė, kurioje jis uždarytas, buvo ankšta.

Labai ankšta.

Prieš šešiasdešimt sekundžių, išgriuvus dviguboms skaityklos durims, jiedu su Ketrina nusekė paskui Belamį į aštuonkampę spintą, nulėkė žemyn laiptais ir atsidūrė apačioje netikėtai atsivėrusioje patalpoje.

Lengdonas iškart suprato, kur jie atėjo. *Tai bibliotekos skaitytojų aptarnavimo mechanizmo šerdis.* Aptarnavimo kambarys priminė nediduko oro uosto bagažo išdavimo skyrių — iš jo į visas puses driekėsi konvejeriai. Kongreso biblioteka įsikūrusi trijuose atskiruose pastatuose ir todėl knygas, užsakomas skaitykloje, dažnai tenka iš toli gabenti išsiraizgiusiais požeminiais tuneliais — tam ir reikalingi konvejeriai.

Belamis iškart priėjo prie plieninių durų, įkišo į jas savo elektroninę kortelę, paspaudė kelis klavišus ir atidarė duris. Už jų buvo tamsu, bet durims atsivėrus užsidegė kelios į judesį reaguojančios šviesos.

Pamatęs, kas yra už durų, Lengdonas suprato gavęs progą pamatyti tai, ką retai mato paprasti skaitytojai. *Kongreso bibliotekos fondai.* Belamio planas jam pradėjo kelti pasitikėjimą. *Kur geriau galima pasislėpti, jei ne milžiniškame labirinte?*

Tačiau pasirodė, kad Belamis juos veda ne į fondus. Jis įkišo tarp durų knygą, kad šios neužsidarytų, ir atsigręžė į bendrakeleivius.

— Tikėjausi, kad pavyks jums daug ką paaiškinti, bet nebėra laiko. — Jis padavė Lengdonui savo elektroninę kortelę. — Jums jos prireiks.

— Jūs neisite su mumis? — paklausė Lengdonas.

Belamis papurtė galvą.

— Jei neišsiskirstysime, neturime jokių šansų pabėgti. Svarbiausia — užtikrinti, kad piramidė ir jos viršūnė liktų patikimose rankose.

Lengdonas nematė jokio kito kelio iš fondų, tik grįžti atgal į skaityklą.

— O kur eisite *jūs*?

— Aš pamėginsiu juos nuvilioti į fondus, kuo toliau nuo jūsų, — atsakė Belamis. — Tik taip galiu padėti jums pabėgti.

Lengdonui dar nespėjus paklausti, kurgi jiedu su Ketrina turėtų bėgti, Belamis pasilenkė ir nukėlė nuo vieno konvejerio didelę dėžę su knygomis.

— Gulkite ant konvejerio, — paliepė Belamis. — Prispauskite rankas prie kūno.

Lengdonas išvertė akis. *Negali būti, kad jis kalbėtų rimtai!* Iš čia buvo matyti tik trumpa konvejerio atkarpa, vėliau jis niro į tamsią skylę sienoje. Skylė buvo tik tokio dydžio, kad į ją tilptų knygų dėžė, bet jokiu būdu ne didesnė. Lengdonas ilgesingai žvilgtelėjo į fondus.

— Net negalvokit, — įspėjo Belamis. — Čia įtaisytos į judesį reaguojančios šviesos, todėl pasislėpti neįmanoma.

— Šiluminis pėdsakas! — pasigirdo šūksnis iš viršaus. — Apsupti!

Atrodo, Ketrinai to pakako. Ji užlipo ant konvejerio ir atsigulė, atsukusi galvą į skylę sienoje. Įsitaisiusi sukryžiavo ant krūtinės rankas nelyginant sarkofage gulinti mumija.

Lengdonas tebestovėjo neįstengdamas pajudėti.

— Robertai, — atkakliai sušnibždėjo Belamis, — padarykite tai ne dėl manęs, o dėl Piterio.

Balsai, girdimi viršuje, priartėjo.

Tarsi per sapną Lengdonas priėjo prie konvejerio. Užmetė ant jo savo kelionkrepšį, paskui užlipo pats ir atsigulė, padėjęs galvą prie Ketrinos kojų. Nugara juto šaltą kietą konvejerio guminį pagrindą. Įsmeigė akis į lubas ir pasijuto tarsi ligonis, kurį tuojau įstums į magnetinio rezonanso tyrimo aparatą.

— Neišjunkite telefono, — patarė Belamis. — Netrukus jums paskambins vienas žmogus... ir pasiūlys pagalbą. Pasitikėkite juo.

Man paskambins? Lengdonas žinojo, kad Belamis jau anksčiau mėgino kažkam prisiskambinti, tačiau nesėkmingai, o vėliau paliko pranešimą. Vos prieš kelias sekundes, jiems lekiant suktiniais laiptais, Belamis skambino paskutinį kartą — šįkart jam pavyko, jis kažką labai tyliai, trumpai pasakė ir baigė pokalbį.

— Važiuokite konvejeriu iki galo, — kalbėjo Belamis. — Paskui greitai nušokite, kol jis nepasuko atgal. Išeidami atsirakinkite duris mano kortele.

— Bet *kur* mes išeisime? — paklausė Lengdonas.

Tačiau Belamis jau įjungė svirtį. Staiga atgijo visi konvejeriai, patalpoje pasigirdo ūžimas. Lengdonas pajuto krustelėjimą ir pamatė, kaip virš galvos pajudėjo lubos.

Dieve, padėk man.

Artėdamas prie skylės sienoje Lengdonas dar spėjo pamatyti, kaip Vorenas Belamis bėga į fondus ir uždaro paskui save duris. Po akimirkos Lengdonas paskendo tamsoje, prarytas bibliotekos... tą pačią akimirką, kai laiptais žemyn pradėjo šokčioti raudonas lazerinio ginklo šviesos taškelis.

60 skyrius

Prastai apmokama apsaugininkė iš „Pirmosios“ saugos tarnybos dar kartą patikrino adresą Kaloramos aukštumose, įrašytą jos užduočių sąraše. *Nejaugi tikrai čia?* Prieš akis besidriekianti įvaža vedė į vieną iš didžiausių ir ramiausių būstų visame rajone, todėl jai pasirodė keista, kad kažkas staiga kreipėsi į 911 tarnybą ir pareikalavo čia atvykti.

Gavusi anoniminį įspėjimą 911 tarnyba, laikydamasi įprastos tvarkos, pirmiausia kreipėsi ne į policiją, o į vietos saugos agentūrą. Apsaugininkė ne kartą buvo pagalvojusi, kad jų tarnybos veiklą išreiškiantis šūkis — „Pirmoji jūsų gynybos linija“ — iš tikrųjų turėtų būti toks: „Melagingi iškvietimai, pokštai, dingę gyvūnai ir iškvėšusių kaimynų skundai.“

Šį kartą kaip visada apsaugininkė atvyko į vietą, beveik nieko nežinodama apie iškvietimo pobūdį. *Man už tai pinigų nemoka.* Jos užduotis buvo paprasta — atvykti į įvykio vietą automobiliu su besisukančia geltona šviesele, įvertinti padėtį ir pranešti, jei pastebės ką nors neįprasta. Dažniausiai kas nors per apsirikimą būdavo įjungęs namuose įrengtą signalizacijos sistemą, kurią ji pataisydavo, pasinaudojusi savo visrakčiu. Tačiau *šis* namas stovėjo apgaubtas tylos. Signalizacijos nesigirdėjo. Žvelgiant nuo kelio, jis atrodė ramus ir tamsus.

Apsaugininkė paskambino prie įvažiavimo vartų, tačiau atsakymo nesulaukė. Surinko tarnybinį atpažinimo kodą, atidarė vartus ir įvažiavo į valdą. Palikusi automobilį įjungtu varikliu ir neišjungusi besisukančios šviesėlės, ji prisiartino prie įėjimo durų ir paskambino. Niekas neatsiliepė. Nebuvo matyti nei šviesų, nei judesių.

Nenorom laikydamasi procedūros reikalavimų, ji įjungė žibintą ir pradėjo apžiūrinėti pastatą iš išorės, tikrindama langus ir duris, ieškodama galimų įsilaužimo ženklų. Jai pasukus už kampo, pro namą pravažiavo juodas ilgas limuzinas, truputį sulėtino greitį ir nuvažiavo toliau. *Smalsūs kaimynai.*

Žingsnis po žingsnio ji apėjo visą namą, tačiau nieko įtartino nepastebėjo. Pastatas pasirodė didesnis, negu buvo maniusi, ir artėdama prie galinio įėjimo ji pasijuto drebanti nuo šalčio. Buvo aišku, kad namie nieko nėra.

— Dispečere? — tarė ji į savo radiją. — Pranešu apie iškvietimą į Kaloramos aukštumas. Savininkų nėra namie. Jokių įsilaužimo ženklų. Baigiau pastato išorės apžiūrą. Įsibrovėlių nematyti. Melagingas iškvietimas.

— Eina jie skradžiai, — atsiliepė dispečerė. — Tai labanakt.

Apsaugininkė prisisegė radijo stotelę atgal prie diržo ir pasuko atgal, nekantraudama greičiau atsidurti šiltame automobilyje. Tačiau tą akimirką pastebėjo tai, ką buvo pražiopsojusi anksčiau — galinėje namo pusėje spingsančią melsvą šviesėlę.

Nesuprasdama, kas tai galėtų būti, ji priėjo arčiau ir pamatė, kad šviesėlė sklinda pro viršulangį, tikriausiai įtaisytą namo rūsyje. Lango stiklas buvo tamsintas, iš vidaus uždažytas šviesai nepralaidžiais dažais. *Gal kokia fotografo laboratorija?* Melsva jos pastebėta šviesėlė skverbėsi pro skylutę, kur buvo atsilupę juodi dažai.

Apsaugininkė pritūpė, stengdamasi ką nors įžiūrėti, tačiau skylutė pasirodė per maža. Ji pabeldė į langą tikėdamasi, kad apačioje kas nors dirba.

— Alio? — sušuko.

Atsakymo nebuvo, tačiau pabeldus į langą staiga atšoko didesnis dažų lopas, leisdamas pamatyti šiek tiek daugiau. Ji pasilenkė, beveik prispaudė veidą prie stiklo ir ėmė apžiūrinėti rūsį. Ir tuojau pat pasigailėjo tai padariusi.

Jėzau Marija, kas čia dabar?!

Apstulbusi tupėjo, neįstengdama atsitraukti, spoksodama į prieš akis atsivėrusius šiurpius vaizdus. Galiausiai drebančiais pirštais apčiuopė diržą, ieškodama radijo stotelės.

Tačiau nespėjo jos išsiimti.

Jai į sprandą su didele jėga įsmigo elektrošoko įtaiso kojelės, kūną pervėrė nepakeliamas skausmas. Raumenis sutraukė mėšlungis, apsauginінkė griuvo į priekį ir neįstengdama net užmerkti akių sukniubo ant šaltos žemės.

61 skyrius

Tai buvo ne pirmas kartas, kai Vorenui Belamiui užrišo akis. Kaip ir kiti masonų brolijos nariai, per įšventinimo į aukštesniuosius laipsnius apeigas jis dėvėjo gobtuvą. Tačiau tada aplink buvo patikimi draugai. Šį vakarą viskas vyko kitaip. Šiurkštūs operatyvininkai jį surišo, užmovė ant galvos maišą ir kažkur vedė takais tarp bibliotekos fondų lentynų.

Agentai grasino Belamiui fiziniu susidorojimu, reikalaudami atskleisti, kur yra Robertas Lengdonas. Žinodamas, kad senstantis jo kūnas ilgų kankinimų neištvers, Belamis paskubėjo sumeluoti.

— Lengdonas nebuvo čia su manimi nusileidęs!— ištarė jis burna gaudydamas orą. — Aš jam liepiau lipti į balkoną ir slėptis už Mozės statulos, bet kur jis yra dabar, nežinau! — Panašu, kad atsakymas nuskambėjo įtikinamai, nes du agentai tuojau pat nubėgo tikrinti. Užtat likusieji tylėdami vedė jį per fondus.

Belamiui paguodą teikė tik žinojimas, kad Lengdonas ir Ketrina gabena piramidę į saugią vietą. Netrukus Lengdonui paskambins žmogus, galintis pasiūlyti prieglobstį. *Juo galima pasitikėti.* Žmogus, kuriam skambino Belamis, labai daug žino apie slaptą masonų piramidę ir jos saugomą paslaptį — apie tai, kur yra paslėpti suktiniai laiptai, vedantys į žemės gelmes, kuriose labai seniai buvo paslėpta didžių galių turinti senovės išmintis. Paskutinę akimirką, jau bėgant iš skaityklos, Belamiui galiausiai pavyko surasti šį žmogų, ir jis nė kiek neabejojo, kad trumpas jo pranešimas bus puikiausiai suprastas.

Eidamas visiškoje tamsoje, Belamis įsivaizdavo Lengdono kelionkrepšyje

gulinčią akmeninę piramidę ir auksinę jos viršūnę. *Jau labai daug metų šiedu daiktai nėra buvę viename kambaryje.*

Belamis niekada nepamirš ano skausmingo vakaro. Piteriui jis buvo tik pirmas iš daugelio. Belamį pakvietė į Solomonų dvarą Potomake švęsti Zakario Solomono aštuonioliktojo gimtadienio. Zakaris buvo maištingas vaikas, tačiau vis dėlto Solomonas, o tai reiškė, kad laikantis šeimos tradicijos tądien jam bus suteikta teisė naudotis savo paveldėjimo dalimi. Belamis buvo vienas iš geriausių Piterio draugų, patikimas brolis masonas, todėl jį pakvietė pabūti liudytoju. Tačiau Belamiui reikės ne tik paliudyti pinigų perdavimo faktą. Šį vakarą bus kalbama apie daug svarbesnius dalykus.

Belamis atvyko anksčiau ir atsisėdo laukti Piterio privačiame kabinete, kaip jo ir prašė. Nuostabiame kambaryje kvepėjo oda, židinyje degančiomis malkomis ir gera arbata. Vorenas sėdėdamas žiūrėjo, kaip Piteris įsivedė į kambarį savo sūnų Zakarį. Pamatęs Belamį, liesas aštuoniolikmetis susiraukė.

— Ką jūs čia veikiate?

— Liudiju, — atsakė Belamis. — Sveikinu su gimimo diena, Zakari.

Vaikinas kažką sumurmėjo ir nusisuko.

— Sėskis, Zakai, — pakvietė Piteris.

Zakaris atsisėdo į vienintelę kėdę, stovinčią prie didžiulio medinio tėvo darbo stalo. Solomonas užsklendė kabineto duris. Belamis persėdo nuošaliau.

Solomonas rimtu balsu kreipėsi į Zakarį:

— Ar žinai, kodėl tave čia pakviečiau?

— Manau, kad taip, — atsakė Zakaris.

Solomonas giliai atsiduso.

— Žinau, Zakari, kad mums jau senokai nekaip sekasi sutarti. Aš visomis jėgomis stengiausi būti tau geras tėvas ir parengti tave šiai dienai.

Zakaris nieko neatsakė.

— Tu žinai, kad kiekvienas Solomonų giminės įpėdinis, sulaukęs pilnametystės, gauna jam priklausantį paveldėjimą — dalį Solomonų turto, skirtą tapti *grūdu*... grūdu, kurį reikia prižiūrėti, auginti ir jo derlių naudoti žmonijos labui.

Solomonas priėjo prie sienoje įtaisyto seifo, atrakino jį ir išėmė storą juodą aplanką.

— Sūnau, šiame portfelyje yra visi dokumentai, kurių prireiks, kai sugalvosi perrašyti tau priklausančią dalį savo vardu. — Jis padėjo aplanką ant stalo. — Jis skirtas tam, kad tu, naudodamasis šiais pinigais, galėtum gyventi produktyvų, pasiturimą filantropo gyvenimą.

Zakaris ištiesė ranką į aplanką.

— Ačiū.

— Palauk, — sustabdė jį tėvas, uždėdamas ranką ant aplanko. — Turiu tau paaiškinti dar kai ką.

Zakaris permetė tėvą niekinamu žvilgsniu ir vėl susmuko kėdėje.

— Su Solomonų paveldėjimu susiję dar keli dalykai, apie kuriuos tu kol kas nieko nežinai. — Tėvas pažvelgė Zakariui tiesiai į akis. — Tu mano pirmagimis sūnus, Zakari, o tai reiškia, kad turi teisę pasirinkti.

Paauglys atsitiesė ir, atrodo, susidomėjo.

— Šis sprendimas gali nulemti tavo ateitį, todėl labai prašau gerai jį apgalvoti.

— Koks sprendimas?

Tėvas giliai įkvėpė.

— Tau teks pasirinkti vieną iš dviejų... turtus arba išmintį.

Zakaris pažvelgė į jį tarsi nieko nesuprasdamas.

— Turtus ar išmintį? Nesupratau.

Solomonas atsistojo, vėl priėjo prie seifo ir ištraukė iš jo sunkią akmens piramidę su įrėžtais masonų simboliais. Piramidę pastatė ant stalo šalia aplanko su dokumentais.

— Ši piramidė nutašyta labai seniai, ją saugo jau kelios mūsų šeimos kartos.

— Piramidę? — Neatrodė, kad Zakarį ji būtų labai sudominusi.

— Sūnau, ši piramidė — tai žemėlapis... žemėlapis, rodantis kelią į vietą, kurioje paslėptas vienas iš didžiausių žmonijos lobių. Žemėlapis pagamintas tam, kad lobis kada nors būtų atrastas. — Piterio balse aiškiai suskambo pasididžiavimas. — Ir šį vakarą, laikydamasis senos tradicijos, aš galiu perduoti jį tau... tiesa, tam tikromis sąlygomis.

Zakaris įtariai nužvelgė piramidę.

— Koks tas lobis?

Belamis aiškiai matė, kad Piteris nesitikėjo tokio storžieviško klausimo. Tačiau jo elgesys nepasikeitė.

— Zakari, tai sunku trumpai paaiškinti. Tačiau iš esmės... tas lobis... mes vadiname jį Senovės Slėpiniais.

Zakaris nusikvatojo, aiškiai manydamas, kad tėvas juokauja.

Belamis pastebėjo Piterio akyse skleidžiantis liūdesį.

— Zakai, man labai sunku tau viską paaiškinti. Tradicija liepia, kad sulaukęs aštuoniolikos metų Solomonų šeimos narys pradėtų ilgus mokslo metus...

— Aš juk tau jau sakiau! — atšovė Zakas. — Koledžas manęs nedomina!

— Aš kalbėjau ne apie *koledžą*, — atsakė tėvas tuo pačiu tyliu, ramiu balsu. — Kalbu apie laisvųjų mūrininkų broliją. Kalbu apie mokslus, kurių tikslas — tyrinėti amžinas žmonijos paslaptis. Jei norėtum šalia manęs stoti į jų

gretas, įgytum galimybę gauti išsilavinimą, kuris tau bus reikalingas, kad suprastum šios dienos sprendimo svarbą.

Zakaris pakėlė į dangų akis.

— Užteks man tų tavo masoniškų pamokslų. Žinau, kad esu pirmas iš Solomonų, kuris nenori stoti į jūsų broliją. Ir kas? Gal nesupratai? Man visai neįdomūs tie jūsų senių maskaradai!

Tėvas ilgai tylėjo, ir Belamis staiga pastebėjo plonas raukšleles, kurios pradėjo rastis aplink vis dar jaunatviškas Piterio akis.

— Taip, aš supratau, — galiausiai atsakė Piteris. — Laikai pasikeitė. Suprantu, kad masonai tau gali atrodyti keisti, gal net nuobodūs. Bet noriu, kad prisimintum — jei sumanysi persigalvoti, šis kelias tau *visada* liks atviras.

— Siūlyčiau per daug to nesitikėti, — sumurmėjo Zakas.

— Pakaks pagaliau! — neišlaikęs riktelėjo Piteris ir atsistojo. — Aš žinau, Zakari, kad gyvenimas tau atrodo labai nelengvas, bet aš ne vienintelis vadovas, kurį turėsi. Tavęs laukia geri žmonės, kurie priims tave į masonų broliją ir atskleis tau tikrąsias tavo galimybes.

Zakaris sukikeno ir dirstelėjo į Belamį.

— Ar to jūs čia ir atvykote, pone Belami? Kad galėtumėte mane užgriūti visa masoniška galia?

Belamis nieko neatsakė, tik pagarbiai pažvelgė į Piterį Solomoną, primindamas Zakariui, kas šiame kambaryje yra viršiausias.

Zakaris vėl atsisuko į tėvą.

— Zakai, — ištarė Piteris, — taip nieko gero nebus... noriu tau pasakyti tik štai ką: nesvarbu, supranti tu ar nesupranti, kokia atsakomybė tau šiandien siūloma, mano kaip šeimos nario pareiga tau ją pasiūlyti. — Jis rankos mostu parodė piramidę. — Sergėti šią piramidę — didžiulė garbė. Primygtinai prašau tavęs kelias dienas pamąstyti apie tau suteikiamą progą ir tik tada galutinai nuspręsti.

— Progą? — paklausė Zakaris. — Progą prižiūrėti akmens gabalą?

— Šiame pasaulyje esama didžiulių paslapčių, Zakai, — atsidusęs tarė Piteris. — Paslapčių, kurių tu neįstengi nė įsivaizduoti. Šias paslaptis ir saugo piramidė. Tačiau dar svarbiau yra tai, kad ateis laikas, — veikiausiai tu dar jo sulauksi, — kai piramidė galiausiai bus iššifruota ir jos saugomos paslaptys atskleistos. Tai bus didžiulių žmonijos permainų laikas... ir tau suteikiama proga jose dalyvauti. Siūlau labai gerai pagalvoti. Turtai pasitaiko dažnai, tačiau išmintis — retas dalykas. — Jis mostelėjo į aplanką, paskui į piramidę. — Labai prašau nepamiršti, kad turtai be išminties dažnai atneša tik nelaimes.

Zakaris pažvelgė į tėvą taip, tarsi laikytų jį pamišėliu.

— Kalbėk ką nori, tėti, bet manęs niekaip neįtikinsi dėl šito atsisakyti man priklausančios turto dalies. — Jis mostu parodė piramidę.

Piteris susinėrė ant krūtinės rankas.

— Jei tu nuspręsi perimti atsakomybę, aš pasaugosiu tavo pinigus ir piramidę, kol tu sėkmingai baigsi mokslus masonų brolijoje. Tai užtruks kelerius metus, tačiau galiausiai padės subręsti, kad galėtum perimti ir pinigus, ir piramidę. Turtus ir išmintį. Tai labai galingas derinys.

Zakaris pašoko nuo kėdės.

— Jėzus Marija, tėti! Gal gali pagaliau baigti? Nejau nematai, kad man nė kiek nerūpi nei tavo masonai, nei akmeninės piramidės, nei Senovės Slėpiniai? — Jis ištiesė ranką, čiupo juodą aplanką ir pamojavo juo tėvui prieš akis. — *Štai* kur mano turto dalis! Tokia pati kaip visų Solomonų, kurie gimė anksčiau už mane! Neįsivaizduoju, kaip tu tikėjaisi mane apkvailinti ir išvilioti mano dalį, pasakodamas vaikiškas pasakas apie senovinius lobių žemėlapius! — Jis pasikišo aplanką po pažastimi ir apeidamas Belamį patraukė prie kabineto durų.

— Zakari, palauk! — Tėvas išbėgo iš paskos sūnui, kuris ryžtingai žengė į nakties tamsą. — Kad ir ką darytum, niekada ir niekam nė žodžiu neprasitark apie piramidę, kurią ką tik matei! — Piterio Solomono balsas nutrūko. — Nė *gyvai dvasiai!* Niekada gyvenime!

Tačiau Zakaris, nekreipdamas į jį dėmesio, dingo tamsoje.

Kai Piteris Solomonas grįžo prie savo stalo ir sunkiai susmuko į odinį krėslą, jo pilkos akys buvo sklidinos skausmo. Ilgai tylėjęs jis pagaliau pakėlė akis į Belamį ir per jėgą išspaudė liūdną šypseną.

— Gerai pavyko, tiesa?

Belamis atsiduso, užjausdamas kenčiantį Piterį.

— Piteri, nenorėčiau pasirodyti įžūlus, bet... ar tu juo pasitiki?

Solomonas tuščiomis akimis žvelgė į tolumą.

— Noriu paklausti, — neatlyžo Belamis, — ar tiki, kad jis niekam neprasitars apie piramidę?

Solomono veidas atrodė sustingęs.

— Garbės žodis, visai nežinau, ką tau atsakyti, Vorenai. Net negalėčiau prisiekti, kad išvis pažįstu tą vaiką.

Belamis pakilo ir ėmė lėtai vaikščioti palei didelį stalą.

— Piteri, tu atlikai šeimos pareigą, bet aš manau, kad dabar, atsižvelgdami į tai, kas čia įvyko, turėtume imtis atsargumo priemonių. Aš grąžinsiu tau piramidės viršūnę, o tu jai surasi naują slėptuvę. Manau, ją reikia atiduoti saugoti kam nors kitam.

— Kodėl? — paklausė Solomonas.

— Jei Zakaris kam nors išplepės apie piramidę... ir užsimins, kad šį vakarą čia buvau ir aš...

— Jis nieko nežino apie viršūnę, be to, yra toks nesubrendęs, kad nė ne-

suvokia, kokia ta piramidė svarbi. Nereikia jai ieškoti naujos slėptuvės. Laikysiu piramidę savo seife. O tu ir toliau laikyk viršūnę ten, kur ją laikai dabar. Tegul ir toliau bus, kaip buvo.

Po šešerių metų per Kalėdas į Solomonų šeimos, dar tebegedinčios mirusio Zakario, dvarą įsibrovė aukštaūgis žaliūkas, kuris pareiškė užmušęs Zakarį kalėjime. Įsibrovėlis norėjo gauti piramidę, tačiau tik atėmė Izabelės Solomon gyvybę.

Po kelių dienų Piteris pasikvietė Belamį į savo kabinetą. Jis užrakino duris, ištraukė piramidę iš seifo ir pastatė ant stalo.

— Reikėjo tada tavęs paklausyti.

Belamis žinojo, kad Piterį dėl to kankina baisi kaltė.

— Tai nebūtų nieko pakeitę.

Solomonas išvargęs atsiduso.

— Ar atnešei viršūnę?

Belamis išsiėmė iš kišenės mažą kubo pavidalo ryšulėlį. Išblukęs vyniojamasis popierius buvo perrištas virvele ir užantspauduotas vaškiniu anspaudu su Solomono žiedo akimi. Belamis padėjo ryšulėlį ant stalo, puikiai suvokdamas, kad šį vakarą abi masonų piramidės dalys atsidūrė pernelyg arti viena kitos.

— Perduok ją saugoti kam nors kitam. Tik nesakyk man, kas tas žmogus.

Solomonas linktelėjo.

— Ir dar aš žinau, kur galima paslėpti piramidę, — toliau kalbėjo Belamis. Jis papasakojo Solomonui apie patalpas Kapitolijaus *subbazinio* lygmens aukšte. — Visame Vašingtone nerasi saugesnės vietos.

Belamis prisiminė, kad Solomonui ši mintis iškart patiko — jam pasirodė simboliška paslėpti piramidę šalies širdyje. *Tipiškas Solomono mąstymas*, tada pamanė Belamis. *Jis visada išlieka idealistas, net ištikus krizei.*

Dabar, po dešimties metų, aklai vedamas Kongreso bibliotekos fondų koridoriais, Belamis puikiai suprato, kad krizė toli gražu nesibaigė. O dar jis žinojo, kam Solomonas tuomet patikėjo saugoti piramidės viršūnę... ir karštai meldėsi, kad Robertui Lengdonui pakaktų jėgų atlikti jam patikėtą misiją.

62 skyrius

Aš esu po Antrąja gatve.

Lengdonas tebegulėjo tvirtai užmerkęs akis, o konvejeris dundėdamas gabeno jį Adamso pastato link. Lengdonas iš paskutiniųjų stengėsi atsikratyti minčių apie tonas jį slegiančios žemės ir siaurą vamzdį, kuriuo pamažu slinko.

Girdėjo, kaip už poros metrų nuo jo alsuoja Ketrina, tačiau ji kol kas neištarė nė žodžio.

Ji sukrėsta. Lengdonas labai nenorėjo jai pasakoti apie nukirstą jos brolio ranką. *Tačiau teks, Robertai. Ji privalo tai žinoti.*

— Ketrina, — neatsimerkdamas pagaliau pašaukė Lengdonas. — Kaip jautiesi?

Kažkur iš priekio atsiliepė virpantis bekūnis balsas:

— Robertai, ta piramidė, kurią turi krepšyje... Ji Piterio, tiesa?

— Taip, — atsakė Lengdonas.

Stojo ilga tyla.

— Man atrodo... kad tai ta pati piramidė, dėl kurios buvo nužudyta mano motina.

Lengdonas gerai žinojo, kad prieš dešimt metų buvo nužudyta Izabelė Solomon, tačiau smulkmenų nebuvo girdėjęs, o Piteris nė karto neužsiminė apie jokią piramidę.

— Apie ką tu kalbi?

Ketrina jausmų gniaužiamu balsu papasakojo, kas įvyko aną kraupų vakarą, kai į jų dvarą įsibrovė tatuiruotasis žudikas.

— Tai buvo seniai, bet aš niekada nepamiršiu, kad jis pareikalavo piramidės. Sakė sužinojęs apie ją kalėjime iš mano sūnėno Zakario... kurį tuojau po to užmušė.

Lengdonas apstulbęs klausėsi. Tragedija, ištikusi Solomonų šeimą, atrodė beveik neįtikima. Ketrina pasakojo toliau: ji prisipažino visada maniusi, kad tą naktį įsibrovėlis buvo nušautas... tai yra maniusi iki tol, kol jis vėl pasirodė šiandien, apsimetęs Piterio psichiatru, ir atviliojo ją į savo namus.

— Jis žinojo daugybę smulkmenų apie mano brolį, mano motinos mirtį, net apie mano *darbą*, — neramiai kalbėjo ji, — ir tai galėjo sužinoti tik iš mano brolio. Todėl aš juo pasitikėjau... taip jis ir prasiskverbė į Smitsono muziejaus saugyklas. — Ketrina giliai atsiduso ir prisipažino Lengdonui beveik neabejojanti, jog šį vakarą tas pats žmogus sunaikino jos laboratoriją.

Lengdonas klausėsi sukrėstas iki širdies gelmių. Kelias akimirkas jiedu tylėdami gulėjo ant judančio konvejerio. Lengdonas žinojo privaląs atskleisti Ketrinai ir kitas šiurpias šio vakaro naujienas. Jis lėtai prakalbo, stengdamasis kuo atsargiau papasakoti, kaip prieš daug metų jos brolis patikėjo jam saugoti mažą ryšulėlį, kaip šiandien vakare Lengdonas buvo apgaule atviliotas į Vašingtoną, ir galiausiai apie tai, kaip Kapitolijaus Rotondoje buvo atrasta nukirsta jos brolio rankos plaštaka.

Ketrina į tai reagavo kurtinama tyla.

Lengdonas jautė, kad ji nustėrusi iš skausmo, jam labai norėjosi ištiesti ranką ir paguosti Ketriną, tačiau tai buvo neįmanoma, nes jiedu gulėjo vienas paskui kitą ankštame tamsiame urve.

— Piteriui nieko labai blogo neatsitiko, — sušnibždėjo Robertas. — Jis gyvas, mes jį susigrąžinsime. — Lengdonas stengėsi suteikti Ketrinai vilties. — Ketrina, jo pagrobėjas man *davė žodį*, kad grąžins tavo brolį gyvą... jei aš iššifruosiu užrašą ant piramidės.

Ir vis tiek Ketrina nieko nesakė.

Lengdonas kalbėjo toliau. Papasakojo jai apie akmeninę piramidę, masonų šifrą, ryšulėlyje užantspauduotą piramidės viršūnę ir, be abejo, apie Belamio tvirtinimą, esą ši piramidė ir esanti legendinė masonų piramidė... apie žemėlapį, rodantį kelią link ilgų laiptų, kurie leidžiasi į pačias žemės gelmes... į kone šimtų metrų gylį, kur slypi mistinis senovės lobis, kitados, labai seniai, paslėptas Vašingtone.

Galiausiai Ketrina prakalbo, bet jos balsas buvo duslus ir negyvas.

— Robertai, atsimerk.

Atsimerkti? Lengdonas anaiptol netroško pamatyti, koks iš tiesų ankštas yra tunelis, kuriuo jie slenka.

— Robertai! — jau griežčiau šūktelėjo Ketrina. — Atsimerk! Mes atvykome!

Lengdono akys atsimerkė kaip tik tada, kai jo kūnas išlindo iš angos, panašios į tą, į kurią jie buvo sulindę kitame gale. Ketrina jau ropštėsi nuo konvejerio. Ji nukėlė Lengdono kelionkrepšį, o pats Lengdonas permetė kojas per bortą ir pačiu laiku spėjo nušokti ant plytelėmis išklotų grindų — netrukus konvejeris, aplenkęs kampą, pasuko atgal. Jie atsidūrė leidinių išdavimo patalpoje, labai panašioje į tą, kuri buvo aname pastate. Nedidelėje lentelėje buvo parašyta: ADAMSO PASTATAS, TREČIAS LEIDINIŲ IŠDAVIMO PUNKTAS.

Lengdonas jautėsi taip, tarsi būtų ką tik išniręs iš kokių nors požemio įsčių. *Naujai gimęs*. Jis tuojau pat pasisuko į Ketriną.

— Ar gerai jautiesi?

Ketrinos akys buvo raudonos ir užverktos, tačiau ji ryžtingai, stoiškai linktelėjo. Ji paėmė Lengdono kelionkrepšį, netarusi nė žodžio nunešė jį į kitą kambario galą ir pastatė ant gausiai apkrauto stalo. Uždegė stalinę halogeninę lempą, atitraukė krepšio užtrauktukus, atlenkė jo šonus ir pažvelgė vidun.

Ryškioje halogenų šviesoje granito piramidė atrodė kone asketiška. Ketrina pirštais perbraukė išgraviruotą joje masonų šifrą, ir Lengdonas pajuto, kad ją drasko stiprūs išgyvenimai. Ketrina lėtai įkišo ranką į krepšį, ištraukė iš jo kubo pavidalo ryšulėlį. Prikišo jį arčiau šviesos ir atidžiai apžiūrėjo.

— Kaip matai, — tyliai prakalbo Lengdonas, — vaško antspaude matyti

Piterio masoniško žiedo akis. Jis sakė, kad ryšulėlis užantspauduotas šiuo žiedu daugiau negu prieš šimtą metų.

Ketrina nieko neatsakė.

— Kai tavo brolis man patikėjo saugoti šį ryšulėlį, — toliau kalbėjo Lengdonas, — jis pasakė, kad tuo suteikia man galią sukurti tvarką iš chaoso. Negalėčiau tiksliai pasakyti, ką tai reiškia, bet tenka spėti, jog viršūnėje irgi esama svarbios informacijos — Piteris atkakliai reikalavo stengtis, kad ji nepatektų į netinkamas rankas. Ponas Belamis man ką tik pakartojo tą patį: jis primygtinai pareikalavo paslėpti piramidę ir niekam neleisti išvynioti ryšulėlio.

Ketrina atsisuko į Lengdoną, jos veidas liepsnojo pykčiu.

— Belamis tau liepė neišvynioti ryšulėlio?

— Taip. Ne tik liepė, primygtinai reikalavo.

Atrodė, kad Ketrinai sunku tuo patikėti.

— Bet juk tu sakei, kad piramidės neįmanoma iššifruoti be viršūnės, tiesa?

— Turbūt taip.

Ketrina kalbėjo vis garsiau.

— Ir dar sakei, kad tau liepta iššifruoti piramidę. Tai vienintelis būdas susigrąžinti Piterį, tiesa?

Lengdonas linktelėjo.

— Tai tada, Robertai, kas mums trukdo dabar pat išvynioti ryšulėlį ir iššifruoti šį įrašą?!

Lengdonas nesumetė, ką atsakyti.

— Ketrina, man buvo atėjusi lygiai tokia pat mintis, tačiau Belamis sakė, kad svarbiau už viską yra išsaugoti šios piramidės paslaptį... tai net svarbiau už tavo brolio gyvybę.

Ketrinos dailūs bruožai sugriežtėjo, ji užsikišo už ausies plaukų sruogą. Kai prakalbo, balse nuskambėjo ryžtas.

— Ši akmens piramidė, kad ir kas ji būtų, atėmė iš manęs visą mano šeimą. Pirmiausia sūnėną Zakarį, paskui motiną, dabar brolį. Ir kalbėkime atvirai, Robertai — jei šį vakarą tu nebūtum paskambinęs ir *manęs* perspėjęs...

Lengdonas pasijuto įkliuvęs tarp Ketrinos logiškų samprotavimų ir atkaklaus Belamio maldavimo.

— Taip, aš mokslininkė, — toliau kalbėjo Ketrina, — bet esu kilusi iš garsios masonų šeimos. Tikėk manimi, esu tiek daug girdėjusi apie masonų piramidę ir apie slepiamą didžią paslaptį, nušviesiančią visą žmoniją. Atvirai pasakysiu, man sunku patikėti, kad toks dalykas egzistuoja. Bet *jei* egzistuoja... tai gal jau laikas jį atskleisti. — Ketrina užkišo pirštą už ryšulėlį juosiančios senos virvelės.

Lengdonas pašoko.

— Ketrina, nereikia! Palauk!

Ji stabtelėjo, tačiau piršto neištraukė.

— Robertai, aš neketinu leisti, kad dėl šito mirtų mano brolis. Kad ir kas parašyta toje viršūnėje... kad ir kokias prarastas paslaptis atskleis piramidės įrašas... šį vakarą šios paslaptys bus atskleistos.

Tai tarusi, Ketrina smarkiai trūktelėjo virvelę, ir trapus vaško antspaudas subyrėjo.

63 skyrius

Ramiame gyvenamajame Vašingtono rajone, kiek į vakarus nuo Ambasadų kelio, žaliuoja aukšta mūrine siena aptvertas viduramžių stiliaus sodas, kuriame vešinčios rožės, kalbama, išaugintos iš XII a. sodinukų. Karderoko akmens pavėsinė — vadinama Pavėsio namais — elegantiškai kyla tarp vinguriuojančių takelių, grįstų akmenimis, iškastais privačiame Džordžo Vašingtono karjere.

Šį vakarą sodo tylą sudrumstė jaunuolis, skubiai įbėgęs pro medinius vartus.

— Ei? — šūktelėjo jis, stengdamasis mėnesienoje ką nors įžiūrėti. — Ar jūs čia?

Jam atsiliepė silpnas, vos girdimas balsas.

— Aš pavėsinėje... išėjau pakvėpuoti grynu oru.

Jaunuolis rado sukriošusį savo šeimininką sėdintį ant akmeninio suolelio, prisidengusį apklotu. Senis buvo susikūprinęs ir smulkutis, aštrių veido bruožų. Metai sulenkė jo nugarą ir atėmė akių šviesą, tačiau siela išlaikė jėgą, kurios negalėjai nepaisyti.

Stengdamasis atgauti kvapą, jaunuolis tarė:

— Aš ką tik atsiliepiau telefonu... skambino jūsų draugas... Vorenas Belamis.

— Štai kaip? — Senis pagyvėjo. — Kokiu klausimu?

— Jis nepasakė, bet panašu, kad labai skubėjo. Pasakė palikęs jums balso pašto pranešimą ir prašė tuojau pat jį išklausyti.

— Tai ir viskas, daugiau nieko nesakė?

— Ne visai. — Jaunuolis patylėjo. — Liepė užduoti jums klausimą. — *Labai keistą klausimą.* — Ir sakė, kad atsakymą turi gauti kuo greičiau.

Senis pasilenkė arčiau.

— Koks tas klausimas?

Jaunuoliui pakartojus pono Belamio klausimą, senio veidas akimirksniu

taip išblyško, kad tai buvo matyti net mėnesienoje. Senis tuojau pat nusimetė apklotą ir pamėgino stotis.

— Prašau man padėti grįžti vidun. Tuojau pat.

64 skyrius

Pakaks paslapčių, pamanė Ketrina Solomon.

Priešais ją ant stalo gulėjo kelių kartų išsaugotas, dabar į gabalėlius subyrėjęs vaško antspaudas. Ji nuvyniojo išblukusį rudą popierių nuo brangiojo brolio ryšulėlio. Šalia stovėjo Lengdonas, ir buvo matyti, kad jam labai nesmagu.

Iš popieriaus Ketrina išėmė dėžutę, pagamintą iš pilko akmens. Dėžutė buvo panaši į gludinto granito kubą — be jokių vyrių, be užrakto, net neaišku, kaip ją atidaryti. Ketrinai ji priminė kiniško galvosūkio dėžutę.

— Atrodo tarsi vientisas akmens luitas, — pasakė ji, pirštais čiupinėdama dėžutės briaunas. — Ar tikrai rentgeno nuotrauka parodė, kad viduje yra ertmė, o joje — piramidės viršūnė?

— Tikrai, — atsakė Lengdonas, prieidamas arčiau Ketrinos ir apžiūrinėdamas paslaptingąją dėžutę. Jiedu mėgino pažvelgti į dėžutę iš įvairių pusių, stengdamiesi atrasti būdą ją atidaryti.

— Radau, — tarė Ketrina ir nagu užkabino gudriai paslėptą plyšelį palei viršutinę dėžutės briauną. Ji padėjo dėžutę ant stalo ir atsargiai pakėlė dangtelį, kuris atsivožė lengvai ir tyliai, tarsi brangios papuošalų dėžutės viršus.

Dangteliui atsivožus ir Lengdonas, ir Ketrina garsiai įkvėpė. Atrodė, kad dėžutė švyti iš vidaus. Iš jos sklido beveik antgamtiškas spindesys. Ketrina niekada nebuvo mačiusi tokio didelio aukso gabalo ir ne iš karto susivokė, kad brangusis metalas tiesiog atspindi stalinės lempos šviesą.

— Pasakiška, — sukuždėjo ji. Piramidės viršūnė, daugiau kaip šimtą metų išbuvusi uždaryta tamsaus akmens kube, neatrodė nei patamsėjusi, nei nublukusi. *Auksas nepaklūsta entropiniams irimo dėsniams: tai viena iš priežasčių, dėl kurių senovėje žmonės jį laikė magišku metalu.* Ketrina pajuto, kaip paspartėjo jos pulsas, kai pasilenkusi virš stalo ji ėmė apžiūrinėti smailų auksinį objektą. — Čia yra įrašas.

Lengdonas prisiartino, jų pečiai beveik susilietė. Mėlynose jo akyse degė smalsumas. Jis buvo pasakojęs Ketrinai apie senovės graikų paprotį kurti simbolonus — kodus, padalytus į kelias dalis; pasakojo ir apie tai, kaip ši viršūnė, ilgai saugota atskirai nuo pačios piramidės, yra tikrasis piramidėje išgraviruoto

įrašo šifro raktas. Vadinasi, būtent šis įrašas — kad ir kas ten būtų įrašyta — gali iš chaoso sukurti tvarką.

Ketrina pakėlė dėžutę arčiau šviesos ir įsižiūrėjo į viršūnę.

Įrašas buvo smulkus, tačiau puikiausiai matomas — mažytis, elegantiškai išgraviruotas tekstas viename piramidės viršūnės šone. Ketrina perskaitė šešis paprastus anglų kalbos žodžius.

Paskui perskaitė juos dar kartą.

— *Negali būti!* — šūktelėjo ji. — Negali būti, kad čia *taip* parašyta!

Kitapus gatvės direktorė Sato skubėjo ilgu perėjimu prie Kapitolijaus pastato į sutarto susitikimo vietą Pirmojoje gatvėje. Operatyvininkų pranešimas buvo nepatenkinamas. Nei Lengdono, nei piramidės, nei jos viršūnės. Belamis sulaikytas, tačiau tiesos nesako. Bent kol kas.

Aš jį priversiu prabilti.

Ji atsigręžusi permetė akimis vieną iš naujausių Vašingtono vaizdų — Kapitolijaus kupolą, iškilusį virš naujojo lankytojų centro. Apšviestas kupolas tik dar aiškiau jai priminė, kokie svarbūs reikalai sprendžiami šį vakarą. *Pavojingi laikai.*

Sato truputį palengvėjo, kai ji išgirdo mobiliojo telefono skambutį ir pamatė ekrane savo analitikės numerį.

— Nola, — atsiliepė Sato. — Ką pasakysite?

Nola Kei pranešė blogą žinią. Rentgeno nuotraukoje įrašas piramidės viršūnėje toks neryškus, kad įskaityti jo neįmanoma, nepadėjo nė vaizdo ryškumo filtrai.

Velniava. Sato pakramtė lūpą.

— O ta lentelė iš šešiolikos raidžių?

— Dar mėginu, — atsakė Nola, — nors kol kas nepavyko rasti tinkamos antrinio iškodavimo schemos. Paleidau kompiuterį mėginti įvairius raidžių dėliojimo variantus ir ieškoti ko nors bent apytikriai atpažįstamo, tačiau variantų yra daugiau negu dvidešimt trilijonų.

— Nenuleiskite rankų. Praneškite, kai ką nors turėsite. — Sato baigė pokalbį ir nuožmiai nusišiepė. Viltis, kad pavyks iššifruoti piramidės įrašą turint tik fotografiją ir rentgeno nuotrauką, greitai tirpo. *Man reikia piramidės ir jos viršūnės... o laiko beveik nebeliko.*

Sato pasirodė Pirmojoje gatvėje lygiai tą pačią akimirką, kai prie dvigubos geltonos linijos greitai prilėkė juodas visureigis tamsintais langais ir sklandžiai sustojo tiesiai sutartoje vietoje. Išlipo vienas agentas.

— Turite žinių apie Lengdoną? — paklausė Sato.

— Tikimybė didelė, — be jokios išraiškos atsakė agentas. — Ką tik atvyko pastiprinimas. Apsupti visi bibliotekos išėjimai. Tuoj atvyks pagalba iš oro. Išrūkysime jį ašarinėmis dujomis, o bėgti daugiau nėra kur.

— Belamis?

— Surištas ant galinės sėdynės.

Gerai. Petį vis dar maudė.

Agentas padavė Sato sandariai uždaromą plastiko maišelį, kuriame buvo mobilusis telefonas, raktai ir piniginė.

— Belamio asmeniniai daiktai.

— Daugiau nieko?

— Ne, ponia. Piramidę ir ryšulėlį tikriausiai tebeturi Lengdonas.

— Aišku, — atsakė Sato. — Belamis žino labai daug, tačiau nesako. Norėčiau pati jį apklausti.

— Taip, ponia. Lenglyje?

Sato giliai įkvėpė ir žengė kelis žingsnius šalia automobilio. Apklausiant JAV civilius gyventojus būtina laikytis griežtų protokolo reikalavimų; Belamio apklausa būtų gryniausias įstatymo pažeidimas, nebent ji būtų atliekama Lenglyje, filmuojama vaizdo kamera, dalyvaujant liudininkams, advokatams ir taip toliau, ir taip toliau...

— Ne, ne Lenglyje, — atsakė ji, stengdamasi sugalvoti kokią nors vietą, esančią bent kiek arčiau. *Ir teikiančią daugiau privatumo.*

Agentas netarė nė žodžio, tik pasitempęs stovėjo prie visureigio įjungtu varikliu ir laukė nurodymų.

Sato užsidegė cigaretę, giliai įtraukė dūmų ir pažvelgė į plastiko maišelį su Belamio daiktais. Pastebėjo jo raktų ryšulyje elektroninį raktą, paženklintą penkiomis raidėmis — JAVBS. Be abejo, Sato puikiausiai žinojo, į kokį vyriausybės pastatą galima patekti su šiuo raktu. Pastatas labai arti, o tokiu paros metu — dar ir visiškai tuščias.

Ji nusišypsojo ir įsidėjo raktą į kišenę. *Puiku.*

Pasakiusi agentui, kur gabenti Belamį, tikėjosi pamatyti jo veide nuostabą, bet šis tik linktelėjo ir atidarė jai keleivio dureles, o šaltas jo žvilgsnis nieko nereiškė.

Sato labai mėgo dirbti su profesionalais.

Lengdonas stovėjo Adamso pastato pusrūsyje ir netikėdamas savo akimis žiūrėjo į elegantišką įrašą auksinėje piramidės viršūnėje.

Ir tai viskas?

Greta stovinti Ketrina pakėlė piramidės viršūnę prieš šviesą ir papurtė galvą.

— Turi būti kas nors daugiau, — nusivylusi, bet atkakliai ištarė ji. — Ir tai mano brolis saugojo šitiek metų?

Lengdonui teko pripažinti, kad jį tai nustebino. Jei tikėsime Piteriu ir Belamiu, ši viršūnė turi padėti iššifruoti įrašą akmeninėje piramidėje. Prisiklausęs jų kalbų, Lengdonas tikėjosi aiškumo ir pagalbos. Jis dar kartą perskaitė šešis angliškus žodžius, subtiliai išgraviruotus piramidės viršūnėje.

The
secret hides
within The Order

Paslaptį slepia tvarka?

Iš pirmo žvilgsnio atrodė, kad įrašas patvirtina tai, kas ir taip akivaizdu — piramidės įrašo raidės sudėliotos „netvarkingai", ir paslaptį pavyks atskleisti tik atradus tinkamą jų tvarką. Tačiau šitokia įrašo prasmė buvo ne tik pernelyg akivaizdi, bet ir neįtikima dėl kitos priežasties.

— Žodžiai *The* ir *Order* pradedami didžiosiomis raidėmis, — ištarė Lengdonas.

Ketrina abejingai linktelėjo.

— Aš pastebėjau.

The secret hides within The Order. Lengdonas nusprendė, kad išversti šį įrašą galima tik vienaip.

— Angliškas žodis *Order* čia veikiausiai siejamas su lotynišku *ordo*, reiškiančiu „ordiną" — kitaip tariant, su masonų ordinu.

— Sutinku, — atsiliepė Ketrina. — Bet kas iš to? Vis tiek niekas neaišku.

Lengdonui teko su ja sutikti. Juk visa masonų piramidės istorija nuo pat pradžių buvo susijusi su paslaptimi, kurią slepia masonų ordinas.

— Robertai, brolis tau juk sakė, kad piramidės viršūnė tau suteiks galią įžvelgti tvarką ten, kur visi kiti mato tik chaosą?

Jis apmaudingai linktelėjo. Jau antrą kartą šį vakarą Robertas Lengdonas pasijuto nevykėlis, nesugebąs atlikti jam patikėtos užduoties.

65 skyrius

Susidorojęs su netikėtai apsilankiusia „Pirmosios" saugos tarnybos apsaugininke, Malachas vėl priklijavo nusilupusius dažus prie lango, pro kurį ji pamatė jo šventą darbo erdvę.

Išlipęs iš švelnia melsva šviesa švytinčio rūsio, jis pro paslėptas duris įžengė į svetainę. Įėjęs sustojo gėrėdamasis nuostabiu „Trijų gracijų“ paveikslu, džiaugdamasis pažįstamais namų garsais ir kvapais.

Netrukus paliksiu visa tai visam laikui. Malachas žinojo, kad po šios nakties jis nebegalės čia sugrįžti. *Po šios nakties*, šypsodamasis pamanė jis, *man viso šito nė nebereikės.*

Jis pasvarstė, ar Robertas Lengdonas jau suprato tikrąją piramidės galią... ir tą svarbų vaidmenį, kurį jam paskyrė likimas. *Lengdonas man dar nepaskambino*, pamanė Malachas, dar kartą patikrinęs įrašus vienkartiniame savo telefono aparate. Buvo jau 22.02. *Jam liko mažiau negu dvi valandos.*

Malachas užlipo viršun, į itališku marmuru išklotą vonios kambarį, ir įjungė garinį dušą, kad įšiltų. Vieną po kito nusimetė drabužius, nekantraudamas pradėti apsivalymo apeigas.

Norėdamas nuraminti iš bado urzgiantį skrandį, išgėrė dvi stiklines vandens. Paskui priėjo prie lubas siekiančio veidrodžio ir atidžiai apžiūrėjo nuogą savo kūną. Po dviejų badavimo dienų išryškėjo raumenys, ir Malachas negalėjo nesižavėti tuo, kuo sugebėjo tapti. *Išaušus dienai, aš tapsiu kai kuo daug didesniu.*

66 skyrius

— Reikėtų greičiau iš čia dingti, — tarė Lengdonas Ketrinai. — Netrukus jie supras, kur mes esame. — Jis tikėjosi, kad Belamiui pavyko pasprukti.

Ketrina vis dar atrodė pakerėta auksinės piramidės viršūnės: niekaip negalėdama patikėti savo akimis, ji žvelgė į įrašą, kuris pasirodė toks beprasmiškas. Išėmė viršūnę iš dėžutės, apžiūrėjo ją iš visų pusių ir dabar atsargiai dėjo atgal.

Paslaptis slypi Ordine, pamanė Lengdonas. *Čia tai bent pagelbėjo.*

Lengdonui nejučiomis dingtelėjo mintis, ar negali būti, kad Piteriui kas nors pamelavo apie tai, kas yra dėžutėje. Piramidė ir jos viršūnė buvo pagamintos dar gerokai prieš Piteriui gimstant, o jis tiesiog darė tai, ką buvo prisakę protėviai — saugojo paslaptį, kuri veikiausiai jam pačiam sakė ne daugiau, negu Lengdonui ir Ketrinai.

Ko aš tikėjausi? — svarstė Lengdonas. Juo daugiau jis šįvakar klausėsi apie masonų piramidės legendą, juo mažiau norėjo ja tikėti. *Ieškoti paslėptų suktinių laiptų, užristų didžiuliu akmeniu?* Lengdonui ėmė rodytis, kad jis klaidžioja patamsiuose. Vis dėlto atrodė, kad iššifruoti piramidės įrašą — vienintelis šansas išgelbėti Piterio gyvybę.

— Robertai, ar tau ką nors reiškia skaičius 1514?

Tūkstantis penki šimtai keturioliktieji? Klausimas atrodė tarsi iš dangaus nukritęs. Lengdonas gūžtelėjo pečiais.

— Ne. O ką?

Ketrina jam padavė akmeninę dėžutę.

— Žiūrėk. Ant jos yra data. Pakišk po lempa.

Lengdonas atsisėdo prie stalo ir atidžiai apžiūrėjo kubo pavidalo dėžutę, pakišęs ją tiesiai po lempos šviesa. Ketrina švelniai uždėjo ranką jam ant peties ir pasilenkusi parodė mažytį įrašą, kurį rado iškaltą ant vieno dėžutės šono netoli apačios.

— Tūkstantis penki šimtai keturioliktieji *A. D.*, arba *Anno Domini, Viešpaties metai,* — tarė ji rodydama į dėžutę.

Ir iš tiesų joje buvo įrėžtas skaičius 1514 bei neįprastai užrašytos raidės *A* ir *D*.

1514

— Šita data, — tarsi staiga vėl atgavusi viltį paklausė Ketrina, — gal ji ir yra ta grandis, kurios mums trūksta? Kubas su įrėžta data primena masonų kertinį akmenį, tai gal jis yra nuoroda į tikrą kertinį akmenį? Kokį nors pastatą, pastatytą 1514 *Anno Domini?*

Lengdonas jos beveik negirdėjo.

Vienas penki vienas keturi A. D. — tai ne data.

Simbolis , kurį tuojau pat atpažintų bet kuris viduramžių meno ekspertas, yra gerai žinoma simbatūra — simbolis, naudojamas vietoje signatūros. Senovės filosofai, menininkai ir rašytojai dažnai pasirašinėdavo savo darbus ne pavardėmis, o unikaliais, tyčia susikurtais simboliais arba monogramomis. Tai suteikdavo jų kūriniams mistiško žavesio ir gelbėdavo nuo persekiojimų, jei kartais raštai ar meno kūriniai būtų pripažinti prieštaraujančiais tinkamoms pažiūroms.

Šioje simbatūroje raidės *A* ir *D* reiškė ne *Anno Domini*, Viešpaties metus... tai vokiški žodžiai, ir jų reikšmė visai kita.

Lengdonas pajuto, kaip mozaikos gabalėliai sukrito į visumą. Per kelias sekundes jis sumetė, kaip iššifruoti piramidę.

— Ketrina, tau pavyko, — tarė jis užsegdamas krepšį. — Daugiau mums nieko nereikia. Eime. Pakeliui paaiškinsiu.

Ketrina atrodė apstulbusi.

— Nori pasakyti, kad šita data — 1514 A. D. — iš tiesų kažką *reiškia*?

Lengdonas jai mirktelėjo ir pasuko prie durų.

— Tai ne data, Ketrina. Tai *žmogus*.

67 skyrius

Į vakarus nuo Ambasadų kelio esančiame aptvertame sode su XII a. rožėmis ir Pavėsio namais viešpatavo tyla. Kitapus į sodą vedančio tako jaunuolis prilaikydamas vedė per plačią veją susikūprinusį senolį.

Jis leidžia man jį vesti?

Paprastai neregys atsisakydavo pagalbos ir būdamas šiame prieglobstyje mėgo vaikštinėti kliaudamasis atmintimi. Tačiau šį vakarą, atrodo, labai skuba grįžti vidun ir atskambinti Vorenui Belamiui.

— Ačiū, — padėkojo senis, kai jie įėjo į pastatą, kuriame buvo jo privatus darbo kabinetas. — Nuo čia jau pats rasiu kelią.

— Pone, bet aš mielai padėsiu...

— Šiam vakarui pakaks, — atsakė šis paleisdamas padėjėjo ranką ir skubiai šlepsendamas į tamsą. — Labanakt.

Jaunuolis išėjo iš pastato ir per plačią veją patraukė prie sode stovinčio kuklaus savo gyvenamojo būsto. Įeidamas į namus juto, kaip jį kutena smalsumas. Buvo aišku, kad pono Belamio klausimas senį be galo nuliūdino... nors pats klausimas buvo keistas, kone beprasmis.

Ar niekas nepadės našlės sūnui?

Niekaip neįstengė sugalvoti, ką tai galėtų reikšti. Susimąstęs nuėjo prie kompiuterio ir įvedė šiuos žodžius į naršyklę.

Didžiausiai jo nuostabai, ekrane pasirodė begalė nuorodų, visose buvo cituojamas būtent šis klausimas. Apstulbęs jis perskaitė informaciją. Panašu, kad Vorenas Belamis yra anaiptol ne pirmas žmogus, perdavęs kitam šį keistą klausimą. Tuos pačius žodžius prieš daug šimtų metų ištarė... karalius Saliamonas, gedėdamas nužudyto draugo. Teigiama, jog šį klausimą iki šiol kartoja masonai, kuriems jis tapo savotišku šifruotu pagalbos šauksmu. Atrodo, Vorenas Belamis šaukiasi brolio masono pagalbos.

68 skyrius

Albrechtas Diureris?

Bėgdama drauge su Lengdonu per Adamso pastato rūsį, Ketrina stengėsi susivokti. *A. D. reiškia Albrechtas Diureris?* Garsusis XVI amžiaus vokiečių grafikas ir tapytojas buvo vienas iš mėgstamiausių jos brolio menininkų, Ketrina šiek tiek išmanė apie jo darbus. Ir vis tiek nepajėgė įsivaizduoti, kuo Diureris galėtų

būti jiems naudingas šiuo atveju. *Pradėkime nuo to, kad jis mirė daugiau negu prieš keturis šimtus metų.*

— Diureris kaip simbolis yra tiesiog tobulas, — kalbėjo Lengdonas, skubėdamas keliu, nužymėtu švytinčiais užrašais IŠĖJIMAS. — Tikras Renesanso dvasios įsikūnijimas — menininkas, filosofas, alchemikas, *be to*, visą gyvenimą studijavo Senovės Slėpinius. Niekam iki šiol nėra pavykę iki galo suprasti visko, kas užšifruota Diurerio kūriniuose.

— Gali būti, — atsakė ji. — Bet kaip įrašas „1514 Albrechtas Diureris" padės mums iššifruoti piramidės įrašą?

Jie priėjo užrakintas duris, kurias Lengdonas atidarė pasinaudojęs Belamio kortele.

— Skaičius 1514, — paaiškino Lengdonas jiems skubant laiptais, — yra nuoroda į konkretų Diurerio kūrinį. — Jie atsidūrė milžiniškame koridoriuje. Lengdonas apsidairė ir parodė į kairę. — Ten. — Abu nuskubėjo toliau. — Albrechtas Diureris paslėpė skaičių 1514 paslaptingiausiame savo kūrinyje „Melancholija I", kurį pabaigė 1514 metais. Šis kūrinys laikomas vienu iš kertinių Šiaurės Europos Renesanso meno kūrinių.

Piteris kadaise rodė Ketrinai „Melancholiją I", kuria buvo ilistruota knyga apie senovės misticizmą, bet ji neprisiminė, kad ten būtų buvęs paslėptas skaičius 1514.

— Tu veikiausiai prisimeni, — regimai susijaudinęs kalbėjo Lengdonas, — kad graviūroje „Melancholija I" vaizduojamos žmonijos pastangos suvokti Senovės Slėpinius. Šio kūrinio simbolizmas toks sudėtingas, kad lyginant su juo Leonardas da Vinčis atrodo paprastas ir aiškus.

Ketrina staiga sustojo ir atsisuko į Lengdoną.

— Robertai, „Melancholija I" yra čia, Vašingtone. Ji kabo Nacionalinėje galerijoje.

— Taip, — šypsodamasis patvirtino jis, — ir man kažkodėl atrodo, kad tai ne atsitiktinis sutapimas. Galerija dabar uždaryta, bet aš pažįstu kuratorių, todėl...

— Robertai, nepradėk, aš žinau, kas būna, kai tu įeini į muziejų.

Ketrina pasuko į artimiausią nišą, kurioje pamatė stovintį stalą su kompiuteriu.

Lengdonas nelaimingas sekė iš paskos.

— Rinkimės lengvesnį kelią. — Atrodo, meno žinovui profesoriui Lengdonui bus kilusi etinė dilema: ar dera naudotis internetu, kai kūrinio originalas yra taip arti. Ketrina priėjo prie stalo ir įjungė kompiuterį. Kai ekranas nušvito, ji pamatė, kad problemos nesibaigė. — Nematau naršyklės piktogramos.

— Tai bibliotekos vidinis ryšys. — Lengdonas parodė ekrane piktogramą. — Pamėgink šitą.

Ketrina pažymėjo piktogramą SKAITMENINIAI RINKINIAI ir spragtelėjo pele. Ekrane nušvito kitas langas, Lengdonas vėl parodė pirštu. Ketrina spragtelėjo jo nurodytą piktogramą: GRAVIŪRŲ RINKINIAI. Ekranas nušvito dar kartą. GRAVIŪRŲ RINKINIAI: PAIEŠKA.

— Įrašyk: „Albrechtas Diureris."

Ketrina įrašė šį vardą ir spustelėjo ieškos klavišą. Po kelių sekundžių ekrane sumirgėjo mažyčiai vaizdai. Visi jie atrodė panašūs — nespalvotos graviūros. Panašu, kad Diureris tokių graviūrų sukūrė dešimtis.

Ketrina peržiūrėjo abėcėlinį meno kūrinių pavadinimų sąrašą.

Adomas ir Ieva
Keturi Apokalipsės raiteliai
Kristaus išdavimas
Kristaus kančia
Paskutinė vakarienė

Pamačiusi su Biblija susijusius pavadinimus Ketrina prisiminė, kad Diureris praktikavo vadinamąją mistinę krikščionybę — savotišką ankstyvosios krikščionybės, alchemijos, astrologijos ir mokslo samplaiką.

Mokslo...

Atmintyje iškilo liepsnomis išlėkusios laboratorijos vaizdai. Apie ilgalaikį šio nutikimo poveikį ji dar negalėjo pagalvoti, kol kas daugiausia nerimo kėlė asistentės Trišos likimas. *Tikiuosi, kad jai pavyko pabėgti.*

Lengdonas kažką kalbėjo apie Diurerio sukurtą „Paskutinės vakarienės" variantą, tačiau Ketrina jo beveik nesiklausė. Ji ką tik pamatė nuorodą į „Melancholija I".

Spragtelėjo pele ir ekrane nušvito bendroji informacija.

Melancholija I, 1514 m.
Albrechtas Diureris
(graviūra ant popieriaus)
Rozenvaldo kolekcija
Nacionalinė meno galerija
Vašingtonas, Kolumbijos apygarda

Žemiau visu grožiu buvo pateiktas suskaitmenintas, ryškios rezoliucijos Diurerio šedevras.

Ketrina nustėrusi stovėjo priešais ekraną: ji buvo pamiršusi, koks keistas šis kūrinys.

Lengdonas supratingai susijuokė.

— Juk sakiau, jis mįslingas.

„Melancholija I“ vaizdavo susimąsčiusią figūrą plačiais sparnais, sėdinčią priešais akmens pastatą, o aplink ją — keisčiausių, nieko bendra tarp savęs neturinčių objektų rinkinys: svarstyklės, perkaręs šuo, staliaus įrankiai, smėlio laikrodis, įvairūs geometriniai kūnai, varpas, angeliuko *putto* figūrėlė , ašmenys, kopėčios.

Ketrina neaiškiai prisiminė brolio pasakojimą, esą sparnuotoji figūra simbolizuojanti „žmogaus genijų“ — didį mąstytoją, ranka parėmusį smakrą, tačiau prislėgtą ir neįstengiantį pasiekti nušvitimo. Genijų supa įvairūs žmogaus intelekto simboliai — matematikos, gamtos mokslų, filosofijos, geometrijos, net staliaus amato įrankiai, tačiau jis vis tiek nepajėgia užlipti kopėčiomis į tikrą nušvitimą. *Net genialiam žmogui nelengva suprasti Senovės Slėpinius.*

— Simboline prasme, — kalbėjo Lengdonas, — čia vaizduojamos nesėkmingos žmonijos pastangos permainyti *žmogišką* intelektą ir paversti jį *dieviškomis* galiomis. Alchemijos terminais tai prilygsta mūsų nesugebėjimui paversti švino auksu.

— Nelabai drąsinamas pranešimas, — sutiko Ketrina. — Bet kokia mums iš jo nauda?

Ji vis dar nematė paslėpto skaičiaus 1514, apie kurį kalbėjo Lengdonas.

— Tvarka iš chaoso, — atsakė Lengdonas šyptelėjęs puse lūpų. — Kaip ir žadėjo tavo brolis. — Jis įkišo ranką į kišenę ir išsitraukė lentelę su raidėmis, kuriomis buvo pavertęs masonų šifrą. — Kol kas ši lentelė beprasmė.

Jis padėjo popierių ant stalo.

S	O	E	U
A	T	U	N
C	S	A	S
V	U	N	J

Ketrina peržvelgė lentelę. *Tikrai beprasmė.*

— Bet Diureris viską perkeis.

— O kokiu būdu?

— Lingvistine alchemija. — Lengdonas parodė į kompiuterio ekraną. —

Pažiūrėk atidžiau. Šiame šedevre paslėpta tai, kas įprasmins mūsų turimas šešiolika raidžių. — Jis luktelėjo. — Dar nematai? Paieškok skaičiaus 1514.

Ketrina buvo nenusiteikusi žaisti mokyklos.

— Robertai, aš nieko nematau — štai rutulys, kopėčios, peilis, briaunainis, svarstyklės... Pasiduodu.

— Žiūrėk! Ten, antrame plane. Išrėžtas pastate už angelo? Po varpu? Diureris išgraviravo kvadratą su skaičiais.

Dabar Ketrina pamatė kvadratą su skaičiais, tarp kurių buvo ir 1514.

— Ketrina, šis kvadratas — piramidės šifro raktas!

Ji nustebusi pažvelgė į jį.

— Tai ne bet koks kvadratas, — nusišypsojęs paaiškino Lengdonas. — Tai, ponia Solomon, yra *magiškas* kvadratas.

69 skyrius

Po velnių, kur jie mane veža?

Belamis vis dar užrištomis akimis sėdėjo visureigio gale. Trumpai stabtelėjęs kažkur netoli Kongreso bibliotekos, automobilis važiavo toliau... bet neilgai, gal kokią minutę. Paskui vėl sustojo, pavažiavęs ne daugiau kaip vieną kvartalą.

Belamis išgirdo prislopintą pokalbį.

— Atsiprašau... neįmanoma... — kalbėjo valdingas balsas, — tokiu metu... uždaryta...

Vyriškis, vairavęs visureigį, ne mažiau valdingai atsakinėjo:

— CŽV tyrimas... nacionalinio saugumo...

Atrodo, pasikeitimas žodžiais ir dokumentais pasirodė įtikinamas, nes pirmojo pašnekovo tonas iškart pasikeitė.

— Taip, be abejo... tarnybinis įėjimas... — Garsiai sugergždė tikriausiai garažo durys, ir joms atsidarant balsas pridūrė: — Gal jus palydėti? Kai būsite viduje, gali nepavykti pereiti...

— Ne. Mes įeisime.

Gal sargas ir nustebo, tačiau jau buvo vėlu. Visureigis vėl pajudėjo. Pavažiavo gal penkiasdešimt metrų ir sustojo dar kartą. Jiems už nugarų dundėdamos užsivėrė sunkios durys.

Tyla.

Belamis pajuto, kad visas dreba.

Galinės visureigio durelės garsiai atsidarė. Belamis pajuto, kaip suskaudo

pečius: kažkas jį išvilko suėmęs už rankų, paskui pastatė ant kojų. Galinga jėga be žodžių nuvedė jį per platų šaligatvį. Ore tvyrojo keistas žemės kvapas, kurio jis neįstengė atpažinti. Buvo girdėti, kad greta dar kažkas eina, tačiau tas kažkas iki šiol nepratarė nė žodžio.

Sustojo prie durų, Belamis išgirdo elektrinės spynos skimbtelėjimą. Durys spragtelėjusios atsidarė. Belamį šiurkščiai nuvedė keliais koridoriais; jis negalėjo nepajusti, kad oras pasidarė šiltesnis ir drėgnesnis. *Gal čia uždaras baseinas?* Ne. Ore tvyrantis kvapas buvo ne chloro — kažkoks kitoks, drėgnesnis, primenantis rūsį.

Po velnių, kur mes esame?! Belamis suvokė, kad yra daugių daugiausia už dviejų kvartalų nuo Kapitolijaus pastato. Vėl sustojo, vėl pasigirdo elektroninis saugos durų cyptelėjimas. Šį kartą durys atsiverdamos sušnypštė. Jį įstūmė pro duris, ir kvapo, kuris iškart trenkė į šnerves, su niekuo nebūtum supainiojęs.

Belamis galiausiai suprato, kur atsidūrė. *Dieve mano!* Jis dažnai čia ateidavo, nors ir ne per tarnybinį įėjimą. Šis prašmatnus stiklo pastatas, esantis vos už trijų šimtų metrų nuo paties Kapitolijaus, oficialiai priklausė Kapitolijaus kompleksui. *Aš juk esu atsakingas už šį pastatą!* Tik dabar Belamis suprato, kad įėjimas čia buvo atrakintas jo raktu.

Stiprios rankos įstūmė jį pro duris ir nuvedė pažįstamu vingiuotu takeliu. Sunki, drėgna čia tvyranti šiluma dažniausiai jam teikdavo paguodą. Tačiau šį vakarą jis apsipylė prakaitu.

Ką mes čia veikiame?!

Staiga Belamį sustabdė ir pasodino ant suolelio. Raumeningasis žmogus trumpam atrakino antrankius, tačiau tuojau pat prirakino juos prie suolelio Belamiui už nugaros.

— Ko jums iš manęs reikia? — garsiai paklausė Belamis smarkiai plakančia širdimi.

Vienintelis atsakymas, kurį išgirdo, buvo sunkūs nutolstantys žingsniai ir uždaromų stiklinių durų garsas.

Paskui stojo tyla.

Mirtina tyla.

Tai jie ketina mane tiesiog čia palikti? Belamis dar labiau suprakaitavo, stengdamasis išlaisvinti rankas. *Aš negaliu net atsirišti akių!*

— Gelbėkit! — suriko jis. — Kas nors, į pagalbą!

Net šaukdamas Belamis puikiai žinojo, kad niekas jo neišgirs. Šis milžiniškas stiklo kambarys, vadinamas Džiunglėmis, uždarius duris visiškai nepraleisdavo oro.

Jie paliko mane Džiunglėse, pamanė jis. Iki ryto manęs niekas neras.

Staiga jis kai ką išgirdo.

Garsas buvo labai silpnas, tačiau Belamį jis išgąsdino taip, kaip joks kitas garsas gyvenime nebuvo išgąsdinęs. *Kažkas alsuoja. Visiškai arti.*

Ant suolelio jis buvo ne vienas.

Netikėtai įžiebtas degtukas sučirškė taip arti jo veido, kad buvo justi jo kaitra. Belamis atšlijo, instinktyviai truktelėjęs antrankius.

Staiga be jokio įspėjimo jo veidą palietė ranka, nuėmė raištį.

Priešais deganti liepsna atsispindėjo juodose Inoujės Sato akyse; ji pridėjo degtuką prie burnoje kyšančios cigaretės, vos už kelių centimetrų nuo Belamio veido.

Sato atidžiai žvelgė į jį mėnesienoje, sklindančioje pro stiklo lubas. Atrodo, jai buvo malonu matyti jo baimę.

— Na, pone Belami, — ištarė Sato, purtydama gesinamą degtuką, — nuo ko pradėsime?

70 skyrius

Magiškas kvadratas. Ketrina linktelėjo galva, apžiūrinėdama skaičių pilną kvadratą Diurerio graviūroje. Daug kas jos vietoje būtų pamanęs, kad Lengdonas neteko proto, bet Ketrina netruko sumesti, jog jis teisus.

Žodžiais „magiškas kvadratas“ buvo vadinamas ne mistinis, o matematinis reiškinys — vienas po kito einančių skaičių lentelė, skaičiai išdėlioti taip, kad visų eilučių, stulpelių ir įstrižainių sumos būtų lygios. Magiški kvadratai, kuriuos prieš keturis tūkstančius metų sukūrė Egipto ir Indijos matematikai, iki šiol buvo laikomi turinčiais magiškų savybių. Ketrina buvo skaičiusi, kad net šiais laikais pamaldūs indai piešia ant savo pujos altorių specialius trys iš trijų skaičių magiškus kvadratus, vadinamus Kubera kolamu. Vis dėlto šiuolaikinis žmogus magiškus kvadratus iškėlė į laisvalaikio arba „įdomiosios matematikos“ sritį: kai kam iki šiol malonu ieškoti naujų „magiškų“ konfigūracijų. *Sudoku, skirti genijams.*

Ketrina greitai išanalizavo Diurerio kvadratą, sudėdama keleto eilučių ir stulpelių skaičius.

16	3	2	13
5	10	11	8
9	6	7	12
4	15	14	1

— Trisdešimt keturi, — ištarė ji. — Sudėdami skaičius bet kuria kryptimi, gausime trisdešimt keturis.

— Būtent, — sutiko Lengdonas. — Bet ar žinai, kad šis magiškas kvadratas garsus ir tuo, jog Diureriui pavyko pasiekti tai, kas faktiškai neįmanoma? — Jis greitai parodė Ketrinai, kad Diureris ne tik surikiavo skaičius taip, kad visų eilučių, stulpelių ir įstrižainių suma būtų lygi trisdešimt keturiems: tą patį skaičių gausime ir sudėję visų keturių ketvirčių, keturių vidurinių langelių ir net keturių kampinių langelių skaičius. — Tačiau nuostabiausia, kad Diureriui pavyko apatinėje eilutėje patalpinti skaičius 15 ir 14, sykiu nurodant metus, kuriais buvo atliktas šis stulbinamas darbas!

Ketrina žiūrinėjo skaičius, stebėdamasi galimais jų deriniais.

Lengdono balse buvo girdėti susijaudinimas.

— Nepaprasta ir tai, kad „Melancholija I“ yra pirmas atvejis istorijoje, kai magiškas kvadratas buvo pavaizduotas *Europos* mene. Kai kurie istorikai mano, kad taip Diureris davė slaptą ženklą, jog Senovės paslaptys perkeltos iš Egipto mistikų mokyklos saugoti Europos slaptosiose draugijose. — Lengdonas stabtelėjo. — Taigi grįžkime prie... štai ko.

Jis parodė popierių, kuriame buvo surašęs lentelę su akmens piramidės raidėmis.

S	O	E	U
A	T	U	N
C	S	A	S
V	U	N	J

— Manau, šis formatas dabar tau atrodo pažįstamas? — paklausė Lengdonas.

— Kvadratas keturių narių ilgio kraštinėmis.

Lengdonas pasiėmė pieštuką ir kruopščiai perrašė Diurerio magiško kvadrato skaičius ant popieriaus tiesiai po lentele su raidėmis. Ketrina jau pamatė, koks lengvas darbas jų laukia. Lengdonas sustojo pasiruošęs, laikydamas pieštuką rankoje, tačiau... keista, nepaisant įkarščio, jis tarytum dvejojo.

— Robertai?

Jis atsisuko į ją neryžtinga veido išraiška.

— Ar tikrai nori, kad tai padarytume? Piteris labai aiškiai...

— Robertai, jei *tu* nenori iššifruoti šio įrašo, tada jį iššifruosiu *aš*. — Ji ištiesė ranką paimti pieštuką.

Lengdonas pamatė, kad jos sustabdyti nepavyks, todėl nusileido ir vėl ėmėsi piramidės. Atidžiai perkėlė magiško kvadrato skaičius į piramidės raidžių lentelę, kiekvienai raidei paskirdamas numerį. Tada nubrėžė naują lentelę, į kurią surašė masonų šifro raides tokia tvarka, kokią nurodė Diurerio kvadrato skaičiai.

Lengdonui baigus, jie abu apžiūrėjo rezultatą.

J	E	O	V
A	S	A	N
C	T	U	S
U	N	U	S

Ketrina vėl sutriko.

— Vis tiek paistalai.

Lengdonas ilgai tylėjo.

— Tiesą sakant, Ketrina, tai visai ne paistalai. — Jo akyse įsižiebė atradimo liepsnelės. — Čia parašyta... lotyniškai.

Senas aklas žmogus kaip įmanydamas greičiau šlepsėjo ilgu koridoriumi prie savo darbo kabineto. Galiausiai jį pasiekęs, susmuko krėsle, o seni kaulai dėkingi priėmė poilsį. Telefono atsakiklis pypsėjo. Senis paspaudė mygtuką ir ėmė klausytis.

„Čia Vorenas Belamis, — sušnibždėjo jo draugo ir brolio masono balsas. — Deja, turiu pranešti labai baugią žinią..."

Ketrina Solomon vėl pažvelgė į lentelę su raidėmis, geriau įsižiūrėdama į tekstą. Ir tikrai jai prieš akis iškilo lotyniškas žodis. *Jeova*.

J	E	O	V
A	S	A	N
C	T	U	S
U	N	U	S

Ketrina nesimokė lotynų kalbos, tačiau šį žodį buvo mačiusi skaitydama senus

hebrajiškus tekstus. *Jeova. Jehova.* Akimis slysdama raidėmis, skaitydama lentelę kaip knygą, ji nustebo pamačiusi galinti perskaityti visą piramidėje įrašytą tekstą.

Jeova Sanctus Unus.

Jo prasmę ji suprato iš karto. Šie žodžiai dažnai kartojosi šiuolaikiniuose žydų Šventraščio vertimuose. Toroje žydų Dievas turi daug vardų — Jeova, Jehova, Jehošua, Jahvė, Šaltinis, Elohim, bet dauguma romėnų vertėjų šią keblią nomenklatūrą apibendrino viena lotyniška fraze: *Jeova Sanctus Unus*.

— Vienas tikrasis Dievas? — sušnibždėjo ji pati sau. Anaiptol neatrodė tikėtina, kad šie žodžiai jiems padės surasti jos brolį. — Toks yra slaptasis piramidės pranešimas? Vienas tikrasis Dievas? O aš maniau, kad tai žemėlapis.

Lengdonas atrodė ne mažiau sutrikęs, iš jo akių išblėso įkarštis.

— Aišku, šis aprašymas teisingas, bet...

— Mano brolį pagrobęs žmogus nori sužinoti konkrečią *vietą*. — Ji užsikišo už ausies plaukų sruogą. — Tai jį nelabai nudžiugins.

— Ketrina, — atsidusęs ištarė Lengdonas, — aš to ir bijojau. Visą šį vakarą man atrodo, kad mitų ir alegorijų rinkinius mes be jokio reikalo laikome tikrove. Gal šis įrašas, neva nurodantis vietą, yra metafora — jis mums primena, kad tikrąsias žmogiškas savo galias žmogus gali pasiekti tik per vienatinį tikrąjį Dievą.

— Bet tai neturi jokios prasmės, — atsakė Ketrina ir iš apmaudo sukando dantis. — Šią piramidę saugojo kelios mano šeimos kartos! Vienas tikrasis Dievas? Tai ir yra paslaptis? Ir ją CŽV laiko pavojumi nacionaliniam saugumui? Arba jie mums meluoja, arba mes kažką praleidome!

Lengdonas pritardamas gūžtelėjo pečiais.

Tą akimirką suskambo jo telefonas.

Gausiai popierių ir senų knygų prikimštame kabinete palinkęs prie darbo stalo sėdėjo senis, artrito iškraipytais pirštais spausdamas telefono ragelį.

Jame buvo girdėti ilgi signalai.

Galiausiai klausiamas balsas atsiliepė:

— Alio?

Balsas buvo sodrus, tačiau jame aidėjo dvejonė.

Senis sušnibždėjo:

— Man sakė, kad jums reikalingas prieglobstis.

Atrodo, atsiliepęs žmogus apstulbo.

— Kas jūs? Ar Vorenas Bel...

— Prašau, neminėkite vardų, — atsakė senis. — Sakykite, ar jums pavyko išsaugoti jums patikėtą žemėlapį?

Stojo nuostabos kupina pauzė.

— Taip... bet nemanau, kad jis labai svarbus. Jame ne kažin kas parašyta. Jei tai žemėlapis, tai jis, atrodo, yra veikiau metafora, negu...

— Ne, žemėlapis visiškai tikras, galiu jums garantuoti. Ir jis nurodo visiškai konkrečią vietą. Privalote jį saugoti. Neįstengiu jums garantuoti, kaip tai svarbu. Jūsų ieško, tačiau jei įstengsite niekieno nepastebėti pasiekti vietą, kurioje aš esu, galėsiu jums parūpinti prieglobstį... ir kai kuriuos atsakymus.

Žmogus dvejojo, tarsi negalėdamas apsispręsti.

— Bičiuli, — vėl prakalbo senis, atidžiai rinkdamas žodžius. — Prieglobstis yra Romoje, į šiaurę nuo Tibro, jame dešimt akmenų iš Sinajaus kalno, vienas iš paties dangaus, o kitame regėti tamsaus Luko tėvo veidas. Ar žinote, kur tai?

Ragelyje ilgai buvo tylu, o paskui žmogus atsakė:

— Taip, žinau.

Senis nusišypsojo. *Taip ir maniau, kad žinosite, profesoriau.*

— Greičiau atvykite. Pasirūpinkite, kad jūsų niekas nesektų.

71 skyrius

Malachas stovėjo nuogas, apsuptas galingos dušinės pirties garų. Nusiplovęs dar likusius etanolio pėdsakus, vėl pasijuto švarus. Į odą smelkėsi eukalipto lapais kvepiantys garai, ir jis juto, kaip atsiveria poros. Paskui pradėjo ritualą.

Pirmiausia ištrynė tatuiruotą kūną ir galvą depiliacijai skirtais chemikalais, pašalindamas visus plaukų pėdsakus. *Septyni salų dievai Heliadai buvo beplaukiai.* Paskui įtrynė suminkštėjusį, atsivėrusį kūną Abramelino aliejumi. *Abramelino aliejus — šventasis didžiųjų magų aliejus.* Paskui smarkiai pasuko dušo svirtį kairėn, pasipylė šaltas kaip ledas vanduo. Lygiai minutę pastovėjo po stingdančia srove, kad užsivertų poros, o karštis ir energija pasiliktų kūno viduje. Šaltis priminė ledinę upę, kurioje prasidėjo jo persimainymas.

Išlipęs iš dušo visas drebėjo, bet po kelių sekundžių pro kūno raumenų sluoksnius prasimušė vidinė kaitra ir jį sušildė. Malachas jautėsi taip, tarsi viduje liepsnotų lydymo krosnis. Jis nuogas stovėjo prieš veidrodį ir gėrėjosi savo figūra... gal tai jau paskutinis kartas, kai žvelgia į save kaip į paprastą mirtingąjį.

Jo pėdos buvo tatuiruotos kaip naguoti vanago pirštai. Kojos — senovinės išminties kolonos, Boazas ir Jachinas. Klubai ir pilvas — mistinių galių arka. Kybantis po arka didžiulis lyties organas buvo ištatuiruotas lemties simboliais. Kitame gyvenime šis sunkus mėsos luitas buvo daugybės kūniškų malonumų šaltinis. Bet šiame — jau ne.

Aš buvau apvalytas.

Malachas kaip mistiniai katarų vienuoliai eunuchai pats pašalino sau sėklides. Paaukojo fizinę potenciją siekdamas vertesnių galių. Dievai neturi lyties. Atsikratęs žmogiškos lyties netobulybės ir žemiškos lytinių pagundų traukos, Malachas tapo toks pat, kaip Uranas, Atis, Sporus ir didieji Artūro legendų magai kastratai. *Prieš kiekvieną dvasios metamorfozę įvyksta kūno metamorfozė.* Tokia visų didžiųjų dievų pamoka — nuo Ozirio ir Tamuzo iki Jėzaus, Šivos, paties Budos.

Privalau nusimesti žmogaus kevalą, kuriuo esu apgaubtas.

Malachas greitai kėlė žvilgsnį aukštyn — pro dvigalvį feniksą ant krūtinės, pro veidą puošiančius senovinius burtaženklius iki pat viršugalvio. Prieš veidrodį palenkė galvą, vos galėdamas pamatyti ten paliktą netatuiruotos odos lopelį. Ši kūno vieta buvo šventa. Ji vadinama momeniu arba versme — vienintelė žmogaus kaukolės vieta, kuri gimstant kūdikiui būna atvira. *Tarsi švieslangis į smegenis.* Nors fiziologijos požiūriu šie vartai užsiveria po kelių mėnesių, simboline prasme jie ženklina prarastą vidinio ir išorinio pasaulio ryšį.

Malachas apžiūrėjo šventą nepaliestos odos lopelį, kurį tarsi karūna ratu supo *ouroboros* — mistinė gyvatė, ryjanti savo uodegą. Atrodė, jog švari oda žiūri atgal į jį... švytėdama pažadais.

Netrukus Robertas Lengdonas ras didįjį lobį, kurio reikia Malachui. Turėdamas jį, Malachas galės užpildyti viršugalvyje esančią tuštumą ir tada jau bus pasirengęs galutiniam persimainymui.

Malachas nužingsniavo per miegamąjį ir iš apatinio stalčiaus išsitraukė ilgą balto šilko juostą. Kaip jau ne kartą buvo daręs, apsivyniojo ja strėnas ir sėdmenis. Paskui nulipo žemyn.

Į kompiuterį, stovintį jo darbo kabinete, atėjo elektroninis laiškas.

Jį atsiuntė ryšininkas.

TAI, KO JUMS REIKIA, GREITAI BUS GAUTA.
PRANEŠIU JUMS PER VALANDĄ. KANTRYBĖS.

Malachas nusišypsojo. Metas pradėti paskutinius pasirengimus.

72 skyrius

CŽV operatyvininkas subjuręs leidosi nuo skaityklos balkono. *Belamis mus apgavo.* Viršuje agentui nepavyko rasti jokių šiluminių pėdsakų — nei prie Mozės statulos, nei, tiesą sakant, kur nors kitur.

Tai kur, po velnių, pradingo Lengdonas?

Agentas grįžo atgal į vienintelę vietą, kurioje išvis pavyko rasti kokių nors šilumos pėdsakų — leidinių išdavimo centrą. Jis vėl nulipo laiptais, praėjo aštuonkampę spintą. Ausį rėžė konvejerius valdančių mechanizmų ūžimas. Įėjęs giliau į patalpą, jis užsidėjo šiluminio regėjimo akinius ir apžvelgė kambarį. Nieko. Pažvelgė fondų pusėn, kur nuo sprogimo dar alsavo karščiu suniokotos durys. Tačiau daugiau nebuvo matyti jokių...

Viešpatie aukščiausias!

Agentas staiga atšoko, apakintas į regos lauką netikėtai įsiveržusio švytėjimo. Du blausiai švytintys žmonių pavidalo pėdsakai tarytum du vaiduokliai ką tik pasirodė ant išnirusio iš sienos angos konvejerio. *Šiluminiai pėdsakai.*

Agentas apstulbęs žiūrėjo, kaip šmėklos judančiu konvejeriu apsuko patalpą ir vėl išnyko siauroje sienos angoje. *Jie išvažiavo sugulę ant konvejerio? Beprotybė.*

Supratęs, kad Robertas Lengdonas ką tik paspruko nuo jų pro skylę sienoje, agentas įvertino kilus dar vieną problemą. *Lengdonas ne vienas?*

Jis jau ketino įsijungti siųstuvą ir iškviesti komandos vadą, bet šis jį aplenkė.

— Visiems postams, aikštėje prieš biblioteką stovi tuščias „Volvo". Registruotas Ketrinos Solomon vardu. Liudytojas sako, kad ji neseniai įėjo į biblioteką. Įtariama, kad ji yra su Robertu Lengdonu. Direktorė Sato įsako kuo greičiau juos surasti.

— Aš radau jų šiluminius pėdsakus! — iš leidinių paskirstymo centro sušuko agentas. Jis paaiškino padėtį.

— Dėl Dievo meilės, — atsiliepė komandos vadas. — Kur eina tas konvejeris?

Operatyvininkas jau žiūrinėjo lentoje iškabintą darbuotojams skirtą schemą.

— Į Adamso pastatą, — atsakė jis. — Už kvartalo nuo čia.

— Visiems postams. Vykti į Adamso pastatą! TUOJAU PAT!

73 skyrius

Prieglobstis. Atsakymai.

Šie žodžiai aidėjo Lengdono galvoje, kai jiedu su Ketrina išlėkė pro Adamso pastato šoninį išėjimą į šaltą žiemos naktį. Paslaptingasis pašnekovas mįslingai nusakė savo buvimo vietą, bet Lengdonas jį suprato. Ketrina, išgirdusi, kur reikia eiti, reagavo stebėtinai ramiai: *Tai geriausia vieta ieškoti vienintelio tikro Dievo.*

Tačiau dabar iškilo problema, kaip ten patekti.

Lengdonas apsisuko, mėgindamas susiorientuoti. Buvo tamsu, tačiau dangus, ačiū Dievui, išsiblaivė. Jie stovėjo mažame kiemelyje. Kažkur buvo matyti stebėtinai tolimas Kapitolijaus kupolas, ir Lengdonas staiga suvokė, kad nuo to laiko, kai prieš kelias valandas atvyko į Kapitolijų, jis tik dabar pirmąkart išėjo į lauką.

Tiek ir tereikėjo tos mano paskaitos.

— Robertai, žiūrėk, — Ketrina parodė į Džefersono pastato siluetą.

Pamatęs pastatą, Lengdonas pirmiausia apstulbo suvokęs, kaip toli jie atkeliavo konvejeriu. Tačiau netrukus pajuto išgąstį. Džefersono pastate virte virė veikla — prie jo važiavo automobiliai, sunkvežimiai, kažką šūkavo žmonės. *Nejau paieška?*

Lengdonas sugriebė Ketriną už rankos.

— Eime.

Jie perbėgo skersai kiemą į šiaurės rytų pusę ir greitai dingo visiems iš akių, pasislėpę už elegantiško U raidės pavidalo pastato, kuris, kaip Lengdonas netrukus atpažino, buvo Foldžerio Šekspyro biblioteka. Būtent šis pastatas jiems dabar atrodė simboliškai tinkamiausia vieta pasislėpti, nes jame saugomas Fransio Beikono „Naujosios Atlantidos“ — utopijos, kuria neva rėmėsi Amerikos tėvai ir įkūrėjai, kurdami naują pasaulį senovės žinių pagrindu, lotyniško rankraščio originalas. Ir vis tiek Lengdonas neketino sustoti.

Reikia pasigauti taksi.

Jie atbėgo prie Trečiosios ir Rytų Kapitolijaus gatvių sankryžos. Mašinų buvo nedaug, ir Lengdonas, dairydamasis taksi automobilio, pajuto gęstant viltį. Jiedu su Ketrina nuskubėjo šiaurės pusėn į Trečiąją gatvę, stengdamiesi kuo labiau nutolti nuo Kongreso bibliotekos. Tik nubėgus visą kvartalą Lengdonas galiausiai pastebėjo už kampo sukantį taksi. Jis pamojo ranka, ir automobilis sustojo.

Automobilyje radijas grojo Artimųjų Rytų muziką, jaunas vairuotojas arabas draugiškai jiems nusišypsojo.

— Kur važiuosime? — paklausė vairuotojas, jiems sulipus į automobilį.

— Mums reikia į...

— Šiaurės vakarus! — nutraukė jį Ketrina, rodydama į Trečiąją gatvę, tolyn nuo Džefersono pastato. — Važiuokite iki Unijos stoties, tada Masačusetso prospektu į kairę. Pasakysim, kur sustoti.

Vairuotojas gūžtelėjo pečiais, pakėlė organinio stiklo pertvarą, skiriančią jį nuo keleivių, ir vėl pagarsino muziką.

Ketrina metė Lengdonui įspėjamą žvilgsnį tarsi norėdama pasakyti: „Negalima palikti pėdsakų.“ Ji parodė į langą, atkreipdama Lengdono dėmesį į juodą sraigtasparnį, kuris skrido visai žemai, artėdamas prie jų. *Velnias.* Atrodo, Sato tikrai mirtinai trokšta atgauti Solomono piramidę.

Žiūrėdama, kaip sraigtasparnis nusileidžia tarp Džefersono ir Adamso pastatų, Ketrina dar labiau sunerimusi atsisuko į Lengdoną.

— Galiu trumpam paimti tavo mobilųjį telefoną?

Lengdonas padavė.

— Piteris man sakė, kad tu turi eidetinę atmintį? — paklausė ji, nuleisdama langą savo pusėje. — Ir kad atsimeni visus telefono numerius, kuriuos esi kada nors rinkęs?

— Teisybė, bet...

Ketrina sviedė telefoną į tamsą. Lengdonas pasisukęs stebėjo, kaip aparatas nuskrieja lanku ir sudūžta į šipulius ant šaligatvio už automobilio.

— Kam tu taip padarei?

— Kad nesusektų, — atsakė Ketrina, rimtai žiūrėdama į jį. — Šita piramidė — vienintelė viltis, kad rasime mano brolį, ir aš neketinu leisti CŽV ją iš mūsų pagrobti.

Sėdėdamas vairuotojo vietoje Omaras Amirana lingavo galva ir niūniavo pritardamas muzikai. Šią naktį žmonių nedaug, jis labai apsidžiaugė galiausiai radęs keleivių. Taksi kaip tik važiuojant pro Stentono parką, iš garsiakalbio pasigirdo pažįstamas bendrovės dispečerės balsas.

— Kalba dispečerė. Visiems automobiliams, esantiems Tautos alėjos apylinkėse. Ką tik gavome valstybės tarnybų pranešimą apie du bėglius Adamso pastato rajone...

Omaras apstulbęs klausėsi, kaip dispečerė nusako išvaizdą žmonių, sėdinčių jo automobilyje. Jis nesmagiai vogčiomis dirstelėjo į galinio vaizdo veidrodėlį. Teko pripažinti, kad aukštaūgis vyriškis iš tiesų atrodo kažkur matytas. *Nejau mačiau jo nuotrauką ieškomiausių Amerikos nusikaltėlių sąraše?*

Omaras atsargiai ištiesė ranką ir paėmė siųstuvą.

— Dispečere? — tyliai ištarė jis. — Čia vienas trys keturi. Tiedu žmonės, apie kuriuos klausėte... jie mano automobilyje. Dabar.

Dispečerė tuojau pat nurodė Omarui, ką daryti toliau. Virpančiomis rankomis jis surinko jos duotą telefono numerį. Atsiliepė griežtas ir budrus balsas, panašus į kareivio.

— Agentas Terneris Simkinsas, CŽV operatyvinė grupė. Kas kalba?

— Eeee... aš taksi vairuotojas, — ištarė Omaras. — Man liepė paskambinti dėl tų dviejų...

— Ar bėgliai šiuo metu yra jūsų automobilyje? Atsakykite tik „taip“ arba „ne“.

— Taip.

— Ar jie girdi šį pokalbį? Taip ar ne?

— Ne. Pertvara...

— Kur jūs juos vežate?

— Į šiaurės rytus, toliau Masačusetso prospektu.

— Konkreti vieta?

— Jie nepasakė.

Agentas patylėjo.

— Ar vyriškis turi odinį krepšį?

Omaras dirstelėjo į galinio vaizdo veidrodėlį, ir jo akys išsiplėtė.

— Taip! Tame krepšyje turbūt sprogmenys ar kokie nors...

— Atidžiai klausykite, — nutraukė jį agentas. — Jei tiksliai vykdysite mano nurodymus, jums negresia joks pavojus. Ar aišku?

— Taip, pone.

— Kuo jūs vardu?

— Omaras, — apsipylęs prakaitu pasakė jis.

— Paklausykit, Omarai, — ramiai tarė vyriškis. — Jūs viską teisingai darote. Dabar važiuokite kiek galėdamas lėčiau, o aš paruošiu savo komandos vyrus jus sutikti. Supratote?

— Taip, pone.

— Ir dar: ar jūsų automobilyje yra vidaus ryšio sistema, leidžianti kalbėtis su keleiviais?

— Taip, pone.

— Gerai. Tada darykite štai ką...

74 skyrius

Džiunglės, kaip jas įprasta vadinti, yra centrinė JAV Botanikos sodo (JAVBS) — gyvojo Amerikos muziejaus — patalpa, esanti visai greta JAV Kapitolijaus pastato. Džiunglės — iš tikrųjų drėgnas atogrąžų miškas — yra aukštame šiltnamyje, čia auga išlakūs kaučiukmedžiai, fikusai smaugliai, po pat stogu įrengtas apžvalgos takelis drąsesniems turistams.

Voreną Belamį dažniausiai stiprindavo drėgni Džiunglių kvapai ir saulės šviesa, spinduliuojanti pro tirštą rūką, skleidžiamą stiklo lubose įrengtų garų čiaupų. Tačiau šį vakarą Džiunglės, apšviestos tik mėnesienos, jį baugino. Išpiltas gausaus prakaito jis muistėsi, stengdamasis įveikti vis dar už nugaros skausmingai surakintas rankas apėmusį mėšlungį.

Priešais jį žingsniavo direktorė Sato, ramiai traukdama cigaretę — šis

veiksmas rūpestingai prižiūrimoje uždaroje aplinkoje prilygo ekologiniam terorizmui. Dūmų debesyse ir mėnesienoje, sklindančioje pro stiklo lubas, jos veidas atrodė kone demoniškas.

— Vadinasi, — toliau kalbėjo Sato, — kai jūs šį vakarą atvykote į Kapitolijų ir sužinojote, kad aš jau čia esu... jūs apsisprendėte. Užuot prisistatęs man, patyliukais nusileidote į SBB lygmenį, keldamas visiems didelius pavojus užpuolėte viršininką Andersoną ir mane, o paskui padėjote pabėgti Lengdonui, nešinam piramide ir jos viršūne. — Ji pasitrynė petį. — Įdomus sprendimas.

Jei reikėtų spręsti dar kartą, pasielgčiau lygiai taip pat, pamanė Belamis.

— Kur Piteris? — piktai paklausė jis.

— Iš kur *man* žinoti? — atsakė Sato.

— Jūs, atrodo, žinote visa kita! — atšovė jai Belamis, nė nemėgindamas slėpti įtarimo, kad laiko ją atsakinga už visus šiuos įvykius. — Jūs žinojote, kad reikia eiti į Kapitolijaus pastatą. Žinojote, kad reikia surasti Robertą Lengdoną. Net žinojote, kad reikia peršviesti Lengdono krepšį, o jame rasti piramidės viršūnę. Aišku, kad kažkas jums teikia informaciją.

Sato šaltai nusijuokė ir žingtelėjo arčiau.

— Pone Belami, ar *dėl to* jūs mane užpuolėte? Manote, kad aš priklausau *priešams*? Manote, kad mėginu pagrobti jūsų piramidę? — Sato užsitraukė cigaretę ir išpūtė pro šnerves dūmus. — Atidžiai paklausykite. Niekas geriau už mane nesupranta, kaip svarbu saugoti paslaptį. Aš, kaip ir jūs, tikiu, kad yra informacijos, kurios negalima atskleisti masėms. Tačiau šį vakarą, deja, vyksta dalykai, kurių svarbos jūs, atrodo, neįstengėte suvokti. Žmogus, kuris pagrobė Piterį Solomoną, turi didžiulę galią... galią, kurios jūs kol kas nesuprantate. Tikėkite manimi, jis yra tikra vaikščiojanti laikrodinė bomba... jis gali pradėti seką įvykių, kurie iš esmės pakeis mums pažįstamą pasaulio tvarką.

— Nesuprantu, — Belamis pasimuistė, judindamas skaudamas nuo antrankių rankas.

— Jums nė *nereikia* suprasti. Privalote paklusti. Šiuo metu vienintelė mano viltis užkirsti kelią didžiulei katastrofai — bendradarbiauti su šiuo žmogumi... duoti jam tai, ko jis nori. O tai reiškia, kad jūs paskambinsite ponui Lengdonui ir liepsite jam pasiduoti drauge su piramide ir su jos viršūne. Atsidūręs mano priežiūroje, Lengdonas iššifruos piramidės įrašą, gaus informaciją, kurios reikalauja tas žmogus, ir duos jam viską, ko tik šis paprašys.

Pasakys, kur yra suktiniai laiptai, vedantys į Senovės Slėpinius?

— Aš negaliu. Esu davęs slaptumo priesaiką.

Sato pratrūko:

— Man nė velnio nerūpi, ką ten jūs davėte, įmesiu jus į kalėjimą kaip...

— Gąsdinkite kiek norite, — tvirtai atsakė Belamis. — Aš su jumis nebendradarbiausiu.

Sato giliai įkvėpė ir prakalbo šiurpiu šnabždesiu.

— Pone Belami, juk jūs nė neįsivaizduojate, kas čia šiąnakt vyksta, tiesa?

Įtempta tyla truko keletą sekundžių; galiausiai ją nutraukė Sato telefono skambutis. Ji įkišo ranką į kišenę ir skubiai išsitraukė telefoną.

— Kalbėkite, — atsiliepė ir įdėmiai išklausė atsakymą. — Kur dabar jų taksi? Ar ilgai? Na, gerai. Atvežkite juos į JAV Botanikos sodą. Tarnybinis įėjimas. Tik būtinai atneškite man tą prakeiktą piramidę ir jos viršūnę.

Sato baigė pokalbį ir patenkinta nusišiepė, atsisukusi į Belamį.

— Na, ką gi... atrodo, greit jūsų ir visai nebereikės.

75 skyrius

Robertas Lengdonas bukai spoksojo į tolį, pernelyg pavargęs, kad paragintų vos šliaužiantį taksi vairuotoją padidinti greitį. Greta sėdinti Ketrina irgi nutilo — atrodo, ją priveikė nesugebėjimas suprasti, kuo ta piramidė tokia nepaprasta. Jie dar kartą aptarė viską, ką žinojo apie piramidę, apie viršūnę ir keistus šio vakaro įvykius, tačiau niekaip neįstengė sugalvoti, kaip šią piramidę išvis galima laikyti kokią nors vietą rodančiu žemėlapiu.

Jeova Sanctus Unus? The secret hides within The Order?

Paslaptingasis pašnekovas pažadėjo atsakyti į klausimus, jei jiems pavyks su juo susitikti konkrečioje vietoje. Prieglobstis Romoje, į šiaurę nuo Tibro. Lengdonas žinojo, kad Amerikos įkūrėjai „naująją Romą“ gana greitai pervadino Vašingtonu, tačiau jų svajonių detalės išliko: Tibro vandenys iki šiol įteka į Potomaką, senatoriai iki šiol renkasi pastate, atkartojančiame Šv. Petro baziliką, o seniai užgesintą Rotondos ugnį iki šiol sergsti Vulkanas ir Minerva.

Atrodo, atsakymai, kurių taip ieško Lengdonas ir Ketrina, laukia jų vos už keleto mylių. *Masačusetso prospektu į šiaurės vakarus*. Jų kelionės tikslas iš tiesų yra prieglobstis... esantis į šiaurę nuo Vašingtono Tibro upelio. Lengdonas pamanė, kad vairuotojas kažkodėl labai delsia.

Staiga Ketrina atsitiesė tarsi kažką supratusi.

— Dieve mano, Robertai! — Ji išblyškusi atsisuko į jį. Akimirką dvejojo, paskui labai tvirtai ištarė: — Mes važiuojame ne ten!

— Ne, viskas gerai, — paprieštaravo Lengdonas. — Masačusetso prospektu į šiaurės va...

— Ne! Norėjau pasakyti, kad mes važiuojame ne į tą vietą!

Lengdonas nieko nebesuprato. Jis jau buvo papasakojęs Ketrinai, kaip suprato, kurią vietą turėjo galvoje paslaptingasis pašnekovas. *Joje yra dešimt akmenų nuo Sinajaus kalno, vienas iš paties dangaus, o kitame regėti tamsaus Luko tėvo veidas.* Tik vienas pastatas visame pasaulyje gali tuo pasigirti. Būtent prie jo dabar ir važiuoja taksi.

— Ketrina, aš neabejoju, kad vietą atspėjau teisingai.

— Ne! — sušuko ji. — Mums ten nebereikia. Aš supratau, ką reiškia piramidė ir jos viršūnė! Supratau, koks čia reikalas!

Lengdonas apstulbo.

— Tu viską supratai?

— Taip! Mums reikia važiuoti į Laisvės aikštę!

Lengdonas visai sutriko. Laisvės aikštė buvo netoli, tačiau ji atrodė neturinti nieko bendra su jų paieškomis.

— *Jeova Sanctus Unus!* — kalbėjo Ketrina. — Vienintelis tikrasis žydų Dievas. *Žydų* šventasis simbolis yra Dovydo žvaigždė, Saliamono antspaudas, svarbus masonų simbolis! — Ji išsitraukė iš kišenės dolerio banknotą. — Duok man parkerį.

Nieko nebesuprasdamas Lengdonas išėmė iš švarko kišenės parkerį.

— Žiūrėk. — Ji pasidėjo dolerio banknotą ant šlaunies ir parkeriu ėmė rodyti reverse išspausdintą Didįjį antspaudą. — Jei ant Jungtinių Valstijų Didžiojo antspaudo uždėsi Saliamono antspaudą... — Tiesiai ant piramidės ji nubrėžė Dovydo žvaigždės simbolį. — Žiūrėk, kas išeina!

Lengdonas pažvelgė į banknotą, paskui į Ketriną tokiu žvilgsniu, tarsi laikytų ją pamišėle.

— Robertai, žiūrėk atidžiau. Nejau nematai, ką aš *rodau?*

Jis vėl pažvelgė į jos piešinį.

Kokius čia niekus ji šneka? Lengdonui jau buvo tekę matyti šį vaizdą. Jį mėgo sąmokslo teorijų rezgėjai, laikantys įrodymu, kad šaliai kuriantis masonai viskam darė slaptą įtaką. Uždėjus šešiakampę žvaigždę tiesiai ant JAV Didžiojo antspaudo, viršutiniame žvaigždės spindulyje kaip tik sutelpa visareginti masonų akis... o dar keisčiau tai, kad likę penki spinduliai aiškiai nukreipti į raides, sudarančias žodį M-A-S-O-N.

— Ketrina, tai tik sutapimas, be to, niekaip nesuprantu, ką jis turi bendra su Laisvės aikšte.

— Pažiūrėk atidžiau! — jau beveik piktai paliepė ji. — Tu nežiūri, kur aš *rodau!* Štai čia. Nejau nematai?

Netrukus Lengdonas pamatė.

CŽV operatyvininkas Terneris Simkinsas stovėjo prie Adamso pastato, tvirtai spausdamas prie ausies mobilųjį telefoną ir stengdamasis įsiklausyti į pokalbį, vykstantį galinėje taksi sėdynėje. Kažkas ką tik atsitiko. Jo komanda jau rengėsi lipti į sraigtasparnį „Sikorsky UH-60“, nuskristi į šiaurės vakarus ir blokuoti kelią, bet padėtis, atrodo, bus pasikeitusi.

Prieš kelias sekundes Ketrina Solomon pradėjo įtikinėti, kad jie važiuoja ne ten, kur reikia. Jos aiškinimai — kuriuose buvo minimas dolerio banknotas ir Dovydo žvaigždė — komandos vadovui atrodė visiškai beprasmiai; panašu, kad tą patį manė ir Robertas Lengdonas. Bent iš pradžių. Tačiau netrukus, regis, Lengdonas suprato, ką ji nori pasakyti.

— Dieve mano, tu juk teisi! — aiktelėjo Lengdonas. — Kaip aš anksčiau nepamačiau!

Staiga Simkinsas išgirdo beldimą į vairuotojo pertvarą, netrukus ji atsidarė.

— Mūsų planai pasikeitė! — sušuko Ketrina vairuotojui. — Vežkite į Laisvės aikštę!

— Laisvės aikštę? — išsigandęs paklausė vairuotojas. — Ne į šiaurės vakarus Masačusetso prospektu?

— Nebe! — suriko Ketrina. — Laisvės aikštė! Čia pasukite į kairę! Čia! ČIA!

Agentas Simkinsas išgirdo, kaip automobilis suka už kampo. Ketrina susijaudinusi kažką aiškino Lengdonui, minėdama garsiąją bronzinę Didžiojo antspaudo atlieją aikštės grindinyje.

— Ponia, tik noriu pasitikrinti, — įsiterpė kupinas įtampos vairuotojo balsas. — Mes važiuojame į Laisvės aikštę — Pensilvanijos ir Tryliktosios gatvių sankryžą?

— Taip! — atsakė Ketrina. — Paskubėkit!

— Čia labai arti. Dvi minutės.

Simkinsas nusišypsojo. *Šaunuolis, Omarai.* Lėkdamas prie laukiančio sraigtasparnio, jis šūktelėjo savo komandos nariams:

— Mes juos turim! Laisvės aikštė! Judam!

76 skyrius

Laisvės aikštė — tai žemėlapis.

Aikštė yra Pensilvanijos prospekto ir Tryliktosios gatvės sankryžoje, jos mozaikiniame akmeniniame grindinyje vaizduojamos Vašingtono gatvės, kokias jas buvo sukūręs Pjeras L'Anfanas. Aikštė yra turistų traukos centras — ne tik dėl to, kad vaikščioti po milžinišką žemėlapį labai smagu, bet ir dėl to, kad Martinas Liuteris Kingas Jaunesnysis, kurio garbei aikštė pavadinta Laisvės vardu, netoliese esančiame „Vilardo" viešbutyje parašė beveik visą garsiąją savo kalbą „Mano svajonė".

Vašingtono taksi vairuotojui Omarui Amiranai dažnai tekdavo vežti turistus į Laisvės aikštę, bet šį vakarą du jo keleiviai tikrai nebuvo ištroškę gėrėtis vaizdais. *Juos vejasi CŽV?* Omarui vos spėjus sustoti prie šaligatvio, vyras ir moteris puolė iš automobilio.

— Laukite čia! — paliepė Omarui vyriškis tvido švarku. — Mes tuojau grįšime!

Omaras žiūrėjo, kaip keleiviai lekia į plačią atviro žemėlapio erdvę, apžiūrinėja susikertančias gatves, rodo jas pirštais ir kažką šaukia. Omaras čiupo ant prietaisų skydelio gulintį mobilųjį telefoną.

— Pone, ar jūs dar klausote?

— Taip, Omarai! — sušuko balsas, sunkiai girdimas per kažkokį triukšmą. — Kur jie dabar?

— Išlipo, žiūri žemėlapį. Atrodo, kažko ieško.

— Neišleiskite jų iš akių! — suriko agentas. — Mes tuoj!

Omaras stebėjo, kaip bėgliai surado garsųjį Didįjį antspaudą — vieną iš didžiausių kada nors išlietų bronzinių medalionų. Pastovėję prie jo, ėmė greitai rodyti pirštais pietryčių pusėn. Paskui vyriškis tvido švarku pasileido bėgti į taksi. Omaras greitai padėjo telefoną ant prietaisų skydelio, o vyriškis uždusęs pasilenkė prie durų.

— Kurioje pusėje Aleksandrija Virdžinijos valstijoje? — paklausė jis.

— Aleksandrija? — Omaras parodė į pietryčius, ten pat, kur ką tik rodė vyras ir moteris.

— Taip ir žinojau, — tyliai sušnibždėjo vyras. Jis atsisuko ir sušuko moteriai: — Tu teisi! Aleksandrija!

Moteris parodė kitapus aikštės šviečiantį užrašą „Metro“.

— Ten tiesiai veža Mėlynoji linija. Mums reikia Karaliaus gatvės stoties!

Omarą užplūdo panika. *Tik ne tai.*

Vyriškis vėl atsisuko į Omarą ir padavė jam šūsnį banknotų, kurių buvo gerokai per daug sumokėti už kelionę.

— Ačiū. Toliau susidorosime patys.

Jis tvirčiau užsimetė ant peties kelionkrepšio rankeną ir nubėgo.

— Palaukite! Galiu jus nuvežti! Aš ten dažnai važiuoju!

Tačiau buvo jau per vėlu. Vyras ir moteris lėkė per aikštę. Jie nusileido laiptais, vedančiais į centrinę metro stotį.

Omaras čiupo mobilųjį telefoną.

— Pone! Jie nubėgo į metro! Negalėjau jų sustabdyti! Jie važiuos Mėlynąja linija į Aleksandriją!

— Nesijudinkite iš vietos! — suriko agentas. — Būsiu po penkiolikos sekundžių!

Omaras pažvelgė į pluoštą banknotų, kuriuos jam padavė vyras. Viršuje buvo doleris, ant kurio jie tikriausiai rašė. Ant JAV Didžiojo antspaudo buvo nupiešta Dovydo žvaigždė. Ir iš tiesų žvaigždės spinduliai rodė į raides, iš kurių susidėjo žodis *MASON*.

Staiga Omaras pajuto aplink kurtinamą vibraciją, tarsi į jo automobilį būtų atsitrenkęs traktorius. Jis pakėlė akis, bet gatvė buvo tuščia. Triukšmas stiprėjo, staiga iš tamsaus dangaus išniro glotnus juodas sraigtasparnis ir nusileido pačiame aikštės žemėlapio viduryje.

Iš jo iššoko grupė žmonių juodais drabužiais. Dauguma jų nubėgo link metro stoties, o vienas pasuko prie Omaro automobilio. Jis atplėšė keleivio dureles.

— Omarai? Tai jūs?

Omaras linktelėjo, neįstengdamas pratarti nė žodžio.

— Ar jie sakė, kur važiuoja? — griežtai paklausė agentas.

— Į Aleksandriją! Karaliaus gatvės stotį, — atsakė Omaras. — Pasisiūliau juos nuvežti, bet...

— Ar jie sakė, *ko ieškos* Aleksandrijoje?

— Ne! Apžiūrėjo aikštėje Didžiojo antspaudo atlieją, tada paklausė apie Aleksandriją ir sumokėjo šituo. — Jis padavė agentui dolerio banknotą su keistąja diagrama. Agentui apžiūrinėjant banknotą, Omarui staiga nušvito protas. *Masonai! Aleksandrija!* Aleksandrijoje stovi vienas žymiausių masoniškų Amerikos pastatų. — Štai kas! — sušuko jis. — Džordžo Vašingtono masoniškas memorialas! Jis kitoje Karaliaus gatvės stoties pusėje!

— Taip ir yra, — tarė agentas, tikriausiai pats padaręs tą pačią išvadą, o iš stoties prie jo bėgo kiti agentai.

— Paleidome! — sušuko vienas iš jų. — Ką tik išvažiavo Mėlynosios linijos traukinys! Apačioje jų nėra!

Agentas Simkinsas pažvelgė į laikrodį ir vėl atsisuko į Omarą.

— Kiek laiko važiuoja traukinys iki Aleksandrijos?

— Mažiausiai dešimt minučių. Gal daugiau.

— Omarai, tu puikiai susidorojai. Ačiū.

— Jums ačiū. Kas čia buvo?

Bet agentas Simkinsas jau bėgo atgal prie sraigtasparnio, pakeliui šaukdamas:

— Karaliaus gatvės stotis! Turime ten būti anksčiau už juos!

Apstulbęs Omaras stebėjo, kaip pakyla didelis juodas paukštis. Jis skubiai pasuko į pietus, perlėkė Pensilvanijos prospektą ir ūždamas dingo naktyje.

Apačioje, po taksi vairuotojo kojomis, nuo Laisvės aikštės greitėdamas tolo traukinys. Jame vos atgaudami kvapą sėdėjo Robertas Lengdonas ir Ketrina Solomon; nė vienas iš jų netarė nė žodžio, o traukinys lėkė į jiems reikalingą vietą.

77 skyrius

Prisiminimai visad prasidėdavo vienodai.

Jis krenta... atbulas lekia į ledu sukaustytą upę gilaus tarpeklio apačioje. Viršuje negailestingos pilkos Piterio Solomono akys žvelgia į jį pro Androso pistoleto taikiklį. Krintant pasaulis atsitraukė, viskas dingo, jį apgaubė debesys miglos, kylančios nuo aukščiau šniokščiančio krioklio.

Vieną akimirką viskas atrodė balta tarsi danguje.

Paskui jis atsitrenkė į ledą.

Šaltis. Tamsa. Skausmas.

Jis vartaliojosi... velkamas galingos jėgos, negailestingai daužančios jį į akmenis neįsivaizduojamai šaltoje tuštumoje. Plaučius, ištroškusius oro, vėrė skausmas, tačiau krūtinės raumenys šaltyje taip susitraukė, kad neįstengė net įkvėpti.

Aš po ledu.

Netoli krioklio ledas buvo plonesnis, tikriausiai dėl urduliuojančio vandens, ir Androsas, jį pralaužęs, įkrito upėn. Srovė jį nešė žemyn, įkalintą po perregimo-

mis lubomis. Jis nagais iš apačios kabinosi į ledą, stengdamasis jį pralaužti ir iškilti viršun, tačiau nebuvo už ko užsikabinti. Veriantis skausmas petyje nuo kulkos žaizdos buvo bebaigiąs praeiti, beveik nebebuvo justi nė šratų paliktų sužeidimų maudulio: viską užgožė šaltyje stingstančio kūno pulsavimas.

Srovė sustiprėjo, permetė jį per upės vingį. Kūnas rėkte rėkė, reikalaudamas deguonies. Staiga jis įsipainiojo į šakas, užkliuvęs už vandenin įkritusio medžio. *Mąstyk!* Jis iš paskutiniųjų įsikabino į šaką, jos prisilaikydamas pakilo arčiau paviršiaus ir rado vietą, kurioje šaka buvo pervėrusi ledą. Pirštų galais apčiuopė mažulytę atvirą vandens telkinio vietą aplink šaką ir ėmė trupinti ledo kraštus, stengdamasis ją padidinti: kartą, kitą, ir dar, kol ertmė pradėjo didėti, pasidarė gerų dešimties centimetrų.

Atsirėmęs į šaką jis užvertė galvą ir prispaudė prie angos burną. Į plaučius atplūdęs žiemos oras atrodė šiltas. Staigus deguonies antplūdis pažadino viltį. Jis kojomis užsiropštė ant medžio kamieno ir stipriai pasistūmė viršun pečiais bei nugara. Ledas aplink nukritusį medį ir taip buvo silpnesnis, subadytas šakų, tad jam galingomis kojomis įsirėmus į kamieną pečiai ir nugara pramušė ledą ir su traškesiu išlindo į žiemos naktį. Plaučius užplūdo oras. Dar beveik visas panięs vandenyje, sutelkęs paskutines jėgas ėmė rangytis, sprausdamasis viršun, stumdamasis kojomis, traukdamasis rankomis, kol galiausiai visai išniro iš vandens ir netekęs kvapo griuvo ant lygaus ledo.

Androsas nusitraukė permirkusią slidininko kaukę ir įsikišo ją į kišenę, prieš tai dirstelėjęs aukštyn, ar nematyti Piterio Solomono. Vaizdą užstojo upės vingis. Krūtinę vėl ėmė deginti. Jis tyliai užstūmė medžio šaką ant susidariusios eketės, norėdamas ją paslėpti. Rytą eketė vėl bus užšalusi.

Kai Androsas šlubčiodamas pasiekė mišką, pradėjo snigti. Jis nė nesuvokė, kiek laiko bėgo, kol galiausiai išlindo iš miško į krantinę prie siauro plento. Buvo baisiai sušalęs, kone kliedintis. Snigo smarkiau, tik staiga tolumoje sužibo automobilio šviesos. Androsas ėmė smarkiai mojuoti rankomis, ir vienišas sunkvežimukas iškart sustojo. Jis buvo su Vermonto valstijos numeriais. Iš kabinos iššoko senis raudonais languotais marškiniais.

Androsas prisvirduliavo artyn, susiėmęs kraujais srūvančią krūtinę.

— Mane pašovė... medžiotojai! Man reikia... į ligoninę!

Senis, nė minutės nedvejodamas, padėjo Androsui įlipti į keleivio vietą ir įjungė šildymą.

— Kur artimiausia ligoninė?

Androsas nežinojo, bet parodė pietų pusėn.

— Išsukti pirmame kelyje.

Mes važiuojam ne į ligoninę.

Rytojaus dieną buvo paskelbta dingusio senio iš Vermonto paieška, tačiau niekas taip ir nesužinojo, *kur ir kada* jis prapuolė, keliaudamas iš Vermonto per siaučiančią sniego pūgą. Niekas nesusiejo jo dingimo su kita naujiena, rytojaus dieną paskelbta per visas žinių laidas — sukrečiančia Izabelės Solomon žmogžudystės istorija.

Atsipeikėjęs Androsas pamatė gulįs apleistame kambaryje pigiame, žiemai uždarytame motelyje. Jis prisiminė, kaip įsilaužė į kambarį, suplėšytomis paklodėmis apsitvarstė žaizdas ir įsirausęs į siaurą lovą apsikrovė pelėsiais atsiduodančiomis antklodėmis. Jautėsi išbadėjęs.

Nušlubavęs į vonią, plautuvėje pamatė krūvelę kruvinų šratų. Lyg per miglą atsiminė, kaip išlaupė juos sau iš krūtinės. Pakėlęs akis į nešvarų veidrodį, nenoromis nusivyniojo kraujais permirkusius tvarsčius ir apžiūrėjo padarytą žalą. Kieti krūtinės ir pilvo raumenys sulaikė smulkius, paukščiams šaudyti skirtus šratus, tačiau kitados buvusį tobulą kūną visai sudarkė paviršinės žaizdos. Vienintelė Piterio Solomono paleista kulka, atrodo, bus perėjusi kiaurai, palikusi petyje tik kruviną skylę.

Užvis blogiausia, kad Androsui nepavyko gauti to, dėl ko čia atkeliavo. *Piramidės*. Iš alkio suurzgė skrandis, Androsas nuklibinkščiavo laukan, prie sunkvežimuko, tikėdamasis ten rasti ko nors užvalgyti. Mašiną dengė storas sniego sluoksnis, ir Androsas pamėgino prisiminti, kiek laiko pramiegojo šiame sename motelyje. *Dėkui Dievui, kad prabudau*. Kabinoje Androsas maisto nerado, užtat pirštinių dėtuvėje aptiko nuskausminamųjų vaistų, skirtų artrito kamuojamiems ligoniams. Saują tablečių įsimetė į burną ir užvalgė sniegu.

Noriu valgyti.

Po kelių valandų iš už motelio pajudėjęs sunkvežimukas nebuvo nė kiek panašus į tą, kuris prieš dvi dienas čia atvažiavo. Nebebuvo kėbulo uždangalo, ratų gaubtų, lipdukų, apdailos. Nebeliko ir Vermonto valstijos numerių — vietoje jų Androsas pritaisė prie motelio šiukšlių konteinerio rasto seno automobilio numerius; į šį konteinerį jis sumetė kruvinas paklodes, šratus ir visus kitus savo buvimo motelyje daiktinius įrodymus.

Androsas neketino atsisakyti minties gauti piramidę — tiesiog kol kas reikia palaukti. Dabar svarbiausia — pasislėpti, išgyti, o pirmiausia — pavalgyti. Pakelėje jis rado užkandinę, kurioje iki soties prisirijo kiaušinienės, šoninės, pakeptų bulvių, išgėrė tris stiklines apelsinų sulčių. Baigęs užsisakė dar maisto išsinešti. Važiuodamas toliau Androsas įsijungė seną sunkvežimio radiją. Nuo pat savo atvykimo jis nebuvo matęs nei laikraščių, nei televizoriaus, todėl baisiai apstulbo išgirdęs vietos radijo stoties perduodamas žinias.

— FTB pareigūnai, — kalbėjo pranešėjas, — tęsia paieškas ginkluoto as-

mens, kuris prieš dvi dienas įsibrovė į Izabelės Solomon namus Potomake ir ją nužudė. Manoma, kad žudikas įkrito per ledą į upę ir srovė jį išnešė į jūrą.

Androsas sustingo. *Nužudė Izabelę Solomon?* Toliau važiavo nuščiuvęs, atidžiai klausydamasis išsamesnių naujienų.

Metas sprukti iš čia kur nors labai labai toli.

Iš apartamentų Aukštutiniame Vestsaide vėrėsi kvapą gniaužianti Centrinio parko panorama. Androsas pasirinko šį butą dėl to, kad už langų vilnijanti žalumos gausa jam priminė prarastus Adrijos jūros vaizdus. Jis žinojo, kad turėtų džiaugtis išlikęs gyvas, tačiau džiaugsmo nebuvo. Niekaip neapleido tuštumos jausmas, ir netrukus jis susivokė negalįs atsikratyti minčių apie nevykusį mėginimą pavogti Piterio Solomono piramidę.

Daug valandų Androsas praleido rinkdamas informaciją apie masonų piramidės legendą, ir nors, atrodo, ekspertai nebuvo tikri, ar piramidė išvis egzistuoja, tačiau pripažino, kad ji tikrai žada neapsakomą išmintį ir galią. *Masonų piramidė egzistuoja*, pasakė sau Androsas. *Niekas negali paneigti mano turimos informacijos.*

Likimo dėka Androsas buvo atsidūręs visai arti piramidės, todėl žinojo, kad ignoruoti ją — tas pat, kaip laikyti rankose loteriją laimėjusį bilietą, tačiau nenueiti atsiimti paties laimėjimo. *Aš esu vienintelis šiuo metu gyvenantis žmogus, nepriklausantis masonams, kuris žino, kad piramidė iš tiesų egzistuoja... o ką jau kalbėti apie tai, kad žinau, kas ją saugo.*

Ėjo mėnesiai, Androso kūnas sugijo, tačiau jis pats jau nebebuvo tas pasipūtęs gražuolis, koks gyveno Graikijoje. Liovėsi sportuoti, liovėsi gėrėtis savo nuogumu veidrodyje. Juto, kad kūne pradeda rodytis senėjimo ženklai. Kitados buvusią nepriekaištingą odą vagojo randų ir randelių tinklas, ir tai jį dar labiau slėgė. Iki šiol negalėjo atsisakyti nuskausminamųjų vaistų, kurių padedamas tąsyk išgijo, ir jautė, kad pamažu grįžta prie to paties gyvenimo būdo, dėl kurio kitados atsidūrė Soganliko kalėjime. Tačiau jam tai nerūpėjo. *Kūno troškimai yra kūno troškimai.*

Vieną vakarą jis Grinvič Vilidže pirko narkotikų iš žmogaus, ant kurio dilbio buvo ištatuiruotas ilgas, zigzagu kertantis žaibas. Androsas paklausė, kas čia, ir žmogus atsakė, jog tatuiruotė slepia ilgą randą, likusį po automobilio avarijos.

— Matydamas tą randą, aš kasdien prisimindavau avariją, — pasakė jam prekeivis, — todėl nusprendžiau virš jo ištatuiruoti galios ženklą. Perėmiau valdžią į savo rankas.

Tą patį vakarą, apkvaitęs nuo ką tik įsigytų narkotikų, Androsas įšlitiniavo į artimiausią tatuiravimo saloną ir nusimetė marškinius.

— Noriu paslėpti šituos randus, — paskelbė jis. *Noriu perimti valdžią į savo rankas.*

— Paslėpti? — tatuiruotojas nužvelgė jo krūtinę. — *Kuo?*

— Tatuiruotėmis.

— Na, taip... aš klausiau, *kokiomis* tatuiruotėmis?

Androsas gūžtelėjo pečiais — jis viso labo norėjo paslėpti bjaurius, praeitį menančius pėdsakus.

— Nežinau. Parinkit pats.

Meistras papurtė galvą ir padavė Androsui brošiūrą apie seną šventą tatuiravimo tradiciją.

— Ateikite, kai būsite pasirengęs.

Androsas netruko išsiaiškinti, kad Niujorko viešojoje bibliotekoje yra penkiasdešimt trys knygos apie tatuiruotes, ir per kelias savaites visas jas perskaitė. Grįžus skaitymo aistrai, jis pradėjo tąsyti knygų prikrautas kuprines iš bibliotekos į savo butą ir atgal, godžiai, ryte rydamas jas skaitė, kartais žvilgteldamas pro langą į Centrinį parką.

Knygos apie tatuiruotes atvėrė keistą naują pasaulį, apie kurio egzistavimą Androsas nė neįtarė — simbolių, mistikos, mitologijos ir magijos pasaulį. Kuo daugiau jis skaitė, tuo aiškiau suvokė, koks kitados buvo aklas. Jis pradėjo užsirašinėti savo mintis į bloknotus, piešti eskizus, fiksuoti keistus sapnus. Kai bibliotekoje nebegalėjo rasti to, kas jį domina, pradėjo mokėti prekiautojams retomis knygomis, kurie parūpindavo jam ezoteriškiausių pasaulio tekstų.

De Praestigiis Daemonum... Lemegeton... Ars Almadel... Grimorium Verum... Ars Notoria... ir taip toliau, ir taip toliau. Jis visa tai perskaitė, kasdien vis tvirčiau įsitikindamas, kad pasaulyje dar liko begalė paslėptų lobių. *Yra paslapčių, kurios nesuvokiamos žmogaus protui.*

Netrukus jis aptiko Alisterio Kraulio, XX a. pradžios mistiko ir vizionieriaus, raštus — Bažnyčia buvo paskelbusi Kraulį „blogiausiu kada nors žemėje gyvenusiu žmogumi". *Menkapročiai visada labai bijo talentų.* Androsas skaitė apie ritualų ir užkalbėjimų galias. Jis sužinojo, kad tinkamai ištarti šventi *žodžiai* veikia tarsi raktai, atveriantys duris į kitus pasaulius. *Už šio pasaulio yra kitas, šešėlinis... iš kurio aš galiu semtis jėgų.* Androsas siekė pažaboti jo galias, tačiau jis žinojo, kad prieš tai reikia atlikti tam tikras užduotis ir laikytis tam tikrų taisyklių.

Tapk šventybe, rašė Kraulis. *Padaryk save šventu.*

Senovinis „šventųjų darymo" ritualas kitados buvo privalomas visiems. Žmonės visada, — pradedant senovės žydais, deginusiais laužuose aukas Šventyklai, majais, kirtusiais žmonėms galvas ant Čičen Icos piramidžių viršūnių, ir

baigiant Jėzumi Kristumi, kuris paaukojo savo kūną ant kryžiaus, — puikiai suprato, kad Dievas reikalauja aukų. Aukojimas, lotyniškai *sacrifice* — pirmykštis ritualas, kuriuo žmonės pelnydavo dievų malones ir patys pasidarydavo šventi.

Sacra — šventas.

Face — daryti.

Ir nors aukojimo ritualas seniausiai pamirštas, jo galia išliko. Šį meną puoselėja saujelė šiuolaikinių mistikų, tarp jų ir Alisteris Kraulis; laikui bėgant jie jį ištobulino ir pamažu pavertė save aukštesnėmis būtybėmis. Androsas troško irgi save permainyti taip, kaip padarė jie. Tačiau puikiai suprato, kad tam reikės peržengti pavojingą ribą.

Tik kraujas skiria tamsą nuo šviesos.

Vieną naktį į Androso butą pro atvirą vonios langą įskrido varna ir įkliuvo tarp sienų. Androsas stebėjo, kaip paukštis kurį laiką blaškėsi ir galiausiai nurimo, tarsi susitaikęs su tuo, kad ištrūkti neįmanoma. Androsas jau buvo pakankamai daug sužinojęs, kad suprastų jam duotą ženklą. *Mane ragina eiti pirmyn.*

Suspaudęs rankoje paukštį jis atsistojo virtuvėje prie savadarbio altoriaus ir iškėlęs aukštyn aštrų peilį garsiai ištarė užkeikimus, kuriuos buvo išmokęs atmintinai.

Camiach, Eomiahe, Emial, Macbal, Emoii, Zazean... švenčiausiais Asamajano knygoje paminėtų angelų vardais užkeikiu tave — padėk man atlikti šį veiksmą vienintelio tikrojo Dievo vardu.

Androsas nuleido peilį ir persmeigė stambią kraujagyslę dešiniajame persigandusio paukščio sparne. Varna paplūdo kraujais. Stebėdamas, kaip raudonas skystis liejasi į metalinę, specialiai padėtą taurę, jis pajuto ore netikėtą vėsumos dvelktelėjimą. Ir vis dėlto tęsė tai, ką buvo pradėjęs.

— *Visagali Adonajau, Aratronai, Ašajau, Elohim, Eloi, Elionai, Ašer Eheje, Šadai... ateik man į pagalbą, kad šis kraujas įgytų galią ir paveiktų viską, ko aš užsigeisiu, ir viską, ko aš pareikalausiu.*

Tą naktį jis sapnavo paukščius... milžinišką feniksą, kylantį iš skaisčiai liepsnojančios ugnies. Rytą atsibudo kupinas energijos, kurios nebuvo jutęs nuo pat vaikystės. Pabėgiojo parke — nubėgo toliau ir greičiau, negu anksčiau įsivaizdavo galįs. Kai nebeįstengė toliau bėgti, sustojo ir padarė keletą atsispaudimų ir prisitraukimų. Paskui pakartojo dar kartą, dar. Ir vis tiek energija liejosi per kraštus.

Naktį ir vėl sapnavo feniksą.

Į Centrinį parką vėl atėjo ruduo, žvėreliai bėginėjo ieškodami maisto žiemai. Androsas neapkentė šalčio, bet jo rūpestingai paslėpti spąstai kasdien būdavo

pilni žiurkių bei voveraičių. Jis nešdavosi jas kuprinėje namo ir ten atlikdavo vis sudėtingesnius ritualus.

Emanueli, Masiajau, Jodai, Tu, Vodai... meldžiu, pripažink mane vertu.

Kraujo ritualai teikė jam gyvybinių jėgų. Androsas kasdien jautėsi vis jaunesnis. Jis ir toliau dieną naktį skaitė — senovinius mistinius tekstus, viduramžių epines poemas, ankstyvųjų filosofų kūrinius, ir kuo daugiau įgijo žinių apie tikrąją daiktų prigimtį, tuo aiškiau suprato, kad žmonijai nebėra nė mažiausios vilties. *Žmonės akli... jie be tikslo klaidžioja po pasaulį, kurio niekada neįstengs suprasti.*

Androsas tebebuvo žmogus, tačiau jis juto pradedąs virsti kažkuo kitu. Didesniu. Šventu. Jo galingas kūnas prabudo iš miego ir tapo dar stipresnis, negu buvo kada nors anksčiau. Galiausiai jam paaiškėjo tikroji jo paskirtis. *Mano kūnas — tai indas, saugantis didžiausią turtą... protą ir sielą.*

Androsas žinojo, kad tikrosios jo galimybės dar anaiptol neįgyvendintos, todėl siekė prasiskverbti giliau. *Kokia mano lemtis?* Visuose senovės tekstuose rašoma apie gėrį ir blogį... ir apie tai, kad žmogus privalo pasirinkti vieną iš jų. *Aš jau seniai pasirinkau*, suvokė jis, tačiau nejautė jokios atgailos. *Argi blogis nėra prigimties dėsnis?* Tamsa keičia šviesą. Chaosas kyla iš tvarkos. Entropija — pamatinis gamtos dėsnis. Viskas suyra. Tobulos sandaros kristalas galiausiai subyra į dulkių daleles.

Visada yra tų, kurie kuria... ir tų, kurie griauna.

Tik perskaitęs Džono Miltono „Prarastąjį rojų“ Androsas pamatė prieš save savo likimą. Jis skaitė apie didį nupuolusį angelą... karingą demoną, kilusį į kovą prieš šviesą... narsų angelą, vardu Molokas.

Molokas vaikščiojo žeme nelyginant dievas. Vėliau Androsas sužinojo, kad išvertus į senovės kalbą angelo vardas buvo Malachas.

Toks bus ir mano vardas.

Kaip visi didieji persimainymai, šis prasidėjo nuo aukojimo... bet aukotos ne žiurkės, ne paukščiai. Ne, šiam persimainymui prireiks *tikros* aukos.

Yra tik vienintelė tikra auka.

Staiga jam viskas stojo taip aišku, kaip dar niekada nebuvo per visą gyvenimą. Materializavosi jo lemtis. Tris dienas jis nesustodamas margino didelį popieriaus lapą. Baigęs pamatė, kad sukūrė savęs — tokio, kokiu nori tapti, — projektą.

Pakabino natūros dydžio paveikslą ant sienos ir įsižiūrėjo į jį tarsi į veidrodį.

Aš esu šedevras.

Rytojaus dieną nunešė piešinį į tatuiravimo saloną.

Jis buvo pasirengęs.

78 skyrius

Džordžo Vašingtono masoniškasis memorialas stovi ant Šaterio kalvos Aleksandrijoje, Virdžinijoje. Jį sudaro trys vienas ant kito stovintys aukštai, kurie kylant į viršų darosi vis sudėtingesnės architektūros — doreninės, joneninės ir korintinės; visas pastatas simbolizuoja žmogaus intelekto kilimą aukštyn. Aukštyn kylančio bokšto, kurio projektą įkvėpė senovės Aleksandrijos Faro švyturys, viršūnę vainikuoja egiptietiška piramidė liepsnos pavidalo fleronu.

Viduje, įspūdingoje marmuru puoštoje salėje, stūkso didžiulė bronzinė skulptūra, vaizduojanti Džordžą Vašingtoną masonų iškilmių drabužiais, o greta guli ta pati mūrininko mentė, kuria jis padėjo Kapitolijaus pastato kertinį akmenį. Virš vestibiulio kyla devyni aukštai, kurių vardai, be kitų, yra Grota, Kriptos salė ir Tamplierių koplyčia. Tarp kitų vertybių, saugomų šiame pastate, yra daugiau negu dvidešimties tūkstančių tomų masonų raštų biblioteka, stulbinama Sandoros skrynios kopija ir net Karaliaus Saliamono šventyklos sosto salės modelis.

Sraigtasparniui UH-60 skriejant žemai virš Potomako, CŽV agentas Simkinsas pažvelgė į laikrodį. *Iki jų traukinio atvykimo liko šešios minutės.* Jis garsiai iškvėpė orą ir pro langą įsižiūrėjo į horizonte švytintį masoniškąjį memorialą. Tenka pripažinti, kad ryškiai apšviestas bokštas įspūdingumu nenusileidžia nė vienam Tautos alėjos pastatui. Simkinsui neteko būti memorialo viduje, nereikės ten eiti nė šį vakarą. Jei viskas vyks, kaip suplanuota, Robertas Lengdonas ir Ketrina Solomon net neišeis iš metro stoties.

— Ana ten! — sušuko pilotui Simkinsas, rodydamas į kitoje gatvės pusėje nuo memorialo esančią Karaliaus gatvės metro stotį. Pilotas pasuko sraigtasparnį ir nutupdė jį ant žolės Šaterio kalvos papėdėje.

Lydimi nustebusių praeivių žvilgsnių, Simkinsas su savo komandos draugais išlipo iš sraigtasparnio ir nubėgo į Karaliaus gatvės stotį. Keli lipę laiptais keleiviai atšoko į šalis ir prisispaudė prie sienų, praleisdami būrį energingai bėgančių ginkluotų vyrų juodais drabužiais.

Karaliaus gatvės stotis buvo didesnė, negu tikėjosi Simkinsas: veikiausiai čia susikerta kelios traukinių linijos — Mėlynoji, Geltonoji ir Amtrako. Simkinsas pribėgo prie metro plano, kabančio ant sienos, atrado jame Laisvės aikštę ir tiesioginę traukinio liniją, vedančią į šią stotį.

— Mėlynoji linija, pietų krypties peronas! — sušuko Simkinsas. — Greičiau ten, liepkite visiems išsiskirstyti!

Agentai nuskubėjo.

Simkinsas pribėgo prie bilietų kiosko, greitai parodė pažymėjimą ir riktelėjo viduje sėdinčiai moteriai:

— Kada atvyksta kitas traukinys iš centrinės metro stoties?

Moteris regimai išsigando.

— Negaliu tiksliai pasakyti. Mėlynosios linijos traukiniai atvyksta kas vienuolika minučių. Tikslaus tvarkaraščio nėra.

— Kada atvyko paskutinis traukinys?

— Gal prieš penkias... šešias minutes? Ne daugiau.

Terneris paskaičiavo mintyse. *Puiku*. Lengdonas atvyks kitu traukiniu.

Ketrina Solomon, sėdėdama greitai lekiančiame požeminiame traukinyje, nepatogiai pasimuistė ant kietos plastiko sėdynės. Ryškios dienos šviesos lempos skaudžiai rėžė akis, teko kovoti su nenumaldomu noru bent akimirkai užmerkti vokus. Lengdonas sėdėjo greta jos tuščiame vagone ir be jokios išraiškos spoksojo į prie kojų gulintį odinį kelionkrepšį. Jo akių vokai irgi atrodė apsunkę, tarsi ritmingas vagono siūbavimas liūliuotų jį lyg lopšinė.

Ketrina pamėgino įsivaizduoti keistus daiktus, gulinčius Lengdono krepšyje. *Kam CŽV reikia šios piramidės?* Belamis sakė, kad Sato galbūt ieško piramidės todėl, kad suvokė, kokią galią ši turi. Ir vis tiek, net jei piramidė iš tiesų padeda atskleisti senovės paslapčių saugojimo vietą, Ketrinai buvo sunku patikėti, jog CŽV susidomėjo jos žadama prieiga į senovės mistikų išmintį.

Tačiau netrukus ji prisiminė, kad CŽV ne kartą buvo įkliuvusi už parapsichologijos (vadinamųjų „psi") programų, labai artimų senovės magijai ir misticizmui, vykdymą. 1995 m. vadinamasis „Žvaigždžių vartų — Skenavimo" skandalas paviešino slaptą CŽV technologiją, vadinamą nuotoliniu stebėjimu, arba tam tikrą telepatijos metodą, kurio padedamas „stebėtojas" galėdavo nutaikyti įsivaizduojamas akis į bet kokią žemės vietą ir stebėti ją, pats ten nebūdamas. Be abejo, ši technologija nenauja. Mistikai vadina ją astraline projekcija, jogai — išėjimo iš kūno patirtimi. Deja, pasibaisėję Amerikos mokesčių mokėtojai šią programą išvadino *absurdu*, ir ją teko uždaryti. Bent jau viešai.

Kad ir kaip tai atrodytų ironiška, Ketrina įžvelgė aiškius CŽV panaikintųjų programų ryšius su savo pačios atradimais noetikos srityje.

Ketrinai labai knietėjo paskambinti policijai ir pasiteirauti, ar pavyko ką nors surasti Kaloramos aukštumose, bet nei ji, nei Lengdonas dabar neturėjo telefonų, o be to, šiuo metu būtų neprotinga kreiptis į valdžios institucijas — kas gali pasakyti, kaip toli siekia Sato čiuptuvai?

Kantrybės, Ketrina. Po kelių minučių jie bus saugiame prieglobstyje pas žmogų, kuris pažadėjo atsakymus. Ketrina tikėjosi, kad šie atsakymai — kad ir kokie jie būtų — padės jai išgelbėti brolį.

— Robertai, — sušnibždėjo ji, dirstelėjusi į metro planą. — Kitoje stotelėje lipam.

Lengdonas lėtai atsipeikėjo iš svajų.

— Gerai, ačiū. — Traukiniui artėjant prie stoties, jis paėmė nuo grindų krepšį ir neryžtingai pažvelgė į Ketriną. — Tikėkimės, kad pavyks apsieiti be nuotykių.

Kai Terneris Simkinsas nulėkė apačion pas savo vyrus, metro perone žmonių visiškai nebebuvo, o jo vadovaujami operatyvininkai stovėjo pasiskirstę už storų kolonų palei visą perono kraštą. Iš tunelio atsklido tolimas grumėjimas, ir jam artėjant Simkinsas pajuto į veidą plūstelint troškų šiltą orą.

Niekur nepabėgsite, pone Lengdonai.

Simkinsas atsigręžė į du agentus, kuriems buvo įsakęs drauge su juo pasilikti perone.

— Pasiruoškite pažymėjimus ir ginklus. Traukiniai važinėja automatiškai, bet juose yra konduktoriai, kurie atidaro duris. Raskite juos.

Tunelyje pasirodė traukinio priekinės šviesos, pasigirdo šaižus stabdžių cypimas. Traukiniui įlėkus į peroną ir pradėjus lėtinti greitį, Simkinsas su dviem agentais pasilenkė prie bėgių, mojuodami CŽV ženkleliais ir stengdamiesi pažvelgti tiesiai į akis konduktoriui, kol šis dar nespėjo atidaryti durų.

Traukinys greitai artėjo. Trečiame vagone Simkinsas galiausiai pamatė nustebusį konduktorių, kuris veikiausiai mėgino susivokti, kodėl trys juodai apsirengę vyrai moja jam savo ženkleliais. Simkinsas pribėgo prie traukinio, kuris jau buvo beveik visai sustojęs.

— CŽV! — sušuko Simkinsas rodydamas savo pažymėjimą. — Tik neatidarykite durų!

Traukinys praslinko pro šalį, o jis priėjo prie vagono, kuriame pamatė konduktorių, garsiai šaukdamas:

— Neatidarykite traukinio durų! Ar supratote? Neatidarykite traukinio durų!

Traukinys galutinai sustojo, konduktorius linksėjo galva, žvelgdamas plačiai išplėstomis akimis.

— Kas atsitiko? — pro šoninį langą paklausė jis.

— Neleiskite traukiniui pajudėti, — atsakė Simkinsas. — Ir neatidarykite durų.

— Gerai.

— Ar galite mus įleisti į pirmą vagoną?

Konduktorius linktelėjo. Regimai išsigandęs jis išlipo iš traukinio ir uždarė duris. Nuvedė Simkinsą ir jo vyrus prie pirmo vagono ir pats atidarė jo duris.

— Užrakinkite duris mums įėjus, — paliepė Simkinsas išsitraukdamas ginklą. Simkinsas su dviem operatyvininkais mikliai įžengė į skaisčiai apšviestą pirmą vagoną. Konduktorius jiems iš paskos užrakino duris.

Pirmame vagone buvo tik keturi keleiviai — trys paaugliai berniūkščiai ir sena moteris; visi jie, suprantama, apstulbo pamatę įeinant tris ginkluotus vyrus. Simkinsas iškėlė savo pažymėjimą.

— Viskas gerai. Nesikelkite iš savo vietų.

Simkinsas su vyrais pradėjo traukinio apžiūrą, slinkdami uždarytais vagonais iki sąstato galo — „spausdami dantų pastą", kaip tokios operacijos buvo vadinamos operatyvininkų mokymo centre. Traukinyje keleivių buvo labai nedaug, ir perėję pusę vagonų agentai vis dar nebuvo pastebėję nė vieno žmogaus, bent iš tolo primenančio Robertą Lengdoną ir Ketriną Solomon. Tačiau Simkinsas neprarado pasitikėjimo. Metro vagone absoliučiai nėra kur pasislėpti. Čia nėra nei tualetų, nei sandėlių, nei atsarginių išėjimų. Net jei ieškomieji pamatė juos įlipant į traukinį ir nutarė bėgti į jo galą, jiems nepavyks pasprukti. Durų beveik neįmanoma atidaryti, be to, Simkinso vyrai iš lauko stebi peroną ir traukinį iš abiejų pusių.

Kantrybės.

Tačiau priėjęs priešpaskutinį vagoną Simkinsas ėmė nerimauti. Jame buvo tik vienas keleivis — kinas. Simkinsas su agentais perėjo vagoną, apžiūrinėdami visas galimas slėptuves. Nieko.

— Paskutinis vagonas, — ištarė Simkinsas ir pakėlė ginklą; trijulė žengė per paskutinio vagono slenkstį. Vos įėję visi trys agentai staiga sustojo ir sužiuro į priekį.

Kas dabar čia?!. Simkinsas nubėgo į tuščio vagono galą, pakeliui apžiūrinėdamas visas sėdynes ir po jomis. Virdamas iš pykčio atsigręžė į vyrus.

— Kur, po velnių, jie galėjo pasprukti?!

79 skyrius

Už aštuonių mylių į šiaurę nuo Aleksandrijos Robertas Lengdonas ir Ketrina Solomon ramiai ėjo per plačią šarmotą veją.

— Tau reikėjo tapti aktore, — pasakė Lengdonas, negalėdamas pamiršti greitos Ketrinos orientacijos ir gebėjimo improvizuoti.

— Tu ir pats neblogai pasirodei. — Ji šyptelėjo.

Ketriną taksi apnikęs keistas įkarštis iš pradžių Lengdoną nustebino. Ji nei iš šio, nei iš to staiga pareikalavo važiuoti į Laisvės aikštę, grįsdama šį reikalavimą kažkokiais paistalais apie Dovydo žvaigždę ir Jungtinių Amerikos Valstijų Didįjį antspaudą. Ant dolerio banknoto ji nupiešė sąmokslo teorijų šalininkų mėgstamą vaizdinį ir atkakliai reikalavo, kad Lengdonas žiūrėtų į tai, ką ji *rodo*.

Galiausiai Lengdonas suprato, kad Ketrina rodo visai ne į dolerio banknotą, o į mažytę lempelę ant vairuotojo sėdynės. Lempelė buvo tokia murzina, kad jis ne iš karto ją pastebėjo. Tačiau pasilenkęs į priekį pamatė, kad lempelė šviečia blausia raudona šviesa. O tiesiai po ja buvo matyti trys neryškiai užrašyti žodžiai.

VIDINIS RYŠYS ĮJUNGTAS

Lengdonas nustėręs vėl pažvelgė į Ketriną, kuri mėtė karštligiškus žvilgsnius, rodydama jam pažiūrėti į vairuotoją. Lengdonas vogčiomis dirstelėjo pro pertvarą. Taksi vairuotojo mobilusis telefonas — atverstas, šviečiančiu ekranu — buvo padėtas ant prietaisų skydelio šalia vidinio ryšio mikrofono. Nepraėjus nė sekundei Lengdonas suprato, ką nori pasakyti Ketrina.

Jie žino, kad mes šiame taksi automobilyje... jie mūsų klausosi.

Lengdonas negalėjo įsivaizduoti, kiek jiedu turi laiko, kol taksi bus sustabdytas ir apsuptas, bet aiškiai suprato, kad veikti reikia nedelsiant. Jis iškart pradėjo pritarti Ketrinos žaidimui, atspėjęs, kad jos noras važiuoti į Laisvės aikštę susijęs visai ne su piramide, o su faktu, kad ten yra didžiulė požeminių traukinių stotis — metro Centras, iš kurio šešiomis kryptimis važiuoja Raudonosios, Mėlynosios ir Oranžinės linijų traukiniai.

Laisvės aikštėje jie iššoko iš taksi; Lengdonas perėmė iniciatyvą ir ėmėsi improvizuoti, sukūręs užuominas į masoniškąjį memorialą Aleksandrijoje, tada jiedu su Ketrina galvotrūkčiais nulėkė į metro stotį, prabėgo pro Mėlynosios linijos traukinius ir pasiekė Raudonosios linijos peroną, kuriame įlipo į traukinį, vykstantį priešinga kryptimi.

Pavažiavę šešias stoteles šiaurės kryptimi į Tenlitauną, jie be jokios palydos išlipo į ramų pasiturinčių žmonių gyvenamąjį rajoną. Horizonte buvo aiškiai matyti vieta, į kurią jie važiavo — aukščiausias apylinkės pastatas netoli Masačusetso prospekto, apsuptas plačių, dailiai prižiūrėtų žolynų.

Nebeturėdami mobiliųjų telefonų ir dėl to nepasiekiami sekliams, jie ėjo per drėgną žolę. Dešinėje buvo viduramžių stiliaus sodas, garsus senoviniais rožynais, ir Pavėsio namai. Jie praėjo sodą ir pasuko tiesiai prie didingo pastato, į kurį buvo pakviesti. *Prieglobstis Romoje, į šiaurę nuo Tibro, jame dešimt akmenų nuo Sinajaus kalno, vienas iš paties dangaus, o kitame regėti tamsaus Luko tėvo veidas.*

— Niekad nesu čia buvusi naktį, — ištarė Ketrina žvelgdama į ryškiai apšviestus bokštus. — Pasakiška.

Lengdonas jai pritarė, nes ir pats buvo pamiršęs, kokia iš tiesų įspūdinga ši vieta. Neogotikinės architektūros šedevras stovėjo šiauriniame Ambasadų kelio gale. Lengdonas nėra buvęs čia daug metų — nuo tada, kai parašė apie šį pastatą vaikų žurnalui, tikėdamasis sudominti jaunuosius amerikiečius ir paskatinti juos atvykti pažiūrėti šio nuostabaus objekto. Jo straipsnis, pavadintas „Mozė, mėnulio akmenys ir „Žvaigždžių karai", buvo įtrauktas į daugelį turizmo lankstinukų.

Vašingtono nacionalinė katedra, pamanė Lengdonas, užlietas netikėto jaudulio, kad po tiek metų vėl čia ateina. *Tai geriausia vieta ieškoti vienintelio tikro Dievo.*

— Šioje katedroje *tikrai* yra dešimt akmenų nuo Sinajaus kalno? — paklausė Ketrina, kai užvertusi galvą apžiūrinėjo du varpinės bokštus.

Lengdonas linktelėjo.

— Netoli pagrindinio altoriaus. Jie simbolizuoja Dešimt įsakymų, kuriuos Mozė gavo ant Sinajaus kalno.

— O mėnulio uoliena?

Akmuo iš paties dangaus.

— Taip. Vienas iš vitražų vadinamas Kosmoso langu, jame įtvirtintas Mėnulio uolienos gabalėlis.

— Na, gerai, bet apie paskutinį dalyką tu pajuokavai. — Ketrina atsisuko, jos gražiose akyse spindėjo skepticizmas. — *Darto Veiderio* skulptūra?

Lengdonas susijuokė:

— Tamsaus Luko Skaivolkerio tėvo? Žinoma. Veideris — viena iš populiariausių Nacionalinėje katedroje esančių groteskų. — Jis parodė į vakarinį bokštą. — Naktį sunku įžiūrėti, bet jis ten tikrai yra.

— Gali paaiškinti, ką Dartas Veideris veikia Vašingtono Nacionalinėje katedroje?

— Buvo surengtas konkursas vaikams — išdrožinėti chimerą, simbolizuojančią blogį. Laimėtojas išdrožinėjo Dartą Veiderį.

Jie priėjo didingus laiptus, vedančius prie pagrindinio įėjimo, kurį gaubė beveik dvidešimt penkių metrų aukščio arka, o virš jos — stulbinamo grožio rozetė. Pradėjus lipti laiptais, Lengdono mintis užvaldė jam skambinęs paslaptingas nepažįstamasis. *Prašau, neminėkite vardų... Sakykite, ar jums pavyko išsaugoti jums patikėtą žemėlapį?* Lengdonui nuskaudo petį nešiojantis sunkią akmens piramidę ir jis nekantravo galiausiai ja nusikratyti. *Prieglobstis ir atsakymai.*

Užlipę laiptais jie atsidūrė prieš įspūdingas medines duris.

— Ir ką dabar — tiesiog imti ir pasibelsti? — paklausė Ketrina.

Lengdonui kilo tas pats klausimas, tačiau viena durų pusė ėmė girgždėdama vertis.

— Kas čia? — paklausė silpnas balsas. Tarpduryje pasirodė nukaršusio senio veidas. Senis buvo apsirengęs kunigo sutana, jo žvilgsnis buvo blausus. Akys atrodė baltos, neperregimos, padengtos giedravalkiu.

— Mano vardas Robertas Lengdonas, — prisistatė jis. — Mudu su Ketrina Solomon ieškome prieglobsčio.

Neregys lengviau atsiduso.

— Dėkui Dievui. Aš jūsų laukiau.

80 skyrius

Staiga Vorenui Belamiui sužibo vilties spindulėlis.

Čia, Džiunglėse, direktorei Sato ką tik paskambino operatyvininkas ir iškart puolė teisintis.

— Na, ką gi, tai gal, po šimts, pagaliau juos raskite! — piktai suriko ji. — Laiko visai nebėra!

Sato baigė pokalbį ir nekantriai ėmė žingsniuoti aplink Belamį, tarsi mėgindama nuspręsti, ką daryti toliau.

Galiausiai sustojo tiesiai prieš jį ir atsigręžė.

— Pone Belami, ketinu jūsų paklausti vieną vienintelį kartą. — Ji įsmeigė žvilgsnį jam į akis. — Atsakykite „taip“ arba „ne“: ar jūs bent nutuokiate, kur galėjo patraukti Robertas Lengdonas?

Belamis ne tik nutuokė, bet gana gerai žinojo, tačiau papurtė galvą.

— Ne.

Sato nenuleido nuo jo veriančių akių.

— Deja, viena iš mano profesinių užduočių yra nustatyti, kada žmonės meluoja.

Belamis nusuko akis.

— Gaila, tačiau niekuo negaliu jums padėti.

— Architekte Belami, — tarė Sato, — šį vakarą truputį po septintos valandos vakaro jūs vakarieniavote užmiesčio restorane. Jums telefonu paskambino žmogus, kuris pasisakė pagrobęs Piterį Solomoną.

Belamis staiga pašiurpo ir vėl įsmeigė akis į ją. *Kaip ji galėjo tai sužinoti?*

— Tas žmogus, — toliau kalbėjo Sato, — jums pasakė, kad jis pasiuntė Ro-

bertą Lengdoną į Kapitolijaus pastatą ir davė jam užduotį... užduotį, kuriai jam prireiks jūsų pagalbos. Jis įspėjo jus, kad jei Lengdonui nepavyks atlikti užduoties, jūsų draugas Piteris Solomonas mirs. Jūs išsigandote, mėginote skambinti Piteriui visais telefonais, tačiau jums nepavyko jo pasiekti. Suprantama, tada iškart nuskubėjote į Kapitolijų.

Belamis vis dar nesuvokė, kaip Sato sužinojo apie skambutį.

— Bėgdamas iš Kapitolijaus, — pasakojo Sato, slėpdamasi už rūkstančio cigaretės galo, — jūs pasiuntėte Solomono pagrobėjui žinutę, kuria užtikrinote, kad jums ir Lengdonui sėkmingai pavyko gauti masonų piramidę.

Kaip ji gauna informaciją? Belamis visai to nesuprato. *Net Lengdonas nežino, kad aš pasiunčiau tą žinutę.* Jiems įėjus į tunelį, vedantį į Kongreso biblioteką, Belamis buvo įžengęs į patalpas uždegti šviesos. Akimirką pasilikęs vienas, jis nutarė greitai pasiųsti žinią Solomono pagrobėjui ir pranešti jam apie Sato dalyvavimą, tačiau drauge užtikrinti, kad jis, Belamis, drauge su Lengdonu gavo masonų piramidę ir ketina paklusti jo reikalavimams. Be abejo, tai buvo melas, tačiau Belamis tikėjo taip laimėsiąs laiko, kurio prireiks ir Piteriui Solomonui, ir piramidei paslėpti.

— Kas jums pranešė, kad aš pasiunčiau žinutę? — paklausė Belamis.

Sato sviedė ant suoliuko Belamio mobilųjį telefoną.

— Ne kažin kokia mįslė.

Belamis dabar prisiminė, kad jį sučiupę agentai atėmė iš jo telefoną ir raktus.

— O jei kalbėsime apie visą kitą mano turimą informaciją, — paaiškino Sato, — tai pagal Patriotizmo įstatymą aš turiu teisę pasiklausyti telefono pokalbių tų asmenų, kuriuos laikau keliančius grėsmę nacionaliniam saugumui. Piterį Solomoną laikau būtent tokiu žmogumi, todėl vakar vakare ėmiausi veiksmų.

Belamis sunkiai pajėgė suvokti, ką ji jam sako.

— Jūs klausotės Piterio Solomono telefono pokalbių?

— Taip. Todėl ir žinau, kad jo pagrobėjas paskambino jums į restoraną. Jūs paskambinote Piteriui į mobilųjį telefoną ir palikote išgąstingą balso pašto pranešimą, aiškindamas, kas nutiko.

Belamis suprato, kad ji teisi.

— Dar mes išgirdome skambutį tokio Roberto Lengdono, buvusio Kapitolijaus pastate, kuris labai sutrikęs suvokė esąs atviliotas apgaule. Aš tuojau pat nuvykau į Kapitolijų ir atsiradau čia anksčiau už jus, nes buvau arčiau. O apie tai, kodėl patikrinau Lengdono krepšio rentgeno nuotrauką... Supratusi, kad Lengdonas čia irgi įsipainiojęs, liepiau savo darbuotojams patikrinti iš pirmo žvilgsnio nekaltą šio ryto telefono pokalbį, kuriam buvo naudoti Lengdono ir Piterio Solomono mobilieji telefonai; pagrobėjas, apsimetęs Solomono padėjėju, įtikino

Lengdoną atvykti į Vašingtoną skaityti paskaitos ir paprašė paimti ryšulėlį, kurį saugoti jam esą patikėjęs Piteris. Kadangi Lengdonas nepateikė man informacijos apie šį ryšulėlį, aš pareikalavau peršviesti jo krepšį.

Belamiui buvo sunku susikaupti. Reikia pripažinti, kad Sato įrodymai atrodo patikimi, tačiau kažkas vis tiek nesueina.

— Bet... kaip jūs galėjote nuspręsti, kad Piteris Solomonas kelia grėsmę nacionaliniam saugumui?

— Patikėkite manimi, Piteris Solomonas *iš tiesų* kelia didžiulę grėsmę nacionaliniam saugumui, — atkirto ji. — Atvirai kalbant, pone Belami, *jūs* taip pat.

Belamis staiga atsitiesė, nepaisydamas riešus trinančių antrankių.

— Malonėkite paaiškinti?!

Ji prisiversdama nusišypsojo.

— Jūs, masonai, žaidžiate pavojingą žaidimą. Saugote *labai*, labai pavojingą paslaptį.

Nejau ji kalba apie Senovės Slėpinius?

— Dėkui Dievui, jums visad gerai sekėsi saugoti tai, ką slepiate. Tačiau, deja, neseniai pasielgėte neapdairiai, ir šiandien pavojingiausia jūsų paslaptis bus atskleista visam pasauliui. Tikėkite manimi — jei mums nepavyks užkirsti tam kelio, galim laukti katastrofiškų rezultatų.

Belamis apstulbęs spoksojo į ją.

— Jei nebūtumėte manęs užpuolęs, — kalbėjo Sato, — būtumėte seniai supratęs, kad mudu žaidžiame vienoje komandoje.

Vienoje komandoje. Išgirdus šiuos žodžius Belamiui dingtelėjo beveik neįsivaizduojama mintis. *Gal Sato priklauso „Rytinės žvaigždės" seserijai?* „Rytinės žvaigždės" ordinas, dažnai laikomas moteriška masonų organizacija, laikosi panašios mistinės filosofijos, išpažįstančios geraširdiškumą, slaptą išmintį ir dvasinę toleranciją. *Vienoje komandoje? Aš sukaustytas antrankiais! Ji klausosi Piterio pokalbių!*

— Jūs man padėsite sustabdyti šį žmogų, — tarė Sato. — Jis graso sukelti siaubingus įvykius, po kurių ši šalis gali nebeatsigauti. — Jos veidas priminė akmenį.

— Tai kodėl jūs nesiklausote jo pokalbių ir *neieškote* jo?

Sato, atrodo, negalėjo patikėti savo ausimis.

— Gal manote, kad aš *nebandžiau*? Sekiau Solomono telefoną, tačiau pėdsakas dingo, dar nespėjus atvykti į vietą. Kitas jo numeris, iš kurio skambina, priklauso vienkartiniam telefonui, jo atsekti beveik neįmanoma. Privačių lėktuvų bendrovė pranešė, kad skrydį užsakė Piterio Solomono padėjėjas, skambinęs Piterio Solomono mobiliuoju telefonu, mokėjęs Solomono kortele. Nėra jokių

pėdsakų. Tačiau ne tai svarbiausia. Net jei sužinotume, kur jis yra, aš negalėčiau rizikuoti jo sučiupti.

— Kodėl?

— Nenorėčiau apie tai kalbėti, nes tai slapta informacija, — atrėžė Sato, kurios kantrybė buvo beišsenkanti. — Tik prašau manimi pasitikėti — taip yra.

— Bet aš jumis nepasitikiu!

Sato akys pasidarė visai ledinės. Staiga ji apsisuko ir garsiai šūktelėjo į Džiunglių gilumą:

— Agente Hartmanai! Prašom atnešti lagaminėlį.

Belamis išgirdo, kaip šnypštelėjusios atsidarė durys ir į Džiungles įžengė agentas. Jis nešė glotnų titano lagaminėlį, kurį padėjo ant grindų šalia ST direktorės kojų.

— Palikite mus, — paliepė Sato.

Agentui išėjus, durys vėl sušnypštė ir stojo tyla.

Sato paėmė metalinį lagaminėlį, pasidėjo jį ant kelių ir atrakino spynas. Tada lėtai pakėlė akis ir pažvelgė į Belamį.

— Aš šito nenorėjau, bet laiko beveik nebėra ir jūs man nepaliekate kitos išeities.

Belamis nužvelgė keistą lagaminėlį ir pajuto užplūstant baimę. *Gal ji ketina mane kankinti?* Jis vėl įtempė antrankius.

— Kas tame lagaminėlyje?!

Sato niūriai nusišypsojo.

— Tai, kas jus įtikins patikėti manimi ir man pritarti. Duodu žodį.

81 skyrius

Požemio patalpa, kurioje Malachas praktikavo savo Meną, buvo sumaniai paslėpta. Atsitiktinai įėjusiam žmogui jo namų požemiai nebūtų sukėlę jokių įtarimų — paprasčiausias rūsys, katilinė, elektros saugiklių dėžė, malkų krūva ir įvairiausių daiktų saugykla. Tačiau pašaliniams regimos rūsio patalpos buvo tik dalis Malacho požemių. Didelę erdvę jis buvo atitvėręs ir skyręs savo slaptiems tikslams.

Privačią Malacho darbo zoną sudarė keli maži kambarėliai, kiekvienas iš jų skirtas konkrečiam tikslui. Įeiti į juos buvo galima tik stačiu nuolydžiu, slaptai įrengtu iš svetainės, tad atsitiktinai aptikti šios erdvės buvo faktiškai beveik neįmanoma.

Kai šį vakarą Malachas ėjo nuolydžiu, ant jo kūno tatuiruoti burtaženkliai ir simboliai tarytum atgijo specialioje šviesiai mėlynoje rūsio šviesoje. Apsuptas melsvos prieblandos jis perėjo pro kelerias uždarytas duris ir patraukė tiesiai į didžiausią kambarį koridoriaus gale.

Šis kambarys — šventovių šventovė, arba *sanctum sanctorum*, kaip jį mėgo vadinti Malachas, — buvo taisyklingas kvadratas dvylikos pėdų, arba apytikriai pusketvirto metro, kraštinėmis. *Yra dvylika Zodiako ženklų. Dvylika dienos valandų. Dvylika dangaus vartų.* Kambario centre stovėjo akmeninis stalas, irgi kvadratinis, kurio kraštinės septynių pėdų, arba kiek daugiau negu dviejų metrų. *Septyni Apreiškimo antspaudai. Septynios Šventyklos laiptų pakopos.* Tiesiai virš stalo centro kabojo šviestuvas, kurio šviesa griežtai nustatytais intervalais mainėsi specialiomis spalvomis; kiekvienas ciklas truko šešias valandas, kaip mokė šventoji Planetos valandų lentelė. *Janoro šviesa mėlyna. Nasnijos šviesa raudona. Salamo šviesa balta.*

Dabar buvo Kaeros valanda, o tai reiškė, kad kambarys apšviestas švelniu purpuro atspalviu. Ryšėdamas tik šilkinę strėnjuostę, dengiančią sėdmenis ir kastruotą lyties organą, Malachas pradėjo pasirengimus.

Jis atidžiai atmatavo ir supilstė dezinfekcijai reikalingas chemines medžiagas — jas vėliau uždegs ir dūmais pašventins orą. Paskui sulankstė naujutėlį šilko chalatą, kurį ketino apsivilkti vietoj strėnjuostės. Galiausiai išgrynino ąsotį vandens, kurio reikės aukai pašlakstyti. Baigęs sudėjo paruoštus daiktus ant greta stovinčio stalo.

Tada nuėjo prie lentynos, pasiėmė iš jos dramblio kaulo dėžutę, nunešė prie to paties stalo ir padėjo greta kitų daiktų. Dar nebuvo pasirengęs pasinaudoti tuo, kas joje saugoma, bet negalėjo atsispirti pagundai — pakėlė dangtelį ir pasigėrėjo lobiu.

Peilis.

Dramblio kaulo dėžutėje ant juodo velveto paklotės švytėjo aukojimo peilis, kurį Malachas specialiai laikė šiam vakarui. Pernai jį įsigijo už milijoną šešis šimtus tūkstančių dolerių juodojoje rinkoje, kurioje prekiaujama Artimųjų Rytų antikvariniais daiktais.

Garsiausias peilis visoje istorijoje.

Vertingi neįsivaizduojamo senumo geležies ašmenys, kitados laikyti dingusiais, įtaisyti į kaulo rankeną. Per kelis šimtus metų jie spėjo priklausyti nesuskaičiuojamai daugybei įtakingų asmenų. Tačiau prieš kelis dešimtmečius peilis dingo ir visą laiką gulėjo slaptoje privačioje kolekcijoje. Malachas iš kailio nėrėsi stengdamasis jį įsigyti. Jis spėjo, kad jau kelias dešimtis... gal net šimtus metų šiuo peiliu nebuvo pralietas kraujas. Šį vakarą ašmenys vėl perskros galingą auką, kuriai buvo nukalti ir išgaląsti.

Malachas atsargiai išėmė peilį iš minkštos dėžutės, pagarbiai nušluostė ašmenis šilko skiaute, suvilgyta išgrynintu vandeniu. Jo meistriškumas labai išaugo, palyginti su pirmaisiais padrikais eksperimentais, atliktais kitados Niujorke. Juodasis Menas, kurį praktikavo Malachas, įvairiose kalbose vadinamas skirtingais vardais, tačiau, nepaisant jo pavadinimo, jis visur išliko tikslus kaip mokslas. Pirmykštė metodika, kadaise žadėjusi galios vartų raktus, jau seniai uždrausta, nustumta į okultizmo ir magijos patamsius. Keletas žmonių, iki šiol praktikuojančių šį Meną, laikomi bepročiais, bet Malachas žinojo tiesą. *Bukagalvis tokio darbo neįveiks.* Senovinis juodasis Menas, panašiai kaip šiuolaikinis mokslas, reikalauja tikslių formulių, konkrečių ingredientų ir nepaprastai atidaus laiko matavimo.

Šis Menas — tai ne bejėgė šių laikų juodoji magija, kuria smalsuoliai užsiima iš dyko buvimo. Jis, panašiai kaip branduolinė fizika, pajėgus išlaisvinti neapsakomas galias. Ne menkesni ir tykantys pavojai: *Nepatyręs asmuo, praktikuojantis šį meną, rizikuoja būti pagautas savo iššauktų galių priešinės srovės ir sunaikintas.*

Malachas baigė gėrėtis šventaisiais ašmenimis ir pažvelgė į vienintelį storo pergamento lapą, gulintį priešais ant stalo. Šį pergamentą jis pats pasigamino iš ką tik gimusio ėriuko odos. Kaip reikalauja taisyklės, ėriukas buvo tyras, dar nepasiekęs lytinės brandos. Šalia pergamento gulėjo rašomoji plunksna, kurią Malachas pasidarė iš varnos plunksnos, sidabrinė lėkštelė, aplink gryno žalvario dubenėlį mirguliavo trys žvakės. Dubenėlyje teliūskavo gal pora centimetrų tiršto tamsiai raudono skysčio.

Skystis buvo Piterio Solomono kraujas.

Kraujas — tai amžinybės tinktūra.

Malachas paėmė rašomąją plunksną, uždėjo kairiąją ranką ant pergamento, padažė plunksną kraujyje ir atidžiai apvedžiojo savo delno kontūrą. Baigęs nupiešė penkis Senovės Slėpinių simbolius — po vieną ant kiekvieno piršto galiuko.

Karūna... reiškia karalių, kuriuo aš tapsiu.

Žvaigždė... reiškia dangų, kuris nulėmė mano likimą.

Saulė... reiškia mano sielos nušvitimą.

Žibintas... reiškia blausią žmogaus proto šviesą.

O raktas... reiškia trūkstamą detalę, kurią šiąnakt galiausiai įgysiu.

Malachas baigė kruviną piešinį ir pakėlė pergamentą, gėrėdamasis savo darbu trijų žvakių šviesoje. Palaukė, kol kraujas išdžius, ir tris kartus perlenkė storą pergamentą. Tardamas senovinius oro užkeikimus, Malachas prikišo pergamentą prie trečiosios žvakės — plykstelėjo liepsna. Jis padėjo liepsnojantį pergamentą ant sidabrinės lėkštelės ir palaukė, kol sudegs. Galiausiai gyvulio

odoje esanti anglis virto juodais suodžių milteliais. Liepsnai užgesus Malachas rūpestingai supylė pelenus į žalvarinį dubenėlį su krauju. Paskui išmaišė varnos plunksna.

Skystis patamsėjo, pasidarė beveik juodas.

Suėmęs dubenį abiem delnais, Malachas pakėlė jį virš galvos ir padėkojo, kartodamas senovinę kraujo *eucharistos*. Tada atsargiai supylė patamsėjusį mišinį į stiklinį buteliuką ir jį užkimšo. Tai rašalas, kuriuo Malachas padarys įrašą likusioje netatuiruotoje viršugalvio odoje ir galiausiai pabaigs savo kuriamą šedevrą.

82 skyrius

Vašingtono nacionalinė katedra — šešta pagal dydį katedra pasaulyje, ji aukštesnė už trisdešimties aukštų dangoraižį. Šiame neogotikos šedevre, papuoštame daugiau kaip dviem šimtais vitražų, penkiasdešimt trijų varpų karilionu ir turinčiame 10 647 vamzdžių vargonus, gali susiburti per tris tūkstančius maldininkų.

Tačiau šią naktį didinga katedra buvo tuščia.

Pastorius Kolinas Galovėjus, katedros dekanas, buvo panašus į žmogų, gyvenantį nuo laikų pradžios. Sulinkęs, išdžiūvęs, apsirengęs paprasta juoda sutana, jis aklai šlepsėjo priekin netardamas nė žodžio. Lengdonas ir Ketrina tylėdami ėjo jam iš paskos tamsia, daugiau kaip šimto metrų ilgio centrine nava, truputėlį išlenkta į kairę, siekiant sukurti švelnesnę optinę iliuziją. Kai pasiekė altoriaus pertvarą, dekanas nuvedė juos už krucifikso — simbolinės ribos, skiriančios žmonėms skirtą erdvę nuo šventosios erdvės.

Presbiterijoje tvyrojo smilkalų aromatas. Šventoji erdvė buvo tamsi, apšviesta tik tolimų šviesos atspindžių aukštai virš galvos kylančiuose skliautuose. Virš puošnios, chorui skirtos erdvės su keliais dekoratyviniais pano, vaizduojančiais Biblijos scenas, kabojo penkiasdešimties valstijų vėliavos. Dekanas Galovėjus žingsniavo toliau, veikiausiai mokėdamas kelią atmintinai. Iš pradžių Lengdonas pamanė, kad jie eina tiesiai prie centrinio altoriaus, kuriame įmūryta dešimt akmenų nuo Sinajaus kalno, bet senasis dekanas galiausiai pasuko į kairę ir apgraibomis susirado beveik nematomas duris, vedančias į administracinį priestatą.

Neilgu koridoriumi jie pasiekė kabineto duris, ant kurių kabojo žalvarinė lentelė su užrašu:

PASTORIUS DAKTARAS KOLINAS GALOVĖJUS
KATEDROS DEKANAS

Galovėjus atidarė duris ir uždegė šviesas, veikiausiai tuo parodydamas mandagumą svečiams. Įleidęs juos vidun, uždarė duris.

Dekano kabinetas buvo nedidelis, bet elegantiškas, su aukštomis knygų spintomis, rašomuoju stalu, raižiniais puošta spinta ir atskiru vonios kambariu. Ant sienų kabojo XVI amžiaus gobelenai ir keletas religinių paveikslų. Senasis dekanas mostu parodė į du odinius krėslus, stovinčius tiesiai priešais jo stalą. Lengdonas ir Ketrina atsisėdo; Lengdonas apsidžiaugė galėdamas pagaliau padėti ant grindų sau prie kojų sunkų kelionkrepšį.

Prieglobstis ir atsakymai, pamanė Lengdonas, įsitaisydamas patogiame krėsle.

Senis nušlepsėjo prie kitapus stalo stovinčio krėslo aukšta atkalte ir pamažu jame įsitaisė. Tada sunkiai atsiduso, pakėlė galvą ir įsmeigė į juos blausias nereginčias akis. Jam prabilus balsas netikėtai tapo aiškus ir stiprus.

— Suprantu, kad mes niekada nebuvome susitikę, — tarė senis, — tačiau man atrodo, kad pažįstu jus abu. — Jis išsitraukė nosinę ir nusišluostė lūpų kampučius. — Profesoriau Lengdonai, esu skaitęs jūsų darbų, tarp jų ir įdomų tekstą apie šios katedros simbolius. O su jūsų broliu Piteriu, ponia Solomon, mes daugelį metų priklausome tai pačiai masonų brolijai.

— Piterį ištiko baisi nelaimė, — atsakė Ketrina.

— Taip, girdėjau. — Senis atsiduso. — Ir padarysiu viską, ką galiu, kad jums padėčiau.

Lengdonas nepamatė ant dekano piršto masonų žiedo, tačiau žinojo, kad yra daug masonų, ypač dvasininkų, kurie nenori viešai demonstruoti savo narystės šioje organizacijoje.

Jiems pradėjus kalbėtis netrukus paaiškėjo, kad dekanas Galovėjus kai ką žino apie šios nakties įvykius iš Voreno Belamio palikto telefono pranešimo. Lengdonas ir Ketrina papasakojo visa kita, ir dekanas jiems kalbant vis labiau niaukėsi.

— Tai šis žmogus, kuris pagrobė mūsų mylimą Piterį, reikalauja, kad jūs iššifruotumėte piramidę, ir mainais į tai žada išsaugoti Piterio gyvybę?

— Taip, — atsakė Lengdonas. — Jis mano, kad tai žemėlapis, parodysiantis, kur paslėpti Senovės Slėpiniai.

Dekanas pažvelgė į Lengdoną savo keistomis apsiblaususiomis akimis.

— Iš jūsų balso girdžiu, kad jūs pats šiais dalykais netikite.

Lengdonas nenorėjo gaišti laiko tokiems pokalbiams.

— Kuo aš tikiu, visai nesvarbu. Reikia gelbėti Piterį. Deja, iššifravę piramidę pamatėme, kad įrašas nieko nereiškia.

Senis atsisėdo tiesiau.

— Jūs *iššifravote* piramidę?

Čia įsiterpė Ketrina ir greitai paaiškino, kad ji, nepaisydama Belamio įspėjimų ir brolio prašymo neišvynioti ryšulėlio, vis dėlto jį išvyniojo, būdama įsitikinusi savo svarbiausia pareiga — kiek įmanoma padėti broliui. Ji papasakojo dekanui apie auksinę piramidės viršūnę, Albrechto Diurerio magišką kvadratą ir apie tai, kaip jis padėjo šešiolika masonų šifro simbolių paversti žodžiais *Jeova Sanctus Unus*.

— Ir tai viskas, kas joje įrašyta? — paklausė dekanas. — *Vienintelis tikras Dievas?*

— Taip, pone, — atsakė Lengdonas. — Panašu, kad piramidė yra veikiau žemėlapio *metafora*, o ne tikras geografinis žemėlapis.

Dekanas ištiesė rankas.

— Leiskite man ją pačiupinėti.

Lengdonas atsegė krepšį, ištraukė piramidę ir atsargiai užkėlė ant stalo, tiesiai priešais pastorių.

Lengdonas ir Ketrina stebėjo, kaip trapios senio rankos tyrinėja kiekvieną akmens centimetrą — išgraviruotą įrašą, glotnų pagrindą ir nukirstą viršūnę. Baigęs jis vėl ištiesė rankas:

— O viršūnę?

Lengdonas išėmė mažą akmeninę dėžutę, padėjo ją ant stalo ir atidarė dangtelį. Išėmė piramidės viršūnę, įdėjo ją į laukiančias senio rankas. Dekanas panašiai ištyrė ir ją, apčiupinėjo kiekvieną centimetrą, kiek ilgiau užtruko ties įrašu: turbūt jam buvo sunku suprasti smulkų elegantišką įrašą.

— *The secret hides within The Order,* — pasufleravo Lengdonas. — Žodžiai *The* ir *Order* parašyti didžiosiomis raidėmis.

Senis nieko nesakančia veido išraiška uždėjo viršūnę ant nukirstos piramidės ir lytėdamas patikrino, ar ji lygiai stovi. Trumpai luktelėjo, tarsi melsdamasis, ir kelis kartus pagarbiai perbraukė užbaigtą piramidę delnais. Tada ištiesė ranką, apčiuopė kubo pavidalo dėžutę, paėmė ją, atidžiai apčiupinėjo, pirštais liesdamas vidų ir išorę.

Baigęs padėjo dėžutę atgal ir atsilošė krėsle.

— O dabar pasakykite, — staiga griežtu balsu paklausė jis, — kodėl atėjote pas mane?

Klausimas išmušė Lengdoną iš vėžių.

— Mes atėjome, pone, nes jūs pats mums liepėte. Ir ponas Belamis sakė, kad jumis galima pasitikėti.

— Bet *juo* jūs nepasitikėjote?

— Prašau?

Balzganos dekano akys, rodos, kiaurai vėrė Lengdoną.

— Ryšulėlis su piramidės viršūne buvo užantspauduotas. Ponas Belamis jums liepė jo neišvynioti, bet jūs išvyniojote. Maža to, Piteris Solomonas *irgi* jums liepė jo neišvynioti. Tačiau jūs jo nepaklausėte.

— Pone, — įsiterpė Ketrina, — mes stengėmės padėti mano broliui. Žmogus, kuris jį pagrobė, reikalauja, kad mes iššifruotume...

— Aš viską suprantu, — pareiškė dekanas, — tačiau ką jūs pasiekėte *išvynioję* ryšulėlį? Nieko. Piterio pagrobėjui reikia sužinoti konkrečią *vietą*, jam nepakaks atsakymo *Jeova Sanctus Unus*.

— Sutinku, — atsakė Lengdonas, — tačiau, deja, piramidėje daugiau įrašų nėra. Kaip jau sakiau, man tai atrodo veikiau metafora negu...

— Klystate, profesoriau, — tarė dekanas. — Masonų piramidė — tikras žemėlapis. Jis rodo tikrą vietą. Jūs to nesuprantate, nes dar ne iki galo iššifravote piramidės įrašą. Beveik net nepradėjote.

Lengdonas su Ketrina apstulbę susižvalgė.

Dekanas vėl uždėjo delnus ant piramidės, beveik ją glamonėdamas.

— Šiame žemėlapyje, kaip ir Senovės Slėpiniuose, yra daug prasmės klodų. Tikroji jos paslaptis tebėra nuo jūsų paslėpta.

— Dekane Galovėjau, — tarė Lengdonas, — mes atidžiausiai apžiūrėjome ir piramidę, ir jos viršūnę — jose daugiau nieko nėra.

— Tokiose, kokios jos dabar — ne. Bet daiktai kinta.

— Pone?

— Profesoriau, jūs pats žinote, kad ši piramidė žada stebuklingas permainymo galias. Pasak legendos, piramidė gali keisti savo pavidalą... savo fizinę formą, kad atskleistų paslaptis. Masonų piramidė, kaip ir garsusis akmuo, atidavęs kalaviją Ekskaliburą į karaliaus Artūro rankas, panorėjusi gali pavirsti kuo kitu... ir atskleisti savo paslaptis tiems, kurie jų verti.

Lengdonas pradėjo įtarti, kad metai atėmė iš senio buvusias proto galias.

— Atsiprašau, pone. Jūs norite pasakyti, kad ši piramidė gali tiesiogine prasme pakeisti savo fizinį pavidalą?

— Profesoriau, jei aš dabar ištiesčiau ranką ir permainyčiau šią piramidę jūsų akivaizdoje, ar patikėtumėte savo akimis?

Lengdonas nebesusivokė, ką atsakyti.

— Tikriausiai neturėčiau kitos išeities.

— Puiku. Netrukus aš būtent tai ir padarysiu. — Jis vėl nusišluostė burnos kampučius. — Leiskite jums priminti, kad buvo laikai, kai net šviesiausi žmonės

tikėjo, kad Žemė yra plokščia. Juk jei Žemė būtų apvali, išsilietų vandenynai. Įsivaizduokite, kaip jie būtų iš jūsų tyčiojęsi, jei būtumėte pareiškęs: „Maža to, kad Žemė yra apvali: dar egzistuoja neregima mistinė jėga, kuri viską traukia prie jos paviršiaus."

— Esama skirtumo, — paprieštaravo Lengdonas, — tarp žemės traukos jėgos... ir gebėjimo permainyti daiktus, palietus juos ranka.

— Argi? O ar negali būti, kad mes tebegyvename tamsiaisiais amžiais, tebesišaipome iš „mistinių" jėgų, kurių negalime pamatyti arba nepajėgiame suprasti? Jei istorija mus ko nors ir išmokė, tai fakto, kad keistos idėjos, iš kurių šiandien šaipomės, ateityje bus pripažintos visuotinėmis tiesomis. Aš tvirtinu, kad prilietęs pirštu galiu permainyti šią piramidę, o jūs abejojate mano sveiku protu. Iš istoriko tikėčiausi daugiau. Istorijoje apstu didžių protų, skelbusių tą patį... didžių protų, atkakliai tvirtinusių, kad žmogus turi mistinių galių, apie kurias pats nieko nenutuokia.

Lengdonas žinojo, kad dekanas sako tiesą. Garsusis hermetikų posakis — *Nejau nežinote, kad esate dievai?* — buvo vienas iš pamatinių Senovės Slėpiniuose. *Kaip viršuje, taip ir apačioje... Žmogus sukurtas pagal Dievo paveikslą... Apoteozė.* Atkaklus žmogaus dieviškumo — jo slaptųjų galių — teigimas yra pasikartojanti begalės tradicinių senovės tekstų tema. Net Biblijoje psalmininkas 82 psalmėje sušuko: *Esate dievai, aš sakiau.*

— Profesoriau, — tarė senis, — aš puikiai suprantu, kad jūs, kaip daugelis išsilavinusių žmonių, gyvenate įkliuvęs tarp dviejų pasaulių — viena koja stovite dvasiniame, kita remiatės į fizinį. Jūsų širdis trokšta tikėti... bet intelektas jai neleidžia. Esate mokslininkas, tad jums bus ne pro šalį pasimokyti iš didžiųjų protų. — Senis nutilo ir atsikrenkštė. — Jei gerai prisimenu, vienas iš genialiausių kada nors gyvenusių žmonių yra pasakęs: „Tai, kas mums nesuvokiama, iš tiesų egzistuoja. Už gamtos paslapčių dar išlieka tai, kas subtilu, neapčiuopiama, nepaaiškinama. Mano religija — pagarba šiai galiai, pranokstančiai mūsų supratimo ribas."

— Kas taip pasakė? — paklausė Lengdonas. — Gandis?

— Ne, — įsiterpė Ketrina. — Albertas Einšteinas.

Ketrina Solomon perskaitė viską, ką parašė Einšteinas, ir buvo nustebinta ne tik jo didžios pagarbos misticizmui, bet ir pranašystės, kad ateis diena, kai visi taip galvos. *Ateities religija,* numatė Einšteinas, *bus kosminė religija. Ji pranoks asmenišką Dievą, apsieis be dogmų ir teologijos.*

Atrodo, Robertui Lengdonui nelengva tuo patikėti. Ketrina jautė, kokį apmaudą jam kelia senasis episkopalinis pastorius, ir puikiai jį suprato. Juk jiedu

čia atvyko gauti atsakymo, o rado aklą senį, kuris pareiškė galįs permainyti daiktus rankos prilietimu. Ir vis dėlto senio atvira aistra mistinėms galioms Ketrinai priminė jos brolį.

— Tėve Galovėjau, — tarė Ketrina, — Piteris pakliuvo į bėdą. Mus vejasi CŽV. Vorenas Belamis mus čia atsiuntė pagalbos. Nežinau, kas įrašyta šioje piramidėje, nežinau, ką ji rodo, bet jei ją iššifravę tikrai galėsime pagelbėti Piteriui, būtinai privalome tai padaryti. Gal ponas Belamis ir sutinka paaukoti mano brolio gyvybę, kad tik išsaugotų piramidę, bet mano šeimai ji atnešė tik kančias. Kad ir kokia paslaptis būtų joje paslėpta, šį vakarą ji bus atskleista.

— Jūs teisi, — nemaloniu balsu ištarė dekanas. — Ji šiandien tikrai bus atskleista. Jūs tuo pasirūpinote. — Jis atsiduso. — Ponia Solomon, nuplėšdama antspaudą nuo šio ryšulėlio, jūs pradėjote seką įvykių, kurių nebeįmanoma sustabdyti. Šį vakarą pradėjo veikti jėgos, kurių jūs dar nesuprantate. Kelio atgal nebėra.

Ketrina apstulbusi spoksojo į pastorių. Jo balse aidėjo apokaliptinės gaidelės, tarsi jis kalbėtų apie septynis Apreiškimo antspaudus arba Pandoros skrynią.

— Nepalaikykite manęs įžūliu, pone, — įsiterpė Lengdonas, — tačiau aš niekaip negaliu įsivaizduoti, *kokias* jėgas galėjo išjudinti akmens piramidė.

— Aišku, negalite, profesoriau. — Senis neregio akimis žvelgė į jį. — Kol kas esate visiškai aklas.

83 skyrius

Drėgname Džiunglių ore sėdintis Kapitolijaus architektas juto, kaip nugara ritasi prakaito lašai. Jam skaudėjo antrankiais surakintus riešus, tačiau dėmesį traukė pavojingas titano lagaminėlis, kurį ką tik atidarė Sato, pasidėjusi ant suolelio.

Tai, kas yra šiame lagaminėlyje, pasakė jam Sato, *jus įtikins patikėti manimi ir man pritarti. Duodu žodį.*

Smulkutė japonė atidarė lagaminėlį taip, kad Belamis nematytų, kas jame yra, bet jo vaizduotė skriejo nesutramdoma. Sato kažką darė lagaminėlio viduje, ir Belamis beveik tikėjosi, kad netrukus ji iš ten ištrauks blizgančius, išgaląstus, aštrius tarsi skustuvo ašmenys kankinimo įrankius.

Staiga lagaminėlyje sužibo švieselė, ji ryškėjo, iš apačios apšvietė Sato veidą. Jos rankos toliau judėjo lagaminėlyje, šviesa pakeitė spalvą. Po kelių akimirkų Sato atitraukė rankas, suėmė lagaminėlį ir atsuko į Belamį, kad šis matytų jo vidų.

Belamis įsispoksojo į kažkokį futuristinio modelio nešiojamąjį kompiuterį su telefono aparatu, dviem antenomis ir dviguba klaviatūra. Staiga užplūdusį palengvėjimą netrukus pakeitė suglumimas.

Ekrane buvo matyti CŽV ženklas ir užrašas:

SLAPTAS PRISIJUNGIMAS
NAUDOTOJAS: INOUJĖ SATO
SLAPTUMO LAIPSNIS: 5

Po prisijungimo langeliu sukosi specialus paveikslėlis.

PRAŠOME PALAUKTI...
IŠŠIFRUOJAMA BYLA...

Belamis vėl metė žvilgsnį į Sato, kuri nenuleido nuo jo akių.

— Nenorėjau jums šito rodyti, — tarė ji. — Bet jūs man nepalikote kitos išeities.

Ekranas vėl sumirgėjo, Belamis žvilgtelėjo į jį, ir tuo metu pasirodė vaizdas, išplitęs po visą skystųjų kristalų monitorių.

Kelias sekundes Belamis žvelgė į ekraną stengdamasis susivokti, ką matąs. Pamažu pradedant suprasti, jo veidas baisiai išblyško. Apimtas siaubo spoksojo neįstengdamas nusukti akių.

— Bet tai... to *negali būti!* — sušuko jis. — Kaip... tai galėjo nutikti?!

Sato veidas buvo niūrus.

— Tai *jūs* man pasakykit, pone Belami. *Jūs* man paaiškinkit.

Kapitolijaus architektas galiausiai suvokė, kokias pasekmes turės tai, ką jis dabar mato, ir visas jo pasaulis susvyravo, atsidūręs ant milžiniškos katastrofos slenksčio.

Dieve mano... Aš padariau baisią, nedovanotiną klaidą!

84 skyrius

Dekanas Galovėjus jautėsi pilnas gyvybės.

Jis, kaip visi mirtingieji, žinojo, kad ateis laikas, kai teks nusimesti mirtingą kūno kiautą, bet aiškiai juto, jog tai bus ne šiąnakt. Jo kūniška širdis plakė smarkiai ir greitai... galva buvo šviesi. *Reikia dar daug nuveikti.*

Artrito išsukiotomis rankomis lytėdamas glotnų piramidės paviršių jis iš-

gyveno neįtikimus jausmus. *Niekada neįsivaizdavau, kad gyvenime sulauksiu šios akimirkos.* Jau kelios žmonių kartos sugebėjo išsaugoti simbolono žemėlapio dalis atskirai vieną nuo kitos. Dabar jos pagaliau susijungė. Galovėjus pamanė, galbūt tai reiškia, kad atėjo išpranašautas metas.

Keista, tačiau likimas panorėjo, kad piramidę į daiktą surinktų du žmonės, nepriklausantys masonams. Kažkodėl jam atrodė, kad taip ir turėjo būti. *Slėpiniai išeina už vidinio ratelio ribų... iš tamsos... išnyra į šviesą.*

— Profesoriau, — kreipėsi jis pasukęs galvą į tą pusę, iš kur girdėjo Lengdono alsavimą, — ar Piteris sakė, *kodėl* duoda jums pasaugoti šį ryšulėlį?

— Sakė, kad jį iš jo nori pagrobti įtakingi asmenys, — atsakė Lengdonas.

Dekanas linktelėjo.

— Taip, tą patį Piteris sakė ir man.

— Tikrai? — staiga jam iš kairės atsiliepė Ketrina. — Jūs su mano broliu kalbėjote apie šitą piramidę?

— Žinoma, — atsakė Galovėjus. — Mes su jūsų broliu apie daug ką kalbėjome. Aš kitados buvau Šventyklos skyriaus Didysis meistras, kartais Piteris vis dar užeina pas mane paklausti patarimo. Gal prieš metus buvo atėjęs labai sunerimęs. Atsisėdo toje pačioje vietoje, kur dabar sėdite jūs, ir paklausė, ar aš tikiu antgamtine nuojauta.

— Nuojauta? — Ketrinos balse buvo girdėti susirūpinimas. — Jūs kalbate apie... *regėjimus?*

— Ne visai. Tai veikiau juslių dalykas. Piteris sakė juntąs savo gyvenime besikaupiančią tamsybių galią. Juto, kad kažkas jį stebi... laukia... ir ketina padaryti daug blogo.

— Akivaizdu, jog jis neklydo, — tarė Ketrina, — turint galvoje, kad tas pats žmogus, kuris nužudė mūsų motiną ir Piterio sūnų, atvyko į Vašingtoną ir tapo vienu iš Piterio brolių masonų.

— Teisybė, — pritarė jai Lengdonas, — bet tai nepaaiškina CŽV susidomėjimo.

Galovėjus nenorėjo sutikti.

— Žmonėms, kurie turi valdžią ir galią, jos visada reikia dar daugiau.

— Bet... CŽV? — tiesiai paklausė Lengdonas. — Ir mistinės paslaptys? Kažkas čia man atrodo ne taip.

— Viskas taip, — nesutiko Ketrina. — CŽV labai mėgsta naujas technologijas, ji seniai eksperimentuoja su mistiniais mokslais, domisi ekstrasensoriniu suvokimu, nuotoliniu regėjimu, sensorine deprivacija, farmakologinių preparatų keliamomis ypač jautriomis sąmonės būsenomis. Visa tai iš esmės mėginimas naudotis neregimais žmogaus psichikos ištekliais. Ką jau sužinojau iš Piterio, tai

sužinojau: mokslas ir mistika labai glaudžiai susiję, skiriasi tik jų požiūriai. Abu siekia vienodų tikslų... tik skirtingais metodais.

— Piteris man sakė, — tarė Galovėjus, — kad jūsų tyrimų sritis — savotiški šiuolaikiniai mistiniai mokslai?

— Noetika, — atsakė Ketrina linkteldama galvą. — Ji įrodo, kad žmogaus galios labai pranoksta tas, kurias mes pratę įsivaizduoti. — Ji rankos mostu parodė vitražą, vaizduojantį gerai žinomą „spindulingojo Jėzaus" paveikslą — Kristų, kuriam nuo rankų ir galvos sklinda šviesos spinduliai. — Tiesą sakant, aš visai neseniai, pasinaudojusi peršaldyta krūvio sąsajos įranga, nufotografavau žiniuonio gydytojo rankas jam dirbant. Nuotraukose jis buvo labai panašus į Jėzų, vaizduojamą jūsų vitraže... gydytojo pirštų galiukai spinduliavo energijos srautus.

Mokslininkės protas, pamanė sau Galovėjus slėpdamas šypseną. *O kaip kitaip, jūsų manymu, Jėzus galėjo gydyti ligonius?*

— Aš puikiausiai žinau, — toliau kalbėjo Ketrina, — kad šiuolaikinė medicina išjuokia žiniuonius gydytojus ir šamanus, bet mačiau tai savo akimis. Mano fotoaparatas su įmontuotu krūvio sąsajos įtaisu kuo tiksliausiai nufotografavo, kaip šis žmogus perduoda pirštų galiukais galingus energijos srautus... ir tiesiogine prasme pakeičia paciento ląstelių sandarą. Jei *tai* ne dieviška galia, tai aš visai nebežinau, kokia ji.

Dekanas Galovėjus leido sau nusišypsoti. Ketrina liepsnojo tokiu pat įkarščiu kaip ir jos brolis.

— Kartą Piteris palygino mokslininkus noetikus su pirmaisiais keliautojais, iš kurių visi šaipėsi, nes jie patikėjo eretiškais svaičiojimais apie apvalią Žemę. Šie keliautojai vos ne per vieną naktį iš kvailių virto didvyriais, atradusiais neištirtus pasaulius ir išplėtusiais visų planetos gyventojų akiratį. Piteris mano, kad ir jūs padarysite tą patį. Su jūsų darbu jis sieja didžiules viltis. Juk visi didieji filosofiniai istorijos proveržiai prasidėjo nuo drąsių idėjų.

Suprantama, Galovėjus puikiai žinojo, kad nereikia jokių laboratorijų, norint savo akimis pamatyti šios drąsios idėjos įrodymą, patvirtinantį neištirtas žmogaus galimybes. Čia pat, šioje katedroje, renkasi maldos rateliai ligoniams gydyti, ir pranešama, kad juose pasiekta tikrai stebuklingų rezultatų — persimainymų, patvirtintų medicinos dokumentais. Klausimas ne tas, ar Dievas suteikė žmogui didžiulių galių... klausimas — kaip šias galias *išlaisvinti.*

Senasis dekanas pagarbiai uždėjo rankas ant masonų piramidės šonų ir labai tyliai prakalbo:

— Mano bičiuliai, aš tiksliai nežinau, kokią vietą nurodo ši piramidė... tačiau žinau štai ką. Kažkur yra paslėptas didžiulis dvasios lobis... lobis, jau kelias

kartas kantriai tūnantis tamsoje. Aš tikiu, kad tai katalizatorius, turintis galią pakeisti pasaulį. — Jis palietė auksinę piramidės viršūnę. — Dabar, kai ši piramidė užbaigta... paskirtas metas sparčiai artėja. Kodėl gi ne? Juk mums jau labai seniai pranašaujamas didžiulis persimainymo nušvitimas.

— Tėve, — vėl beveik iššaukiamai paklausė Lengdonas, — mes visi žinome šventojo Jono Apreiškimą ir tikrąją Apokalipsės prasmę, bet vargu ar Biblijos pranašystės...

— Oi, varge tu mano, Apreiškimo knyga yra gryniausia painiava! — atsiliepė dekanas. — Niekas nesuvokia, kaip ją reikėtų skaityti. Aš kalbu apie šviesaus proto žmones, rašiusius kuo aiškiausiai, apie šventojo Augustino, sero Fransio Beikono, Niutono, Einšteino — jų sąrašą galima tęsti be galo — pranašystes, kuriose numatoma persimainymo nušvitimo akimirka. Net pats Jėzus yra pasakęs: „Nėra nieko uždengta, kas nebus atidengta, ir nieko paslėpta, kas nepasidarys žinoma."

— Tai labai paprasta pranašystė, — atsakė Lengdonas. — Žinojimas auga geometrine progresija. Kuo daugiau žinome, tuo dar daugiau gebame sužinoti ir tuo sparčiau gausiname jau turimas žinias.

— Taip, — pritarė jam Ketrina. — Moksle tai pasitaiko labai dažnai. Kiekviena mūsų išrasta nauja technologija virsta įrankiu, kuriuo pasinaudojus išrandamos kitos technologijos... tai primena ritinamos sniego gniūžtės efektą. Todėl per pastaruosius penkerius metus mokslas padarė didesnę pažangą, negu anksčiau per penkis tūkstančius metų. Jis vystėsi geometrine progresija. Laikui bėgant matematinė pažangos kreivė įgyja beveik vertikalų pavidalą, naujovės randasi labai greitai.

Dekano kabinete stojo tyla, ir Galovėjus pajuto, kad jo svečiai iki šiol nesuvokia, kaip piramidė galėtų jiems padėti dar ką nors sužinoti. *Štai kodėl likimas juos atvedė pas mane,* pamanė jis. *Turiu atlikti savo vaidmenį.*

Daugelį metų pastorius Kolinas Galovėjus drauge su kitais masonų brolijos nariais atliko sergėtojų vaidmenis. Dabar viskas pasikeitė.

Aš — nebe sergėtojas... Aš — vedlys.

— Profesoriau Lengdonai? — kreipėsi Galovėjus, tiesdamas jam ranką virš stalo. — Malonėkite paimti mano ranką.

Robertas Lengdonas dvejojo žvelgdamas į jam ištiestą dekano Galovėjaus delną.

Mes ketiname melstis?

Iš mandagumo Lengdonas ištiesė ranką ir įdėjo ją į raukšlėtą dekano delną. Senis tvirtai ją suėmė, bet melstis nepradėjo. Apčiuopęs Lengdono smilių, nu-

kreipė jį apačion, prie akmeninės dėžutės, iš kurios buvo išimta auksinė piramidės viršūnė.

— Jūsų akys jus apakino, — tarė dekanas. — Jei matytumėte pirštų galais, kaip aš, suprastumėte, kad ši dėžutė gali jus dar kai ko pamokyti.

Lengdonas klusniai apčiuopė piršto galiuku dėžutės vidų, tačiau nieko nepajuto. Vidus buvo visiškai glotnus.

— Nesiliaukite, — ragino Galovėjus.

Galiausiai Lengdonas piršto galiuku šį tą pajuto — mažytį išsišovusį apskritimą, miniatiūrinį taškelį dėžutės apačioje. Patraukęs ranką jis pažvelgė į dėžutę. Apskritimas plika akimi buvo beveik neįžiūrimas. *Kas gi čia?*

— Ar atpažįstate šį simbolį? — paklausė Galovėjus.

— Simbolį? — atsiliepė Lengdonas. — Aš beveik nieko neįžiūriu.

— Paspauskite jį.

Lengdonas padarė kaip lieptas — pirštu paspaudė taškelį. *Įdomu, kas turėtų atsitikti?*

— Neatitraukite piršto, — liepė dekanas. — Paspauskite stipriau.

Lengdonas pažvelgė į Ketriną, kuri suglumusi užsikišo už ausies plaukų sruogą.

Po kelių sekundžių senasis dekanas pagaliau linktelėjo.

— Gerai, atitraukite ranką. Alchemija baigta.

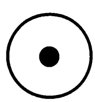
Alchemija? Robertas Lengdonas nuėmė nuo akmeninės dėžutės ranką ir sėdėjo tylus bei sutrikęs. Ničniekas nepasikeitė. Akmeninė dėžutė tebestovėjo ant stalo kaip stovėjusi.

— Nieko, — ištarė Lengdonas.

— Pažvelkite į savo piršto galiuką, — atsakė dekanas. — Turėtumėte pamatyti persimainymą.

Lengdonas pažvelgė į piršto galiuką, tačiau vienintelis jam įžiūrimas persimainymas buvo odoje atsispaudęs piešinys — mažytis apskritimas su taškeliu viduryje.

— O dabar atpažįstate simbolį? — paklausė dekanas.

Lengdonas simbolį atpažino, tačiau dar didesnį įspūdį jam padarė faktas, kad dekanas sugebėjo apčiuopti visas jo detales. Panašu, jog regėjimas pirštais — įgūdis, kurio reikia ilgai mokytis.

— Tikrai alchemija, — ištarė Ketrina, prisitraukdama kėdę arčiau ir apžiūrinėdama Lengdono pirštą. — Tai senovinis *aukso* simbolis.

— Visiškai teisingai. — Dekanas nusišypsojo ir paplekšnojo per dėžutę. — Sveikinu jus, profesoriau. Jums ką tik pavyko pasiekti tai, ko siekė visų laikų alchemikai. Iš bevertės medžiagos sukūrėte auksą.

Lengdonas suraukė kaktą: jam tai nepadarė įspūdžio. Neatrodė, kad šis mažutis fokusas būtų kuo nors naudingas.

— Įdomi mintis, pone, tačiau šis simbolis — apskritimas su tašku centre — deja, turi dešimtis reikšmių. Jis vadinamas *circumpunct* ir yra vienas iš dažniausiai vartojamų visų laikų simbolių.

— Apie ką jūs kalbate? — skeptiškai paklausė dekanas.

Lengdonas apstulbo, kad masonas nežino dvasinės šio simbolio svarbos.

— Pone, šis simbolis turi begalę reikšmių. Senovės Egipte jis simbolizavo Ra, saulės dievą, ir iki šiol astronomijoje naudojamas Saulei žymėti. Rytų filosofijoje jis reiškia dvasines Trečiosios akies įžvalgas, dieviškąją rožę ir nušvitimą. Kabalistai juo ženklina Keterą — aukščiausiąją Sefirą, „slapčiausią iš visko, kas paslėpta". Senieji mistikai vadino jį Dievo akimi, iš jo kildinama visaregė akis, vaizduojama Didžiajame antspaude. Pitagorininkams apskritimas su tašku centre simbolizavo monadą — Dieviškąją tiesą, *Prisca Sapientia*, proto ir sielos vienį, o...

— Pakaks! — dekanas Galovėjus sukikeno. — Ačiū, profesoriau. Jūs, be abejo, teisus.

Tik dabar Lengdonas suprato, kad užkibo ant meškerės. *Jis pats visa tai žino.*

— Iš esmės, — tebesišypsodamas pats sau kalbėjo Galovėjus, — apskritimas su tašku centre yra svarbiausias Senovės Slėpinių simbolis. Todėl manyčiau, kad jis šioje dėžutėje atsirado neatsitiktinai. Legenda pasakoja, kad žemėlapio paslaptys slypi smulkiausiose detalėse.

— Tai gerai, — įsiterpė Ketrina, — bet net tuo atveju, jei šis simbolis buvo čia įrėžtas tyčia, jis vis tiek mums nepadeda iššifruoti žemėlapio, juk taip?

— Jūs anksčiau minėjote, kad vaško antspaude, kurį sulaužėte, buvo įspausta Piterio žiedo akis?

— Teisingai.

— Ir sakėte, kad turite šį žiedą?

— Turiu.

Lengdonas įkišo į kišenę ranką, surado žiedą, išėmė jį iš plastikinio maišelio ir padėjo ant stalo priešais dekaną.

Galovėjus paėmė žiedą ir ėmė čiuopti jo paviršių.

— Šis unikalus žiedas buvo pagamintas tuo pačiu metu kaip masonų piramidė, ir tradicija liepia jį nešioti žmogui, kuris atsakingas už piramidės apsaugą.

Šiandien, užčiuopęs akmeninės dėžutės dugne apskritimą su tašku centre, aš supratau, kad žiedas iš esmės yra simbolono dalis.

— Tikrai?

— Neabejoju. Piteris — mano artimiausias draugas, jis daug metų nešiojo šį žiedą. Visai neblogai jį apžiūrėjau. — Jis padavė žiedą Lengdonui. — Pažiūrėkite pats.

Lengdonas paėmė žiedą ir jį atidžiai apžiūrėjo, pirštais perbraukė dvigalvį feniksą, skaičių 33, žodžius ORDO AB CHAO ir „Viskas bus atskleista pasiekus trisdešimt trečią laipsnį". Neužčiuopė nieko, kas galėtų praversti. Staiga, pirštais slysdamas žiedo lanku, stabtelėjo. Nustebęs apsuko žiedą ir įsižiūrėjo į pačią lanko apačią.

— Radote? — paklausė Galovėjus.

— Atrodo, taip, radau! — atsakė Lengdonas.

Ketrina su kėde prisislinko arčiau.

— Ką?

— Žiedo lanke įspaustą laipsnio ženklą, — atsakė Lengdonas, rodydamas jai. — Jis toks mažas, kad akimis sunku pastebėti, bet čiuopiant pirštais galima justi, kad jis iš tiesų įgaubtas — tarsi mažytė apskrita duobutė. — Laipsnio ženklas buvo įspaustas žiedo apačioje... ir iš tiesų atrodė tokio paties dydžio, kaip ir iškilęs kauburiukas kubo apačioje.

— Jis to paties dydžio? — Ketrina susijaudinusi prisislinko dar arčiau.

— Nesunku patikrinti.

Lengdonas paėmė žiedą ir pridėjo jį prie dėžutės taip, kad abu apskritimai būtų tiesiai vienas prieš kitą. Paspaudė, iškilęs dėžutės taškelis įslydo į žiedo duobutę ir pasigirdo tylus, tačiau aiškus spragtelėjimas.

Visi krūptelėjo.

Lengdonas palaukė, tačiau daugiau nieko neatsitiko.

— Kas tai buvo? — paklausė pastorius.

— Nieko, — atsakė Ketrina. — Žiedas įslydo į savo vietą... bet daugiau nieko neįvyko.

— Neįvyko didis persimainymas? — Galovėjus atrodė sutrikęs.

Dar ne viskas, staiga suprato Lengdonas, žiūrėdamas į žiede iškaltus ženklus — dvigalvį feniksą ir skaičių 33. *Viskas bus atskleista pasiekus trisdešimt trečią laipsnį.* Jo galvoje iškilo Pitagoras, šventoji geometrija, kampai — kažin, o gal žodį „laipsnis" reikia suprasti *matematikos* kontekste?

Jusdamas, kaip smarkiai plaka širdis, jis labai lėtai suėmė žiedą, kuris laikėsi pritvirtintas prie kubo apačios. Pamažu pradėjo jį sukti į dešinę. *Viskas bus atskleista pasiekus trisdešimt trečią laipsnį.*

Pasuko žiedą dešimt laipsnių... dvidešimt laipsnių... trisdešimt...

To, kas nutiko paskui, Lengdonas visai nesitikėjo.

85 skyrius

Persimainymas.

Dekanas Galovėjus *girdėjo*, kaip viskas įvyko, tad jam nereikėjo nė matyti.

Kitapus stalo sėdintys Lengdonas ir Ketrina nuščiuvo, tikriausiai su tylia nuostaba įsistebeiliję į akmeninį kubą, kuris ką tik su trenksmu pasikeitė jų abiejų akivaizdoje.

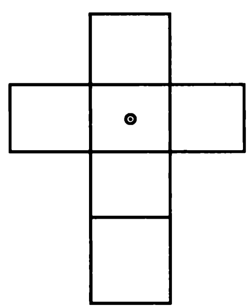
Galovėjus neįstengė sulaikyti šypsenos. Jis tikėjosi tokio rezultato, ir nors vis dar nesuvokė, kaip pastarasis įvykis padės įminti piramidės mįslę, nutarė pasimėgauti retai pasitaikančia proga pamokyti Harvardo simbologą šio to apie simbolius.

— Profesoriau, — tarė dekanas, — mažai kas žino, kad masonai garbina kubą — arba, kaip mes jį vadiname, *tašytą akmenį* — dėl to, kad jis yra trimatė kito, daug senesnio... dvimačio simbolio išraiška.

Galovėjui nereikėjo klausti, ar profesorius atpažįsta senovės simbolį, gulintį ant stalo tiesiai jiems prieš akis. Tai buvo vienas iš geriausiai žinomų pasaulio simbolių.

Roberto Lengdono mintys sukosi milžinišku greičiu, žiūrint į priešais ant stalo gulinčią permainytą dėžutę. *Man nė į galvą neatėjo...*

Prieš kelias sekundes jis ištiesė ranką prie akmeninės dėžutės, suėmė masonų žiedą ir atsargiai jį pasuko. Pasukus žiedą trisdešimt trijų laipsnių kampu, kubas staiga pasikeitė tiesiog jo akyse. Atsipalaidavus slaptiems vyriams, atsidarė kvadratėliai, sudarę dėžutės sieneles. Dėžutė vienu gaistu sukrito, jos šoninės sienelės ir dangtelis garsiai barkštelėję sugulė ant stalo.

Kubas virto kryžiumi, pamanė Lengdonas. *Simbolinė alchemija.*

Ketrina nusterusi žvelgė į sukritusį kubą.

— Masonų piramidė susijusi su... krikščionybe?

Lengdonui irgi buvo dingtelėjusi panaši mintis. Masonai iš tiesų gerbia krikščioniško krucifikso simbolį, be to, tarp masonų visai nemažai krikščionių. Tačiau masonais taip pat tampa žydai, musulmonai, budistai, hinduistai ir tie, kurie nerado vardo savajam Dievui. Vien tik krikščionybei būdingo simbolio egzistavimas prilygtų laisvės suvaržymui. Staiga jam paaiškėjo *tikroji* simbolio prasmė.

— Tai ne krucifiksas, — tarė Lengdonas stodamasis. — Kryžius ir jo viduryje esantis apskritimas su tašku centre vadinamas binariniu simboliu — tai *du* simboliai, sulieti į vieną.

— Apie ką tu kalbi? — Ketrinos akys sekė jį žingsniuojantį po kabinetą.

— Kryžius, — paaiškino Lengdonas, — iki IV amžiaus nebuvo krikščioniškas simbolis. Dar gerokai seniau jį naudojo egiptiečiai, juo ženklinę dviejų — dangiškos ir žemiškos — sferų sankirtą. Kaip viršuje, taip ir apačioje. Tai vaizdinė išraiška sankirtos, kurioje Dievas ir žmogus tampa vienu.

— Aišku.

— Mes jau žinome, — kalbėjo Lengdonas, — kad apskritimas su tašku centre turi daug prasmių; viena iš ezoteriškiausių reiškia *rožę*, alcheminį tobulybės simbolį. Tačiau pridėjus rožę kryžiaus centre gaunamas visai kitas simbolis — Rožės kryžius.

Galovėjus šypsodamasis atsilošė krėsle.

— Nagi, nagi. Jau darosi įdomu.

Ketrina irgi atsistojo.

— Ar aš ko nors nesupratau?

— Rožės kryžius, — paaiškino Lengdonas, — yra dažnai laisvųjų mūrininkų vartojamas simbolis. Tiesą sakant, vienas iš Škotijos ložės laipsnių yra vadinamas „Rožės kryžiaus riteriais“, pagerbiant senovės Rožės kryžininkus, įnešusius didelį indėlį į masonų mistinę filosofiją. Piteris veikiausiai bus tau minėjęs Rožės kryžininkus. Šiam ordinui priklausė dešimtys garsių mokslininkų — Džonas Di, Elijas Ešmoulas, Robertas Fladas...

— Žinoma, — atsiliepė Ketrina. — Ruošdamasi tyrimams aš perskaičiau visus Rožės kryžininkų manifestus.

Taip turėtų elgtis visi mokslininkai, pamanė Lengdonas. Rožės kryžiaus ordino — arba, oficialiai jį vadinant, senovinio mistinio *Order Rosae Crucis* — istorija kupina paslapčių, ji padarė didžiulę įtaką mokslui ir buvo labai panaši į Senovės Slėpinių legendą... senovės išminčiai neva saugoję slaptą išmintį, kurią perduodavę iš kartos į kartą ir leisdavę studijuoti tik patiems šviesiausiems protams. Tenka pripažinti, kad garsių Rožės kryžininkų sąrašas gali prilygti Europos Renesanso šviesiausių asmenybių žinynui: Paracelsas, Beikonas, Fladas, Dekartas, Paskalis, Spinoza, Niutonas, Leibnicas.

Pasak Rožės kryžiaus mokymo, ordinas buvo įkurtas „remiantis ezoterinėmis tolimos senovės tiesomis“, kurias reikia „slėpti nuo eilinio žmogaus“ ir kurios gali suteikti reikšmingų „dvasios erdvės“ įžvalgų. Metams bėgant brolijos simbolis išvešėjo ir virto žydinčia rože ant puošnaus kryžiaus, tačiau iš pradžių tai buvo tik kuklus apskritimas su tašku centre ant asketiško kryžiaus — pati paprasčiausia rožės ir kryžiaus išraiška.

— Mudu su Piteriu dažnai diskutuodavome apie Rožės kryžininkų filosofiją, — tarė Galovėjus Ketrinai.

Dekanui pradėjus pasakoti apie masonų ir Rožės kryžininkų tarpusavio santykius, Lengdonas pajuto, kad jo galvoje kirba ta pati nerami mintis, kuri nedavė ramybės visą vakarą. *Jeova Sanctus Unus*. Ši frazė kažkaip susijusi su alchemija. Jis niekaip negalėjo prisiminti, ką Piteris buvo apie ją sakęs, bet paminėjus Rožės kryžininkus mintis kažkodėl staiga atgijo. *Mąstyk, Robertai!*

— Rožės kryžiaus ordino įkūrėju, — pasakojo Galovėjus, — buvo laikomas vokiečių mistikas, pasivadinęs Kristijanu Rozenkroicu — aišku, kad tai pseudonimas, gal net paties Fransio Beikono, kuris, kai kurių istorikų manymu, ir įkūrė šią grupę, nors nėra jokių įrodymų apie...

— Pseudonimas! — staiga sušuko Lengdonas ir net pats krūptelėjo. — Štai kas! *Jeova Sanctus Unus!* Tai pseudonimas!

— Ką čia kalbi? — paklausė Ketrina.

Lengdono pulsas paspartėjo.

— Visą vakarą stengiuosi prisiminti, ką Piteris yra man sakęs apie *Jeova Sanctus Unus* ir šių žodžių ryšį su alchemija. Pagaliau prisiminiau! Jie susiję ne tiek su alchemija, kiek su *alchemiku*. Labai garsiu alchemiku!

Galovėjus sukikeno.

— Pačiu laiku, profesoriau. Aš jau du kartus paminėjau jo vardą ir net žodį „pseudonimas“.

Lengdonas įbedė akis į senąjį dekaną.

— Jūs žinojote?

— Na, turėjau tokį įtarimą, kai pasakėte, kad piramidėje išgraviruoti žodžiai *Jeova Sanctus Unus,* kad juos iššifravote pasinaudoję Diurerio alcheminiu magišku kvadratu, o kai radote Rožės kryžių, jau nebeliko jokių abejonių. Jūs patys turbūt žinote, kad tarp šio mokslininko asmeninių dokumentų buvo ir gausiai pastabų prirašinėtas Rožės kryžininkų manifesto egzempliorius.

— Kieno? — paklausė Ketrina.

— Vieno iš didžiausių pasaulio mokslininkų! — atsakė Lengdonas. — Jis buvo alchemikas, Londono karališkosios mokslo draugijos narys, Rožės kryžininkas, o be to, keletą slapčiausių savo mokslinių veikalų pasirašė pseudonimu — *Jeova Sanctus Unus*!

— Vienintelis tikras Dievas? — paklausė Ketrina. — Kuklus vaikinas.

— Tiesą sakant, talentingas, — pataisė ją Galovėjus. — Jis taip pasirašinėjo todėl, kad kaip ir visi senovės adeptai laikė save dievybe. Be to, šešiolika raidžių, kurios sudaro žodžius *Jeova Sanctus Unus*, galima sudėlioti taip, kad jos sudarytų lotynišką jo vardo formą — tiesiog tobulas pseudonimas.

Ketrina atrodė visai suglumusi.

— Žodžiai *Jeova Sanctus Unus* — tai garsaus alchemiko vardo lotyniškos formos anagrama?

Lengdonas čiupo nuo dekano stalo pieštuką, popieriaus lapelį ir dar kalbėdamas pradėjo rašyti.

— Lotynų kalboje raidę *J* galima skaityti kaip *I*, *V* — kaip *U*, ir atvirkščiai, o tai reiškia, kad iš žodžių *Jeova Sanctus Unus* galima kuo puikiausiai sudaryti šio žmogaus vardą.

Lengdonas užrašė šešiolika raidžių: *Isaacus Neutonuus*.

Jis padavė popierių Ketrinai ir tarė:

— Manau, esi apie jį girdėjusi.

— Izaokas Niutonas? — paklausė Ketrina žvelgdama į popierių. — Štai ką mums mėgino pasakyti piramidės įrašas!

Akimirką Lengdonas vėl pasijuto stovįs Vestminsterio abatijoje, prie piramidės pavidalo Niutono antkapio, kur kitados patyrė panašų dvasios nušvitimą. *Šį vakarą didysis mokslininkas vėl išeina į sceną*. Be abejo, tai ne atsitiktinumas... piramidės, paslaptys, mokslas, slaptos žinios... visa tai susiję. Niutono vardas visad buvo keliavedžiu tiems, kurie troško slaptųjų žinių.

— Izaokas Niutonas, — tarė Galovėjus, — veikiausiai bus susijęs su tuo, kaip reikia iššifruoti piramidės įrašo prasmę. Neįsivaizduoju, kas tai galėtų būti, tačiau...

— Genialu! — šūktelėjo Ketrina, ir jos akys išsiplėtė. — Štai kaip mes permainysime piramidę!

— Tu supratai? — paklausė Lengdonas.

— Taip! — atsakė ji. — Nesuprantu, kaip mes anksčiau to neperpratome! Juk aišku kaip dieną. Paprasčiausias alchemijos procesas. Galiu permainyti šią piramidę pasinaudojusi mokslo pagrindais! Niutoniškojo mokslo!

Lengdonas labai stengėsi ją suprasti.

— Dekane Galovėjau, — tarė Ketrina, — perskaitykite, kas įrašyta žiede. Ten rašoma...

— Stop! — Staiga senasis dekanas pakėlė pirštą ir mostu pareikalavo tylos. Atsargiai palenkė į šoną galvą, tarsi kažko klausydamasis. Netrukus veržliai pakilo nuo krėslo. — Bičiuliai, mums visiems aišku, kad ši piramidė atskleidė dar

ne visas savo paslaptis. Nežinau, apie ką kalba ponia Solomon, bet jei ji žino, ką daryti toliau, aš savo vaidmenį būsiu atlikęs. Pasiimkite savo daiktus ir nieko daugiau man nesakykite. Kol kas palikite klaidžioti tamsoje. Bus geriau, jei neturėsiu jokios informacijos, jeigu kartais mūsų lankytojai panorėtų ją iš manęs išgauti.

— Lankytojai? — įsiklausiusi pratarė Ketrina. — Aš nieko negirdžiu.

— Išgirsite, — užtikrino ją Galovėjus eidamas prie durų. — Skubėkite.

Kitame miesto gale signalas iš mobiliojo ryšio centro bergždžiai stengėsi pasiekti mobilųjį telefoną, kurio šipuliai gulėjo Masačusetso prospekte ant grindinio. Nepavykus skambintojo pranešimas buvo nukreiptas į balso paštą.

— Robertai! — šaukė panikos kupinas Voreno Belamio balsas. — Kur jūs?! Paskambinkite man! Vyksta baisūs dalykai!

86 skyrius

Užlietas šviesiai mėlynos rūsio lempų šviesos, Malachas stovėjo prie akmeninio stalo ir tęsė pasirengimus. Dirbant alkanas jo skrandis suurzgė. Jis nekreipė į tai dėmesio. Seniai praėjo tos dienos, kai tarnavo kūno įgeidžiams.

Persimainymui reikia aukos.

Kaip dauguma dvasingiausių visų laikų žmonių, Malachas pradėjo eiti šiuo keliu po kilniausių kūniškų aukų. Kastracija pasirodė ne tokia skausminga, kaip įsivaizdavo. Be to, jis sužinojo, kad ji gana dažna. Kasmet tūkstančiams vyrų atliekama chirurginė kastracija — arba orchiektomija, kaip ją vadina medikai; ją lemia įvairūs motyvai, pradedant lyties keitimo klausimais ar troškimu pažaboti lytinę priklausomybę ir baigiant giliais dvasiniais įsitikinimais. Malacho motyvai buvo patys kilniausi. Jis, kaip ir mitologinis save kastravęs Atis, žinojo, kad norint pasiekti nemirtingumą būtina visam laikui atsiriboti nuo materialaus vyriškumo ir moteriškumo pasaulio.

Androginas yra vientisas.

Mūsų dienomis eunuchų vengiama, tačiau senovėje žmonės suvokė vidinę šios permainančios aukos galią. Net pirmieji krikščionys girdėjo, kaip Jėzus šlovina ją Evangelijoje pagal Matą (Mt 19,12): „Ir yra eunuchų (...), kurie patys save tokius padarė dėl dangaus karalystės. Kas pajėgia išmanyti, teišmano."

Piteris Solomonas paaukojo kūno auką, nors vienos rankos plaštaka ben-

drame didžių dalykų kontekste tėra gryna smulkmena. Tačiau nakčiai baigiantis Solomonui teks paaukoti daugiau, daug daugiau.

Kad galėčiau kurti, privalau griauti.

Tokia dvilypumo prigimtis.

Žinoma, Piteris Solomonas nusipelnė likimo, kuris jo laukia šią naktį. Tai bus jam tinkamas galas. Labai seniai jis suvaidino lemiamą vaidmenį Malacho mirtingo gyvenimo kelyje. Dėl šios priežasties Piteris buvo pasirinktas suvaidinti lemiamą vaidmenį didžiajame Malacho persimainyme. Tas žmogus nusipelnė visų baisybių ir kančių, kurias jam teks iškęsti. Piteris Solomonas — visai ne toks žmogus, kokiu jį laiko visas pasaulis.

Jis paaukojo savo vienatinį sūnų.

Kadaise Piteris Solomonas pasiūlė savo sūnui Zakariui neįmanomą pasirinkimą — turtai arba išmintis. *Zakaris pasirinko neteisingai.* Jaunuolio sprendimas pradėjo įvykių seką, galiausiai nutempusią jį į pragaro gelmes. *Soganliko kalėjimas.* Tame Turkijos kalėjime Zakaris Solomonas mirė. Šią istoriją žino visas pasaulis... bet niekas nežino, kad Piteris Solomonas galėjo išgelbėti savo sūnų.

Aš ten buvau, mąstė Malachas. *Aš viską girdėjau.*

Malachas niekada nepamiršo tos nakties. Žiaurus Solomono sprendimas jo sūnui Zakariui reiškė mirtį, tačiau Malachui — gimimą.

Vieni privalo mirti, kad kiti galėtų gyventi.

Šviesa virš Malacho galvos vėl pradėjo keisti spalvą, ir jis suprato, kad jau vėlu. Baigė pasirengimus ir vėl užlipo nuolydžiu. Metas pasirūpinti mirtingojo pasaulio reikalais.

87 skyrius

Viskas bus atskleista *pasiekus trisdešimt trečią laipsnį,* bėgdama mąstė Ketrina. *Aš žinau, kaip permainyti piramidę!* Atsakymas į šį klausimą visą vakarą buvo jiems tiesiai po nosimis.

Ketrina ir Lengdonas jau vieni lėkė per katedros priestatą, sekdami rodykles su užrašu „Sodas“. Netrukus, kaip dekanas buvo žadėjęs, jie išbėgo iš katedros ir atsidūrė erdviame, aukštomis sienomis aptvertame vidiniame kieme.

Katedros sodas buvo aptvertas aštuonkampis su bronziniu postmoderniu fontanu. Ketrina apstulbo išgirdusi, kaip garsiai vidiniame kieme aidi fontano srovės teškėjimas. Tačiau netrukus suvokė, kad girdi visai ne fontano srovę.

— Sraigtasparnis! — suriko ji, kai dangų virš galvos perskrodė šviesos spindulys. — Slėpkis po tuo portiku!

Vos Lengdonas ir Ketrina spėjo pasiekti priešingą pusę ir palįsti po neogotikine tunelio, vedančio į už kiemo ribų plytinčią veją, arka, kiemą užtvindė akį rėžianti ieškos žibintų šviesa. Ketrina ir Lengdonas susigūžę tunelyje palaukė, kol sraigtasparnis praskris virš galvų ir pradės sukti plačius ratus viršum katedros.

— Spėju, Galovėjus tikrai girdėjo ateinant lankytojus, — tarė Ketrina, kuriai tai padarė įspūdį. *Kai akys nemato, ausys labai gerai girdi.* Jos pačios ausyse ritmingai ir garsiai aidėjo pulso dūžiai.

— Ten, — parodė Lengdonas, spausdamas prie šono kelionkrepšį ir žengdamas perėjimu.

Dekanas Galovėjus davė jiems vienintelį raktą ir aiškius nurodymus. Deja, priėję trumpo tunelio galą, jie pamatė, kad nuo tikslo juos skiria plati veja, šiuo metu kaip tik apšviesta virš galvos skriejančio sraigtasparnio šviesų.

— Niekaip nepereisime, — tarė Ketrina.

— Palauk... žiūrėk, — Lengdonas parodė juodą šešėlį, atsiradusį ant vejos jiems iš kairės. Iš pradžių šešėlis buvo tik beformė dėmė, tačiau sparčiai augo, artėjo prie jų, darėsi vis ryškesnis, greičiau ir greičiau artinosi, plėtėsi, o galiausiai virto didžiuliu juodu keturkampiu, vainikuojamu dviejų neįsivaizduojamai aukštų smailių.

— Katedros fasadas užstoja ieškos žibintus, — pasakė Lengdonas.

— Jie leidžiasi priešais katedrą!

Lengdonas čiupo Ketriną už rankos.

— Bėgam! Tuojau pat!

Katedroje likęs dekanas Galovėjus jautėsi toks žvalus, koks nesijautė jau daug metų. Jis perėjo altoriaus pertvarą, nužingsniavo nava iki įėjimo durų.

Girdėjo, kaip virš katedros ūžia sraigtasparnis, įsivaizdavo, kaip jo šviesos sklinda pro apskritą vitražą virš įėjimo durų, stebuklingomis spalvomis užliedamos visą šventovę. Prisiminė laikus, kai dar matė spalvas. Ironiška, tačiau tamsi tuštuma, kuria virto jo pasaulis, apšvietė daugelį dalykų. *Dabar matau daug aiškiau negu bet kada anksčiau.*

Galovėjus dar jaunystėje pajuto pašaukimą Dievo tarnystei ir visą gyvenimą mylėjo Bažnyčią tiek, kiek žmogui įmanoma. Kaip daugelis kolegų, nuoširdžiai atidavusių gyvenimą Dievui, Galovėjus jautėsi pavargęs. Jis visą gyvenimą stengėsi būti išgirstas pro neišmanymo ūžesį.

Ko aš tikėjausi?

Visose galių kovose — nuo kryžiaus karų iki inkvizicijos ir Amerikos politikos — jėga buvo grobiamas Jėzaus vardas. Nuo pat laikų pradžios neišmanėliai

rėkė garsiausiais balsais, gainiodami nieko neįtariančią minią ir versdami vykdyti jų valią. Savo pasaulietiškus troškimus jie gynė cituodami Šventąjį Raštą, kurio nesuprato. Savo netolerantiškumu jie didžiavosi kaip savo įsitikinimų įrodymu. Pagaliau per šitiek metų žmonijai pavyko visiškai ištrinti grožį, kuriuo kitados spindėjo Jėzus.

Šį vakarą susidūrimas su Rožės kryžiaus simboliu pripildė jį didžios vilties, priminė pranašystes, įrašytas Rožės kryžininkų manifestuose, kuriuos kadaise Galovėjus buvo daugybę kartų skaitęs ir iki šiol prisiminė.

Pirmas skyrius. *Jehova atpirks žmoniją atskleisdamas paslaptis, kurias anksčiau sergėjo tik išrinktiesiems.*

Ketvirtas skyrius. *Visas pasaulis taps it viena knyga, bus sutaikyti mokslo ir teologijos prieštaravimai.*

Septintas skyrius. *Prieš pasaulio pabaigą Dievas sukurs didžiulį dvasinės šviesos antplūdį, kuris palengvins žmonijos kančias.*

Aštuntas skyrius. *Kad būtų įmanomas šis apreiškimas, pasaulis turi išmiegoti svaigulį, sukeltą užnuodytos taurės, pripildytos netikros teologijos vyno gyvybės.*

Galovėjus žinojo, kad Bažnyčia seniai pametė kelią, ir paskyrė visą savo gyvenimą jai iš klystkelių išvesti. Dabar, suprato jis, ta akimirka artėja.

Prieš aušrą visad būna tamsiausia.

CŽV agentas operatyvininkas Terneris Simkinsas jau buvo pastatęs koją ant „Sikorsky“ sraigtasparnio, šiam leidžiantis ant apšerkšnijusios žolės. Agentas nušoko lydimas savo vyrų ir tuojau pat pamojo sraigtasparniui kilti atgal į orą ir stebėti visus išėjimus.

Iš šio pastato niekas neišeis.

Sraigtasparniui vėl pakilus į nakties dangų, Simkinsas su komandos draugais užbėgo laiptais, vedančiais prie katedros durų. Dar jam neapsisprendus, į kurias iš šešerių durų reikėtų belsti, vienos atsidarė.

— Taip? — iš tamsos pasigirdo ramus balsas.

Simkinsas vos įstengė įžiūrėti sulinkusią figūrą kunigo drabužiais.

— Ar jūs dekanas Kolinas Galovėjus?

— Taip, — atsakė senis.

— Ieškau Roberto Lengdono. Ar jūs jį matėte?

Senis žengė į priekį žiūrėdamas Simkinsui per petį keistomis blausiomis akimis.

— Na, tai jai būtų *tikras* stebuklas.

Laiko beveik nebeliko.

Saugumo analitikė Nola Kei ir šiaip buvo baisiai įsitempusi, tad trečias puodelis kavos, kurį kaip tik gėrė, pasklido gyslomis nelyginant elektros srovė.

Iki šiol nė žodžio iš Sato.

Galiausiai jos telefonas suskambo, ir Nola puolė atsiliepti.

— ST, — ištarė ji. — Nola klauso.

— Nola, čia Rikas Perišas iš sistemų saugumo skyriaus.

Nola susmuko kėdėje. *Ne Sato.*

— Labas, Rikai. Ką gero pasakysi?

— Norėjau tau šiek tiek padėti — gali būti, kad mūsų departamentas turi informacijos, susijusios su tuo, kuo tu šį vakarą užsiimi.

Nola pastatė kavos puodelį ant stalo. *Iš kur, po šimts, tu žinai, kuo aš šį vakarą užsiimu?*

— Atsiprašau?

— Et, tai ta nauja IB programa, kurią mes testuojam, — atsakė Perišas. — Ji nuolat išmeta tavo kompiuterizuotos darbo vietos numerį.

Tik dabar Nola suprato, apie ką jis kalba. Agentūroje šiuo metu buvo išmėginama nauja „integruoto bendradarbiavimo" programinė įranga, skirta realiu laiku duoti signalus skirtingiems CŽV departamentams, dirbantiems su susijusiais duomenimis. Šiais greitai bėgančio laiko ir terorizmo laikais katastrofos išvengti dažnai galima paprasčiausiu būdu — sužinojus, kad žmogus, sėdintis kitame koridoriaus gale, analizuoja tau šiuo metu reikalingus duomenis. Nolos manymu, ši IB įranga kol kas daugiau trukdė, negu teikė pagalbą, todėl vadino ją „institucinio bergždumo" programa.

— Aišku, buvau pamiršusi, — atsakė Nola. — Ką tokio turi?

Ji nė kiek neabejojo, kad visame pastate daugiau niekas neįtaria apie krizę, o ką jau kalbėti apie darbą su ja. Vienintelis kompiuterinis tyrimas, kurį šį vakarą atliko Nola, buvo Sato prašymu atlikta ezoterinių masoniškų temų peržiūra. Vis dėlto ji privalėjo žaisti bendrą žaidimą.

— Žinai, turbūt ten nieko ypatinga, — tarė Perišas, — bet šį vakarą sulaikėme vieną programišių, ir IB programa man siūlo pasidalyti šia informacija su tavimi.

Programišių? Nola gurkštelėjo kavos.

— Klausau.

— Prieš kokią valandą, — prakalbo Perišas, — pagavom tokį tipą, pavarde Zubianis, kuris mėgino atsidaryti bylą, esančią vienoje iš mūsų vidinių duomenų

bazių. Vyrukas sako, kad tai užsakymas, kad jis pats nieko nenutuokia, kodėl jam sumokėjo už galimybę patekti į šią bylą, ir tvirtina net nežinojęs, kad ji yra CŽV serveryje.

— Aišku.

— Mes baigėme apklausą, su juo viskas gerai. Bet štai kas keista — ta pati byla, į kurią jis taikėsi, šį vakarą kiek anksčiau buvo iškviesta vidinės paieškos programos. Atrodo, kažkas įlindo į mūsų sistemą, paleido paiešką su konkrečiais reikšminiais žodžiais ir atliko redagavimą. Svarbiausia, kad tie reikšminiai žodžiai labai keisti. Ypač vienas, kurį IB priskyrė ypatingos svarbos sutapimams — jis pasitaiko tik šiose dviejose duomenų grupėse. — Jis patylėjo. — Ar tu žinai tokį žodį... „simbolonas“?

Nola staiga atsitiesė ir išliejo ant stalo kavą.

— Kiti žodžiai irgi neįprasti, — toliau pasakojo Perišas. — „Piramidė, vartai...“

— Varyk čia, — paliepė Nola šluostydama stalą. — Atsinešk viską, ką turi!

— Nori pasakyti, kad tie žodžiai tau ką nors reiškia?

— Paskubėk!

89 skyrius

Katedros kolegija yra elegantiškas, pilį primenantis pastatas, stovintis greta Nacionalinės katedros. Pamokslininkų kolegija, kokią ją buvo sumanęs pirmasis Vašingtono episkopalinis vyskupas, buvo įkurta siekiant teikti tolesnį išsilavinimą šventimus priėmusiems kunigams. Šiandien kolegija siūlo įvairių teologijos, pasaulinės teisės, gydymo ir dvasingumo sričių mokymo programų.

Lengdonas ir Ketrina nulėkė skersai veją ir, pasinaudoję Galovėjaus duotu raktu, nėrė į kolegijos vidų kaip tik tą akimirką, kai sraigtasparnis vėl pakilo virš katedros, o jo šviesos naktį pavertė diena. Uždusę stovėdami vestibiulyje jie dairėsi po patalpą. Pro langus sklindančios šviesos pakako, tad Lengdonas nematė jokios priežasties degti šviesų ir rizikuoti išduoti virš galvos sukančiam sraigtasparniui savo buvimo vietą. Centriniu koridoriumi jie praėjo daugybę konferencijų salių, auditorijų ir poilsio zonų. Interjeras Lengdonui priminė neogotikinius Jeilio universiteto pastatus — iš išorės tiesiog kvapą gniaužiančius, o viduje labai praktiškus, nes jų senovinė elegancija sumaniai pritaikyta nuolat naudoti daugeliui žmonių.

— Čia, — tarė Ketrina rodydama į tolimąjį koridoriaus galą.

Ketrina dar nespėjo Lengdonui papasakoti naujausio ją ištikusio apreiškimo, susijusio su piramide, kurį, atrodo, įžiebė *Isaacus Neutonuus* paminėjimas. Bėgant per veją ji tepasakė, kad piramidę galima permainyti pasitelkus paprasčiausią mokslą. Ji vylėsi, kad viską, ko tam prireiks, bus galima rasti šiame pastate. Lengdonas net neįsivaizdavo, ko jai gali prireikti ar kaip Ketrina ketina transformuoti vientisą granito luitą ir aukso gabalą, bet prisiminęs, kad ką tik matė kubą virstant Rožės kryžiumi, sutiko ja pasitikėti.

Jie priėjo koridoriaus galą, ir Ketrina suraukė kaktą, tikriausiai nepamačiusi to, ko ieškojo.

— Tu sakei, kad čia yra ir gyvenamosios patalpos?

— Taip, konferencijų dalyviams.

— Tada čia *turi* būti virtuvė, tiesa?

— Tu išalkai?

Ji atsisuko į jį ir susiraukė.

— Ne, man reikia laboratorijos.

Na, žinoma. Lengdonas pastebėjo žemyn vedančius laiptus, paženklintus daug žadančiu simboliu. *Mėgstamiausia amerikiečių piktograma.*

Rūsyje įrengta virtuvė atrodė labai moderni — visur nerūdijančio plieno paviršiai, didelių dubenų krūvos; buvo aišku, kad joje gaminamas maistas didelėms žmonių grupėms. Langų virtuvėje nebuvo. Ketrina uždarė duris ir įjungė šviesas. Automatiškai įsijungė ir vėdinimo sistema.

Ketrina ėmė raustis spintelėse kažko ieškodama.

— Robertai, — paliepė ji, — būk geras, ištrauk piramidę ir padėk ant stalo.

Jausdamasis kaip pradedantis šefo parankinis, kuriam įsakinėja Danielis Buludas, Lengdonas pakluso: išėmė iš krepšio piramidę ir uždėjo ant jos auksinę viršūnę. Baigęs pamatė, kad Ketrina pila į didžiulį puodą karštą vandenį iš čiaupo.

— Gal galėtum užkelti šitą puodą ant viryklės?

Lengdonas sunkiai užkėlė teliūskuojantį puodą ant viryklės, o Ketrina įjungė dujų degiklį ir padidino liepsną.

— Virsime omarus? — viltingai paklausė jis.

— Labai juokinga. Ne, užsiimsime alchemija. Beje, šis puodas skirtas virti *makaronams*, o ne omarams. — Ji parodė skylėtą, makaronams nukošti skirtą pusdangtį, kurį buvo nuėmusi nuo puodo ir padėjusi ant stalo greta piramidės.

Tikrai, koks aš kvailas.

— Tai virdami makaronus mes iššifruosime piramidės įrašą?

Ketrina nuleido jo pastabą negirdomis ir prakalbo rimtai:

— Neabejoju, jog tu puikiai žinai, kad masonai pasirinko trisdešimt trečią laipsnį aukščiausiu savo lygiu dėl tam tikrų istorinių ir simbolinių priežasčių.

— Žinoma, — atsakė Lengdonas.

Pitagoro laikais, šeši šimtai metų prieš Kristaus gimimą, numerologijos tradicija skelbė skaičių 33 aukščiausiu iš visų „skaičių valdovų". Tai buvo švenčiausias skaičius, simbolizuojantis Dieviškąją tiesą. Šią tradiciją toliau tęsė masonai... ir kiti. Neatsitiktinai krikščionys mokomi, kad Jėzus buvo nukryžiuotas sulaukęs trisdešimt trejų metų, nors to neliudija jokie istoriniai duomenys. Taip pat neatsitiktinai sakoma, kad Juozapas buvo trisdešimt trejų, kai vedė Mergelę Mariją, ar kad Jėzus padarė trisdešimt tris stebuklus, ar kad Dievo vardas Pradžios knygoje minimas trisdešimt tris kartus, ar kad pagal islamo mokymą visi dangaus gyventojai amžinai yra trisdešimt trejų metų.

— Skaičius trisdešimt trys, — pareiškė Ketrina, — yra šventas daugelyje mistinių tradicijų.

— Teisingai.

Tačiau Lengdonas vis dar nesuvokė, ką tai turi bendra su puodu makaronams virti.

— Taigi neturėtum nustebti, kad senovės alchemikas, Rožės kryžininkas ir mistikas, koks buvo Izaokas Niutonas, skaičių trisdešimt trys irgi laikė nepaprastu.

— Nė kiek neabejoju, — atsakė Lengdonas. — Niutonas labai domėjosi numerologija, pranašavimais ir astrologija, bet ką tai...

— Viskas bus atskleista pasiekus trisdešimt trečią laipsnį.

Lengdonas išsitraukė iš kišenės Piterio žiedą ir perskaitė įrašą. Paskui vėl dirstelėjo į puodą su vandeniu.

— Atsiprašau, niekaip nesuprantu.

— Robertai, šį vakarą mes iš pradžių pamanėme, kad „trisdešimt trečias laipsnis" reiškia masonų titulą, jų lygį, bet vėliau, kai pasukome žiedą trisdešimt trijų laipsnių kampu, kubas pasikeitė ir virto kryžiumi. Tada suvokėme, kad žodis „laipsnis" čia pavartotas kita prasme.

— Taip. Laipsnis kaip apskritimo dalis.

— Būtent. Bet „laipsnis" turi ir dar vieną reikšmę.

Lengdonas nužvelgė ant viryklės stovintį puodą.

— Temperatūra.

— Na, žinoma! — atsakė ji. — Visą vakarą į tai žiūrėjome. „Viskas bus atskleista pasiekus trisdešimt trečią laipsnį." Jei patalpinsime šią piramidę į trisdešimt trijų laipsnių temperatūrą... gal ką nors ir sužinosime.

Lengdonas žinojo, kad Ketrina Solomon labai protinga, tačiau šį kartą ji, atrodo, nesuvokė visiškai paprasto dalyko.

— Gal aš klystu, bet trisdešimt trijų laipsnių pagal Farenheitą temperatūra kone siekia užšalimo tašką. Gal piramidę verčiau reikėtų dėti į šaldiklį?

Ketrina nusišypsojo.

— Tik ne tada, kai ketiname laikytis recepto, kurį siūlo didis alchemikas, Rožės kryžiaus mistikas, savo veikalus pasirašinėjęs *Jeova Sanctus Unus*.

Isaacus Neutonuus rašė kulinarinius receptus?

— Robertai, temperatūra alchemijoje yra vienas svarbiausių katalizatorių, ir ji ne visada buvo matuojama Farenheito arba Celsijaus skalėmis. Esama kur kas senesnių temperatūros skalių, ir vieną iš jų pasiūlė Izaokas...

— Niutono skalė! — atsiliepė Lengdonas supratęs, kad ji teisi.

— Taip! Izaokas Niutonas sukūrė visą temperatūros matavimo sistemą, pagrįstą vien tik gamtos reiškiniais. Pagrindu jis paėmė sniego tirpimo temperatūrą, kurią pavadino „nuliniu laipsniu". — Ji trumpam nutilo. — Tikriausiai pats nesunkiai atspėsi, kokį laipsnį jis priskyrė vandens virimo temperatūrai — visų alchemijos procesų karalienei?

— Trisdešimt trečią.

— Taip, trisdešimt trečią! Trisdešimt trečias laipsnis. Matuojant Niutono skale, vandens virimo temperatūra yra trisdešimt trys laipsniai. Pamenu, kartą paklausiau brolio, kodėl Niutonas pasirinko šį skaičių. Supranti, jis man atrodė visiškai atsitiktinis. Vandens virimas — vienas pagrindinių alchemijos procesų, o jis ima ir pasirenka jam priskirti trisdešimt tris laipsnius? Kodėl ne šimtą? Kodėl nepasielgti elegantiškiau? Piteris man ir paaiškino, kad tokiam mistikui kaip Izaokas Niutonas skaičius trisdešimt trys ir buvo pats elegantiškiausias.

Viskas bus atskleista pasiekus trisdešimt trečią laipsnį. Lengdonas dirstelėjo į puodą su vandeniu, paskui — į piramidę.

— Ketrina, piramidė ištašyta iš vientiso granito luito ir gryno aukso. Ar tikrai manai, kad vandens virimo temperatūros pakaks jai permainyti?

Ketrinos veide pasirodžiusi šypsena leido Lengdonui suprasti, kad ji žino kažką, ko nežino jis. Ji tvirtu žingsniu priėjo prie stalo, pakėlė aukso viršūne vainikuotą granito piramidę ir įstatė ją į skylėtą pusdangtį. Tada atsargiai nuleido viską į verdantį vandenį.

— O mes imkime ir pažiūrėkime, gerai?

CŽV pilotas, sėdintis sraigtasparnyje virš Nacionalinės katedros, nustatė automatinį kybojimo režimą ir apžvelgė pastatą bei jo aplinką. *Jokių judesių*. Jo šilu-

minės regos įranga neįstengė prasiskverbti pro akmenines katedros sienas, todėl nebuvo galima pasakyti, ką komanda veikia viduje, bet jei kas nors pamėgins išsprukti laukan, įranga tuojau pat tai užfiksuos.

Po šešiasdešimt sekundžių skimbtelėjo šiluminės regos įrangos daviklis. Detektorius, veikiantis tuo pačiu principu kaip namų apsaugos sistemos, užfiksavo didelį temperatūrų skirtumą. Dažniausiai tai reiškia, kad vėsioje erdvėje juda žmogaus figūra, tačiau šįkart monitoriuje buvo matyti kažkoks šilumos debesis, viršum vejos besidriekiantis karšto oro gūsis. Pilotas rado jo šaltinį — ventiliacijos angą šoninėje Katedros kolegijos sienoje.

Tikriausiai nieko svarbaus, pamanė jis. Tokie gradientai pasitaiko dažnai. *Kas nors ką nors verda arba skalbia.* Tačiau prieš nusigręždamas jis suvokė, kad čia kažkas ne taip. Prie pastato įrengtoje stovos aikštelėje nebuvo nė vieno automobilio, o pastate nedegė šviesos.

Jis ilgokai patyrinėjo UH-60 šiluminės regos įrangos sistemą. Paskui paėmė radijo imtuvą ir kreipėsi į komandos vadą.

— Simkinsai, gal tai ir nieko nereiškia, bet...

— Įkaitimo temperatūros rodiklis! — Lengdonui teko pripažinti, kad tai gudrus sumanymas.

— Paprastas mokslo pavyzdys, — atsakė Ketrina. — Skirtingos substancijos įkaista esant skirtingoms temperatūroms. Mes jas vadiname šiluminiais žymekliais. Moksle šie žymekliai dažnai naudojami.

Lengdonas žiūrėjo į vandenyje nugrimzdusią piramidę ir jos viršūnę. Virš kunkuliuojančio vandens buvo bepradedą kilti garų srovelės, tačiau jis į tai nedėjo didelių vilčių. Pažvelgė į laikrodį, ir širdis pradėjo smarkiau plakti. 23.45.

— Tu manai, kad karštyje ji pradės švytėti?

— Ne, Robertai, ne švytėti. *Įkais iki baltumo.* Tarp šių dviejų dalykų yra didelis skirtumas. Įkaistama nuo kaitros, ir tai vyksta tam tikroje temperatūroje. Pavyzdžiui, kai plieno gamintojai grūdina sijas, ant jų užpurškia specialų perregimą tinklelį, kuris įkaista iki baltumo tam tikroje nustatytoje temperatūroje, ir pagal tai galima žinoti, kada grūdinimas baigtas. Prisimink žiedus, kurie atspindi žmogaus nuotaiką. Užsimauni tokį žiedą ant piršto, ir jis pakeičia spalvą nuo kūno temperatūros.

— Ketrina, šita piramidė pagaminta devynioliktame amžiuje! Aš dar galiu įsivaizduoti amatininką, pagaminusį slaptai atsidarančius vyrius akmens dėžutei, bet užpurkšti perregimą šiluminį sluoksnį?

— Visiškai įmanoma, — atsakė ji, su viltimi dirstelėdama į vandenyje nu-

grimzdusią piramidę. — Pirmieji alchemikai dažnai naudojo fosforą kaip šiluminį žymeklį. Kinai mokėjo pagaminti spalvotus fejerverkus, ir net egiptiečiai... — Ketrina sustojo nebaigusi sakinio ir įdėmiai įsistebeilijo į verdantį vandenį.

— Kas?

Lengdonas, sekdamas jos žvilgsnį, irgi pažvelgė į burbuliukus, tačiau nieko nepamatė.

Ketrina pasilenkė arčiau ir dar įdėmiau stebėjo puodą. Staiga pasisuko ir nubėgo per visą virtuvę prie durų.

— Kur bėgi? — sušuko Lengdonas.

Ji staiga sustojo prie šviesos jungiklių ir juos išjungė. Šviesos užgeso, nustojo dirbti ventiliatorius, kambarys paskendo visiškoje tamsoje ir tyloje. Lengdonas vėl atsisuko į piramidę ir pro garus pamėgino įžiūrėti vandens apsemtą viršūnę. Kai Ketrina grįžo atgal, jis stovėjo išsižiojęs, nenorėdamas patikėti savo akimis.

Kaip Ketrina buvo numačiusi, mažas metalinės viršūnės plotelis po vandeniu pradėjo švytėti. Jame ėmė rastis raidės, kurios vandeniui kaistant vis labiau ryškėjo.

— Tekstas, — sušnibždėjo Ketrina.

Lengdonas tik linktelėjo, neįstengdamas nieko pratarti. Švytintys žodžiai ryškėjo tiesiai po viršūnėje išgraviruotu įrašu. Atrodo, jie buvo tik trys, ir Lengdonas, nors dar neįstengė jų perskaityti, pradėjo abejoti, ar tikrai šie žodžiai atskleis tai, ko jie šį vakarą ieško. *Piramidė yra tikras žemėlapis,* sakė jiems Galovėjus, *jis rodo tikrą vietą.*

Raidės sušvito ryškiau, Ketrina išjungė dujas ir vanduo pamažu liovėsi burbuliavęs. Po ramiu jo paviršiumi buvo galima aiškiai įžiūrėti piramidės viršūnę.

Joje švietė trys gerai įskaitomi žodžiai.

90 skyrius

Blausioje Katedros kolegijos virtuvės šviesoje Lengdonas ir Ketrina stovėjo palinkę virš puodo su vandeniu ir spoksojo į jame skendinčią permainytą piramidės viršūnę. Viename auksinės viršūnės šone švytėjo iki baltumo įkaitęs įrašas.

Lengdonas perskaitė švytintį tekstą, vos įstengdamas patikėti savo akimis. Jis žinojo, kad piramidė turi rodyti konkrečią *vietą*... bet niekad nemanė, jog ta vieta bus nurodyta *taip* tiksliai.

Eight Franklin Square

— *Franklino aikštė, aštuoni...* Čia juk adresas, — apstulbęs sumurmėjo jis.

Ketrina atrodė ne mažiau sukrėsta.

— Bet aš nežinau, kas ten yra, gal tu žinai?

Lengdonas papurtė galvą. Jis žinojo, kad Franklino aikštė yra viename iš seniausių Vašingtono rajonų, tačiau šio adreso nebuvo girdėjęs. Dar kartą pažvelgė į piramidės viršūnę ir perskaitė visą angliškai įrašytą tekstą.

The
secret hides
within The Order
Eight Franklin Square

Ar Franklino aikštėje yra įsikūręs koks nors ordinas?

Ar ten yra pastatas, kuriuo pridengtas įėjimas į žemės gelmėn besileidžiančius suktinius laiptus?

Lengdonas visiškai nenumanė, ar tuo adresu išvis yra kas nors paslėpta. Svarbiausia kol kas buvo tai, kad juodu su Ketrina sugebėjo iššifruoti piramidę ir dabar turi informaciją, reikalingą Piteriui išgelbėti.

Pačiu laiku, beveik paskutinę minutę.

Šviečiančios laikrodžio su Peliuku Mikiu rodyklės aiškiai rodė, kad jiems liko mažiau negu dešimt minučių.

— Skambink, — liepė Ketrina, rodydama į virtuvėje ant sienos pakabintą telefoną. — Greičiau!

Netikėtai atėjusi lemiama akimirka Lengdoną sutrikdė, jis pajuto, kad dvejoja.

— Ar mes esame tikri tuo, ką turime?

— Aš tai tikrai.

— Nieko jam nesakysiu, kol nesužinosime, kad Piteris saugus.

— Aišku, ne. Tu juk atsimeni numerį, tiesa?

Lengdonas linktelėjo ir pasuko prie virtuvės telefono. Pakėlė ragelį ir surinko pagrobėjo mobiliojo numerį. Ketrina priėjo arčiau ir priglaudė prie ragelio galvą, norėdama viską girdėti. Kai pasigirdo signalas, Lengdonas pasirengė baugiam šnabždesiui žmogaus, kuris šiandien jį jau kelis kartus apgavo.

Galiausiai pašnekovas atsiliepė.

Tačiau nebuvo girdėti jokio pasisveikinimo. Išvis jokio balso. Tik alsavimas.

Lengdonas palaukė ir galiausiai prakalbo.

— Aš turiu informaciją, kurios jums reikia, bet jei norite ją gauti, turite mums perduoti Piterį.

— Kas čia kalba? — paklausė moters balsas.

Lengdonas krūptelėjo.

— Robertas Lengdonas, — negalvodamas atsakė jis. — O kas *jūs?* — Jam šovė mintis, kad gal neteisingai surinko telefono numerį.

— *Jūs Lengdonas?* — Moteris, atrodo, nustebo. — Jūsų čia kai kas ieško.

Ką?

— Atsiprašau, *kas* čia kalba?

— Apsaugos pareigūnė Peidžė Montgomeri iš „Pirmosios“ saugos agentūros. — Moters balsas virpėjo. — Gal jūs galite mums pagelbėti? Beveik prieš valandą mano partnerė priėmė 911 tarnybos iškvietimą į Kaloramos aukštumas... kilo įtarimas, kad žmogus paimtas įkaitu. Aš praradau su ja ryšį, todėl išsikviečiau pastiprinimą, ir mes atvykome patikrinti objekto. Partnerę radome negyvą galiniame kieme. Namų savininko nebuvo, todėl įėjome į namą. Koridoriuje ant stalo skambėjo mobilusis telefonas, ir aš...

— Jūs dabar name? — paklausė Lengdonas.

— Taip, ir 911 tarnybos įtarimas... pasitvirtino, — sumikčiojo moteris. — Atsiprašau, kad kalbu taip nerišliai, bet mano partnerė negyva, o namuose radome vyrą, kuris čia laikomas prieš jo valią. Jo būklė bloga, dabar jam teikiama pagalba. Jis reikalauja iškviesti du žmones: vieno vardas Lengdonas, kito — Ketrina.

— Tai mano brolis! — sušuko į ragelį Ketrina, stipriau prispausdama galvą prie Lengdono. — Tai aš paskambinau į 911 tarnybą! Kaip jis jaučiasi?

— Tiesą sakant, ponia, jis... — Moters balsas nutrūko. — Jis jaučiasi labai nekaip. Jam nukirsta dešinės rankos plaštaka...

— Labai prašau, — ėmė melsti Ketrina, — leiskite man su juo pakalbėti!

— Šiuo metu jam teikiama pagalba. Jis nuolat praranda sąmonę. Jei esate kur nors netoli, geriau atvykite čia. Visiškai aišku, kad jis nori jus matyti.

— Mes už kokių šešių minučių kelio nuo jūsų! — atsakė Ketrina.

— Tada patarčiau paskubėti. — Ragelyje pasigirdo duslūs garsai, paskui moteris vėl prakalbo: — Atsiprašau, atrodo, kad mane vėl kviečia. Pasikalbėsime, kai atvyksite.

Pokalbis nutrūko.

91 skyrius

Lengdonas ir Ketrina užlipo laiptais, vedančiais iš Katedros kolegijos rūsio, ir nuskubėjo tamsiu koridoriumi, ieškodami pagrindinio išėjimo. Virš galvų

nebebuvo girdėti sraigtasparnio ūžimo, todėl Lengdonas tikėjosi, kad pavyks išsmukti nepastebėtiems ir nusigauti į Kaloramos aukštumas pasimatyti su Piteriu.

Jį rado. Jis gyvas.

Prieš trisdešimt sekundžių, baigusi pokalbį su apsaugininke, Ketrina paskubomis ištraukė iš vandens garuojančią piramidę ir jos viršūnę. Dar varvančias jas įdėjo į Lengdono odinį kelionkrepšį. Dabar jis juto iš jo sklindančią šilumą.

Susijaudinimas, kad pagaliau atsirado Piteris, laikinai užgožė norą toliau mąstyti apie švytintį užrašą piramidės viršūnėje — *Eight Franklin Square;* bet tam bus laiko vėliau, susitikus su Piteriu.

Kai pasuko už kampo, laiptų viršuje Ketrina staiga stabtelėjo ir parodė svetainę kitoje koridoriaus pusėje. Pro erkerio langą Lengdonas pamatė vejoje stovintį aptakų juodą sraigtasparnį. Prie jo, nusisukęs nuo jų nugara, stovėjo vienišas pilotas ir kažką kalbėjo per radijo stotelę. Greta buvo juodas „Escalade" visureigis tamsintais langais.

Neišlįsdami iš šešėlių, Lengdonas ir Ketrina perėjo į svetainę ir pasižiūrėjo pro langą, ieškodami, ar nepamatys ir kitų operatyvininkų. Laimei, milžiniška veja priešais Nacionalinę katedrą buvo tuščia.

— Tikriausiai jie katedroje, — tarė Lengdonas.

— Visai ne, — ištarė žemas balsas tiesiai jam už nugaros.

Lengdonas ir Ketrina skubiai atsisuko norėdami pasižiūrėti, kas kalba. Svetainės tarpduryje stovėjo dvi figūros juodais drabužiais, nutaikiusios į juos šautuvus lazeriniais taikikliais. Lengdonas aiškiai matė raudoną šviesos taškelį, šokčiojantį jam ant krūtinės.

— Malonu vėl jus matyti, profesoriau, — ištarė pažįstamas gergždžiantis balsas. Agentai pasitraukė, ir pro juos lengvai prasispraudė smulkutė direktorės Sato figūra; ji perėjo svetainę ir sustojo tiesiai priešais Lengdoną. — Šį vakarą jūs jau kelis kartus pasielgėte visiškai neprotingai.

— Policija rado Piterį Solomoną, — karštai atsakė Lengdonas. — Jo būklė bloga, bet jis gyvens. Viskas baigta.

Jei Sato ir nustebo, kad Piteris atsirado, tai niekuo to neparodė. Nenuleisdama nuo Lengdono akių ji priėjo arčiau ir sustojo per kokį dešimt centimetrų nuo jo.

— Profesoriau, galiu jus užtikrinti, niekas toli gražu nėra baigta. O jei dabar įsivėlė dar ir policija, reikalas tapo tik dar sudėtingesnis. Kaip jau sakiau jums šį vakarą, padėtis nepaprastai subtili. Jums tikrai nereikėjo pabėgti, nusitvėrus tą piramidę.

— Ponia, — neišlaikė Ketrina, — man būtinai reikia pamatyti brolį. Galite pasiimti piramidę, bet privalote man leisti...

— *Privalau?* — iššaukiamai pakartojo Sato, atsisukdama į Ketriną. — Jūs tikriausiai ponia Solomon? — Ji degančiomis akimis nužvelgė Ketriną ir vėl atsisuko į Lengdoną. — Padėkite savo krepšį ant šito stalo.

Lengdonas pažvelgė žemyn, į dvi lazerių švieseles sau ant krūtinės. Priėjo prie kavos stalelio ir padėjo ant jo odinį kelionkrepšį. Atsargiai prisiartinęs agentas atsegė krepšio užtrauktuką ir atitraukė šonus. Iš krepšio pakilo susikaupusių garų debesėlis. Agentas pašvietė žibintu vidun, ilgokai susimąstęs apžiūrinėjo, paskui linktelėjo, duodamas ženklą Sato.

Sato priėjo ir pažvelgė į krepšį. Drėgna piramidė ir jos viršūnė spindėjo žibinto šviesoje. Sato pritūpė ir labai atidžiai apžiūrėjo auksinę viršūnę; Lengdonas prisiminė, kad ji buvo ją mačiusi tik rentgeno nuotraukoje.

— Įrašas, — liepiamai ištarė Sato. — Jis jums ką nors reiškia? „The secret hides within The Order"?

— Dar gerai nežinome, ponia.

— Kodėl piramidė garuoja?

— Mes buvome ją panardinę į verdantį vandenį, — nedvejodama atsakė Ketrina. — Tai viena iš iššifravimo proceso dalių. Viską jums papasakosime, bet dabar prašau leisti mums pasimatyti su mano broliu. Jis iškentėjo...

— Jūs *virėte* piramidę? — paklausė Sato.

— Išjunkite žibintą, — tarė Ketrina. — Pažvelkite į viršūnę. Tikriausiai dar bus galima įžiūrėti.

Agentas išjungė žibintą, Sato priklaupė priešais piramidės viršūnę. Net iš savo vietos Lengdonas matė, kad joje įrašytas tekstas vis dar šviečia blausia šviesa.

— *Eight Franklin Square?* Franklino aikštė, aštuoni? — apstulbusi pakartojo Sato.

— Taip, ponia. Šitas tekstas buvo užrašytas kaitroje švytinčiu laku ar panašia medžiaga. Trisdešimt trečias laipsnis iš tiesų pasirodė...

— O adresas? — vėl paklausė Sato. — Jo ir nori tas tipas?

— Taip, — atsakė Lengdonas. — Jis mano, kad piramidė — tai žemėlapis, kuris nurodys jam didžio lobio slėptuvę — raktą į Senovės Slėpinius.

Sato, atvirai netikėdama, vėl pažvelgė į piramidės viršūnę.

— Sakykite, — paklausė ji, ir balse pasigirdo baimės gaidelė, — ar jūs jau užmezgėte ryšį su tuo žmogum? Ar jau *davėte* jam adresą?

— Mėginome.

Lengdonas jai paaiškino, kas atsitiko, kai jie paskambino jam į mobilųjį telefoną.

Sato klausėsi, liežuviu liesdama savo geltonus dantis. Nors atrodė, tarsi bet

kurią akimirką galėtų sprogti iš pykčio, atsisukusi į vieną iš savo agentų ji prakalbo santūriu šnabždesiu:

— Liepkite jį atvesti. Jis visureigyje.

Agentas linktelėjo ir kažką pasakė į savo radijo stotelę.

— Ką atvesti? — paklausė Lengdonas.

— Vienintelį žmogų, kuris galbūt įstengs kaip nors išmėžti mėšlą, kurio jūs prigaminote!

— Kokį mėšlą? — atkirto Lengdonas. — Dabar, kai Piteris pagaliau saugus, viskas...

— Dėl Dievo meilės! — pagaliau neišlaikė Sato. — Aš kalbu *ne apie* Piterį! Mėginau jums tai pasakyti dar Kapitolijaus pastate, profesoriau, bet jūs nutarėte verčiau dirbti *ne* su manimi, o *prieš* mane! Dabar pridirbote velniai žino ko! Kai sunaikinote savo mobilųjį telefoną — kurio mes, beje, klausėmės, — nukirtote visas mūsų ryšio galimybes su šiuo žmogum. O adresas, kurį atradote — kad ir kokį velnią jis reikštų — tas adresas buvo *vienintelis* mūsų šansas sučiupti tą beprotį. Man reikėjo, kad jūs žaistumėte pagal jo diktuojamas taisykles, kad *parūpintumėte* jam tą adresą, tada mes žinotume, kur, po šimts, jį pagauti!

Lengdonui dar nespėjus atsakyti, Sato išliejo likusį pyktį ant Ketrinos.

— O *jūs*, ponia Solomon! Jūs juk *žinojote*, kur tas iškrypėlis gyvena? Tai kodėl man nepasakėte? Pasiuntėte į jo namus saugos tarnybos pareigūnę? Nejau nesuprantate, kad taip sunaikinote paskutinį šansą jį ten sučiupti? Aš labai džiaugiuosi, kad jūsų brolis saugus, bet leiskite jums pasakyti štai ką — šį vakarą mums gresia krizė, kurios padariniai peržengia labai toli jūsų šeimos ribas. Juos pajus visas pasaulis. Žmogus, pagrobęs jūsų brolį, turi milžinišką galią, ir mums būtinai reikia kuo greičiau jį surasti.

Jai baigus šią žodžių papliūpą, iš tamsos išniro aukštas elegantiškas Voreno Belamio siluetas ir žengė į svetainę. Jis atrodė susitaršęs, nukentėjęs, sukrėstas... kaip žmogus, perėjęs pragarus.

— Vorenai! — Lengdonas žengė prie jo. — Jums viskas gerai?

— Ne, — atsakė šis. — Tiesą sakant, ne.

— Ar girdėjote? Piteris saugus.

Belamis linktelėjo, bet atrodė apkvaitęs, tarsi jam niekas nebebūtų svarbu.

— Taip, aš girdėjau jūsų pokalbį. Džiaugiuosi.

— Vorenai, kokia čia velniava?

Sato įsiterpė į jų pokalbį.

— Vaikinai, palaukit, galėsit pasišnekėti vėliau. O dabar ponui Belamiui reikia pasiųsti žinią tam pamišėliui, užmegzti su juo ryšį. Dar kartą padaryti tai, ką jis darė visą naktį.

Lengdonas pasijuto visai sutrikęs.

— Belamis šiąnakt nepalaikė su juo *jokio ryšio*! Tas tipas išvis nežino, kad Belamis egzistuoja!

Sato pasisuko į Belamį ir pakėlė antakius.

Belamis atsiduso.

— Robertai, deja, aš šį vakarą nebuvau jums visai atviras.

Lengdonui beliko tik spoksoti į jį.

— Maniau, kad elgiuosi teisingai... — ištarė Belamis. Jis atrodė išsigandęs.

— Na, gerai, — tarė Sato, — užtat *dabar* pasielkite teisingai... ir melskime Dievą, kad jums pasisektų. — Tarsi pabrėždamas iškilmingą Sato toną, ant židinio stovintis laikrodis ėmė mušti valandas. Sato išsitraukė iš kišenės užsegamą plastikinį maišelį ir metė jį Belamiui. — Štai jūsų daiktai. Ar telefonu galima fotografuoti?

— Taip, ponia.

— Gerai. Palaikykite piramidės viršūnę.

Pranešimą, kurį ką tik gavo Malachas, atsiuntė jo ryšininkas — Vorenas Belamis, masonas, šį vakarą jo pasiųstas į Kapitolijaus pastatą padėti Robertui Lengdonui. Belamiui, kaip ir Lengdonui, rūpėjo išsaugoti Piterio Solomono gyvybę, todėl jis užtikrino Malachą padėsiąs Lengdonui atrasti ir iššifruoti piramidę. Visą naktį Malachui buvo siunčiami pranešimai elektroniniu paštu, kurie automatiškai buvo perduodami į jo mobilųjį telefoną.

Turėtų būti įdomu, pamanė Malachas, ruošdamasis skaityti pranešimą.

> Nuo: Voreno Belamio
>
> atskirtas nuo lengdono bet pagaliau turiu info
> kurios norėjote. pridedu įrodymą. paskambinkite
> sužinoti ko trūksta. — vb—
>
> vienas priedas: (jpeg)

Paskambinkite sužinoti, ko trūksta? Malachas nustebęs pažvelgė į priedą.

Priedas pasirodė esąs fotografija.

Ją pamatęs, Malachas garsiai įkvėpė ir pajuto, kaip širdis iš susijaudinimo ėmė smarkiai plakti. Prieš jo akis buvo iš arti nufotografuota mažytė aukso piramidė. *Legendinė piramidės viršūnė!* Ant jos šono puošniu šriftu išgraviruotas daug žadantis tekstas: *The secret hides within The Order.*

Po įrašu Malachas pamatė dar vieną dalyką, privertusį jį apstulbti. Atrodė, kad piramidės viršūnė švyti iš vidaus. Negalėdamas patikėti, pažvelgė į neryškiai spindintį tekstą ir suprato, kad legenda sakė gryniausią tiesą: masonų piramidė persimaino ir atskleidžia paslaptis tam, kuris yra jų vertas.

Kaip įvyko magiškasis persimainymas, Malachas visiškai nenumanė, jam tai nė nerūpėjo. Buvo aišku, kad švytintis tekstas nurodo konkrečią Kolumbijos apygardos vietą — lygiai kaip buvo žadėta. *Franklino aikštė.* Deja, fotografijoje dar buvo užfiksuotas Voreno Belamio smilius, uždėtas ant piramidės viršūnės taip, kad paslėptų gyvybiškai svarbią informaciją.

The
secret hides
within The Order
█████ Franklin Square

Paskambinkite sužinoti, ko trūksta. Dabar Malachas suprato, ką jam norėjo pasakyti Belamis.

Visą vakarą Kapitolijaus architektas buvo klusnus, tačiau dabar nutarė pradėti labai pavojingą žaidimą.

92 skyrius

Stebimi budrių keleto ginkluotų CŽV agentų žvilgsnių, Lengdonas, Ketrina ir Belamis drauge su Sato laukė Katedros kolegijos svetainėje. Ant kavos stalelio tebestovėjo atidarytas Lengdono kelionkrepšis, pro kurio viršų matėsi auksinė piramidės viršūnė. Žodžiai *Eight Franklin Square* joje jau buvo išdilę, nebeliko nė ženklo, kad jie kada nors egzistavo.

Ketrina meldė Sato leisti jai eiti pasimatyti su broliu, bet Sato tik papurtė galvą, nenuleisdama akių nuo Belamio mobiliojo telefono. Jis gulėjo ant kavos stalelio ir dar neskambėjo.

Kodėl Belamis nepasakė man tiesos? — svarstė Lengdonas. Pasirodo, architektas visą vakarą palaikė ryšį su Piterio pagrobėju, kuriam tvirtino, kad Lengdonui gerai sekasi iššifruoti piramidės įrašą. Tai buvo blefas, mėginimas laimėti Piteriui daugiau laiko. O iš tikrųjų Belamis visomis jėgomis stengėsi sutrukdyti bet kokius veiksmus, kuriais siekta atskleisti piramidės paslaptį. Tačiau dabar, atrodo, Belamis perėjo į kitą pusę. Jis ir Sato pasirengę rizikuoti piramidės paslaptimis, tikėdamiesi sugauti šį žmogų.

— Patraukite nuo manęs rankas! — koridoriuje pasigirdo senio balsas. — Aš *aklas*, ne pusprotis! Ir puikiausiai orientuojuosi kolegijoje! — Dekanas Galovėjus vis dar garsiai protestavo, kai CŽV agentai jėga atvedė jį į svetainę ir pasodino į vieną iš krėslų.

— Kas čia? — paklausė Galovėjus, žvelgdamas tiesiai prieš save nieko nematančiomis akimis. — Atrodo, jūsų daug. Kiek žmonių reikia, kad sulaikytų senį? Nieko sau!

— Mes čia septyniese, — pareiškė Sato. — Įskaitant Robertą Lengdoną, Ketriną Solomon ir jūsų brolį masoną Voreną Belamį.

Galovėjus susmuko netekęs viso ryžto.

— Mums viskas gerai, — tarė Lengdonas. — Ir ką tik išgirdome, kad Piteris saugus. Jo būklė bloga, bet su juo policija.

— Dėkui Dievui, — atsiliepė Galovėjus. — O kaip...

Pasigirdo garsus barškėjimas, nuo kurio krūptelėjo visi esantieji kambaryje. Tai pradėjo vibruoti ant kavos stalelio gulintis Belamio mobilusis telefonas. Visi nutilo.

— Nagi, pone Belami, — paragino Sato. — Nesusimaukite. Jūs žinote, kas nuo to priklauso.

Belamis giliai įkvėpė ir iškvėpė. Paskui nuleido ranką, paspaudė garsiakalbio mygtuką ir įjungė pokalbį.

— Belamis, — garsiai ištarė jis, kalbėdamas tiesiai į telefoną, gulintį ant stalelio.

Balsas, kuris pasigirdo per garsiakalbio traškesį, buvo pažįstamas — atsainus šnabždesys. Atrodė, kad žmogus skambina iš telefono su laisvųjų rankų įranga, važiuodamas automobiliu.

— Jau po vidurnakčio, pone Belami. Ketinau leisti Piteriui daugiau nebesikankinti.

Kambaryje stojo nejauki tyla.

— Leiskite man su juo pasikalbėti.

— Tai neįmanoma, — atsakė žmogus. — Mes važiuojame. Jis surištas, guli bagažinėje.

Lengdonas ir Ketrina susižvalgė ir ėmė tylėdami purtyti galvas. *Jis blefuoja! Piteris nebe jo rankose!*

Sato mostu parodė Belamiui, kad neatlyžtų.

— Man reikia įrodymo, kad Piteris gyvas, — tarė Belamis. — Neketinu jums duoti likusios dalies, kol...

— Jūsų Didžiajam meistrui reikia gydytojo. Negaiškite laiko deryboms. Pasakykite man namo Franklino aikštėje numerį, ir aš jums ten atgabensiu Piterį.

— Aš jau sakiau, man reikia...

— Tuojau pat! — pratrūko žmogus. — O jei ne, aš sustosiu, ir Piteris Solomonas mirs tą pačią akimirką!

— Atidžiai paklausykit manęs, — tvirtai pareiškė Belamis. — Jei norite sužinoti likusią adreso dalį, turit priimti *mano* taisykles. Susitinkame Franklino aikštėje. Kai atgabensite man Piterį gyvą, aš jums pasakysiu namo numerį.

— Kaip aš sužinosiu, kad neatsivesite policijos?

— Nes aš negaliu rizikuoti jūsų apgauti. Piterio gyvybė — *ne vienintelis* koziris, kurį turite. Aš žinau, kas iš tikrųjų gresia šį vakarą.

— Tikriausiai suprantate, — ištarė žmogus, — kad jei aš pajusiu bent mažiausią įtarimą, jog Franklino aikštėje esate ne vienas, tiesiog važiuosiu toliau, ir jūs niekada gyvenime nesurasite Piterio Solomono nė pėdsakų. Ir tai, be abejo... bus pati mažiausia jūsų problema.

— Aš būsiu vienas, — rimtai atsakė Belamis. — Kai perduosite man Piterį, duosiu jums viską, ko reikės.

— Aikštės centre, — tarė vyras. — Man iki ten važiuoti mažiausiai dvidešimt minučių. Siūlau jums palaukti, kiek reikės.

Pokalbis nutrūko.

Kambarys akimirksniu atgijo. Sato ėmė šūkauti nurodymus. Keli operatyvininkai griebė radijo stoteles ir puolė prie durų.

— Judam! Judam!

Kilusioje sumaištyje Lengdonas pažvelgė į Belamį, tikėdamasis kokio nors paaiškinimo apie tai, kas šį vakarą iš tikrųjų vyksta, bet jį jau paskubomis ginė prie durų.

— Man reikia pamatyti brolį! — sušuko Ketrina. — *Privalote* mus paleisti!

Sato priėjo prie Ketrinos.

— Aš nieko jums *neprivalau*, ponia Solomon. Ar aišku?

Ketrina neatsitraukė ir iš paskutiniųjų stengėsi žvelgti į mažas Sato akutes.

— Ponia Solomon, svarbiausia mano užduotis — suimti žmogų Franklino aikštėje, o jūs sėdėsite čia su mano agentais, kol aš ją įvykdysiu. Tada, ir ne anksčiau, mes pagalvosime apie jūsų brolį.

— Jūs manęs nesupratote, — atsakė Ketrina. — Aš juk tiksliai žinau, kur jis gyvena! Jo namai lygiai už penkių minučių kelio Kaloramos aukštumose, ir juose bus įkalčių, kurie jums pravers! Be to, sakėte, kad norite viską išlaikyti paslaptyje. Kas žino, ko Piteris pripasakos policijai, kai jo būklė pagerės.

Sato prikando lūpą suvokusi, kad Ketrina kalba tiesą. Lauke pasigirdo sraigtasparnio ūžimas. Sato suraukė kaktą ir pasisuko į vieną agentą.

— Hartmanai, imkite visureigį. Pristatysite ponią Solomon ir poną Leng-

doną į Kaloramos aukštumas. Pasirūpinkite, kad Piteris Solomonas *su niekuo* nešnekėtų. Ar supratote?

— Taip, ponia, — atsakė agentas.

— Paskambinkite, kai ten būsite. Pranešite, ką radote. Ir nepaleiskite šitos porelės iš akių.

Agentas Hartmanas greitai linktelėjo galva, pasiėmė visureigio raktelius ir patraukė prie durų.

Ketrina skubiai nusekė iš paskos.

Sato pasisuko į Lengdoną.

— Netrukus pasimatysime, profesoriau. Žinau, kad jūs laikote mane prieše, bet galiu jus užtikrinti, jog taip nėra. Kuo greičiau raskite Piterį. Niekas čia dar nesibaigė.

Kitapus Lengdono prie kavos stalelio tyliai sėdėjo dekanas Galovėjus. Jo rankos aptiko akmeninę piramidę, tebesančią atidarytame Lengdono kelionkrepšyje, stovinčiame priešais jį ant stalo. Senis čiupinėjo šiltą akmens paviršių.

Lengdonas paklausė:

— Tėve, ar važiuosite pas Piterį?

— Aš jus tik gaišinsiu. — Galovėjus atitraukė nuo krepšio rankas ir užsegė užtrauktuką, uždarydamas piramidę. — Liksiu čia, pasimelsiu už Piterio išgijimą. Vėliau visi galėsime pasikalbėti. Bet kai parodysite Piteriui piramidę, gal galėtumėte jam kai ką nuo manęs perduoti?

— Žinoma. — Lengdonas užsimetė ant peties krepšio rankeną.

— Pasakykite jam štai ką. — Galovėjus atsikrenkštė. — Masonų piramidė išsaugojo savo paslaptį... *be priedangos.*

— Nesuprantu.

Senis mirktelėjo.

— Vis tiek pasakykite Piteriui. Jis supras.

Tai taręs dekanas Galovėjus nuleido galvą ir pradėjo melstis.

Suglumęs Lengdonas paliko jį sėdintį krėsle ir išskubėjo laukan. Ketrina jau sėdėjo priekinėje visureigio sėdynėje ir aiškino agentui, kur važiuoti. Lengdonas įlipo į galą ir vos spėjo uždaryti dureles, ir didžiulis automobilis it raketa nulėkė per veją šiaurės pusėn, į Kaloramos aukštumas.

93 skyrius

Franklino aikštė yra Vašingtono centre, šiaurės vakarinėje jo dalyje, ją riboja K ir Tryliktoji gatvės. Joje daug istorinės reikšmės pastatų, žymiausias iš jų —

Franklino mokykla, iš kurios Aleksandras Grehemas Belas 1880 metais pasiuntė pirmą pasaulyje telegramą.

Aukštai danguje prie aikštės iš vakarų sparčiai artėjo sraigtasparnis UH-60, per kelias minutes atvykęs nuo Nacionalinės katedros. *Marios laiko,* pasakė Sato, žvalgydamasi po apačioje plytinčią aikštę. Ji žinojo, kaip svarbu, kad vyrai spėtų nepastebėti užimti pozicijas prieš atvykstant objektui. *Jis sakė, kad atvažiuos mažiausiai po dvidešimties minučių.*

Sato paliepus, pilotas atliko „liečiamąjį pakibimą" virš aukščiausio apylinkės pastato stogo, garsiojo Franklino aikštės pirmojo numerio — aukšto prestižinių įstaigų centro su dviem stogą puošiančiomis aukso smailėmis. Manevras, žinoma, buvo neteisėtas, bet sraigtasparnis užtruko vos kelias sekundes, jo šliūžės vos palietė žvyru nubarstytą stogo paviršių. Visiems iššokus, pilotas tuojau pat pakilo aukštyn ir pasuko į rytus, kur ketino pakilti į „tylos aukštį" ir nematomas teikti pagalbą iš viršaus.

Sato palaukė, kol operatyvininkai susirinko įrangą ir parengė Belamį jo laukiančiam darbui. Architektas tebebuvo apkvaitęs nuo to, ką pamatė byloje, esančioje slaptame Sato nešiojamajame kompiuteryje. *Juk sakiau... nacionalinio saugumo reikalas.* Belamis iškart suprato, ką Sato turi galvoje, ir dabar buvo pasirengęs su ja bendradarbiauti.

— Viskas paruošta, ponia, — tarė agentas Simkinsas.

Sato paliepus, agentai nuvedė Belamį stogu ir dingo laiptinėje, skubėdami į apačią užsiimti pozicijų.

Sato priėjo prie stogo pakraščio ir pažvelgė žemyn. Apačioje nusidriekęs parkas užėmė visą kvartalą. Priedangos pakaks. Sato komandos nariai puikiai supranta, kaip svarbu įsitaisyti nepastebėtiems. Jei objektas pajustų, kad jie čia yra, ir nuspręstų kuo greičiau pasprukti... apie tai direktorė nenorėjo nė pagalvoti.

Viršuje pūtė gūsingas šaltas vėjas. Sato apsiglėbė rankomis ir tvirtai įsispyrė kojomis, nenorėdama, kad ją nupūstų nuo pakraščio. Iš tokios aukštumos Franklino aikštė atrodė mažesnė, negu Sato ją prisiminė, ir pastatų ne tiek daug. Ji pasvarstė, kuris iš jų yra aštuntas numeris. Šios informacijos ji paprašė savo analitikės Nolos ir tikėjosi greitai gauti jos žinią.

Pasirodė Belamis ir agentai, panašūs į skruzdes, ropojančias į medžiais apaugusio kvartalo tamsą. Simkinsas liepė Belamiui atsistoti netoli proskynos prie apleisto parko centro. Tada ir pats Simkinsas, ir jo komandos nariai ištirpo gamtos priedangoje, dingo iš akių. Po kelių sekundžių Belamis liko vienas, drebėdamas nuo šalčio žingsniavo po žibintu netoli parko centro.

Sato jo visai nesigailėjo.

Ji užsidegė cigaretę ir giliai įtraukė, džiaugdamasi plaučius persmelkusia ši-

luma. Įsitikinusi, kad apačioje viskas gerai, ji pasitraukė nuo stogo krašto ir ėmė laukti dviejų telefono skambučių: vieno iš savo analitikės Nolos, kito — iš agento Hartmano, kurį pasiuntė į Kaloramos aukštumas.

94 skyrius

Lėčiau! Lengdonas įsitvėrė į galinę visureigio sėdynę, automobiliui skriejant posūkyje ant dviejų ratų ir gresiant apvirsti. Arba CŽV agentas Hartmanas nekantravo Ketrinai pademonstruoti savo vairavimo įgūdžius, arba jam buvo įsakyta parvežti Piterį Solomoną, kol šis dar nespėjo atsigauti ir priplepėti ko nereikia vietos pareigūnams.

Pašėlęs važiavimas Ambasadų keliu, stengiantis spėti prieš užsidegant raudonai šviesai, buvo gana baugus, bet dabar jie lėkė vingiuotomis gyvenamojo Kaloramos aukštumų rajono gatvėmis. Pakeliui Ketrina garsiai šaukė, kur važiuoti, nes dar šią popietę lankėsi šio žmogaus namuose.

Sulig kiekvienu posūkiu odinis krepšys Lengdonui prie kojų čiuožė tai pirmyn, tai atgal, Lengdonas girdėjo, kaip dunksi viršūnė, tikriausiai nukritusi nuo piramidės ir dabar besiritinėjanti krepšio dugne. Bijodamas, kad jai ko nors nenutiktų, jis įkišo ranką ir pagrabaliojęs rado. Viršūnė tebebuvo šilta, bet švytintis tekstas jau spėjo išblukti ir išnykti, liko tik pradinis įrašas:

The secret hides within The Order.

Dėdamasis piramidės viršūnę į švarko kišenę, Lengdonas pastebėjo, kad jos elegantiškas paviršius nusėtas kažkokiais smulkiais baltais gumulėliais. Nieko nesuprasdamas pamėgino juos nuvalyti, bet gumulėliai atrodė tvirtai prilipę ir kieti... panašūs į plastiką. *Kas čia dabar?* Paskui pamatė, kad ir akmeninės piramidės paviršių dengia smulkūs balti taškeliai. Lengdonas nagu vieną nukrapštė ir pavoliojo tarp pirštų.

— Vaškas? — nesusilaikęs garsiai ištarė jis.

Ketrina atsigręžusi pažvelgė per petį.

— Kas?

— Piramidė ir jos viršūnė padengta vaško gumuliukais. Nieko nesuprantu. Iš kur jis galėjo atsirasti?

— Gal kas nors buvo tavo krepšyje?

— Nemanau.

Jiems pasukus už kampo, Ketrina parodė pro automobilio langą ir pasisuko į agentą Hartmaną.

— Štai čia! Mes atvykome.

Lengdonas pakėlė akis ir pamatė besisukančias saugos tarnybos automobilio, pastatyto įvažiavimo kelyje priešais, šviesas. Įvažos vartai buvo atviri, ir agentas žaibišku greičiu įvarė visureigį vidun.

Namas pasirodė esąs ištaigingas dvaras. Viduje plieskė visos šviesos, paradinės durys plačiai atvertos. Ant takelio ir pievelėje kaip pakliuvo stovėjo keli automobiliai, veikiausiai atvykę paskubomis. Kai kurių varikliai dar veikė, žibintai degė; dauguma jų buvo nukreipti į namą, bet vienas, pasuktas šonu, privažiuojant jų vos neapakino.

Agentas Hartmanas sustojo pievelėje greta balto sedano su ryškiu užrašu *„Pirmoji" saugos tarnyba*. Dėl mirguliuojančių šviesų ir į akis plieskiančių automobilių žibintų buvo sunku ką nors įžiūrėti.

Ketrina tuojau pat iššoko ir nubėgo į namą. Lengdonas užsimetė krepšį ant peties, nespėjęs užsegti užtrauktuko. Bėgte nusekė paskui Ketriną pievele atvirų durų link. Viduje buvo girdėti balsai. Lengdonui už nugaros cyptelėjo visureigio užraktas, ir agentas Hartmanas nuskubėjo drauge.

Ketrina užlėkė priebučio laiptais, įbėgo pro paradines duris ir dingo tarpduryje. Lengdonas peržengė slenkstį tuojau po jos ir pamatė, kaip Ketrina jau eina per vestibiulį koridoriumi ataidinčių balsų link. Už jos nuo įėjimo buvo matyti valgomojo stalas, prie kurio nugara į juos sėdėjo moteris apsaugininkės uniforma.

— Pareigūne! — bėgdama sušuko Ketrina. — Kur Piteris Solomonas?

Lengdonas nuskubėjo paskui ją, tačiau staiga jo akį patraukė netikėtas judesys. Kairėje pusėje pro svetainės langą jis pamatė, kaip užsidaro įvažos vartai. *Keista*. Paskui į akis krito dar kai kas... ką nuo jų atvažiuojant slėpė besisukančios šviesos ir akinantys žibintai. Keletas automobilių, padrikai sustatytų prie įvažos, nė iš tolo nepriminė policijos ir pagalbos tarnybų automobilių, kuriais juos palaikė Lengdonas.

„Mercedes"?.. „Hummer"?.. Lenktyninis „Tesla"?

Tą pačią akimirką Lengdonas dar suprato, kad balsai, sklindantys iš namo vidaus, yra viso labo valgomajame įjungto televizoriaus.

Lėtai sukdamasis Lengdonas suriko koridoriaus pusėn:

— Ketrina, palauk!

Bet atsisukęs pamatė, kad Ketrina Solomon jau nebebėga.

Ji pakilo į orą.

Ketrina Solomon pajuto, kad krinta... bet niekaip nesuprato kodėl.

Ji bėgo koridoriumi pas apsaugininkę, sėdinčią valgomajame, tik staiga kojas supančiojo neregima kliūtis, kūnas pasviro į priekį ir pakilo į orą.

O dabar jis vėl grįžo ant žemės... kitaip tariant, ant kietmedžio grindų.

Ketrina smarkiai krito ant pilvo ir pajuto, kaip nuo smūgio iš plaučių išstumiamas oras. Jai virš galvos susvyravusi sunki paltų kabykla pagaliau nugriuvo greta ant grindų, per plauką neužvirsdama ant galvos. Ketrina pakėlė galvą, dar negalėdama atgauti kvapo, nesuprasdama, kodėl apsaugininkė, sėdinti prie stalo, nė piršto nepajudina. Dar keisčiau buvo tai, kad prie kabyklos stovo pasirodė pritvirtinta plona viela, ištiesta skersai koridoriaus.

Kam žmonėms prireikė...

— Ketrina! — sušuko jai Lengdonas; Ketrina, apsivertusi ant šono, pažvelgė į jį ir staiga pajuto, kaip jai gyslose sustingo kraujas. *Robertai! Atsigręžk!* Mėgino sušukti, tačiau neįstengė atgauti kvapo. Tegalėjo tarsi sulėtintame filme stebėti, kaip Lengdonas bėga koridoriumi jai į pagalbą, net nenujausdamas, kad jam už nugaros per slenkstį svyruodamas žengia agentas Hartmanas, abiem rankomis laikydamasis už gerklės. Hartmanui tarp pirštų, kuriais jis laikė suėmęs ilgą iš kaklo kyšančio atsuktuvo rankeną, sruvo kraujo upeliai.

Agentui žingtelėjus arčiau, Ketrina pamatė ir tą, kuris jį užpuolė.

Dieve mano... tik ne tai!

Stambus, beveik visai nuogas vyriškis, apsisiautęs tik keistu drabužiu, primenančiu strėnjuostę, veikiausiai laukė jų pasislėpęs vestibiulyje. Jo raumeningas kūnas nuo galvos iki kojų buvo išmargintas keistomis tatuiruotėmis. Įėjimo durys užsidarė paskui vyriškį, o jis pats skubėjo koridoriumi prie Lengdono.

Agentas Hartmanas griuvo ant grindų tą pačią akimirką, kai užsitrenkė durys. Apstulbęs Lengdonas atsigręžė, bet tatuiruotasis vyriškis jau šoko prie jo ir prikišo prie nugaros kažkokį prietaisą. Blykstelėjo ryški šviesa, pasigirdo šaižus elektros išlydžio garsas ir Ketrina pamatė, kaip Lengdonas sustingo. Plačiai atmerktomis nemirksinčiomis akimis jis pasviro į priekį ir susmuko ant grindų, negalėdamas pajudėti. Jis sunkiai užgriuvo ant savo odinio kelionkrepšio, iš kurio ant grindų iškrito piramidė.

Net nepažvelgęs į auką, tatuiruotasis vyriškis peržengė Lengdoną ir patraukė tiesiai prie Ketrinos. Ji jau buvo pradėjusi atbula šliaužti į valgomąjį, tačiau atsitrenkė į kėdę. Apsaugininkė, sėdėjusi ant jos, pasviro ir tarsi bežadis maišas krito ant grindų greta Ketrinos. Negyvame moters veide buvo sustingusi siaubo išraiška. Jos burna buvo užkimšta skuduru.

Milžinas spėjo pribėgti prie Ketrinos, šiai dar nespėjus sureaguoti. Su neįsivaizduojama jėga sugriebė ją už pečių. Jo veidas, nebepridengtas makiažo sluoksnio, atrodė tiesiog klaikus. Jo raumenys įsitempė, ir Ketrina pajuto, kaip jis ją apvertė kniūbsčią nelyginant skudurinę lėlę. Į nugarą įsirėmė sunkus kelis, jai pasirodė, kad stuburas tuoj lūš per pusę. Jis sugriebė ją už rankų ir patraukė atgal.

Pasukta ant šono galva, skruostą prispaudusi prie kilimo, Ketrina matė, kaip trūkčioja netoliese tysantis Lengdono kūnas. Toliau vestibiulyje be jokių gyvybės žymių gulėjo agentas Hartmanas.

Ketrinos riešus nudiegė šaltas metalas, ji suprato, kad jie rišami viela. Apimta siaubo pamėgino išsilaisvinti, tačiau rankas persmelkė veriantis skausmas.

— Jei mėginsi pajudėti, viela *tikrai* perpjaus rankas, — tarė vyriškis baigdamas rišti jos rankų riešus ir stulbinamai mikliai imdamasis kojų.

Ketrina jam spyrė, o jis galingu kumščiu trenkė jai į dešinę šlaunį, visai atjungdamas koją. Po kelių sekundžių kulkšnys irgi buvo surištos.

— Robertai! — galiausiai įstengė sušukti ji.

Lengdonas vaitodamas gulėjo koridoriuje ant grindų. Jis buvo susmukęs ant savo odinio krepšio, prie galvos gulėjo parvirtusi ant šono akmeninė piramidė. Ketrina suvokė, kad piramidė — paskutinė jos viltis.

— Mes iššifravome piramidės įrašą! — pasakė ji užpuolikui. — Aš jums viską papasakosiu!

— Žinoma, papasakosi.

Sulig tais žodžiais jis ištraukė iš mirusios apsaugininkės burnos skudurą ir kietai sukimšo Ketrinai į burną.

Jo skonis buvo kaip mirties.

Roberto Lengdono kūnas buvo kaip nesavas. Jis gulėjo sustingęs ir nejudėdamas, skruostu prisispaudęs prie kietmedžio grindų. Buvo pakankamai girdėjęs apie elektrošoko prietaisus — kaip jie paralyžiuoja žmones, laikinai išjungdami nervų sistemos veiklą. Jų efektas, vadinamas raumenų elektrinės veiklos sutrikdymu, iš esmės prilygo žaibo smūgiui. Nepakeliamas, kiaurai veriantis skausmas, regis, pripildė kiekvieną jo kūno molekulę. Be to, nepaisant tikslingų valios pastangų, raumenys atsisakė vykdyti komandas, kurias jis jiems siuntė.

Kelkis!

Kniūbsčias, paralyžiuotas gulėdamas ant grindų, Lengdonas negiliai, greitai kvėpavo, beveik neįstengdamas įtraukti oro. Dar nematė žmogaus, kuris jį užpuolė, bet regėjo agentą Hartmaną, gulintį vis didėjančiame kraujo klane. Lengdonas girdėjo, kaip grumiasi ir priešinasi Ketrina, bet prieš keletą sekundžių jos balsas priduso, tarsi užpuolikas būtų kuo nors užkimšęs burną.

Kelkis, Robertai! Tu privalai jai padėti!

Lengdonui pradėjo skaudžiai dilgčioti kojas, staiga skausmingai atgaunančias jautrumą, tačiau pėdos jo vis dar neklausė. *Judinkis!* Rankos, palengva atsigaudamos, sutrūkčiojo, paskui veidas, sprandas. Didžiulėmis pastangomis jis pasuko galvą, šiurkščiai braukdamas skruostu kietmedžio grindis, ir pamėgino pažvelgti, kas vyksta valgomajame.

Lengdonui vaizdą užstojo akmeninė piramidė, iškritusi iš jo krepšio ir dabar parversta gulinti ant grindų: jos pagrindas buvo už kelių centimetrų nuo veido.

Lengdonas ne iškart suvokė, ką mato. Tiesiai prieš akis atsidūręs akmens keturkampis tikrai buvo piramidės pagrindas, bet jis dabar atrodė kažkoks kitoks. Visai kitoks. Tebebuvo kvadratinis, tebebuvo iš akmens... bet nebeatrodė nei plokščias, nei glotnus. Piramidės pagrindas buvo išmargintas išgraviruotais ženklais. *Kaip tai gali būti?* Lengdonas kelias sekundes atidžiai žiūrėjo į jį svarstydamas, ar tai ne haliucinacija. *Aš juk dešimtis kartų apžiūrėjau šitos piramidės pagrindą... ir ant jo nebuvo jokių ženklų!*

Lengdonas staiga suprato kodėl.

Ūmai atsigavo kvėpavimo refleksas, ir jis giliai įkvėpė oro, supratęs, kad masonų piramidė atskleidė dar ne visas savo paslaptis. *Mano akyse įvyko dar vienas persimainymas.*

Akies mirksniu Lengdonas suprato, ką reiškia paskutinis Galovėjaus prašymas. *Pasakykite Piteriui: masonų piramidė išsaugojo savo paslaptį... be priedangos.* Tada jo žodžiai nuskambėjo keistai, bet dabar Lengdonas suprato, kad dekanas Galovėjus siuntė Piteriui šifruotą pranešimą. Kaip ironiška, kad apie tokį pat šifrą Lengdonas kitados buvo skaitęs viename vidutiniškame trileryje.

Be priedangos. Lotyniškai — *sine cera, be vaško.*

Jau Mikelandželo laikais skulptoriai mokėjo paslėpti savo darbų trūkumus, pripildami į plyšius išlydyto vaško ir užpildami juos akmens dulkėmis. Tai buvo laikoma sukčiavimu, todėl tik skulptūros, pagamintos nenaudojant dirbtinės priedangos — *be vaško*, arba *sine cera,* — buvo laikomos tikrais meno kūriniais. Šis apibūdinimas išliko iki mūsų laikų. Iki šiol vertiname meno kūrinių „atvirumą“ ir laikome dorybe kalbėti apie juos „be priedangos“, nesislapstydami.

Piramidės pagrindo įrašai buvo paslėpti naudojantis tuo pačiu metodu. Kai Ketrina, paklusdama išgraviruotiems nurodymams, *išvirė* piramidę, vaškas ištirpo ir pasimatė pagrinde esantis įrašas. Galovėjus svetainėje apčiupinėjo piramidę ir tikriausiai užčiuopė ant jos pagrindo išryškėjusias žymes.

Staiga Lengdonas trumpą akimirką pamiršo visus jam ir Ketrinai gresiančius pavojus. Jis įsistebeilijo į neįtikimus simbolius, įrėžtus piramidės pagrinde.

Visiškai nenumanė, ką jie galėtų reikšti... ar ką galiausiai atskleis, bet viena buvo aišku. *Masonų piramidė dar turi paslapčių. „Franklino aikštė, aštuoni" — ne galutinis atsakymas.*

Nežinia, ar dėl šio atradimo, nuo kurio kūną užplūdo adrenalinas, ar tiesiog dėl to, kad gavo kelias sekundes pagulėti, Lengdonas staiga pajuto vėl galįs valdyti kūną.

Skausmingai permetė ranką ir pastūmė šalin odinį krepšį, norėdamas pamatyti, kas darosi valgomajame.

Pasibaisėjo pamatęs surištą Ketriną, kuriai į burną buvo giliai įgrūstas didžiulis skuduras. Lengdonas pamėgino įtempti raumenis ir pasikelti ant kelių, bet tuojau pat sustingo, niekaip neįstengdamas patikėti tuo, ką mato priešais save.

Dėl Dievo meilės, kas gi čia?!

Lengdonas persirito ant šono įnirtingai spardydamasis, bet milžiniškas tatuiruotas vyras jį sučiupo, apvertė aukštielninką ir atsisėdo ant krūtinės. Keliais prispaudė Lengdono pečius, skausmingai prikaldamas jį prie grindų. Ant vyriškio krūtinės kilojosi ištatuiruotas dvigalvis feniksas. Kaklas, veidas ir plikai skusta galva buvo išmarginti stulbinamais, nepaprastai sudėtingais simboliais — Lengdonas atpažino burtaženklius, naudojamus juodosios magijos apeigose.

Lengdonui nebespėjus daugiau nieko suvokti, milžinas suėmė delnais jo ausis, pakėlė nuo grindų galvą ir su neįtikima jėga trenkė ją į kietmedį.

Viskas aptemo.

96 skyrius

Malachas sustojo koridoriuje ir apžvelgė skerdynių vaizdus. Jo namai priminė mūšio lauką.

Jam po kojomis be sąmonės gulėjo Robertas Lengdonas.

Valgomajame ant grindų tysojo surišta Ketrina Solomon užkimšta burna.

Netoliese gulėjo susmukęs apsaugininkės lavonas, anksčiau nuvirtęs nuo kėdės, ant kurios buvo pasodintas. Apsaugininkė, stengdamasi išgelbėti savo gyvybę, įvykdė viską, ko reikalavo Malachas. Jusdama prie gerklės priremtą peilio smaigalį ji atsiliepė Malacho mobiliuoju telefonu, primelavo Lengdonui ir Ketrinai, ir šie strimgalviais atlėkė čia. *Ji neturėjo jokios partnerės, ir Piterio Solomono būklė anaiptol nebuvo net patenkinama.* Kai tik moteris atliko jai skirtą vaidmenį, Malachas ją tyliai pasmaugė.

Norėdamas įtvirtinti iliuziją, kad jo nėra namie, Malachas paskambino

Belamiui naudodamasis laisvųjų rankų įranga viename iš savo automobilių. *Aš važiuoju,* pasakė jis Belamiui ir visiems, kurie klausėsi šio pokalbio. *Piteris guli bagažinėje.* Iš tiesų Malachas važiavo iš savo garažo į priešakinį kiemą, kuriame paliko pastatytus kelis iš daugelio savo automobilių, nepamiršęs įjungti šviesų ir palikti veikiančių variklių.

Apgaulė pavyko kuo puikiausiai.

Beveik pavyko.

Vienintelė kliautis buvo kruvinas juodai apsirengusio žmogaus lavonas, gulintis vestibiulyje su iš kaklo kyšančiu atsuktuvu. Malachas apieškojo lavoną ir nesusilaikė nenusijuokęs, radęs kokybišką radijo ryšio prietaisą ir mobilųjį telefoną su CŽV ženklu. *Atrodo, net ir jie suvokia mano galią.* Jis išėmė iš prietaisų baterijas ir sutraiškė juos abu sunkia bronzine durų atrama.

Malachas suprato, kad dabar veikti reikia labai greitai, ypač žinant, kad į reikalus įsivėlė CŽV. Jis priėjo prie Lengdono. Profesorius gulėjo be sąmonės ir dar kurį laiką pagulės. Malachas nukreipė pagarbų žvilgsnį į akmeninę piramidę, gulinčią ant grindų greta profesoriaus krepšio. Širdis ėmė smarkiai daužytis, užgniaužė kvapą.

Aš tiek metų laukiau...

Virpančiomis rankomis jis pakėlė nuo grindų masonų piramidę. Pirštais lėtai braukdamas per išgraviruotus įrašus, juto pagarbų susižavėjimą tuo, ką jie žada. Nenorėdamas pernelyg užsimiršti, įdėjo piramidę kartu su viršūne atgal į Lengdono krepšį ir užsegė užtrauktuką.

Greitai piramidę vėl surinksiu... bet jau daug saugesnėje vietoje.

Jis persimetė Lengdono krepšį per petį, paskui pamėgino užsiversti ant peties patį Lengdoną, bet treniruotas profesoriaus kūnas pasirodė daug sunkesnis negu tikėjosi. Malachas persigalvojo, suėmė jį už pažastų ir nuvilko grindimis. *Jam tikrai nepatiks ten, kur galiausiai atsidurs,* pamanė Malachas.

Vilkdamas šalin Lengdoną, girdėjo virtuvėje garsiai veikiantį televizorių. Iš ekrano sklindantys balsai buvo vienas iš apgaulės elementų, Malachas dar nespėjo jo išjungti. Rodė televizijos pamokslininką, kartu su žiūrovais kalbantį „Tėve mūsų". Malachas pamanė: kažin ar bent vienas iš užhipnotizuotų jo žiūrovų suvokia, iš kur kilo ši malda?

— „Kaip danguje, taip ir žemėje..." — kalbėjo maldininkai.

Taip, pamanė Malachas. *Kaip viršuje, taip ir apačioje.*

— „Ir neleisk mūsų gundyti..."

Padėk mums įveikti mūsų silpną kūną.

— „Gelbėk mus nuo pikto..." — meldė visi.

Malachas nusišypsojo. *Tai turėtų būti nelengva. Tamsa tirštėja.* Vis dėlto rei-

kia pripažinti — žmonės stengiasi. Žmonių, kurie kreiptųsi į neregimas galias ir prašytų jų pagalbos, šiuolaikiniame pasaulyje darosi vis mažiau.

Malachas vilko Lengdoną svetainės grindimis, kai kongregacijos dalyviai vienbalsiai sušuko: „Amen!"

Amon, mintyse pataisė juos Malachas. Jūsų religijos lopšys — Egiptas. Dievas Amonas buvo visų šiuolaikinių dievų, taip pat ir Dzeuso... ir Jupiterio... prototipas. Dar dabar visos pasaulio religijos šaukiasi įvairiai tariamo jo vardo. *Amen! Amin! Aum!*

Televizijos pamokslininkas pradėjo cituoti Bibliją, pasakodamas apie angelų, demonų bei dvasių hierarchiją, valdančią dangų ir pragarą.

— Saugokite sielas nuo piktųjų galių! — ragino jis. — Iškelkite širdis maldose! Dievas ir jo angelai jus išgirs!

Jis teisus, Malachas tai žinojo. *Bet išgirs ir demonai.*

Malachas jau seniai sužinojo, kad tinkamai laikantis Meno taisyklių, galima atverti vartus į dvasių pasaulį. Jame egzistuojančios neregimos jėgos, lygiai kaip ir patys žmonės, būna įvairios — ir geros, ir blogos. Šviesos galios gydo, saugo ir siekia įvesti visatoje tvarką. Tamsos galios veikia priešingai... sėja griovimą ir chaosą.

Tinkamai iškvietus neregimąsias galias, galima jas įtikinti žemėje padaryti tai, ko reikalauja iškvietėjas... taip jam suteikiant iš pažiūros antgamtinę jėgą. Už savo pagalbą galios reikalauja atpildo: šviesos galios — aukų ir šlovinimo... tamsos galioms reikia kraujo praliejimo.

Kuo didesnė auka, tuo didesnę jėgą ji suteikia. Malachas pradėjo nuo menkų, niekam nereikalingų gyvūnų kraujo aukos. Tačiau laikui bėgant jo aukojimai tapo drąsesni. *Šiąnakt žengsiu paskutinį žingsnį.*

— Saugokitės! — sušuko televizijos pamokslininkas, įspėdamas apie artėjančią Apokalipsę. — Netrukus įvyks paskutinis mūšis už žmonių sielas!

Teisybė, pamanė Malachas. *Ir aš būsiu didžiausias jo karys.*

Žinoma, šis mūšis prasidėjo jau labai seniai. Senovės Egipte tie, kurie praktikavo Meną, tapo didžiaisiais istorijos adeptais, iškilo neišmatuojamai aukščiau už mases ir virto tikrais Šviesos nešėjais. Žeme jie vaikščiojo kaip dievai. Jie statė didingas įšventinimo šventyklas, į kurias atkeliaudavo naujokai iš viso pasaulio pasisemti išminties. Susikūrė auksinių žmonių rasė. Neilgą laiką atrodė, kad žmonija pasirengusi iškilti, peržengti savo žemiškumo ribas.

Senovės Slėpinių aukso amžius.

Tačiau žmogus, turintis kūną, pasiduoda nuodėmėms — puikybei, neapykantai, nekantrumui, goduliui. Metams bėgant atsirado tokių, kurie sugadino Meną, iškreipė jį ir naudojosi jo galiomis savo pačių naudai. Jie pradėjo naudotis

šia iškreipta atmaina, kad išsikviestų tamsos galias. Atsirado kitoks Menas... galingesnis, greičiau pasiekiamas, svaigiai veikiantis.

Toks ir yra mano Menas.

Tai mano Didysis Darbas.

Nušvitimą patyrę adeptai ir jų ezoterinės brolijos savo akimis regėjo blogio iškilimą ir matė, kad žmogus nesinaudoja neseniai įgytomis žiniomis savo rūšies labui. Todėl jie paslėpė savo išmintį, kad ji nepatektų į nevertųjų rankas. Galiausiai ji buvo ir visai prarasta.

Tada atėjo didysis žmogaus Nuopuolis.

O po jo ilgam stojo tamsa.

Iki šių dienų kilnūs adeptų palikuonys drąsiai kovoja, apčiuopomis ieškodami Šviesos, stengdamiesi atgauti prarastą praeities galią, sulaikyti visur besiveržiančią tamsą. Tai visų pasaulio religijų kunigai ir kunigės, veikiantys visose bažnyčiose, šventovėse, šventyklose. Laikas ištrynė atsiminimus... atskyrė juos nuo praeities. Jie nebežino Šaltinio, iš kurio kitados tryško galinga jų išmintis. Klausiami apie dieviškuosius protėvių slėpinius, naujieji tikėjimo sergėtojai iškalbingai jų atsižada, pasmerkdami juos kaip eretikus.

Nejau jie tikrai pamiršo, negalėjo suprasti Malachas.

Senovinio Meno atgarsiai iki šiol aidi visuose pasaulio kampeliuose nuo judaizmo mistikų kabalistų iki ezoterinių islamo sufijų. Jo likučius galima įžvelgti įmantriuose krikščionybės ritualuose, Šventosios Komunijos Dievo valgymo apeigose, šventųjų, angelų ir demonų hierarchijoje, rožinio kalbėjime ir litanijose, astrologija pagrįstame liturginiame kalendoriuje, šventintuose rūbuose ir amžinojo gyvenimo pažaduose. Dar dabar kunigai vaiko piktąsias dvasias, siūbuodami rūkstančiomis smilkyklėmis, skambindami šventintais varpais ir šlakstydami švęstu vandeniu. Krikščionys ligi šiol praktikuoja antgamtišką egzorcizmo amatą — iš jų tikėjimo pradžios atėjusią praktiką, reikalaujančią sugebėjimo ne tik išvaryti piktąsias dvasias, bet ir jas prišaukti.

Ir jie vis tiek nemato savo praeities?

Ryškiausiai Bažnyčios mistinė praeitis atsiskleidžia pačiame jos centre. Vatikane, Šv. Petro aikštės centre, stovi didis egiptietiškas obeliskas. Šis šventumo pripildytas monolitas buvo ištašytas trylika šimtmečių prieš gimstant Jėzui ir neturi jokių sąsajų su šiuolaikine krikščionybe. Tačiau stovi tokioje vietoje. Pačioje Kristaus Bažnyčios širdyje. Akmeninis švyturys, šaukte šaukiantis, trokštantis būti išgirstas. Priminimas keliems išminčiams, kurie dar nepamiršo, nuo ko viskas prasidėjo. Ši Bažnyčia, gimusi iš Senovės Slėpinių įsčių, tebesinaudoja jų apeigomis ir simboliais.

O labiausiai — vienu, pagrindiniu, simboliu.

Krikščionių altorius, rūbus, smailes ir patį Šventąjį Raštą puošia ypatingas

krikščionybės vaizdinys — brangaus asmens aukojimas. Krikščionybė geriau už visas kitas religijas suprato permainančią aukos galią. Dar ir dabar iš pagarbos Jėzaus aukai jo sekėjai siūlo menkutes asmenines aukas... tai pasninkai, gavėnios apsimarinimas, dešimtinė Bažnyčiai.

Žinoma, visos šios aukos yra bereikšmės. Be kraujo... negali būti tikros aukos.

Tamsos jėgos jau seniai priprato prie kraujo aukų ir dėl jų taip sustiprėjo, kad gerosioms jėgoms vargiai pavyksta jas suvaldyti. Netrukus Šviesa galutinai išblės ir tamsos garbintojai galės laisvai įeiti į žmonių sielas.

97 skyrius

— Franklino aikštės aštuntasis numeris *privalo* egzistuoti, — neatlyžo Sato. — Patikrink dar kartą!

Nola Kei, sėdinti prie savo darbo stalo, pasitaisė telefono ausinę.

— Ponia, aš viską peržiūrėjau... tokio adreso Kolumbijos apygardoje nėra.

— Bet aš esu Franklino aikštėje, ant pirmuoju numeriu pažymėto pastato stogo, — tarė Sato. — Turi būti ir *aštuntas* numeris!

Direktorė Sato ant stogo?

— Palaukite.

Nola pradėjo naują paiešką. Ketino pranešti ST direktorei apie programišių, bet kol kas Sato, atrodo, niekaip negali išmesti iš galvos Franklino aikštės aštuntojo numerio. Be to, Nola dar turi ne visą informaciją. *Ir išvis, kur tas prakeiktas sistemų saugumo pareigūnas?*

— Aišku, — ištarė Nola žvelgdama į monitorių, — supratau, kas čia negerai. Franklino aikštės pirmasis numeris — tai pastato *pavadinimas*... ne adresas. Tikras jo adresas — K gatvės 1301 numeris.

Ši žinia, atrodo, sutrikdė direktorę.

— Nola, aš neturiu laiko aiškinti — piramidėje aiškiai įrašytas adresas, Franklino aikštė, aštuoni.

Nola staiga atsitiesė. *Piramidėje įrašytas konkrečios vietos adresas?*

— Įrašas, — toliau kalbėjo Sato, — originalo kalba skamba taip: *„The secret hides within The Order — Eight Franklin Square.“*

Nolai buvo sunku tai įsivaizduoti.

— *Order*... tai ordinas? Masonų ar kitokių brolių ordinas?

— Manau, taip, — atsakė Sato.

Nola truputį pagalvojo ir vėl ėmėsi klaksėti klavišais.

— Ponia, o jei metams bėgant aikštės pastatų numeracija keitėsi? Suprantate,

jei ši piramidė iš tiesų tokia sena, kaip pasakoja legenda, tai gal Franklino aikštės namų numeriai tada, kai tašė piramidę, buvo kitokie? Aš ką tik paleidau paiešką be žodžių „aštuntas numeris“... tik su žodžiais „ordinas“... „Franklino aikštė“... ir „Vašingtonas, Kolumbijos apygarda“... gal taip pavyks bent išsiaiškinti, ar... — staiga ji nutilo nebaigusi sakinio, pamačiusi pasirodžiusius paieškos rezultatus.

— Ką radai? — pareikalavo atsakyti Sato.

Nola žiūrėjo į pirmą rezultatą sąraše — įspūdingą Egipto didžiosios piramidės nuotrauką, panaudotą kaip foną svetainės, skirtos vienam Franklino aikštės pastatui. Šis pastatas buvo visiškai kitoks negu visi kiti toje aikštėje.

Tiesą sakant, kitoks negu visi kiti visame mieste.

Nolai žadą atėmė ne neregėta pastato architektūra, o veikiau jo *paskirties* aprašymas. Jei tikėsime interneto svetainėje įdėtais duomenimis, šis neįprastas pastatas buvo sumanytas kaip mistikų šventovė, skirta... senoviniam slaptajam ordinui.

98 skyrius

Robertas Lengdonas atgavo sąmonę ir pajuto, kad skausmas skelte skelia galvą.

Kur aš?

Kad ir kur jis būtų, čia tamsu. Neperregimai tamsu kaip olos gilumoje ir mirtinai tylu.

Jis gulėjo ant nugaros ištiestomis palei šonus rankomis. Suglumęs pamėgino pajudinti kojų ir rankų pirštus, su palengvėjimu pajuto, kad jie juda lengvai ir be skausmo. *Kas atsitiko?* Nepaisant galvos skausmo ir neįžvelgiamos tamsos, viskas atrodė apytikriai normalu.

Beveik viskas.

Lengdonas susivokė gulįs ant kietų grindų, kurios atrodė neįprastai slidžios, beveik kaip stiklas. Dar keisčiau buvo justi, kad slidus paviršius tiesiogiai liečiasi su nuogu jo kūnu... pečiais, nugara, sėdmenimis, šlaunimis, blauzdomis. *Aš nuogas?* Nieko nesuprasdamas persibraukė kūną rankomis.

Jėzau! Kur, po šimts, mano drabužiai?

Gulint tamsoje palengva pradėjo šviesėti protas, atsigauti atmintis... Lengdonui prieš akis švystelėjo baugūs atsiminimai... negyvas CŽV agentas... tatuiruotojo žvėries veidas... Lengdono galva, atsitrenkianti į grindis. Vaizdai ėmė suktis greičiau... jis prisiminė šiurpulį keliantį surištos, užkimšta burna Ketrinos, gulinčios ant valgomojo grindų, paveikslą.

Dieve mano!

Lengdonas staiga pamėgino sėstis ir kakta atsitrenkė į kažką, kybantį vos keliolika centimetrų virš jo. Galva sprogo iš skausmo, jis vėl parkrito, beveik netekęs sąmonės. Apspangęs ištiesė viršun rankas, stengdamasis tamsoje apčiuopti kliūtį. Tai, ką aptiko, jam pasirodė visai nesuprantama. Atrodo, šio kambario lubos yra vos keliasdešimt centimetrų virš jo. *Kas čia dabar?* Ištiesė į šalis rankas, mėgindamas apsiversti, bet abi rankos atsimušė į sienas.

Tik dabar jam nušvito tiesa. Robertas Lengdonas guli visai ne kambaryje.

Aš esu dėžėje!

Mažoje tamsioje dėžėje, panašioje į karstą, Lengdonas pradėjo it pašėlęs daužytis kumščiais. Jis daugybę kartų šaukėsi pagalbos. Apėmęs siaubas augo sulig kiekviena akimirka ir galiausiai pasidarė nebeištveriamas.

Mane palaidojo gyvą.

Lengdonui niekaip nepavyko išjudinti keistojo karsto dangčio, net paklaikus stumiant iš visų jėgų, įsispyrus rankomis ir kojomis. Kiek jis galėjo spręsti, atrodė, kad dėžė pagaminta iš storo stiklo pluošto. Nepraleidžianti oro. Nepraleidžianti garso. Nepraleidžianti šviesos. Nepaliekanti jokios galimybės pabėgti.

Šioje dėžėje aš taip ir uždusiu vienui vienas.

Jis prisiminė gilų šulinį, į kurį buvo įkritęs vaikystėje, ir kraupią naktį, kurią praleido bedugnėje duobėje, be paliovos stengdamasis išsilaikyti ant vandens. Ši trauma paliko Lengdono psichikoje randą — neįveikiamą uždarų erdvių fobiją.

Šią naktį išsipildė baisiausias Roberto Lengdono košmaras — jis buvo palaidotas gyvas.

Ketrina Solomon tylėdama drebėjo ant Malacho valgomojo grindų. Aštri viela, kaustanti rankų riešus ir kojas, jau spėjo įsikirsti į kūną, ir nuo menkiausio judesio pančiai, atrodo, tik dar labiau veržė.

Tatuiruotasis šiurkščiai sutrenkė Lengdonui galvą, ir kai šis neteko sąmonės, nuvilko jo suglebusį kūną grindimis drauge su krepšiu ir akmenine piramide. Ketrina visiškai nenumanė, kur jis nuėjo. Juos lydėjęs agentas nebegyvas. Jau daug minučių ji negirdi jokio garso, net pradėjo galvoti, ar tatuiruotasis ir Lengdonas tebėra namuose. Mėgino garsiai šauktis pagalbos, bet po kiekvieno bandymo skuduras, kuriuo buvo užkimšta burna, vis pavojingiau artėjo prie trachėjos.

Kūnu ji pajuto grindimis artėjančius žingsnius ir pasuko galvą, beviltiškai tikėdamasi, kad kas nors ateina jos išgelbėti. Koridoriuje pasirodė stambus užpuoliko siluetas. Ketrina susigūžė prisiminusi, kaip jis prieš dešimtį metų stovėjo jos tėvų namų tarpduryje.

Jis išžudė mano šeimą.

Dabar jis artėjo prie jos. Lengdono niekur nebuvo matyti. Vyras pritūpė ir suėmė ją per juosmenį, paskui šiurkščiai užsimetė ant peties. Viela įsirėžė į jos riešus, kamšalas tildė nebylius skausmo šūksnius. Jis nusinešė ją koridoriumi į svetainę, kurioje šiandien, truputį anksčiau, jiedu ramiai gurkšnojo arbatą.

Kur jis mane neša?!

Vyras pernešė Ketriną per visą svetainę ir sustojo tiesiai priešais didelį, aliejiniais dažais tapytą paveikslą, vaizduojantį tris gracijas, kuriuo ji gėrėjosi šią popietę.

— Minėjai, kad tau patinka šis paveikslas, — sušnibždėjo vyras, lūpomis beveik liesdamas jos ausį. — Džiaugiuosi. Gal tai paskutinis gražus daiktas, kurį matai.

Tai taręs ištiesė ranką ir delnu paspaudė dešinę milžiniško rėmo pusę. Ketrina sukrėsta pamatė, kaip paveikslas apsisuko aplink savo ašį tarsi sukamosios durys. *Slaptas įėjimas.*

Ketrina pamėgino spurdėdama ištrūkti, bet vyras ją tvirtai laikė ir nešė į angą, atsivėrusią už paveikslo. „Trys gracijos", jiems įėjus, pasisuko ir užsidarė, ir ji pamatė, kad paveikslas iš kitos pusės storai izoliuotas. Kad ir kokie garsai sklistų ten, kur ją neša, atrodo, kad išorės pasauliui nepatartina juos girdėti.

Erdvė už paveikslo pasirodė ankšta, veikiau primenanti koridorių, o ne kambarį. Vyras nusinešė ją prie tolimesnės sienos ir atidarė sunkias duris, pro kurias įžengė į nedidelę laiptų aikštelę. Ketrina pamatė siaurą nuolydį, vedantį į gilų rūsį. Giliai įkvėpė ir norėjo suklykti, bet skuduras jos vos neuždusino.

Nuolydis buvo status ir siauras. Sienos abiejose pusėse cementinės, apšviestos melsvos šviesos, regis, sklindančios iš apačios. Iš ten kylantis šiltas oras aitriai kvepėjo kažkokiais nepažįstamais kvapais... aštriais chemikalais, švelniais ir raminamais smilkalais, muskusiniu žmogaus prakaitu, o aiškiausiai — gyvuliška, nesuvokiama baime.

— Tavo mokslas man padarė įspūdį, — sušnibždėjo vyras, kai jiedu pasiekė nuolydžio apačią. — Tikiuosi, manasis tau irgi patiks.

99 skyrius

CŽV operatyvinis agentas Terneris Simkinsas, susigūžęs tamsiame Franklino parke, nenuleido akių nuo Voreno Belamio. Kol kas jauku niekas nesusidomėjo, bet dar anksti.

Simkinso imtuvas pyptelėjo, ir jis jį įsijungė, tikėdamasis, kad kuris nors iš vyrų bus ką nors pastebėjęs. Bet skambino Sato. Ji turėjo naujos informacijos.

Simkinsas išklausė ir pritarė jos rūpesčiui.

— Palaukite, — tarė jis, — pažiūrėsiu, gal pavyks pasižiūrėti.

Jis iššliaužė iš krūmų, kuriuose slėpėsi, ir atsargiai pažvelgė į tą pusę, iš kurios jie buvo atėję į aikštę. Neilgai pamanevravęs, rado vietą, kur viskas buvo aiškiai matyti.

O velnias.

Priešais buvo pastatas, panašus į Senojo pasaulio mečetę. Maurų stiliaus švytinčių terakotinių plytelių, išdėstytų įmantriais daugiaspalviais raštais, fasadas stovėjo įsiterpęs tarp dviejų daug didesnių pastatų. Virš trejų masyvių durų rikiavosi dvi langų, primenančių šaudymo angas, eilės, tarsi laukdamos prisiartinant nekviestų svečių, kuriuos tuojau pat apšaudys arabai lankininkai.

— Matau, — atsiliepė Simkinsas.

— Kas nors ten vyksta?

— Ne.

— Gerai. Pakeiskite pozicijas ir atidžiai stebėkite. Pastatas vadinamas Almas garbinimo šventove, jame įsikūręs mistikų ordinas.

Simkinsas seniai dirbo Kolumbijos apygardos teritorijoje, bet nebuvo girdėjęs nei apie šventovę, nei apie senovės mistikų ordiną, įsikūrusį Franklino aikštėje.

— Šis pastatas, — toliau kalbėjo Sato, — priklauso grupei, kuri vadinasi Senuoju arabiškuoju mistinės šventovės didikų ordinu.

— Niekad nesu apie juos girdėjęs.

— Manau, *esate*, — paprieštaravo Sato. — Tai masonų draugijos padalinys, dažniau vadinamas Šventovės ordinu.

Simkinsas abejodamas nužvelgė puošnų pastatą. *Šventovės ordinas? Tas, kurio nariai stato vaikų ligonines?* Jam buvo sunku įsivaizduoti nekaltesnį „ordiną“ negu broliją filantropų, kurie dėvi mažas raudonas feskas ir žygiuoja paraduose.

Vis dėlto Sato nerimavo ne be pagrindo.

— Ponia, jei mūsų objektas suvoks, kad šis pastatas ir yra „ordinas“, esantis Franklino aikštėje, jam nereikės jokio adreso. Galės apsieiti be sutarto susitikimo ir tiesiai važiuoti į tinkamą vietą.

— Aš manau lygiai tą patį. Nenuleiskite akių nuo įėjimo.

— Taip, ponia.

— Ar gavote žinių iš agento Hartmano apie Kaloramos aukštumas?

— Ne, ponia. Jūs jam liepėte skambinti tiesiai jums.

— Bet jis neskambino.

Keista, pamanė Simkinsas, žvilgtelėdamas į laikrodį. *Seniai turėjo paskambinti.*

100 skyrius

Robertas Lengdonas, nuogas ir vienišas, drebėdamas gulėjo visiškoje tamsoje. Paralyžiuotas iš baimės, jis nebesiblaškė ir nebešaukė. Užmerkė akis, iš visų jėgų stengdamasis apmaldyti besidaužančią širdį ir išgąstingai sutrikusį alsavimą.

Tu guli po neaprėpiamu nakties dangumi, mėgino sau įteigti. *Virš tavęs nieko nėra, tik plati neišmatuojama erdvė.*

Ši raminama vizualizacija jam neseniai padėjo ištverti tyrimą magnetinio rezonanso aparatu... aišku, pravertė ir trys valiumo tabletės. Tačiau šiąnakt vizualizacija nedavė jokių rezultatų.

Skuduras, kuriuo buvo užkimšta Ketrinos Solomon burna, pasislinko gilyn ir pradėjo dusinti. Pagrobėjas nešė ją siauru nuolydžiu į tamsų rūsio koridorių. Tolimajame gale ji pastebėjo kambarį, apšviestą baugia rausvo purpuro spalva, tačiau iki jo jie nepriėjo. Vyriškis sustojo prie mažo šoninio kambarėlio, įnešė ją vidun ir pasodino ant medinės kėdės. Surištas Ketrinos rankas užkišo už kėdės atkaltės, kad ji negalėtų pajudėti.

Ketrina juto, kaip riešus veržianti viela dar giliau įsirėžia į kūną. Tačiau skausmo beveik nejautė dėl augančios panikos, kuri apėmė suvokus, kad nebeįstengia kvėpuoti. Burnoje esantis kamšalas slydo vis giliau, ji pradėjo instinktyviai gokčioti. Akys apsiblausė.

Jai už nugaros tatuiruotasis uždarė vieninteles kambario duris ir įjungė šviesą. Ketrinai iš akių gausiai riedėjo ašaros, ji nebeįžiūrėjo arti esančių daiktų. Viskas išskydo.

Priešais ją išniro neaiški spalvomis išmarginto kūno vizija, ir Ketrina pajuto, kaip akys ima dirgliai mirkčioti prieš jai prarandant sąmonę. Staiga prie jos veido prisilietė žvynais išmarginta ranka ir greit ištraukė iš burnos skudurą.

Ketrina goktelėjo, kelis kartus giliai įkvėpė, springdama ir kosėdama, plaučiams prisipildžius išsiilgtojo oro. Regėjimas pamažu ėmė gerėti, ji susivokė žiūrinti į demono veidą. Jis net nebuvo panašus į žmogaus. Kaklą, veidą ir skustą galvą vientisu raštu dengė stulbinamas keistų tatuiruotų simbolių marginys. Atrodė, kad tatuiruotas visas kūnas, išskyrus mažą skrituliuką pačiame viršugalvyje. Didžiulis dvigalvis feniksas, ištatuiruotas ant krūtinės, spoksojo į ją spenelių akimis lyg peralkęs maitvanagis, kantriai laukiantis jos mirties.

— Išsižiok, — sušnibždėjo vyriškis.

Ketrina, apimta neįveikiamo pasibjaurėjimo, žvelgė į pabaisą. *Ką?*

— Išsižiok, — pakartojo vyriškis. — Arba vėl įgrūsiu skudurą.

Ketrina drebėdama išsižiojo. Vyras ištiesė storą tatuiruotą pirštą ir įkišo jai tarp lūpų. Kai jis palietė liežuvį, Ketrinai pasirodė, kad ji tuoj susivems. Vyras ištraukė drėgną pirštą ir pakėlė jį prie viršugalvio. Užsimerkęs įtrynė jos seiles į mažą apskritą netatuiruotos odos lopinėlį.

Apimta pasišlykštėjimo Ketrina nusuko akis.

Kambarys, kuriame ji sėdėjo, veikiausiai buvo kokia nors katilinė — vamzdžiai ant sienų, vandens gurgesys, dienos šviesos lempos. Tačiau dar nespėjus kaip reikiant apžiūrėti, kur ji atsidūrė, žvilgsnis užkliuvo už daiktų, pamestų netoliese ant grindų. Krūvelė drabužių — megztinis aukštu kaklu, sportinis tvido švarkas, įsispiriami batai, laikrodis su Peliuku Mikiu.

— Dieve mano! — ji energingai atsisuko į tatuiruotąją pabaisą. — Ką tu padarei Robertui?!

— Ššš, — sušnibždėjo šis. — Nes jis tave išgirs. — Jis pasitraukė į šalį ir mostu parodė sau už nugaros.

Lengdono ten nebuvo. Ketrina pamatė tik didžiulę juodą stiklo pluošto dėžę, panašią į sunkų konteinerį — tokiuose iš karo lauko pargabenami lavonai. Dėžė buvo tvirtai užrakinta dviem didžiuliais užraktais.

— Jis viduje? — nevalingai išsprūdo Ketrinai. — Bet... jis juk uždus!

— Neuždus, — atsakė vyras rodydamas į perregimus vamzdžius, nutiestus palei sieną ir pasibaigiančius dėžės viduje. — Tik trokš, kad galėtų uždusti.

Gulėdamas visiškoje tamsoje Lengdonas įdėmiai klausėsi duslių virpesių, kuriuos neseniai išgirdo sklindant iš išorės. *Balsai?* Jis pradėjo daužyti dėžę ir kaip įmanydamas garsiau rėkti:

— Gelbėkite! Ar mane kas nors girdi?!

Kažkur labai toli prislopintas balsas sušuko:

— Robertai! Dieve mano, ne! Ne!

Jis pažino balsą. Tai Ketrina, ir ji, atrodo, persigandusi. Ir vis tiek garsą išgirsti buvo gera. Lengdonas įkvėpė, norėdamas jai atsakyti, bet staiga sustingo, pajutęs ties sprandu kažką netikėta. Atrodė, kad nuo dėžės apačios sklinda švelnus vėjelis. *Kaip tai gali būti?* Lengdonas pagulėjo labai tyliai, stengdamasis susivokti. *Taip, nėra jokių abejonių.* Jis juto, kaip oro judėjimas kutena plaukelius ant sprando.

Lengdonas instinktyviai pradėjo čiupinėti dėžės apačią, ieškodamas oro šaltinio. Netruko jį aptikti. Mažytė ventiliacijos anga! Siaura anga su skylutėmis,

panaši į plautuvės arba vonios vandens išleidimo angą — pro ją pūtė švelnus nesiliaujantis vėjelis.

Jis leidžia vidun orą. Nenori, kad uždusčiau.

Lengdono palengvėjimas truko neilgai. Pro angos skylutes ėmė sklisti baugus garsas. Tai buvo su niekuo nesupainiojamas atitekančio skysčio čiurlenimas... skysčio, tekančio į dėžę.

Ketrina, netikėdama savo akimis, žiūrėjo į perregimą skystį, vienu iš vamzdžių slenkantį prie Lengdono dėžės. Šis vaizdas jai priminė kažkokį iškrypėlišką parodomosios magijos triuką.

Jis leidžia į dėžę vandenį?!

Ketrina įsitempė pančiuose, nepaisydama giliai į riešus įsirėžusių vielų. Tačiau apimta panikos ji tegalėjo žiūrėti. Girdėjo, kaip Lengdonas beviltiškai daužosi dėžėje, bet kai vanduo pasiekė dėžės apačią, daužymas nutilo. Neilgam stojo baugi tyla. Paskui daužymas pasigirdo vėl, dar beviltiškesnis ir įnirtingesnis negu anksčiau.

— Išleisk jį! — maldavo Ketrina. — Prašau! Taip negalima!

— Žinai, nuskęsti labai baisu. — Vyras, ratais vaikščiodamas aplinkui, kalbėjo labai ramiu balsu. — Tavo asistentė Triša galėtų tau apie tai papasakoti.

Ketrina girdėjo jo žodžius, bet sunkiai suprato, ką jis sako.

— Gal atsimeni, aš irgi kartą vos nenuskendau, — šnibždėjo vyras. — Jūsų šeimos dvare, Potomake. Tavo brolis mane pašovė, ir aš įsmukau po ledu, tiesiai prie Zako tilto.

Ketrina nirtulingai pažvelgė į jį kupina pasibjaurėjimo. *Tai buvo tą vakarą, kai tu nužudei mano motiną.*

— Tą naktį dievai mane apsaugojo, — tarė jis. — Ir parodė man kelią... kaip tapti vienu iš jų.

Vanduo, čiurlenantis į dėžę virš Lengdono galvos, buvo šiltas... kūno temperatūros. Jo jau buvo pribėgę keletas centimetrų, jis apsėmė jo nuogą nugarą. Vandeniui pradėjus semti krūtinę, Lengdonas suvokė sparčiai artėjančią žiaurią tikrovę.

Aš mirsiu.

Vėl apimtas panikos, jis iškėlė rankas ir ėmė it pamišęs daužyti sienas.

101 skyrius

— Privalai jį paleisti! — jau verkdama maldavo Ketrina. — Mes padarysim viską, ko tik norėsi!

Ji girdėjo, kaip vandeniui liejantis į dėžę Lengdonas daužosi vis smarkiau.

Tatuiruotasis tik nusišypsojo.

— Su tavim lengviau negu su tavo broliu. Ko tik aš nepridariau, kad išgaučiau iš Piterio jo paslaptis...

— Kur jis?! — garsiai paklausė Ketrina. — Kur Piteris?! Pasakyk! Mes įvykdėme viską, ko norėjai! Iššifravome piramidę ir...

— Ne, jūs *neiššifravote* piramidės. Jūs ėmėtės žaidimų. Nuslėpėte nuo manęs informaciją ir prišaukėte į mano namus žvalgybos agentą. Vargu ar turėčiau girti jus už tokį elgesį.

— Mes neturėjome kitos išeities, — atsakė ji springdama ašaromis. — Tavęs ieško CŽV. Jie mums liepė atvažiuoti čia su agentu. Aš viską papasakosiu. Tik paleisk Robertą!

Ketrina girdėjo, kaip Lengdonas rėkia ir daužosi dėžėje, matė vamzdžiais tekantį vandenį. Žinojo, kad laiko liko ne per daugiausia.

Priešais ją stovintis tatuiruotasis ramiai pasiklausė glostydamasis smakrą:

— Jei gerai supratau, Franklino aikštėje manęs tyko agentai?

Ketrina nieko neatsakė, tada vyras uždėjo jai ant pečių didžiulius delnus ir lėtai patraukė priekin. Jos surištos viela rankos tebebuvo užkištos už kėdės atkaltės, tad pečiai įsitempė iš skausmo ir atrodė, kad tuoj išnirs.

— Taip! — atsakė Ketrina. — Franklino aikštėje yra agentų!

Jis patraukė dar stipriau.

— Koks adresas užrašytas ant piramidės viršūnės?

Riešus ir pečius veriantis skausmas pasidarė nebepakeliamas, bet Ketrina nieko neatsakė.

— Ketrina, geriau atsakyk dabar, nes aš sulaužysiu tau rankas ir paklausiu dar kartą.

— Aštuoni! — sušuko ji.— Trūkstamas skaičius — aštuoni! Piramidės viršūnėje įrašyta *The secret hides within The Order — Eight Franklin Square*! Prisiekiu. Nebežinau, ką dar tau sakyti! Franklino aikštė, aštuoni!

Vyras nepaleido jos pečių.

— Tai ir viskas, daugiau aš nieko nežinau! — šaukė Ketrina. — Toks adresas! Paleisk mane! Išleisk Robertą iš to akvariumo!

— Mielai... — atsakė vyras, — bet yra viena problema. Aš negaliu nueiti į Franklino aikštės aštuntą numerį, nes mane tuojau pat pagaus. Pasakyk, kieno tas adresas?

— Nežinau!

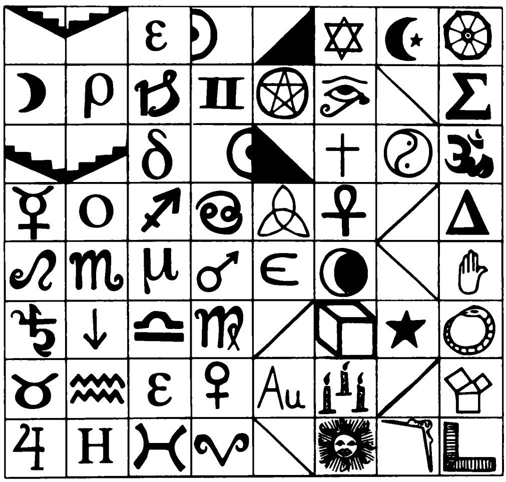
— O simboliai ant piramidės pagrindo? Apačioje? Ar žinai, ką jie reiškia?

— *Kokie* simboliai ant pagrindo? — Ketrina nesuprato, apie ką jis kalba. — Ant pagrindo nėra jokių simbolių. Lygus glotnus akmuo!

Tarsi negirdėdamas duslių pagalbos šauksmų, sklindančių iš karstą primenančios dėžės, tatuiruotasis ramiai priėjo prie Lengdono kelionkrepšio ir išėmė akmeninę piramidę. Tada grįžo prie Ketrinos ir pakėlė ją jai prieš akis, kad geriau būtų matyti pagrindas.

Pamačiusi išgraviruotus simbolius, Ketrina apstulbusi kūktelėjo.

Bet... to negali būti!

Visas piramidės pagrindas buvo išmargintas įmantriais raižiniais. *Anksčiau čia nieko nebuvo! Esu tikra!* Ji nė trupučio nenumanė, ką galėtų reikšti šie simboliai. Atrodė, kad jie paimti iš visų įmanomų mistikos tradicijų, net iš tokių, apie kurias nebuvo nieko girdėjusi.

Visiškas chaosas.

— Aš... net neįsivaizduoju, ką jie reiškia, — pratarė ji.

— Aš irgi, — atsakė jos pagrobėjas. — Laimė, mes galime paprašyti specialisto pagalbos. — Jis dirstelėjo į dėžę. — Paklauskime jo, gerai? — Jis nusinešė piramidę prie dėžės.

Trumpą vilties akimirką Ketrina pamanė, kad jis atrakins dangtį. Tačiau tatuiruotasis ramiai atsisėdo ant dėžės, nuleido ranką ir atstūmė nedidelę sienelę dangtyje, po kuria pasirodė perregimas organinio stiklo langas.

*

Šviesa!

Lengdonas užsidengė akis ir prisimerkęs pažvelgė į šviesos spindulį, krintantį iš viršaus. Akims pripratus prie šviesos, viltį pakeitė sutrikimas. Virš jo buvo matyti kažkas panašaus į langelį dėžės viršuje. Pro langelį švietė baltos lubos ir dienos šviesos lempos.

Netikėtai jame pasirodė tatuiruotas vyro veidas, žvelgiantis žemyn.

— Kur Ketrina? — suriko Lengdonas. — Paleiskite mane!

Vyras nusišypsojo.

— Jūsų draugė Ketrina čia pat, pas mane, — atsakė jis. — Mano galioje išsaugoti jai gyvybę. Jūsų irgi. Bet laiko jums liko nedaug, tad siūlyčiau atidžiai paklausyti.

Lengdonas vos jį girdėjo pro stiklą, o vanduo jau buvo pakilęs aukščiau ir sėmė krūtinę.

— Ar jūs žinote, — paklausė žmogus, — kad piramidės pagrindas irgi išmargintas simboliais?

— Taip! — sušuko Lengdonas, nes matė gausius simbolius dar būdamas viršuje, kai piramidė gulėjo greta jo ant grindų. — Bet aš nežinau, ką jie reiškia! Jums reikia į Franklino aikštės aštuntą numerį! Atsakymas yra ten! Tai parašyta viršū...

— Profesoriau, mudu abu žinome, kad manęs ten laukia CŽV agentai. Visiškai nenoriu įlįsti į spąstus. Be to, numerio man nereikėjo. Toje aikštėje yra vienintelis pastatas, kuris galėtų būti kuo nors įdomus — Almas garbinimo šventovė. — Jis patylėjo žiūrėdamas iš viršaus į Lengdoną. — Senasis arabiškasis mistinės šventovės didikų ordinas.

Lengdonas sutriko. Jis žinojo Almas garbinimo šventovę, tik buvo pamiršęs, kad ji yra Franklino aikštėje. *Tai Šventovės ordinas ir yra tas... „Ordinas“? Tai jų šventovė dengia suktinius laiptus?* Istoriniu požiūriu tai neturėjo jokios prasmės, bet Lengdonui šiuo metu nerūpėjo ginčytis dėl istorinių smulkmenų.

— Taip! — sušuko jis. — Taip tikriausiai ir bus! Paslaptis slypi Ordine!

— Ar jums teko būti tame pastate?

— Žinoma! — Lengdonas pakėlė skausmu pulsuojančią galvą, kad sparčiai kylantis skystis neapsemtų ausų. — Aš galiu jums padėti! Išleiskite mane!

— Tai jūs manote, kad galite man pasakyti, ką bendra turi ši šventovė su simboliais ant piramidės pagrindo?

— Taip! Tik leiskite man pasižiūrėti į simbolius!

— Ką gi, gerai. Pažiūrėsime, kaip jums pavyks.

Paskubėk! Semiamas greitai kylančio šilto skysčio, Lengdonas pasikėlė arčiau dangčio, trokšdamas, kad žmogus jį atkeltų. *Prašau! Paskubėk!* Bet dangtis neatsidarė. Tik virš skaidraus langelio staiga pasirodė piramidės pagrindas.

Lengdonas, apimtas panikos, įsistebeilijo į jį.

— Tikiuosi, jums gerai matyti? — Vyras laikė piramidę tatuiruotomis rankomis. — Greičiau mąstykite, profesoriau. Mano spėjimu, turite mažiau negu šešiasdešimt sekundžių.

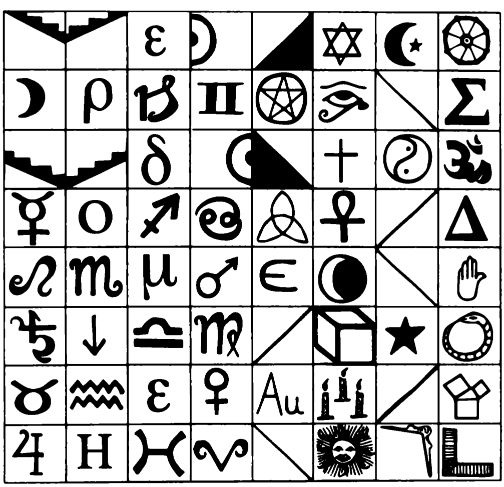
102 skyrius

Robertas Lengdonas ne kartą buvo girdėjęs sakant, kad užspeistas į kampą gyvūnas gali pasitelkti neįsivaizduojamus jėgų išteklius. Tačiau kai jis pats visu kūnu trenkėsi į dėžės apačią, ničniekas nepasikeitė. Skystis ir toliau palengva kilo. Likus ne daugiau kaip dvidešimčiai centimetrų neapsemto ploto, Lengdonas pakėlė galvą aukštyn į likusią kvėpavimo erdvę. Dabar skaidrus langelis buvo tiesiai prieš akis, o už kelių centimetrų bolavo piramidės pagrindas su nesuprantamais jame įrėžtais simboliais.

Nė neįsivaizduoju, ką jie reiškia.

Galutinis masonų piramidės įrašas, daugiau kaip šimtmetį slėptas sukietėjusio vaško ir akmens dulkių mišinio, galiausiai išvydo dienos šviesą. Taisyklingo kvadrato pavidalo lentelėje buvo sudėti įvairiausi simboliai iš visų įmanomų tradicijų — alchemijos, astrologijos, heraldikos, angelologijos, magijos, numerologijos, burtaženklių, graikų ir lotynų kalbų. Žvelgiant kaip į visumą, tai buvo simbolių anarchija — tarsi sriuba iš raidelių pavidalo makaronų, kurios raidės paimtos iš dešimčių visokiausių kalbų, laikų ir kultūrų.

Visiškas chaosas.

Simbologas Robertas Lengdonas net drąsiausiose mokslinėse svajose nebūtų galėjęs įsivaizduoti, kaip iššifruoti šią simbolių lentelę, kad ji įgautų kokią nors prasmę. *Tvarka iš šito chaoso? Neįmanoma.*

Skystis jau sėmė Adomo obuolį, ir Lengdonas juto augančią paniką. Jis nesiliovė daužęsis į dėžės šonus. Piramidė erzinamai bolavo viršuje.

Apimtas karštligiškos nevilties, Lengdonas sukaupė visą proto energiją į šią simboliais išmargintą šachmatų lentą. *Ką jie galėtų reikšti?* Deja, rinkinys atrodė toks padrikas, kad nebuvo įmanoma suvokti, nuo ko pradėti. *Šie simboliai net priklauso skirtingoms istorinėms epochoms!*

Buvo girdėti, kaip už dėžės ribų duslus, bet aiškus Ketrinos balsas su ašaromis maldauja paleisti Lengdoną. Nors sprendimo rasti nesisekė, artėjančios mirties perspektyva tarsi privertė kiekvieną kūno ląstelę susitelkti jo ieškoti. Jis pajuto keistą proto aiškumą, kokio dar niekada nebuvo patyręs. *Mąstyk!* Lengdonas atidžiai peržiūrėjo lentelę, ieškodamas bent mažiausios užuominos — pasikartojimo, paslėpto žodžio, ypatingo ženklo, ko nors — tačiau matė tik aibę tarpusavyje nesusijusių simbolių. *Chaosą.*

Lengdonas juto, kaip kiekvieną sekundę kūną vis labiau kausto keistas nejudrumas. Tarsi kūnas rengtųsi apsaugoti protą nuo mirties kančių. Vanduo jau beveik liejosi į ausis, jis kiek galėdamas aukščiau iškėlė galvą, prispaudė veidą prie dėžės dangčio. Prieš akis praplaukė baugūs vaizdai. Berniukas Naujojoje Anglijoje, iš paskutiniųjų plaukiojantis tamsaus šulinio dugne. Vyras Romoje, įkliuvęs po griaučiais apverstame karste.

Ketrinos šūksniai darėsi vis įnirtingesni. Kiek Lengdonui pavyko išgirsti, ji mėgino *logiškai įtikinti* beprotį — tvirtino, kad negalima tikėtis, kad jis iššifruos piramidę neaplankęs Almas šventovės.

— Juk aišku, kad tame pastate yra trūkstama dėlionės dalis! Kaip galima tikėtis, kad Robertas iššifruos piramidę neturėdamas visos informacijos?!

Lengdonas vertino jos pastangas, tačiau buvo įsitikinęs, kad žodžiai *Eight Franklin Square nėra* susiję su Almas garbinimo šventove. *Laikas neatitinka!* Jei tikėtume legenda, masonų piramidė buvo pagaminta apie XIX amžiaus vidurį, o Šventovės ordinas susikūrė tik po kelių dešimtmečių. Tiesą sakant, suvokė Lengdonas, piramidė atsirado dar tada, kai Franklino aikštė nebuvo taip vadinama. Negali būti, kad viršūnėje išgraviruotas įrašas nurodytų dar nepastatytą pastatą neegzistuojančiu adresu. Kad ir ką reikštų žodžiai *Eight Franklin Square*... tas dalykas *turėjo* egzistuoti 1850 metais.

Deja, daugiau Lengdonui nieko nepavyko sugalvoti.

Jis rausėsi atmintyje, ieškodamas ko nors, kas galėtų atitikti šį laikotarpį. *Eight Franklin Square? Ir kad tai jau būtų 1850 metais?* Lengdonui nekilo jokia

mintis. Skystis jau pradėjo semti į ausis. Stengdamasis įveikti siaubą, jis spoksojo į pro stiklą matomą simbolių lentelę. *Aš nesuprantu, koks ryšys juos sieja!* Sustingęs ir kartu karštligiškai aktyvus protas pradėjo naršyti įvairiausias, net visai neįtikimas asociacijas.

Eight Franklin Square... Franklino aikštė... aikštės... arba kvadratai... ši simbolių lentelė yra kvadratas... kampainis ir kompasas — masonų simboliai... masonų altoriai keturkampiai... kvadratų kampai lygūs devyniasdešimčiai laipsnių. Vanduo tebekilo, bet Lengdonas stengėsi apie tai negalvoti. *Franklino aikštė, aštuoni... aštuoni... šios lentelės kraštinės yra aštuonių simbolių... žodyje* Franklin *aštuonios raidės... pasukus skaitmenį 8, gaunamas begalybės simbolis... numerologijoje aštuoni yra griovimo simbolis...*

Lengdonas neįstengė nieko suprasti.

Ketrina nesiliovė maldavusi, bet Lengdonas ne visada ją girdėjo, nes aplink galvą teliūskavo vanduo.

— ... neįmanoma, jei nežinai... piramidės viršūnėje aiškiai... paslaptis slypi viduje...

Paskui jos balsas dingo.

Vanduo užliejo Lengdonui ausis ir paskandino Ketrinos balsą. Staiga Lengdoną apglėbė begalinė įsčių tyla, ir jis suprato, kad tuojau iš tiesų mirs.

The secret hides within... Paslaptis slypi viduje...

Paskutiniai išgirsti Ketrinos žodžiai nuaidėjo šioje kapų tyloje.

Paslaptis slypi viduje...

Keista, pamanė Lengdonas, šie žodžiai atrodo seniau daug kartų girdėti.

Paslaptis slypi... viduje.

Atrodė, kad Senovės Slėpiniai net dabar jį erzina. „Paslaptis slypi viduje" — pamatinė slėpinių dogma, reikalaujanti žmonėms ieškoti Dievo *ne* dangaus aukštybėse... bet savyje pačiuose. *Paslaptis slypi viduje*. Tokia buvo visų didžiųjų mistikos mokytojų žinia.

Dievo karalystė yra jumyse, sakė Jėzus Kristus.

Pažink save, kalbėjo Pitagoras.

Nejau nežinote, kad esate dievai, klausė Hermis Trismegistas.

Sąrašą galima tęsti be galo...

Visų laikų mistikos mokymais stengtasi perteikti vis tą pačią idėją. *Paslaptis slypi viduje*. Ir vis tiek žmonija atkakliai ieško Dievo veido danguje.

Tai suvokęs Lengdonas pajuto įvykio ironiją. Ir kaip tik dabar, pakėlęs akis į dangų kaip visi anksčiau už jį gyvenę aklieji, Robertas Lengdonas staiga išvydo šviesą.

Ji plykstelėjo nelyginant žaibas iš dangaus.

The
secret hides
within The Order
Eight Franklin Square

Per vieną akimirką jis viską suprato.

Staiga įrašas piramidės viršūnėje pasidarė aiškus ir skaidrus it stiklas. Jo prasmė visą vakarą badyte badė akis. Įrašas piramidės viršūnėje, lygiai kaip pati masonų piramidė, buvo simbolonas — iš dalių sudarytas kodas, pranešimas, parašytas keliomis dalimis. Viršūnėje išgraviruoto įrašo prasmė buvo užmaskuota taip paprastai, kad Lengdonui dabar buvo sunku suprasti, kaip jiedu su Ketrina galėjo jos neatrasti.

Ir dar labiau apstulbo suvokęs, kad įrašas piramidės viršūnėje *iš tiesų* atskleidžia, kaip iššifruoti simbolius piramidės pagrinde. Viskas pasirodė taip paprasta. Kaip ir buvo žadėjęs Piteris Solomonas, auksinė piramidės viršūnė pasirodė esanti galingas talismanas, pajėgiantis sukurti tvarką iš chaoso.

Lengdonas ėmė daužyti dėžės dangtį šaukdamas:

— Aš supratau! Supratau!

Tatuiruotajam prabilus, Lengdonas vandens užlietomis ausimis nieko neišgirdo. Tik pamatė, kaip jo lūpos taria žodį:

— Pasakyk.

— Pasakysiu! — rėkė Lengdonas, beveik iki akių apsemtas vandens. — Išleisk mane! Viską paaiškinsiu!

Juk tai taip paprasta.

Vyro lūpos vėl sujudėjo.

— *Sakyk dabar... arba mirsi.*

Vandeniui palengva užpildant paskutinius likusius erdvės centimetrus, Lengdonas atlošė galvą, stengdamasis iškišti virš vandens burną. Šiltas skystis užliejo akis, sutriko regėjimas. Išrietęs nugarą, jis prispaudė lūpas prie organinio stiklo langelio.

Įkvėpdamas orą paskutines jam likusias sekundes, Robertas Lengdonas atskleidė paslaptį, kaip iššifruoti masonų piramidę.

Jam baigus kalbėti, skystis apsėmė lūpas. Lengdonas instinktyviai paskutinį kartą įkvėpė ir smarkiai užčiaupė burną. Po akimirkos skystis užliejo jį visą, pasiekė jo kapo viršų ir prigludo prie langelio.

Jam pavyko, suprato Malachas. *Lengdonas perprato, kaip iššifruoti piramidės paslaptis.*

Atsakymas pasirodė toks paprastas. Toks akivaizdus.

Vandenyje paskendęs Roberto Lengdono veidas žvelgė į jį pro langelį beviltiškomis, maldaujančiomis akimis.

Malachas papurtė galvą ir lėtai ištarė:

— Ačiū, profesoriau. Malonaus pomirtinio gyvenimo.

103 skyrius

Robertas Lengdonas, būdamas geras plaukikas, ne kartą buvo pagalvojęs, kaip jaučiasi skęstantis žmogus. Dabar jis suprato, kad tuoj tai patirs savo kailiu. Kvėpavimą jis galėjo sulaikyti ilgiau nei daugelis kitų, tačiau jau pradėjo justi, kaip kūnas reaguoja į deguonies trūkumą. Kraujyje kaupėsi anglies dioksidas, sukeldamas neįveikiamą norą įkvėpti. *Nekvėpuok!* Tačiau kiekvieną akimirką refleksyvus noras įkvėpti stiprėjo. Lengdonas žinojo greitai pasieksiąs vadinamąją kvėpavimo sulaikymo ribą — kritinį momentą, kai žmogus nebeįstengia valios pastangomis susilaikyti neįkvėpęs.

Atidaryk dangtį! Instinktas liepė Lengdonui daužytis ir grumtis, tačiau jis suvokė, kad neverta eikvoti brangaus deguonies išteklių. Beliko žiūrėti į viršų pro akis užliejusį vandenį ir tikėtis. Išorės pasaulis virto neryškia šviesos dėme, regima pro organinio stiklo langelį. Raumenys pradėjo dilgsėti, jis suvokė, kad pradeda dusti.

Staiga langelyje pasirodė gražus plevenantis veidas, jis žvelgė tiesiai į jį. Tai buvo Ketrina, kurios švelnūs bruožai pro skysčio uždangą atrodė beveik bekūniai. Jų žvilgsniai pro langelį susitiko, ir akimirką Lengdonas pamanė, kad jis išgelbėtas. *Ketrina!* Bet netrukus išgirdo duslų jos siaubo šūksnį ir suprato, kad ją čia iškėlęs laiko pagrobėjas. Tatuiruotoji pabaisa privertė ją savo akimis pamatyti, kas netrukus įvyks.

Ketrina, aš atsiprašau...

Uždarytas šioje keistoje tamsioje vietoje, apsemtas vandens Lengdonas sukaupęs visas jėgas stengėsi suvokti, kad *tai ir yra* paskutinės jo gyvenimo akimirkos. Netrukus jis liausis egzistavęs... toks, koks yra... ar toks, koks kada nors buvo... arba kada nors bus... viskam galas. Kai numirs smegenys, visi atsiminimai, sukaupti pilkosiose ląstelėse, visos jo įgytos žinios paprasčiausiai išgaruos cheminėmis reakcijomis.

Tą akimirką Robertas Lengdonas iš tiesų suvokė, koks nereikšmingas jis yra visatos mastu. Tokios vienatvės ir tokio nuolankumo jis dar niekada nebuvo išgyvenęs. Beveik su palengvėjimu pajuto, kad artėja kvėpavimo sulaikymo riba.

Štai ir atėjo ta akimirka.

Lengdono plaučiai išstūmė tai, ką buvo sunaudoję, ir susitraukė, nekantriai ruošdamiesi naujam įkvėpimui. Ir vis tiek jis dar sekundę luktelėjo. Paskutinę gyvenimo sekundę. Paskui kaip žmogus, nebepajėgiantis ilgiau laikyti rankos prie įkaitusios krosnies, pasidavė likimui.

Refleksas įveikė protą.

Jo lūpos prasivėrė.

Plaučiai išsiplėtė.

Į juos paplūdo skystis.

Krūtinę sugniaužė skausmas, stipresnis už viską, ką Lengdonas galėjo įsivaizduoti. Skystis, tekėdamas į plaučius, deginte degino. Skausmas tuojau pat šovė kaukolės link — atrodė, jog galvą kas traiško replėmis. Ausyse tarsi griaustinis griaudėjo, ir dar buvo girdėti, kaip klykia Ketrina Solomon.

Blystelėjo akinama šviesa.

Paskui viskas aptemo.

Roberto Lengdono nebeliko.

104 skyrius

Viskas baigta.

Ketrina Solomon liovėsi klykti. Pamačiusi, kaip skęsta žmogus, ji pasijuto visiškai bejėgė, kone paralyžiuota iš nevilties ir sukrėtimo.

Negyvos Lengdono akys už organinio stiklo langelio spoksojo kažkur toli į tuštumą. Jo veide buvo sustingusi skausmo ir apgailestavimo išraiška. Iš nejudrios burnos pakilo paskutinė oro burbuliukų srovelė, o paskui Harvardo profesorius, tarsi sutikdamas atiduoti savo sielą, ėmė lėtai grimzti į akvariumo dugną... ir dingo šešėliuose.

Jo nebėra. Ketrina nieko nebejuto.

Tatuiruotasis ištiesė ranką ir negailestingai, nebepalikdamas jokių šansų, užstūmė pertvarą virš mažo perregimo langelio, uždarydamas viduje Lengdono kūną.

Tada nusišypsojo jai.

— Eisime?

Ketrinai dar nespėjus atsakyti, jis užsimetė jos sielvarto pakirstą kūną ant peties, užgesino šviesas ir išnešė ją iš kambario. Keliais galingais žingsniais nuėjo į koridoriaus galą, į didelę erdvę, užlietą rausvos purpurinės šviesos. Ten kvepėjo smilkalais. Jis nunešė Ketriną prie kvadratinio stalo, stovinčio kambario

centre, ir šiurkščiai parmetė ant nugaros; jai užgniaužė kvapą. Stalo paviršius buvo šaltas ir nelygus. *Ar čia akmuo?*

Ketrinai dar nespėjus susiorientuoti, vyriškis nuvyniojo vielas, veržusias jos riešus ir kulkšnis. Ji instinktyviai pamėgino nuo jo atsiginti, bet vos įstengė pajudinti mėšlungio sutrauktas rankas ir kojas. Jis pradėjo rišti ją prie stalo sunkiais odiniais raiščiais: vienu per kelius, kitu — ties klubais, išskėtė į šalis rankas. Paskutinį raištį pritvirtino ties krūtinkauliu, tiesiai virš krūtų.

Tai užtruko vos keletą akimirkų, ir Ketrina vėl nebegalėjo nė pajudėti. Kulkšnys ir riešai skausmingai dilgčiojo, kraujui pradėjus cirkuliuoti galūnėmis.

— Išsižiok, — paliepė vyras, apsilaižydamas tatuiruotas lūpas.

Ketrina pasišlykštėjusi sukando dantis.

Vyras vėl ištiesė smilių ir lėtai apibraukė jos lūpas: Ketrina pašiurpo. Ji dar stipriau sukando dantis. Tatuiruotasis susijuokė, kita ranka surado reikalingą tašką ant jos kaklo ir spustelėjo. Ketrinos burna tuoj pat prasižiojo. Ji juto, kaip jis įkiša jai į burną pirštą ir perbraukia liežuvį. Sugokčiojusi pabandė įkąsti, bet pirštas jau buvo ištrauktas. Tebesišypsodamas jis pakėlė drėgną smilių jai prieš akis. Tada užsimerkė ir vėl įtrynė jos seiles į netatuiruotą odos lopinėlį sau ant viršugalvio.

Paskui vyras atsiduso ir lėtai atsimerkė. Baugiai ramus apsisuko ir išėjo iš kambario.

Staiga stojusioje tyloje Ketrina juto, kaip daužosi širdis. Tiesiai virš galvos neįprastų lempų šviesa, atrodo, ėmė keistis iš rausvos purpurinės į sodriai raudoną, apšviesdama žemas kambario lubas. Pamačiusi lubas, ji nebegalėjo atitraukti akių. Jos visut visutėlės buvo išmargintos piešiniais. Nesuvokiamas koliažas, regis, vaizdavo žvaigždėtą dangų. Šalia žvaigždžių, planetų ir žvaigždynų mirguliavo astrologiniai simboliai, žvaigždėlapiai, formulės. Strėlės vaizdavo elipsės pavidalo orbitas, geometriniai simboliai rodė pakilimo laipsnius, tiesiai į akis žvelgė Zodiako ženklus vaizduojančios figūros. Tarsi išprotėjęs mokslininkas būtų paleistas laisvai siautėti Siksto koplyčioje.

Ketrina pasuko galvą į šalį, bet kairioji siena nebuvo geresnė. Eilė žvakių aukštose, ant grindų stovinčiose viduramžių žvakidėse blykčiojančiomis liepsnomis nušvietė sieną, nusagstytą teksto puslapiais, nuotraukomis ir piešiniais. Kai kurie puslapiai atrodė kaip pergamentas, išplėštas iš senovinių knygų; kiti tekstai buvo naujesni, šalia puikavosi fotografijos, piešiniai, žemėlapiai ir schemos: visa tai, atrodo, buvo labai kruopščiai priklijuota prie sienos. Atskirus puslapius jungė segtukais prisegtų virvelių voratinklis, sukurdamas iš jų begalinių tarpusavio ryšių chaosą.

Ketrina ir vėl nusisuko, nutarusi geriau žiūrėti į kitą pusę.

Deja, šis vaizdas pasirodė baugiausias iš visų.

Prie akmeninio stalo, ant kurio ji buvo pririšta, stovėjo nedidelė spintelė, kurią pamačiusi ji iškart prisiminė ligoninių operacinėse naudojamus instrumentų stovus. Ant spintelės buvo išdėlioti keli daiktai — tarp jų švirkštas, indelis su tamsiu skysčiu... ir didžiulis peilis kaulinėmis kriaunomis, iš geležies kaldintais ašmenimis, išgaląstais bei nusvidintais taip, kad žėrėjo it auksas.

Dieve mano... ką jis ketina man daryti?

105 skyrius

Kai CŽV sistemų saugumo specialistas Rikas Perišas galiausiai įgriuvo į Nolos Kei kabinetą, jo rankose buvo vienintelis popieriaus lapas.

— Kur taip ilgai užtrukai? — griežtai paklausė Nola. *Juk sakiau, kad ateitum tuojau pat!*

— Atsiprašau, — atsakė jis pakeldamas aukštyn ant ilgos nosies akinius storais stiklais. — Mėginau surinkti tau daugiau informacijos, bet...

— Parodyk bent tai, ką turi.

Perišas padavė jai išspausdintą tekstą.

— Jis redaguotas, bet esmę suprasi.

Nola apstulbusi peržvelgė puslapį.

— Aš vis dar mėginu išsiaiškinti, kaip programišius prie jo prisikasė, — tarė Perišas, — nors, atrodo, papildomas paieškos serveris įveikė vieną mūsų naršyk...

— *Nesvarbu!* — nutraukė jį Nola, pakeldama nuo teksto akis. — Bet kodėl, po velnių, CŽV laiko slaptą bylą apie piramides, senovinius vartus ir išgraviruotus simbolonus?

— Todėl tiek ir užgaišau. Mėginau pasižiūrėti, į kokį dokumentą taikyta, atsekiau bylos kelią. — Perišas nutilo ir atsikrenkštė. — Pasirodė, kad šis dokumentas yra paskyroje, asmeniškai priskirtoje... pačiam CŽV direktoriui.

Nola atsisuko su visa kėde, negalėdama patikėti tuo, ką išgirdo. *Sato viršininkas laiko masonų piramidės bylą?* Ji žinojo, kad dabartinis CŽV direktorius, kaip ir daug aukštų CŽV pareigūnų, yra aukšto rango masonas, bet buvo sunku įsivaizduoti, kad kuris nors iš jų saugotų masonų paslaptis CŽV kompiuterių sistemoje.

Nors, tiesą sakant, po to, ką ji pamatė per pastarąsias dvidešimt keturias valandas, viskas atrodo įmanoma.

*

Agentas Simkinsas gulėjo ant pilvo, pasislėpęs Franklino aikštėje augančiuose krūmuose. Jo žvilgsnis buvo nukreiptas į kolonomis papuoštą Almas garbinimo šventovės įėjimą. *Ničnieko.* Viduje neužsidegė šviesos, prie durų niekas nepriėjo. Jis pasuko galvą ir patikrino, ar Belamis vietoje. Šis vienišas žingsniavo pirmyn atgal po parką ir atrodė sušalęs. *Ne juokais* sušalęs. Simkinsas matė, kaip jis dreba ir krūpčioja.

Jo telefonas pradėjo vibruoti. Skambino Sato.

— Kiek vėluoja mūsų objektas? — paklausė ji.

Simkinsas patikrino chronografą.

— Objektas žadėjo atvykti per dvidešimt minučių. Praėjo beveik keturiasdešimt. Kažkas ne taip.

— Jis neatvyks, — pareiškė Sato. — Baigta.

Simkinsas suprato, kad ji teisi.

— Yra žinių iš Hartmano?

— Ne, jis nieko nepranešė iš Kaloramos aukštumų. Negaliu jam prisiskambinti.

Simkinsas įsitempė. Jei tai tiesa, tada tikrai kažkas *ne taip.*

— Aš ką tik paskambinau kitiems komandos nariams, — toliau kalbėjo Sato, — ir jie taip pat negali jo rasti.

Na ir velniava.

— Ar jie turi navigacinės sistemos adresą, kur rasti visureigį?

— Taip. Gyvenamasis namas Kaloramos aukštumose, — atsakė Sato. — Surinkite vyrus. Traukiamės.

Sato uždarė telefoną ir pažvelgė į didingą savo šalies sostinės kraštovaizdį. Ploną jos švarką kiaurai košė ledinis vėjas, norėdama sušilti ji apsiglėbė rankomis. Direktorė Inoujė Sato buvo ne iš tų moterų, kurioms dažnai būna šalta... ar baisu. Tačiau dabar ji juto ir šaltį, ir baimę.

106 skyrius

Malachas, apsirišęs tik strėnjuoste, užlėkė nuolydžiu viršun, atidarė metalines duris ir pro paveikslą grįžo į svetainę. *Reikia kuo skubiau pasiruošti.* Jis dirstelėjo į vestibiulyje gulintį negyvą CŽV agentą. *Šiuose namuose nebesaugu.*

Viena ranka nešdamasis akmeninę piramidę, Malachas patraukė tiesiai į savo kabinetą antrame aukšte ir prisėdo prie nešiojamojo kompiuterio. Įsijung-

damas įsivaizdavo apačioje gulintį Lengdoną ir pasvarstė, kiek dienų ar net savaičių praeis, kol slaptoje rūsio dalyje bus rastas paskendęs lavonas. Bet tai visai nesvarbu. Malacho tada jau seniai nebebus.

Lengdonas atliko jam skirtą vaidmenį... puikiai atliko.

Jis ne tik sujungė į daiktą masonų piramidės dalis, bet ir sugalvojo, kaip išsiaiškinti ant piramidės pagrindo išraižytų simbolių įmantrią lentelę. Iš pirmo žvilgsnio atrodė, kad šių simbolių neįmanoma iššifruoti... tačiau atsakymas pasirodė toks paprastas... badyte badė akis.

Malacho kompiuterio ekranas nušvito, jame išryškėjo anksčiau gautas elektroninis laiškas — švytinčios piramidės viršūnės nuotrauka, kurios dalį užstojo Voreno Belamio pirštas.

The
secret hides
within The Order.
█████ *Franklin Square.*

Eight... Franklin Square, pasakė Malachui Ketrina. Dar ji patvirtino, kad Franklino aikštėje sėdi pasaloje CŽV agentai, tikėdamiesi sučiupti Malachą ir išsiaiškinti, koks gi *ordinas* — *The Order* — minimas viršūnės įraše. Masonai? Šventovės ordinas? Rožės kryžininkai?

Nė vienas iš jų, dabar jau žinojo Malachas. *Lengdonas suprato tiesą.*

Prieš dešimt minučių Harvardo profesorius, iškėlęs galvą iš aplink plūstančio skysčio, atrado piramidės mįslės įminimo raktą.

— *The Order Eight Franklin Square!* — sušuko jis baimės kupinomis akimis. — *The secret hides within The Order Eight Franklin Square!*

Iš pradžių Malachas nesuprato, kam jis tai kartoja.

— Tai ne adresas! — rėkė Lengdonas, prispaudęs prie perregimo langelio burną. — *Order Eight Franklin Square*... reikia suprasti kitaip. *Square* — ne aikštė, o kvadratas! *Magiškas* kvadratas! — paskui jis dar kažką pasakė apie Albrechtą Diurerį... ir apie tai, kad piramidės pirmosios mįslės įminimas padėjo įminti ir paskutinę.

Malachas buvo girdėjęs apie magiškus kvadratus, arba, kaip senovės mistikai juos vadino, *kamėjas*. Senoviniame tekste *De Occulta Philosophia* smulkiai aprašytos mistinės magiškų kvadratų galios ir metodai, kuriais vadovaujantis ir pasitelkus magiškų skaičių lenteles galima sukurti galingus burtaženklius. O dabar Lengdonas jam sako, kad piramidės pagrindo simbolių iššifravimo raktas susijęs su magišku kvadratu?

— Reikia paimti aštuonių vienetų kraštinės magišką kvadratą! — rėkė profesorius, kurio tik lūpos kyšojo virš vandens. — Magiški kvadratai skirstomi

eilėmis, angliškai *orders*. Trijų vienetų kraštinių kvadratas vadinamas „trečios eilės“, arba *order three* kvadratu! Keturių vienetų kraštinės kvadratas bus „ketvirtos eilės“, arba *order four!* O čia reikia aštuntos eilės — *order eight!*

Prieš skysčiui galutinai apsemiant profesorių, šis paskutinį kartą įkvėpė ir kažką suriko apie garsų masoną... vieną iš Amerikos tėvų įkūrėjų... mokslininką, mistiką, matematiką, išradėją... be to, sukūrusį mistinę *kamėją*, kuri ligi šiol vadinama jo vardu.

Franklinas.

Malachas akimirksniu suprato, kad Lengdonas teisus.

O dabar, dusdamas ir nekantrumo, Malachas sėdėjo kabinete priešais kompiuterį. Jis paleido greitą paiešką, gavo dešimtis rezultatų, pasirinko vieną iš jų ir pradėjo skaityti.

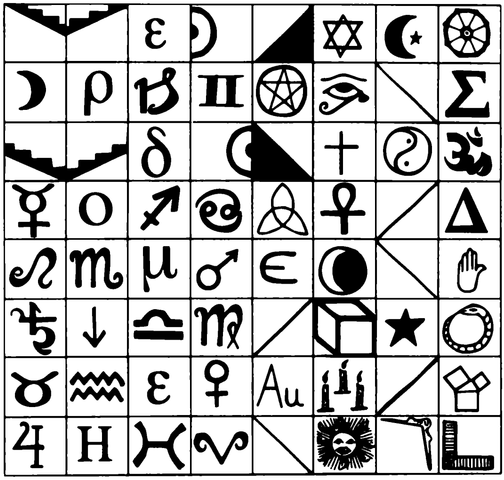
AŠTUNTOS EILĖS FRANKLINO KVADRATAS

Vienas iš geriausiai žinomų magiškų kvadratų yra „aštuntos eilės“ kvadratas, kurį 1769 m. paskelbė Amerikos mokslininkas Bendžaminas Franklinas ir kuris pagarsėjo tuo, kad jame buvo įtrauktas niekada anksčiau nematytas „pakrypusios įstrižainės sumavimo“ efektas. Franklino karštą domėjimąsi šia mistikos forma veikiausiai paskatino jo asmeniniai ryšiai su garsiais tų laikų mistikais ir alchemikais, taip pat tikėjimas astrologija, kuria remdamasis jis paskelbė pranašystes savo išleistame *Vargšo Ričardo almanache.*

52	61	4	13	20	29	36	45
14	3	62	51	46	35	30	19
53	60	5	12	21	28	37	44
11	6	59	54	43	38	27	22
55	58	7	10	23	26	39	42
9	8	57	56	41	40	25	24
50	63	2	15	18	31	34	47
16	1	64	49	48	33	32	17

Malachas tyrinėjo garsųjį Franklino kūrinį — unikalų skaičių nuo 1 iki 64 išdėstymą, kurio kiekvienos eilutės, stulpelio ir įstrižainės narių suma buvo lygi tai pačiai magiškai konstantai. *Paslaptis slypi Aštuntos eilės Franklino kvadrate!*

Malachas nusišypsojo. Virpėdamas iš susijaudinimo, jis čiupo akmeninę piramidę ir apvertęs ėmė apžiūrinėti pagrindą.

Šiuos šešiasdešimt keturis simbolius reikia pernumeruoti ir sudėlioti kita tvarka, tokia, kokią nurodo Franklino magiškojo kvadrato langeliai. Nors Malachas neįsivaizdavo, kaip ši chaotiška simbolių lentelė galėtų įgyti prasmę, pakeitus simbolių išdėstymo tvarką, jis tvirtai tikėjo senovės pažadu.

Ordo ab chao.

Smarkiai plakančia širdimi jis paėmė popieriaus lapą ir greitai nubrėžė jame tuščią aštuonių eilučių ir aštuonių stulpelių lentelę. Paskui pradėjo į langelius po vieną dėlioti simbolius, priskirdamas jiems naujas padėtis. Pats apstulbo pamatęs, kaip lentelė beveik iš karto pradėjo įgyti prasmę.

Tvarka iš chaoso!

Jis baigė dešifruoti ir negalėdamas patikėti įsistebeilijo į sprendimą, gulintį prieš akis. Jame išryškėjo aiškus vaizdinys. Padrika lentelė buvo permainyta... pertvarkyta... ir nors Malachas dar neįstengė suprasti *visos* prasmės, vis dėlto suprato pakankamai... tiek, kad būtų visiškai aišku, kur eiti toliau.

Piramidė rodo kelią.

Lentelė aiškiai parodė vieną iš didžiųjų mistinių pasaulio vietų. Neįtikėtina, tačiau tai buvo ta pati vieta, kurioje Malachas nuo seno svajojo pabaigsiąs savo kelionę.

Lemtis.

Ketrina nugara juto akmeninio stalo šaltį.

Jos galvoje tebesisuko klaikūs Roberto mirties vaizdai, juos lydėjo mintys apie brolį. *Ar Piteris irgi nebegyvas?* Regint keistą peilį, gulintį ant gretimos spintelės, kildavo mintys apie tai, kas laukia jos pačios.

Ar tai jau tikrai galas?

Keista, staiga ji pradėjo galvoti apie savo tyrimus... apie noetiką... ir apie neseniai padarytus atradimus. *Viskas prarasta... viskas išlėkė į orą.* Ji niekada nebegalės paskelbti pasauliui to, ką sužinojo. Labiausiai sukrečiantį atradimą padarė vos prieš kelis mėnesius; jo rezultatai galėtų iš esmės pakeisti žmonių mąstymą apie mirtį. Kaip keista, kad mintys apie šį eksperimentą... dabar teikia jai netikėtą paguodą.

Jaunystėje Ketrina Solomon ne kartą mąstė, ar egzistuoja gyvenimas po mirties. *Ar egzistuoja dangus? Kas nutinka, kai žmogus miršta?* Vėliau mokslo studijos netruko užgožti visokius samprotavimus apie dangų, pragarą arba gyvenimą po mirties. Ji galiausiai susitaikė su tuo, kad sąvoka „pomirtinis gyvenimas“ yra sugalvota žmonių... pasaka, kuria siekiama sušvelninti šiurpią tiesą apie mūsų mirtingumą.

Bent jau aš taip maniau...

Prieš metus Ketrina su broliu diskutavo vienu iš nuolatinių filosofijos klausimų — apie žmogaus sielos egzistavimą, o konkrečiai — svarstė, ar žmonės turi tokią sąmonę, kuri galėtų išlikti ir toliau egzistuoti *už kūno ribų*.

Abu buvo linkę tikėti, kad veikiausiai tokia žmogaus siela egzistuoja. Tą patį teigė dauguma seniausių filosofijos sistemų. Budistų ir brahmanų išmintis remia metempsichozę — sielos persikėlimą į kitą kūną vienam mirus, Platono sekėjai apibūdina kūną kaip „kalėjimą“, iš kurio siela išsilaisvina, o stoikai vadino sielą *apospasma tou theu* — „Dievo dalelyte“ — ir tikėjo, kad Dievas žmogui mirus ją atsiima atgal.

Ketrina su šiokiu tokiu apmaudu pareiškė, kad žmogaus sielos egzistavimas turbūt bus vienas iš tų dalykų, kurių mokslui niekada nepavyks įrodyti. Patvirtinti, kad sąmonė išlieka už žmogaus kūno ribų pastarajam mirus, yra kone tas pat, kaip išpūsti į orą dūmų kamuolį ir tikėtis po kelerių metų jį vėl atrasti.

Po diskusijos Ketrinai į galvą šovė keista mintis. Jos brolis minėjo Pradžios knygą, kurioje siela aprašoma kaip *Neshemah* — savotiškas dvasios „intelektas“, egzistuojantis atskirai nuo kūno. Ketrina pamanė, kad ten, kur yra *intelektas*, turi būti ir *mintis*. Noetikos mokslas aiškiai teigė, kad *mintys* turi masę, taigi atrodo visai logiška, kad žmogaus siela irgi gali turėti masę.

Gal galima pasverti žmogaus sielą?

Aišku, toks sumanymas visiškai neįgyvendinamas... kvaila net tikėtis.

Po trijų dienų Ketrina staiga pabudo iš kieto miego ir atsisėdo lovoje. Ji pašoko, nuvažiavo į savo laboratoriją ir tuojau pat pradėjo kurti sąlygas eksperimento, kuris turėjo būti ir stulbinamai paprastas... ir baugiai drąsus.

Ji nė neįsivaizdavo, ar kas nors pavyks, todėl nutarė nieko nesakyti Piteriui, kol darbas nebus baigtas. Jis užtruko keturis mėnesius, bet galiausiai Ketrina atsivedė brolį į laboratoriją. Išstūmė didžiulį prietaisą, kurį laikė paslėpusi tolimiausiame sandėliuke.

— Aš pati jį suprojektavau ir pagaminau, — tarė ji rodydama Piteriui savo išradimą. — Spėk, kas čia?

Brolis įsmeigė akis į keistą prietaisą.

— Inkubatorius?

Ketrina nusijuokė ir papurtė galvą, nors spėjimas buvo ne toks jau kvailas. Prietaisas iš tiesų buvo panašus į perregimus inkubatorius, tokiuose ligoninėse laikomi per anksti gimę kūdikiai. Tačiau šis prietaisas buvo skirtas suaugusiam žmogui — ilga, visiškai sandari perregimo plastiko kapsulė, primenanti kokią nors futuristinę miego erdvę. Ji buvo uždėta ant didelio elektroninio prietaiso.

— Žiūrėk, gal dabar bus lengviau atspėti, — tarė Ketrina ir įjungė prietaisą į elektros lizdą. Nušvito skaitmeninis ekranas, skaitmenys nuolat keitėsi, kol Ketrina rūpestingai nustatinėjo skales.

Jai baigus skalėje švietė toks rezultatas:

0.0000000000 kg

— Svarstyklės? — nesuprasdamas paklausė Piteris.

— Tai nėra paprastos svarstyklės.

Ketrina paėmė nuo gretimo stalelio mažytę popieriaus skiautelę ir atsargiai padėjo ją ant kapsulės viršaus. Skaitmenys ekrane vėl sujudėjo ir galiausiai nušvito rezultatas:

0.0008194325 kg

— Labai tikslios pusiausvyros svarstyklės, — paaiškino ji. — Matuoja kelių mikrogramų tikslumu.

Piteris vis dar atrodė sutrikęs.

— Tu pagaminai labai tikslias svarstykles... žmonėms sverti?

— Būtent. — Ji pakėlė perregimą kapsulės dangtį. — Paguldžius žmogų vidun ir uždengus dangtį, individas atsiduria visiškai uždaroje sistemoje. Niekas

į ją nepatenka, niekas iš jos neišeina. Nei dujos, nei skysčiai, nei dulkių dalelės. Į išorę neprasiskverbia niekas — nei žmogaus iškvepiamas oras, nei jo garinamas prakaitas, nei kūno skysčiai, ničniekas.

Piteris persibraukė ranka vešlius žilus plaukus — lygiai tą patį susinervinusi darydavo ir Ketrina.

— Chm... aišku, žmogus čia labai greitai mirs.

Ji linktelėjo galva.

— Apytikriai per šešias minutes, tai priklausys nuo jo kvėpavimo greičio.

Jis atsisuko į ją.

— Aš nieko nesuprantu.

Ji nusišypsojo.

— Tuoj suprasi.

Palikusi prietaisą, Ketrina nusivedė Piterį į Kubo valdymo punktą ir pasodino priešais plazminę sieną. Priėjusi prie klaviatūros ėmė spaudyti klavišus, kol surado kelias vaizdo bylas, saugomas holografiniu pavidalu. Netrukus plazminėje sienoje pasirodė vaizdai, kurie priminė buitine vaizdo kamera nufilmuotus filmus.

Kamera apžvelgė kuklų miegamąjį kambarį, neklotą lovą, vaistų buteliukus, kvėpavimo aparatą, širdies ritmo monitorių. Piteris sutrikęs žiūrėjo, kaip kamera atsitraukė toliau ir galiausiai parodė miegamojo centre stovintį Ketrinos sumanytą prietaisą.

Piterio akys išsiplėtė.

— Ką tu čia?..

Kapsulės perregimas dangtis buvo atvožtas, jos viduje gulėjo labai senas žmogus su deguonies kauke. Prie kapsulės stovėjo sena jo žmona ir slaugos ligoninės darbuotoja. Vyriškis sunkiai kvėpavo ir gulėjo užmerkęs akis.

— Žmogus, kuris guli kapsulėje, Jeilyje man dėstė gamtos mokslus, — tarė Ketrina. — Mes ir vėliau palaikėme ryšį. Jis labai serga. Seniai kalbėjo, kad nori paaukoti savo kūną mokslo tyrimams, todėl kai aš jam paaiškinau savo eksperimento idėją, jis iškart panoro jame dalyvauti.

Piteris, regimai netekęs žado, sukrėstas stebėjo įvykius ekrane.

Slaugytoja atsisuko į mokslininko žmoną.

— Metas. Jis pasirengęs.

Senoji moteris nusišluostė ašarojančias akis ir ramiai, ryžtingai linktelėjo.

— Gerai.

Slaugytoja labai atsargiai ištiesė ranką ir švelniai nuėmė nuo ligonio veido deguonies kaukę. Vyriškis sujudėjo, bet neatsimerkė. Slaugytoja patraukė į šalį kvėpavimo aparatą ir kitą įrangą, palikusi kapsulėje gulintį žmogų visiškai vieną kambario viduryje.

Prie kapsulės priėjo mirštančiojo žmona, pasilenkė ir švelniai pabučiavo vyrui į kaktą. Senis neatsimerkė, bet jo lūpose pasirodė vos pastebima, švelni ir kupina meilės šypsena.

Nuėmus deguonies kaukę, ligonio kvėpavimas greitai darėsi vis sunkesnis. Buvo aiškiai matyti, kad mirtis nebetoli. Pasigėrėtinai ramiai ir drąsiai jo žmona nuleido perregimą kapsulės dangtį ir tvirtai jį uždarė, kaip jai buvo rodžiusi Ketrina.

Piteris išsigandęs atšlijo.

— Ketrina, dėl Dievo meilės, ką tu?

— Viskas gerai, — pašnibždomis atsakė Ketrina. — Kapsulėje daug oro.

Šią vaizdo medžiagą ji jau buvo peržiūrėjusi kelias dešimtis kartų, ir vis tiek kas kartą stebint jai paspartėdavo pulsas. Ji parodė po kapsule įtaisytų svarstyklių skalę. Joje buvo tokie skaitmenys:

51.4534644 kg

— Tai jo kūno masė, — paaiškino Ketrina.

Senio kvėpavimas pasidarė visai paviršutiniškas, ir Piteris, negalėdamas atitraukti akių, palinko į priekį.

— Jis pats to norėjo, — sušnibždėjo Ketrina. — Žiūrėk, kas bus toliau.

Mokslininko žmona pasitraukė į šalį ir tyliai žiūrėjo, sėdėdama ant lovos drauge su slaugytoja.

Praėjus šešiasdešimčiai sekundžių negilus ligonio kvėpavimas paspartėjo, kol pagaliau jis paskutinį kartą iškvėpė, tarsi pats pasirinkęs šią akimirką. Viskas sustojo.

Baigta.

Žmona ir slaugytoja tylomis guodė viena kitą.

Daugiau nieko neįvyko.

Po kelių sekundžių Piteris, nieko nesuprasdamas, pažvelgė į Ketriną.

Palauk dar truputėlį, pamanė ji, rodydama Piteriui kapsulės svarstyklių skalę, kurios skaitmenys neryškiai švytėjo, rodydami kūno masę.

Staiga tai įvyko.

Pamatęs Piteris staiga atšlijo atgal ir vos nenuvirto nuo kėdės.

— Bet... tai... — Jis sukrėstas užsiėmė burną. — Aš ne...

Didysis Piteris Solomonas retai netekdavo žado. Pirmus kelis kartus stebint, kas įvyko, Ketrinos reakcija irgi buvo panaši.

Praėjus kelioms sekundėms po žmogaus mirties, svarstyklių skalėje rodoma masė staiga sumažėjo. Tuoj po mirties žmogus pasidarė *lengvesnis*. Masės

permaina buvo labai maža, tačiau išmatuojama... o išvados, kurias iš to galima padaryti, vertė apkvaisti.

Ketrina prisiminė, kaip drebančia ranka įrašė laboratorijos eksperimentų žurnale: „Atrodo, kad egzistuoja neregima „medžiaga", kuri mirties akimirką apleidžia žmogaus kūną. Tai objektyviai išmatuojama masė, kuriai netrukdo fizinės kliūtys. Tenka daryti prielaidą, kad ji juda tokiame matmenyje, kokio aš dar nesugebu suvokti."

Pamačiusi visiškai sukrėsto brolio veidą Ketrina suprato, kad jis irgi pamąstė apie eksperimento padarinius.

— Ketrina... — mikčiodamas ištarė jis, mirksėdamas pilkomis akimis, tarsi stengdamasis įsitikinti, kad nesapnuoja. — Man atrodo, tu ką tik pasvėrei žmogaus sielą.

Tada stojo ilga tyla.

Ketrina jautė, kad brolis stengiasi suvokti visas baugias ir stebėtinas šio eksperimento pasekmes. Tam reikės laiko. Jei jiedu ką tik matė tai, ką galvojo matą — tai yra įrodymą, kad siela, sąmonė arba gyvybinė jėga gali judėti už kūno ribų, — tai begalę mistinių klausimų, tokių kaip sielų persikėlimas, kosminė sąmonė, priešmirtiniai išgyvenimai, astralinės projekcijos, nuotolinis matymas, sapnavimas nemiegant ir panašių, reikia pradėti nagrinėti visiškai iš naujo. Medicinos žurnaluose knibždėte knibžda pasakojimų apie ligonius, mirusius ant operacinės stalo, apžvelgusius savo kūnus iš viršaus ir vėl grįžusius į gyvenimą.

Piteris tylėjo, Ketrina jo akyse pamatė ašaras. Jinai jį suprato. Pati irgi verkė. Piteris ir Ketrina buvo netekę mylimų žmonių, o tokiais atvejais net mažiausia užuomina apie tai, kad žmogaus siela išlieka jam mirus, teikia kibirkštėlę vilties.

Jis prisimena Zakarį, pamanė Ketrina, įžvelgusi brolio akyse gilų liūdesį. Jau daug metų Piterį slegia atsakomybės dėl sūnaus mirties našta. Jis daugybę kartų pasakojo Ketrinai, kad sprendimas palikti Zakarį kalėjime buvo didžiausia jo gyvenimo klaida ir kad jis niekada neįstengs už ją sau atleisti.

Ketrinos dėmesį patraukė durų trinktelėjimas; ji staiga prisiminė esanti rūsyje, gulinti ant šalto akmeninio stalo. Durys, vedančios į rūsį, garsiai užsidarė, buvo girdėti, kaip tatuiruotasis grįžta žemyn. Ji girdėjo, kaip jis užėjo į vieną iš kambarių koridoriuje, kažką ten padarė, paskui išėjo ir patraukė į kambarį, kuriame guli ji. Kai įėjo, Ketrina pamatė, kad jis stumia kažkokį įtaisą. Sunkų... su rateliais. Jam įžengus į šviesą, Ketrina nustėrusi įsmeigė akis. Tatuiruotasis stūmė invalido vežimėlį, kuriame sėdėjo žmogus.

Racionaliu protu Ketrina atpažino žmogų, sėdintį vežimėlyje. Emocine prasme jos psichika niekaip negalėjo suvokti, ką ji mato.

Piteris?

Ji nebesuvokė, ar džiaugtis, kad brolis tebėra gyvas... ar paklaikti iš siaubo. Visas Piterio kūnas buvo švariai nuskustas. Nebeliko nei vešlių žilų plaukų kupetos, nei antakių, glotni oda blizgėjo tarsi ištrinta aliejais. Jis vilkėjo juodo šilko chalatą. Vietoj dešinės rankos buvo matyti strampas, apvyniotas švariu nauju tvarsčiu. Brolis pažvelgė kančios kupinu žvilgsniu jai į akis, kuriose atsispindėjo apgailestavimas ir sielvartas.

— Piteri! — jos balsas nutrūko.

Brolis mėgino kažką sakyti, tačiau pasigirdo tik duslūs gomuriniai garsai. Tik dabar Ketrina pamatė, kad jis pririštas prie vežimėlio, o burna užkimšta.

Tatuiruotasis ištiesė ranką ir švelniai paglostė pliką Piterio galvą.

— Aš paruošiau tavo brolį priimti didžiulę garbę. Šiąnakt jam teks svarbus vaidmuo.

Ketrinos kūnas pastiro. *Ne...*

— Mudu su Piteriu jau turime eiti, aš tik pamaniau, kad tu norėsi atsisveikinti.

— Kur tu jį veži? — tyliai paklausė ji.

Jis nusišypsojo.

— Mudu su Piteriu turime įkopti į šventąjį kalną. Ten, kur paslėptas lobis. Masonų piramidė atskleidė jo buvimo vietą. Tavo draugas Robertas Lengdonas man labai padėjo.

Ketrina pažvelgė broliui į akis.

— Jis nužudė... Robertą.

Brolio veidą iškreipė skausmas, jis smarkiai papurtė galvą, tarsi nebeįstengdamas daugiau kentėti.

— Nagi, nagi, Piteri, — tarė tatuiruotasis, vėl glostydamas jo galvą. — Neleisk, kad tai sugadintų tokią akimirką. Atsisveikink su sesute. Tai paskutinis jūsų šeimos susitikimas.

Ketrina pajuto, kaip ją užplūsta neviltis.

— Kodėl tu taip elgiesi?! — suriko ji. — Ką mes tau blogo padarėme?! Už ką taip nekenti mūsų šeimos?!

Tatuiruotasis priėjo ir prigludo lūpomis jai prie ausies.

— Turiu tam priežasčių, Ketrina.

Paskui priėjo prie šone stovinčios spintelės ir paėmė keistąjį peilį. Atsinešė jį prie Ketrinos ir perbraukė jai per skruostą skaisčiai nusvidintais ašmenimis.

— Sakoma, kad tai garsiausias visų laikų peilis.

Ketrina nieko neišmanė apie garsius peilius, bet šis atrodė senas ir labai grėsmingas. Ašmenys buvo išgaląsti kaip skustuvo.

— Nesijaudink, — tarė jis, — neketinu tau švaistyti jo galių. Taupau jį

vertingesnei aukai... aukojamai šventoje vietoje. — Jis atsigręžė į Ketrinos brolį. — Piteri, tu juk atpažįsti šitą peilį, tiesa?

Plačiai išplėstose brolio akyse buvo matyti baimė ir netikėjimas.

— Taip, Piteri, šis senovinis daiktas išliko iki mūsų dienų. Aš jį įsigijau už labai didelius pinigus... ir laikiau specialiai tau. Pagaliau mudu galėsime baigti mūsų skausmingą bendrą kelionę.

Tai taręs, jis rūpestingai suvyniojo peilį į audeklą drauge su kitais daiktais — smilkalais, skysčio buteliukais, balto šilko skiautėmis ir kitais apeigų reikmenimis. Suvyniojęs sudėjo viską į Roberto Lengdono odinį kelionkrepšį šalia masonų piramidės ir jos viršūnės. Ketrina bejėgiškai stebėjo, kaip vyriškis užsegė Lengdono krepšį ir atsisuko į jos brolį.

— Palaikyk jį, Piteri, būk malonus.

Jis padėjo sunkų krepšį Piteriui ant kelių.

Paskui vyriškis nuėjo prie stalčiaus ir ėmė jame raustis. Buvo girdėti, kaip dzingsi kažkokie stikliniai daiktai. Grįžęs suėmė dešinę jos ranką ir ištiesė. Ketrina nematė, ką jis daro, bet Piteris, atrodo, matė viską; jis vėl it pašėlęs ėmė muistytis.

Staiga Ketrina pajuto aštrų dūrį dešinės alkūnės linkyje, paskui ten pasklido keista šiluma. Piteris sielvartingai, be balso priešinosi, bergždžiai stengdamasis ištrūkti iš invalido vežimėlio. Ketrina pajuto, kaip jos pirštais ir dilbiu plinta stingdantis šaltis.

Kai vyras pasitraukė, Ketrina pati pamatė, kas taip išgąsdino jos brolį. Tatuiruotasis jai į veną įbedė medicininę adatą, tarsi norėdamas paimti kraujo. Tačiau prie adatos nebuvo pritvirtintas vamzdelis. Kraujas laisvai sruvo iš žaizdos... tekėjo per alkūnę, dilbį ir lašėjo ant akmeninio stalo.

— Žmogus kaip smėlio laikrodis, — pasakė vyras atsigręžęs į Piterį. — Neilgai trukus aš tau liepsiu suvaidinti vaidmenį, ir noriu, kad tada įsivaizduotum Ketriną... vienišą mirštančią čia, tamsoje.

Piterio veide buvo įrašyta nepakeliama kančia.

— Ji išliks gyva, — kalbėjo vyras, — gal dar kokią valandą. Jei suskubsi man paklusti, gal dar turėsiu laiko ją išgelbėti. Žinoma, jei pradėsi priešintis... tavo sesuo mirs čia, viena, tamsoje.

Piteris pro burnos kamšalą suriko kažką nesuprantama.

— Žinau, žinau, — tatuiruotasis uždėjo ranką Piteriui ant peties, — tau sunku tai ištverti. Bet taip neturėtų būti. Juk ne pirmą kartą gyvenime apleidi savo šeimos narį. — Jis patylėjo, paskui pasilenkė ir sušnibždėjo Piteriui į ausį: — Žinoma, aš kalbu apie tavo sūnų Zakarį, kurį palikai Soganliko kalėjime.

Piteris vėl įtempė jį kaustančius pančius ir dar kartą kažką suriko pro burnos kamšalą.

— Liaukis pagaliau! — sušuko Ketrina.

— Puikiausiai prisimenu tą naktį, — erzino vyras, baigdamas krauti daiktus. — Aš viską girdėjau. Prižiūrėtojas pasisiūlė paleisti tavo sūnų, bet tu nusprendei pamokyti Zakarį... ir jį palikti. Iš tiesų tavo sūnus išmoko pamoką, ar ne? — Vyras nusišypsojo. — Jo praradimas... man išėjo į naudą.

Vyras paėmė lininį skudurą ir giliai įkišo jį Ketrinai į burną.

— Mirtis, — sušnibždėjo jis jai, — turi ateiti tyliai.

Piteris grūmėsi iš paskutiniųjų. Daugiau netaręs nė žodžio, tatuiruotasis lėtai apsuko invalido vežimėlį ir išvežė jį iš kambario, dar sykį leidęs Piteriui pažvelgti į seserį.

Ketrinos ir Piterio akys susitiko paskutinį kartą.

Netrukus jis dingo.

Ketrina girdėjo, kaip jie kopia nuolydžiu, kaip išeina pro metalines duris. Paskui išgirdo, kaip tatuiruotasis užrakina sau už nugaros duris ir žengia per tris gracijas vaizduojantį paveikslą. Po kelių minučių išgirdo užvedamą automobilio variklį.

Tada namai nutilo.

Ketrina kraujuodama gulėjo viena tamsoje.

108 skyrius

Roberto Lengdono protas atsidūrė neaprėpiamoje bedugnėje.

Joje nebuvo nei šviesos, nei garsų, nei jausmų.

Tik begalinė tyli tuštuma.

Švelnumas.

Jokio svorio.

Kūnas paleido jį iš savo gniaužtų. Jis paleistas į laisvę.

Fizinis pasaulis nustojo egzistavęs. Išnyko laikas.

Dabar jis — gryna sąmonė... bekūnis jautrumas, kybantis begalinės visatos tuštybėje.

109 skyrius

Modifikuotas sraigtasparnis UH-60 skrido visai žemai virš gausių Kaloramos aukštumų stogų, dūgzdamas į vietą, kurios koordinates pranešė pastipri-

nimo komanda. Agentas Simkinsas pirmas pastebėjo juodą „Escalade" visureigį, bet kaip pastatytą ant pievelės priešais vieną iš namų. Įvažiavimo vartai buvo uždaryti, namas tylus ir tamsus.

Sato davė ženklą leistis.

Sraigtasparnis sunkiai nutūpė ant pievelės prieš namą tarp keleto automobilių... vienas iš jų buvo saugos tarnybos sedanas su įspėjimo šviesomis ant stogo.

Simkinsas ir jo komandos nariai iššoko iš sraigtasparnio, išsitraukė ginklus ir puolė į verandą. Paradinės durys pasirodė užrakintos, Simkinsas sudėjo delnus ir pro juos pažvelgė pro langą. Vestibiulyje buvo tamsu, tačiau Simkinsas įžiūrėjo neaiškias ant grindų gulinčio kūno apybrėžas.

— Velniava, — sušnibždėjo jis. — Tai agentas Hartmanas.

Vienas iš agentų čiupo verandoje stovinčią kėdę ir atsivėdėjęs trenkė ja į erkerį. Dūžtančio stiklo garsą beveik visai užgožė sraigtasparnio ūžimas. Po kelių sekundžių visi jau buvo viduje. Simkinsas nubėgo į vestibiulį, priklaupė prie Hartmano ir patikrino pulsą. Pulso nebuvo. Aplink pilna kraujo. Tik tada jis pamatė atsuktuvą, kyšantį iš Hartmano gerklės.

Jėzau. Simkinsas atsistojo ir pamojo savo vyrams, ragindamas apieškoti visą namą.

Agentai pasklido pirmame aukšte, lazeriniais žibintais skrosdami prabangaus namo tamsą. Nei svetainėje, nei kabinete nieko nerado, užtat valgomajame labai nustebo aptikę pasmaugtą apsauginінkę. Simkinsas beveik nebeturėjo vilties, kad Robertas Lengdonas ir Ketrina Solomon galėtų būti gyvi. Buvo aišku, kad žiaurus žudikas tyčia paspendė spąstus, o jei jau jis įstengė nužudyti CŽV agentą ir ginkluotą saugos tarnybos darbuotoją, tai profesorius ir mokslininkė tikrai neturi jokių šansų.

Patikrinęs pirmą aukštą, Simkinsas pasiuntė du agentus apžiūrėti antrojo. Pats rado iš virtuvės į rūsį vedančius laiptus ir jais nulipo. Apačioje uždegė visas šviesas. Rūsys buvo erdvus ir labai švarus, tarsi niekada nenaudojamas. Katilai, plikos cementinės sienos, keletas dėžių. *Čia visai nieko nėra*. Simkinsas užlipo atgal į virtuvę ir kaip tik sutiko vyrus, grįžtančius iš antro aukšto. Visi purtė galvas.

Namas buvo tuščias.

Jame nieko nėra. Nematyti ir daugiau lavonų.

Simkinsas per radiją pasakė Sato, kad viskas ramu, ir pranešė niūrias žinias.

Kai jis išėjo į vestibiulį, Sato jau lipo laipteliais į verandą. Už jos buvo matyti Vorenas Belamis, kuris vienišas, apkvaitęs sėdėjo sraigtasparnyje, o prie jo kojų stovėjo Sato titano lagaminėlis. ST direktorės įslaptintas nešiojamasis kompiuteris leido jai per koduotus palydovinius kanalus visame pasaulyje naudotis CŽV kompiuterių sistemomis. Šį vakarą ji jau pasinaudojo šiuo kompiuteriu ir parodė

Belamiui informaciją, kuri šį taip sukrėtė, kad jis pradėjo klusniai bendradarbiauti. Simkinsas nė neįtarė, ką tokio matė Belamis, tačiau kad ir kas tai būtų buvę, architektas dar neatsipeikėjo po baisaus sukrėtimo.

Įėjusi į vestibiulį Sato stabtelėjo ir nulenkė galvą prie Hartmano lavono. Po kelių sekundžių pakėlė akis ir įsmeigė jas į Simkinsą.

— Nematyti nei Lengdono, nei Ketrinos? Nei Piterio Solomono?

Simkinsas papurtė galvą.

— Jei jie dar gyvi, jis juos pasiėmė kartu.

— Ar namuose matėte kompiuterį?

— Taip, ponia. Kabinete.

— Parodykite.

Simkinsas nuvedė Sato iš vestibiulio į svetainę. Minkštas kilimas buvo nusėtas išdaužto erkerio stiklo šukėmis. Jiedu praėjo pro židinį, didelį paveikslą, kelias knygų lentynas ir pasiekė darbo kabinetą. Jis buvo išmuštas medžiu, viduje stovėjo senovinis rašomasis stalas ir didelis kompiuterio monitorius. Sato priėjo prie stalo, nužvelgė ekraną ir tuojau pat susiraukė.

— Po velnių, — negarsiai ištarė ji.

Simkinsas užėjo už stalo ir pažvelgė į monitorių. Jis buvo tamsus.

— Kas atsitiko?

Sato parodė jungtį ant stalo.

— Jis naudojasi nešiojamuoju kompiuteriu. Pasiėmė jį su savimi.

Simkinsas nesuprato, kas čia blogo.

— Jis turi informacijos, kurią jūs norite pamatyti?

— Ne, — labai rimtu balsu atsakė Sato. — Jis turi informacijos, kurios aš negaliu leisti pamatyti *niekam*.

Gulėdama apačioje, slaptame požemyje, Ketrina Solomon išgirdo sraigtasparnio sparnų ūžimą, dūžtančio stiklo garsą ir sunkius žingsnius viršuje. Ji mėgino šauktis pagalbos, bet burnos kamšalas trukdė. Nepavyko išspausti nė garso. Juo labiau stengėsi, juo stipresne srove iš alkūnės tekėjo kraujas.

Jai pradėjo trūkti kvapo ir svaigti galva.

Ketrina suprato, kad reikia nusiraminti. *Mąstyk, Ketrina.* Susitvardžiusi ji pasistengė pasiekti meditacijos būseną.

Roberto Lengdono mintys plūduriavo beribėje tuštumoje. Jis žvelgė į neaprėpiamą erdvę ieškodamas už ko užsikabinti. Nieko nerado.

Absoliuti tamsa. Absoliuti tyla. Absoliuti ramybė.

Neveikė net žemės traukos jėga, galinti parodyti, kur viršus, kur apačia.

Kūno nebeliko.

Tikriausiai tai ir yra mirtis.

Laikas, atrodo, šokinėjo — tai traukėsi, tai plėtėsi, tarsi čia jis neturėtų jokios reikšmės. Lengdonas visiškai nesuvokė, kiek laiko jau čia yra.

Dešimt sekundžių? Dešimt minučių? Dešimt dienų?

Tačiau staiga iš kažkur pradėjo rastis atsiminimai, jie buvo lyg tolimi liepsningi nepasiekiamų galaktikų sprogimai, atsklindantys prie Lengdono kaip bangos beribėje nežinomybėje.

Ir Lengdonas pradėjo viską prisiminti. Atsiminimai skausmingai drėskė... jie buvo labai gyvi ir kėlė nerimą. Jis žvelgė tiesiai į veidą, išmargintą tatuiruotėmis. Galingos rankos suėmė jo galvą ir iš visų jėgų trenkė į grindis.

Skausmo sprogimas... paskui tamsa.

Pilka šviesa.

Pulsavimas.

Atminties sruogos. Lengdoną, beveik netekusį sąmonės, velka žemyn, žemyn, žemyn. Jo pagrobėjas kartoja kažkokius užkeikimus.

Verbum significatium... Verbum omnificum...Verbum perdo...

110 skyrius

Direktorė Sato viena stovėjo kabinete, laukdama CŽV palydovinio ryšio skyriaus atsakymo į jos paklausimą. Vienas iš geriausių darbo Kolumbijos apygardoje bruožų buvo palydovinio ryšio kokybė. Jei pasiseks, gali paaiškėti, kad kuris nors iš palydovų šį vakarą fotografavo šio namo apylinkes... ir gal net užfiksavo automobilį, per pastarąjį pusvalandį išvažiavusį iš jo.

— Atsiprašau, ponia, — atsiliepė palydovinio ryšio technikas. — Šį vakarą šios koordinatės nebuvo stebimos. Ar norėsite kartoti paklausimą vėlesniam laikui?

— Ne, ačiū. Vėlu. — Ji baigė pokalbį.

Sato garsiai iškvėpė, nebesugalvodama, kaip nustatyti, kur dabar jų objektas. Ji išėjo į vestibiulį, kur vyrai jau buvo suvynioję agento Hartmano kūną ir nešė jį į sraigtasparnį. Sato buvo liepusi agentui Simkinsui surinkti visus vyrus ir ruoštis sugrįžti į Lenglį, bet Simkinsą rado svetainėje klūpantį keturpėsčią. Atrodė, kad jam negera.

— Jums viskas gerai?

Jis pakėlė galvą, veide buvo keista išraiška.

— Ar matėte?

Sato priėjo ir pažvelgė į storą kilimą. Nieko nepamačiusi, papurtė galvą.

— Pritūpkite, — tarė Simkinsas. — Pažvelkite į kilimo pluoštą.

Ji taip ir padarė. Netrukus pati pastebėjo. Atrodė, kad kilime vietomis buvo įsispaudusios... dvi tiesios linijos, tarsi per kambarį būtų buvęs vežtas kažkoks sunkus daiktas.

— Keisčiausia tai, — tarė Simkinsas, — kur veda šios vėžės.

Jis parodė.

Sato nusekė žvilgsniu vos regimas lygiagrečias linijas, įspaustas svetainės kilimo pluošte. Atrodė, kad jos išnyksta po didžiuliu, lubas siekiančiu paveikslu, kabančiu prie židinio. *Kas čia dabar?*

Simkinsas priėjo prie paveikslo ir pamėgino jį nukabinti nuo sienos. Paveikslas nė nepajudėjo.

— Jis pritvirtintas, — tarė agentas, pirštais braukdamas per paveikslo rėmų briaunas. — Palaukite, čia apačioje kažkas...

Jo pirštas užkliuvo už apačioje prie kampo pritaisytos svirtelės, kažkas spragtelėjo.

Sato žengė arčiau, o Simkinsas pastūmė rėmą, ir visas paveikslas pasisuko aplink savo centrinę ašį tarsi sukamosios durys.

Jis pakėlė žibintą ir pašvietė į tamsą, atsivėrusią už durų.

Sato prisimerkė. *Eikime.*

Trumpo koridoriaus gale buvo matyti metalinės durys.

Atsiminimai, bangavę aptemusiame Lengdono protę, galiausiai išdilo. Vietoje jų sukosi iki raudonumo įkaitusių kibirkščių spiečius ir aidėjo keistas tolimas šnibždesys.

Verbum significatium... Verbum omnificum... Verbum perdo.

Užkeikimai aidėjo nelyginant gaudžiantys balsai, kartojantys viduramžių litaniją.

Verbum significatium... Verbum omnificum. Žodžiai sruvo per tuštumą, aplink ėmė aidėti nauji balsai.

Apokalipsė... Franklinas... Apokalipsė... Verbum... Apokalipsė...

Be jokio įspėjimo kažkur tolumoje pradėjo gausti gedulo varpas. Jo gaudimas nesiliovė, darėsi vis garsesnis. Jis skambėjo vis atkakliau, tarsi tikėdamasis, kad Lengdonas pagaliau supras, tarsi ragindamas jo protą įsiklausyti.

Varpas varpinėje skambėjo lygiai tris minutes, nuo jo garso tirtėjo krištolo sietynas, kabantis virš Lengdono galvos. Prieš kelias dešimtis metų jis lankė paskaitas savo mėgstamoje salėje Filipso Ekseterio akademijoje. Tačiau šiandien čia atėjo paklausyti, kaip geras draugas kreipsis į studentus. Šviesoms pritemus, Lengdonas atsisėdo prie galinės sienos, po buvusių mokyklos direktorių portretų panteonu.

Susirinkusieji pritilo.

Visiškoje tamsoje aukšta figūra perėjo sceną ir atsistojo prie katedros.

— Labas rytas, — sušnabždėjo į mikrofoną beveidis balsas.

Visi atsisėdo tiesiau, stengdamiesi įžiūrėti, kas į juos kreipiasi.

Atgijęs skaidrių projektorius nušvietė sienoje išblukusią gelsvą fotografiją, vaizduojančią įsimenančios išvaizdos pilį raudono smiltainio fasadu, aukštais keturkampiais bokštais ir gotikinėmis puošmenomis.

Šešėlis vėl prabilo.

— Kas gali man pasakyti, kur yra šis pastatas?

— Anglijoje! — tamsoje pasigirdo ryžtingas merginos balsas. — Fasade matyti ankstyvosios gotikos ir vėlyvosios romaninės architektūros bruožų, o tai reiškia, kad tai tipiška *normanų* pilis ir ji pastatyta Anglijoje apytikriai XII amžiuje.

— Oho, — atsiliepė beveidis balsas. — Kai kas tikrai išmano architektūrą.

Salėje pasigirdo tylūs aikčiojimai.

— Deja, — pridūrė šešėlis, — jūs apsirikote beveik penkiais tūkstančiais kilometrų ir puse tūkstantmečio.

Auditorija pagyvėjo.

Projektorius nušvietė spalvotą šiuolaikišką tos pačios pilies nuotrauką, darytą iš kitos pusės. Į aukštį kilo Seneka Kriko karjere kasto smiltainio bokštai, o antrame plane, stulbinamai arti, pūpsojo didingas, baltas, kolonomis puoštas JAV Kapitolijaus kupolas.

— Palaukit! — sušuko mergina. — Tai Kolumbijos apygardoje yra normanų pilis?

— Nuo 1855 metų, — atsakė balsas. — Tada buvo padaryta štai ši nuotrauka.

Nušvito nauja skaidrė — nespalvotas pilies interjero kadras, vaizduojantis erdvią skliautuotą salę, pilną gyvūnų griaučių, mokslinių prietaisų vitrinose, stiklainių su biologijos, archeologijos eksponatais ir gipsiniais priešistorinių roplių modeliais.

— Ši pasakų pilis, — tarė balsas, — buvo pirmasis Amerikoje tikras mokslo

muziejus. Tai turtingo britų mokslininko dovana Amerikai; jis, kaip ir mūsų protėviai, tikėjo, kad jauna mūsų šalis gali tapti apšvietos tėvyne. Mūsų protėviams jis testamentu paliko didžiulį turtą ir paprašė pačioje šalies širdyje pastatyti „įstaigą, skirtą žinioms gausinti ir skleisti“. — Jis ilgokai patylėjo. — Kas man galėtų pasakyti šio dosnaus mokslininko vardą?

Nedrąsus balsas iš priekio klausiamai ištarė:

— Džeimsas *Smitsonas*?

Auditorija perbėgo pritarimo šnibždesys.

— Iš tiesų, Smitsonas, — atsakė ant scenos stovintis žmogus. Pagaliau Piteris Solomonas išėjo į šviesą, linksmai blykčiodamas pilkomis akimis. — Labas rytas. Mano vardas Piteris Solomonas, aš esu *Smitsono* instituto sekretorius.

Studentai ėmė kaip pašėlę ploti.

Sėdėdamas nuošalėje Lengdonas susižavėjęs stebėjo, kaip Piteris pakerėjo jaunuolių protus fotografijomis iš Smitsono instituto istorijos. Pirmiausia parodė jiems Smitsono pilį, rūsyje įrengtas jos laboratorijas, eksponatų prikrautus koridorius, salonus, pilnus moliuskų, mokslininkus, kurie vadina save „vėžiagyvių kuratoriais“, ir net seną dviejų populiariausių pilies gyventojų nuotrauką — tai buvo dvi jau velionės pelėdos, vardu Difuzija ir Didesnė. Pusę valandos trukęs skaidrių šou baigėsi įspūdinga palydovine Tautos alėjos nuotrauka, kurioje buvo puikiai matyti milžiniškų Smitsono muziejų eilė.

— Kaip sakiau iš pradžių, — baigdamas pareiškė Solomonas, — Džeimsas Smitsonas ir mūsų protėviai tikėjosi, kad ši didi šalis taps apšvietos tėvyne. Manau, šiandien jie turėtų kuo didžiuotis. Didysis Smitsono institutas tapo mokslo ir žinių simboliu pačioje Amerikos širdyje. Tai gyva, alsuojanti, veikianti pagarbos forma mūsų protėvių išsvajotai Amerikai — šaliai, įkurtai gerbiant žinių, išminties ir mokslo principus.

Solomonas išjungė skaidrių projektorių, nuaidėjo karšti plojimai. Salėje užsidegė šviesos, pakilo dešimtys nekantrių rankų, reiškiančių klausimus.

Solomonas parodė į smulkų rudaplaukį vaikiną salės viduryje.

— Pone Solomonai, — tarsi nesuprasdamas paklausė vaikinas, — jūs kalbėjote, kad mūsų protėviai bėgo nuo religinės priespaudos Europoje, norėdami įkurti šalį remdamiesi mokslo principais.

— Visiškai teisingai.

— Bet... aš iki šiol maniau, kad mūsų protėviai buvo labai religingi žmonės ir jie įkūrė Ameriką kaip *krikščionišką* šalį.

Solomonas nusišypsojo.

— Bičiuliai, nesupraskite manęs neteisingai, mūsų protėviai buvo nuoširdžiai tikintys žmonės, tačiau jie buvo deistai — tikėjo Dievą, bet suvokė jį pačia

bendriausia, neapibrėžčiausia prasme. Vieninteliai *religijos* idealai, kurių jie siekė, buvo susiję su tikėjimo *laisve*. — Jis ištraukė mikrofoną iš stovo ir nužingsniavo prie scenos pakraščio. — Amerikos protėviai puoselėjo dvasinės apšvietos utopiją, kurioje minties laisvė, masinis švietimas ir mokslo pažanga išsklaidys pasenusių religinių prietarų tamsą.

Gale sėdinti šviesiaplaukė pakėlė ranką.

— Prašau?

— Pone, — prakalbo mergina, iškėlusi savo mobilųjį telefoną, — aš pradėjau rinkti apie jus medžiagą internete ir Vikipedijoje radau parašyta, kad jūs — žymus masonas.

Solomonas atsuko į ją savo masonišką žiedą.

— Būčiau galėjęs jums sutaupyti ryšio mokestį.

Studentai nusijuokė.

— Na, taip, pone, — šiek tiek dvejodama toliau kalbėjo mergina, — bet jūs ką tik paminėjote „pasenusius religinius prietarus“, o man atrodo, kad *labiausiai* pasenusius prietarus propaguoja... ne kas kitas, o masonai.

Solomono, atrodo, tai nė kiek neįžeidė.

— Argi? Kaip tai?

— Na, aš daug skaičiau apie masonus ir žinau, kad jūs laikotės daugelio keistų senovinių ritualų bei tikėjimų. Tame interneto straipsnyje net sakoma, kad masonai tiki kažkokios senovinės magiškos išminties galia... neva ji galinti iškelti žmogų į dievus?

Visi atsisuko ir sužiuro į merginą, tarsi šiai būtų pasimaišęs protas.

— Tiesą sakant, — atsakė Solomonas, — ji teisi.

Jaunuoliai skubiai atsisuko atgal ir žiūrėjo į jį išplėtę akis.

Solomonas nuslėpė šypseną ir paklausė merginos:

— Ar dar turite daugiau *viki*išminties, paaiškinančios šias magiškas žinias?

Mergina atrodė sutrikusi, bet pradėjo skaityti tai, ką rado interneto svetainėje:

— „Norėdami užtikrinti, kad šia galinga išmintimi nepasinaudotų tie, kurie jos neverti, senovės adeptai *užšifravo* savo sukauptas žinias... pridengė šią galingą išmintį metaforomis, simboliais, mitais ir alegorijomis. Užšifruota išmintis iki šiol mus supa... ji užkoduota mūsų mitologijoje, mene ir okultiniuose visų laikų tekstuose. Deja, šiais laikais žmogus prarado gebėjimą iššifruoti sudėtingą simbolių tinklą... ir didi tiesa buvo prarasta.“

Solomonas luktelėjo.

— Tai viskas?

Mergina pasimuistė kėdėje.

— Tiesą sakant, yra dar kai kas.

— Nuoširdžiai tikiuosi. Prašau... mums pasakyti.

Mergina dvejojo, bet paskui atsikosėjo ir skaitė toliau:

— „Legenda pasakoja, kad išminčiai, kurie labai seniai užšifravo Senovės Slėpinius, paliko savotišką raktą... tarsi *slaptažodį*, kuriuo pasinaudojus galima iššifruoti visas paslaptis. Sakoma, kad šis magiškas slaptažodis — vadinamas *verbum significatium* — turi galią išsklaidyti tamsą ir iššifruoti Senovės Slėpinius, atverti juos ir padaryti suprantamus visiems."

Solomonas nusišypsojo, tarsi ko nors gailėdamasis.

— O, taip... *verbum significatium*. — Jis kurį laiką pastovėjo žvelgdamas į tolį, paskui vėl pažiūrėjo į šviesiaplaukę merginą. — O kur *dabar* dingo šis stebuklingas žodis?

Mergina pasijuto nejaukiai, buvo aiškiai matyti, kad ji gailisi pradėjusi kamantinėti svečią. Tačiau perskaitė iki galo:

— „Legenda pasakoja, kad *verbum significatium* užkastas giliai po žeme ir kantriai laukia lemiamos istorijos lūžio akimirkos... kai žmonija nebeįstengs toliau gyventi be amžių amžius kauptos tiesos, žinių ir išminties. Atsidūrusi tamsioje kryžkelėje, žmonija pagaliau atras Žodį ir įžengs į stebuklingą naują nušvitimo amžių."

Mergina uždarė mobilųjį telefoną ir susigūžė.

Po ilgos tylos ranką pakėlė kitas studentas.

— Pone Solomonai, jūs juk iš tiesų tuo *netikite*, ar ne?

Solomonas nusišypsojo.

— Kodėl ne? Mūsų mitologijoms būdinga sena tradicija, kurioje magiški, stebuklingi žodžiai suteikia įžvalgas ir dieviškų galių. Dar dabar vaikai šaukia „abrakadabra", jei nori ką nors sukurti iš nieko. Aišku, mes pamiršome, kad šis žodis — ne žaisliukas, jo šaknys yra senovės aramėjų misticizme: *Avrah KaDabra* reiškia „kalbėdamas kuriu".

Tyla.

— Bet, pone, — neatlyžo studentas, — kaip jūs galite tikėti, kad vienas *žodis*... tas *verbum significatium*... kad ir koks jis būtų... turi galią atkoduoti senovės išmintį... ir atnešti nušvitimą visam pasauliui?

Piterio Solomono veidas atrodė neįžvelgiamas.

— Jums neturėtų rūpėti, kuo asmeniškai aš tikiu. O štai kas *turėtų* jums rūpėti: kad artėjančio nušvitimo pranašystė egzistuoja faktiškai visuose pasaulio tikėjimuose ir filosofijos tradicijose. Hinduistai vadina ją Kritos amžiumi, astrologai — Vandenio era, žydai kalba apie Mesijo atėjimą, teosofai mini naująjį amžių, kosmologai — harmonijų konvergenciją, numatoma net konkreti data.

— 2012 metų gruodžio 21! — sušuko kažkas.

— Taip, net baugu, kaip greitai... jei tikėsime majų mitais.

Lengdonas susijuokė prisiminęs, kaip Solomonas prieš dešimt metų tiksliai numatė bangą šiuo metu visus užliejusių televizijos laidų, gąsdinančių, kad 2012 metais ateis pasaulio pabaiga.

— Nekalbėkime apie konkrečią datą, — tarė Solomonas. — Mane labiausiai stebina tai, kad visais laikais visos žmonijos filosofijos sutarė *vienu* klausimu — artėja nepaprastas nušvitimas. Visose kultūrose, visais laikais, visuose pasaulio kampeliuose žmonės svajojo apie tą patį — artėjančią žmogaus apoteozę... neišvengiamą žmogaus proto persimainymą, leidžiantį jam panaudoti visus savo išteklius. — Jis šyptelėjo. — Kuo galima paaiškinti tokį tikėjimo sinchroniškumą?

— *Tiesa*, — ištarė tylus balsas.

Solomonas staiga atsisuko.

— Kas tai pasakė?

Ranką pakėlė smulkutis azijietis, iš kurio veido bruožų galėjai spręsti, kad jis kilęs iš Nepalo ar Tibeto.

— Gal kiekvieno žmogaus sieloje gyvena visuotinė tiesa. Gal mumyse *visuose* slypi ta pati istorija, panašiai kaip bendros DNR dalys. Gal būtent ši bendroji *tiesa* ir lemia visų mūsų istorijų panašumą.

Solomonas švytėdamas sudėjo priešais save delnus ir pagarbiai nusilenkė jaunuoliui.

— Ačiū.

Visi nutilo.

— Tiesa, — kreipėsi į auditoriją Solomonas. — Tiesa turi galią. O jei mus visus traukia panašios idėjos, gal taip yra todėl, kad šios idėjos yra *teisingos*... slypinčios giliai mumyse. Ir kai išgirstame tiesą, net jei jos nesuprantame, vis tiek pajuntame jos aidą giliai savyje... atitariantį mūsų nesąmoningai turimai išminčiai. Gal tiesos mes ne *išmokstame*, bet veikiau prisimename... atpažįstame ją... kaip tai, kas jau seniai glūdi mumyse.

Auditorijoje viešpatavo visiška tyla.

Solomonas ilgai jos netrikdė, o paskui tyliai pasakė:

— Baigdamas turėčiau jus įspėti, kad atskleisti tiesą visada nelengva. Visais laikais nušvitimo laikotarpius lydi tiršta tamsa, stumianti priešingon pusėn. Tokie yra gamtos ir pusiausvyros dėsniai. Jei pažvelgsime į šiuo metu pasaulyje tirštėjančią tamsą, turėsime suprasti, kad tai reiškia ir augančią šviesą. Stovime ant tikrai didingo šviesos laikotarpio slenksčio, ir mes visi — *jūs* visi — esame nepaprastai laimingi, kad gimėme tokiu lemtingu istorijos momentu. Iš visų kada nors, visais istorijos laikotarpiais gyvenusių žmonių... būtent *mes* patekome į tą siaurą laiko tarpelį, kuriame galėsime paliudyti aukščiausią savo atgimimą. Po

tūkstantmečius trukusios tamsos pamatysime, kaip mūsų mokslas, mūsų protas ir net mūsų religija pagaliau atskleis tiesą.

Solomonui jau pradėjo karštai ploti, bet jis iškėlė ranką, prašydamas tylos.

— Panele? — kreipėsi tiesiai į nenuoramą šviesiaplaukę su mobiliuoju telefonu. — Žinau, kad jūs su manimi dėl daug ko nesutinkate, bet noriu jums padėkoti. Jūsų įkarštis — svarbus ateinančių permainų katalizatorius. Tamsa minta apatija... o įsitikinimai — galingiausias ginklas nuo jos. Nesiliaukite studijuoti savo tikėjimo. Studijuokite Bibliją. — Jis nusišypsojo. — Ypač jos pabaigą.

— Apokalipsę? — paklausė ji.

— Būtent. Apreiškimo knyga — labai gyvas mūsų bendrosios tiesos pavyzdys. Paskutinėje Biblijos knygoje pasakojama lygiai tokia pat istorija, kaip nesuskaičiuojamoje daugybėje kitų tradicijų. Jos visos pranašauja didžios išminties atskleidimą.

Kažkas pasakė:

— Bet argi Apokalipsėje rašoma ne apie pasaulio pabaigą? Na, Antikristas, Armagedonas, paskutinė gėrio ir blogio kova?

Solomonas nusijuokė.

— Kas iš čia esančiųjų mokosi graikų kalbos?

Pakilo kelios rankos.

— Ką reiškia žodis *apokalypse*?

— Jis reiškia... — prabilo vienas studentas, tik staiga nutilo, tarsi pats nustebęs, — *apokalypse* reiškia „atidengti"... arba „apreikšti"...

Solomonas pritariamai jam linktelėjo.

— Visiškai teisingai. Apokalipsė ir yra atskleidimas, *Apreiškimas*. Biblijos Apreiškimo knygoje numatomas didžios tiesos ir neįsivaizduojamos išminties atskleidimas. Apokalipsė — tai ne pasaulio pabaiga, tai veikiau *to pasaulio, kurį mes pažįstame*, pabaiga. Apokalipsės pranašystės — dar viena nuostabi Biblijos žinia, kuri buvo iškraipyta. — Solomonas priėjo prie pakylos krašto. — Patikėkite, Apokalipsė artėja... ir ji bus visiškai ne tokia, kokią mus mokė ją įsivaizduoti.

Jam aukštai virš galvos pradėjo skambinti varpai.

Sutrikę studentai pratrūko griausmingais plojimais.

112 skyrius

Ketrina Solomon buvo jau visai beprarandanti sąmonę, tik staiga ją sukrėtė kurtinamo sprogimo sukelta smūgio banga.

Po kelių akimirkų ji užuodė dūmus.

Užgulė ausis.

Tolumoje pasigirdo neaiškūs balsai. Šūksniai. Žingsniai. Staiga pasidarė lengviau alsuoti. Iš burnos buvo ištrauktas kamšalas.

— Jūs išgelbėta, — sušnibždėjo vyriškas balsas. — Dar truputį pakentėkit.

Ji tikėjosi, kad vyriškis ištrauks jai iš rankos adatą, bet jis ėmė įsakinėti.

— Atneškite greitosios pagalbos reikmenis... prijunkite adatą prie lašelinės... Ringerio tirpalą... greičiau, kraujospūdį... — Apžiūrinėdamas ją vyriškis paklausė: — Ponia Solomon, tas žmogus, kuris taip su jumis pasielgė... kur jis išėjo?

Ketrina pamėgino kalbėti, bet pajuto, kad neįstengia.

— Ponia Solomon? — vėl paklausė vyriškis. — Kur jis išėjo?

Ketrina pamėgino atmerkti akis, tačiau nugrimzdo į nežinomybę.

— Mums būtinai reikia žinoti, *kur* jis, — atkakliai kamantinėjo vyriškis.

Ketrina atsakydama sušnibždėjo tris žodžius, nors pati žinojo, kad jie beprasmiai:

— Ant... šventojo... kalno.

Direktorė Sato perlipo suniokotas metalines duris ir mediniu nuolydžiu nužingsniavo į slaptąją rūsio dalį. Apačioje ją pasitiko vienas iš agentų.

— Direktore, manau, jums reikėtų tai pamatyti.

Sato nuėjo paskui agentą į mažą kambarėlį, į kurį vedė durys iš siauro koridoriaus. Kambarėlis buvo ryškiai apšviestas ir tuščias, tik ant grindų kėpsojo krūva drabužių. Ji atpažino Roberto Lengdono tvido švarką ir mokasinus.

Agentas parodė prie tolimiausios sienos stovinčią didžiulę dėžę, panašią į karstą.

Kas čia dabar?

Sato atsisuko į dėžę ir pamatė, kad į ją įvestas prie sienos pritvirtintas perregimo plastiko vamzdis. Ji atsargiai ėmė artintis. Netrukus pastebėjo, kad viršuje yra nustumiamas dangtis. Ištiesusi ranką pastūmė jį: atsivėrė skaidrus langelis, panašus į iliuminatorių.

Sato atšlijo.

Pro organinio stiklo langelį buvo matyti... plūduriuojantis, visiškai apsemtas, bereikšmis profesoriaus Roberto Lengdono veidas.

Šviesa!

Staiga beribę tuštumą, kurioje plūduriavo Lengdonas, užliejo akinamai skaisti šviesa. Juodą erdvę skrodė iki baltumo įkaitusios šviesos spinduliai, liepsnomis deginantys galvą.

Viskas aplink nušvito.

Staiga švytinčio debesies fone pasirodė dailus siluetas. Priartėjo veidas... neryškus, sunkiai įžiūrimas... iš tuštumos į jį žvelgė dvi akys. Veidą gaubė šviesos spinduliai, ir Lengdonas pamanė, kad tikriausiai mato Dievo veidą.

Sato žvelgė į dėžę su skysčiu ir svarstė, ar profesorius Lengdonas spėjo suvokti, kas įvyko. Ji manė, kad turbūt ne. Juk šios technologijos paskirtis ir yra užtikrinti, kad žmogus prarastų orientaciją.

Sensorinės deprivacijos akvariumai egzistuoja nuo šeštojo dešimtmečio, juos kaip atsipalaidavimo formą iki šiol mėgsta turtingi Naujojo amžiaus eksperimentuotojai. Vadinamasis „plūduriavimas“ leidžia pajusti transcendentinį išgyvenimą, sugrįžti į įsčias... tai savotiška meditacijos pagalbinė priemonė, raminanti smegenų aktyvumą tuo, kad pašalina visą jutimo organų fiksuojamą informaciją — šviesą, garsą, lytėjimą, net žemės trauką. Tradiciniuose plūduriavimo baseinuose žmonės, gulėdami ant nugaros, plūduriuoja prisotintame druskos tirpale, kuris išlaiko veidą virš vandens ir leidžia kvėpuoti.

Tačiau pastaraisiais metais šie akvariumai iš esmės pasikeitė.

Deguonies prisotintas anglies perfluoridas.

Naujoji technologija — vadinamoji Visiška skysčio ventiliacija (VSV) — yra tokia neįsivaizduojama, kad mažai kas tiki jos egzistavimu.

Kvėpuojamasis skystis.

Kvėpavimo palaikomasis skystis žinomas jau nuo 1966 metų, kai Lelandui S. Klarkui pavyko kelias valandas išlaikyti gyvą pelę, panardintą deguonies prisotinto anglies perfluorido tirpale. 1989 metais ši technologijos naujovė buvo panaudota dramatiškose filmo „Bedugnė“ scenose, nors tada mažai kas iš žiūrovų suprato, kad regi tikrą mokslo atradimą.

Visiška skysčio ventiliacija atsirado šiuolaikinei medicinai siekiant sukurti palankią terpę per anksti gimusiems kūdikiams: grąžinti juos į įsčių skystį, kuriame plūduriavo prieš gimimą. Žmogaus plaučiai devynis mėnesius vystosi gimdoje, todėl skysčių aplinka jiems nėra svetima. Perfluoridai iš pradžių buvo pernelyg klampūs, kad užtikrintų normalų alsavimą, bet šiuolaikinės technologijos padarė kvėpuojamąjį skystį beveik vandens konsistencijos.

CŽV Mokslo ir technologijų skyriaus darbuotojai — „Lenglio miesto burtininkai“, kaip juos vadina žvalgybos pasaulyje, — daug dirbo su deguonies prisotintais anglies perfluoridais, kurdami specialiąsias technologijas JAV karinei pramonei. Jūrų laivyno elitinės vandenyno gelmių nardytojų komandos patyrė, kad kvėpuodami deguonies prisodrintu skysčiu vietoj įprastų heliokso arba

trimikso dujų jie gali pasinerti giliau, nerizikuodami susirgti dėl slėgio skirtumų. Panašius rezultatus gavo ir NASA bei oro pajėgos — pilotai, vietoj įprastų deguonies balionų turintys kvėpuojamojo skysčio aparatą, galėjo ištverti daug didesnes sunkio pagreičio jėgas, nes skystis daug tolydžiau už dujas paskirsto sunkio pagreitį organizmo viduje.

Sato buvo girdėjusi, kad jau sukurtos „ekstremalių potyrių laboratorijos", kuriose galima išmėginti tokius visiškos ventiliacijos akvariumus, arba „meditacijų įrenginius", kaip jie buvo pavadinti. Šis akvariumas veikiausiai buvo įrengtas paties savininko eksperimentams, nors prie jo pritvirtinti sunkūs užraktai nepaliko nė mažiausių abejonių, kad juo naudotasi ir tamsesniems reikalams... taikant CŽV neblogai pažįstamą kvotos metodą.

Nelemtasis tardymo kankinant vandeniu metodas — *waterboarding* — pasirodė labai veiksmingas, nes kankinamasis iš tiesų *tiki*, jog skęsta. Sato buvo žinomos kelios slaptos operacijos, kuriose naudoti panašūs sensorinės deprivacijos akvariumai šiai baugiai iliuzijai padidinti. Žmogus, panardintas į kvėpuojamąjį skystį, iš tiesų gali būti „paskandintas". Apimtas skendimo sukeltos panikos žmogus dažniausiai nepastebi, kad skystis, kurį jis įkvepia, truputį klampesnis už vandenį. Skysčiui užliejus plaučius, kankinamasis iš siaubo praranda sąmonę, o atsipeikėjęs pamato atsidūręs absoliučioje „vienutėje".

Į šiltą, deguonies prisodrintą vandenį įmaišius jautrumo slopinamųjų medžiagų bei paralyžių ir haliucinacijas sukeliančių medikamentų kaliniui sukuriama iliuzija, kad jis visiškai atskirtas nuo savo kūno. Kai jis mintyse įsako judinti galūnes, nesulaukia jokių rezultatų. Tokia „apmirimo" būsena jau savaime yra baisi, bet iš tikrųjų sutrikdo vadinamasis „naujo gimimo" procesas, kurį ryškiomis šviesomis, šalčiu ir kurtinamu triukšmu galima padaryti itin skausmingą ir sukrečiantį. Keletą kartų skendęs ir „naujai gimęs" kalinys visiškai praranda orientaciją ir pats nebesuvokia, gyvas jis ar miręs... kvotėjas gali iš jo išgauti viską, ko tik nori.

Sato pamanė, kad gal reikėtų palaukti medikų ir jiems padedant ištraukti Lengdoną, bet laiko nebebuvo. *Man reikia išsiaiškinti, ką jis žino.*

— Išjunkite šviesas, — įsakė ji. — Ir atneškite kokių nors antklodžių.

Akis spiginusi saulė išnyko.

Išnyko ir veidas.

Vėl užplūdo tamsa, bet dabar Lengdonas kažkur už šviesmečių tuštumos girdėjo tolimus kuždesius. Duslūs balsai... nesuprantami žodžiai. Paskui prasidėjo vibracija... tarsi visas pasaulis būtų pasirengęs subyrėti į šipulius.

Paskui tai įvyko.

Be jokio įspėjimo visatą perplėšė perpus. Tuštumoje atsivėrė neperžengiama praraja... tarsi pati erdvė būtų plyšusi per siūles. Pro angą ėmė plūsti pilkšva migla, ir Lengdonas pamatė klaikų vaizdą. Staiga jo sugriebti išsitiesė kūno neturinčios rankos, suėmė jį ir pamėgino ištraukti iš jo pasaulio.

Ne! Jis mėgino grumtis, bet pasirodė, kad neturi rankų... neturi kumščių. O gal turi? Staiga pajuto, kad aplink jo psichiką materializuojasi kūnas. Jis grįžo, jį sučiupo galingos rankos ir dabar traukia aukštyn. *Ne! Labai prašau!*

Tačiau jau buvo per vėlu.

Rankos ištraukė jį per kažkokią spragą, ir krūtinę perdrėskė nepakeliamas skausmas. Atrodė, kad plaučiai pilni smėlio. *Neturiu kuo kvėpuoti!* Staiga jis pajuto gulįs aukštielninkas ant šalčiausio ir kiečiausio paviršiaus, kokį tik galima įsivaizduoti. Kažkas spaudė jam krūtinę — pakartotinai, stipriai, skaudžiai. Jis spjaudėsi šiluma.

Noriu atgal.

Jautėsi kaip kūdikis, gimstantis iš įsčių.

Konvulsyviai trūkčiojo, iškosėdamas iš plaučių skystį. Skaudėjo krūtinę ir kaklą. Nepaprastai skaudėjo. Gerklė degė tarsi ugnyje. Žmonės kalbėjo, stengėsi šnibždėti, tačiau garsai buvo kurtinami. Regėjimas apsiblausė, pavyko įžvelgti tik prislopintus pavidalus. Oda neteko jautrumo.

Krūtinė apsunko... kažkas ją spaudžia. *Negaliu įkvėpti!*

Jis iškosėjo dar skysčio. Atsigavo stiprus šleikštulio refleksas, jis ėmė gokčioti. Plaučius užliejo šaltas oras, jis pasijuto tarsi pirmą kartą įkvėpęs naujagimis. Šio pasaulio neįmanoma ištverti. Lengdonas norėjo tik vieno — grįžti atgal į įsčias.

Robertas Lengdonas nesuvokė, kiek praėjo laiko. Juto, kad guli paguldytas ant šono ant kietų grindų, suvyniotas į rankšluosčius ir antklodes. Iš viršaus į jį žvelgia pažįstamas veidas... tačiau šlovingosios šviesos spindulių nebebuvo. Galvoje tebeaidėjo tolimos litanijos aidai.

Verbum significatium... Verbum omnificum...

— Profesoriau Lengdonai, — sušnibždėjo kažkas. — Ar jūs žinote, kur esate?

Lengdonas tebekosėdamas truputį linktelėjo.

Svarbiau kita — kad jis pradėjo suvokti, kur šiąnakt eis.

Įsisupęs į vilnones antklodes, Lengdonas virpančiomis kojomis vargais negalais atsistojo ir pažvelgė į atvirą dėžę su skysčiu. Kūnas pagaliau sugrįžo, nors geriau jau būtų negrįžęs. Gerklę ir plaučius deginte degino. Šis pasaulis atrodė šiurkštus ir žiaurus.

Sato ką tik jam papasakojo apie sensorinės deprivacijos akvariumą... ir pridūrė, kad jei nebūtų jo iš ten ištraukusi, jis būtų miręs iš bado ar dar nuo ko nors blogiau. Lengdonas beveik neabejojo, kad Piteris patyrė panašų išgyvenimą. *Piteris yra būsenoje tarp,* šį vakarą sakė jam tatuiruotasis. *Jis skaistykloje... Hamistagane.* Jei Piteriui teko daugiau negu vieną kartą ištverti naujo gimimo procesą, Lengdonas nenustebtų sužinojęs, kad jis pasakė savo pagrobėjui viską, ką šis norėjo sužinoti.

Sato mostu parodė Lengdonui sekti jai iš paskos, šis pakluso ir lėtai nuslinko siauru koridoriumi, vedančiu gilyn į šią keistą irštvą, kurią pagaliau pirmą kartą pamatė. Jie įžengė į kvadratinį kambarį su akmeniniu stalu, apšviestą baugių spalvų lempų. Čia buvo Ketrina, ir Lengdonas lengviau atsiduso. Vis dėlto vaizdas kėlė nerimą.

Ketrina aukštielninka gulėjo ant akmeninio stalo. Ant grindų kėpsojo kruvini rankšluosčiai. CŽV agentas Ketrinai virš galvos laikė lašelinės maišelį, kurio vamzdelis buvo pritvirtintas jai prie alkūnės.

Ji tyliai kūkčiojo.

— Ketrina? — gergždžiančiu balsu pašaukė Lengdonas, vos įstengdamas prakalbėti.

Ji pasuko galvą; atrodė sutrikusi ir praradusi orientaciją.

— Robertai?! — Jos akys iš nuostabos ir džiaugsmo išsiplėtė. — Bet aš... mačiau, kaip tu nuskendai!

Jis pasuko prie akmeninio stalo.

Ketrina atsisėdo, nepaisydama lašelinės vamzdelio ir agento priešinimosi, aiškinamo medicinos priežastimis. Lengdonas priėjo stalą, Ketrina ištiesė rankas ir apglėbusi antklodėmis susuptą jo kūną prisitraukė artyn.

— Ačiū Dievui, — sukuždėjo ji bučiuodama jam į skruostą. Paskui pabučiavo dar kartą, tvirtai spausdama, tarsi netikėdama, kad jis iš tiesų gyvas. — Aš nesuprantu... kaip...

Sato pradėjo kažką kalbėti apie sensorinę deprivaciją ir deguonies prisotintus anglies perfluoridus, bet buvo aišku, kad Ketrina nesiklauso. Tik laikė apglėbusi Lengdoną.

— Robertai, — tarė ji, — Piteris gyvas.

Kartais suvirpančiu balsu ji papasakojo apie šiurpų susitikimą su Piteriu. Apibūdino jo sveikatos būklę — invalido vežimėlį, keistą peilį, užuominas į kažin kokią „auką“ — ir apsakė, kaip ji pati buvo palikta nukraujuoti, nelyginant smėlio laikrodis, turintis įtikinti Piterį kuo greičiau padaryti, ko iš jo reikalaujama.

Lengdonas vos pajėgė kalbėti.

— Ar tu... bent nujauti, *kur*... kur jie nuėjo?

— Jis sakė, kad gabena Piterį ant šventojo kalno.

Lengdonas atsitraukė ir atidžiai pažvelgė į ją.

Ketrinos akyse buvo matyti ašaros.

— Jis sakė, kad iššifravo piramidės pagrindo įrašą ir kad piramidė jam nurodžiusi eiti ant šventojo kalno.

— Profesoriau, — primygtinai paklausė Sato, — ar jums tai ką nors reiškia?

Lengdonas papurtė galvą.

— Visiškai nieko. — Vis dėlto širdies gilumoje sukirbėjo viltis. — Bet jei jis iššifravo piramidės pagrindo įrašą, mes irgi galime tai padaryti. — *Aš jam pasakiau, kaip jį iššifruoti.*

Sato papurtė galvą.

— Piramidės nebėra. Ieškojom. Jis ją pasiėmė.

Lengdonas akimirką patylėjo, paskui užsimerkė ir pamėgino prisiminti, ką matęs ant piramidės pagrindo. Simbolių lentelė buvo vienas iš paskutinių dalykų, kuriuos jis regėjo prieš nuskęsdamas, o trauma dažniausiai priverčia atsiminimus giliai įstrigti į atmintį. Prisiminė kai kuriuos lentelės simbolius, tikrai ne visus, bet gal ir tų pakaks?

Jis pasisuko į Sato ir skubiai ištarė:

— Gal man pavyks prisiminti pakankamai daug, bet pirmiausia turite kai ką surasti internete.

Ji išsitraukė savo delninuką.

— Paleiskite paiešką su šiais reikšminiais žodžiais: „Aštuntos eilės Franklino kvadratas.“

Sato apstulbusi pažvelgė į jį, bet nieko nepaklaususi pradėjo spaudyti klavišus.

Lengdono regėjimas dar tebebuvo apsiblausęs, jis tik dabar pradėjo susivokti keistoje aplinkoje, kurioje atsidūrė. Pamatė, kad akmeninis stalas, į kurį jie visi remiasi, nusėtas senomis kraujo dėmėmis, o siena dešinėje pusėje storai nuklijuota įvairiais tekstų puslapiais, fotografijomis, piešiniais, žemėlapiais ir milžinišku juos jungiančių virvelių voratinkliu.

Dieve mano.

Lengdonas, tvirčiau supdamasis į antklodes, priėjo prie keisto koliažo. Prie sienos buvo prisegiotas absoliučiai padrikos informacijos rinkinys — puslapiai iš

senovės tekstų, nuo juodosios magijos iki Šventojo Rašto, simbolių ir burtaženklių piešiniai, sąmokslo teorijas plėtojančių interneto svetainių tekstų atspaudai ir palydovinės Vašingtono nuotraukos, aprašinėtos pastabomis ir išmargintos klaustukais. Viename iš lapų buvo ilgas žodžių įvairiomis kalbomis sąrašas. Lengdonas atpažino, kad vieni iš jų yra šventieji masonų žodžiai, kiti paimti iš senovinių magijos apeigų, treti — iš ceremonijose skambančių litanijų.

Ar to jis ieško?

Žodžio?

Nejau taip paprasta?

Ilgalaikis Lengdono skeptiškas požiūris į masonų piramidę daugiausia rėmėsi tuo, ką ji neva turinti atskleisti — vietą, kurioje saugomi Senovės Slėpiniai. Toks atradimas turėtų būti susijęs su milžinišku rūsiu, kuriame sukrauti tūkstančių tūkstančiai tomų, nežinomais būdais išlikusių iš senovės bibliotekų, kuriose kitados buvo saugomi. Tai jam atrodė neįmanoma. *Tokio dydžio rūsys? Po Kolumbijos apygarda?* Tačiau dabar, prisiminus Piterio paskaitą Filipso Ekseterio akademijoje ir regint šiuos magiškų žodžių sąrašus, prieš akis vėrėsi kita galimybė.

Lengdonas tikrai *netikėjo* magiškų žodžių galia... tačiau jam atrodė visiškai aišku, kad tatuiruotasis ja tikėjo. Pradėjus tyrinėti užrašus, žemėlapius, tekstus ir interneto atspaudus, juos jungiančias virveles ir lipukus, Lengdono pulsas paspartėjo.

Aiškiai matyti vienas pasikartojantis motyvas.

Dieve, jis juk ieško *verbum significatium*... Prarasto Žodžio. Lengdonas leido šiai minčiai išsiskleisti, prisiminė Piterio paskaitos fragmentus. *Jis iš tiesų ieško Prarasto Žodžio! Ir tiki, kad jis užkastas čia, Vašingtone.*

Prie jo priėjo Sato.

— Ar to ieškojote? — ji padavė jam atverstą delninuką.

Lengdonas pažvelgė į ekrane šviečiantį skaičių kvadratą aštuonių vienetų kraštinėmis.

— Kaip tik to. — Jis pačiupo popiergalį. — Man reikia rašiklio.

Sato padavė, išsitraukusi iš kišenės.

— Labai prašau paskubėti.

Mokslo ir technologijų skyriaus rūsyje savo kabinete sėdinti Nola Kei dar kartą tyrinėjo redaguotą dokumentą, kurį jai atnešė sistemų saugumo specialistas Rikas Perišas. *Kokiems velniams CŽV direktoriui reikalinga byla su tekstais apie senovės piramides ir slaptas požemio vietas?*

Ji čiupo telefoną ir surinko numerį.

Sato tuojau pat atsiliepė, jos balse buvo girdėti įtampa.

— Nola, kaip tik ketinau jums skambinti.

— Turiu naujos informacijos, — tarė Nola. — Nežinau, kur ją dėti, bet radau redaguotą dokumen...

— Nesvarbu, kol kas tai pamirškit, — nutraukė ją Sato. — Nebėra laiko. Objekto nepavyko suimti, ir aš turiu rimtą pagrindą manyti, kad jis tuoj pasielgs taip, kaip grasino.

Nola pajuto, kaip kūnu nuėjo šiurpuliai.

— Gera žinia ta, kad mes tiksliai žinome, kur jis nuėjo. — Sato giliai įkvėpė oro. — Bloga ta, kad jis pasiėmė ir nešiojamąjį kompiuterį.

114 skyrius

Mažiau kaip už penkiolikos kilometrų nuo jų Malachas apkamšė antklode Piterį Solomoną ir nuvežė jį per mėnesienos apšviestą automobilių stovos aikštelę į milžiniško pastato šešėlį. Pastatą išorėje rėmė lygiai trisdešimt trys kolonos... kiekviena iš jų lygiai trisdešimt trijų pėdų aukščio. Šiuo metu didingas rūmas buvo tuščias — niekas jų čia nepamatys. Bet tai ir nesvarbu. Žvelgiant iš tolo, niekam nė mažiausio įtarimo nesukels aukštas, geraširdiškos išvaizdos vyras ilgu juodu paltu, išvežęs plikagalvį invalidą pakvėpuoti grynu oru.

Pasiekęs galinį įėjimą, Malachas privežė Piterį prie elektroninės spynos klaviatūros. Piteris išdidžiai pažvelgė į ją, aiškiai rodydamas, kad neketina surinkti kodo.

Malachas nusijuokė.

— Manai, atsivežiau tave tam, kad mane įleistum? Ar taip greit pamiršai, jog priklausau tavo broliams? — Jis ištiesė ranką ir surinko įėjimo kodą, kurį buvo gavęs po įšventinimo į trisdešimt trečią laipsnį.

Sunkios durys spragtelėjusios atsivėrė.

Piteris suvaitojo ir ėmė muistytis vežimėlyje.

— Piteri, Piteri, — raminamai suburkavo Malachas. — Įsivaizduok Ketriną. Padėk man, ir ji išliks gyva. Tu gali ją išgelbėti. Duodu žodį.

Malachas įvežė belaisvį vidun ir vėl užrakino duris; širdis iš nekantrumo smarkiai plakė. Jis nuvežė Piterį koridoriais iki lifto, paspaudė iškvietimo mygtuką. Durys atsidarė, Malachas įėjo, stumdamas prieš save vežimėlį. Tada, tyčia rodydamas Piteriui, ką ketina daryti, ištiesė ranką ir paspaudė aukščiausiai viršuje esantį mygtuką.

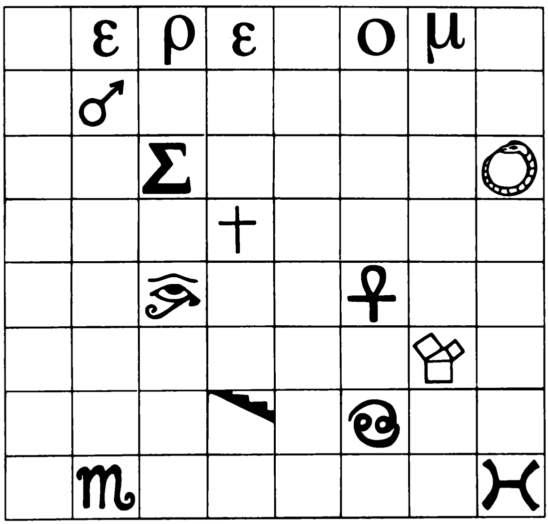
Iškankintu Piterio veidu perbėgo siaubingos nuojautos šešėlis.

— Šššš, — sušnibždėjo Malachas, švelniai glostydamas nuskustą Piterio galvą, kai užsidarė lifto durys. — Tu juk puikiai žinai... didžiausia paslaptis — kaip numirti.

Aš neprisimenu visų simbolių!

Lengdonas užmerkė akis, iš paskutiniųjų stengdamasis prisiminti konkrečią kiekvieno simbolio vietą ant piramidės pagrindo, tačiau to padaryti neįstengė net jo eidetinė atmintis. Jis užsirašė kelis simbolius, kuriuos pajėgė prisiminti, ir sudėliojo juos į langelius, kaip nurodė Franklino magiškasis kvadratas.

Tačiau kol kas neįžvelgė jokios prasmės.

— Žiūrėk!— ragino jį Ketrina. — Atrodo, eini teisingu keliu. Pirmoje eilutėje vien graikiškos raidės — draugėn susideda visi panašūs simboliai!

Lengdonas ir pats tai buvo pastebėjęs, tačiau niekaip neprisiminė jokio graikiško žodžio, kuris galėtų atitikti šią raidžių ir tuščių langelių konfigūraciją. *Man reikia pirmos raidės.* Jis vėl pažvelgė į magišką kvadratą, stengdamasis prisiminti raidę, buvusią kairiajame apatiniame kampe vietoj skaičiaus vienas. *Mąstyk!* Jis užsimerkė, stengdamasis įsivaizduoti piramidės pagrindą. *Apatinė eilutė... netoli kairiojo kampo... kokia ten buvo raidė?*

Trumpą akimirką Lengdonas vėl pasijuto tūnąs akvariume, kur krečiamas siaubo žvelgė pro organinio stiklo langelį į piramidės pagrindą.

Staiga jis ją pamatė. Atsimerkė ir garsiai iškvėpė orą.

— Pirmoji raidė — H!

Lengdonas atsisuko į lentelę ir įrašė pirmąją raidę. Žodis dar nebuvo baigtas, bet to jau pakako. Staiga jis suvokė, koks tai žodis.

Heredom.

Labai susijaudinęs Lengdonas surinko delninuke naujos paieškos reikšminį žodį — šio gerai žinomo graikiško žodžio variantą lotyniškomis raidėmis. Pirmasis rezultatas buvo enciklopedijos straipsnis. Lengdonas jį perskaitė ir suprato, kad klaidos būti negali.

> HEREDOM, daikt. — svarbus „aukšto lygio" masonų vartojamas žodis, kilęs iš Rožės kryžininkų ritualų, kuriuose juo vadinamas mitinis Škotijos kalnas, legendinė pirmojo narių susirinkimo vieta. Kilęs iš graikiško žodžio Ηερεδομ, arba *Hieros-domos*, graikiškai „Šventi namai".

— Štai jis! — dar negalėdamas patikėti sušuko Lengdonas. — Štai kur jie nuėjo!

Sato, skaičiusi jam per petį, regimai sutriko.

— Ant mitinio Škotijos kalno?

Lengdonas papurtė galvą.

— Ne, į vieną Vašingtono pastatą, kurio kodinis pavadinimas *Heredom*.

115 skyrius

Šventyklos rūmai, kuriuos broliai masonai vadina *Heredom*, nuo seno laikomi Amerikoje veikiančios masonų Škotiškosios ložės karūnos brangakmeniu. Dėl stataus, piramidės pavidalo stogo pastatas pavadintas išgalvoto Škotijos kalno vardu. Tačiau Malachas žinojo, kad jame paslėptas lobis toli gražu nėra išgalvotas.

Tai ta vieta, suprato jis. *Masonų piramidė parodė kelią.*

Senam liftui lėtai kylant į trečią aukštą, Malachas išsiėmė skiautę popieriaus, ant kurios buvo perrašęs simbolių lentelę pagal Franklino kvadrato siūlomą tvarką. Visos graikiškos raidės persikėlė į pirmą eilutę, o drauge su jomis — ir vienas paprastas simbolis.

Η	ε	ρ	ε	δ	ο	μ	↓

Neįmanoma įsivaizduoti aiškesnio nurodymo.

Po Šventyklos rūmais.

Heredom↓.

Prarastas Žodis yra kažkur ten.

Nors Malachas tiksliai nežinojo, kaip jį surasti, jis nė kiek neabejojo, kad atsakymą parūpins likę lentelės simboliai. Kaip patogu, kad prireikus atskleisti masonų piramidės ir šio pastato paslaptis geriausiai jam padėti gali Piteris Solomonas. *Pats Didysis meistras.*

Piteris tebesimuistė vežimėlyje, dusliai kažką šaukdamas pro burnos kamšalą.

— Žinau, kad tau neramu dėl Ketrinos, — tarė Malachas. — Bet viskas jau greit baigsis.

Malachui atrodė, kad pabaiga atėjo labai staiga. Po tokios daugybės kančių ir planavimo, laukimo ir ieškojimo metų... trokštama akimirka jau čia pat.

Liftas pradėjo judėti lėčiau, ir Malachas pajuto jaudulio antplūdį.

Lifto kabina trūktelėjusi sustojo.

Atsidarė bronzinės durys, ir Malachas pažvelgė į prieš akis atsivėrusią didingą menę. Didžiulę keturkampę įvairiais simboliais išpuoštą patalpą užliejo mėnesiena, švytinti pro lubų centre įrengtą šviesIangį.

Apėjau visą ratą, pamanė Malachas.

Šventyklos menė buvo ta pati patalpa, kurioje Piteris Solomonas ir jo broliai per kvailumą priėmė Malachą į savo gretas. Netrukus čia bus atskleista aukščiausia masonų paslaptis, kurios egzistavimu netiki net kai kurie brolijos nariai.

— Jis nieko neras, — tarė vis dar apsvaigęs, sunkiai besiorientuojantis Lengdonas, paskui Sato ir kitus kildamas mediniu nuolydžiu, vedančiu iš rūsio. — Jokio tokio *Žodžio* nėra. Tai tik metafora — Senovės Slėpinių *simbolis.*

Iš paskos ėjo nusilpusi Ketrina, kuriai žingsniuoti nuolydžiu padėjo du agentai.

Visiems atsargiai žengiant pro nuolaužomis virtusias metalines duris, įlipant pro sukamą paveikslą ir einant į svetainę, Lengdonas paaiškino Sato, kad Prarastas Žodis, — vienintelis žodis, užrašytas sudėtinga, žmogui nebesuprantama kalba, — yra vienas iš seniausių laisvųjų mūrininkų brolijos naudojamų simbolių. Žodis, kaip ir Senovės Slėpiniai, turėtų atskleisti savo slaptą galią tik nušvitusiesiems.

— Sakoma, — baigė pasakojimą Lengdonas, — kad tas, kuris suras ir *supras* Prarastą Žodį... galės suprasti ir Senovės Slėpinius.

Sato atsigręžė.

— Tai jūs manote, kad šitas žmogus ieško konkretaus *žodžio?*

Lengdonui teko pripažinti, kad toks pasakymas atrodo absurdiškas, užtat atsakantis į daugybę klausimų.

— Klausykite, aš nesu magijos apeigų specialistas, — tarė jis, — bet iš dokumentų, kuriuos mačiau ant rūsio sienų... ir iš to, ką Ketrina pasakoja apie jo viršugalvyje paliktą netatuiruotos odos lopinėlį... spėčiau, kad jis tikisi surasti Prarastą Žodį ir išsitatuiruoti jį sau ant kūno.

Sato nuvedė grupę į valgomąjį. Lauke burzgė pasiruošęs skristi sraigtasparnis įjungtu varikliu, jo sparnai gaudė vis garsiau.

Lengdonas toliau kalbėjo garsiai mąstydamas:

— Jei šis tipas tikrai tiki, kad jam pavyks prikelti Senovės Slėpinių galią, tai jam nebus galingesnio simbolio už Prarastą Žodį. Pavykus jį atrasti ir įrašyti sau ant viršugalvio — vietoje, kuri savaime yra šventa — jis, be abejo, laikytų save tobulai papuoštu ir pasiruošusiu ritualui, kuris... — Jis nutilo pamatęs, kaip Ketrina išblyško pagalvojusi apie neišvengiamą Piterio laukiančią lemtį.

— Bet, Robertai, — silpnu balsu tarė ji, beveik negirdima pro sraigtasparnio ūžesį, — tai juk gera žinia, ar ne? Jei jis nori prieš paaukodamas Piterį įsirašyti sau ant viršugalvio Prarastą Žodį, tai mes turime laiko. Jis nenužudys Piterio, kol neras Žodžio. O jei Žodžio *nėra*...

Lengdonas stengėsi atrodyti kupinas vilties, agentams padedant Ketrinai įsitaisyti krėsle.

— Deja, Piteris tebemano, kad tu čia guli ir plūsti kraujais. Jam atrodo, kad vienintelis būdas tave išgelbėti — duoti tam pamišėliui tai, ko jis nori... gal net padėti jam atrasti Prarastą Žodį.

— Tai kas? — neatlyžo ji. — Jei Žodis neegzistuoja...

— Ketrina, — tarė Lengdonas žvelgdamas jai tiesiai į akis, — jei aš manyčiau, kad tu miršti, ir jei kas nors man pasakytų, kad galiu tave išgelbėti suradęs Prarastą Žodį, aš tikrai surasčiau tam žmogui jo žodį — bet kokį žodį, ir melsčiau Dievo, kad jis tesėtų pažadą.

— Direktore Sato! — iš kito kambario pašaukė agentas. — Ateikite, pažiūrėkit, kas čia!

Sato išskubėjo iš valgomojo ir pamatė vieną agentą, nulipantį žemyn miegamojo laiptais. Jis rankoje nešė šviesių plaukų peruką. *Kas čia dabar?*

— Vyriškas perukas, — tarė paduodamas jį. — Radau drabužinėje. Atidžiau pažiūrėkit.

Perukas pasirodė daug sunkesnis, negu Sato tikėjosi. Atrodė, kad jo kepuraitė pagaminta iš tiršto gelio. Keista, iš vidinės peruko pusės kyšojo laidas.

— Gelio baterija, kurią galima prilipdyti prie galvos, — tarė agentas. — Jos dėka veikia taškinė pluoštinės optikos filmavimo kamera, paslėpta plaukuose.

— Ką? — Sato čiupinėjo peruką, kol tarp vešlių šviesių garbanų rado įtaisytą paslėptą mažytį kameros lęšį. — Tai čia paslėpta kamera?

— Vaizdo kamera, — patvirtino agentas. — Nufilmuota medžiaga saugoma šioje mažoje kortelėje. — Jis parodė pašto ženklo dydžio silicio kvadratėlį, pritvirtintą prie kepuraitės. — Veikiausiai pradeda veikti nuo judesio.

Jėzau, pamanė ji. *Tai štai kaip jis tai padarė.*

Ši glotni, nematoma, vietoj įprastos „gėlės švarko kilpelėje“ nešiojama filmavimo kameros atmaina suvaidino lemiamą vaidmenį sukeliant krizę, kurią šįvakar mėgina suvaldyti ST direktorė. Sato dar kelias sekundes pažiūrėjo į peruką ir grąžino jį agentui.

— Toliau ieškokite namuose, — tarė ji. — Man reikia visos informacijos apie šį tipą, kokią tik pavyks rasti. Žinome, kad nėra jo nešiojamojo kompiuterio, bet man reikia žinoti, *kaip* būtent jis ketina prisijungti prie tinklo, kai bus ne namie. Ieškokite jo darbo kabinete instrukcijų, kabelių — bet ko, iš ko galėtume nustatyti, kokią jis turi įrangą.

— Taip, ponia. — Agentas nuskubėjo.

Laikas judėti. Sato girdėjo, kad sraigtasparnis pasirengęs skristi. Ji nubėgo atgal į valgomąjį, į kurį Simkinsas iš sraigtasparnio atvedė Voreną Belamį ir dabar kamantinėjo jį apie pastatą, į kurį, jų manymu, patraukė objektas.

Šventyklos rūmus.

— Paradinės durys užrakintos iš vidaus, — kalbėjo Belamis, vis dar kietai susisupęs į antklodę ir regimai drebantis po Franklino parke praleisto laiko. — Vienintelis įėjimas — pro galines pastato duris. Ten pritvirtinta elektroninė spyna, kurios atpažinimo kodą žino tik brolijos nariai.

— Koks tas kodas? — griežtai paklausė Sato, kuri viską užsirašinėjo.

Belamis atsisėdo — buvo matyti, kad jis nebeįstengia ilgiau stovėti. Kalendamas dantimis pasakė atpažinimo kodą ir pridūrė:

— Adresas — Šešioliktosios gatvės 1733 numeris, bet privažiuoti ir pastatyti automobilį reikia iš kitos pusės, už pastato. Truputį klaidu, bet...

— Aš puikiausiai žinau, kaip viską rasti, — tarė Lengdonas. — Kai nuvažiuosime, parodysiu.

Simkinsas papurtė galvą.

— Jūs nevažiuosite, profesoriau. Tai karinė...

— Net nekalbėkit, kad nevažiuosiu! — atšovė Lengdonas. — Ten Piteris! O pastato vidus — tikras labirintas! Jei niekas jums neparodys kelio, jūs nė per dešimt minučių nerasite Šventyklos menės!

— Jis teisus, — atsiliepė Belamis. — Ten labai klaidu. Yra liftas, bet jis senas, labai garsiai juda ir atsiveria tiesiai į Šventyklos menę. Jei norėsite tyliai patekti vidun, reikės lipti laiptais.

— Patys niekaip nerasite, — įspėjo Lengdonas. — Patekus vidun pro galinį įėjimą, reikia pereiti Regalijų salę, Garbės salę, paskui vidurinių laiptų aikštelę, atriumą, didžiuosius laiptus...

— Gana, — nutraukė jį Sato. — Lengdonas vyksta su mumis.

116 skyrius

Energija stiprėjo.

Malachas juto, kaip ji pulsuoja jame, kaip cirkuliuoja jo kūnu, kol jis veža Piterį Solomoną prie altoriaus. *Išeisiu iš šio pastato nepalyginti galingesnis, negu įėjau.* Dabar beliko viena — surasti paskutinę sudedamąją dalį.

— *Verbum significatium,* — sukuždėjo jis pats sau. — *Verbum omnificum.*

Malachas pastatė Piterio vežimėlį prie altoriaus, tada apėjo jį ir atsegė sunkų kelionkrepšį, gulintį Piteriui ant kelių. Įkišęs vidun ranką, ištraukė akmeninę piramidę ir iškėlė ją mėnesienoje tiesiai Piteriui prieš akis, rodydamas piramidės pagrinde išgraviruotų simbolių lentelę.

— Tiek metų ją sergėjai, — erzino jis, — ir nė nežinojai, kaip piramidė saugo savo paslaptis. — Malachas atsargiai padėjo piramidę ant altoriaus krašto ir vėl įkišo į krepšį ranką. — O šis talismanas, — toliau kalbėjo jis, ištraukdamas auksinę viršūnę, — iš tiesų padėjo chaosą paversti tvarka, kaip ir žadėta. — Jis atsargiai uždėjo metalinę viršūnę ant akmeninės piramidės ir atsitraukė, kad Piteris aiškiai matytų vaizdą. — Žvelk, tavo simbolonas sudėtas.

Piterio veidas persikreipė, jis bergždžiai pamėgino kažką pasakyti.

— Gerai. Matau, nori man kai ką pranešti. — Malachas šiurkščiai ištraukė kamšalą.

Piteris Solomonas kelias sekundes kosėjo ir gaudė kvapą, kol galiausiai įstengė prašnekti.

— Ketrina...

— Ketrinai nedaug beliko. Jei nori ją išgelbėti, siūlyčiau tiksliai vykdyti mano nurodymus.

Malachas spėjo, kad ji veikiausiai jau mirė, o jei ne, tai visai prie mirties. Nedidelis skirtumas. Jai pasisekė, kad spėjo prieš mirtį atsisveikinti su broliu.

— Labai prašau, — gergždžiančiu balsu maldavo Piteris. — Iškviesk jai greitąją...

— Būtinai taip ir padarysiu. Bet pirmiausia tu turi man pasakyti, kaip išeiti į slaptuosius laiptus.

Piterio veide atsispindėjo didžiulė nuostaba.

— Ką?!

— Laiptus. Masonų legendoje minimi laiptai, jie leidžiasi per šimtą metrų į žemės gelmes, į slėptuvę, kurioje saugomas Prarastas Žodis.

Piteris atrodė persigandęs.

— Tu juk žinai legendą, — užmetė jauką Malachas. — Slapti vartai, užristi akmeniu. — Jis parodė pagrindinį altorių — didžiulį granito luitą su paauksuotu įrašu hebrajų kalba: TUOMET DIEVAS TARĖ: „TEBŪNA ŠVIESA!" IR ŠVIESA PASIRODĖ. — Juk matai, kad atėjome į tą vietą, kurios reikia. Įėjimas į laiptus veikiausiai bus paslėptas kuriame nors iš apatinių aukštų.

— Šiame pastate nėra jokių slaptųjų laiptų! — sušuko Piteris.

Malachas kantriai nusišypsojo ir mostelėjo lubų link.

— Šis pastatas yra piramidės formos. — Jis parodė keturšones skliautuotas lubas, susiaurėjančias ir sudarančias viduryje įtaisytą kvadratinį švieslangį.

— Taip, Šventyklos rūmai yra piramidės formos, bet ką tai...

— Piteri, man prieš akis visa naktis. — Malachas išlygino balto šilko chalatą, dengiantį jo tobulą kūną. — Tačiau Ketrinai, deja, *ne*. Jei nori, kad ji išgyventų, privalai man pasakyti, kaip patekti į slaptuosius laiptus.

— Aš juk tau jau sakiau, — pareiškė jis, — šiame pastate nėra jokių slaptųjų laiptų!

— Tikrai? — Malachas ramiai išsitraukė popierių, kuriame buvo surašęs pertvarkytą piramidės pagrinde išgraviruotų simbolių lentelę. — Tai galutinė masonų piramidės žinia. Tavo draugas Robertas Lengdonas padėjo man ją iššifruoti.

Malachas pakėlė popierių Piteriui prieš akis. Ją pamatęs Didysis meistras staiga įkvėpė oro. Šešiasdešimt keturi simboliai sugulė į keturias turinčias prasmę grupes... o be to, iš jų chaoso iškilo tam tikras *vaizdinys*.

Tai buvo piramidė... o po ja — laiptai.

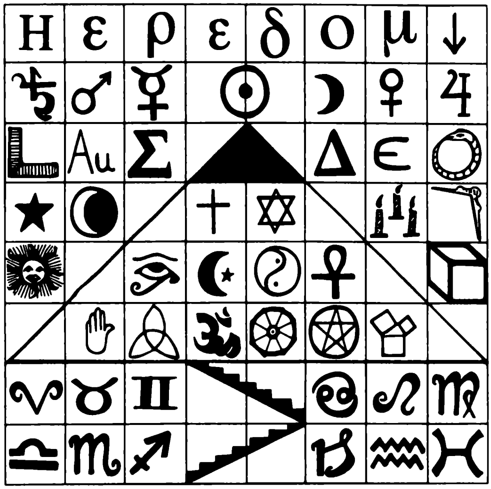
Piteris Solomonas, negalėdamas patikėti, žvelgė į jam rodomą simbolių lentelę. Masonų piramidė išlaikė savo paslaptis saugoma keleto kartų. Dabar ji staiga buvo atskleista, ir Piterį persmelkė blogos nuojautos šaltis.

Galutinis piramidės kodas.

Iš pirmo žvilgsnio tikroji šių simbolių prasmė Piteriui buvo neaiški, tačiau jis tuojau pat suprato, kodėl tatuiruotasis patikėjo tuo, ką tvirtina.

Jis mano, kad po piramide, vadinama Heredom, yra slapti laiptai.

Jis neteisingai suprato simbolius.

— Tai kur jie? — atkakliai klausė tatuiruotasis. — Pasakyk man, kaip rasti laiptus, ir aš išgelbėsiu Ketrinos gyvybę.

Mielai tai padaryčiau, pamanė Piteris. *Bet laiptų tikrai nėra.* Laiptų mitas buvo gryniausias simbolis... viena iš daugelio didžiųjų masoniškų alegorijų. Suktiniai laiptai, kaip juos įprasta vadinti, buvo vaizduojami ant braižymo lentos antrame įšventinimo lygyje. Jie reiškia žmogaus proto kilimą prie dieviškosios tiesos. Suktiniai laiptai, kaip Jokūbo kopėčios, yra kelio į dangų... žmogaus kelionės prie Dievo... žemiškosios ir dvasinės erdvės ryšio simbolis. Jų pakopos reiškia daugelį proto dorybių.

Jis pats turėtų tai žinoti, pamanė Piteris. *Juk ištvėrė visus įšventinimus.*

Kiekvienas įšventinamas masonas sužino apie simbolinius laiptus, kuriais jam teks kilti ir kurie leis jam „prisidėti prie žmogaus mokslo slėpinių". Laisvųjų mūrininkų brolija, lygiai kaip noetikos mokslas ir Senovės Slėpiniai, gerbė neištirtas žmogaus psichikos galimybes, ir daug masoniškų simbolių buvo susiję su žmogaus fiziologija.

Dvasia ir protas nelyginant aukso viršūnė vainikuoja fizinį kūną. Filosofinis akmuo. Stuburo laiptais aukštyn ir žemyn juda energija, cirkuliuoja, jungia dangišką protą bei dvasią su fiziniu kūnu.

Piteris žinojo, kad neatsitiktinai stuburą sudaro *trisdešimt trys* slanksteliai. Yra *trisdešimt trys* masonų laipsniai. Stuburo apačia, lotyniškai *sacrum*, pažodžiui reiškia „šventąjį kaulą". *Kūnas iš tiesų yra šventovė.* Žmogaus mokslas, kurį garbina masonai, — tai senovėje atrastas supratimas, kaip panaudoti šią šventovę galingiausiam ir kilniausiam tikslui.

Deja, aiškindamas šiam žmogui tokias tiesas, Ketrinai nepadėsi. Piteris pažvelgė į simbolių lentelę ir atsiduso tarsi galutinai įveiktas.

— Tu teisus, — pamelavo jis. — Iš tiesų po šiuo pastatu tikrai yra slapti laiptai. Kai tik pasiųsi Ketrinai pagalbą, aš tave nuvesiu prie jų.

Tatuiruotasis tik žvelgė į jį.

Solomonas atkakliai atrėmė jo žvilgsnį.

— Arba tu išgelbėsi mano seserį ir sužinosi tiesą... arba nužudysi mus abu ir amžiams liksi tamsoje!

Vyras lėtai nuleido popierių ir papurtė galvą.

— Tu man nepatinki, Piteri. Neišlaikei išmėginimo. Vis dar laikai mane kvailiu. Ar tikrai manai, kad aš nesuprantu, ko ieškau? Ar tikrai manai, kad dar nesuvokiau tikrųjų savo galimybių?

Tai taręs vyras nusigręžė nuo Piterio ir nusimetė chalatą. Baltas šilkas nupleveno ant grindų, ir Piteris pirmąkart pamatė vyro stuburu besidriekiančią ilgą tatuiruotę.

Dieve mano...

Raumeningos jo nugaros viduriu kilo elegantiški suktiniai laiptai, prasidedantys ties balta strėnjuoste. Kiekviena laiptų pakopa buvo ant kito stuburo slankstelio. Netekęs žado Piteris akimis nusekė laiptus iki pat viršaus — iki kaukolės apačios.

Beliko tik spoksoti.

Tatuiruotasis atlenkė atgal nuskustą galvą, parodydamas kaukolės viršuje paliktą tuščią odos skrituliuką. Jį supo apskritimu susirietusi gyvatė, ryjanti savo uodegą.

Dabar jau lėtai vyras nuleido galvą ir atsisuko veidu į Piterį. Milžiniškas dvigalvis feniksas ant jo krūtinės įsistebeilijo negyvomis akimis.

— Aš ieškau Prarasto Žodžio, — tarė vyras. — Tu man padėsi... ar nori verčiau mirti drauge su savo seserim?

Tu žinai, kaip jį rasti, pamanė Malachas. *Žinai kai ką, ko man nesakai.*

Kvočiamas Piteris Solomonas išpasakojo tokius dalykus, kurių dabar veikiausiai nė neprisimena. Kelis kartus panardintas į sensorinės deprivacijos akvariumą ir iš jo ištrauktas jis su viskuo susitaikė ir pradėjo kliedėti. Sunku patikėti, tačiau kai jis galiausiai prakalbo, viskas, ką papasakojo Malachui, kuo tiksliausiai atitiko legendą apie Prarastą Žodį.

Prarastas Žodis — ne metafora... jis realus. Šis Žodis parašytas senąja kalba... ir buvo paslėptas per amžius. Visiems, kurie perpras tikrąją šio Žodžio reikšmę, jis gali suteikti neįsivaizduojamą jėgą. Žodis išliko paslėptas iki šių dienų... o masonų piramidė turi galią jį atskleisti.

— Piteri, — prakalbo Malachas, žiūrėdamas savo belaisviui į akis, — kai pažvelgei į tą simbolių lentelę... tu joje kai ką pamatei. Tave ištiko apreiškimas. Ta lentelė tau kažką reiškia. Pasakyk ką.

— Aš tau nieko nepasakysiu, kol tu neiškviesi pagalbos Ketrinai.

Malachas jam nusišypsojo.

— Patikėk manim, perspektyva netekti sesers šiuo metu turėtų būti tavo menkiausias rūpestis.

Daugiau netaręs nė žodžio, jis priėjo prie Lengdono kelionkrepšio ir ėmė iš jo traukti daiktus, kuriuos buvo sudėjęs rūsyje. Paskui kruopščiai išdėliojo juos ant aukojimo altoriaus.

Dailiai sulankstytas šilkinis audeklas. Skaistaus baltumo.

Sidabrinė smilkyklė. Egipto mira.

Indelis su Piterio krauju, sumaišytu su pelenais.

Juoda varnos plunksna. Jo šventa rašymo lazdelė.

Aukojimo peilis. Nukaltas iš geležies, gautos iš Kanaano dykumoje nukritusio meteorito.

— Manai, aš bijau mirti? — sušuko Piteris sielvarto kupinu balsu. — Jei Ketrinos nebėra, man daugiau nieko neliko! Tu išžudei visą mano šeimą! Tu iš manęs atėmei viską!

— Ne *viską*, — atsakė Malachas. — Dar ne. — Jis įkišo ranką į kelionkrepšį ir išėmė nešiojamąjį kompiuterį, kuriuo naudojosi savo kabinete. Įjungęs jį atsuko ekraną į belaisvį. — Įtariu, kad dar ne visai gerai supranti, kokioje sudėtingoje padėtyje atsidūrei.

117 skyrius

Kai CŽV sraigtasparnis šoktelėjo nuo pievelės ir įsibėgėjo greičiau, negu Lengdonas įsivaizdavo galint lėkti sraigtasparnius, Lengdonas pajuto, kaip jam pasidarė bloga. Ketriną su Belamiu jie paliko atgauti jėgų, vienas iš CŽV agentų ėmėsi apieškoti namą ir laukti atvykstant pastiprinimo.

Prieš Lengdonui išvykstant, ji pabučiavo jį į skruostą ir sušnibždėjo:

— Saugokis, Robertai.

Dabar Lengdonas iš visų jėgų laikėsi įsikibęs sėdynės, kol karinis sraigtasparnis pagaliau ištiesino skrydį ir pasuko Šventyklos rūmų link.

Sėdėdama greta jo Sato šaukė nurodymus pilotui.

— Suk į Diupono žiedą! — stengėsi ji perrėkti kurtinamą triukšmą. — Tūpsime ten!

Apstulbęs Lengdonas atsisuko į ją.

— Diupono?! Tai juk už kelių kvartalų nuo Šventyklos rūmų! Galima nusileisti Šventyklos automobilių stovėjimo aikštelėje!

Sato papurtė galvą.

— Privalome *tyliai* įeiti į pastatą. Jei objektas išgirs mus ateinant...

— Neturime laiko! — ginčijosi Lengdonas. — Šitas pamišėlis ketina nužudyti Piterį! Gal sraigtasparnio garsas jį išgąsdins ir privers liautis!

Sato įsmeigė į jį ledinių akių žvilgsnį.

— Aš jums jau minėjau, kad Piterio Solomono saugumas *nėra* pagrindinis mano tikslas. Man atrodo, pasakiau labai aiškiai.

Lengdonas nebuvo nusiteikęs klausytis dar vienos paskaitos apie nacionalinį saugumą.

— Klausykite, aš čia vienintelis žinau, kaip orientuotis tam pastate...

— Atsargiau, profesoriau, — įspėjo direktorė. — Jūs esate mano vadovaujamos komandos narys, ir aš *reikalauju* vykdyti nurodymus. — Akimirką luktelėjusi ji pridūrė: — Tiesą sakant, dabar turbūt geriausia proga jus smulkiau supažindinti su šio vakaro krize.

Sato pakišo po sėdyne ranką, išsitraukė blizgantį titano lagaminėlį, jį atidarė ir įjungė neįprastą, įmantrios išvaizdos kompiuterį. Jį įjungus ekrane nušvito CŽV ženklas.

Kraunantis kompiuteriui, Sato paklausė:

— Profesoriau, ar atsimenate šviesių plaukų peruką, kurį radome to žmogaus namuose?

— Taip.

— Tai štai, tame peruke tarp garbanų buvo paslėpta labai maža optinio pluošto vaizdo kamera.

— Paslėpta kamera? Nieko nesuprantu.

Sato niūriai atsakė:

— Tuoj suprasite.

Ji atidarė bylą savo nešiojamajame kompiuteryje.

PRAŠOME PALAUKTI...

KRAUNAMA BYLA...

Iššoko vaizdo įrašo langas, užpildė visą ekraną. Sato pakėlė lagaminėlį ir padėjo jį Lengdonui ant kelių, kad šis galėtų iš arti pažvelgti į ekraną.

Ekrane pasirodė neįprastas vaizdas.

Lengdonas nustebęs atšlijo.

Kas čia per velnias?

Tamsiame ir neryškiame ekrane buvo matyti vaizdo kamera nufilmuotas

žmogus užrištomis akimis. Jis buvo apsirengęs kaip viduramžių eretikas, vedamas į kartuves — kilpa ant kaklo, kairės kojos klešnė paraitota iki kelio, dešinė rankovė — iki alkūnės, pro atsagstytus marškinius šviečia nuoga krūtinė.

Lengdonas netikėdamas įsmeigė į ekraną akis. Jis buvo pakankamai daug skaitęs apie masonų ritualus, kad suprastų, ką mato priešais save.

Įšvenčiamas masonas... ruošiasi pirmojo lygio apeigoms.

Žmogus buvo labai aukštas, šviesia pažįstama šukuosena, tamsiai įdegęs. Lengdonas iškart atpažino jo bruožus. Buvo aišku, kad tatuiruotes slepia įdegio makiažas. Jis stovėjo prieš aukštą veidrodį ir filmavo savo atspindį peruke paslėpta kamera.

Bet... kam?

Ekranas užtemo.

Netrukus pasirodė nauji vaizdai. Mažas, blausiai apšviestas, keturkampis kambarėlis. Ryškios, šachmatų lentą primenančios baltų ir juodų plytelių grindys. Žemas medinis altorius, iš trijų pusių kolonos, virš jų mirkčiodamos dega žvakės.

Staiga Lengdoną apėmė negera nuojauta.

O Dieve.

Kamera, filmuojanti padriku buitinio filmavimo stiliumi, nukrypo į kambario pakraštį, kur stovėjo vyrų grupelė ir stebėjo įšventinamąjį. Vyrai buvo apsirengę apeiginiais masonų drabužiais. Tamsoje Lengdonui nepavyko įžiūrėti jų veidų, bet nekilo nė mažiausios abejonės, *kur* vyksta šis ritualas.

Pagal tradicinius projektus įrengta Ložė galėjo būti bet kurioje pasaulio vietoje, bet dulsvai mėlynas trikampis frontonas virš meistro kėdės aiškiai rodė, kad veiksmas vyksta seniausioje Kolumbijos apygardos masonų ložėje — Potomako Penktojoje, Džordžo Vašingtono ir masonų protėvių, padėjusių Baltųjų rūmų ir Kapitolijaus kertinius akmenis, gimtinėje.

Ložė tebeveikia iki šiol.

Piteris Solomonas ne tik prižiūrėjo Šventyklos rūmus, bet ir buvo savo vietinės ložės meistras. Būtent tokiose ložėse visada pradėdavo kelionę įšventinami masonai... jose jie įgydavo pirmus tris lygius.

— Broliai, — prabilo pažįstamas Piterio balsas, — Didžiojo Visatos Architekto vardu atidarau šią ložę pirmojo lygio masonų praktikai!

Garsiai kaukštelėjo plaktukas.

Lengdonas, negalėdamas patikėti savo akimis, žiūrėjo vaizdo įrašą, kuriame buvo sumontuotos baugiausios Piterio Solomono atliekamų apeigų akimirkos.

Spindintis durklas priglaudžiamas prie nuogos įšventinamojo krūtinės... grasinant persmeigti, jei šis „netinkamu būdu atskleis masonų slėpinius"... baltais ir juodais langeliais margintos grindys pavadinamos „gyvaisiais ir mirusiaisiais"... iš-

vardijamos bausmės, tokios, kaip „perpjauti gerklę nuo ausies iki ausies... su šaknimis išrauti liežuvį... palaidoti kūną atšiauriuose smėlynuose prie jūros...“

Lengdonas spoksojo išplėtęs akis. *Ar gali būti, kad aš tikrai tai matau?* Masonų įšventinimo ritualai per amžius buvo gaubiami paslapčių. Į viešumą prasiskverbdavo tik padriki buvusių, bet broliją palikusių brolių aprašymai. Žinoma, Lengdonas buvo skaitęs šiuos aprašymus, bet pamatyti įšventinimą savo akimis... tai visai kas kita.

Juo labiau šitaip sumontuotą. Lengdonas iškart pamatė, kad šis įrašas — nesąžininga propaganda, kurioje praleisti visi kilniausi įšventinimo aspektai ir nušviesti tik tie, kurie gali sukelti daugiausia nesusipratimų. Lengdonas suvokė, kad jei šis vaizdo įrašas būtų paviešintas internete, jis per naktį taptų sensacija. *Masonams priešiški sąmokslų teorijų mėgėjai sulėktų prie jo tarsi rykliai.* Masonų organizacija, o ypač Piteris Solomonas, atsidurtų priešiškų diskusijų centre ir turėtų beviltiškomis pastangomis mėginti kaip nors sumažinti nuostolius... nors iš tiesų šis ritualas visiškai nekaltas ir tik simbolinis.

Keista, tačiau į įrašą pateko ir biblinė užuomina apie žmogaus auką... „Abraomas pakluso Aukščiausiai Būtybei ir paaukojo Izaoką, savo pirmagimį sūnų.“ Lengdonas prisiminė Piterį ir mintimis paragino sraigtasparnį padidinti greitį.

Vaizdo įrašas vėl pasikeitė.

Ta pati patalpa. Kitas vakaras. Prie sienos stovi didesnė masonų grupelė. Piteris Solomonas stebi vyksmą iš meistro kėdės. Tai antras lygis. Viskas dar intensyviau. *Klūpoma prie altoriaus... prisiekiama „amžinai saugoti laisvųjų mūrininkų paslaptis“... sutinkama su bausme „perplėšti krūtinės ląstą ir išplėštą plakančią širdį atiduoti sudraskyti laukiniams žvėrims“...*

Lengdono širdis irgi pradėjo smarkiai plakti, kai vaizdo įrašas pasikeitė dar kartą. Vėl kitas vakaras. Daug daugiau žmonių. Ant grindų — karsto pavidalo „braižybos lenta“.

Trečias lygis.

Tai mirties ritualas — griežčiausias iš visų lygių, akimirka, kai įšventinamasis priverčiamas „suvokti paskutinę problemą — savo išnykimą“. Iš šio atkaklaus kvotimo ir kilo dažnai vartojamas posakis „atlikti trečio laipsnio apklausą“. Ir nors Lengdonas puikiausiai žinojo apie jį iš akademinių aprašymų, vis dėlto anaiptol nebuvo pasirengęs tam, ką pamatė.

Žmogžudystę.

Greitais, kone smurtingais epizodais įraše pateiktas kraują stingdantis išsamus aukos pasakojimas apie žvėrišką įšventinamojo nužudymą. Pamėgdžioti smūgiai per galvą, tarp jų ir smūgis mūrininkų kūle. O fone dekanas gedulingu balsu pasakoja „našlės sūnaus“ — Hiramo Abifo, karaliaus Saliamono šventyklos

vyriausiojo architekto — istoriją: jis ryžosi verčiau mirti, negu atskleisti savo saugomą slaptą išmintį.

Užpuolimas, žinoma, buvo suvaidintas, tačiau nufilmavus jis atrodė šiurpiai. Po mirtino smūgio įšventinamasis — dabar jau „miręs savo ankstesne savastimi" — buvo paguldytas į simbolinį karstą, jam užmerktos akys ir kaip lavonui sudėtos ant krūtinės rankos. Broliai masonai pakilo ir gedulinga minia apsupo jo mirusį kūną, o vargonai grojo laidotuvių maršą.

Reginys makabriškas ir keliantis nerimą.

Paskui buvo dar blogiau.

Vyrams susibūrus aplink nukautąjį brolį, slapta kamera aiškiai išryškino jų veidus. Tik dabar Lengdonas suvokė, kad Solomonas — ne vienintelis gerai žinomas žmogus šiame kambaryje. Vienas iš vyrų, žvelgiančių į karste gulintį įšventinamąjį, kone kasdien buvo rodomas per televiziją.

Garsus JAV senatorius.

O Dieve...

Vaizdas vėl pasikeitė. *Dabar rodomi įvykiai lauke... naktį... tas pats nerangus filmavimo būdas... žmogus eina miesto gatve... priešais kamerą plaikstosi šviesių plaukų sruogos... pasuka už kampo... kamera nusitaiko į kažkokį daiktą žmogaus rankoje... dolerio banknotas... stambiu planu rodomas Didysis antspaudas... visaregė akis... nebaigta piramidė... paskui kamera staiga atsitraukia ir parodo tolumoje dunksantį tokio pat pavidalo pastatą... didžiulę piramidę... nuolaidžiais šonais, pasibaigiančiais nukirsta viršūne.*

Šventyklos rūmai.

Lengdono sielą užliejo neapsakomas siaubas.

Vaizdo įrašas nesustoja... *štai žmogus skuba prie pastato... lipa aukštyn daugiapakopiais laiptais... eina prie milžiniškų bronzinių durų... kurias saugo du po septyniolika tonų sveriantys sfinksai.*

Naujokas, įeinantis į įšventinimo piramidę.

Vėl tamsa.

Tolumoje groja galingi vargonai... ir štai iškyla nauji vaizdai.

Šventyklos menė.

Lengdonas nurijo gerklėje stojusį gumulą.

Ekrane matyti erdvi menė, atgijusi elektros šviesoje. Po švieslangiu spindi mėnesienos užlietas juodo marmuro altorius. Aplink jį susirinkę, susėdę ant rankų darbo kėdžių kiaulių odos sėdynėmis, laukia iškilmingai nusiteikę trisdešimt trečio laipsnio masonai, atvykę liudyti. Vaizdo kamera lėtai, tyčia įdėmiai nužvelgia jų veidus.

Lengdonas spoksojo pasibaisėjęs.

Jis nenumatė tokio reginio, bet tai, ką dabar regėjo, buvo visiškai logiška. Suprantama, kad galingiausiame pasaulio mieste susirinkus labiausiai pasižymėjusiems ir daugiausia pasiekusiems masonams tarp jų atsidurs daug įtakingų ir gerai žinomų asmenų. Ir iš tiesų aplink altorių, pasipuošę ilgomis šilko pirštinėmis, mūrininkų prijuostėmis ir blizgančiais brangakmeniais, sėdėjo grupė galingiausių šalies žmonių.

Du Aukščiausiojo Teismo teisėjai...

Gynybos sekretorius...

Atstovų rūmų pirmininkas...

Lengdonui pasidarė negera regint, kaip vaizdo kamera rodo visų dalyvių veidus.

Trys garsūs senatoriai... tarp jų senato daugumos lyderis.

Šalies saugumo sekretorius.

Ir...

CŽV direktorius.

Lengdonas labiau už viską norėjo nukreipti akis, bet neįstengė. Reginys buvo absoliučiai užburiantis, net jam keliantis baimę. Jis iškart suprato Sato nerimo bei rūpesčio priežastį.

Staiga ekrane pasirodė vienintelis stambiu planu nufilmuotas sukrečiantis vaizdas.

Žmogaus kaukolė... pilna tamsiai raudono skysčio. Garsiąją *caput mortuum* įšventinamajam padavė liaunos Piterio Solomono rankos, ant vienos iš jų žvakių šviesoje spindėjo masonų aukso žiedas. Raudonasis skystis buvo vynas... tačiau mirguliavo tarsi kraujas. Vaizdas atrodė baugus.

Penktasis vyno aukojimas, atpažino Lengdonas, kuris buvo pats skaitęs Džono Kvinsio Adamso pasakojimus apie šį sakramentą jo „Laiškuose apie masonų institucijas“. Ir vis dėlto pačiam jį pamatyti... ir dar žiūrėti, kaip jį ramiai stebi galingiausi Amerikos žmonės... buvo vienas iš labiausiai sukrečiamų išgyvenimų, kuriuos teko patirti Lengdonui.

Įšventinamasis suėmė delnais kaukolę... jo veidas atsispindėjo lygiame vyno paviršiuje.

— *Tegu vynas, kurį dabar gersiu, taps man mirtinais nuodais... jei kada nors sąmoningai arba savo valia sulaužysiu priesaiką.*

Bet buvo aišku, kad šis įšventinamasis ketino sulaužyti priesaiką taip, kaip net sunku suvokti.

Lengdonui niekaip nepavyko įsivaizduoti, kas atsitiktų, jei šis vaizdo įrašas būtų paskelbtas viešai. *Niekas nesuprastų*. Vyriausybę ištiktų panika. Visur sukiltų priešiškos masonams grupės, fundamentalistai ir sąmokslo teorijų fanatikai, spjaudantys neapykanta ir baime, ir vėl iš naujo pradėtų puritonišką raganų medžioklę.

Jie iškreiptų tiesą, neabejojo Lengdonas. *Masonus tas nuolat ištinka.*

Juk iš *tiesų* brolijos dėmesys mirčiai reiškė narsų gyvenimo šlovinimą. Masonų ritualai buvo sukurti siekiant pažadinti snaudžiantį žmogų, prikelti jį iš tamsaus neišmanymo karsto, išvesti į šviesą ir atverti akis, kad jis galėtų matyti. Tik per *mirties* išgyvenimą žmogus gali iki galo suprasti *gyvenimo* išgyvenimą. Tik suvokęs, kad jo dienos žemėje yra suskaičiuotos, jis gali suprasti, kaip svarbu nugyventi šias dienas garbingai, nemeluojant ir tarnaujant kitiems.

Masonų įšventinimo ritualai stulbina, nes yra specialiai sukurti taip, kad permainytų juos išgyvenantįjį. Masonų įžadai — griežti, nes jais siekiama priminti, kad garbė ir duotas žodis yra viskas, ką žmogus gali išsinešti iš šio pasaulio. Masonų mokymas įmantrus, nes jis turi būti *visuotinis*... išdėstytas visiems bendra simbolių ir metaforų kalba, pranokstančia religijas, kultūras ir rases... kuriančia vieningą „pasaulinę sąmonę“, vienijamą broliškos meilės.

Trumpą akimirką Lengdonui sušvito vilties kibirkštėlė. Jis pamėgino save įtikinti, kad jei šis vaizdo įrašas pasklis po pasaulį, žmonės jį priims tolerantiškai ir atviraširdiškai, suprasdami, kad *visuose* dvasiniuose ritualuose esama aspektų, kurie, ištraukti iš konteksto, galėtų pasirodyti baugūs — nukryžiavimo mėgdžiojimai, žydų apipjaustymo apeigos, mormonų praktikuojamas mirusiųjų krikštas, islamo *niqab*, šamanų gydymas transo būsenoje, žydų Kaparoto ceremonija, net įsivaizduojamo Jėzaus Kristaus kūno ir kraujo valgymas.

Užsisvajojau, sutramdė save Lengdonas. *Šis vaizdo įrašas sukels chaosą.* Jis pamėgino įsivaizduoti, kas atsitiktų, jei aukščiausi Rusijos arba islamo pasaulio lyderiai būtų nufilmuoti ir parodyti spaudžiantys peilius prie nuogų krūtinių, duodantys smurtingas priesaikas, mėgdžiojantys žmogžudystes, gulintys simboliniuose karstuose ir geriantys vyną iš žmogaus kaukolės. Viso pasaulio reakcija būtų staigi ir galinga.

Dieve, padėk mums...

Ekrane dabar buvo matyti, kaip įšventinamasis kelia prie lūpų kaukolę. Jis ją užsivertė... išgėrė raudoną kaip kraujas vyną... patvirtindamas duotą priesaiką. Paskui nuleido kaukolę ir apžvelgė susirinkusiuosius. Galingiausi, didžiausią pasitikėjimą turintys Amerikos vyrai patenkinti pritariamai linkčiojo.

— *Sveikas, broli,* — tarė Piteris Solomonas.

Ekranui užtemus Lengdonas susivokė, kad sėdi užgniaužęs kvapą.

Netarusi nė žodžio Sato ištiesė ranką, uždarė lagaminėlį ir nukėlė jam nuo kelių. Lengdonas pasisuko į ją, norėdamas ką nors pasakyti, bet nerado žodžių. Jų ir nereikėjo. Jo veidas aiškiai bylojo, kad jis viską suprato. Sato buvo teisi. Šią naktį šaliai gresia nacionalinio saugumo krizė... kurios masto neįmanoma įsivaizduoti.

Apsijuosęs tik strėnjuoste Malachas neramiai žingsniavo priešais Piterio Solomono vežimėlį.

— Piteri, — sušnabždėjo jis, gardžiuodamasis kiekviena belaisvio išgyvenama siaubo akimirka, — tu juk pamiršai, kad turi *antrą* šeimą... masonų broliją. Juos aš irgi sunaikinsiu... jei tu man nepadėsi.

Solomonas, apšviestas ant kelių gulinčio nešiojamojo kompiuterio ekrano, atrodė beveik paralyžiuotas.

— Labai prašau... — galiausiai sumikčiojo jis pakeldamas akis. — Jei šis įrašas pasklis plačiau...

— *Jei?* — Malachas nusikvatojo. — *Jei* pasklis? — Jis mostelėjo rodydamas mažą mobilųjį modemą, prijungtą prie kompiuterio. — Aš prisijungęs prie pasaulinio tinklo.

— Bet tu juk ne...

Aš — taip, pamanė Malachas, patenkintas stebėdamas Solomono pasibaisėjimą.

— Tavo galioje mane sustabdyti, — tarė jis. — Ir išgelbėti seserį. Bet privalėsi man pasakyti tai, ko reikalauju. Prarastas Žodis yra kažkur paslėptas, Piteri, ir aš žinau, kad šioje lentelėje aiškiai parodyta, kaip jį rasti.

Piteris vėl pažvelgė į simbolių lentelę, bet jo akys nieko neišdavė.

— Gal taip paskatinsiu įkvėpimą, — Malachas ištiesė ranką Piteriui virš pečių ir paspaudė kelis nešiojamojo kompiuterio klavišus. Ekrane pasirodė elektroninio pašto programa, ir Piteris regimai sustingo. Radosi elektroninio laiško ruošinys, kurį Malachas buvo įvedęs kiek anksčiau — vaizdo byla, siunčiama daugybei stambiausių žiniasklaidos bendrovių.

Malachas nusišypsojo.

— Manau, atėjo metas pasipasakoti apie save, ką?

— Nereikia!

Malachas spustelėjo mygtuką, ir programa pradėjo siųsti laišką. Surištas Piteris smarkiai pasimuistė, bergždžiai mėgindamas numesti kompiuterį ant grindų.

— Atsipalaiduok, Piteri, — sušnibždėjo Malachas. — Byla labai didelė. Kol išsiųsiu, praeis kelios minutės.

Jis parodė apačioje išnirusią lentelę:

SIUNČIAMAS PRANEŠIMAS: IŠSIŲSTA 2%

— Jei pasakysi man tai, ką noriu žinoti, aš sustabdysiu laiško siuntimą ir niekas niekada šito nepamatys.

Piteris sėdėjo pilkas kaip pelenai, o lentelės rodyklė šoktelėjo priekin.

SIUNČIAMAS PRANEŠIMAS: IŠSIŲSTA 4%

Malachas nukėlė kompiuterį Piteriui nuo kelių ir padėjo jį ant netoliese stovinčios kėdės kiaulių odos sėdyne, atsukęs ekraną, kad belaisvis galėtų stebėti, kaip siunčiamas pranešimas. Tada grįžo prie Piterio ir padėjo jam ant kelių popierių su simboliais.

— Legenda pasakoja, kad masonų piramidė padės atrasti Prarastą Žodį. Štai galutinis piramidės kodas. Manau, tu mokėsi jį perskaityti.

Malachas dirstelėjo į nešiojamąjį kompiuterį.

SIUNČIAMAS PRANEŠIMAS: IŠSIŲSTA 8%

Paskui Malachas vėl pažvelgė į Piterį. Solomonas žiūrėjo tiesiai į jį, o jo pilkose akyse liepsnojo neapykanta.

Neapkęsk manęs, pamanė Malachas. *Kuo stipresnės emocijos, tuo galingesnė energija išsilaisvins pasibaigus ritualui.*

Lenglyje Nola Kei spaudė prie ausies telefoną, pro sraigtasparnio ūžimą beveik negirdėdama, ką jai kalba Sato.

— Sako, kad bylos perdavimo neįmanoma sustabdyti! — rėkė Nola. — Užtruks mažiausiai valandą, kol atjungsime vietinius ISP, o jei jis gali naudotis belaidžiu ryšiu, nieko nepešime net atjungę antžeminį interneto ryšį.

Šiais laikais pasidarė beveik neįmanoma sustabdyti skaitmeninės informacijos sklaidos. Atsirado per daug priėjimų prie interneto. Antžeminės linijos, greitaeigio interneto prieigos, nešiojamieji modemai, palydoviniai telefonai ir elektroniniam paštui siųsti pritaikyti delninukai lemia, kad vienintelis būdas sustabdyti galimą medžiagos nutekėjimą — tai sunaikinti ją siunčiantį įtaisą.

— Aš patikrinau jūsų UH-60 techninių charakteristikų sąrašą, — kalbėjo Nola, — ir radau, kad jame turite EMI.

Elektromagnetinio impulso šaltinius, dar vadinamus elektromagnetiniais šautuvais, gana dažnai naudoja teisėsaugos darbuotojai — dažniausiai jais iš saugaus atstumo sustabdomi automobiliai, kuriuos reikia pasivyti. Elektromagnetinis šautuvas išmeta labai koncentruotą elektromagnetinės radiacijos impulsą, kuris iš esmės išlydo prietaiso, į kurį jis nutaikytas, — automobilių, mobiliųjų telefonų, kompiuterių, — elektroninę valdymo sistemą. Nolos atrastame techninių charakteristikų sąraše buvo parašyta, kad sraigtasparnis UH-60 turi

prie šasi primontuotą šešių gigahercų magnetroną su lazeriniu taikikliu, galintį pasiųsti dešimties gigavatų impulsą. Nutaikius šį impulsą tiesiai į nešiojamąjį kompiuterį, jis išlydytų kompiuterio pagrindinę plokštę ir tuojau pat ištrintų visą medžiagą iš standžiojo disko.

— Iš EMI mums jokios naudos, — atsakydama suriko Sato. — Objektas yra akmeniniame pastate. Nėra galimybės prisitaikyti, patikima elektromagnetinė apsauga. Gal ką nors žinote apie tai, ar įrašas jau išsiųstas?

Nola dirstelėjo į kitą monitorių, kuriame buvo paleidusi nuolat veikiančią paiešką, turinčią perspėti, jei kur nors pasirodys naujienų apie masonus.

— Dar ne, ponia. Bet jei jis išeis į viešumą, sužinosime per kelias sekundes.

— Kai ką nors žinosite, iškart praneškit, — Sato baigė pokalbį.

Lengdonas sulaikė kvapą, sraigtasparniui pradėjus staiga leistis prie Diupono žiedo. Saujelė pėsčiųjų išsilakstė į šalis, kai pro medžių proskyną pasirodė lėktuvas ir smarkiai trinktelėdamas nutūpė ant pievelės kiek piečiau garsiojo dviejų lygių fontano, sukurto tų pačių architektų, kurie projektavo Linkolno memorialą.

Po trisdešimties sekundžių Lengdonas it pamišęs lėkė Naujojo Hampšyro prospektu keturiais ratais varomu „Lexus", artėdamas prie Šventyklos rūmų.

Piteris Solomonas iš paskutiniųjų stengėsi sugalvoti, ką daryti toliau. Prieš akis jam stovėjo Ketrinos, nukraujavusios mirštančios rūsyje, vaizdai... ir ką tik matyto vaizdo įrašo scenos. Jis lėtai pasuko galvą į nešiojamąjį kompiuterį, padėtą už poros metrų ant kėdės kiaulių odos sėdyne. Lentelės, rodančios išsiųstos informacijos kiekį, jau buvo užpildytas beveik trečdalis.

SIUNČIAMAS PRANEŠIMAS: IŠSIŲSTA 29%

Tatuiruotasis lėtai vaikščiojo aplink kvadratinį altorių, mojuodamas uždegta smilkykle ir kartodamas užkeikimus. Švieslangio link kilo purūs baltų dūmų debesėliai. Vyro akys buvo plačiai išplėstos, jis atrodė nugrimzdęs į demonišką transą. Piteris pažvelgė į senovinį peilį, gulintį ant balto šilko skiautės, patiestos ant altoriaus.

Piteris Solomonas nė kiek neabejojo, kad šią naktį šioje Šventykloje jis mirs. Klausimas buvo vienas — kaip numirti. Ar jam pavyks rasti būdą, kaip išgelbėti seserį ir broliją... o gal jo mirtis bus visiškai bergždžia?

Jis pažvelgė į gulinčią ant kelių simbolių lentelę. Kai pirmą kartą ją pamatė, sukrėtimas trumpam apakino... sutrukdė jo žvilgsniui perverti chaoso uždangą...

įžvelgti stulbinamą tiesą. Tačiau dabar tikroji simbolių prasmė buvo perregima nelyginant krištolas. Lentelę jis išvydo tarsi naujomis akimis.

Piteris Solomonas aiškiai suvokė, ką reikia daryti.

Giliai įkvėpęs užvertė galvą ir pro švieslangį pažvelgė į aukštybėse kabantį mėnulį. Paskui prabilo.

Visos didžios tiesos paprastos.

Malachas tai sužinojo jau seniai.

Sprendimas, siūlomas Piterio Solomono, pasirodė toks grakštus ir grynas, kad Malachas nė kiek neabejojo, jog tai tiesa. Neįtikima, tačiau piramidės kodo sprendimas pasirodė kur kas paprastesnis, negu jis įsivaizdavo.

Prarastas Žodis buvo tiesiai man prieš akis.

Akimirksniu skaistus šviesos spindulys pervėrė istorijos tamsybes ir mitus, kuriais buvo apsuptas Prarastas Žodis. Kaip žadėta, jis iš tiesų buvo užrašytas senovine kalba ir turėjo mistinių galių visose žmogui žinomose filosofijos, religijos ir mokslo sistemose. *Alchemijoje, astrologijoje, Kabaloje, krikščionybėje, budizme, Rožės kryžininkų mokyme, masonizme, astronomijoje, fizikoje, noetikoje...*

Stovėdamas įšventinimo menėje, esančioje didžios *Heredom* piramidės viršuje, Malachas žvelgė į lobį, kurio ieškojo tiek metų, ir žinojo, kad tobuliau jam pasirengti buvo tiesiog neįmanoma.

Netrukus aš būsiu užbaigtas.

Prarastas Žodis jau atrastas.

Kaloramos aukštumose vienišas CŽV agentas stovėjo jūroje šiukšlių, kurias buvo išvertęs iš garaže stovėjusių šiukšliadėžių.

— Ponia Kei? — telefonu kreipėsi jis į Sato analitikę. — Peržiūrėti jo šiukšles buvo gera mintis. Man atrodo, aš kai ką radau.

Viduje Ketrina Solomon sulig kiekviena akimirka jautėsi vis stipresnė. Ringerio tirpalo lašelinė padėjo sureguliuoti kraujospūdį ir išgydyti stiprų galvos skausmą. Ji ilsėjosi sėdėdama valgomajame, gavusi aiškius nurodymus nesijudinti. Vis dėlto buvo neramu, didėjo jaudulys negirdint žinių apie brolį.

Kur visi dingo? CŽV teismo medicinos ekspertai dar neatvyko, o agentas, pasilikęs su jais, vis dar apžiūrinėjo namą. Anksčiau Belamis sėdėjo su ja valgomajame, susisupęs į antklodę, bet dabar ir jis nuklydo ieškoti kokios nors informacijos, kuri galėtų padėti CŽV išgelbėti Piterį.

Nebenustygdama vietoje Ketrina atsistojo, susvyravo ir lėtai patraukė į svetainės pusę. Belamį rado kabinete. Architektas stovėjo prie atdaro stalčiaus nugara į ją, taip įsigilinęs į tai, ką ten rado, kad neišgirdo jos įeinant.

Ketrina priėjo arčiau.

— Vorenai?

Senis krūptelėjo ir atsisuko, klubu greitai užstumdamas stalčių. Jo veidas buvo iškreiptas sielvarto ir sukrėtimo, skruostai drėgni nuo ašarų.

— Kas atsitiko? — Ji dirstelėjo stalčiaus pusėn. — Kas ten?

Atrodė, kad Belamis neįstengia pratarti žodžio. Jis atrodė kaip žmogus, ką tik pamatęs tai, ko būtų karštai troškęs visai nematyti.

— Kas tame stalčiuje? — ryžtingai paklausė ji.

Pilnos ašarų Belamio akys ilgai ir sielvartingai žvelgė jai į akis. Galiausiai jis prakalbo.

— Mudu su tavim vis niekaip nesupratome *kodėl*... tas žmogus taip nekenčia jūsų šeimos.

Ketrina suraukė kaktą.

— Taip?

— Na... — Belamio balsas nutrūko. — Aš ką tik sužinojau kodėl.

119 skyrius

Menėje, esančioje Šventyklos rūmų viršuje, vadinantysis save Malachu stovėjo priešais didįjį altorių ir švelniai masažavo švarų odos lopinėlį viršugalvyje. *Verbum significatium,* ruošdamasis kartojo jis. *Verbum omnificum.* Galiausiai pavyko rasti paskutinę detalę.

Brangiausi dažniausiai būna visai paprasti dalykai.

Virš altoriaus sukosi aromatingų dūmų debesėliai, kylantys iš smilkyklės. Jie draikėsi verždamiesi aukštyn mėnesienos srautu ir valė kelią į dangų, kuriuo laisvai galės keliauti išlaisvinta siela.

Atėjo laikas.

Malachas paėmė tamsinto Piterio kraujo indelį ir jį atidarė. Belaisviui stebint, padažė varnos plunksnos smaigalį į tamsiai raudoną tirpalą ir pakėlė prie švento odos skrituliuko viršugalvyje. Akimirką stabtelėjo... prisimindamas, kaip ilgai laukė šios nakties. Galiausiai jo didysis persimainymas jau visai arti. *Kai Prarastas Žodis įrašomas žmogaus prote ir dvasioje, jis būna pasirengęs gauti neįsivaizduojamą galią.* Toks yra senovinis apoteozės pažadas. Iki šiol žmonijai dar nepavyko įgyvendinti šio pažado, ir Malachas visomis jėgomis stengėsi, kad taip būtų ir toliau.

Nė kiek nedrebančia ranka Malachas prilietė plunksnos smaigalį prie odos. Jam nereikėjo nei veidrodžio, nei padėjėjų — pakako lytėjimo pojūčio ir sielos akių. Lėtai, kruopščiai ėmėsi rašyti Prarastą Žodį viršugalvyje, skrituliuke, apjuostame *ouroboros* rato.

Piteris Solomonas stebėjo jį su siaubo išraiška veide.

Baigęs Malachas užmerkė akis, padėjo plunksną ir iškvėpė iš plaučių visą orą. Pirmą kartą gyvenime jį apėmė niekada nepatirtas jausmas.

Aš esu užbaigtas.

Esu visuma.

Malachas metų metus tobulino savo kūną, virtusį meno kūriniu, ir dabar, artėjant galutinio persimainymo akimirkai, juto kiekvieną liniją, kitados įrėžtą odoje. *Aš esu tikras šedevras. Tobulas, užbaigtas.*

— Aš tau daviau, ko prašei, — įsiterpė Piterio balsas. — Iškviesk pagalbą Ketrinai. Ir sustabdyk bylos siuntimą.

Malachas atsimerkė ir nusišypsojo.

— Mudu dar nebaigėme. — Jis pasisuko į altorių, paėmė aukojimo peilį ir pirštais perbraukė per slidžius geležies ašmenis. — Šį senovinį peilį liepė padirbinti Dievas, — tarė jis, — jis skirtas žmogaus aukojimui. Tu juk jį žinai nuo seniai, tiesa?

Pilkos Solomono akys atrodė šaltos ir kietos it akmenys.

— Jis unikalus, o legendą esu girdėjęs.

— Legendą? Tai aprašyta Šventajame Rašte. Tu *netiki*, kad tai tiesa?

Piteris nieko neatsakė, tik žiūrėjo.

Malachas išleido krūvą pinigų, kol atrado ir įsigijo šį artefaktą. Peilis, žinomas kaip *Akedah* peilis, buvo nukaldintas prieš tris tūkstančius metų iš žemėn nukritusio meteorito geležies. *Dangaus geležis, kaip jį vadino senovės mistikai.* Tikėta, kad tai tas pats peilis, kurį Abraomas naudojo per *Akedah* — Pradžios knygoje aprašytą vos neįvykusį sūnaus aukojimą ant Morijos kalno. Peilio istorija stulbinama: jis priklausė keliems popiežiams, nacių mistikams, Europos alchemikams ir privatiems kolekcininkams.

Jie jį saugojo ir juo gėrėjosi, pamanė Malachas, *bet nė vienas nedrįso išlaisvinti tikrosios jo galios ir panaudoti tam, kam jis buvo nukaldintas.* Šią naktį *Akedah* peilis atliks savo paskirtį.

Akedah masonų ritualuose visada laikyta šventa. Pirmajame lygyje masonai garbina *„aukščiausią kada nors Dievui dovanotą auką... Abraomo nusilenkimą Aukščiausios Būtybės valiai, sutinkant paaukoti Izaoką, savo pirmagimį sūnų...“*

Ašmenų svoris delne kėlė Malachui dvasią; atsitūpęs ką tik išgaląstu peiliu jis nupjovė virves, kuriomis Piteris buvo pririštas prie invalido vežimėlio. Pančiai nukrito ant grindų.

Piteris Solomonas susiraukė iš skausmo, mėgindamas pajudinti mėšlungio sutrauktas galūnes.

— Kodėl tu su manimi taip elgiesi? Ką manai tuo pasiekti?

— Kas jau kas, o *tu* turėtum suprasti, — atsakė Malachas. — Juk tyrinėjai senovės mokslus. Žinai, kad slėpinių galia priklauso nuo aukos... nuo galimybės išlaisvinti žmogaus sielą iš kūno. Taip buvo nuo pat pradžios.

— Tu nieko neišmanai apie auką, — atsakė Piteris skausmo ir neapykantos kupinu balsu.

Puiku, pamanė Malachas. *Penėk savo neapykantą. Man bus tik lengviau.*

Malachui vaikštant priešais belaisvį, tuščias jo pilvas suurzgė.

— Žmogaus kraujo praliejimas išlaisvina didžiulę galią. Tai suprato visi, pradedant senovės egiptiečiais, keltų druidais, kinais ir actekais. Žmogaus aukojimas yra magiškas, bet šiuolaikiniai žmonės pasidarė silpni ir bailūs, jie nesugeba aukoti tikrų aukų, jie pernelyg gležni, kad atiduotų gyvybę, kurios reikia dvasiniam persimainymui. Užtat senuosiuose tekstuose viskas aišku. Tik paaukodamas tai, kas brangiausia, žmogus gali pasiekti aukščiausią galią.

— Tai mane tu laikai šventa auka?

Malachas garsiai nusikvatojo.

— Tu iš tikrųjų nieko nesupranti, tiesa?

Piteris keistai pažvelgė į jį.

— Ar žinai, kam įsirengiau namuose sensorinės deprivacijos akvariumą? — Malachas įsirėmė delnais į klubus ir pasukiojo įmantriai išpuoštą kūną, kuris tebebuvo pridengtas tik strėnjuoste. — Aš treniravausi... ruošiausi... laukiau akimirkos, kai tapsiu gryniausiu protu ir dvasia... kai būsiu išlaisvintas iš šio mirtingo lukšto... kai aukoje atiduosiu dievams šį nuostabų kūną. Brangiausias esu *aš! Aš* esu tyras baltas avinėlis!

Piteris iš nuostabos prasižiojo, tačiau neįstengė nieko pasakyti.

— Taip, Piteri, dievams reikia aukoti tai, kas brangiausia. Tyriausią baltą balandėlę... tai, kas vertingiausia, kas verta aukos. *Tu* man nesi brangus. *Tu* nesi vertas būti paaukotas. — Malachas pervėrė jį akimis. — Nejau nesupranti? *Tu* nesi auka, Piteri... auka esu *aš*. Tai mano kūnas bus paaukotas. Aš esu dovana. Pažvelk į mane. Aš ruošiausi, kad tapčiau vertas šios paskutinės kelionės. *Aš esu dovana!*

Piteris tebesėdėjo be žado.

— Didžiausia paslaptis — kaip numirti, — toliau kalbėjo Malachas. — Masonai tai supranta. — Jis parodė altorių. — Jūs gerbiate senąsias tiesas, tačiau esate bailiai. Suprantate aukos galią, tačiau laikotės per saugų atstumą nuo mirties, tik mėgdžiojate žmogžudystes ir atliekate bekraujus mirties ritualus. Šią naktį jūsų simbolinis altorius pamatys tikrąją mirties galią... ir tikrąją jos paskirtį.

Malachas ištiesė ranką ir suėmė Piterio Solomono kairįjį delną, į kurį įspaudė *Akedah* peilio kotą. *Kairė ranka tarnauja tamsai.* Tai irgi buvo iš anksto suplanuota. Piteriui nebus palikta pasirinkimo. Malachas neįsivaizdavo galingesnės ir simboliškesnės aukos už paaukotą ant šio altoriaus, paaukotą šiam žmogui įsmeigus peilį į širdį aukojamajam, kurio mirtingas kūnas nelyginant dovana įvyniotas į mistinių simbolių drobulę.

Paaukojęs save, Malachas įsitvirtins demonų hierarchijoje. Tamsa ir kraujas — štai kur glūdi tikroji galia. Senovės žmonės tai žinojo, adeptai pasirinkdavo tą pusę, kuri geriausiai atitinka kiekvieno prigimtį. Malachas pasirinko išmintingai. Chaosas — natūralus visatos dėsnis. Abejingumas — entropijos variklis. Žmonių apatija yra derlinga dirva, kurioje tamsiosios jėgos augina savo sėklas.

Aš joms tarnavau, ir jos priims mane tarsi dievą.

Piteris nepajudėjo. Tik žvelgė žemyn į senovinį peilį, suspaustą kairiajame delne.

— Nagi, — viliojo Malachas. — Aš esu savanorė auka. Tavo paskutinis vaidmuo parašytas. Tu mane permainysi. Išlaisvinsi mane iš mano kūno. Padarysi tai, antraip neteksi sesers ir brolijos. Iš tiesų liksi visiškai vienas. — Jis nusišypsojo žvelgdamas į belaisvį. — Manyk, kad tai aukščiausia tavo bausmė.

Piteris lėtai pakėlė akis ir pažvelgė į Malachą.

— Nužudyti *tave?* Tai *bausmė?* Nejau manai, kad aš sudvejosiu? Tu nužudei mano sūnų. Mano motiną. Visą mano šeimą.

— Ne! — Malachas pratrūko su tokia jėga, kad net pats sutriko. — Tu klysti! Aš nežudžiau tavo šeimos! Tai *tu* juos nužudei! Tai *tu* nusprendei palikti Zakarį kalėjime! Tada ir pradėjo suktis šis mechanizmas! *Tu* nužudei savo šeimos narius, Piteri, ne aš!

Piterio krumpliai pabalo, jis įtūžęs spaudė peilio kotą.

— Tu nežinai, kodėl aš palikau Zakarį kalėjime.

— Aš viską žinau! — atšovė Malachas. — Aš ten buvau. Tu sakei, kad nori jam *padėti.* Turbūt stengeisi *padėti* ir tada, kai pasiūlei rinktis — turtus arba išmintį? Stengeisi *padėti,* kai pateikei ultimatumą tapti masonu? Koks tėvas leidžia vaikui rinktis „turtus arba išmintį" ir mano, kad jis sugebės pasirinkti teisingai? Koks tėvas palieka sūnų kalėjime, užuot saugiai parsigabenęs jį namo?! — Malachas atsistojo tiesiai prieš Piterį ir pritūpė, jo tatuiruotas veidas atsidūrė vos už kelių centimetrų nuo belaisvio veido. — Bet svarbiausia... koks tėvas gali žvelgti sūnui į akis... net po tiek metų... ir jo *neatpažinti?!*

Malacho žodžiai nuaidėjo akmeninėje menėje.

Paskui stojo tyla.

Staiga Piteris Solomonas, atrodo, atsipeikėjo iš transo būsenos. Iš jo veido buvo matyti, kad jis niekaip neįstengia tuo patikėti.

Taip, tėve. Tai aš. Malachas daug metų laukė šios akimirkos... kai galės atkeršyti jį nelaimėje apleidusiam žmogui... kai galės žvelgti į šias pilkas akis ir kalbėti tiesą, buvusią palaidotą tiek metų. Dabar atėjo ta akimirka, ir jis kalbėjo lėtai, trokšdamas neskubiai stebėti, kaip jo žodžių svoris traiško Piterio Solomono sielą.

— Turėtum džiaugtis, tėve. Sūnus palaidūnas grįžo.

Piteris atrodė išblyškęs kaip mirtis.

Malachas mėgavosi kiekviena akimirka.

— Mano tikras tėvas nusprendė palikti mane kalėjime... ir tą akimirką aš prisiekiau, kad tai paskutinis kartas, kai jis mane atstumia. Aš nebesu jo sūnus. Zakaris Solomonas liovėsi egzistavęs.

Dvi spindinčios ašaros staiga susikaupė jo tėvo akyse, ir Malachui pasirodė, jog tai gražiausia, ką jis yra gyvenime matęs.

Piteris springdamas nurijo ašaras ir pažvelgė Malachui į veidą, tarsi matydamas jį pirmą kartą.

— Prižiūrėtojui reikėjo tik pinigų, — kalbėjo Malachas, — bet tu atsisakei jų duoti. Tačiau tau neatėjo į galvą, kad *mano* pinigai nė kiek ne prastesni už tavo. Prižiūrėtojui buvo visai vis viena, kas jam sumokės — kad tik sumokėtų. Kai aš jam pasiūliau apvalią sumą, jis surado ligotą panašaus į mano ūgio kalinį, perrengė jį mano drabužiais ir taip primušė, kad jis tapo nebeatpažįstamas. Nuotraukose, kurias matėte... ir uždarame karste, kurį palaidojote... buvau ne aš. Svetimas žmogus.

Ašaromis pasruvusį Piterio veidą iškreipė sielvartas ir nuostaba.

— O Dieve mano... Zakari.

— Nebe. Ištrūkęs iš kalėjimo Zakaris buvo permainytas.

Paauglio kūnas ir vaikiškas balsas neatpažįstamai pasikeitė, pripumpavus organizmą eksperimentinių, augimo skatinamųjų hormonų ir steroidų. Nukentėjo net balso stygos — berniukiškas balsas virto nuolatiniu šnabždesiu.

Zakaris tapo Androsu.

Androsas tapo Malachu.

O šią naktį... Malachas pasieks didingiausią savo įsikūnijimą.

Tuo pat metu Kaloramos aukštumose Ketrina Solomon stovėjo prie atviro stalčiaus ir apžiūrinėjo tikro fetišisto surinktą senų spaudos straipsnių ir nuotraukų kolekciją.

— Nesuprantu, — ištarė ji atsisukdama į Belamį. — Aiškiai matyti, kad šis pamišėlis liguistai domėjosi mano šeima, bet...

— Žiūrėk toliau, — paragino Belamis ir atsisėdo; atrodė labai sukrėstas.

Ketrina pasirausė po laikraščių straipsnius, kuriuose buvo aprašyta Solo-

monų šeima — gausūs Piterio laimėjimai, Ketrinos moksliniai tyrimai, baisi jų motinos Izabelės žmogžudystė, visiems žinoma Zakario Solomono narkomanija, įkalinimas ir žiauri mirtis Turkijos kalėjime.

Šis žmogus kaip tikras fanatikas domėjosi Solomonais, tačiau Ketrina vis dar nerado nieko, kuo būtų galima tai paaiškinti.

Staiga ji pamatė fotografijas. Pirmoje Zakaris stovėjo iki kelių įsibridęs į žydrą vandenį, o jam už nugaros buvo matyti paplūdimys, nusėtas kalkėmis balintais nameliais. *Graikija?* Nuotrauka galėjo būti padaryta tik tuo metu, kai Zakas, jau įjunkęs į narkotikus, iš paskutiniųjų linksminosi Europoje. Tačiau, keista, Zakas joje atrodė sveikesnis negu paparacų nuolat fotografuojamas išsekęs vaikigalis, šėlstantis su kitais apsvaigėliais. Jis buvo sportiškesnis, kažkoks stipresnis, atrodė labiau subrendęs. Ketrina neprisiminė jo taip sveikai atrodančio.

Nieko nesuprasdama ji patikrino ant nuotraukos uždėtą antspaudą su data.

Bet to... negali būti.

Nuotrauka daryta praėjus beveik lygiai metams *po to*, kai Zakaris mirė kalėjime.

Ketrina pradėjo skubiai raustis stalčiuje. Visose nuotraukose buvo Zakaris Solomonas... kuris darėsi vis vyresnis. Atrodo, kad tai buvo savotiška iliustruota autobiografija, liudijanti lėtą persimainymą. Versdama nuotraukas Ketrina pamatė staigius, ryškius pokyčius. Ji pasibaisėjusi žiūrėjo, kaip Zakario kūnas ėmė keistis, išsipūtė raumenys, nuo gausiai vartojamų steroidų persimainė veido bruožai. Jis pasidarė dvigubai didesnis ir aukštesnis, akyse atsirado veriantis įniršis.

Aš net nepažinčiau šito žmogaus!

Jis nė iš tolo nepriminė paauglio sūnėno, likusio Ketrinos atmintyje.

Radusi jo nuotrauką plikai nuskusta galva ji pajuto, kad ėmė linkti keliai. Paskui pamatė nufotografuotą jo kūną... su pirmais tatuiruočių pėdsakais.

Jos širdis vos nesustojo plakusi.

— O Dieve mano...

120 skyrius

— Posūkis į dešinę! — suriko Lengdonas vairuotojui nuo galinės „Lexus" sėdynės.

Simkinsas pasuko į S gatvę ir it žaibas nulėkė per gausiai apželdintą gyvenamąjį rajoną. Priartėjus prie Šešioliktosios gatvės kampo, dešinėje tarsi kalnas iškilo Šventyklos rūmai.

Simkinsas įsistebeilijo į milžinišką statinį. Jis atrodė taip, tarsi kas nors būtų pastatęs piramidę ant Romos Panteono. Simkinsas pasirengė sukti Šešioliktąja gatve į dešinę, link pastato fasado.

— Nesukti! — paliepė Lengdonas. — Tiesiai! Važiuoti S gatve!

Simkinsas klusniai nuvažiavo palei rytinę pastato sieną.

— Penkioliktojoje gatvėje, — šūktelėjo Lengdonas, — posūkis į dešinę!

Simkinsas paklausė nurodymų, ir po kelių sekundžių Lengdonas parodė beveik nematomą, negrįstą privažiavimo keliuką, kertantį už Šventyklos rūmų augantį sodą. Simkinsas įsuko į keliuką ir dideliu greičiu prilėkė prie pastato.

— Žiūrėkit! — parodė Lengdonas vienišą automobilį, pastatytą prie galinio įėjimo. Tai buvo didelis furgonas. — Jie čia.

Simkinsas pastatė automobilį ir išjungė variklį. Visi tyliai išlipo ir pasirengė eiti vidun. Simkinsas apžvelgė vientisą pastatą.

— Sakėte, kad Šventyklos menė pačiame *viršuje?*

Lengdonas linktelėjo, rodydamas į pastato viršūnę.

— Ta plokščia aikštelė piramidės viršuje yra švieslangis.

Simkinsas staiga atsisuko į Lengdoną.

— Šventyklos menėje yra *švieslangis?!*

Lengdonas nustebęs pažvelgė į jį.

— Žinoma. Anga į dangų... tiesiai virš altoriaus.

UH-60 stovėjo Diupono žiede.

Sėdėdama keleivio sėdynėje Sato graužė nagus, laukdama žinių iš savo komandos.

Galiausiai per radijo stotelės traškesius pasigirdo Simkinso balsas.

— Direktore?

— Sato klauso, — atsiliepė ji.

— Einame į pastatą, bet aš jums turiu papildomos informacijos.

— Klausau.

— Ponas Lengdonas mane ką tik informavo, kad patalpa, kurioje tikriausiai yra objektas, turi labai didelį švieslangį.

Sato kelias sekundes svarstė gautą informaciją.

— Supratau. Ačiū.

Simkinsas išjungė siųstuvą.

Sato išspjovė nago gabaliuką ir pasisuko į pilotą.

— Kylam.

121 skyrius

Kaip ir visi vaiko netekę tėvai, Piteris Solomonas dažnai įsivaizduodavo, kiek dabar metų būtų jo sūnui... kaip jis atrodytų... ir kuo taptų.

Dabar Piteris Solomonas žinojo atsakymus į visus šiuos klausimus.

Didžiulis tatuiruotas padaras, stovintis priešais, pradėjo gyvenimą kaip mažytis trapus kūdikis... naujagimis Zakas guli pintame lopšelyje... žengia pirmus netvirtus žingsnius Piterio darbo kabinete... mokosi tarti pirmus žodžius. Faktas, kad blogis gali iškeroti nekaltame mylinčios šeimos vaike, yra vienas iš didžiausių žmogaus sielos paradoksų. Piteris buvo priverstas gana anksti pripažinti, kad nors jo sūnaus gyslomis teka tas pats kraujas, jį varinėja kitokia, tik jo sūnui būdinga širdis. Unikali, ypatinga... tarsi atsitiktinai parinkta iš visų pasaulio širdžių.

Mano sūnus... nužudė mano motiną, mano draugą Robertą Lengdoną ir tikriausiai mano seserį.

Piteris, jusdamas, kad širdį užplūsta ledinis stingulys, ieškojo sūnaus akyse bent mažiausios giminystės... ko nors pažįstamo. Tačiau šio žmogaus akys, nors tokios pat pilkos kaip Piterio, buvo absoliučiai svetimos, kupinos kone antgamtiškos neapykantos ir keršto.

— Ar tau pakaks jėgų? — paerzino sūnus, žvelgdamas į Piterio rankoje sugniaužtą *Akedah* peilį. — Ar įstengsi užbaigti tai, ką pradėjai prieš daugelį metų?

— Sūnau... — Solomonas vos atpažino savo balsą. — Aš... aš tave... mylėjau.

— Dusyk tu bandei mane nužudyti. Palikai kalėjime. Šovei į mane ant Zako tilto. Dabar pagaliau *pabaik!*

Akimirką Solomonui pasirodė, kad jis plūduriuoja už savo kūno ribų. Jis nebepažino savęs. Be vienos rankos, visiškai plikas, aprengtas juodu chalatu, sėdi invalido vežimėlyje ir spaudžia senovinį peilį.

— Pabaik! — vėl suriko žmogus, o tatuiruotės ant jo nuogos krūtinės suraibuliavo. — Nužudyti mane — vienintelis būdas išgelbėti Ketriną... vienintelis būdas išgelbėti tavo broliją!

Solomono žvilgsnis nukrypo į nešiojamąjį kompiuterį ir mobilųjį modemą, padėtus ant kėdės kiaulių odos sėdyne.

SIUNČIAMAS PRANEŠIMAS: IŠSIŲSTA 92%

Jis niekaip negalėjo pamiršti mirtinai nukraujuojančios Ketrinos... ir masonų brolijos vaizdų.

— Dar yra laiko, — sušnibždėjo žmogus. — Tu žinai, kad tai vienintelis kelias. Išlaisvink mane iš mirtingo lukšto.

— Prašau, — ištarė Solomonas. — Nedaryk to...

— Tai padarei *tu!* — sušnypštė žmogus. — Tu privertei savo vaiką nuspręsti tai, kas neįmanoma! Ar atsimeni tą vakarą? Pasirink — turtai ar išmintis! Tą naktį tu mane atstūmei visam laikui. Bet aš grįžau, tėve... ir šiąnakt jau *tavo* eilė rinktis. Zakaris ar Ketrina? Kurį pasirinksi? Ar sutiksi nužudyti sūnų, kad išgelbėtum seserį? Ar nužudysi sūnų, kad išgelbėtum savo broliją? Savo šalį? O gal lauksi, kol bus per vėlu? Kol Ketrina mirs... vaizdo įrašas išeis į viešumą... o tu turėsi gyventi likusį gyvenimą žinodamas, kad galėjai užkirsti kelią abiem šioms tragedijoms. Laikas baigiasi. Tu žinai, ką reikia daryti.

Piteriui gėlė širdį. *Tu ne Zakaris,* ištarė jis sau. *Zakaris mirė seniai, labai seniai. Kad ir kas tu būtum... iš kur tu būtum atėjęs... nesi mano palikuonis.* Ir nors Piteris Solomonas netikėjo tuo, ką sako, jis žinojo, kad pasirinkti teks.

Laiko nebeliko.

Rasti Didžiuosius laiptus!

Robertas Lengdonas nulėkė tamsiais koridoriais, vingiuojančiais pastato centro link. Terneris Simkinsas bėgo iš paskos. Kaip Lengdonas ir tikėjosi, jis įpuolė į pagrindinį pastato atriumą.

Atriumas, apsuptas aštuonių dorėninių žalio granito kolonų, atrodė tarsi keleto tautų — graikų, romėnų ir egiptiečių — sukurtas antkapis, puoštas juodo marmuro statulomis, ant grandinių kabančiais indais ugniai deginti, teutonų kryžiais, medalionais su dvigalviais feniksais ir sieninėmis žvakidėmis su Hermio galvomis.

Lengdonas apsisuko ir nubėgo prie plačių marmuro laiptų tolimajame atriumo gale.

— Jie veda tiesiai į Šventyklos menę, — sušnibždėjo jis, ir abu vyrai kaip įmanydami greičiau ir tyliau ėmė jais lipti.

Pirmo aukšto laiptų aikštelėje Lengdonas akis į akį susidūrė su bronziniu garsaus masono Alberto Paiko biustu ir perskaitė išgraviruotą garsiausią jo citatą: TAI, KĄ PADARĖME TIK SAU, MIRS DRAUGE SU MUMIS; TAI, KĄ PADARĖME KITIEMS IR PASAULIUI, IŠLIKS IR TAPS NEMIRTINGA.

Malachas pajuto, kad pasikeitė Šventyklos menės atmosfera, tarsi visas apmaudas ir kančia, kurią juto Piteris Solomonas, staiga būtų išsiveržusi į paviršių... ir tarsi lazerio spindulys nusitaikiusi į Malachą.

Taip... dabar laikas.

Piteris Solomonas pakilo iš invalido vežimėlio ir stovėjo veidu į altorių, spausdamas rankoje peilį.

— Gelbėk Ketriną, — įkalbinėjo Malachas, viliodamas jį prie altoriaus, prilaikydamas ir galiausiai visu kūnu išsitiesdamas ant baltos specialiai paruoštos drobulės. — Daryk, ką privalai.

Piteris judėjo į priekį, tarsi vaikščiodamas košmariškame sapne.

Malachas atsigulė ant nugaros, pro švieslangį žvelgdamas į žiemišką mėnulį. Didžiausia paslaptis — kaip numirti. Tobulesnės akimirkos neįmanoma rasti. *Papuoštas amžius buvusiu Prarastu Žodžiu, aš esu aukojamas kairiąją savo tėvo ranka.*

Malachas giliai įkvėpė.

Priimkite mane, demonai, nes tai mano kūnas, kuris už jus atiduodamas.

Palinkęs virš Malacho, Piteris Solomonas visas drebėjo. Ašaromis pasruvusiose jo akyse švietė neviltis, neryžtingumas, sielvartas. Paskutinį kartą jis pažvelgė į modemą ir nešiojamąjį kompiuterį, stovinčius kitame kambario gale.

— Pasirink, — šnabždėjo Malachas. — Išlaisvink mane iš mano kūno. Dievas to nori. *Tu* to nori.

Jis ištiesė palei šonus rankas ir iškėlė aukštyn krūtinę, atkišdamas didingą dvigalvį feniksą. *Padėk man nusimesti kūną, kuris gaubia mano sielą.*

Atrodė, kad ašarotos Piterio akys žvelgia kiaurai Malachą, net jo nematydamos.

— Aš nužudžiau tavo motiną! — šnibždėjo Malachas. — Aš nužudžiau Robertą Lengdoną! Aš žudau tavo seserį! Sunaikinsiu tavo broliją! Daryk, ką privalai daryti!

Piterio Solomono veidas virto tikra sielvarto ir apgailestavimo kauke. Jis atmetė galvą ir skausmingai suriko iškeldamas peilį.

Robertas Lengdonas ir agentas Simkinsas uždusę pribėgo Šventyklos menės duris, už kurių kaip tik pasigirdo kraują stingdantis riksmas. Tai buvo Piterio balsas. Lengdonas tuo neabejojo.

Piterio balse buvo girdėti gryniausia kančia.

Aš pavėlavau!

Nepaisydamas Simkinso, Lengdonas sugriebė rankenas ir atplėšė duris. Prieš jį atsivėręs kraupus reginys patvirtino baisiausius jo būgštavimus. Blausiai apšviestos menės viduryje prie didžiojo altoriaus stovėjo plikagalvio žmogaus figūra. Žmogus vilkėjo juodą chalatą ir rankoje spaudė didelį peilį.

Lengdonui nespėjus nė pajudėti, žmogus smeigė peiliu, taikydamas į gulintį ant altoriaus kūną.

*

Malachas užsimerkė.

Kaip gražu. Kaip tobula.

Senoviniai *Akedah* peilio ašmenys, iškilę virš jo, sublizgėjo mėnulio šviesoje. Aukštyn kilo aromatingi dūmų debesys, ruošdami kelią netrukus išsilaisvinsiančiai jo sielai. Peiliui nusileidus, vienintelis jo žudiko klyksmas, kupinas nevilties ir kančios, dar aidėjo šventojoje vietoje.

Aš pateptas žmogaus kraujo auka ir tėvo ašaromis.

Malachas įsitempė laukdamas šlovingo smūgio.

Atėjo jo persimainymo akimirka.

Neįtikėtina, bet skausmo jis nepajuto.

Kūną pripildė kurtinanti, gili vibracija. Menė sudrebėjo, iš viršaus jį apakino skaisti balta šviesa. Suriaumojo dangūs.

Malachas suprato, kad tai įvyko.

Lygiai taip, kaip jis buvo numatęs.

Lengdonas nebeprisiminė, kaip puolė prie altoriaus, virš galvos pasirodžius sraigtasparniui. Neprisiminė nė kaip šoko, išskėtęs rankas... prie žmogaus juodu chalatu... iš paskutiniųjų stengdamasis jį sustabdyti, kol antrą kartą nesmogė peiliu.

Jų kūnai atsitrenkė vienas į kitą, ir Lengdonas pamatė, kaip pro švieslangį užplūsta ryški šviesa, apšviečianti altorių. Ant altoriaus jis tikėjosi pamatyti kruviną Piterio Solomono kūną, tačiau ant nuogos krūtinės, ryškėjančios mėnulio šviesoje, nebuvo matyti kraujo pėdsakų... tik tatuiruočių marginys. Greta gulėjo sulūžęs peilis, kuriuo veikiausiai buvo smogta ne į kūną, o į akmens altorių.

Kai jiedu su žmogumi juodu chalatu pargriuvo ant kietų akmens grindų, Lengdonas pastebėjo sutvarstytą žmogaus dešiniosios rankos strampą ir visiškai apstulbo supratęs, jog ką tik parvertė Piterį Solomoną.

Abu vyrai nuslydo akmens grindimis, jiems virš galvų liepsnojo ryškios sraigtasparnio šviesos. Sraigtasparnis grumėjo visai žemai, jo šliūžės beveik lietė plačią stiklo sieną.

Sraigtasparnio priekyje sukiojosi keisto šautuvo vamzdis, kuris pro stiklą taikėsi žemyn. Raudona lazerinio taikiklio šviesėlė pervėrė švieslangio stiklą ir ėmė šokčioti ant grindų, prie pat Lengdono ir Solomono.

Ne!

Tačiau iš viršaus nepasigirdo šūvių papliūpos... tik ūždamos sukosi sraigtasparnio mentės.

Lengdonas daugiau nieko nejuto, išskyrus keistą energijos antplūdį, perbėgantį viso kūno ląstelėmis. Už jo galvos, ant kėdės kiaulių odos sėdyne, stovintis

nešiojamasis kompiuteris staiga keistai sušnypštė. Lengdonas greitai atsisuko ir pamatė, kaip ekranas aptemo. Deja, jis aiškiai spėjo pastebėti prieš tai buvusį užrašą.

SIUNČIAMAS PRANEŠIMAS: SIUNTIMAS BAIGTAS 100%

Kilk aukštyn! Po velnių! Aukštyn!

UH-60 pilotas kaip įmanydamas pagreitino sparnų sukimąsi, stengdamasis, kad šliūžės niekur nepriliestų didžiulio stiklinio švieslangio. Jis žinojo, kad trijų tūkstančių kilogramų traukimo jėga, kurią skleidžia sukimosi mechanizmas, jau ir taip įtempė stiklą beveik iki sprogimo ribos. Deja, po sraigtasparniu esantis piramidės nuolydis užstojo galimybę pasitraukti šalin ir neleido pakilti.

Aukštyn! Greičiau!

Jis nulenkė žemyn sraigtasparnio priekį, stengdamasis praslysti, bet iš kairės atsitrenkė į patį švieslangio vidurį. Prisilietimas truko tik akimirką, tačiau to pakako.

Didžiulis Šventyklos menės švieslangis sprogo stiklo šukių ir vėjo viesulu... į apačioje esančią menę pasipylė aštriabriaunių šukių griūtis.

Iš dangaus krinta žvaigždės.

Žvelgdamas į nuostabią baltą šviesą, Malachas pamatė, kaip jo link skrieja mirguliuojančių brangakmenių šydas... vis greičiau... tarsi skubėdamas apgaubti jį didybe.

Staiga pervėrė skausmas.

Visur.

Duriantis. Plėšiantis. Dreskiantis. Aštrūs tarsi skustuvo ašmenys peiliai skrodžia raumenis. Krūtinę, kaklą, šlaunis, veidą. Staiga visas kūnas įsitempė, trokšdamas pasitraukti. Jis suriko kraujo pilna burna, skausmo ištrauktas iš transo. Viršuje spindinti balta šviesa persimainė tarsi paveikta burtų, ir virš jo pakibo juodas sraigtasparnis, griausmingai ūžiančiais sparnais pučiantis į Šventyklos menę ledinį vėją, kiaurai šalčiu verdamas Malachą ir išblaškydamas smilkalų gijas į tolimus menės kampus.

Malachas pasuko galvą ir pamatė greta gulintį sulūžusį *Akedah* peilį, atsitrenkusį į granito altorių, dabar nuklotą stiklo šukių sluoksniu. *Net po viso to, ką aš jam padariau... Piteris Solomonas smogė peiliu pro šalį. Jis atsisakė pralieti mano kraują.*

Kupinas didėjančio siaubo, Malachas pakėlė galvą ir nužvelgė visą savo kūną. Šis gyvas artefaktas turėjo būti didžiausia jo auka. Tačiau jis tysojo sudriskęs gabalais. Kūnas buvo pasruvęs krauju... visur iš jo kyšojo didžiulės stiklo šukės.

Nusilpęs Malachas paguldė galvą ant granito altoriaus ir pažvelgė pro stoge atsivėrusią atvirą erdvę. Sraigtasparnio nebebuvo, vietoj jo švietė tylus, atšiaurus mėnulis.

Malachas, plačiai išplėtęs akis, gulėdamas gaudė kvapą... visiškai vienas ant didžiulio altoriaus.

122 skyrius

Didžiausia paslaptis — kaip numirti.

Malachas suprato, kad viskas pakrypo ne taip, kaip turėjo būti. Nebeliko vaiskios šviesos. Nematyti stebuklingo priėmimo. Tik tamsa ir draskantis skausmas. Jis veria net akis. Malachas nieko nematė, tačiau juto, kad aplink kažkas juda. Buvo girdėti balsai... žmonių balsai... keista, vienas iš jų — Roberto Lengdono. *Kaip tai gali būti?*

— Ji sveika, — kartojo Lengdonas. — Ketrinai viskas *gerai*, Piteri. Tavo seseriai *nieko bloga* nenutiko.

Ne, pamanė Malachas. *Ketrina nebegyva. Kitaip negali būti.*

Malachas nieko nebematė, net nesuvokė, ar jo akys atmerktos, tačiau girdėjo, kaip tolsta sraigtasparnis. Šventyklos menėje staiga įsivyravo ramybė. Malachas juto sklandų besikilnojančios žemės ritmą... tarsi įprastus vandenyno potvynius ir atoslūgius būtų sutrikdžiusi besikaupianti audra.

Chao ab ordo.

Aplink šūkavo nepažįstami balsai, atkakliai kamantinėjo Lengdoną apie nešiojamąjį kompiuterį ir vaizdo įrašą. Malachas žinojo, kad jau per vėlu. *Žala padaryta*. Vaizdo įrašas tarsi miško gaisras plinta į visus sukrėsto pasaulio kampelius, griaudamas brolijos ateitį. *Tuos, kurie geriausiai moka skleisti išmintį, būtina sunaikinti.* Žmonijos neišmanymas — štai kas padeda plėstis chaosui. Šviesos trūkumas žemėje maitina tamsą, kuri laukia Malacho.

Aš nuveikiau didžius darbus ir netrukus būsiu pasveikintas kaip karalius.

Malachas pajuto, kad prie jo tyliai priėjo žmogus. Jis žinojo, kas tai. Užuodė šventus aliejus, kuriais buvo ištrynęs nuskustą tėvo kūną.

— Nežinau, ar tu mane girdi, — jam į ausį sušnabždėjo Piteris Solomonas. — Bet noriu tau kai ką pasakyti. — Jis pirštu palietė šventąją vietą ant Malacho viršugalvio. — Tai, ką tu čia įrašei... — jis patylėjo. — Tai ne Prarastas Žodis.

Kaip tai ne, pamanė Malachas. *Tu mane tuo įtikinai, nepalikai jokių abejonių.*

Legenda pasakoja, kad Prarastas Žodis buvo parašytas tokia sena ir įman-

tria kalba, kad žmonija pamiršo, kaip ją skaityti. Piteris jam atskleidė, kad ši paslaptinga kalba iš tikrųjų yra seniausia pasaulio kalba.

Simbolių kalba.

Simbologijoje yra vienas simbolis, kuris laikomas aukščiausiu už visus. Jis seniausias ir visuotiniausias, viename vaizdinyje jungiantis senąsias tradicijas — egiptiečių saulės dievo teikiamą šviesą, alchemijos aukso triumfą, filosofinio akmens išmintį, Rožės kryžininkų rožės tyrumą, sukūrimo akimirką, visybę, astrologinės saulės dominantę ir net visažinę, visa reginčią akį, kybančią virš piramidės nukirsta viršūne.

Apskritimas su tašku centre, vadinamasis circumpunct. *Šaltinio simbolis. Visa ko kilmės ženklas.*

Tai jam prieš kelias minutes pasakė Piteris. Malachas iš pradžių nepatikėjo, bet paskui vėl pažvelgė į lentelę ir suprato, kad piramidės vaizdinys rodo *tiesiai* į atskirai esantį apskritimą su tašku centre. *Masonų piramidė — tai žemėlapis,* pamanė jis, prisiminęs legendą; *jis rodo, kur yra Prarastas Žodis.* Atrodo, tėvas vis dėlto sakė tiesą.

Visos didžios tiesos paprastos.

Prarastas Žodis — tai ne žodis... tai simbolis.

Malachas godžiai įrašė didįjį apskritimo su tašku centre simbolį sau ant viršugalvio. Tai darydamas juto, kaip jį užplūsta galios ir pasitenkinimo jausmas. *Mano šedevras ir mano auka dabar baigti.* Tamsos jėgos jo laukia. Jis gaus atlygį už savo darbus. Tai bus jo šlovės akimirka...

Tačiau paskutinę akimirką viskas baisiai sugriuvo.

Piteris tebestovėjo už jo, kalbėdamas žodžius, kuriuos Malachas vos įstengė suvokti.

— Aš tau melavau, — sakė jis. — Tu man nepalikai kitos išeities. Jei būčiau tau atskleidęs, koks iš tiesų yra Prarastas Žodis, nebūtum manimi patikėjęs, net nebūtum supratęs.

Tai Prarastas Žodis nėra... circumpunct?

— Iš tikrųjų, — kalbėjo Piteris, — Prarastą Žodį žino *visi*... bet tik nedaugelis jį atpažįsta.

Jo žodžiai aidėjo Malacho galvoje.

— Tu likai neužbaigtas, — tarė Piteris, švelniai uždėdamas delną Malachui ant galvos. — Tavo darbas dar nebaigtas. Tačiau kad ir kur nueitum, prašau prisiminti... kad buvai mylimas.

Kažkodėl švelnus tėvo rankos prisilietimas nudegino jį nelyginant stiprus katalizatorius, sukėlęs Malacho kūne cheminę reakciją. Be jokio įspėjimo jis pajuto, kaip fizinį apvalkalą užplūsta kaitri energija, kurioje tarsi tirptų kiekviena kūno ląstelė.

Akimirksniu visos žemiškos kančios išnyko.

Persimainymas. Jis vyksta.

Žvelgiu iš viršaus į save, suniokotą kruviną kūną, gulintį ant pašventinto granito luito. Man už nugaros klūpo tėvas ir prilaiko nebegyvą mano galvą vienintele likusia ranka.

Juntu, kaip manyje kyla įniršis... ir sumaištis.

Dabar ne laikas užjausti... persimainymo laikas, keršto laikas... tačiau mano tėvas atsisako paklusti, atsisako vaidinti jam skirtą vaidmenį, atsisako nukreipti savo kančią ir pyktį kraujo ašmenimis į mano kūną.

Aš čia įkalintas, kybau... pririštas prie žemiškojo savo lukšto.

Tėvas švelniai perbraukia minkštu delnu per mano veidą, užmerkdamas blėstančias akis.

Juntu, kaip pančiai atsipalaiduoja.

Aplink mane atsiranda plastantis šydas, jis temdo ir užstoja šviesą, slepia nuo manęs pasaulį. Staiga laikas pagreitėja, aš krintu į bedugnę, daug tamsesnę už visas, kurias įsivaizdavau. Čia, bergždžioje tuštumoje, išgirstu šnabždesį... juntu besikaupiančią jėgą. Ji stiprėja, auga stulbinamu greičiu, apsupa mane. Pikta žadanti, labai galinga. Tamsi, įsakmi.

Čia aš ne vienas.

Tai mano triumfas, didysis mano pasveikinimas. Tačiau kažkodėl mane pripildo ne džiaugsmas, o beribė baimė.

Viskas visai kitaip, negu aš tikėjausi.

Jėga įnirtingai sukasi aplink, neatsispiriamai stipriai sūkuriuoja, grasina mane perplėšti. Staiga be jokio įspėjimo tamsa sutirštėja tarsi didžiulis priešistorinis žvėris ir sukyla prieš mane.

Aš stoviu prieš visas tamsias sielas, atsidūrusias čia prieš mane.

Klykiu apimtas neįsivaizduojamo siaubo... kol mane praryja tamsa.

123 skyrius

Sėdėdamas Nacionalinėje katedroje dekanas Galovėjus pajuto ore keistą permainą. Nežinia kodėl jam pasirodė, tarsi būtų nuslinkęs tamsus šešėlis... tarsi būtų nuimta sunki našta... kažkur toli, o sykiu čia pat.

Jis vienas sėdėjo prie savo stalo giliai susimąstęs. Nebūtų galėjęs pasakyti, kiek praėjo minučių, kai suskambo jo telefonas. Skambino Vorenas Belamis.

— Piteris gyvas, — tarė jo brolis masonas. — Ką tik sužinojau. Pamaniau, kad ir tu norėsi kuo greičiau sužinoti. Jam nieko blogo neatsitiko.

— Dėkui Dievui, — Galovėjus lengviau atsikvėpė. — Kur jis?

Galovėjus išklausė Belamio papasakotą neįtikimą istoriją apie tai, kas nutiko, jiems palikus Katedros kolegiją.

— Bet jūs visi sveiki?

— Taip, atsigauname, — pasakė Belamis. — Bet yra vienas dalykas... — jis nutilo.

— Taip?

— Masonų piramidė... Man atrodo, Lengdonas ją iššifravo.

Galovėjus negalėjo nenusišypsoti. Kažkodėl žinia jo nenustebino.

— Sakyk man, Lengdonui pavyko atrasti, ar piramidė tesėjo pažadą? Ar ji atskleidė tai, ką turėjo, jei tikėsime legenda?

— Dar nežinau.

Atskleis, pamanė Galovėjus.

— Tau reikia pailsėti.

— Tau irgi.

Ne, man reikia pasimelsti.

124 skyrius

Kai atsidarė lifto durys, Šventyklos menėje skaisčiai plieskė visos šviesos.

Dar ne visai tvirtomis kojomis Ketrina Solomon nubėgo ieškoti brolio. Milžiniškoje menėje buvo šalta, kvepėjo smilkalais. Prieš akis atsivėręs vaizdas privertė ją sustoti.

Didingos menės centre, ant žemo akmeninio altoriaus, gulėjo kruvinas, tatuiruotėmis išmargintas lavonas, daugelyje vietų persmeigtas stiklo šukėmis tarsi ietimis. Aukštai viršum jo lubose žiojėjo dangui atvira skylė.

Dieve mano. Ketrina tuojau pat nusisuko, akimis ieškodama Piterio. Brolį rado sėdintį kitame menės kampe; apžiūrimas gydytojo, jis kalbėjosi su Lengdonu ir Sato.

— Piteri! — bėgdama prie jo sušuko Ketrina. — Piteri!

Brolis pakėlė galvą, jo veide nušvito palengvėjimas. Jis tuojau pat pašoko ant kojų ir patraukė prie jos. Vilkėjo paprastais baltais marškiniais ir tamsiomis kelnėmis, drabužiais, kuriuos kažkas veikiausiai atnešė iš jo kabineto apačioje. Dešinė ranka buvo su įtvaru, todėl brolio ir sesers apsikabinimas buvo negrabus,

tačiau Ketrina to beveik nepastebėjo. Gerai pažįstamas jaukumas apglėbė ją lyg kokonas, kaip būdavo visada, net vaikystėje, apsikabinus vyresniajam broliui globėjui.

Jie stovėjo apsikabinę, tylėdami.

Galiausiai Ketrina sušnibždėjo:

— Ar tau nieko neatsitiko? Tai yra... tikrai nieko tokio? — Ji paleido brolį iš glėbio ir nužvelgė tvarstį bei įtvarą, atsiradusius vietoj dešinės plaštakos. Akys vėl pritvinko ašarų. — Man taip... taip gaila.

Piteris gūžtelėjo pečiais, tarsi nieko ypatingo nebūtų įvykę.

— Mirtingas kūnas. Žmonių kūnai neamžini. Svarbiausia — kad tau viskas gerai baigėsi.

Nerūpestingas Piterio atsakymas sukėlė joje emocijų audrą, primindamas visa tai, dėl ko ji taip jį myli. Ji paglostė jam galvą, jausdama nesutraukomus šeimos ryšius... jų abiejų gyslomis tekantį bendrą kraują.

Tragiška, kad ji žinojo, jog šią naktį šioje menėje yra ir *trečias* Solomonų šeimos narys. Ketrinos žvilgsnį patraukė ant altoriaus gulintis kūnas; ji smarkiai sudrebėjo, stengdamasi iš atminties ištrinti ką tik matytas fotografijas.

Ji nusisuko ir sutiko Roberto Lengdono žvilgsnį. Jame buvo matyti gili, supratimo kupina užuojauta, tarsi Lengdonas būtų aiškiai supratęs, ką ji mąsto. *Piteris viską žino.* Ketriną užplūdo stiprios emocijos — palengvėjimas, gailestis, neviltis. Ji pajuto, kaip brolis ėmė drebėti tarsi vaikas. To ji nebuvo mačiusi visą savo gyvenimą.

— Dabar jau pamiršk, — sušnibždėjo ji. — Viskas gerai. Tiesiog pamiršk.

Piteris drebėjo dar smarkiau.

Ji vėl jį apsikabino ir ėmė glostyti galvą.

— Piteri, tu *visada* buvai stipresnis... *visada* padėjai man, kai reikėdavo. Bet dabar aš noriu *tau* padėti. Viskas gerai. Aš čia, su tavimi.

Ketrina švelniai padėjo brolio galvą sau ant peties... ir didysis Piteris Solomonas kūkčiodamas susmuko ant jos rankų.

Direktorė Sato pasitraukė į šalį ir atsiliepė telefonu.

Skambino Nola Kei. Šį kartą ji turėjo gerų naujienų.

— Vis dar nematyti jokių ženklų, kad medžiaga pateko į viešumą, ponia. — Jos balse buvo girdėti viltis. — Neabejoju, kad jau būtume ką nors užfiksavę. Atrodo, pavyko sustabdyti platinimą.

Jūsų dėka, Nola, pamanė Sato, dirstelėdama į nešiojamąjį kompiuterį, kurio ekrane Lengdonas pamatė žinią apie pranešimo išsiuntimą. *Išsisukome tik per plauką.*

Nolai pasiūlius, namus apieškojęs agentas patikrino šiukšlių dėžes ir rado neseniai nusipirkto mobiliojo modemo pakuotę. Turėdama tikslų modelio numerį, Nola patikrino visus paslaugų teikėjus, interneto prieigas, prisijungimo taškus ir aptiko labiausiai tikėtiną nešiojamojo kompiuterio prieigos mazgą — mažą siųstuvą Šešioliktosios ir Korkorano gatvių sankryžoje, už trijų kvartalų nuo Šventyklos rūmų.

Nola skubiai perdavė informaciją Sato, skrendančiai sraigtasparniu. Artėdamas prie Šventyklos rūmų pilotas labai žemai praskrido virš nurodytos vietos ir pasiuntė į prieigos mazgą elektromagnetinės radiacijos impulsą, sunaikindamas jį likus vos kelioms sekundėms iki pranešimo perdavimo pabaigos.

— Puikiai šiandien padirbėta, — pagyrė Sato. — Dabar eikite pamiegoti. Nusipelnėte.

— Ačiū, ponia. — Nola lyg norėjo dar kažką sakyti.

— Dar kas nors?

Nola ilgokai patylėjo, veikiausiai svarstydama, prabilti ar ne.

— Nieko tokio, palauks iki ryto. Labanakt.

125 skyrius

Tyliame elegantiškame vonios kambaryje, įrengtame pirmame Šventyklos rūmų aukšte, Robertas Lengdonas prileido į plautuvę šilto vandens ir apžiūrėjo save veidrodyje. Net prislopintoje šviesoje jis atrodė taip, kaip jautėsi... visiškai nusibaigęs.

Ant jo peties vėl kabojo kelionkrepšis, tik jau gerokai lengvesnis... jame liko tik asmeniniai daiktai ir sulamdyti paskaitos užrašai. Lengdonas nenorom šyptelėjo. Šio vakaro apsilankymas Kolumbijos apygardoje ir numatyta paskaita pasirodė šiek tiek labiau įtempti, negu buvo tikėtasi.

Ir vis dėlto Lengdonas turėjo kuo džiaugtis.

Piteris gyvas.

Pavyko sustabdyti vaizdo įrašo platinimą.

Rieškučiomis pildamas ant veido šiltą vandenį jis pamažu juto, kad pradeda atsigauti. Viską tebematė lyg pro miglą, bet kūne susikaupęs adrenalinas po truputį sklaidėsi... ir jis nebesijautė toks nesavas. Nusišluostęs rankas, pažiūrėjo į savo laikrodį su Peliuku Mikiu.

Dieve mano, kaip vėlu.

Lengdonas išėjo iš vonios ir patraukė koridoriumi palei lenktą Garbės salės sieną — dailiu, elegantišku koridoriumi, papuoštu žymių masonų portretais...

Čia buvo JAV prezidentų, filantropų, šviesuolių ir kitų įtakingų amerikiečių. Jis stabtelėjo prie aliejiniais dažais tapyto Hario S. Trumeno portreto ir pamėgino įsivaizduoti, kaip jis atlieka ritualus, apeigas ir studijas, kurių reikalaujama iš būsimo masono.

Už to pasaulio, kurį visi matome, yra kitas, paslėptas. Jis egzistuoja mums visiems.

— Išsprukai, — pasigirdo balsas koridoriaus gale.

Lengdonas atsigręžė.

Tai buvo Ketrina. Šią naktį ji išgyveno tikrą pragarą, tačiau dabar atrodė švytinti... tarsi atjaunėjusi.

Lengdonas pavargęs nusišypsojo.

— Kaip jis?

Ketrina priėjo arčiau ir draugiškai jį apkabino.

— Kaip aš tau atsidėkosiu?

Jis nusijuokė.

— Tu juk žinai, kad aš nieko nenuveikiau, tiesa?

Ketrina ilgai laikė jį apglėbusi.

— Piteriui viskas bus gerai... — Ji paleido Lengdoną ir atidžiai pažvelgė jam į akis. — Jis ką tik man pasakė visiškai neįtikimą... *nuostabiausią* naujieną. — Jos balsas suvirpėjo iš nekantrumo. — Būtinai privalau pati patikrinti. Tuoj grįšiu.

— Ką? Kur eini?

— Ilgai netruksiu. O dabar Piteris nori pasikalbėti su tavimi... *vienudu*. Jis laukia bibliotekoje.

— Ar sakė, ko nori?

Ketrina nusijuokė ir papurtė galvą.

— Tu juk žinai, koks Piteris paslaptingas.

— Bet...

— Greit pasimatysim.

Ir ji nuėjo.

Lengdonas sunkiai atsiduso. Šiai nakčiai paslapčių jam jau buvo gana. Žinoma, liko neatsakytų klausimų — pavyzdžiui, masonų piramidė ir Prarastas Žodis, — bet jis juto, kad atsakymai į šiuos klausimus, net jei jie egzistuoja, skirti ne jam. *Jis ne masonas.*

Sukaupęs energijos likučius, Lengdonas pasuko į masonų biblioteką. Atėjęs rado Piterį, vienišą sėdintį prie stalo, ant kurio stūksojo akmens piramidė.

— Robertai? — Piteris nusišypsojo ir pamojo jam. — Norėjau persimesti su tavim keliais žodžiais.

Lengdonas vargais negalais nusišiepė.

— Taip, girdėjau, kad *vieną žodį* buvai praradęs.

126 skyrius

Šventyklos rūmų biblioteka — seniausia vieša skaitykla Kolumbijos apygardoje. Jos elegantiškose lentynose telpa daugiau negu ketvirtis milijono tomų, tarp jų — retas „Ahiman Rezon, Pasirengusio brolio paslapčių" egzempliorius. Be to, bibliotekoje eksponuojami masonų brangakmeniai, ritualiniai objektai ir net retas leidinys, kurį savo rankomis išspausdino Bendžaminas Franklinas.

Tačiau Lengdonui bibliotekoje labiausiai patiko lobis, kurį pastebėdavo tik retas.

Iliuzija.

Prieš daug metų Solomonas jam parodė, kad žvelgiant iš tam tikro taško bibliotekos rašomasis stalas ir auksinė stalinė lempa sukuria labai aiškią optinę iliuziją... tarsi matytum piramidę spindinčia aukso viršūne. Solomonas sakė laikąs šią iliuziją tyliu priminimu to, kad laisvųjų mūrininkų slėpiniai yra visiems kuo puikiausiai matomi, jei tik pažvelgsi į juos iš tinkamos perspektyvos.

Tačiau šį vakarą laisvųjų mūrininkų paslaptys buvo visur, kur pažvelgsi. Lengdonas atsisėdo priešais Didįjį meistrą Piterį Solomoną ir masonų piramidę.

Piteris šypsojosi.

— Tas „žodis", apie kurį užsiminei, Robertai, nėra legenda. Tai *tikrovė*.

Lengdonas ilgokai žiūrėjo į jį iš kitos stalo pusės, kol pagaliau prašneko.

— Bet... aš nesuprantu. Kaip tai gali būti?

— Kuo tau taip sunku patikėti?

Viskuo, norėjo atšauti Lengdonas, ieškodamas seno draugo akyse bent mažiausios sveiko proto apraiškos.

— Tai tu tvirtini, kad pats tiki — Prarastas Žodis yra *realus*... ir turi tikrą *galią?*

— Milžinišką galią, — atsakė Piteris. — Jis turi galią permainyti žmoniją, atskleisdamas jai Senovės Slėpinius.

— *Žodis?* — netikėjo Lengdonas. — Piteri, aš niekaip nepatikėsiu, kad žodis...

— Patikėsi, — ramiai užtikrino Piteris.

Lengdonas tylėdamas spoksojo į jį.

— Tu žinai, — toliau kalbėjo Solomonas, atsistojęs ir vaikščiodamas aplink stalą, — kad jau seniai pranašaujama, kad ateis diena, kai Prarastas Žodis bus atrastas iš naujo... diena, kai jis iškils į dienos šviesą... ir žmonija vėl galės naudotis pamirštomis galiomis.

Lengdonas prisiminė Piterio paskaitą apie Apokalipsę. Daug kas klaidingai aiškina Apokalipsę kaip griausmingą pasaulio pabaigą, tačiau pats žodis iš tikrųjų reiškia „atskleidimą" — senovėje išpranašauta, kad bus atskleista didi išmin-

tis. *Artėjantis nušvitimo amžius.* Ir vis tiek Lengdonas neįstengė įsivaizduoti, kaip tokias didžiules permainas galėtų sukelti... vienas *žodis*.

Piteris mostu parodė akmeninę piramidę, stovinčią ant stalo greta auksinės viršūnės.

— Masonų piramidė, — tarė jis. — Legendinis simbolonas. Šią naktį jis sujungtas... užbaigtas.

Jis pagarbiai pakėlė viršūnę ir uždėjo ją ant piramidės. Sunkus aukso gabalas tyliai klinktelėjo, atsidūręs savo vietoje.

— Šią naktį, mano bičiuli, tu padarei tai, kas niekada iki šiol nebuvo padaryta. Tu sudėjai į viena masonų piramidę, iššifravai visus jos kodus ir galiausiai atskleidei... štai ką.

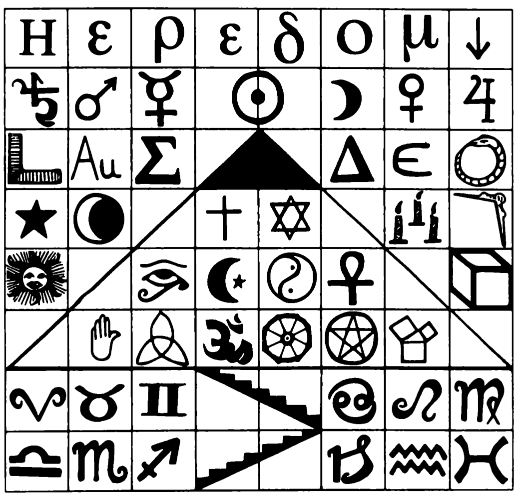
Solomonas išsitraukė popieriaus lapą ir padėjo jį ant stalo. Lengdonas atpažino lentelę su simboliais, kurie buvo pertvarkyti pagal aštuntos eilės Franklino kvadrato skaičius. Jis buvo užmetęs į ją akį Šventyklos menėje.

Piteris tarė:

— Man smalsu sužinoti, ar tu gali perskaityti šį simbolių rinkinį. Juk esi specialistas.

Lengdonas pažvelgė į lentelę.

Heredom, apskritimas su tašku centre, piramidė, laiptai...

Lengdonas atsiduso.

— Na, Piteri, tu veikiausiai ir pats matai, kad tai alegorinė piktograma. Iškart matyti, kad čia operuojama metaforomis ir simboliais, o ne tiesiogine kalba.

Solomonas susijuokė.

— Paklausk simbologą paprasto dalyko... Gerai, bet sakyk, ką matai?

Piteris tikrai nori tai išgirsti? Lengdonas prisitraukė popieriaus lapą arčiau.

— Na, aš jau anksčiau apžiūrėjau šią lentelę, ir jei kalbėsime paprastai, manau, kad tai paveikslas... vaizduojantis dangų ir žemę.

Piteris pakėlė antakius, rodydamas nuostabą.

— Taip?

— Žinoma. Paveikslo viršuje turime žodį *Heredom* — „Šventi namai" — kurį aš aiškinu kaip Dievo namus... arba *dangų*.

— Aišku.

— Po žodžio *Heredom* yra žemyn nukreipta *strėlė*, aiškiai rodanti, kad *likusi* piktogramos dalis priklauso *žemiau* dangaus esančiai sričiai... o tai reiškia... *žemei*. — Lengdono žvilgsnis nukrypo į lentelės apačią. — Dvi apatinės eilės, esančios *po* piramide, ir simbolizuoja žemę — *terra firma*, žemiausią iš visų sferų. Atitinkamai šioje žemiausioje srityje yra dvylika senovinių *astrologinių* ženklų, kurie išreiškia pirmykštes religijas senovės žmonių, pirmą kartą pažvelgusių į dangų ir žvaigždžių bei planetų judėjime pamačiusių Dievo ranką.

Solomonas prisitraukė kėdę ir pažvelgė į lentelę iš arčiau.

— Gerai, kas dar?

— Remdamasi į astrologijos pamatą, — toliau pasakojo Lengdonas, — didžioji piramidė kyla nuo žemės... stiebiasi į dangų... kaip senas prarastos išminties simbolis. Ji pripildyta didžiųjų filosofijų ir religijų simbolių — egiptiečių, pitagorininkų, budistų, hinduistų, islamo, judėjų krikščionių ir taip toliau... jie visi stiebiasi į viršų, jungiasi tarpusavyje, stengdamiesi pereiti permainančius piramidės vartus... ir galiausiai susilieja į vieningą, bendrą humanistinę filosofiją. — Jis trumpam nutilo. — Vieningą visuotinę sąmonę... visam pasauliui bendrą Dievo viziją... kurią simbolizuoja senovinis simbolis, kybantis virš piramidės viršūnės.

— Apskritimas su tašku centre, — tarė Piteris. — Visuotinis Dievo simbolis.

— Teisingai. Istoriškai apskritimas su tašku centre galėjo *bet kam* reikšti *bet ką* — tai ir saulės dievas Ra, ir alchemikų auksas, ir visa reginti akis, ir vienio taškas prieš Didįjį sprogimą, ir...

— Didysis Visatos Architektas.

Lengdonas linktelėjo ir pamanė, kad Piteris turbūt panaudojo tuos pačius argumentus Šventyklos menėje, norėdamas įtikinti, kad apskritimas su tašku centre ir yra Prarastas Žodis.

— O galiausiai? — paklausė Piteris. — Ką reiškia laiptai?

Lengdonas dirstelėjo į laiptus, pavaizduotus po piramide.

— Piteri, neabejoju, kad tu ne blogiau už mane žinai, jog jie simbolizuoja laisvųjų mūrininkų Suktinius laiptus... iš žemės tamsybių vedančius į šviesą... kaip Jokūbo kopėčios, siekiančios dangų... arba slanksteliais suskirstytas žmo-

gaus stuburas, jungiantis žmogaus kūną su jo amžina sąmone. — Jis patylėjo. — O kiti simboliai — tai dangiškų, masoniškų ir mokslinių ženklų rinkinys, palaikantis Senovės Slėpinių idėją.

Solomonas pasiglostė smakrą.

— Elegantiška interpretacija, profesoriau. Žinoma, aš sutinku, kad šią lentelę galima skaityti kaip alegoriją, tačiau... — Jo akyse žybtelėjo paslaptis. — Šis simbolių rinkinys pasakoja ir kitą istoriją. Ir ši istorija atskleidžia kur kas daugiau.

— Nagi?

Solomonas vėl pradėjo vaikščioti aplink stalą.

— Šį vakarą Šventykos menėje, manydamas, kad tuojau mirsiu, aš pažvelgiau į šią lentelę ir kažkokiu būdu *pro* jos metaforas, *pro* alegorijas įžvelgiau pačią šių simbolių šerdį, tai, ką jie mums sako. — Jis nutilo ir staiga atsisuko į Lengdoną. — Ši lentelė *tiksliai* rodo vietą, kurioje yra paslėptas Prarastas Žodis.

— Kaip sakei? — Lengdonas nejaukiai pasimuistė krėsle, staiga išsigandęs, kad po šio vakaro traumų Piteris neteko orientacijos ir sveiko proto.

— Robertai, legendoje *nuo pat pradžių* sakoma, kad masonų piramidė — tai žemėlapis, *labai konkretus* žemėlapis, galintis parodyti vertam žmogui Prarasto Žodžio slėptuvę. — Solomonas pirštu pastukseno į priešais Lengdoną gulinčią simbolių lentelę. — Duodu tau žodį, šie simboliai yra būtent tas, ką sako legenda... tai *žemėlapis*. Konkreti diagrama, tiksliai atskleidžianti, kur rasti laiptus, vedančius prie Prarasto Žodžio.

Lengdonas nesmagiai nusijuokė, stengdamasis elgtis kuo atsargiau.

— Net jei aš tikėčiau masonų piramidės legenda, ši simbolių lentelė niekaip negali būti žemėlapis. Pažvelk į ją. Ji nė iš tolo *neprimena* žemėlapio.

Solomonas nusišypsojo.

— Kartais pakanka tik truputėlį pakeisti regos tašką, kad pažįstamus dalykus pamatytum visai naujai.

Lengdonas dar kartą pažvelgė į lentelę, bet nieko nauja nepamatė.

— Leisk tavęs paklausti, — tarė Piteris. — Kai masonai deda kertinius pastatų akmenis, ar žinai, kodėl jiems parenka vietą pastato šiaurės rytiniame kampe?

— Žinoma — šiaurės rytų kampą pirmąjį nušviečia patekančios saulės spinduliai. Tai simbolizuoja architektūros galią nuo žemės pakilti į šviesą.

— Teisingai, — sutiko Piteris. — Tai gal *ten* ir reikėtų ieškoti pirmųjų šviesos spindulių. — Jis mostelėjo į lentelę. — Šiaurės rytų kampe.

Lengdonas vėl pažvelgė į popierių, nukreipė žvilgsnį į dešinį viršutinį kampą — šiaurės rytus. Ten buvo simbolis ↓.

— Žemyn nukreipta strėlė, — tarė Lengdonas, stengdamasis suvokti Solomono žodžius. — O tai reiškia... po arba *žemiau Heredom*.

— Ne, Robertai, ne *žemiau*, — atsakė Solomonas. — Pagalvok. Ši lentelė — tai ne metaforiškas labirintas. Tai *žemėlapis*. O žemėlapyje *į apačią* nukreipta rodyklė reiškia...

— Pietus, — sutrikęs šūktelėjo Lengdonas.

— Būtent! — atsakė Solomonas, susijaudinęs šypsodamasis. — Pietų kryptis! Žemėlapyje apačia reiškia pietus. Maža to, žemėlapyje žodis *Heredom* bus ne dangaus metafora, o konkretus geografinis vietovės pavadinimas.

— Šventyklos rūmai? Tu nori pasakyti, kad šis žemėlapis rodo vietą... esančią į pietus nuo šio pastato?

— Garbė Dievui! — juokdamasis atsakė Solomonas. — Galiausiai išvydai šviesą.

Lengdonas vėl peržiūrėjo lentelę.

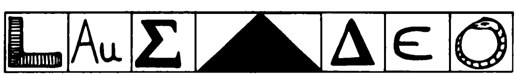
— Bet, Piteri... net jei tu teisus, pietų kryptimi nuo šio pastato yra daugybė objektų, išsidėsčiusių palei trisdešimties tūkstančių kilometrų meridianą.

— Ne, Robertai. Tu pamiršti legendą, kuri teigia, kad Prarastas Žodis yra Kolumbijos apygardoje. Taigi linija gerokai trumpesnė. Be to, legenda dar teigia, jog laiptų anga užrista didžiuliu akmeniu... ir kad akmenyje išgraviruotas pranešimas senovės kalba... tarsi savotiškas *žymeklis*, kad vertieji galėtų jį surasti.

Lengdonui buvo sunku rimtai viso to klausytis, ir nors jis nepakankamai gerai pažino Kolumbijos apygardą, kad galėtų įsivaizduoti, kas yra į pietus nuo jų dabartinės buvimo vietos, vis dėlto beveik neabejojo, jog ten nėra milžiniško išgraviruoto akmens, užristo ant slaptų laiptų.

— Pranešimas, įrašytas akmenyje, — tarė Piteris, — yra čia, tiesiai mums prieš akis. — Jis pastukseno pirštu į trečią priešais Lengdoną gulinčios lentelės eilutę. — Štai tas įrašas, Robertai! Tu išsprendei kryžiažodį!

Lengdonas apstulbęs apžiūrinėjo septynis simbolius.

Išsprendžiau? Lengdonas nė neįsivaizdavo, ką galėtų reikšti šie septyni padriki simboliai, užtat tikrai žinojo, kad jie *nėra* išgraviruoti jokioje šalies sostinės vietoje... o juo labiau milžiniškame akmenyje, kuriuo užristi laiptai.

— Piteri, — tarė jis, — nesuprantu, ką tai paaiškina. Nežinau Kolumbijos apygardoje jokio akmens, kuriame būtų išgraviruotas šis... pranešimas.

Solomonas patapšnojo jam per petį.

— Ne kartą praėjai pro šalį taip ir nepastebėjęs. *Visiems* taip nutiko. Įrašas visiškai viešas, kaip ir patys slėpiniai. Šį vakarą, pamatęs šituos septynis simbolius, akimirksniu supratau, kad legenda nemeluoja. Prarastas Žodis *iš tiesų* pa-

slėptas Kolumbijos apygardoje... jis *tikrai* yra ilgų laiptų apačioje, po milžinišku išgraviruotu akmeniu.

Lengdonas nieko nesuprasdamas tylėjo.

— Robertai, aš manau, kad šią naktį tu nusipelnei teisę sužinoti tiesą.

Lengdonas įsižiūrėjo į Piterį, stengdamasis suvokti, ką jis ką tik pasakė.

— Tai tu man *pasakysi*, kur paslėptas Prarastas Žodis?

— Ne, — šypsodamasis atsakė Solomonas ir atsistojo. — Aš tau *parodysiu*.

Po penkių minučių Lengdonas sėdosi į visureigį „Escalade" greta Piterio Solomono. Simkinsui sėdant už vairo, per automobilių stovėjimo aikštelę priėjo Sato.

— Pone Solomonai? — kreipėsi direktorė, eidama ir degdamasi cigaretę. — Aš ką tik paskambinau, kur prašėte.

— Ir kaip? — pro atvirą langelį paklausė Piteris.

— Daviau nurodymus jus įleisti. Trumpam.

— Ačiū.

Sato smalsiai jį apžiūrinėjo.

— Turiu pripažinti, prašymas buvo labai neįprastas.

Solomonas mįslingai gūžtelėjo pečiais.

Sato nieko nebeklausinėjo, tik priėjo prie lango iš Lengdono pusės ir pabarbeno į jį krumpliais.

Lengdonas nuleido langelį.

— Profesoriau, — prabilo ji visiškai lediniu balsu. — Jūsų pagalba, kurią suteikėte šį vakarą, nors ir ne savo noru, iš esmės leido mums sėkmingai atlikti operaciją... ir už tai aš jums dėkoju. — Ji giliai užsitraukė cigaretę ir išpūtė dūmus į šalį. — Tačiau turiu jums vieną patarimą. Kitą kartą, kai aukštas CŽV pareigūnas jums praneš, kad ištiko nacionalinio saugumo krizė... — Ji blykstelėjo juodomis akimis. — Verčiau palikite visus savo niekus Kembridže.

Lengdonas žiojosi jai atsakyti, bet direktorė Inoujė Sato jau nusisuko ir patraukė per automobilių stovėjimo aikštelę prie laukiančio sraigtasparnio.

Simkinsas neįžvelgiama veido išraiška atsisuko nuo vairo.

— Ponai, jūs pasirengę?

— Tiesą sakant, — ištarė Solomonas, — luktelėkite minutėlę. — Jis išsitraukė iš kišenės mažą sulankstytą tamsaus audinio gabalą ir padavė Lengdonui. — Robertai, prieš mums važiuojant norėčiau, kad tu jį užsidėtum.

Lengdonas susidomėjęs apžiūrėjo audinį. Tai buvo juodas aksomas. Išlankstęs jį, pamatė laikąs rankose masonų gobtuvą — tradicinį galvos apdangalą, kuriuo uždengiamos akys pirmo lygio įšventinamajam. *Kokia čia velniava?*

Piteris tarė:

— Nenorėčiau, kad matytum, kur važiuosim.

Lengdonas atsisuko į Piterį.

— Nori, kad važiuočiau *užrištomis akimis?*

Solomonas nusišiepė.

— Paslaptis mano. Aš diktuoju taisykles.

127 skyrius

Išėjus iš CŽV centrinės būstinės Lenglyje, kiaurai košė šaltas vėjas. Nola Kei drebėdama sekė paskui sistemų saugumo specialistą Riką Perišą mėnesienos užlietu centriniu kiemu.

Kur Rikas mane veda?

Krizę, kuri galėjo kilti dėl masonų vaizdo įrašo, pavyko suvaldyti, dėkui Dievui, bet Nolai vis tiek buvo nesmagu. Redaguota byla CŽV direktoriaus paskyroje jai tebebuvo paslaptis, kuri nedavė ramybės. Rytą apie tai kalbėsis su Sato, todėl Nolai buvo reikalingi visi faktai. Galiausiai ji paskambino Rikui Perišui ir pareikalavo pagalbos.

Eidama Rikui iš paskos į kažkokią nežinomą vietą už būstinės ribų, Nola mėgino išguiti iš atminties niekaip nedingstančias nesuprantamas frazes.

Slaptą vietą po žeme, kur... kažkur Vašingtone, Kolumbijos apygardoje, koordinatės... atrasti senoviniai vartai, vedantys... įspėjimas, piramidė turi pavojingą... iššifruoti išgraviruotą simboloną, kad atskleistų...

— Mudu abu sutariame, — eidamas kalbėjo Perišas, — kad programišius, paleidęs paieškos serverį su šiais reikšminiais žodžiais, tikrai ieškojo informacijos apie masonų piramidę.

Be abejo, pamanė Nola.

— Tačiau pasirodo, kad programišius susidūrė su tokiu masonų slėpinių aspektu, kurio, man regis, visai nesitikėjo.

— Ką nori pasakyti?

— Nola, tu juk žinai, kad CŽV direktorius globoja specialiai valdybos darbuotojams skirtą vidaus diskusijų forumą, kuriame jie gali pasidalyti įvairiausiomis idėjomis?

— Be abejo. — Forumuose valdybos personalas rado saugią vietą aptarti įvairias temas, o direktorius — virtualią galimybę bendrauti su darbuotojais.

— Direktoriaus forumai palaikomi jo privačioje paskyroje, tačiau tam, kad juose galėtų dalyvauti įvairių lygių slaptumo kodus gavę darbuotojai, forumai iškelti už slaptosios direktoriaus užkardos.

— Kur tu eini? — paklausė ji, jiems pasukus už kampo prie valdybos kavinės.

— Trumpai tariant... — Perišas mostelėjo į tamsą. — *Štai ten.*

Nola pakėlė akis. Kitoje aikštės pusėje tiesiai prieš juos mėnesienoje spindėjo didžiulė metalo skulptūra.

Centrinė žvalgybos valdyba turėjo įsigijusi per penkis šimtus originalių meno kūrinių, tačiau ši skulptūra, vadinama „Kryptos“, buvo garsiausia iš visų. *Kryptos* graikiškai reiškia „paslėptas“; skulptūra, kurią sukūrė amerikietis menininkas Džeimsas Senbornas, CŽV tapo beveik legenda.

Tai didelė S raidės pavidalo vario plokštė, stovinti ant briaunos tarsi susiraičiusi metalo siena. Didžiuliame sienos paviršiuje išgraviruoti beveik du tūkstančiai raidžių... užšifruotų nesuprantamu kodu. Tarsi to dar būtų negana, aplink šifrais išmargintą S pavidalo sieną tiksliai apskaičiuotose vietose sustatyti kiti skulptūros elementai — keistai pasvirę granito luitai, kompaso rožė, magnetas ir net Morzės abėcėle parašyta žinutė, kurioje minima „šviesi atmintis“ ir „šešėlių jėgos“. Dauguma gerbėjų mano, kad šie elementai — tai raktai, padedantys iššifruoti pačią skulptūrą.

„Kryptos“ — tai meno kūrinys... bet kartu ir mįslė.

Ir CŽV darbuotojai, ir kiti šifruotojai tarsi pašėlo, stengdamiesi atskleisti joje užšifruotą paslaptį. Galiausiai prieš kelerius metus pavyko įveikti dalį kodo, ir tai tapo šalies masto naujiena. Nors didžioji dauguma „Kryptos“ užkoduotos medžiagos iki šių dienų išlieka mįslė, iššifruoti skyriai pasirodė tokie keisti, kad skulptūra įgijo tik dar daugiau paslaptingumo. Juose rasta užuominų į slaptas vietas po žeme, vartus, vedančius prie senovinių antkapių, platumas ir ilgumas...

Nola iki šiol prisiminė ištraukas iš iššifruotų skyrių: *Informacija buvo surinkta ir perkelta į slaptą vietą po žeme... ji buvo visiškai nematoma... kaip tai gali būti... jie panaudojo Žemės magnetinį lauką...*

Nola niekad per daug nesidomėjo skulptūra ir nesijaudino, bus ji ar nebus iki galo iššifruota. Tačiau dabar jai reikia atsakymo.

— Kodėl tu man rodai „Kryptos“?

Perišas nusišypsojo sąmokslininko šypsena ir dramatišku gestu išsitraukė iš kišenės sulankstytą popieriaus lapą.

— *Voilà,* paslaptingasis redaguotas dokumentas, dėl kurio tu taip jaudinaisi. Gavau tau visą tekstą.

Nola pašoko.

— Šnipinėjai slaptoje direktoriaus paskyroje?

— Ne. Apie tai aš ir pradėjau tau pasakoti. Pažiūrėk. — Jis padavė jai bylą.

Nola čiupo popieriaus lapą ir skubiai išlankstė. Pamačiusi jo viršuje standartinę valdybos antraštę, nustebusi pakreipė galvą.

Dokumentas *anaiptol* nebuvo slaptas. Nė iš tolo.

DARBUOTOJŲ DISKUSIJŲ FORUMAS: „KRYPTOS"
KONCENTRUOTA SAUGOJIMUI: GIJA NR. 2456282.5

Nola pamatė prieš save seriją forumo dalyvių žinučių, kurios buvo sudėtos į vieną puslapį, kad būtų patogiau saugoti duomenis.

— Tavo dokumentas, — paaiškino Rikas, — tai keleto pamišėlių kompiuterininkų paistalai apie „Kryptos".

Nola peržiūrinėjo dokumentą, kol rado sakinį su jau pažįstamais reikšminiais žodžiais.

> Džimai, skulptūroje parašyta, kad ji buvo perkelta
> į <u>slaptą vietą PO ŽEME, kur</u> *paslėpta informacija.*

— Tekstas paimtas iš direktoriaus palaikomo internetinio forumo, skirto „Kryptos", — paaiškino Rikas. — Forumas egzistuoja jau kelerius metus. Jame *tūkstančiai* įrašų. Nė kiek nesistebiu, kad atsirado ir toks, kuriame yra *visi* reikšminiai žodžiai.

Nola skaitė toliau, kol rado antrą žinutę su reikšminiais žodžiais.

> Nors Markas sakė, kad kode minimos plat/ilgumos rodo,
> jog tai yra <u>kažkur VAŠINGTONE, KOLUMBIJOS APYGARDOJE, koordinatės</u>, kurias jis nurodo, vienu laipsniu klysta — „Kryptos" iš esmės nurodo savo pačios buvimo vietą.

Perišas priėjo prie skulptūros ir delnu perbraukė mįslingą raidžių jūrą.

— Dar labai didelę šio kodo dalį reikia iššifruoti, ir pakanka žmonių, manančių, kad pranešimas iš tiesų bus susijęs su senovinėmis masonų paslaptimis.

Dabar ir Nola prisiminė girdėjusi kuždesių apie „Kryptos" ryšį su masonais, bet ji buvo linkusi nekreipti dėmesio į pakvaišusius marginalus. Tačiau apžvelgusi atskirus skulptūros elementus, išdėstytus aikštėje, ji staiga suvokė, kad tai kelių dalių kodas — simbolonas, lygiai toks pat, kaip masonų piramidė.

Keista.

Vieną akimirką Nolai net pasirodė, kad „Kryptos" — tai šiuolaikiška masonų piramidė: kodas sudarytas iš daugelio dalių, visos pagamintos iš skirtingų medžiagų, kiekvienai skirtas savas vaidmuo.

— Kaip manai, ar gali būti, kad „Kryptos" ir masonų piramidė saugo tą pačią paslaptį?

— Kas žino? — Perišas apmetė „Kryptos" apmaudžiu žvilgsniu. — Abejoju,

ar mes kada nors iššifruosime viską, kas čia parašyta, jei niekas neįtikins direktoriaus atrakinti seifą ir leisti užmesti akį į šifro kodą.

Nola linktelėjo. Dabar ji viską prisiminė. Kai pastatė „Kryptos", drauge su skulptūra buvo atgabentas užklijuotas vokas su iššifruotais visais skulptūros kodais. Voką patikėjo tuometiniam CŽV direktoriui Viljamui Vebsteriui, kuris jį užrakino savo kabineto seife. Sakoma, jog dokumentas ten tebėra ir dabar, ir metams bėgant besikeičiantys direktoriai perduoda jį vienas kitam iš rankų į rankas.

Keista, tačiau pradėjusi galvoti apie Viljamą Vebsterį Nola atsiminė dar vieną iššifruoto „Kryptos" teksto ištrauką:

TAI UŽKASTA KAŽKUR TEN.
KAS ŽINO TIKSLIĄ VIETĄ? TIK V.V.

Nors niekas nebūtų galėjęs tiksliai pasakyti, *kas būtent* užkasta, dauguma žmonių tikėjo, kad raidės V. V. reiškia Viljamą Vebsterį. Kartą Nola buvo girdėjusi kalbant, jog iš tikrųjų čia minimas kitas žmogus, vardu Viljamas Vistonas, Karališkosios draugijos teologas, bet daugiau ji apie tokius dalykus negalvojo.

Rikas vėl prakalbo.

— Tenka pripažinti, meno nelabai suprantu, bet šitas Senbornas man atrodo tikras genijus. Ką tik žiūrėjau internete jo projektą „Kirilicos projektorius". Milžiniškos švytinčios rusiškos abėcėlės raidės iš KGB dokumento apie proto kontrolę. Net nesmagu.

Nola nebesiklausė. Ji toliau skaitė popierių, kuriame, dar vienoje žinutėje, rado kitus reikšminius žodžius.

> Na taip, visas tas skyrius yra pažodinė citata iš kažkokio garsaus archeologo dienoraščio, kur jis pasakoja, kaip po ilgų kasinėjimų buvo atrasti SENOVINIAI VARTAI, vedantys į Tutanchamono kapą.

Nola žinojo, kad archeologas, cituojamas „Kryptos" kode, iš tikrųjų buvo žymus egiptologas Hovardas Karteris. Kitoje žinutėje jau minimas ir jo vardas.

> Aš ką tik internete peržiūrėjau kitus Karterio užrašus, ir jis, atrodo, dar rado molio plytelę, kurioje buvo įspėjimas, kad PIRAMIDĖ turi pavojingų savybių ir gali atnešti nelaimes tam, kas išdrįs sutrikdyti faraono ramybę. Prakeiksmas! Gal ir mums reikėtų susirūpinti?

Nola susiraukė.

— Rikai, dėl Dievo meilės, ta idiotiška nuoroda į piramidę visiška nesąmonė. Tutanchamonas palaidotas ne *piramidėje.* Jo kapas yra Karalių slėnyje. Gal tie šifruotojai nežiūri „Discovery" kanalo laidų?

Perišas gūžtelėjo pečiais.

— Technikai.

Nola pamatė paskutinę reikšminę frazę.

> Vaikinai, jūs žinot, kad aš nelabai vertinu sąmokslo teorijas, bet Džimas su Deivu galėtų jau ir išširfruoti IŠGRAVIRUOTĄ SIMBOLONĄ, kad atskleistų jo paslaptį dar iki pasaulio pabaigos, kuri ateis 2012 metais... Čiao.

— Žodžiu, — tarė Perišas, — pamaniau, kad tau bus ne pro šalį sužinoti apie „Kryptos" mėgėjų forumą, kol neapkaltinai CŽV direktoriaus, kad jis saugo slaptą informaciją apie senovinę masonų legendą. Kažkodėl abejoju, kad toks įtakingas žmogus kaip CŽV direktorius turėtų laiko panašiems darbams.

Nola prisiminė masonų ritualo vaizdo įrašą ir įtakingus žmones, dalyvaujančius senovinėse apeigose. *Jei Rikas bent nutuoktų...*

Ji suprato: kad ir koks pasirodytų galutinai iššifruotas „Kryptos" pranešimas, jame tikrai bus mistikos atspalvis. Nola pažvelgė į švytintį meno kūrinį — trijų matmenų kodą, tyliai stovintį vienos iš pagrindinių šalies žvalgybos tarnybų kiemo viduryje, — ir pamanė: kažin ar jis kada nors atskleis visas savo paslaptis.

Jiedu su Riku pasuko atgal, bet Nola negalėjo susilaikyti nesišypsojusi.

Tai užkasta kažin kur ten.

128 skyrius

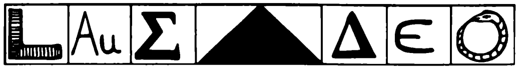
Tai beprotybė.

Užrištomis akimis Robertas Lengdonas nematė, kaip „Escalade" lekia tuščiomis gatvėmis pietų kryptimi. Greta tylomis sėdėjo Piteris Solomonas.

Kur jis mane veža?

Lengdono smalsumas maišėsi su negera nuojauta, vaizduotė pašėlusiai veikė, stengdamasi sudėti krūvon atskirus gabaliukus. Piteris neatsisakė savo tvirtinimo. *Prarastas Žodis? Paslėptas po laiptais, užristais didžiuliu išgraviruotu akmeniu?* Tai atrodė visiškai neįmanoma.

Ženklai, neva išgraviruoti akmenyje, buvo giliai įstrigę Lengdonui į atmintį... tačiau jam atrodė, kad šie septyni simboliai, paimti drauge, neturi visiškai jokios prasmės.

Mūrininkų kampainis: sąžiningumo ir ištikimybės simbolis.
Raidės Au: mokslinė aukso santrumpa elementų lentelėje.
Sigma: graikų abėcėlės raidė S, matematinis sumos simbolis.
Piramidė: egiptietiškas dangaus siekiančio žmogaus simbolis.
Delta: graikų abėcėlės raidė D, matematinis permainos simbolis.
Gyvsidabris: jo seniausias alcheminis simbolis.
Ouroboros, arba gyvatė, ryjanti savo uodegą: visumos, vienio su visuma simbolis.

Solomonas atkakliai tvirtino, kad šie septyni simboliai ir yra „pranešimas“. Bet jei tai tiesa, Lengdonas nė neįsivaizduoja, kaip šį pranešimą perskaityti.

Visureigis staiga stabtelėjo ir pasuko dešinėn, ant kitokio paviršiaus, gal įvažos kelio arba tako. Lengdonas susikaupė, įdėmiai klausydamasis, gal iš klausos pavyks nustatyti, kur atsidūrė. Jie važiavo apie dešimt minučių, ir nors Lengdonas mintyse stengėsi sekti maršrutą, vis tiek greitai pasimetė. Jei kas jo paklaustų, būtų galėjęs atsakyti, kad veikiausiai grįžo atgal prie Šventyklos rūmų.

Visureigis sustojo, Lengdonas išgirdo, kaip nusileido langas.

— Agentas Simkinsas, CŽV, — prisistatė vairuotojas. — Kiek žinau, jūs mūsų laukiate.

— Taip, pone, — atsakė griežtas kariškio balsas. — Direktorė Sato paskambino. Minutėlę, tuoj patrauksiu saugumo užkardą.

Lengdonas klausėsi, vis labiau trikdamas: jis suprato, kad jie atvažiavo į karinę bazę. Automobiliui vėl pradėjus važiuoti netikėtai lygiu grindiniu, jis aklai pasuko galvą į Solomoną.

— Kur mes, Piteri? — paklausė jis.

— Nemėgink nusiimti gobtuvo. — Piterio balsas buvo įsakmus.

Automobilis dar truputį pavažiavo ir vėl sustojo. Simkinsas išjungė variklį. Vėl pasigirdo balsai. Kariškių. Simkinso paprašė tapatybę įrodančio dokumento. Agentas išlipo ir prislopintu balsu kažką jiems pasakė.

Staiga iš Lengdono pusės atsidarė durelės ir stiprios rankos padėjo jam išlipti iš automobilio. Oras buvo šaltas. Ir vėjuotas.

Greta stovėjo Solomonas.

— Robertai, leisk agentui Simkinsui įvesti tave vidun.

Lengdonas išgirdo spynoje sukantis metalinį raktą... paskui atsiveriančių sunkių metalinių durų cypimą. Atrodė, kad tai kažkokia sena lėktuvo ar sandėlio pertvara. *Kur, po velnių, jie mane veda?!*

Simkinso rankos nukreipė Lengdoną metalinių durų link. Jiedu abu peržengė slenkstį.

— Dabar tiesiai, profesoriau.

Staiga pasidarė tylu. Mirtinai tylu. Kaip dykumoje. Oras viduje atsidavė sterilumu, tarsi būtų kondicionuotas.

Simkinsas ir Solomonas sustojo Lengdonui iš abiejų pusių ir vedė jį, aklą, aidinčiu koridoriumi. Mokasinų padais Lengdonas juto, kad grindys akmeninės.

Jiems už nugarų garsiai trinktelėjo metalinės durys, Lengdonas krūptelėjo. Raktas pasisuko spynoje. Lengdonas juto, kaip po gobtuvu jį pila prakaitas. Labiausiai norėjo jį nusitraukti.

Jie sustojo.

Simkinsas paleido Lengdono parankę, priešakyje pasigirdo elektroninių pypsėjimų serija, paskui netikėtas grumėjimas: Lengdonas įsivaizdavo, jog tai automatiškai atsidaro apsaugos durys.

— Pone Solomonai, toliau eikite tik judu su ponu Lengdonu. Aš palauksiu čia, — tarė Simkinsas. — Imkite mano žibintuvėlį.

— Ačiū, — atsiliepė Solomonas. — Ilgai neužtruksime.

Žibintuvėlį?! Lengdono širdis ėmė pašėlusiai daužytis.

Piteris suėmė Lengdono ranką ir truktelėjo priekin.

— Eime su manimi, Robertai.

Jie lėtai žengė per slenkstį, ir apsaugos durys grumėdamos užsidarė jiems už nugarų.

Piteris staiga sustojo.

— Kas nors negerai?

Lengdonas pajuto, kad jam darosi silpna ir sunku išlaikyti pusiausvyrą.

— Manau, man tiesiog reikėtų nusiimti gobtuvą.

— Dar ne, jau beveik atėjome.

— *Kur* atėjome? — Lengdonas pajuto kylantį blogumą.

— Juk sakiau — vedu tave prie laiptų, kurie leidžiasi prie paslėpto Prarasto Žodžio.

— Piteri, tai nejuokinga!

— Ir *neturi* būti juokinga. Noriu, kad tavo mąstymas pasidarytų atviresnis, Robertai. Noriu tau priminti, kad šiame pasaulyje esama slėpinių, kurių net tavo akys dar nėra regėjusios. O dabar, prieš žengdamas drauge su tavimi dar vieną žingsnį, noriu, kad kai ką padarytum. Noriu, kad *patikėtum*... bent akimirką...

patikėtum legenda. Patikėtum, kad tuojau žvelgsi žemyn į suktinių laiptų apačią, laiptų, kurie leidžiasi kone šimtą metrų prie vieno iš didžiausių žmonijos prarastų lobių.

Lengdonui apsvaigo galva. Kad ir kaip norėjo patikėti brangiu savo draugu, jam tai nesisekė.

— Ar dar toli?

Aksominis jo gobtuvas buvo kiaurai permirkęs prakaitu.

— Ne. Tiesą sakant, vos keli žingsniai. Liko dar vienos durys. Tuoj jas atidarysiu.

Solomonas trumpam paleido draugo ranką, ir Lengdonas susvyravo, pajutęs svaigulį. Ištiesė ranką ieškodamas atramos, ir Piteris tuojau pat atsidūrė šalia. Priešais juos sugrumėjo atsidarydamos sunkios metalinės durys. Piteris paėmė Lengdoną už parankės, ir jiedu vėl patraukė pirmyn.

— Čia.

Jie peržengė dar vieną slenkstį, durys paskui juos užsidarė.

Tyla. Šaltis.

Lengdonas iškart pajuto, kad ši vieta, kad ir kur ji būtų, yra visai atskirta nuo pasaulio, esančio kitapus apsaugos durų. Oras buvo sudusęs ir vėsus, kaip kape. Garsai duslūs, erdvė ankšta. Jis pajuto užplūstant nevaldomą klaustrofobijos priepuolį.

— Dar keli žingsniai. — Solomonas padėjo jam apeiti kampą ir pastatė tiksliai numatytoje vietoje. Galiausiai tarė: — Nusiimk gobtuvą.

Lengdonas čiupo aksominį gobtuvą ir nusiplėšė jį nuo galvos. Apsidairė, norėdamas pamatyti, kur atsidūrė, tačiau pajuto, kad tebėra aklas. Pasitrynė akis. Niekas nepasikeitė.

— Piteri, čia visiškai tamsu!

— Taip, žinau. Ištiesk ranką prieš save. Rasi turėklus. Įsikibk į juos.

Lengdonas pagrabaliojo tamsoje ir rado geležinius turėklus.

— Dabar žiūrėk.

Jis girdėjo, kaip Piteris kažką krapšto, ir staiga tamsą perskrodė akinamas šviesos spindulys. Jis buvo nukreiptas į grindis, ir Lengdonui dar nespėjus apsižvalgyti Solomonas nukreipė žibintuvėlio šviesą išorėn, už turėklų, tiesiai žemyn.

Staiga Lengdonas pasijuto žiūrįs į bedugnę šachtą... begalinius suktinius laiptus, grimztančius į pačias žemės gelmes. *Dieve mano!* Jam pakirto kojas, tad nenorėdamas pargriūti įsikibo į turėklus. Laiptai buvo tradiciniai, suktiniai, su keturkampėmis aikštelėmis; aikštelių, besileidžiančių į gelmę, buvo matyti gal trisdešimt, o toliau žibintuvėlio šviesa nebesiekė. *Aš net nematau laiptų apačios!*

— Piteri... — sumikčiojo jis. — Kokia čia vieta?

— Tuoj nuvesiu tave į laiptų apačią, bet prieš tai dar turi kai ką pamatyti.

Sutrikęs ir neįstengdamas priešintis Lengdonas leidosi Piterio nuvedamas tolyn nuo laiptų per keistą mažą kambarėlį. Piteris laikė žibintuvėlį nukreipęs į apačią, į nutryptas akmenines grindis po jų kojomis, tad Lengdonui nepavyko suvokti, kokia erdvė yra aplink... tik buvo justi, kad čia ankšta.

Mažytis akmeninis kambarėlis.

Jie greitai pasiekė priešingą kambario sieną, kurioje buvo įtaisytas stiklo keturkampis. Lengdonas pamanė, kad tai langelis į gretimą patalpą, tačiau iš ten, kur stovėjo, galėjo įžiūrėti už jo tik tamsą.

— Prieik, — paragino Piteris. — Pažiūrėk.

— Kas ten? — Lengdonas staiga prisiminė Apmąstymų kambarį Kapitolijaus rūsyje ir savo tikėjimą, kad jame galėtų būti vartai į milžinišką požemio erdvę.

— Tik pažiūrėk, Robertai. — Solomonas stumtelėjo jį priekin. — Ir susikaupk, nes tai, ką pamatysi, tave tikrai sukrės.

Visiškai nenumanydamas, ko tikėtis, Lengdonas patraukė prie langelio. Jam artėjant Piteris išjungė žibintuvėlį, ir kambarėlis paskendo visiškoje tamsoje.

Kol akys apsipras su tamsa, Lengdonas pagrabaliojo prieš save, rankomis apčiuopė sieną, rado stiklą, prikišo veidą arčiau perregimų vartų.

Vis tiek už jo buvo tik tamsa.

Jis pasilenkė... prispaudė veidą prie stiklo.

Ir pamatė.

Sukrėtimo banga, užliejusi Lengdono kūną, pasiekė jo vidų ir apvertė aukštyn kojom vidinį kompasą. Protui mėginant susitaikyti su visiškai netikėtai priešais atsivėrusiu vaizdu, jis vos neparvirto aukštielninkas. Net sapne Robertas Lengdonas nebūtų atspėjęs, kas yra kitapus šio stiklo.

Prieš jį atsivėrė pasakiškas vaizdas.

Tamsoje tarsi švytintis brangakmenis švietė ryški balta šviesa.

Dabar Lengdonas viską suprato — kodėl privažiavimo kelias buvo atitvertas užkarda... kodėl prie pagrindinio įėjimo stovi sargybiniai... kodėl išorės durys metalinės... kam reikalingos grumančios automatinės durys... kodėl jam taip slegia skrandį... kodėl svaigsta galva... ir kas yra šitas mažytis akmeninis kambarėlis.

— Robertai, — jam už nugaros sušnibždėjo Piteris, — kartais pakanka pakeisti žiūros tašką, kad išvystum šviesą.

Netekęs žado Lengdonas žvelgė pro langą. Jo žvilgsnis keliavo nakties tamsoje, kirto beveik du kilometrus tuščios erdvės, krypo žemiau... žemiau... tamsoje... kol galiausiai sustojo ties ryškiai apšviesto, skaisčiai balto JAV Kapitolijaus pastato kupolo viršūne.

Lengdonas niekada nebuvo matęs Kapitolijaus iš tokios perspektyvos — nuo šimto šešiasdešimt devynių metrų aukščio didžiojo Amerikos egiptietiško obelisko viršūnės. Šiąnakt jis pirmą kartą gyvenime pakilo liftu į mažytį apžvalgos kambarėlį... pačiame Vašingtono paminklo viršuje.

129 skyrius

Robertas Lengdonas pakerėtas stovėjo prie stiklinio lango, gerte gerdamas apačioje atsivėrusio vaizdo galią. Pats to nesupratęs, pakilęs beveik šimtą septyniasdešimt metrų aukštyn, jis dabar gėrėjosi viena iš gražiausių panoramų, kokias tik buvo kada nors gyvenime matęs.

Švytintis JAV Kapitolijaus kupolas tarsi kalnas kilo rytiniame Tautos alėjos gale. Iš abiejų pastato pusių jo link tiesėsi dvi lygiagrečios šviesos linijos... apšviesti Smitsono muziejų fasadai... meno, istorijos, mokslo ir kultūros švyturiai.

Lengdonas baisiai apstulbo susivokęs, kad beveik viskas, ką Piteris skelbė esant tiesa... iš tiesų yra tiesa. *Tikrai yra suktiniai laiptai... per šimtą metrų besileidžiantys apačion nuo didžiulio akmens.* Milžiniška obelisko viršūnė buvo Lengdonui tiesiai virš galvos, ir jis staiga prisiminė pamirštą smulkmeną, kuri dabar pasirodė keistai svarbi: Vašingtono paminklo viršūnės akmuo sveria pusantro tūkstančio kilogramų, o tai yra lygiai trisdešimt trys šimtai svarų.

Ir vėl — skaičius 33.

Tačiau dar labiau stulbino žinojimas, kad aukščiausias šios viršūnės taškas, obelisko zenitas, yra vainikuotas mažyčiu spindinčiu aliuminio smaigaliu — metalo, anais laikais tokio pat brangaus kaip auksas. Spindinti Vašingtono paminklo smailė yra tik kokių trisdešimties centimetrų aukščio, tokio pat dydžio kaip masonų piramidė. Neįtikima, tačiau šioje mažoje metalinėje piramidėje įrašyti garsūs žodžiai — *Laus Deo*: staiga Lengdonas viską suprato. *Tai ir yra tikroji žinia, įrašyta ant akmens piramidės pagrindo.*

Septyni simboliai — tai transliteracija.

Pats paprasčiausias šifras.

Visi simboliai — raidės.

Akmentašių kampainis — *L*
Aukso elemento pavadinimas — *AU*
Graikiška raidė sigma — *S*
Graikiška raidė delta — *D*
Alcheminis gyvsidabrio ženklas — *E*
Ouroboros — *O*

— *Laus Deo,* — sušnibždėjo Lengdonas. Gerai žinomas lotyniškas posakis, kuris reiškia „Garbė Dievui", yra įrašytas ant Vašingtono paminklo viršūnės rašytinėmis vos poros centimetrų aukščio raidėmis. *Visų akivaizdoje... tačiau niekam nematomas.*

Laus Deo.

— Garbė Dievui, — ištarė Piteris jam už nugaros, įjungdamas neryškią kambarėlio šviesą. — Galutinis masonų piramidės kodas.

Lengdonas atsigręžė. Bičiulis plačiai šypsojosi, ir Lengdonas prisiminė, kad Piteris jau anksčiau, dar masonų bibliotekoje, ištarė žodžius „garbė Dievui". *Ir vis tiek aš nesusipratau.*

Lengdonas pašiurpo suvokęs, kaip tinkamai legendinė masonų piramidė jį atvedė čia... į didingiausią Amerikos obeliską, senosios mistinės išminties simbolį, kylantį į dangų pačioje šalies širdyje.

Apimtas nuostabos Lengdonas ėmė eiti palei mažyčio kambarėlio sienas prieš laikrodžio rodyklę ir netrukus priėjo kitą apžvalgos langelį.

Šiaurė.

Per šiaurės pusės langelį Lengdonas pažvelgė į tiesiai priešais stovintį pažįstamą Baltųjų rūmų siluetą. Pakėlė akis į horizontą, kur tiesia linija šiaurės pusėn smigo Šešioliktoji gatvė — iki pat Šventyklos rūmų.

Aš esu į pietus nuo Heredomo.

Jis paėjėjo pasieniu toliau, iki kito langelio. Žvelgiant į vakarus Lengdono akys aprėpė ilgą, šviesas atspindintį tvenkinio keturkampį prie Linkolno memorialo, kurio klasikinę graikišką architektūrinę formą įkvėpė Atėnų Partenonas, Atėnės — didvyriškų žygių deivės — šventykla.

Annuit coeptis, pamanė Lengdonas. *Dievas laimina mūsų užmojus.*

Priėjęs prie paskutinio langelio Lengdonas pažvelgė į pietus pro tamsius Rūkų žemumos vandenis, kuriuose naktį ryškiai atsispindėjo Džefersono memorialas. Lengdonas žinojo, kad nuožulnus jo kupolas suprojektuotas mėgdžiojant Panteoną, pirmuosius didžiųjų Romos mitologijos dievų namus.

Apsižvalgęs į visas keturias puses Lengdonas prisiminė matytas nuotraukas, kuriose Tautos alėja nufotografuota iš paukščio skrydžio, keturias rankas

ištiesusi nuo viduryje stovinčio Vašingtono paminklo į visas keturias kompaso rodomas šalis. *Aš stoviu Amerikos kryžkelėje.*

Lengdonas grįžo atgal, ten, kur stovėjo Piteris. Jo mokytojas švytėjo.

— Na štai, Robertai, tai jis. Prarastas Žodis. *Štai* kur jis paslėptas. Masonų piramidė mus atvedė *čia*.

Lengdonas krūptelėjo. Jis buvo beveik pamiršęs apie Prarastą Žodį.

— Robertai, aš nepažįstu patikimesnio žmogaus už tave. O po tokios nakties kaip ši, manyčiau, tu turi teisę sužinoti, dėl ko visa tai kilo. Kaip žada legenda, Prarastas Žodis iš tiesų paslėptas suktinių laiptų apačioje. — Jis mostelėjo į ilgus laiptus, vedančius į paminklą.

Lengdonas, galiausiai truputį atsipeikėjęs, dabar ir vėl sutriko.

Piteris greitai įkišo į kišenę ranką ir ištraukė mažą daiktelį.

— Atsimeni?

Lengdonas paėmė kubo pavidalo dėžutę, kurią jam seniai buvo patikėjęs Piteris.

— Taip... tik aš, atrodo, nelabai sėkmingai ją saugojau.

Solomonas susijuokė.

— Gal atėjo laikas jai išvysti dienos šviesą.

Lengdonas žiūrėjo į akmens kubą, svarstydamas, kam Piteris jį jam padavė.

— Ką jis tau primena? — paklausė Piteris.

Lengdonas pažvelgė į įrašą 1514 AD ir prisiminė pirmą įspūdį, kilusį, kai Ketrina išvyniojo ryšulėlį.

— Kertinį akmenį.

— Visiškai teisingai, — atsakė Piteris. — Gal tu kai ko ir nežinai apie kertinius akmenis. Pirma — kad pati kertinio akmens dėjimo *sąvoka* yra kilusi iš Senojo Testamento.

Lengdonas linktelėjo.

— Iš Psalmyno.

— Teisingai. Tikras kertinis akmuo būtinai turi būti *užkastas* žemėje — jis simbolizuoja pirmą pastato žingsnį nuo žemės į dangiškąją šviesą.

Lengdonas pro langą dirstelėjo į Kapitolijų ir prisiminė, kad jo kertinis akmuo pasirodė esąs taip giliai po pamatais, kad dar iki šiol kasinėjant nepavyko jo rasti.

— Ir galiausiai, — pasakė Solomonas, — kertiniai akmenys, kaip ir ši akmeninė dėžutė, kurią laikai rankoje, dažnai pasirodo esą tarsi saugyklos... jose yra ertmės, kuriose slepiami lobiai... arba, jei nori, talismanai — vilčių, susijusių su statomu pastatu, simboliai.

Šią tradiciją Lengdonas irgi gerai žinojo. Dar dabar masonai deda į pastatus

kertinius akmenis, kuriuose slepia prasmingus objektus — kapsules su nurodyta data, fotografijas, deklaracijas, net svarbių asmenų pelenus.

— Tau turėtų būti aišku, — tarė Solomonas dirsteldamas laiptų pusėn, — kodėl aš tai sakau.

— Tu manai, kad Prarastas Žodis yra užkastas, paslėptas Vašingtono paminklo *kertiniame akmenyje?*

— Aš *nemanau*, Robertai. Aš *žinau*. Prarastas Žodis 1848 m. liepos 4 dieną buvo paslėptas šio paminklo kertiniame akmenyje, padėtame su visomis masonų apeigomis.

Lengdonas įsmeigė į jį akis.

— Mūsų protėviai masonai užkasė *žodį?*

Piteris linktelėjo.

— Iš tiesų. Jie puikiai suprato tikrąją galią to, ką slepia.

Visą naktį Lengdonas mėgino aprėpti protu beribes, išskystančias sąvokas... Senovės Slėpinius, Prarastą Žodį, amžių išmintį. Lengdonas norėjo rasti ką nors apčiuopiama, ir nepaisant Piterio tvirtinimo, kad viso to raktas užkastas su kertiniu akmeniu šimtu septyniasdešimčia metrų žemiau, su tuo buvo sunku susitaikyti. *Žmonės visą gyvenimą tyrinėja slėpinius ir vis tiek neįstengia pasiekti galių, kurios neva juose slypi.* Lengdonas prisiminė Diurerio „Melancholiją 1“ — viskuo nusivylusį adeptą, apsuptą įrankių, kuriuos pasitelkęs jis bergždžiai mėgino atskleisti mistines alchemijos paslaptis. *Jei paslaptis iš tiesų įmanoma atskleisti, jos vis tiek nebus sutelktos vienoje vietoje!*

Bet koks atsakymas, nuo seno manė Lengdonas, yra pasklidęs po visą pasaulį tūkstančiais tomų... užšifruotas Pitagoro, Hermio, Heraklito, Paracelso ir šimtų kitų mokymuose. Atsakymą galima rasti dulkėtuose, pamirštuose alchemijos, misticizmo, magijos ir filosofijos veikaluose. Atsakymas buvo paslėptas senovės Aleksandrijos bibliotekoje, šumerų molio lentelėse ir Egipto hieroglifuose.

— Piteri, aš labai atsiprašau, — tyliai ištarė Lengdonas purtydamas galvą. — Suprasti Senovės Slėpiniams reikia viso gyvenimo. Niekaip negaliu suprasti, kaip raktas galėtų būti vienintelis žodis.

Piteris uždėjo ranką Lengdonui ant peties.

— Robertai, Prarastas Žodis visai nėra žodis. — Jis nusišypsojo išminčiaus šypsena. — Tik mes vadiname jį žodžiu, nes taip jį vadino senovės žmonės... pradžioje...

130 skyrius

Pradžioje buvo Žodis.

Dekanas Galovėjus klūpojo Nacionalinėje katedroje prie altoriaus pertvaros ir meldėsi už Ameriką. Meldėsi, kad jo mylima šalis kuo greičiau suprastų tikrąją Žodžio — visų senovės mokytojų surašytos išminties rinkinių, didžiųjų išminčių skelbiamų dvasios tiesų — galią.

Istorija palaimingai skyrė žmonijai išmintingiausius mokytojus, iš esmės nušvitusias sielas, kurie neapsakomai giliai suprato sielos ir dvasios slėpinius. Brangūs šių adeptų — Budos, Jėzaus, Mahometo, Zoroastro ir begalės kitų — žodžiai per amžius buvo perduodami seniausiuose, brangiausiuose induose.

Knygose.

Kiekviena žemės kultūra turi savo šventąją knygą — savo Žodį; jos visos skirtingos ir kartu tos pačios. Krikščionims Žodis — Biblija, musulmonams — Koranas, žydams — Tora, indams — Vedos, ir taip toliau, ir taip toliau.

Žodis nušvies kelią.

Amerikos įkūrėjams masonams Žodis buvo Biblija. *Tačiau tik nedaugelis žmonių per visą istoriją suprato jos tikrąją žinią.*

Šią naktį Galovėjus, vienas klūpodamas didžioje katedroje, uždėjo delnus ant Žodžio — nuskaitytos jo paties masoniškos Biblijos. Šioje brangioje knygoje, kaip visose masonų Biblijose, buvo Senasis Testamentas, Naujasis Testamentas ir masonų filosofinių tekstų lobynas.

Nors akimis Galovėjus nebeįstengė skaityti šių tekstų, įvadą jis mokėjo atmintinai. Didingą jo žinią nesuskaičiuojama daugybe kalbų skaitė milijonai jo brolių visame pasaulyje.

Tekstas buvo toks:

LAIKAS — TAI UPĖ... O KNYGOS — LAIVAI. DAUGYBĖ TOMŲ
LEIDŽIASI PASROVIUI, TAČIAU SUDŪŽTA IR BE ŽINIOS DINGSTA
KRANTO SMĖLYNUOSE. TIK NEDAUG, LABAI NEDAUG IŠ JŲ
IŠTVERIA LAIKO IŠMĖGINIMUS IR GYVENA TEIKDAMOS
PALAIMĄ ATEINANTIEMS AMŽIAMS.

Ne veltui šios knygos išliko, nors kitos pradingo. Galovėjus, kaip tikėjimą tyrinėjęs mokslininkas, seniai stebėjosi tuo, kad seniausi dvasiniai tekstai — labiausiai studijuojamos pasaulio knygos — iš tiesų yra mažiausiai suprasti.

Šie puslapiai slepia nepaprastą paslaptį.

Vieną gražią dieną, jau greit, išauš aušra ir žmonija galiausiai pradės su-

vokti paprastą, permainančią senovės mokymų tiesą... o tada žengs milžinišką žingsnį link to, kad suprastų savo didingą prigimtį.

131 skyrius

Suktinius laiptus, kurie leidžiasi Vašingtono paminklo „stuburu", sudaro 896 akmeninės pakopos, besisukančios spirale aplink atvirą lifto šachtą. Lengdonas ir Solomonas leidosi žemyn; Lengdonas vis dar mąstė apie stulbinamą dalyką, kurį jam vos prieš kelias akimirkas pasakė Piteris: *Robertai, tuščiaviduriame šio paminklo kertiniame akmenyje yra mūsų protėvių įdėtas Žodis — Biblija, kuri tamsybėse laukia laiptų apačioje.*

Jiems leidžiantis Piteris staiga stabtelėjo aikštelėje ir pašvietė žibintu į sienoje įtaisytą didelį akmens medalioną.

Kas gi čia dabar? Pamatęs, kas vaizduojama medalione, Lengdonas krūptelėjo.

Baugi, apsiaustu apsisiautusi figūra su dalgiu rankoje klūpojo šalia smėlio laikrodžio. Iškėlusi ranką ištiestu smiliumi ji rodė tiesiai į didžiulę atverstą Bibliją, tarsi sakydama: „Atsakymą rasite čia!"

Lengdonas, ilgokai žiūrėjęs į medalioną, atsisuko į Piterį.

Jo mokytojo akyse švietė paslaptis.

— Siūlau tau pamąstyti štai apie ką, Robertai. — Jo balso aidas sklido tuščiuose laiptuose. — Kaip manai, *kodėl* Biblija išliko per šiuos audringus tūkstantmečius? Kodėl ji tebėra mums reikalinga? Ar dėl to, kad jos pasakojimai tokie įdomūs? Žinoma, ne... tačiau yra kita priežastis. *Ne be reikalo* krikščionių vienuoliai paaukoja visą gyvenimą Biblijos studijoms. *Ne be reikalo* žydų mistikai ir Kabalos žinovai tyrinėja Senąjį Testamentą. Jie tai daro todėl, Robertai, kad šios senos knygos puslapiuose užšifruotos galingos paslaptys... milžiniškas dar nesuprastos išminties lobis, laukiantis, kol jį atras.

Teorija, kad Šventajame Rašte egzistuoja paslėptų prasmių lygmuo, — užšifruotas pranešimas, pridengtas alegorijomis, simboliais ir palyginimais, — Lengdonui nebuvo naujiena.

— Pranašai mus įspėja, — toliau kalbėjo Piteris, — kad apie nedaugeliui suvokiamus slėpinius jie kalba ne paprasta visiems suprantama kalba. Evangelijoje pagal Morkų pasakyta: „Jums atiduota Dievo karalystės paslaptis, o pašaliniams viskas bus sakoma palyginimais." Patarlių knygoje įspėjama, kad išminčių žodžiai — tai „mįslės", o Laiške korintiečiams kalbama apie „slaptą išmintį". Evangelijoje pagal Joną sakoma: „Aš jums vis kalbėjau palyginimais..."

Palyginimais, mąstė Lengdonas, žinodamas, kad ši keista sąvoka ne kartą pasirodo Patarlių knygoje ir 78 psalmėje. *Atversiu burną prasmingais pavyzdžiais, atskleisiu senųjų amžių paslaptis.* Lengdonas žinojo, kad „prasmingi pavyzdžiai“ ir „palyginimai“ čia reiškia tiesos sakymo būdą — ne tiesiogiai, o pasitelkus alegorijas ir metaforas.

— O jei dar abejoji, — pridūrė Piteris, — tai Pirmame laiške korintiečiams aiškiai sakoma, jog palyginimuose esti du tiesos lygmenys — „pienas“ ir „kietas maistas“: „Maitinau jus pienu, o ne kietu maistu, kurio jūs dar negalėjote priimti.“ „Pienas“ — tai atskiesta tiesos versija, skirta kūdikių protams, o „kietas maistas“ — tikroji žinia, suvokiama tik subrendusiesiems.

Piteris pakėlė žibintą, vėl apšviesdamas apsiaustu apsigaubusią figūrą, įsakmiai rodančią į Bibliją.

— Žinau, Robertai, kad esi skeptikas, bet pamąstyk štai apie ką. Jei Biblijoje *nėra* paslėptos prasmės, tai kodėl tokia daugybė šviesiausių pasaulio protų — be kitų, ir talentingiausi Karališkosios draugijos mokslininkai, — taip atkakliai ją studijavo? Seras Izaokas Niutonas prirašė daugiau kaip *milijoną* žodžių, stengdamasis iššifruoti tikrąją Šventojo Rašto prasmę; tarp jų buvo ir 1704 metais parašytas veikalas, kuriame jis tvirtina išgavęs iš Biblijos slaptos *mokslinės* informacijos!

Lengdonas žinojo, kad tai tiesa.

— O seras Fransis Beikonas, — toliau pasakojo Piteris, — šviesuolis, karaliaus Jokūbo pasamdytas tam, kad iš esmės *sukurtų* autorizuotą karaliaus Jokūbo Biblijos versiją, taip tvirtai įtikėjo Biblijoje esant slaptų prasmių, kad įrašė savo paties šifruotų pranešimų, kurie tebestudijuojami iki šiol! Be abejo, tu žinai, kad Beikonas buvo Rožės kryžininkas, parašęs „Senovės išmintį“. — Piteris nusišypsojo. — Net poetas ikonoklastas Viljamas Bleikas užsiminė, kad Bibliją reikia skaityti tarp eilučių.

Lengdonas buvo girdėjęs jo dvieilį:

ABU MES SKAITOM, KAIP MATAI,
TIK TU — JUODAI, O AŠ — BALTAI.

— Ir tai domino ne tik Europos šviesuolius, — nenutilo Piteris, vis greičiau leisdamasis laiptais žemyn. — Būtent *čia*, pačioje jaunosios Amerikos širdyje, gabiausi mūsų šalies tėvai ir įkūrėjai — Džonas Adamsas, Benas Franklinas, Tomas Peinas — įspėjo apie didžiulius pavojus, gresiančius tiems, kurie Bibliją skaito *pažodžiui.* O Tomas Džefersonas buvo taip tvirtai įsitikinęs, kad Biblijos tikroji žinia yra *paslėpta*, jog iškarpė jos puslapius ir perdėliojo savaip, stengdamasis, kaip pats sakė, „nusikratyti nereikalingais pastoliais ir atkurti tikrąjį mokymą“.

Lengdonas gerai žinojo šį keistą faktą. Džefersono Biblija tebėra leidžiama iki šiol, joje yra daug prieštaringų pataisymų — pavyzdžiui, iškirpta viskas, kur pasakojama apie nekaltą prasidėjimą ir prisikėlimą. Sunku patikėti, tačiau XIX a. pirmoje pusėje Džefersono Biblijos egzempliorius būdavo įteikiamas kiekvienam naujam Kongreso nariui.

— Piteri, tu juk žinai, kad ši tema mane nepaprastai domina, aš puikiausiai suprantu, kodėl šviesiausi pasaulio protai galėjo *įsivaizduoti* Šventajame Rašte esant paslėptą prasmę, bet man tai vis tiek atrodo nelogiška. Bet kuris savo darbą išmanantis dėstytojas tau pasakys, kad šifruotų dalykų *mokyti* neįmanoma.

— Nesupratau?

— Piteri, mokytojai ir dėstytojai *moko*. Jie kalba *atvirai*. Tai kam prireikė pranašams — didžiausiems visų laikų mokytojams — tyčia *slėpti* savo kalbų prasmę? Kam jiems kalbėti šifrais, jei jie siekė pakeisti pasaulį? Kodėl nekalbėti aiškiai ir paprastai, kad visi viską suprastų?

Piteris, nepaliaudamas leistis laiptais, dirstelėjo per petį, tarsi nustebintas klausimo.

— Robertai, Biblijoje nekalbama *atvirai* dėl tos pačios priežasties, dėl kurios būdavo slepiamos Senovės Slėpinių mokyklos... dėl tos pačios priežasties, dėl kurios naujokus, trokštančius studijuoti slaptąjį amžių mokymą, pirmiausia reikia įšventinti... dėl tos pačios priežasties, dėl kurios Nematomosios kolegijos mokslininkai nesidalijo savo žiniomis su kitais. Informacija — tai *galia*, Robertai. Senovės Slėpinių negalima visiems šaukti nuo stogų. Slėpiniai — tai liepsnojantis deglas, kuris mokytojo rankose gali nušviesti kelią, tačiau pakliuvęs į nagus bepročiui iki bergždumo išdegins visą žemę.

Lengdonas staiga sustojo. *Ką jis šneka?*

— Piteri, aš juk kalbu apie *Bibliją*. Kodėl tu staiga prabilai apie *Senovės Slėpinius?*

Piteris atsigręžė.

— Robertai, nejau dar nesupratai? Senovės Slėpiniai ir Biblija — tai tas pat.

Lengdonas apstulbęs spoksojo į draugą.

Piteris kelias sekundes patylėjo laukdamas, kol jo žodžiai bus suvokti.

— Biblija — viena iš knygų, kuriose per amžius buvo perduodami slėpiniai. Jos puslapiai stengiasi mums atskleisti šią paslaptį. Nejau nesupranti? Visi tie Biblijos „palyginimai" — tai senovės žmonių kuždesiai, kuriais jie tyliai perteikia mums visą savo slaptą išmintį.

Lengdonas nieko neatsakė. Senovės Slėpiniai jo vaizduotėje buvo savotiška instrukcija, vadovas, mokantis pažaboti snaudžiančias žmogaus psichikos galias... asmens apoteozės receptas. Jam taip ir nepavyko patikėti slėpinių galia,

o jau mintis, kad šių slėpinių raktas kažin kokiu būdu paslėptas Biblijoje, atrodė visai svetima.

— Piteri, Biblija ir Senovės Slėpiniai yra visiškos *priešybės*. Slėpiniuose nuolat kalbama apie dievybę žmogaus *viduje*... apie žmogų kaip Dievą. Biblijoje nuolat minimas *aukštybių* Dievas... o žmogus tėra bejėgis nusidėjėlis.

— Taip! Visiškai teisingai! Tu labai aiškiai išreiškei problemą. Tikroji Žodžio prasmė buvo prarasta tą akimirką, kai žmonija *atsiskyrė* nuo Dievo. Dabar senovės mokytojų balsų visai nebegirdėti, juos užgožė chaotiški savamokslių šarlatanų šūksniai, neva jie vieni supranta Žodį... neva Žodis esąs parašytas tik jiems vieniems suprantama kalba.

Piteris nesustodamas leidosi laiptais.

— Robertai, mudu su tavimi žinome, kad senovės žmonės pasibaisėtų pamatę, kaip buvo iškreiptas jų mokymas... kaip religija pasiskelbė ir įsitvirtino kontrolės punktu, kuris vienintelis praleidžia į dangų... kaip kariai eina į mūšį šventai tikėdami, kad juos palaiko Dievas. Mes praradome Žodį, tačiau tikroji jo prasmė tebėra pasiekiama, ji tiesiai mums prieš akis. Ji egzistuoja visuose išlikusiuose tekstuose, nuo Biblijos iki „Bhagavadgytos“, Korano ir kitų. Ant laisvųjų mūrininkų altorių garbinami *visi* šie tekstai, nes masonai supranta tai, ką, atrodo, pamiršo visas pasaulis... jog kiekvienas iš šių tekstų įvairiais būdais neįkyriai kužda mums *tą patį*. — Piterio balsas prisipildė emocijų. — „Nejau nežinote, kad esate dievai?“

Lengdonas vėl nusistebėjo, kaip šis garsus senas posakis šiąnakt visur kartojasi. Apie tai jis mąstė kalbėdamasis su Galovėjumi, jį prisiminė Kapitolijaus pastate, stengdamasis paaiškinti „Vašingtono apoteozę“.

Piteris prakalbo tyliai, beveik šnabždesiu.

— Buda sakė: „Tu pats esi Dievas.“ Jėzus mokė, kad „dangaus karalystė yra jumyse“, ir net pažadėjo: „Kas mane tiki, darys darbus, kuriuos aš darau, ir dar už juos didesnius.“ Net pirmasis antipopiežius, Ipolitas Romietis, kartojo tą pačią frazę, pirmą kartą ištartą gnostiko mokytojo Monoimo: „Liaukis *ieškojęs* Dievo... verčiau pradėk nuo savęs.“

Lengdono atmintyje iškilo Šventyklos rūmai ir juose stovintis Tailerio masonų krėslas, ant kurio atramos buvo išrašytas patarimas: PAŽINK SAVE.

— Išmintingas žmogus kartą man sakė, — tarė Piteris, kurio balso buvo beveik nebegirdėti, — kad vienintelis skirtumas tarp tavęs ir Dievo yra tas, kad *tu* pamiršai esąs dievybė.

— Piteri, aš tavęs atidžiai, labai atidžiai klausausi. Ir labai norėčiau patikėti, kad mes esame dievai, bet mūsų žemėje dievų nematau. Nematau antžmogių. Tu man gali kiek nori kalbėti apie Biblijoje ar kituose religiniuose tekstuose aprašy-

tus stebuklus, bet iš tiesų tai tik senų laikų istorijos, kitados žmonių išgalvotos ir laikui bėgant smarkiai perdėtos.

— Gali būti, — atsakė Piteris. — O gal tiesiog reikia, kad mūsų mokslas prisivytų senovės žmonių išmintį. — Jis patylėjo. — Keisčiausia tai... kad Ketrinos tyrimai, man atrodo, būtent prie to prisideda.

Staiga Lengdonas prisiminė, kaip Ketrina neseniai išbėgo iš Šventyklos rūmų.

— Ei, klausyk, o kur ji nulėkė?

— Netrukus grįš, — juokdamasis atsakė Piteris. — Nubėgo savo akimis įsitikinti, ar teisybė vienas nuostabus dalykas, kurį jai pasakiau.

Lauke, paminklo papėdėje, įkvėpęs šalto nakties oro Piteris Solomonas pajuto sugrįžus jėgas. Jis linksmai stebėjo, kaip Lengdonas atidžiai apžiūrinėja žemę, krapštosi pakaušį ir žvalgosi aplink obelisko pagrindą.

— Profesoriau, — juokais pašaukė Piteris, — kertinis akmuo, kuriame yra Biblija, užkastas po žeme. Pačios knygos *pasiekti* nepavyks, bet aš galiu užtikrinti, kad ji ten yra.

— Aš tikiu tavim, — atsiliepė Lengdonas, kuris atrodė paskendęs mintyse. — Tiesiog... kai ką pastebėjau.

Lengdonas paėjo kelis žingsnius atgal ir apžvelgė milžinišką aikštę, kurioje stovi Vašingtono paminklas. Apskritas jo pamatas iš balto akmens... išskyrus du tamsesnius intarpus, kurie sudarė du paminklą juosiančius koncentriškus apskritimus.

— Apskritimas apskritime, — ištarė Lengdonas. — Niekad nebuvau pagalvojęs, kad Vašingtono paminklas stovi apsuptas dviejų apskritimų, pačiame centre.

Piteris nesusilaikė nenusijuokęs. *Jis viską pastebi.*

— Taip, didysis *circumpunct*... visuotinis Dievo simbolis... pačioje Amerikos širdies kryžkelėje. — Jis juokais gūžtelėjo pečiais. — Neabejoju, kad tai gryniausias atsitiktinumas.

Lengdonas, atrodo, mintimis nuklydo toli, pakėlęs galvą žvelgė į dangų ir į apšviestą smailę, ryškia balta šviesa spindinčią tamsiame žiemos danguje.

Piteris pajuto, jog Lengdonas pradeda matyti šį pastatą tokį, koks jis yra iš tikrųjų... nebylus senovės išminties priminimas... apšviesto žmogaus, esančio didingos šalies centre, simbolis. Net nematydamas mažyčio aliumininio smaigalio pačioje viršūnėje, Piteris žinojo, kad jis ten yra — apšviestas žmogaus protas, besistiebiantis į dangų.

Laus Deo.

— Piteri? — Prie jo priėjo Lengdonas, kuris atrodė kaip žmogus, ką tik patyręs mistinį įšventinimą. — Vos nepamiršau, — tarė jis, įkišo į kišenę ranką ir ištraukė Piterio auksinį masonų žiedą. — Visą naktį norėjau jį tau grąžinti.

— Ačiū, Robertai. — Piteris ištiesė kairę ranką, paėmė žiedą ir ėmė juo gėrėtis. — Žinai, tos paslaptys ir mįslės, susijusios su šiuo žiedu ir su masonų piramide... padarė mano gyvenimui didžiulę įtaką. Kai buvau jaunas, man buvo patikėta piramidė, užtikrinus, jog ji saugo mistines paslaptis. Vien jos egzistavimas privertė mane *patikėti*, kad pasaulyje esama didingų slėpinių. Ji pakurstė mano smalsumą, paskatino gėrėtis ir įkvėpė atsiverti Senovės Slėpiniams. — Jis tyliai nusišypsojo ir įsidėjo žiedą į kišenę. — Dabar suprantu, kad tikrasis masonų piramidės tikslas yra ne atskleisti atsakymus, bet pažadinti susižavėjimą jais.

Abu draugai tylėdami ilgai stovėjo paminklo papėdėje.

Galiausiai Lengdonas prabilo, jo balsas nuskambėjo rimtai.

— Piteri, noriu tavęs kai ko paprašyti... kaip draugo.

— Be abejo. Prašyk, ko tik nori.

Lengdonas tvirtai išsakė savo prašymą.

Solomonas linktelėjo galva, suprasdamas, jog bičiulis teisus.

— Gerai.

— Dabar pat, — pridūrė Lengdonas, mostu rodydamas į laukiantį visureigį.

— Gerai... bet su viena sąlyga.

Lengdonas susijuokė ir užvertė į viršų akis.

— Kaip čia yra, kad tavo žodis visada paskutinis.

— Taip, ir aš noriu, kad judu su Ketrina pamatytumėte dar kai ką.

— Tokiu metu? — Lengdonas pažvelgė į laikrodį.

Solomonas draugiškai nusišypsojo senam draugui.

— Tai įspūdingiausias Vašingtono lobis... kurį matė tik *labai* nedaugelis.

132 skyrius

Ketrina Solomon džiugia širdimi skubėjo į kalvą prie Vašingtono paminklo papėdės. Šią naktį ji patyrė didžiulį sukrėtimą ir tragediją, tačiau dabar visos jos mintys, nors ir laikinai, sukosi tik apie nuostabią naujieną, kurią jai neseniai pranešė Piteris... ir kurią ji ką tik pamatė savo akimis.

Mano tyrimų rezultatai išsaugoti. Visi iki vieno.

Šią naktį jos laboratorijos holografines duomenų saugojimo bazes sunaikino liepsna, bet Piteris Šventyklos rūmuose pasakė, kad slaptai saugojo visų jos

rezultatų atsargines bylas Smitsono muziejaus saugyklose. *Juk žinai, kad tavo darbas mane be galo žavi,* paaiškino jis, *aš norėjau sekti, kaip tau sekasi, tavęs netrukdydamas.*

— Ketrina? — pašaukė ją sodrus balsas.

Ji pakėlė galvą.

Apšviesto paminklo fone ryškėjo vienišas žmogaus siluetas.

— Robertai! — Ji pribėgo artyn ir jį apkabino.

— Girdėjau gerą žinią, — sušnibždėjo Lengdonas. — Tau tikriausiai labai palengvėjo.

Jos balsas trūkinėjo iš susijaudinimo.

— Neįtikėtinai. — Rezultatai, kuriuos išsaugojo Piteris, žadėjo naują mokslo proveržį — tai buvo didžiulis rinkinys eksperimentų, įrodančių, kad žmogaus mintis materialiame pasaulyje yra reali ir išmatuojama jėga. Ketrina eksperimentais įrodė žmogaus minčių poveikį viskam — pradedant ledo kristalais, atsitiktinių įvykių generatoriais ir baigiant smulkiųjų atomo dalelių judėjimu. Rezultatai buvo patikimi ir neabejotini, galintys skeptikus paversti šalininkais ir neįtikimai paveikti masinę nuomonę. — Viskas pasikeis, Robertai. *Viskas.*

— Piteris tuo neabejoja.

Ketrina apsidairė ieškodama brolio.

— Jis ligoninėje, — atsakė Lengdonas. — Išreikalavau, kad nuvažiuotų, bent dėl manęs.

Ketrina su palengvėjimu iškvėpė.

— Ačiū.

— Jis man liepė tavęs čia palaukti.

Ketrina linktelėjo žvelgdama į švytintį baltą obeliską.

— Jis man sakė, kad ketina tave čia atsivesti. Tai dėl to *Laus Deo?* Smulkiau nieko nepaaiškino.

Lengdonas pavargęs nusijuokė.

— Nesu tikras, kad pats viską suprantu. — Jis pažvelgė į paminklo viršūnę. — Tavo brolis šiandien man pasakė keletą dalykų, kurių man iki šiol nesiseka aprėpti protu.

— Leisk, atspėsiu, — pasisiūlė Ketrina. — Senovės Slėpiniai, mokslas ir Šventasis Raštas?

— Tiksliai į dešimtuką.

— O, dabar tu mane supranti. — Ji mirktelėjo. — Piteris mane seniausiai įšventino. Tai padėjo man atlikti daug eksperimentų.

— Nuojauta man sako, kad kai ką jis kalbėjo protingai. — Lengdonas papurtė galvą. — Bet protas...

Ketrina nusišypsojo ir jį apkabino.

— Žinai, Robertai, man regis, čia aš galėsiu tau padėti.

Pačiose Kapitolijaus pastato gelmėse tuščiu koridoriumi žingsniavo architektas Vorenas Belamis.

Šiandien beliko tik vienas darbas, pamanė jis.

Atėjęs į savo kabinetą, jis išsiėmė iš stalo stalčiaus labai seną raktą. Raktas buvo juodintos geležies, ilgas ir plonas, paženklintas išsitrynusiais ženklais. Įsidėjęs raktą į kišenę jis pasirengė sutikti svečius.

Į Kapitolijų atvyksta Robertas Lengdonas ir Ketrina Solomon. Piterio paprašytas, Belamis suteiks jiems labai retai pasitaikančią galimybę — progą savo akimis pamatyti didingiausią šio pastato paslaptį... kurią atskleisti gali tik architektas.

133 skyrius

Robertas Lengdonas nedrąsiai slinko apskritu apžvalgos takeliu, įrengtu po pačiomis Kapitolijaus Rotondos kupolo lubomis, aukštai virš grindų. Jis baugščiai pažvelgė pro turėklus, apsvaigęs nuo aukščio, niekaip negalėdamas patikėti, kad mažiau kaip prieš dešimt valandų ant apačioje plytinčių grindų buvo rasta Piterio rankos plaštaka.

Kapitolijaus architektas, stovintis ant tų grindų, iš beveik šešiasdešimties metrų aukščio atrodė tarsi skruzdėlytė: jis perėjo Rotondą ir dingo. Belamis palydėjo Lengdoną ir Ketriną iki šio balkono ir davė labai konkrečius nurodymus.

Piterio nurodymus.

Lengdonas pažvelgė į seną geležinį raktą, kurį jam įteikė Belamis. Paskui atsisuko į ankštus laiptelius, kylančius nuo tokios aukštybės... dar aukščiau. *Dieve, padėk man.* Pasak architekto, šiais siaurais laipteliais jie pasieks mažas metalines duris, kurias galima atrakinti geležiniu raktu, dabar gulinčiu Lengdono delne.

Už durų buvo tai, ką Piteris atkakliai norėjo parodyti Lengdonui ir Ketrinai. Piteris nieko neaiškino, tik paliko tikslius nurodymus, kurią tiksliai valandą reikia atrakinti dureles. *Turėsime palaukti, kol bus galima atrakinti duris? Kam?*

Lengdonas vėl pažvelgė į laikrodį ir suvaitojo.

Įsidėjęs raktą į kišenę, jis pro žiojinčią tuštumą pažvelgė į kitą balkono pusę. Ketrina drąsiai ėjo į priekį, nė kiek nesvaiginama aukščio baimės. Ji jau

buvo apėjusi beveik pusę rato, gėrėdamasi Brumidžio „Vašingtono apoteoze“, plytinčia tiesiai jiems virš galvų. Atsidūrus tokioje retai pasiekiamoje vietoje, penkių metrų aukščio figūras, kuriomis buvo išpuoštos tūkstančio keturių šimtų kvadratinių metrų ploto Kapitolijaus kupolo lubos, buvo galima apžiūrėti nepaprastai atidžiai.

Lengdonas nusigręžė nuo Ketrinos, pasisuko į sieną ir tyliai sušnibždėjo:

— Ketrina, čia kalba tavo sąžinė. Kodėl tu palikai Robertą?

Ketrina, atrodo, irgi žinojo apie stebėtiną kupolo akustiką... nes siena atsakydama sušnibždėjo:

— Todėl, kad Robertas bailys. Tegu ateina čia, pas mane. Turime daugybę laiko, kol galėsime atidaryti duris.

Lengdonas žinojo, kad ji teisi, ir nenoriai, laikydamasis sienų, nuėjo balkonu pas ją.

— Šitos lubos tiesiog protu nesuvokiamos, — žavėjosi Ketrina, užvertusi galvą ir gėrėdamasi viršuje išsiskleidusia milžiniška „Apoteoze“. — Mitologiniai dievai, tarp jų mokslininkai išradėjai su savo išradimais? Tik pagalvok, ir *šitas* vaizdinys yra mūsų Kapitolijaus centre.

Lengdonas nukreipė žvilgsnį aukštyn, į didžiules Franklino, Fultono ir Morzės figūras bei jų technikos išradimus. Švytinti vaivorykštė, išsirietusi nuo šių figūrų, kreipė žvilgsnį į Džordžą Vašingtoną, kylantį į dangų ant debesies. *Didysis žmogaus tapimo Dievu pažadas.*

Ketrina tarė:

— Atrodo, tarsi virš Rotondos kybotų visa Senovės Slėpinių esmė.

Lengdonui teko pripažinti, kad pasaulyje ne tiek daug freskų, kuriose mokslo išradimai būtų derinami su mitologiniais dievais ir žmogaus apoteoze. Stulbinamas vaizdinių rinkinys, puošiantis šias lubas, iš tiesų *išreiškia* Senovės Slėpinių žinią ir atsidūrė čia ne atsitiktinai. Amerikos tėvai ir įkūrėjai įsivaizdavo šią šalį kaip tuščią drobę, derlingą lauką, kuriame galima pasėti slėpinių sėklas. Šiandien ši plevenanti dvasia — šalies tėvas, kylantis į dangų, — tylomis kybo viršum mūsų įstatymų leidėjų, vadovų ir prezidentų... drąsus priminimas, žemėlapis į ateitį, žadantis laikus, kai žmogus galiausiai pasieks visišką dvasios brandą.

— Robertai, — sušnibždėjo Ketrina, niekaip neįstengdama nuleisti akių nuo didžiulių Amerikos išradėjų figūrų greta deivės Minervos, — iš tiesų juk tai pranašystė. Šiandien pažangiausi žmogaus išradimai naudojami studijuojant seniausias žmonijos idėjas. Noetikos mokslą galima vadinti nauju, bet iš tiesų jis yra *seniausias* mokslas pasaulyje — jis tyrinėja žmogaus mintis. — Ji atsisuko į jį ir pažvelgė nuostabos kupinomis akimis. — Ir mes pamažu įsitikiname, kad senovėje žmonės daug giliau suprato *mintis* negu mes.

— Visai suprantama, — atsakė Lengdonas. — Protas buvo vienintelė technologija, kuria seniau galėjo naudotis žmonės. Senieji filosofai be atilsio jį tyrinėjo.

— Taip! Senovės tekstuose nuolat kalbama apie žmogaus proto ir dvasios galias. Vedose aprašytas dvasinės energijos srovenimas. *Pistis Sophia* aprašo visuotinę sąmonę. *Zohare* tyrinėjama dvasios prigimtis. Šamanistiniuose tekstuose, kalbant apie nuotolinį gydymą, išpranašautas Einšteino atrastas „nuotolinis poveikis". Ten viskas yra! O apie Bibliją net nekalbėsiu.

— Ir tu? — susijuokęs paklausė Lengdonas. — Tavo brolis pamėgino mane įtikinti, kad Biblijoje užkoduota mokslinė informacija.

— Be jokios abejonės, — atsakė ji. — O jei netiki Piteriu, paskaityk Niutono ezoterinius tekstus apie Bibliją. Robertai, kai pradėsi suprasti mįslingus Biblijos palyginimus, pats pamatysi, kad tai žmogaus proto ir dvasios studijos.

Lengdonas gūžtelėjo pečiais.

— Atrodo, teks ją pasiimti ir perskaityti dar kartą.

— Leisk tavęs kai ko paklausti, — tarė Ketrina nepritardama jo skepticizmui. — Kai Biblija liepia mums „statyti savo šventovę"... kurią statant nesigirdėtų „nei plaktuko, nei kirvio, nei bet kokio kito geležinio įrankio garso"... kaip manai, apie kokią šventovę čia kalbama?

— Na, tekste sakoma, kad kūnas yra jūsų šventovė.

— Taip, Pirmame laiške korintiečiams, 3,16. „*Jūs* esate Dievo šventovė." — Ji nusišypsojo. — Tas pat sakoma ir Evangelijoje pagal Joną. Robertai, Šventajame Rašte labai aiškiai rodoma, kokios galios snaudžia mumyse, ir mes esame raginami pajungti šias galias... statyti savo dvasios šventoves.

— Deja, man atrodo, didžioji tikinčiųjų pasaulio dalis tebelaukia *realios* šventovės atstatymo. Tai minima Mesijo pranašystėje.

— Taip, bet čia neatsižvelgiama į labai svarbų aspektą. Antrasis atėjimas siejamas su *žmogumi* — su tais laikais, kai *žmonija* pagaliau pastatys savo dvasios šventovę.

— Nežinau, — atsakė Lengdonas trindamas smakrą. — Aš nesu biblistas, tačiau aiškiai prisimenu, kad Šventajame Rašte smulkiai aprašyta *reali* šventovė, kurią reikia pastatyti. Ji sudaryta iš dviejų dalių — išorinės, vadinamos Šventoriumi, ir vidinės, vadinamos Švenčiausių švenčiausia. Šias dalis vieną nuo kitos skiria plonas šydas.

Ketrina šyptelėjo.

— Kaip žmogus, skeptiškai vertinantis Bibliją, tu puikiai viską prisimeni. Beje, ar esi matęs, kaip atrodo žmogaus smegenys? Jas sudaro dvi dalys — išorinė, vadinamoji *dura mater*, ir vidinė, vadinamoji *pia mater*. Šias dalis vieną nuo kitos skiria „voratinklis", *panašus į šydą*.

Lengdonas nustebęs pakreipė galvą.

Ketrina ištiesė ranką ir švelniai palietė Lengdono smilkinį.

— Robertai, angliškai „smilkinys" ne be reikalo vadinamas *temple* — tuo pačiu žodžiu kaip ir „šventovė".

Stengdamasis suvokti viską, ką jam pasakė Ketrina, Lengdonas staiga prisiminė gnostinę Marijos evangeliją: *Kur yra dvasia, ten yra lobis.*

— Gal esi girdėjęs, — jau tyliau prašneko Ketrina, — apie medituojančių jogų smegenų nuotraukas? Žmogaus, atliekančio didžiulio susikaupimo reikalaujančią veiklą, smegenyse esanti kankorėžinė liauka *fiziškai* išskiria medžiagą, panašią į vašką. Šios smegenų išskyros nepanašios į jokias kitas kūno išskyras. Jos pasižymi labai stipriu gydomuoju poveikiu, gali tiesiogine prasme atgaivinti pažeistas ląsteles ir galbūt yra viena iš jogų ilgaamžystės priežasčių. Tai rimtas *mokslas*, Robertai. Ši medžiaga pasižymi sunkiai paaiškinamomis savybėmis ir gali būti sukurta *tik* žmogaus protui pasiekus labai stiprios koncentracijos būseną.

— Atsimenu, prieš kelerius metus esu apie tai skaitęs.

— Gerai, o jei jau apie tai prakalbome, ar tu prisimeni, kas Biblijoje pasakojama apie „maną iš dangaus"?

Lengdonas nesuprato, koks čia ryšys.

— Tu kalbi apie magišką medžiagą, kuri iškrito iš dangaus pamaitinti alkstančiųjų?

— Tą pačią. Sakoma, kad ši medžiaga išgydė ligonius, dovanojo amžiną gyvenimą ir neleido sirgti tiems, kurie jos gavo. — Ketrina stabtelėjo, tarsi laukdama, kol jis pats supras. — Robertai? — paragino ji. — Maistas, nukritęs iš *dangaus*? — Ji pastukseno pirštu sau į smilkinį. — Kuris stebuklingai išgydo kūną? Neleidžia sirgti? Nejau nesupratai? Tai juk *šifras*, Robertai! *Šventovė* reiškia „kūną". *Dangus* reiškia „protą". *Jokūbo kopėčios* — tai tavo stuburas. O *mana* — šios retos smegenų išskyros. Kai Šventajame Rašte pamatysi šiuos kodinius žodžius, atkreipk į juos dėmesį. Dažniausiai jie *ženklina* kur kas gilesnę, po paviršiumi paslėptą prasmę.

Ketrina kalbėjo vis greičiau, aiškindama, kad apie šią stebuklingą medžiagą užsimenama visose Senovės Slėpinių knygose — tai dievų nektaras, gyvybės eliksyras, jaunystės šaltinis, filosofinis akmuo, ambrozija, rasa, *ojas*, soma. Paskui ji ėmėsi aiškinti, kad smegenų kankorėžinė liauka simbolizuoja visaregę Dievo akį.

— Kaip rašoma Evangelijoje pagal Matą (Mt 6,22): „Kūno žiburys yra akis. Todėl jei tavo akis sveika, visam tavo kūnui bus šviesu." Tą pačią koncepciją išreiškia ir adžnos čakra, ir hinduistų taškas ant kaktos, kuris...

Ketrina sutrikusi nutilo.

— Atsiprašau. Jaučiu, kad įsisiūbavau. Tiesiog man visa tai atrodo be galo jaudinama. Metų metus studijavau senovės tekstus, kuriuose rašoma apie stulbinamas žmogaus dvasios galias, o dabar *mokslas* mums įrodo, kad šių galių *įvaldymas* yra aiškus fizinis procesas. Tinkamai naudojamos mūsų smegenys gali pasitelkti tokias galias, kad jos tiesiogine prasme atrodys antžmogiškos. Biblijoje, kaip daugelyje senovės tekstų, smulkiai aprašytas sudėtingiausias kada nors sukurtas mechanizmas... *žmogaus psichika.* — Ji atsiduso. — Sunku patikėti, bet mokslas dar tik pradeda atskleisti žmogaus galimybių ribas.

— Atrodo, tavo tyrimai noetikos srityje iš esmės pastūmės mokslą į priekį.

— Arba *atgal,* — atsakė ji. — Senovėje žmonės jau žinojo daugelį mokslinių tiesų, kurias mes tik dabar iš naujo atrandame. Po kelerių metų šiuolaikiniam žmogui teks susitaikyti su tuo, kas dabar atrodo nesuvokiama: kad mūsų psichika pajėgia generuoti energiją, kuri gali *permainyti* fizinę medžiagą. — Ji patylėjo. — Elementariosios dalelės *iš tiesų* reaguoja į mūsų mintis... o tai reiškia, kad mūsų mintys turi galių pakeisti pasaulį.

Lengdonas šyptelėjo.

— Atlikdama tyrimus aš įsitikinau *štai kuo,* — tarė Ketrina. — Dievas yra visiškai realus — tai viską persmelkianti dvasios energija. O mes, žmonės, buvome sukurti pagal *tą* paveikslą...

— Atsiprašau? — pertraukė ją Lengdonas. — Sukurti pagal... psichinės energijos paveikslą?

— Būtent. Laikui bėgant mūsų fiziniai kūnai vystėsi, tačiau *psichika* buvo sukurta pagal Dievo paveikslą. Mes pernelyg tiesmukai skaitome Bibliją. Sužinojome, kad Dievas sukūrė mus pagal savo paveikslą ir panašumą, bet į Dievą panašus ne žmogaus *kūnas*, o jo *psichika.*

Lengdonas susidomėjęs tylėjo.

— Tai didi dovana, Robertai, ir Dievas laukia, kol mes tai suprasime. Visame pasaulyje žmonės kelia akis į dangų laukdami *Dievo...* ir niekaip nesupranta, kad Dievas laukia *mūsų.* — Ketrina patylėjo norėdama, kad Lengdonas geriau suprastų jos žodžius. — Mes — *kūrėjai,* tačiau visą laiką naiviai vaidiname, kad esame *kūriniai.* Manome esą bejėgės avys, stumdomos mus sukūrusio Dievo. Klūpome tarsi išgąsdinti vaikai, meldžiame pagalbos, atleidimo, sėkmės. Tačiau jei suprastume, kad esame iš tiesų sukurti pagal Dievo paveikslą, sykiu pradėtume suprasti, kad ir patys privalome tapti kūrėjais. Kai pagaliau tai suvoksime, atsivers durys ir pasirodys visos žmogaus galimybės.

Lengdonas prisiminė nuo seno jam atmintin įstrigusią filosofo Menlio P. Holo citatą: *Jei begalybė nebūtų norėjusi, kad žmogus būtų išmintingas, ji nebūtų jam suteikusi pažinimo gebėjimo.* Lengdonas vėl pakėlė akis į „Vašingtono apoteo-

zės" — simbolinio žmogaus tapimo dievybe — vaizdinius. *Kūrinys... tampantis Kūrėju.*

— O nuostabiausia yra tai, — tarė Ketrina, — kad kai tik mes, žmonės, įstengsime pažaboti tikrąją savo galią, įgysime didžiulę valdžią savo pasaulyje. Galėsime *projektuoti ir kurti* tikrovę, užuot paprasčiausiai į ją reagavę.

Lengdonas nuleido akis.

— Tai skamba... pavojingai.

Ketrina atrodė nustebusi... ir sukrėsta.

— Kaip tik taip! Jei mintys daro poveikį, reikia mąstyti labai atsargiai. Destruktyvios mintys irgi veikia, o mes visi žinome, kad griauti daug lengviau negu kurti.

Lengdonas prisiminė pasakojimus apie tai, kad senovės išmintį būtina saugoti nuo jos nevertųjų ir atskleisti tik apšviestiesiems. Jis prisiminė Nematomąją kolegiją ir didžio mokslininko Izaoko Niutono prašymą Robertui Boiliui „neprasitarti" apie jų slaptuosius tyrimus. *Apie juos neįmanoma papasakoti,* rašė Niutonas 1676 metais, *nepadarant pasauliui didžiulės žalos.*

— Yra dar vienas įdomus dalykas, — tarė Ketrina. — Ironiška, kad visos pasaulio religijos jau šimtus metų ragina tikinčiuosius suvokti *religijos* ir *tikėjimo* sąvokas. O dabar mokslas, kuris šimtus metų niekino religiją, vadindamas ją prietarais, yra priverstas pripažinti, kad svarbiausia jo sritis dabar yra *religijos* ir *tikėjimo* mokslas... koncentruotų įsitikinimų ir ketinimų galia. Tas pats mokslas, kuris kitados pakirto mūsų tikėjimą stebuklais, dabar ėmėsi statyti tiltus per savo sukurtą bedugnę.

Lengdonas ilgokai galvojo apie tai, ką ji pasakė. Paskui lėtai pakėlė akis į „Apoteozę".

— Turiu klausimą, — tarė jis vėl pažvelgęs į Ketriną. — Net jei galėčiau nors vieną akimirką patikėti turįs galią mintimis keisti fizinę tikrovę ir pasiekti visa, ko trokštu... savo gyvenime, deja, nematau nieko, kas galėtų man įrodyti, jog turiu šią galią.

Ji gūžtelėjo pečiais.

— Tai tik reiškia, kad blogai žiūrėjai.

— Nagi, man reikia tikro atsakymo. Šitaip atsakytų *kunigas*. Man reikia, kad atsakytų *mokslininkas*.

— Nori tikro atsakymo? Štai jis. Jei paduočiau tau smuiką ir pasakyčiau, kad tu turi sugebėjimų groti stebuklingą muziką, nė kiek nemeluočiau. Tu turi šiuos sugebėjimus, bet kad jie galėtų pasireikšti, reikia nepaprastai daug darbo. Tai visiškai tas pat, kaip ir naudojantis psichikos galiomis, Robertai. Tikslingai kreipti mintis galima išmokti. Norint pareikšti ketinimą, reikia nepaprasto su-

sikaupimo, visiškos juslinės vizualizacijos ir gilaus tikėjimo. Tai įrodėme laboratorijoje. Be to, lygiai kaip grojant smuiku, yra žmonių, kurių prigimtiniai šios srities gebėjimai didesni už kitų. Prisimink istoriją. Prisimink tų apšviestųjų, kurie darė stebuklingus darbus, gyvenimus.

— Ketrina, labai tavęs prašau, tik nesakyk, kad tu tikrai *tiki* stebuklais. Rimtai, tik pagalvok... paversti vandenį vynu, rankos prisilietimu gydyti ligonius?

Ketrina giliai įkvėpė oro, paskui lėtai iškvėpė.

— Aš savo akimis mačiau, kaip žmonės pavertė vėžio ląsteles sveikomis vien *minčių* jėga. Mačiau daugybę įvairiausių būdų, kuriais žmogaus psichika gali veikti fizinę tikrovę. O tai pamačius, Robertai, pavertus tai savo tikrovės dalimi, kiti stebuklai, apie kuriuos skaitai, nedaug skiriasi nuo šių.

Lengdonas susimąstė.

— Tai įkvėptas pasaulio matymas, Ketrina, bet man reikėtų atlikti per didelį tikėjimo šuolį. O tikėti man, kaip tu gerai žinai, niekada nebuvo lengva.

— Tada nelaikyk to *tikėjimu*. Paprasčiausiai mąstyk apie kitokį požiūrį, susitaikyk su tuo, kad pasaulis ne visai toks, kokį įsivaizdavai. Istoriškai visi didieji mokslo lūžiai prasidėdavo paprasčiausia idėja, grėsusia apversti aukštyn kojomis esamą tikėjimą. Iš paprasčiausio teiginio, kad Žemė yra apvali, tyčiotasi ir jis laikytas visiškai neįmanomu, nes dauguma žmonių manė, jog nuo apvalios planetos nutekėtų vandenynai. Heliocentrizmo sistema irgi laikyta erezijomis. Siaurapročiai visada įnirtingai puola tai, ko neįstengia suprasti. Vieni žmonės kuria... o kiti griauna. Ši dinamika egzistavo visais laikais. Bet kūrėjai galų gale suranda, kas jais patikėtų, paskui patikėjusiųjų skaičius pasiekia kritinę masę, ir staiga paaiškėja, kad Žemė apvali ar kad Saulės sistema heliocentrinė. Pakeičiamas suvokimas, gimsta nauja tikrovė.

Lengdonas linktelėjo galva, jo mintys nuklydo kitur.

— Tavo veide matyti keista išraiška, — pasakė ji.

— O, nežinau. Kažkodėl dabar prisiminiau, kaip išplaukdavau naktį valtimi į ežerą, atsiguldavau, žiūrėdavau į žvaigždes ir mąstydavau apie tokius dalykus.

Ketrina supratingai linktelėjo.

— Man atrodo, mes visi turime panašių prisiminimų. Kažkodėl gulėjimas ant nugaros žiūrint į žvaigždes... padeda atverti protą. — Ji pažvelgė į lubas ir tarė: — Duok man savo švarką.

— Ką?

Jis nusivilko švarką ir padavė jai.

Ketrina perlenkė švarką ir padėjo ant apžvalgos takelio tarsi ilgą pagalvę.

— Gulkis.

Lengdonas atsigulė ant nugaros, Ketrina pakišo jam po galva dalį sulanks-

tyto švarko. Paskui pati atsigulė greta — tarsi du vaikai, petys prie peties sugulę ant siauro balkono, jie įsižiūrėjo į milžinišką Brumidžio freską.

— Gerai, — sušnibždėjo ji. — Atkurk tą pačią būseną... tu vaikas, guli valtyje... žvelgi į žvaigždes... atviras, kupinas nuostabos.

Lengdonas pasistengė jai paklusti, nors atsigulęs ir patogiai įsitaisęs staiga pajuto užplūstant nepaprastą nuovargį. Akys apsiblausė, tačiau įžvelgęs viršuje neaiškų pavidalą iškart pažvalėjo. *Ar gali būti?* Sunkiai suvokdamas, kaip nepastebėjo to anksčiau, jis pamatė, kad „Vašingtono apoteozės" figūros aiškiai sukomponuotos dviem koncentriškais ratais. Tai „Apoteozė" — irgi *circumpunct*, apskritimas su tašku centre? Lengdonas pamėgino įsivaizduoti, ką dar šiąnakt pražiopsojo.

— Noriu tau pasakyti vieną svarbų dalyką, Robertai. Yra dar vienas aspektas... kuris man atrodo pats svarbiausias visuose mano tyrimuose.

Tai dar ne viskas?

Ketrina pasirėmė ant alkūnės.

— Ir galiu tave užtikrinti... jei mes, žmonės, nuoširdžiai įstengtume suvokti šią paprastą tiesą... pasaulis kaipmat pasikeistų.

Lengdonas jos klausėsi sutelkęs dėmesį.

— Prieš pradėdama pasakoti, — tarė ji, — turėčiau tau priminti masonų mantras apie tai, kad reikia „surinkti, kas išbarstyta"... sukurti „tvarką iš chaoso"... pasiekti „vienį".

— Tęsk. — Lengdonas susidomėjo.

Ketrina jam nusišypsojo.

— Mums pavyko moksliškai įrodyti, kad žmogaus minčių galia auga geometrine progresija, jei ta pati mintis aplanko daug žmonių.

Lengdonas tylėjo svarstydamas, kaip ji išplėtos šią idėją.

— Štai ką aš noriu pasakyti... dvi galvos geriau negu viena... bet dvi galvos yra ne *dvigubai*, o *daugybę kartų* geriau. Jei daug žmonių mąsto tą patį, minčių poveikis išauga... geometrine progresija. Iš čia ir kyla vidinė maldos grupių, gydymo ratelių, sutartinių dainavimo ir bendrų pamaldų galia. *Visuotinės sąmonės* idėja — ne šiaip koks bekūnis Naujojo amžiaus išsigalvojimas. Tai patikrinama mokslinė tikrovė... kurią įvaldžius galima permainyti visą pasaulį. Tai ir yra pagrindinis noetikos atradimas. O svarbiausia, visa tai vyksta dabar. Juntama aplink mus. Technologijos mus sujungia anksčiau neįsivaizduotais būdais: *twitter, google, wikipedia* ir kiti — visa tai susilieja į tarpusavyje sunertų protų tinklą. — Ji nusijuokė. — Galiu tave užtikrinti, kad vos tik aš paskelbsiu savo darbus, visi *twitter* vartotojai pradės siųsti vieni kitiems žinutes: „Sužinojau apie noetiką", ir tada susidomėjimas šiuo mokslu neįsivaizduojamai išaugs.

Lengdonas pajuto, kad jo akių vokai labai apsunko.

— O tu žinai, aš iki šiol neišmokau išsiųsti *tweeterio*.

— *Tweeto,* — juokdamasi pataisė ji.

— Prašau?

— Nieko, nieko. Užsimerk. Kai ateis laikas, aš tave pažadinsiu.

Lengdonas staiga suvokė beveik pamiršęs seną raktą, kurį jiems buvo davęs architektas... taip pat tai, ko jie čia atėjo. Apimtas naujos nuovargio bangos, Lengdonas užmerkė akis. Proto tamsybėse jis ėmė mąstyti apie *visuotinę sąmonę*... apie Platoną, aprašiusį „proto darbus" ir „Dievo siekimą"... apie Jungo „kolektyvinę pasąmonę". Sąvoka jam pasirodė ir paprasta, ir stulbinanti.

Dievas atrandamas Daugyje... ne Vienyje.

— *Elohim,* — staiga ištarė Lengdonas, ir nuo šio netikėto atradimo jo akys plačiai atsivėrė.

— Prašau? — Ketrina tebežiūrėjo į jį.

— *Elohim,* — pakartojo jis. — Taip hebrajiškai vadinamas Dievas Senajame Testamente! Man tai seniai nedavė ramybės.

Ketrina supratingai nusišypsojo.

— Taip. Tai *daugiskaita*.

Būtent! Lengdonas niekaip negalėjo suprasti, kodėl pačioje Biblijos pradžioje apie Dievą kalbama daugiskaita. *Elohim.* Visagalis Dievas Pradžios knygoje aprašomas ne kaip Vienintelis... bet kaip Daugybė.

— Dievas — tai daugiskaita, — sušnibždėjo Ketrina, — nes žmonių protų yra daugybė.

Lengdono mintys lėkė didžiuliu greičiu... sapnai, atsiminimai, viltys, būgštavimai, atradimai... visa tai sukosi jam virš galvos po Rotondos kupolu. Akims vėl pradėjus merktis, jis pajuto, kad žiūri į tris lotyniškus žodžius, įrašytus „Apoteozėje".

E PLURIBUS UNUM.

„Iš daugybės — vienas", — pagalvojo jis grimzdamas į miegą.

Epilogas

Robertas Lengdonas lėtai nubudo.

Į jį iš viršaus žvelgė veidai. *Kur aš?*

Netrukus prisiminė, kur esąs. Lėtai atsisėdo po „Apoteozės“ freska. Nuo gulėjimo ant kietų balkono grindų sustingo nugara.

Kur Ketrina?

Lengdonas pažiūrėjo į savo laikrodį su Peliuku Mikiu. *Jau beveik metas.* Jis atsistojo ir atsargiai pasilenkė per turėklus, žvelgdamas į apačioje žiojinčią erdvę.

— Ketrina! — garsiai pašaukė.

Šūksnis aidžiai nuskambėjo tuščioje Rotondoje.

Pasiėmęs nuo grindų tvido švarką, Lengdonas jį papurtė ir vėl apsivilko. Patikrino kišenes. Rakto, kurį jam buvo davęs architektas, nebebuvo.

Eidamas apžvalgos takeliu Lengdonas patraukė link angos, kurią jiems parodė architektas... į jos ankštą tamsybę vedė statūs metaliniai laipteliai. Jis ėmė lipti. Lipo vis aukščiau ir aukščiau. Laipteliai pamažu darėsi vis statesni ir siauresni. Tačiau Lengdonas nesustojo.

Dar nors truputėlį.

Laipteliai dabar jau priminė kopėčias ir baugiai susiaurėjo. Galiausiai jie baigėsi, ir Lengdonas sustojo nedidelėje aikštelėje. Priešais buvo sunkios metalo durys. Spynoje kyšojo raktas, durys buvo truputį pravertos. Jis pastūmė, durys girgžtelėjusios atsidarė. Už jų plūstelėjo šaltas oras. Peržengęs slenkstį ir išėjęs į blausią tamsą Lengdonas suvokė, kad atsidūrė lauke.

— Jau norėjau eiti tavęs atsivesti, — šypsodamasi tarė Ketrina. — Beveik laikas.

Atpažinęs, kur stovi, Lengdonas staiga giliai įkvėpė. Jis stovėjo ant siauručio takelio, juosiančio Kapitolijaus kupolo viršūnę. Tiesiai jam virš galvos stūksanti bronzinė Laisvės statula žvelgė į miegančią sostinę. Ji buvo atsukta veidu į rytus, kur horizonte pasirodė pirmieji raudoni aušros atšvaitai.

Ketrina vedė Lengdoną balkonu, o paskui jiedu sustojo veidais į vakarus, tiesiai virš Tautos alėjos. Tolumoje ankstyvo ryto šviesoje ryškėjo Vašingtono paminklo siluetas. Žvelgiant iš čia aukštasis obeliskas atrodė dar įspūdingesnis negu anksčiau.

— Kai jį pastatė, — sušnibždėjo Ketrina, — tai buvo aukščiausias pastatas visoje žemėje.

Lengdonas prisiminė pageltusias fotografijas, kuriose ant pastolių sustoję akmentašiai daugiau negu pusantro šimto metrų aukštyje rankomis vieną po kito klojo akmens blokus.

Mes esame statytojai, pamanė jis. *Mes — kūrėjai.*

Nuo neatmenamų laikų žmogus jautė, kad jame esama kažko nepaprasto... kažko didesnio. Jis troško galių, kurių neturėjo. Svajojo apie skrydžius, apie gydymą, apie galimybę visais įmanomais būdais keisti savo pasaulį.

Ir visa tai įvykdė.

Šiandien Tautos alėją puošia žmogaus laimėjimų garbinimo šventovės. Smitsono muziejuose pilna mūsų išradimų, meno kūrinių, mokslo atradimų, mūsų didžiųjų mąstytojų idėjų. Jie istorijai pasakoja apie žmogų kūrėją — nuo akmeninių įrankių Amerikos indėnų istorijos muziejuje iki reaktyvinių lėltuvų ir raketų Nacionaliniame erdvės ir kosmoso muziejuje.

Jei mūsų protėviai šiandien mus pamatytų, tikrai palaikytų dievais.

Pro apyaušrio miglą žvelgdamas į priešais plytinčius muziejų ir paminklų pavidalus, Lengdonas vėl nukreipė žvilgsnį į Vašingtono paminklą. Įsivaizdavo Bibliją išduobtame, giliai užkastame kertiniame akmenyje ir susimąstė apie tai, kad Dievo Žodis iš tiesų yra *žmogaus* žodis.

Jis mąstė apie didįjį *circumpunct*, apskritimą su tašku centre, kaip jis buvo įkūnytas apskritoje aikštėje po paminklu, pačioje Amerikos centro kryžkelėje. Lengdonas staiga prisiminė mažą akmeninę dėžutę, kurią jam buvo patikėjęs Piteris. Dabar jis suprato, kad atsivėręs kubas virto lygiai ta pačia geometrine figūra — kryžiumi ir apskritimu su tašku centre. Lengdonas nesusilaikė nenusijuokęs. *Net ta dėžutė buvo užuomina į kryžkelę.*

— Robertai, žiūrėk! — Ketrina parodė į paminklo viršūnę.

Lengdonas pakėlė akis, tačiau nieko nepamatė.

Paskui įsižiūrėjo atidžiau.

Kitapus alėjos mažulytis auksinės saulės šviesos spindulėlis sutvisko pačioje aukšto obelisko viršūnėje. Švytintis taškelis, aliumininio smaigalio atspindys, greitai darėsi vis ryškesnis, vaiskesnis. Lengdonas nustėręs žvelgė, kaip šviesa virto švyturio spinduliu, pasklidusiu virš šešėliuose skendinčio miesto. Įsivaizdavo mažytį išgraviruotą užrašą aliumininiame smaigalyje ir visiškai apstulbęs suvokė, kad kiekvieną dieną pirmieji saulės spinduliai, nušviečiantys šalies sostinę, pirmiausia apšviečia du žodžius:

Laus Deo.

— Robertai, — sušnibždėjo Ketrina. — Niekas čia niekada neateina saulei tekant. Piteris norėjo, kad mudu tai pamatytume.

Lengdonas pajuto, kaip ryškėjant nuo paminklo atsispindinčiai šviesai smarkėja jo pulsas.

— Jis sako manąs, kad būtent dėl to mūsų protėviai pastatė tokį aukštą paminklą. Nežinau, ar tai tiesa, bet užtat žinau *štai ką* — labai seniai priimtas įstatymas skelbia, kad mūsų sostinėje negalima statyti aukštesnių už jį pastatų. *Niekada.*

Saulei kylant virš horizonto jiems už nugarų, šviesa slinko toliau obelisko smaile. Žiūrėdamas Lengdonas kone fiziškai juto, kaip aplink jį dangaus kūnai juda amžinomis savo orbitomis beribėje erdvėje. Jis mąstė apie Didįjį Visatos Architektą ir apie Piterio žodžius, kad lobį, kurį jis nori parodyti Lengdonui, gali atskleisti tik architektas. Lengdonas tada pamanė, kad jis kalba apie Voreną Belamį. Pasirodo, tai kitas architektas.

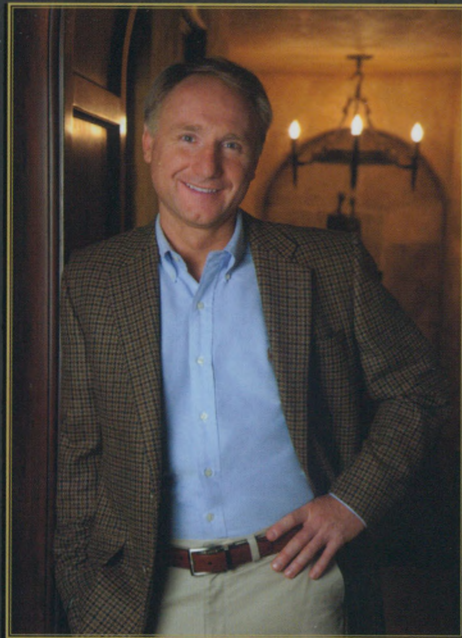
Saulės spinduliams stiprėjant, auksu suspindo visa trisdešimt tris šimtus svarų sverianti viršūnė. *Žmogaus protas... pasiekęs nušvitimą.* Paskui šviesa ėmė slinkti paminklu žemyn, kaip ji leidžiasi kiekvieną rytą. *Dangus leidžiasi į žemę... Dievas artėja prie žmogaus.* Šis procesas, staiga suvokė Lengdonas, vakare vyks priešinga kryptimi. Saulė leisis vakaruose, ir šviesa vėl pakils nuo žemės atgal į dangų... ruošdamasi naujai dienai.

Ketrina, stovinti šalia, virptelėjo ir priėjo arčiau. Lengdonas apglėbė ją per pečius. Jiems taip stovint Lengdonas mąstė apie viską, ką jie šiąnakt patyrė. Mąstė apie Ketrinos įsitikinimą, kad viskas greitai pasikeis. Mąstė apie Piterio tikėjimą, kad netrukus ateis nušvitimo amžius. Ir mąstė apie žodžius pranašo, drąsiai pareiškusio: *Nėra nieko uždengta, kas nebus atidengta, ir nieko paslėpta, kas nepasidarys žinoma.*

Saulei kylant viršum Vašingtono, Lengdonas žvelgė į dangų, kuriame baigė blėsti paskutinės nakties žvaigždės. Jis mąstė apie mokslą, apie tikėjimą, apie žmogų. Mąstė apie visas visų šalių ir visų laikų kultūras, kurioms visad buvo bendras vienas dalykas. Mes visi turime Kūrėją. Vadiname jį įvairiais vardais, suteikiame jam įvairius veidus, meldžiame įvairiomis maldomis, bet Dievas žmogui yra visuotinė konstanta. Dievas — tai mūsų visų bendras simbolis... visų gyvenimo slėpinių, kurių neįstengiame suprasti, simbolis. Senovėje žmonės garbino Dievą kaip beribių žmogaus galimybių simbolį, bet senasis simbolis laikui bėgant buvo prarastas. Iki dabar.

Tą akimirką, stovėdamas ant Kapitolijaus kupolo, aplink skleidžiantis saulės teikiamai šilumai, Robertas Lengdonas pajuto savyje sukylant galingą bangą. Tai buvo emocija, kurios jis dar niekada gyvenime nebuvo taip stipriai jautęs.

Viltis.

Fotografijos autorius Dan Courter

Danas Brownas yra *Da Vinčio kodo*, vieno iš labiausiai skaitomų visų laikų romanų, autorius; taip pat parašė tarptautiniais bestseleriais tapusius *Angelus ir demonus*, *Meteoritą* ir *Skaitmeninę tvirtovę*. Jis su žmona gyvena Naujojoje Anglijoje.

Kas buvo prarasta... bus atrasta.

Šiame stulbinančiame visame pasaulyje išgarsėjusio *Da Vinčio kodo* tęsinyje Danas Brownas dar kartą parodo, kodėl jis yra populiariausių pasaulyje trilerių autorius. *Prarastas simbolis* — meistriškas pasakojimas, mirtinos lenktynės tikrovės labirintais, slepiančiais kodus, paslaptis ir neregimas tiesas... viską stebint kol kas baisiausiam Browno sukurtam piktadariui. *Prarasto simbolio* veiksmas vyksta slaptose Vašingtono salėse, tuneliuose, šventyklose, ir šioje netikėtoje aplinkoje kvapą gniaužiančiu greičiu artėja prie neįsivaizduojamos atomazgos.

Kaip skaitytojai jau įsitikino iš *Da Vinčio kodo* ir *Angelų ir demonų*, Dano Browno romanai — tai ryškūs įmantrūs raštai, nuausti iš nutylėtų istorijos aspektų, sudėtingų simbolių ir paslaptingų kodų. Naujajame romane jis ir vėl meta iššūkį skaitytojams, pateikdamas jiems žaibo greitumu besivystančią istoriją, siūlančią staigmenas kiekviename siužeto posūkyje. *Prarastas simbolis* yra tai, ko laukė Dano Browno kūrybos gerbėjai... labiausiai jaudinantis iš visų iki šiol parašytų jo romanų.

ISBN 978-9955-13-243-1

www.jotema.lt

DAN BROWN

PRARASTAS SIMBOLIS